Θεωρικὸς ἰατροῦ

ΛΕΞΙΚΟΝ

Α. ΜΑΓΝΗΤΟΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΜΥΘΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ,

ΣΥΝΤΕΘΕΝ ΥΠΟ

ΔΑΝΙΗΛΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ,

ΤΟΥ ΕΚ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΚ ΚΩΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ,

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ,

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΑΝΔΡΕΩΛΑ.

1834.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἡ σπουδὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἥτις ἐσώρισε ποτὲ ὅλα τὰ ἤδη πεπολιτισμένα ἔθνη τῆς Εὐρώπης, καὶ μελετωμένη δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ παρέχῃ καθ' ἑκάστην, ὡς ἀπὸ πηγῆς τινος πολυχεύμονος, ἄφθονον ὕλην παντοίας τέχνης καὶ ἐπιστήμης, ἀποκαθίσταται τὴν σήμερον ἀναγκαιοτάτη εἰς ἡμᾶς τοὺς γνησίους τῶν δημιουργῶν αὐτῆς ἀπογόνους, σπεύδοντας νὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸν κολοφῶνα τοῦ κλέους αὐτῶν.

Τὸ φύσει φιλόκαλον καὶ φιλομαθέστατον γένος τῶν Ἑλλήνων, ἂν καὶ πολλὰς ἤδη ἑκατοντάδας χρόνων ἐστέναζεν ὑπὸ μυρίας κακουχίας, ποτὲ δὲν ἔχασε τὸν εὐγενῆ ζῆλον τοῦ νὰ σπουδάζῃ, καὶ μάλιστα τὴν προπατορικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν· ἐὰν δὲ δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλας προόδους, ἓν ἐκ τῶν πολλῶν αἰτίων ἦτον ἀναμφιβόλως καὶ ἡ μέχρι πολλοῦ παντελὴς ἔλλειψις τῶν διδακτικῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ μόνα εὐκολυντικὰ ὄργανα εἰς τὴν ἐκμάθησιν πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης, καὶ χωρὶς τῶν ὁποίων ὁ περὶ τὰς Μούσας ἐνασχολούμενος, ὁμοιάζει μὲ γεωργὸν, ὅστις θέλει νὰ σπείρῃ καὶ νὰ θερίσῃ, στερούμενος διόλου τῶν πρὸς ταύτην τὴν ἐργασίαν ἀναγκαίων του ἐργαλείων.

Ἐκ τῶν ὀργάνων τούτων ὅσα μὲν ἀποβλέπουσι τὴν γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὰ μὲν εἶναι χρήσιμα εἰς διδασκαλίαν καὶ ἐξακρίβωσιν τοῦ λεκτικοῦ μέρους αὐτῆς, τὰ δὲ, εἰς ἐξήγησιν τοῦ πραγματικοῦ.

Λεκτικὸν μὲν λέγω τὰς λέξεις παντὸς Συγγράμματος, καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν· πραγματικὸν δὲ τὰ ὑπὸ τῶν λέξεων παριστανόμενα πράγματα. Καὶ τοῦ μὲν λεκτικοῦ ὄργανα εἶναι ἡ Γραμματικὴ καὶ τὸ Λεξικόν, τὸ μὲν ὅλην τὴν εἰς τοὺς Συγγραφεῖς διατηρηθεῖσαν ὕλην περιέχον, ἡ δὲ Γραμματικὴ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν αὐτῆς διδάσκουσα.

Τὸ δὲ πραγματικόν, ὁσάκις δὲν εἶναι ἀναμεμιγμένον μὲ πράγματα ἀλλότρια τῆς προκειμένης ὕλης, ἑρμηνεύεται ἱκανῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ λεκτικοῦ. Ἀλλ' ὑπάρχει Συγγραφεὺς καὶ μάλιστα Ἕλλην, ἐκθέτων τὰς ἐννοίας του τόσον ἁπλᾶς καὶ διὰ νὰ εἴπω οὕτω, τόσον μονήρεις, ὥστε νὰ γίνεται καταληπτὸς ἀπὸ μόνον τὰς λέξεις; τὸ ἐναντίον μάλιστα δύναται πᾶς εἰδήμων τῆς γλώσσης νὰ βεβαιώσῃ· ἐπειδὴ πᾶσα σελὶς, καὶ πᾶς στίχος σχεδὸν τῶν Ἑλληνικῶν Συγγραμμάτων εἶναι ἀνάμικτος ἀπὸ τόσα ἑτεροειδῆ στοιχεῖα, ὥστε αὐτὰ ἐὰν δὲν χωρισθῶσι, καὶ δὲν σαφηνισθῶσι κατ' ἰδίαν, τὸ πραγματικὸν μένει τῷ ὄντι πραγματικῶς ἀκατάληπτον, καὶ σφιγκὸς αἴνιγμα, ἀφίνον τὸν ἀναγνώστην κεχηνότα, καὶ πολλάκις τρίβοντα ὑπ' ἀπορίας τὸ μέτωπόν του. Ἀφ' ὅσα δὲ σκοτίζουσι τὸ πραγματικὸν μέρος τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, τὰ κυριώτερα, ὡς νομίζω, εἶναι ἡ Μυθολογία, ἡ Βιογραφία, ἡ Παλαιὰ Γεωγραφία, ἡ Χρονολογία καὶ τῶν παλαιῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἡ ἄγνοια.

Ἡ Μυθολογία ἁπλῶς μὲν θεωρουμένη, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς μία πεπλασμένη ἱστορία πράξεων, ἢ συμβεβηκότων ἀρχαιοτάτων, πάντη ἀπιθάνων καὶ σχεδὸν ἀνυπάρκτων, ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῶν Ποιητῶν πρὸς ἁπλῆν μόνον τέρψιν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴν εἶναι ἔμφυτος ἡ τῶν τοιούτων θαυμασίων ἀκου-

σμάτων ἀκρόασις· ἀλλ' ὑπὸ τὸ κάλυμμα αὐτῆς κρύπτεται ὅλη ἡ σοφία τῶν παλαιῶν, καὶ προσέτι αἱ διάφοροι πράξεις τῶν ἐπ' ἀρετῇ, ἢ κακίᾳ διαβεβοημένων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος. Δι' αὐτῆς ἀνακαλύπτομεν τὴν πολιτικὴν καὶ θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων αἰώνων· καταλαμβάνομεν τῶν Ποιητῶν καὶ ἄλλων Συγγραφέων τὰ Συγγράμματα, καὶ ἐξηγοῦμεν διάφορα τεχνικὰ ἔργα, οἷον εἰκόνων, ἀγαλμάτων, καὶ ἄλλων τοιούτων ἀξιοσεβάστων μνημείων, τὰ ὁποῖα χωρὶς τῆς μυθολογικῆς εἰδήσεως μένουσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πραγματικῶς ἀκατάληπτα.

Ἡ δὲ Βιογραφία, τουτέστιν ἡ ἱστορικὴ εἴδησις τῶν Συγγραφέων, εἶναι καὶ αὐτὴ ἀναγκαιοτάτη διὰ νὰ γνωρίζωμεν ἐξαιρέτως, ἐὰν ὁ προκείμενος Συγγραφεὺς ἦναι ἐκ τῆς χρυσῆς ἐκείνης περιόδου, καθ' ἣν ἔλαμψαν ὅλοι οἱ δημιουργοὶ τῆς θείας ταύτης γλώσσης, ἢ ἐκ τῆς παρακμῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ, καὶ τῆς ἐφεξῆς ἀθλίας ἐποχῆς, ὁπότε συνέγραφον πάντες κατὰ ψιλὴν μόνον μίμησιν τῶν ἀρχαίων. Ταύτην δὲ τὴν βεβαίωσιν ἄλλοθεν νὰ λάβωμεν δὲν εἶναι δυνατὸν, εἰμὴ ἀπὸ τὴν βιογραφίαν ἑκάστου Συγγραφέως, ἥτις ἀποδίδουσα τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἐποχήν του, σαφηνίζει καὶ πολλὰς περιστάσεις, ἐξηγουμένας ἐκ μόνης τῆς γνώσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου.

Ἐκ τούτου ἕπεται ἀναγκαίως καὶ ἡ γνῶσις τῆς Γεωγραφίας καὶ Χρονολογίας, ἐπειδὴ εἶναι ἀναντίῤῥητον, ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν δὲν τὸ περιορίσῃ εἰς τόπον καὶ εἰς χρόνον. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγω καὶ περὶ τῆς γνώσεως τῶν παλαιῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, οἷον Ἱεροπραξιῶν, Ἑορτῶν, Μυστηρίων, Μαντείων, Ἀγώνων καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα εἶναι σφικτότατα συνδεδεμένα μὲ τὰ

πράγματα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἄγνοια φέρει τὸν ἀναγνώστην εἰς ἀλλοκότους ἀντιφάσεις.

Ταῦτα γινώσκων ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας, καὶ προθυμούμενος νὰ εὐκολύνω, τὸ κατὰ δύναμιν, τῶν φιλομαθῶν νέων τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους ὀσημέραι καταβάλλουσι διὰ τὴν μάθησιν αὐτῆς τῆς θείας τῶν προγόνων ἡμῶν γλώσσης, συνήθροισα ἐκ διαφόρων παλαιῶν καὶ νεωτέρων Συγγραφέων τὰ ἀναγκαιότερα ἐκ τῶν εἰρημένων, καὶ τὰ κατέταξα μὲ τάξιν ἀλφαβητικὴν (κατὰ μίμησιν τῶν Εὐρωπαίων) πρὸς εὐχερεστέραν χρῆσιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς ἰδίας των μελέτης τοῦ ἀνὰ χεῖρας μαθήματος, στοχαζόμενος μάλιστα, ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν εὐκόλως ὅλα τὰ περὶ τοιαύτης ὕλης πραγματευόμενα Συγγράμματα, οὔτε καιρὸν ἱκανὸν νὰ τὰ μελετῶσιν, ἐν ὅσῳ ἀκόμη διδάσκονται εἰς τὰ Σχολεῖα, ὡς ἐκτεταμένα, καὶ πολλάκις πολλὰς περιστάσεις ἔξω τοῦ προκειμένου σκοποῦ περιέχοντα.

Πλὴν τῶν ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κατέταξα εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦτο καὶ τὴν βιογραφίαν τῶν Ῥωμαίων, ἤτοι Λατίνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν, καὶ προσέτι τὰ ἀναγκαιότερα ἐκ τῆς ἰδιαζούσης τρόπον τινὰ αὐτῶν μυθολογίας, ἐπισυνάψας διὰ παρενθέσεως καὶ Λατινικῶν γραμμάτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ὅσα ἐνομίζοντο κοινὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὥστε μελετῶντις καὶ ἐκείνων τὰ Συγγράμματα, νὰ δύναται μὲ εὐκολίαν νὰ εὑρίσκῃ τῶν ἀπορουμένων τὴν λύσιν διὰ τῆς ὁδηγίας τοῦ ἐν τῷ τέλει τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἐκτεθειμένου Λατινικοῦ Πίνακος. Εἰς δὲ τὰ παλαιὰ ὀνόματα τῶν ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων ἐπισυνῆψα ὁμοίως διὰ παρενθέσεως καὶ τὰς νεωτέρας αὐτῶν ὀνο-

μασίας, νομίσας ταύτην τὴν παράθεσιν ἀναγκαιοτάτην πρὸς ἀκριβεστέραν ἐκείνων γνῶσιν, ἐπειδὴ ὄχι μόνον πόλεις καὶ ἐπαρχίαι, ἀλλὰ καὶ ἔθνη ὁλόκληρα ἢ διόλου ἠφανίσθησαν, ἢ μετεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου τόσον, ὥστε δυσκόλως τὴν σήμερον διακρίνονται χωρὶς ταύτης τῆς παραβολῆς καὶ συγκρίσεως.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Γραμματικὴ δὲν μᾶς δίδει ἀκριβεῖς τινας κανόνας καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων, ὥστε δοθέντος τινὸς τόπου νὰ ἠξεύρωμεν καὶ τοῦ κατοίκου τὴν ὀνομασίαν, ἡ δὲ γνῶσις αὐτῶν μᾶς εἶναι ἀναγκαιοτάτη, πρὸς ἀποφυγὴν μάλιστα τῶν διεφθαρμένων, ἢ καὶ ὅλως βαρβαρικῶν ὀνομασιῶν, ἐσημείωσα καὶ ταῦτα διὰ παρενθέσεως εἰς τὸ τέλος ἑκάστης πόλεως, ἢ ἐπαρχίας, συνερανισθεὶς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὸν Ἐθνικογράφον Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ὅστις συνέγραψεν ἄριστα Περὶ Πόλεων καὶ Δήμων καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων. Ἀλλ' εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς φιλολογοῦντας πόσον αὐτὸ τὸ ἄλλως ἀξιόλογον Σύγγραμμα εἶναι συγκεχυμένον, ἐλλιπὲς καὶ πολλὰ κολοβωμένον εἴτε ἀπὸ τὸν Ἐπιτομέα αὐτοῦ, εἴτε καὶ ἀπ' ἄλλων νεωτέρων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἐπιτομέως χεῖρας, ὥστε λείπουσιν ἀπ' αὐτὸ πολλάκις ἐπαρχίαι καὶ πόλεις, καὶ ἐπομένως καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παραγόμενα ἐθνικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἢ ἐξ ἄλλων Συγγραφέων ἀνεπλήρωσα, ἢ καὶ παντάπασι τὰ ἀφῆκα, ἐπισημειώσας μόνον ὀλίγα τινὰ πρὸς παράδειγμα εἰς γενικὴν πτῶσιν μετὰ προθέσεως, ἐξ ἀρχαίας χρήσεως καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Στεφάνου εἰς τὰς λέξεις Ἀβρότονον καὶ Βατὴ, καὶ πολλαχοῦ εἰς ἄλλας πολλὰς πόλεις καὶ δήμους, ὅπου τὸ ἐθνικὸν αὐτὸ δὲν ἦτον ἄλλως εἰς χρῆσιν.

Τέλος, ἐπειδὴ ὁ σκοπός μου ἐνταῦθα δὲν ἦτον νὰ περιγράψω οὔτε ἐκτεταμένως, οὔτε ὅλων τῶν Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν τοὺς βίους, ἀλλ' ἐκείνων μόνον, τῶν ὁποίων ἢ ὅλα τὰ Συγγράμματα, ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπεσώθησαν, ἐσημείωσα μετὰ τὴν ἀπαρίθμησιν αὐτῶν (πρὸς διάκρισιν τῶν μὴ σωζομένων, ἢ ἀνεκδότων ἀκόμη φυλαττομένων) καὶ μίαν ἐκ τῶν ἐκδόσεων αὐτῶν, τὴν ὁποίαν πολλάκις καὶ Ἀρίστην ἐκάλεσα, ὡς προτιμοτέραν δηλαδὴ τῶν λοιπῶν εἴτε διὰ τὸ ὀρθὸν τοῦ κειμένου, εἴτε διὰ τὴν πιστὴν Λατινικὴν μετάφρασιν καὶ τἆλλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνωδευμένη μία καλὴ ἔκδοσις. Ἀλλ' ἐπειδὴ τυχὸν νὰ ἠπατήθην ἐγὼ καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην κατέστρωσα εἰς τὸ τέλος τοῦ Λεξικοῦ τούτου, ὡς Ἐπίμετρον, καὶ δύω Πίνακας παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἐκδόσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἐκ τοῦ φιλολογικοῦ Συγγράμματος τοῦ Σχοιλλίου (Schoell) ληφθεὶς, περιέχει κατ' ἀλφάβητον τὰ ὀνόματα τῶν ἐκδοτῶν διαφόρων Συλλογῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ Λεξικοῦ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Ἑβενστρατίου (Hebenstreit) τὰ τῶν Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, καὶ τὰς ἐγκριτοτέρας ἐκδόσεις τῶν ἰδίων αὐτῶν Συγγραμμάτων μὲ αὐτὰς τὰς Λατινικὰς ἐπιγραφὰς, πρὸς ἀσφαλεστέραν ὁδηγίαν εἰς τὴν ζήτησιν αὐτῶν.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι οὔτε ἀπὸ τὴν σημείωσιν τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων, οὔτε ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ὠφεληθῶμεν ὅσον ἐλπίζομεν, ἐὰν δὲν ἔχωμεν καὶ μικρὰν εἴδησιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης. Ἐπειδὴ Μεταφράσεις πισταὶ, πολυμαθεῖς Σημειώσεις, Σχόλια γραμματικὰ καὶ φιλολογικὰ, κριτικαὶ ἐπιδιορθώσεις τοῦ κειμένου, Πίνακες

φρασεολογικοὶ, ἢ ἑλληνισμοῦ, Λεξικὰ καὶ πᾶν ὅ, τι καλὸν καὶ ὠφέλιμον περιέχει μία καλὴ ἔκδοσις, εἶναι ὅλα εἰς τὸ Λατινικόν. Ὅθεν ὅστις θέλει τῷ ὄντι νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τοιαύτας Ἑλληνολατινικὰς ἐκδόσεις πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ μάθῃ καὶ τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν, ἥτις θέλει τὸν ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπιστημονικῶν μαθήσεων, καθὼς καὶ περὶ τούτου αὐτὴ πάλιν ἡ πεῖρα τρανῶς μᾶς διδάσκει, καὶ τῶν λογίων μας οἱ πρόκριτοι πρὸ πολλοῦ μᾶς ἐσυμβούλευσαν, μ' ὅλον ὅτι ὀλίγων αἱ περιστάσεις ἐσυγχώρησαν ἕως τώρα νὰ βάλωμεν εἰς πρᾶξιν καὶ τὰς σοφὰς αὐτῶν συμβουλάς.

Τέλος πάντων προθυμούμενος ν' ἀποκαταστήσω, ὅσον τὸ δυνατὸν, ὠφελιμώτερον τὸ Λεξικὸν τοῦτο, ἐπρόσθεσα εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ καὶ ἄλλους τρεῖς Πίνακας κατ' ἀλφάβητον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν τὰ ὀνόματα μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτῶν, τουτέστι τοῦ πρὸ Χριστοῦ, ἢ μετὰ Χριστὸν χρόνου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἕκαστος αὐτῶν ἔζη καὶ συνέγραφεν· ὁ δὲ δεύτερος, τὰς νεωτέρας ὀνομασίας τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων, καὶ ὁ τρίτος πᾶν ὅ, τι ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ μὲ Λατινικὰς λέξεις σημειωμένον, μὲ τὴν διὰ τοῦ Z, ἤτοι ζήτει συνήθη παραπομπὴν εἰς αὐτὸ τὸ Λεξικὸν, πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν εὕρεσιν.

Καὶ τὰ μὲν περιεχόμενα εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἐν περιλήψει τοιαῦτα εἶναι· ὅστις δὲ ἐπιθυμῇ νὰ λάβῃ περισσοτέρας ἰδέας τῶν τοιούτων δύναται νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἄλλα ἐκτεταμένως καὶ κατ' εἶδος ἑκάστης ὕλης διαπραγματευόμενα Συγγράμματα, οἷον ἐκ μὲν τῶν εἰς

τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν συγγεγραμμένων τὴν τοῦ Σταγειρίτου πεντάτομον Μυθολογίαν, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κομμητᾶ ἐπιτομὴν αὐτῆς· τὴν Παλαιὰν Γεωγραφίαν τοῦ Κούμα καὶ τὴν Χρονολογίαν αὐτοῦ· τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ ἀοιδίμου Γαζῆ, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Καθρέπτην τοῦ Ἰατροῦ Ἀλεξανδρίδου· ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν Ἑλληνικήν, τὴν μυθολογικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἀπολλοδώρου, τὰ Ἐθνικὰ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου, καὶ τὴν τοῦ Στράβωνος καὶ Παυσανίου Γεωγραφίαν· ἐκ δὲ τῶν εἰς τὴν Λατινικήν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικήν, τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου, τὸ Μυθολογικὸν τοῦ Ὑγίνου, τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν τοῦ Ποττέρου, τὴν Ἑλληνικὴν Γραμματείαν τῆς δευτέρας ἐκδόσεως (1823) τοῦ Σχοιλλίου, καὶ τὴν ἔτι προχειροτέραν αὐτῆς τοῦ Πισαίου Καρδέλλα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἐξ ὧν συνηρανίσθη κατ' ἐπιτομὴν καὶ τὸ Λεξικὸν τοῦτο, προηγουμένως μέν, ὡς εἶπα, εἰς χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ὁμογενῶν ἡμῶν νεανίσκων, ἑπομένως δὲ καὶ ὅλων ἐκείνων, ὅσοι θελήσουν νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸ κρίνωσιν ὁπωσοῦν ἄξιον ἀναγνώσεως· ἐὰν ὅμως ἐπέτυχον καὶ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἢ τοὐλάχιστον ἐπλησίασα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἔφεσίν μου, τοῦτο μένει νὰ τὸ κρίνωσιν ἀπαθῶς οἱ φιλόκαλοι ὁμογενεῖς μου, οἵτινες ἠξεύρουσι παρὰ πάντας τοὺς ἄλλους καὶ τῶν ὁμογενῶν των τὰς ἀδυναμίας εὐμενῶς νὰ συμπαθῶσι, καὶ τῶν μισελλήνων καὶ κακοβούλων τὰς ἐρεσχελίας συμφώνως πάντες εἰς κόρακας ν' ἀποπέμπωσιν!

Ἐν Βενετίᾳ, 1834
κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον.

Δ. Δ. Μάγνης.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΜΥΘΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ.

Α Β

Ἄβα, ἡ Ἄβαι (Μόδι), πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, ἀπὸ Ἄβα τοῦ Ἥρωος παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀβαῖος).

Ἀβαντίς, ἡ Εὔβοια, ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυγκέως κληθεῖσα, ὅστις ἐλθὼν ἐνταῦθα ἀπὸ τὴν Ἄβαν τῆς Φωκίδος, ὠνόμασε τὴν μὲν χώραν Ἀβαντίδα, τοὺς δ' ἐγχωρίους, Ἄβαντας, μὲ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος τοὺς Εὐβοεῖς.

Ἄβαρις (Abaris), υἱὸς τοῦ Σεύθου, Σκύθης τὸ γένος, σοφὸς καὶ μάγος περίφημος. Οὗτος περιγράψας τὴν εἰς τοὺς Ὑπερβορείους περιήγησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τῆς προγνώσεως τὸ χάρισμα, καὶ προσέτι ἓν βέλος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φερόμενος εἰς τὸν ἀέρα, περιήρχετο εἰς βραχὺ διάστημα χρόνου πόλεις καὶ χώρας, κηρύττων τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ, καὶ προλέγων εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μέλλοντα, καὶ μάλιστα τοὺς σεισμοὺς τῆς γῆς, καὶ τὰς λοιμικὰς νόσους, τὰς ὁποίας καὶ ἰάτρευε διὰ μαγικῶν των λόγων. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καθ' ὃν καιρὸν συνέβη λοιμὸς ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ διατρίψας πολὺν χρόνον ἐκεῖ καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐθαυμάσθη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην του σοφίαν. Εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφήν του κατασκευάσας ἄγαλμα ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τοῦ Πέλοπος, τὸ ἐπώλησε τεχνιέντως εἰς τοὺς Τρῶας ὡς οὐρανοκαταίβατον, καὶ τοῦτο, λέγουσιν, ἦτον τὸ μετέπειτα πολυθρύλλητον Παλλάδιον. Ζ. Παλλάδιον.

Ἄβας (Abas). Ζ. Ἀσκάλαβος.

Ἄβας, ἡ Ἄβος (Ἀραφάτ), ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὁμώνυμος.

Ἄβατος, νῆσος τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς Μοιριάδος λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν

ἐφυλάττετο εἰς ἕνα ναὸν ὁ τα-
φος τοῦ Ὀσίριδος.

Ἄβδηρα (Πλατύστομον), πόλις τῆς Θρᾴκης παραθαλάσσιος, πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀβδηρίτης).

Ἄβδηρος (Abderus), νέος Ὀπούντιος, καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, πρὸς τὸν ὁποῖον παρέδωκε τοὺς ἵππους τοῦ Διομήδους, ὅταν αὐτὸς ἐμάχετο μὲ τοὺς Βίστονας, οἱ ὁποῖοι χαριζόμενοι εἰς τὸν Βασιλέα των, ἔτρεξαν κατόπιν του διὰ νὰ τοὺς λάβωσιν ὀπίσω. Καὶ τούτους μὲν καταπολεμήσας ὁ Ἡρακλῆς, τοὺς διεσκόρπισεν εὐκόλως· ἀλλ' ἡ λύπη του ἐστάθη ἀπαρηγόρητος, ὅταν εἶδεν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του κατεσπαραγμένον τὸν ἀγαπητόν του Ἄβδηρον ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀγρίους ἵππους. Ὅθεν πρὸς μικράν του παρηγορίαν καὶ ἐνθύμησιν ἔκτισεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν πόλιν Ἄβδηρα.

Ἀβιενός (Avienus), ἢ Ἀβιανὸς Σῆξτος Ῥοῦφος, Ἰταλός, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἱσπανός, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου, Μαρκιανοῦ, καὶ Λέοντος τοῦ Θρᾳκός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἀράτου Μετάφρασις εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ κειμένου, καὶ τῆς τοῦ Κικέρωνος καὶ Γερμανικοῦ Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ Πινάκων ἐν Λειψίᾳ 1793-1801. Β'. Διονυσίου τοῦ Περιηγητοῦ Μετάφρασις ὁμοίως εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ κειμένου ἐν Φραγκοφορτ. 1817, 8, Γ'. Αἰσώπειοι Μῦθοι 42, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1731, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἄβιτος (Avitus) Ἄλκιμος ὁ ἐκ Βιέννης τῆς Γαλλίας, ἀνεψιὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀβίτου, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας του πατρίδος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται δύω Ποιημάτια εἰς στίχους Ἑξαμέτρους, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον διαλαμβάνει Περὶ ἀρχῆς τῆς ἁμαρτίας, ἤτοι περὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος· περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ· περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ, καὶ περὶ τῆς διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης· τὸ δὲ δεύτερον, Περὶ Παρθενίας πρὸς Φυσκίναν τὴν ἀδελφήν του· ἔτι Ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1643, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἄβος. Ζ. Ἄβας.

Ἄβυδος (Ναγαρά), πόλις τοῦ Πόντου παραθαλάσσιος.

Ἄβυδος (Μαδρύνα), πόλις ἀρχαία τῆς ἄνω Αἰγύπτου (Κάτοικ. Ἀβυδηνός).

Ἀβύλη (*La Sierra Dalmaca*), ὄρος τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἔμπροσθεν τῆς Κάλπης, ἄλλου ὄρους τῆς Ἱσπανίας, τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ φαίνονται μακρόθεν ὡς δύω στῆλαι, ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν παλαιῶν Στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους, καὶ λέγουσιν, ὅτι ἕως ἐκεῖ φθάσας οὗτος ὁ Ἥρως, ὕψωσε δύω στήλας, καὶ ἐπέγραψεν εἰς αὐτὰς τὴν «Μὴ περαιτέρω» ἐπιγραφήν, νομίσας τάχα, ὅτι

ἐκεῖ εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἢ τῶν ἀγώνων του.

Ἀγαθαρχίδης, Κνίδιος, Ἱστορικός, Ῥήτωρ καὶ Γεωγράφος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τμήματα τινὰ ἐκ τοῦ Περὶ Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οὐδσωνίου.

Ἀγαθήμερος, Γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ὑποτύπωσις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ εἰς βιβλία δύω, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οὐδσωνίου, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Ἀμστελοδ. 1671, 8.

Ἀγαθίας ὁ ἐκ Μυρίνης, πόλεως Αἰολικῆς, Γραμματικός, Ἱστορικὸς καὶ Σχολαστικὸς (Συνήγορος) Χριστιανός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ 553 ἕως τοῦ 559 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν. Σώζονται δὲ αὐτοῦ καὶ Ἐπιγράμματα τινά, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐπιγραμματοποιῶν.

Ἀγάθων, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Τραγικός, καὶ φίλος φίλτατος τοῦ Εὐριπίδου. Ἐκ τῶν τραγῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται λείψανα τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλήν· τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν τοῦ Γροτίου.

Ἀγαμέμνων. Ζ. Αἰσχύλος.

Ἀγαμέμνων (Agamemnon), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἢ τοῦ Πλεισθένους, καὶ βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν (Ζ. Ἀτρεύς). Ὅταν ὁ Πάρις ἔκλεψε τὴν Ἑλένην, γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, αὐτὸς περιῆλθεν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, παρακινῶν τοὺς ἡγεμόνας αὐτῆς πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας. Καταπείσας δὲ αὐτούς, ἔκαμε νὰ συναχθῇ στόλος ἱκανὸς εἰς τὴν Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας, χειροτονηθεὶς αὐτὸς Ἀρχιστράτηγος ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐφόνευσεν εἰς τὸ κυνήγιον τὴν ἱεράν ἔλαφον τῆς Ἀρτέμιδος· διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεῖσα αὕτη ἡ Θεά, ἐπέφερε μεγάλα ἐμπόδια εἰς ὅλους τοὺς ἐκεῖ συναθροισθέντας Ἕλληνας. Τότε ὁ Μάντις Κάλχας εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἡ Θεά, ἔπρεπε νὰ προσφερθῇ εἰς Θυσίαν της ἡ Ἰφιγένεια, Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Καὶ ἡ μὲν παρθένος ἐφέρθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως· ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἱερεὺς ἔμελλε νὰ τὴν Θυσιάσῃ, τὴν ἥρπασεν ἀοράτως ἡ Ἄρτεμις, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Ταυρίδα, ῥίψασα ἀντ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Θυσιαστηρίου μίαν ἔλαφον. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Τρωάδα, ἔδειξεν ὁ Ἀγαμέμνων, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, χαρακτῆρα τῷ ὄντι ἡγεμονικόν, φανείς, καθ' Ὅμηρον «Ἀγαθὸς βασιλεὺς, κρατερός τ' αἰχμητής». Ἀλλ' ἔπειτα ἀναγκασθεὶς νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω τὴν Χρυσηΐδα, καὶ ἁρπάσας ἀντ' αὐτῆς τὴν Βρισηΐδα, ἐρωμένην τοῦ Ἀχιλλέως, ἔγεινε

πολλῶν καὶ μεγάλων ἀνωμαλιῶν παραίτιος εἰς ὅλον τὸ στράτευμα διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἐπιστρέφων διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἔλαβε μαζὴ τὸν αἰχμάλωτον καὶ τὴν Κασσάνδραν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου. Ἡ δὲ Κασσάνδρα ὡς Μάντις προεῖπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ εἰς τὴν πατρίδα ἀπὸ τοὺς οἰκείους του· ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ κἀμμίαν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους της. Φθάσας δὲ εἰς τὰς Μυκήνας, εὗρε τῷ ὄντι τὴν οἰκίαν του εἰς μεγάλην ἀνωμαλίαν ἐξ αἰτίας τοῦ ἀχρείου Αἰγίσθου, ὅστις, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, ἐμοίχευε παρανόμως τὴν γυναῖκα του Κλυταιμνήστραν. Τότε λοιπὸν ἰδόντες αὐτὸν, καὶ φοβηθέντες μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ παρανομία των, τὸν ἐφόνευσαν εἰς ἓν συμπόσιον, ἢ, κατ' ἄλλους, τὸν ἔπνιξαν μέσα εἰς τὸ λουτρὸν, φονεύσαντες ἔπειτα καὶ τὴν Κασσάνδραν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, καὶ μόλις ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον ὁ Ὀρέστης, ὁ νεώτατος αὐτοῦ υἱός, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κρυφίως ἡ ἀδελφή του Ἠλέκτρα πρὸς τὸν Στρόφιον, βασιλέα τῆς Φωκίδος. Ζ. Ὀρέστης.

Ἀγαμήδης (Agamedes). Ζ. Τροφώνιος.

Ἀγανίππη, πηγὴ τῆς Βοιωτίας εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας.

Ἀγαπητὸς, Διάκονος τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ Διδάσκαλος, κατά τινας, τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Λόγον Παραινετικὸν συνέγραψεν, ἢ Σχέδην Βασιλικὴν παραινετικῶν κεφαλαίων περὶ τοῦ καθήκοντος τοῦ καλοῦ ἄρχοντος εἰς ἑβδομήκοντα δύω κεφάλαια, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἀρκτικὸν γράμμα εἶναι ἐκ ταύτης τῆς ἀκροστιχιακῆς ἐπιγραφῆς. » Τῷ θειοτάτῳ, καὶ εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ, Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος Διάκονος ». Τὰ παραινετικὰ ταῦτα κεφάλαια ἐξεδόθησαν πολλάκις ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ τέλος τῶν Αἰσωπείων Μύθων, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1733, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀγαυὴ (Agave), θυγάτηρ τοῦ Κάδμου ἐκ τῆς Ἁρμονίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πενθέα. Οὖσα δὲ διόλου ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου, κατεσπάραξε μετὰ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν της τὸν εἰρημένον Πενθέα, ὅστις ὄχι μόνον δὲν ἐδέχετο τὰ μυστήρια αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀναβάς ποτε εἰς ὑψηλὸν μέρος, τὰ ἐχλεύασεν.

Ἀγγελὴ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιῤῥ. Ἀγγελῆθεν).

Ἀγήνωρ (Agenor), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τηλεφάσσης τὸν Κάδμον, τὸν Φοίνικα, τὸν Κίλικα, καὶ τὴν Εὐρώπην. Ὅταν δὲ ὁ Ζεὺς ἥρπασε ταύτην

τὴν Εὐρώπην, αὐτὸς ἔστειλε τοὺς υἱούς του νὰ τὴν ζητήσωσι, μὲ προσταγὴν νὰ μὴν ἐπιστρέψωσιν ὀπίσω, ἐὰν δὲν τὴν εὕρωσι. Καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ τὴν εὕρουν, ἔμειναν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, παρονομάσαντες τοὺς κατοικηθέντας τόπους ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὀνομάτων.

Ἀγκαῖος (Ancaeus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Ἀστυπαλαίας, Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, καὶ κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς εἰς τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Διηγοῦνται περὶ τούτου, ὅτι, ἐπειδὴ ἐφέρετο σκληρῶς πρὸς τοὺς δούλους του, ἤκουσε ποτὲ κατάραν ἀπὸ τὸν ἀμπελουργόν του, Νὰ μὴ φθάσῃ νὰ πίῃ ἀπὸ τὸν οἶνον τῆς ἀμπέλου ἐκείνης. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος τότε μὲν ἐπροσποιήθη, ὅτι δὲν ἤκουσε τὸν λόγον· ὅτε δὲ ἀνέθωκαν ἡ ἄμπελος τὸν καρπὸν, ἔκραξε τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, καὶ δείξας τὰ σταφύλια, τοῦ ἐνθύμισε καὶ τὴν κατάραν. Ἀταράχως ὁ δοῦλος εἶπεν, ὅτι εἶναι πολὺς καιρὸς ἀκόμη ἕως νὰ πίῃ οἶνον. Ἐπειδὴ δὲ ἔρθασε καὶ ὁ καιρὸς τοῦ οἴνου, ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖρα του τὸ ποτήριον ὁ Ἀγκαῖος, καὶ πρὶν τὸ πλησιάσῃ εἰς τὰ χείλη του, εἶπε πρὸς τὸν δοῦλον, ἂν ἔχῃ πλέον κἀμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι καὶ οἶνον θέλει πίει, καὶ αὐτὸν θέλει τιμωρήσει διὰ τὴν αὐθάδειάν του. Ἀλλ' ὁ δοῦλος πάλιν μὲ τὴν συνηθη ἀταραξίαν του ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ μεταξὺ τοῦ ποτηρίου καὶ τῶν χειλέων του διάστημα εἶναι πολύ. « Πολὺ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου ». Καὶ εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ ἠκούσθη θόρυβος, καὶ φωνὴ λεγόντων, ὅτι ὁ Καλυδώνιος Κάπρος ὁρμήσας εἰς τὴν χώραν του, κάμνει μεγάλην φθορὰν εἰς πᾶν τὸ προστυχόν. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀκούσας ταύτην τὴν αἰφνίδιον ἀγγελίαν, ἐῤῥίψεν ἀπὸ τὴν χεῖρα του τὸ ποτήριον, κ' εὐθὺς ἔτρεξε νὰ ἴδῃ τὸ γινόμενον· ἀλλὰ συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν ἄγριον ἐκεῖνον Κάπρον, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ κατάρα τοῦ δούλου του.

Ἄγκυρα (Ἄγκορα, ἢ Ἔγκυρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Γαλατίαν (Κάτοικ. Ἀγκυρανός).

Ἀγκὼν (*Ancona*), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, εἰς τὴν νῦν παπικὴν ἐπικράτειαν, πρὸς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἀγκώνιος, καὶ Ἀγκωνίτης).

Ἀγλαΐα (Aglaja). Ζ. Χάριτες.

Ἀγνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀγνούσιος).

Ἀγορὰ, τόπος συναθροίσεως τοῦ λαοῦ, τόπος κριτῶν, πωλούντων καὶ ἀγοραζόντων, κτλ. Ἀγορὰ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο ὁ μεταξὺ Διπύλου καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ τόπος, ὅπου ἦσαν πολλὰ ἐργαστήρια διαφόρων πραγμάτων, καὶ προσέτι ἀνδριάντες λαμπρῶν ὑποκειμένων καὶ τῆς πα-

τρίδος εὐεργετῶν· ὁ ναὸς τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν, καὶ ἄλλα παρατηρήσεως ἄξια πράγματα, ὅσα συνεχῶς ἀναφέρονται εἰς τὰ Συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ὁ ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσημβρίας καιρὸς ὠνομάζετο «Ἀγορὰ πλήθουσα». Ἀναλογεῖ δὲ αὕτη ἡ Ἀγορὰ μὲ τὸ Forum τῶν Ῥωμαίων.

Ἅγιος Κυλώνειον. Ζ. Κύλων.

Ἀγραία, καὶ Ἀγραῖς (Ἄγραφα, ἡ Βάλτος), πόλις τῆς Ἠπείρου μεσόγειος (Κάτοικ. Ἀγραῖος, καὶ Ἀγραεύς).

Ἀγραύλη. Ζ. Ἀγροίλη.

Ἄγραυλος (Agraulos), θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος. Εἰς ταύτην παρασταθεῖσα ποτὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ἔδωκεν ἐν κιβωτίῳ κλεισμένον, παραγγείλασα αὐτὴν νὰ μὴ τὸ ἀνοίξῃ· αὕτη ὅμως ὑπ' ὀλεθρίου περιεργείας τὸ ἤνοιξε, καὶ εὐθὺς ἐπήδησεν ἐξ αὐτοῦ ἓν ἀλλόκοτον τέρας, τὸ ὁποῖον καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινεν ἄφαντον. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, τὴν ἔῤῥιψεν εἰς μεγάλην ἐρωτικὴν ζηλοτυπίαν μὲ τὴν ἀδελφήν της Ἔρσην. Ὁ Ἑρμῆς ἀγαπῶν τὴν Ἔρσην, ἐσύχναζε πρὸς αὐτήν· καὶ ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἤθελε νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν κοιτῶνα της, ἐμποδίζετο ὑπὸ τῆς Ἀγραύλου, ὀργισθείς, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς σκόπελον. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἐτιμήθη ἡ Ἄγραυλος ὡς Θεά, καὶ εἰς τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα εἶχε καὶ ναὸν περικαλλῆ, εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ὁποίας ἐθυσιάζετο κατ' ἔτος καὶ μία δυστυχὴς παρθένος, ἕως ὅτου Δίφιλος ὁ Βασιλεὺς τῆς Κύπρου μετέβαλε ταύτην τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν, προστάξας νὰ θυσιάζεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἀντὶ τῆς παρθένου μία δάμαλις.

Ἀγριάδες, ἡ Ἀγρωστῖναι. Ζ. Νύμφαι.

Ἀγροίλη, ἡ Ἀγραύλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀγραυλεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀγραύληθεν, ἡ Ἀγροίληθεν).

Ἀγύριον (*San Filippo d' Angirone*), πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (Κάτοικ. Ἀγυρηναῖος).

Ἀγχίαλος (Ἀκιαλί), πόλις Ἑλληνική, ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Ἀγχιαλεύς).

Ἀγχινόη (Anchinoë). Ζ. Δαναός.

Ἀγχίσης (Anchises), υἱὸς τοῦ Κάπυος, ὅστις ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἰνείαν. ἀλλ' ἔπειτα ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, διότι δὲν ἐφύλαξε μυστικῶς τὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο, ὅτι αὐτὸς δὲν μετεῖχεν ἀπὸ τὰς βουλὰς τῶν λοιπῶν Τρώων. Ὅτε δ' ἐκυριεύετο ἡ Τροάς, ὁ Ἀγχίσης ὑπέργηρως ἤδη ὤν, καὶ κινδυνεύων νὰ γείνῃ παραναλωμα πυρός, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἀβλαβὴς ἀπὸ μέσου τοῦ πυρὸς καὶ τῶν βελῶν, καὶ κομισθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, καὶ ἐτάφη ἐντίμως εἰς τὸ ὄρος Ἔρυξ.

Ἄδανα (Ἀδὲν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν, πλησίον τῆς Ἀναζαρβοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀδανεύς).

Ἅδης (Orcus), τόπος εὐρυχωρότατος μέσα εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ὅπου ἤρχοντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον. Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὁ Ἅδης εἰς δύω, εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ Τάρταρα, καὶ εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Καὶ εἰς μὲν τὸν Τάρταρον (ἤγουν τὴν Κόλασιν) ἐτιμωροῦντο ὅλοι οἱ κατάδικοι μὲ διαφόρους τιμωρίας· εἰς δὲ τὰ Ἠλύσια πεδία (τουτέστι τὸν Παράδεισον) διέτριβον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων, ἀπολαύουσαι τελείαν εὐδαιμονίαν.

Ἀδιαβηνή (Βοτάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, μεταξὺ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου τῶν ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἀδιαβηνός).

Ἀδμήτη (Admete). Ζ. Τοξεῖα.

Ἄδμητος (Admetus), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου τὰς βοῦς ἔβοσκεν ὁ Ἀπόλλων ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Οὗτος ἐπιθυμήσας νὰ νυμφευθῇ τὴν ὡραίαν Ἄλκηστιν, θυγατέρα τοῦ Πελίου, δὲν ἠμπόρει ν' ἀπολαύσῃ τὸν σκοπόν του, ἐπειδὴ ὁ πατήρ της ἐκήρυξεν, ὅτι ἐκεῖνος θέλει τὴν λάβει εἰς γυναῖκα του, ὅστις ἤθελεν ὑπάγει ἐκεῖ μὲ ἅμαξαν, συρομένην ἀπὸ λέοντα καὶ κάπρον. Ὁ δὲ Ἀπόλλων εὐγνωμονῶν πρὸς αὐτόν, τὸν ἐδίδαξε τὸν τρόπον, καὶ οὕτως ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του. Ἐζήτησε πρόσθετι ὁ Ἄδμητος ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα νὰ μὴν ἀποθάνῃ, καὶ αὐτὸς τὸ ἐπρόβαλεν εἰς τὰς Μοίρας, αἱ ὁποῖαι ἀπεκρίθησαν, ὅτι τότε δύναται νὰ ἀξιωθῇ τοῦτο, ὅταν θελήσῃ ν' ἀποθάνῃ ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ. Ὅταν λοιπὸν ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, κανεὶς οὔτε φίλος, οὔτε συγγενὴς δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ μίαν τοιαύτην ἀλλαγήν, ἀλλὰ μόνον ἡ Ἄλκηστις συγκατένευσε ν' ἀποθάνῃ, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. Ἔπειτα ὅμως ἠλευθέρωσε καὶ ταύτην ἀπὸ τὸν Ἅδην ὁ Ἡρακλῆς, ἢ, κατ' ἄλλους, τὴν ἔστειλεν ὀπίσω ἡ Περσεφόνη, καμφθεῖσα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ ἀνδρός της Ἀδμήτου.

Ἀδραμύττειον, καὶ Ἀτραμύττειον (Ἀδραμύττι), πόλις τῆς Μυσίας, πλησίον τοῦ Καΐκου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀδραμυττηνός).

Ἄδρανον (*Aderno*), πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τῆς Αἴτνης κειμένη (Κάτοικ. Ἀδρανίτης).

Ἀδράστεια (Adrastea). Ζ. Νέμεσις. - Μελισσεύς.

Ἄδραστος (Adrastus), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς Ἀυσιμάχης, καὶ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Οὗτος συμβουλευθεὶς ποτὲ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς ὑπανδρείας τῶν θυγατέρων του, ἤκουσε μὲ θαυμασμόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰς δώσῃ εἰς κάπρον καὶ εἰς λέοντα. Καὶ τότε μὲν μὴν ἐννοήσας τὸν χρησμόν,

εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀπορίαν· ὅτε δὲ μετὰ καιρὸν ἦλθον εἰς τὸ Ἄργος κατατρεγμένοι ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Τυδεύς, καὶ εἶδεν εἰς τὰς ἀσπίδας τοῦ μὲν Πολυνείκους τὴν εἰκόνα τοῦ λέοντος, τοῦ δὲ Τυδέως, τὴν τοῦ κάπρου, ἐκαταλαβε τοῦ χρησμοῦ τὴν ἔννοιαν, καὶ ἔδωκε τὴν μὲν Ἀργείαν εἰς τὸν Πολυνείκην, τὴν δὲ Δηϊπύλην, εἰς τὸν Τυδέα, ὑποσχεθεὶς εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν εἰς τὴν πατρίδα των ἀποκατάστασιν· καὶ οὕτως ἐπεχείρησε πρῶτον τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν, γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγὸς καὶ τῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς δυστυχίας, κατὰ τὴν πρόῤῥησιν τοῦ Ἀμφιαράου. Ζ. Ἐτεοκλῆς, Ἀμφιάραος.

Ἀδρία (*Adri*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παρωνομάσθη καὶ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἀδριανός, καὶ Ἀδριάτης).

Ἀδριανός, Τύριος, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς δὲ καὶ διάδοχος τοῦ ἐν Ἀθήναις Σχολείου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ χρηματίσας, καὶ Γραφεὺς, ἢ Ἀντιγραφεὺς τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Κομμόδου ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα. Ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων.

Ἀδριανός, Συγγραφεὺς Ἐκκλησιαστικός, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν, ἐκδοθ. ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βινδελικῶν, 1602, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀδριανούπολις, ἡ πρότερον Ὀρεστιὰς πόλις τῆς Θρᾴκης μεσόγειος, παρὰ τὸν Ἕβρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀδριανοπολίτης).

Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὁ νῦν λεγόμενος Κόλπος τῆς Βενετίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνωτέρα Θάλασσα ὀνομάζεται, πρὸς διαφορὰν τῆς κατωτέρας Θαλάσσης εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἤδη Ἀγιαλὸς τῆς Τοσκάνης καλεῖται.

Ἀδρύμη, ἢ Ἀδρυμητὸν (Μαχουμέτα), πόλις τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ Βυζάκιον κειμένη (Κάτοικ. Ἀδρυμήτιος).

Ἀδώνια (Adonia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος, ἐραστοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν τὰ πάντα ἦσαν λυπηρὰ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Νικίας, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀναχωρῶν κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν διὰ τὸν πόλεμον τῆς Σικελίας, ἐπρομάντευσε τὴν κακὴν αὐτοῦ ἔκβασιν.

Ἄδωνις (Adonis), υἱὸς τοῦ Κινύρου, Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος. Οὗτος νέος ὢν εὐειδέστατος, ἠγαπήθη καθ' ὑπερβολὴν ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία καὶ τὸν συνώδευε παντοῦ εἰς τὰ ὄρη, ἐγκαταλείψασα τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν συναναστροφὴν τῶν λοιπῶν Θεῶν. Ἀλλ' ἡ λύπη ταύτης τῆς πολυπαθοῦς Θεᾶς ἐστάθη ἀπαρηγόρητος, ὅταν τὸν εἶδεν ἐξαφνα κατεσπαραγμένον ἀπὸ ἕνα ἄγριον χοῖρον, τὸν ὁποῖον ἤγειρε κατ' αὐτοῦ ἡ Ἄρτεμις, χαριζομένη εἰς τὸν Ἄρην. Ὅθεν πρὸς μικρὰν τῆς παρηγορίαν, ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐμυρολόγησεν ἀνωφελῶς, ἔκαμε καὶ ἐβλάστησε τὸ ἄνθος Ἀνεμώνη καλούμενον,

Ἀέθλιος (Aëthlius), Ζ. Ἐνδυμίων.

Ἀελλὼ (Aëllo). Ζ. Ἅρπυιαι.

Ἀερόπη (Aërope). Ζ. Θυέστης.

Ἀέτιος, Ἀμιδηνὸς, Ἰατρὸς πολυμαθὴς εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διοικητὴς τῆς ἐν Ἀσίᾳ βασιλικῆς φρουρᾶς. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται τεῦχος εἰς δεκαὲξ βιβλία, ἐκ διαφόρων συνερανισμένον, καὶ Τετράβιβλος ἐπιγραφόμενον, διὰ τὴν εἰς τέσσαρα βιβλία, ἢ τμήματα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων σύνοψίν του, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει τέσσαρας Λόγους. Τοῦ ἰατρικοῦ τούτου Συγγράμματος κατὰ πρῶτον ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, 1534, φύλ. τὰ πρῶτα ὀκτὼ μόνον βιβλία, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λειψίᾳ, 1754, 4, μέρος ἐκ τοῦ ἐνάτου, τῶν δὲ λοιπῶν ἡ Λατινικὴ μόνον Μετάφρασις περιφέρεται.

Ἀζηνία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀζηνιεύς).

Ἀθάμας (Athamas), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Οὗτος ἐγκαταλείψας τὴν προτέραν του γυναῖκα Νεφέλην, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε γεννήσας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰνὼ, θυγατέρα τοῦ Κάδμου. Ἡ δὲ Νεφέλη ἀγανακτήσασα διὰ ταύτην τὴν καταφρόνησιν, ἔπεμψε πρὸς ἐκδίκησιν εἰς τὰς Θήβας μίαν μεγάλην ἀνομβρίαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀθάμας, ἔστειλεν εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ κακοῦ. Ἡ δὲ Ἰνὼ προδιαθέσασα τοὺς ἀπεσταλμένους, τοὺς παρήγγειλε νὰ εἴπωσιν ἐκ μέρους τῆς Πυθίας, ὅτι τότε θέλει παύσει τὸ κακὸν, ὅταν ὁ Ἀθάμας θυσιάσῃ τὰ τέκνα τῆς Νεφέλης, τὸ ὁποῖον καὶ ἤθελε γείνει ἀναμφιβόλως, ἐὰν ἕνας χρυσόμαλλος Κριὸς τῆς οἰκίας δὲν ἤθελεν εἰδοποιήσει εἰς αὐτοὺς μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν ταύτην τοῦ Ἀθάμαντος τὴν ἀπόφασιν. Συμβουλευθέντες λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς, ἀπεφάσισαν νὰ φύγωσιν ὁμοῦ διὰ νυκτὸς, καὶ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Αἰήτην. Ἐν ᾧ δὲ διέβαινον τὴν Θάλασσαν, καθήμενος ἐπάνω τοῦ Κριοῦ, ἡ μὲν Ἕλλη φοβηθεῖσα, ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἀβύδῳ πορθμὸν καὶ ἐπνίγη, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ πορθμὸς ἐκεῖνος Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξος διασωθεὶς μετὰ τοῦ Κριοῦ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔλαβε καλὴν ὑποδεξίωσιν ὑπὸ τοῦ Αἰήτου. Καὶ τὸν μὲν Κριὸν ἔθυσαν εἰς τὸν Δία, τὸ δὲ χρυσοῦν αὐτοῦ δέρας τὸ ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως, τὸ ὁποῖον ἐφύλατ-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

τεν ἕνας φοβερώτατος δράκων, καὶ δύω χαλκόποδες καὶ πῦρ πνέοντες ταῦροι. Ζ. Δέρας.

Ἀθανάσιος, ὁ πολυάθλος καὶ ἔνθερμος τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν κατὰ τὸ 296 ἔτος, καὶ κατὰ τὸ 326 προχειρίσθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς πόλεως. Ἦτον ἔμπειρος τῆς Γραμματικῆς καὶ Ῥητορικῆς, καὶ μαλιστα τῆς Θείας Γραφῆς, μέγας δὲ καὶ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ διαφόρως κατηγορηθείς, καὶ τέλος ἐξορισθείς, μόλις μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ ἀφορήτους ταλαιπωρίας, ἀπήλαυσε πάλιν τὸν θρόνον του, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεπαύθη πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα ἑπτά. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων τούτου τοῦ Θειοτάτου Πατρὸς σῴζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1698, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Ἄθεσις (*Adige*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐνετῶν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος.

Ἀθηνᾶ (Minerva), θυγάτηρ τοῦ Διός, ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ γεννηθεῖσα, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς, κατὰ τοὺς λέγουσι, λαβὼν κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα του τὴν Μῆτιν, θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι τὸ τεχθησόμενον ἐξ αὐτῆς βρέφος θέλει γείνει ἰσχυρότερον αὐτοῦ,

κατέπιε τὴν Μῆτιν ζωντανήν. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἤρχισεν αὐτὸς νὰ δοκιμάζῃ σφοδροτάτους πόνους εἰς τὴν κεφαλήν του, καὶ ἔκραξεν ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἥφαιστον. Ὁ δὲ Ἥφαιστος ἐλθὼν μὲ τὸν ὀξύτατόν του πέλεκυν, ὡς ἐπροστάχθη, καὶ μαθὼν τοῦ Διὸς τὴν θέλησιν, ἔσχισε μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς δύω μέρη, καὶ εὐθὺς ἐπήδησεν ἐξ αὐτῆς κόρη ἀκμαία καὶ ἔνοπλος, χορεύουσα καὶ πάλλουσα τὸ δόρυ, καὶ αὕτη ἦτον ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ. Ἀνατραφεῖσα δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Παλλάδος (διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Παλλὰς ἐπωνομάσθη), ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ συγκατηριθμήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν. Ἡ Ἀθηνᾶ ἠγάπησε πάντοτε τὴν παρθενίαν, καὶ πρώτη αὐτὴ ἐφεῦρε τοὺς αὐλούς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν τοὺς ἔπαιζεν ἀσχήμιζον τὸ πρόσωπόν της, τοὺς ἔρριψε καὶ τοὺς ἔλαβεν ὁ Μαρσύας. Φιλονεικήσασα δὲ μὲ τὴν Μέδουσαν, μίαν ἐκ τῶν Γοργόνων, καὶ νικήσασα αὐτὴν, μετέβαλεν εἰς ὄρεις τὸν ὡραῖον αὐτῆς πλόκαμον. Ὁμοίως μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὁμώνυμόν της ζωῦφιον καὶ τὴν Ἀράχνην, θυγατέρα τοῦ Ἰδμονος, Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐφιλονείκησε δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐνώπιον τῶν ἄλλων Θεῶν διὰ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως

τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις ἕως τότε ὠνομάζετο Κεκροπία. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Θεοὶ ἀπεφάσισαν τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς διά τινος ὑπερφυσικοῦ σημείου, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἔκαμε καὶ ἀνεβάνη ἐκ τῆς γῆς ἕνας ὡραιότατος ἵππος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, μία ἐλαία, ἡ ὁποία καὶ ἐπροτιμήθη· διότι αὐτὴ μὲν ἐνομίσθη σημεῖον εἰρήνης, ὁ δὲ ἵππος, πολέμου καὶ μάχης. Ἐνομίζετο δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἔφορος τοῦ πολέμου, τῆς φρονήσεως, καὶ ὅλων τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ ἐπαραστένετο νέα μεγαλοπρεπής, μὲ ὄμματα γλαυκά, καὶ μὲ περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ βασταζουσα εἰς τὴν χεῖρα της λόγχην. Πλησίον δὲ αὐτῆς ἐφαίνοντο ἡ ἐλαία, μία γλαῦξ, καὶ διάφορα ὄργανα τῆς Μαθηματικῆς.

Ἀθηναγόρας, Ἀθηναῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἦτον ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους διὰ νὰ καταπολεμήσῃ εὐκολώτερον, ἀπεφάσισε νὰ μελετήσῃ τὴν Θείαν Γραφήν· φωτισθεὶς ὅμως ὑπ' αὐτῆς, ἔγεινε Χριστιανός, καὶ διδάσκαλος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χριστιανικοῦ Σχολείου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται Α'. Πρεσβεία ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς Μάρκον Αὐρήλιον. Β'. Περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων Ἰουστίνου τοῦ Φιλοσόφου καὶ Μάρτυρος.

Ἀθῆναι (Σετίνες), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Κολχίδος, πρὸς τὴν Τραπεζοῦντα κειμένη.

Ἀθῆναι (Ἀθήνα), ἡ περικλεὴς μητρόπολις τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀθηνᾶς τῆς προστάτιδος αὐτῆς παρονομασθεῖσα, καὶ διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης χρηματίσασα (Κάτοικ. Ἀθηναῖος).

Ἀθήναια (Athenaea). Ζ. Ἐριχθόνιος, Παναθήναια.

Ἀθήναιος ὁ ἐκ Ναυκράτης τῆς Αἰγύπτου, Γραμματικὸς (Φιλολόγος) καὶ Σοφιστὴς ἄριστος, ἠκμαζε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ'. Αἰῶνος, καὶ διακρίνεται ἀπὸ ἄλλους ὁμωνύμους του μὲ τὸ Δειπνοσοφιστὴς, διὰ τὸ πολύτιμόν του Σύγγραμμα, Δειπνοσοφισταὶ (Συμπόσιον Σοφιστῶν) ἐπιγραφόμενον εἰς δεκαπέντε βιβλία, πλήρες σοφίας καὶ ποικίλης πολυμαθείας. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Ἀργεντοράτῳ Ἑλλ. Λατ. 1801-1087, 8, εἰς 14 τόμους, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρέσεων, καὶ τριῶν ἀξιολόγων Πινάκων.

Ἀθήναιος, Μηχανικὸς ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἠκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιμήδους, καὶ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου, τοῦ κυριεύσαντος τὰς Συρακούσας, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε καὶ βιβλίον Περὶ Μηχανημάτων, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν τοῦ Θηβενότου.

Ἀθηναίων Μῆνες. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἀθμονία, ἡ Ἄθμονον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀθμονεύς).

Ἄθως (Ἅγιον ὄρος), ὄρος ὑψηλότατον τῆς Μακεδονίας (Κάτοικ. Ἀθωΐτης, ἢ Ἀθωνίτης).

Α�ία. Ζ. Κίρκη.

Α�ία, πόλις τῆς Κολχίδος, παρὰ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Αἰάτης).

Αἰακός (Aeacus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Οἰνώνης, τῆς μετέπειτα Αἰγίνης. Ἐπειδὴ δὲ μία λοιμικὴ νόσος κατηρήμωσεν ὅλην ἐκείνην τὴν νῆσον, παρεκάλεσε τὸν πατέρα του καὶ μετέβαλε τοὺς μύρμηκας εἰς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὠνόμασε Μυρμηδόνας. Βασιλεύσας δὲ ἐπὶ γῆς ὁσίως καὶ δικαίως, διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, διὰ τὴν ἄκραν του εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην, κριτὴς εἰς τὸν Ἅδην μετὰ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος τῶν ὁμοπατρίων ἀδελφῶν του.

Αἰάντειον ἀκρωτήριον, ἡ δυτικωτάτη ἄκρα τοῦ Τισαίου ὄρους τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται τὴν σήμερον ἡ πόλις Τρίκερη, ἢ Τρίκερα.

Αἴας Μαστιγοφόρος. Ζ. Σοφοκλῆς.

Αἴας (Ajax), υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Βασιλέως τῶν Λοκρῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπειτα ἔβιασε τὴν Κασσάνδραν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου αὐτὴ εἶχε καταφύγει, ὠργίσθη ἡ Θεὰ αὕτη, καὶ παρεκάλεσε τὸν Ποσειδῶνα νὰ τὸν καταποντίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν αὐτὸς ὑπέστρεφε διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ποσειδῶν διήγειρε τῷ ὄντι μεγάλην τρικυμίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Αἴας μόλις διεσώθη γυμνὸς ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ βλασφημῇ ἐναντίον τῶν Θεῶν, ἐσχίσθη ἐκεῖνος ὁ βράχος καὶ τὸν κατέπιε ζωντανόν· ἢ, κατ' ἄλλους, ναυαγήσας, ἐπῄγη εἰς τὴν θάλασσαν.

Αἴας ὁ Μέγας, ἦτον υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ δεύτερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ σώματός του, καθὼς ἐφάνη καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ὁπότε ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Ἕκτορος, καὶ μόλις πρὸς τὸ ἑσπέρας διηλλάχθησαν ἀναμεταξύ των μὲ φιλικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὕστερον ἐστάθησαν ὀλεθριώτατα καὶ εἰς τοὺς δύω. Καὶ ὁ μὲν Αἴας ἔδωκεν εἰς τὸν Ἕκτορα ζωστῆρα περικαλλῆ, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἕκτορος αὐτὸς ἔλαβε ξίφος θαυμάσιον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως ἐφιλονείκησεν ὁ Αἴας περὶ τῶν ὅπλων αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐνίκησεν ὁ Ὀδυσσεύς, αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὀργὴν του ἐμάνη, καὶ ὁρμήσας κατέσφαζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοπέδου, νομίζων, ὅτι φονεύει Ἕλληνας. Λαβὼν δὲ καὶ ἕνα κριὸν, τὸν ἐνόμιζεν Ὀδυσσέα, καὶ πρὸς περισσοτέραν ἐκδίκησιν τὸν ἐμάστιζεν, ὅσον ἠμπόρει δυνατά, καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Μαστιγοφόρος. Ἀλλὰ τέλος ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν, καὶ αἰσχυνόμενος νὰ ζῇ πλέον δι' ὅσα κακὰ ἔπραξεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς μανίας του, ἔστρεψε καθ' ἑαυτοῦ τὸ ξίφος, ἅπου εἶχε λαβὼν παρὰ τοῦ Ἕκτορος δῶρον, καὶ ἐφονεύθη ἰδιοχειρώς, δείξας ἐμπράκτως, ὅτι τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα, οὔτε πρέπει νὰ λέγωνται δῶρα, ἐπειδὴ εἶναι πάντοτε βλαπτικά, καὶ ποτὲ δὲν εἶναι ὠφέλιμα· «Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα, κ' οὐκ ὀνήσιμα».

Αἰγάδες. Ζ. Αἰγίμοροι.

Αἰγαῖον πέλαγος (Ἀρχιπέλαγος, ἢ Ἄσπρη Θάλασσα), ἡ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων νήσων καὶ τῆς Ἀττικῆς θαλάσσα, ἀπὸ τῆς νήσου Αἰγός, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε πνιγέντος Αἰγέως, πατρὸς τοῦ Θησέως, οὕτω παρονομασθέν. Ζ. Αἰξ, Θησεύς.

Αἰγαίων (Aegaeon). Ζ. Ἑκατόγχειρες.

Αἰγέστης (Aegestes, ἢ Aegestus), Βασιλεὺς τῆς Σικελίας. Ὀργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, Βασιλέως τῆς Τρωάδος, διότι δὲν ἔλαβε τὸν συμφωνηθέντα μισθόν, διὰ τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Λαομέδων), ἔπεμψε λοιμικὴν νόσον, ἥτις ἔφθειρε γενικῶς τὴν χώραν ἐκείνην. Καὶ ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι διὰ νὰ παύσῃ τὸ κακὸν ἔπρεπε νὰ βάλλωσι

κατ' ἔτος μίαν παρθένον εἰς τροφὴν τοῦ θαλασσίου κήτους, τὸ ὁποῖον ἔστειλεν ὁ Ποσειδῶν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, φοβηθεὶς κάποιος εὐγενὴς Ἱππόστρατος μήπως πέσῃ ὁ κλῆρος καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, τὴν ἔβαλεν εἰς κιβώτιον, ἢ εἰς πλοιάριον, καὶ τὴν ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τοῦτο τὸ πλοιάριον διὰ τῆς βουλῆς τῶν Θεῶν κατευωδώθη ὑγιῶς εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐξελθοῦσα ἡ παρθένος, ἠγαπήθη παρὰ τοῦ Κρινισοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐγέννησε τὸν εἰρημένον Αἰγέστην. Ὑπῆγεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιστρέψας, ἔκτισε τὴν πόλιν Αἰγεσταν, καὶ ἄλλας. Γέρων ἤδη ὢν ἐφιλοξένησε τὸν Αἰνείαν, καὶ παρεστάθη καὶ εἰς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός του Ἀγχίσου.

Αἰγεύς (Aegeus). Ζ. Θησεύς.

Αἰγιάλεια. Ζ. Πελοπόννησος.

Αἰγιάλεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου μεσόγειος (Κάτοικ. Αἰγιαλεύς).

Αἰγίλος, ἢ Αἰγιλία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Αἰγιλεύς, ἢ Αἰγιλεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Αἰγιλιάθεν).

Αἰγίμοροι, ἢ Αἰγάδες, τρία νησίδια, πλησίον τῆς Σικελίας κείμενα (Κάτοικ. Αἰγιμορίτης).

Αἴγινα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐμπροσθεν τῆς Ἐπιδαύρου κειμένη (Κάτοικ. Αἰγινήτης).

Αἴγιον (Βοστίτσα), πόλις τῆς Ἀχαΐας παραθαλάσσιος, ὅπου ποτὲ συνηθροίζοντο διὰ κοινὰς ὑ-

ποθέσεις οἱ πολῖται τῶν Ἀχαιῶν (Κάτοικ. Ἀιγιεύς).

Ἀιγίπαν (Aegipan), ἐπίθετον τοῦ Πανός· ἤ, κατ' ἄλλους, ὁ Ἀιγίπαν ἦτον υἱὸς τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἀιγός, ὅθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. Ἐυρεθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Τυφῶνος μάχην τῶν Θεῶν, ἔκλεψε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὰ νεῦρα τοῦ Διός, τὰ ὁποῖα κόψας ὁ Τυφὼν, ἐφύλαττεν εἰς τὸ Κωρύκειον ἄντρον τῆς Κιλικίας, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Τυφών.

Ἀιγὶς (Aegis). Z. Μελισσεύς. Ἀιγὶς ὠνομάζετο καὶ ὁ Θώραξ τῆς Ἀθηνᾶς, κατεσκευασμένος ἀπὸ τὴν δορὰν τῆς Ἀιγός, εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κολλημένη καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης. Z. Ἄιξ, Περσεύς.

Ἀιγισθος, υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς θυγατρός του Πελοπίας, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἀνετράφη μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγός, ὅταν ἡ μήτηρ του, ἅμ' ἀρ' οὗ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ δάσος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Z. Θυέστης). Φονεύσας δ' ἔπειτα τὸν Ἀτρέα, ἀπεκατέστησε τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον. Εἰς δὲ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος μείνας αὐτὸς ἐπίπροσθε τοῦ βασιλείου, ἐμοίχευε παρανόμως καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Κλυταιμνήστραν, καὶ εἰς τὴν ἐπιτροφὴν του φοβηθέντες καὶ οἱ δύω μήπως ἀνακαλυφθῇ ἡ παρανομία των, τὸν ἐφόνευσαν εἰς ἕν συμπόσιον, φονευθέντες ἔπειτα καὶ αὐτοὶ

ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης.

Ἀιγὸς ἕλος, ἡ Ζόρκος (Capreae palus), τόπος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσιν, ἔγεινεν ἄφαντος ὁ Ῥωμύλος.

Ἀιγὸς ποταμὸς, πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν κειμένη, ὅπου ἐνικήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὸν Λύσανδρον (Κάτοικ. Ἀιγοσποταμίτης).

Ἄιγυπτος (Aegyptus). Z. Δαναός.

Ἀιγυπτος, ἐπαρχία μεγίστη τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Ἀραβίας, Αἰθιοπικῶν ὀρέων, καὶ Μεσογείου Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Αἰγύπτιος). Ἐδιαιρεῖτο δὲ αὕτη ἡ ἐπαρχία ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω, Μέσην, καὶ Κάτω Αἴγυπτον. Καὶ ἡ μὲν ἄνω περιεῖχε τὴν Θηβαΐδα, ἡ δὲ μέση, τὴν Ἑπτάνομον, ἡ Ἀρχαδίαν, καὶ ἡ κάτω, τὸ Δέλτα.

Ἀϊδωνεύς, ἡ Ἅιδης, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὅστις ἐφυλάκωσε τὸν Θησέα καὶ τὸν φίλον του Πειρίθουν, ὅταν ὑπῆγαν διὰ ν' ἁρπάσωσι τὴν θυγατέρα του Περσεφόνην. Ἐπειδὴ δὲ ὠνομάζετο καὶ ὁ Πλούτων Ἅιδης, καὶ Ἀϊδωνεύς, ἐμυθολογήθη, ὅτι οἱ δύω οὗτοι φίλοι κατέβησαν εἰς τὸν Ἅιδην, διὰ νὰ κλέψωσι τὴν γυναῖκα του Περσεφόνην. Z. Πλούτων, Θησεύς.

Ἀιήτης (Aeetes), υἱὸς τοῦ Ἡ-

λίου, καὶ Βασιλεὺς πρότερον τῆς Κορίνθου, καὶ ἔπειτα τῆς Κολχίδος, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Φρίξος μὲ τὸν χρυσόμαλλον Κριόν (Z. Ἀθάμας). Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐδέχθη φιλοφρόνως τὸν Φρίξον, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μεγάλως, δοὺς εἰς αὐτὸν διὰ γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην. Ἔπειτα ὅμως εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅς τις ἔλεγεν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑπό τινος ξένου, εἴτε καὶ ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν κινούμενος, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλούτη του, τὸν ἐφόνευσε δολίως, καὶ οὕτως ἔδωκεν αἰτίαν νὰ γείνῃ ἔπειτα ἡ περίφημος ἐκείνη ἐκστρατεία τῶν Ἀργοναυτῶν. Z. Ἰάσων.

Ἀιθαλία, ἡ Ἀιθαλίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀιθαλίδης).

Ἀιθιοπία, ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου κειμένη (Κάτοικ. Ἀιθίοψ).

Ἄιθρα. Z. Ἄτλας, Πλειάδες.

Ἄιθρα (Aethra) θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, Βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως (Z. Θησεύς). Ὅταν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ὥρμησαν εἰς τὴν Ἀττικὴν, διὰ νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, ἠχμαλώτευσαν καὶ τὴν Ἄιθραν ταύτην, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Λακεδαίμονα· ἡ δὲ Ἑλένη φεύγουσα μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα, ἔλαβε καὶ αὐτὴν μαζή της, ἡ ὁποία καὶ ἠλευθερώθη εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, ἀναγνωρισθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα τοὺς ἐγγόνους της. Z. Ἀκάμας.

Ἄιθων (Aethon). Z. Ἥλιος.

Αἰλία Καπιτωλία. Z. Ἱερουσαλήμ.

Αἰλιανός. Z. Κλαύδιος Αἰλιανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, ὁ ἐκ Βιθυνίας, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστὴς περίφημος, μαθητὴς χρηματίσας Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Ἔζη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς Σμύρνην, καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του κατέπεισε τὸν Μ. Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον νὰ ἀνακαινίσῃ ταύτην τὴν πόλιν, κατακρημνισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ συμβάντος σεισμοῦ. Οἱ δὲ Σμυρναῖοι εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης ἔστησαν εἰς τιμήν του χαλκοῦν ἀνδριάντα πλησίον εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁ Αἴλιος ὑπῆγε τετράκις εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ περιελθὼν καὶ ἄλλα πολλὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν Ἱερεὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη 54. Λόγοι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, καὶ τινες Ἐπιστολαὶ μετὰ δύω ἄλλων βιβλίων Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ 1722-1730, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Αἴλιος Διονύσιος, Ἁλικαρνασσεύς, Σοφιστὴς καὶ Μουσικὸς ἔμπειρος, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ

ὁποίου σώζεται μόνον τὸ Περὶ Ἀκλίτων Ῥημάτων, ἐκδοθ. εἰς τὸν Θησαυρὸν καὶ Κέρας Ἀμαλθείας τοῦ Ἄλδου.

Αἴλιος Ἡρωδιανός, Γραμματικός, υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου, ὅστις διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Μ. Ἀντωνίνου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ἀριθμῶν. Β'. Παραγωγὴ τῶν Ἀκλίτων Ῥημάτων. Γ'. Ῥητορικά. Δ'. Γραμματικά. Ε'. Ἀποσπασμάτιον, ἢ Φιλεταῖρος, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Αἴλιος Μοῖρις, ἐπονομαζόμενος Ἀττικιστής. Συνέγραψε Περὶ Ἀττικῶν (καὶ Ἑλλήνων) Λέξεων, βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1759, 8, καὶ ἐν Ὀξωνίᾳ, 1712, εἰς εἶδος Λεξικοῦ.

Αἱμακουρία, ἑορτὴ τῶν Πελοποννησίων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνιζόμενοι οἱ νέοι περὶ τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος, ἐτύπτοντο τόσον, ὥστε ἔτρεχεν αἷμα ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα των.

Αἰμίλιος (Aemilius) Μάκρων, ὁ ἐκ Βερώνης τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Ποιητοῦ Ὀβιδίου, Ποιητὴς καὶ αὐτὸς χρηματίσας εὐδόκιμος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον τὸ Περὶ ἀρετῶν, ἤτοι ἐναργειῶν τῶν χόρτων (De virtutibus herbarum), ἐκδοθ. ἐν Νεαπόλει, 1477, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Αἱμονία. Ζ. Θεσσαλία.

Αἷμος (Κοντσὰ Βαλκὰν), ὄρος μέγιστον τῆς Θρᾴκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Σκομίου ἕως εἰς τὴν μαύρην Θάλασσαν.

Αἰνειᾶνες, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Δωρίδος, Αἰτωλίας καὶ Φωκίδος κατοικοῦντες.

Αἰνείας, Γαζαῖος, Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, μαρτυρήσας ἐπὶ Ἑρμερίχου, τοῦ Βασιλέως τῶν Βανδάλων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Θεόφραστος, ἤτοι Διάλογος μεταξὺ Θεοφράστου τινὸς καὶ δύο Αἰγυπτίων Περὶ ἀθανασίας ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως τῶν σωμάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1655, 4. Β'. Ἐπιστολαὶ 25, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.

Αἰνείας, Τακτικὸς, ἄλλος παρὰ τὸν Γαζαῖον, ἀκμάσας κατά τινας, πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Συνέγραψε πολυμαθῶς Τακτικὰ καὶ Πολιορκητικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν μόνον βιβλίον σώζεται, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1818, 8.

Αἰνείας (Aeneas), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς Ἀφροδίτης. Ὅταν ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληνες τὴν Τρωάδα, αὐτὸς ἐστάθη μὲν γενναῖος μέχρι τινός· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιπαραταχθῇ εἰς τὸ πλῆθος τῶν νικητῶν, ἐφορτώθη εἰς τοὺς ὤμους του τὸν γηραιὸν πατέρατου Ἀγχίσην, καὶ λαβὼν μαζήτου τοὺς Ἑφεστίους Θεοὺς, καὶ τὸν υἱόν του Ἀσκάνιον, τὸν ὁποῖον εἶχε

γεννήσει ἀπὸ τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, διεσώθη μὲ ἄλλους τινὰς Τρῶας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἴδης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, περιῆλθε διάφορα μέρη, καὶ μετὰ πολλὰς τριακυμίας κατήντησεν εἰς τὴν Καρχηδόνα, ὅπου ἡ ἐκεῖ Βασίλισσα Διδὼ τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως, καὶ ἔλαβε πρὸς αὐτὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα, καθὼς περὶ τούτου διηγεῖται ὁ Ποιητὴς Βιργίλιος εἰς τὸ ἀθάνατόν του Ποίημα, τὴν Αἰνειάδα, μ' ὅλον ὅτι ἡ Βασίλισσα αὕτη ἔζη τριακόσια ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. Ἐκεῖθεν δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικελίαν, κ' ἐσύστησε τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του Ἀγχίσου, ἀποθανόντος καὶ ταφέντος εἰς τὸ ὄρος Ἔρυξ. Ἔπειτα συμβουλευθεὶς τὴν Κυμαίαν Σιβύλλαν, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου εἶδεν εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία πολλοὺς Τρῶας, κ' ἐγνώρισε καὶ τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμαθε τὰ ὅσα ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἐξελθὼν δὲ ἀπὸ τὸν Ἅδην, ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Θύμβριδος ποταμοῦ, ὅπου ἡ Κυβέλη μετεμόρφωσε τὰ πλοῖα του εἰς Νύμφας. Πολεμήσας δὲ μὲ τὸν Τοῦρνον, ἢ, κατ' ἄλλους, μὲ τὸν Λατῖνον, καὶ νικήσας αὐτὸν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν, κτίσας ἐκεῖ καὶ μικρὰν πόλιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐστοχάζοντο ὡς πρώτην ἀρχὴν τῆς βασιλείας των. Ἀποθανὼν δὲ ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μεγάλως, Ζεὺς αὐτόχθων ἐπονομασθείς.

Αἶνος, πόλις τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Αἶνος).

Αἶξ, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη, κατά τινας, καὶ τὸ πέριξ αὐτῶν πέλαγος, Αἰγαῖον. Ζ. Αἰγαῖον πέλαγος.

Αἶξ, τέρας ἄγριον καὶ καταπληκτικὸν, τὸ ὁποῖον διατρίβον εἰς τὰ πέριξ τῆς Φρυγίας, καὶ χύνον ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ φλόγας πυρός, κατέκαιε καὶ ἠφάνιζε τὸ μέρος ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀντιπαραταχθῶσι κατ' οὐδένα τρόπον ἐναντίον του. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ θέλουσα νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν χώραν ἀπ' αὐτὴν τὴν μάστιγα, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν δορὰν κατασκευάσασα ἔπειτα θώρακα, τὸν ἐφόρει πάντοτε πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀνδραγαθίας της.

Αἰξωνή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Αἰξωνεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Αἰξωνηθεν).

Αἰολὶς, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ, πρὸς τὸ νότιον τῆς Τρωάδος κειμένη (Κάτοικ. Αἰολεύς).

Αἴολος (Aeolus), υἱὸς τοῦ Διὸς, Θεὸς Θαλάσσιος, καὶ κύριος τῶν Ἀνέμων, ἔχων τὴν κατοικίαν του εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ Αἰολικὰς ὀ-

νομασθείας νήσους τῆς Σικελίας. Οὗτος δεχθεὶς ποτε φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα, τῷ ἐχάρισε πολλοὺς ἀσκοὺς ἀνέμων ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ παντάπασιν. Ἀλλ' οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὑπὸ περιεργείας κινούμενοι, ἐλπίζοντες μάλιστα νὰ εὕρωσι μέσα χρυσίον, ἤνοιξαν αὐτοὺς κρυφίως, καὶ ἐκ τούτου ἐξελθόντες οἱ ἄνεμοι, ἐπροξένησαν μεγίστην τρικυμίαν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστ' ἐχάθησαν καὶ ὅλα των τὰ πλοῖα, καὶ μόλις ὑπέστρεψεν αὐτὸς κατάγυμνος ὀπίσω· ἀλλ' ὁ Αἴολος δὲν τὸν ἐδέχθη πλέον, μάλιστα δὲ καὶ τὸν ἀπεδίωξε μὲ ὀργήν, διότι δὲν ἐστάθη ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παραγγελίαν του. Παραστένεται δὲ ὁ Αἴολος γέρων μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐστεμμένος, πολλάκις δὲ καὶ μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους, καθήμενος πλησίον εἰς σπήλαιον, καὶ ἔχων ὑπὸ τοὺς πόδας του ἀσκοὺς πλήρεις ἀνέμων, εἰς δὲ τὰς χεῖρας του κέρατον, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνονται ἐξερχόμενοι οἱ ἄνεμοι. Ἐνίοτε δὲ παραστένουσιν ἔμπροσθέν του καὶ ἄνεμον τινὰ ἀνθρωπόμορφον, ὅστις φαίνεται, ὅτι φυσᾷ, ἢ ἀτενίζει πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ δεχθῇ τὰς προσταγάς του, καὶ ἄλλοτε ἄλλως παραστένουσι τὸν ἀνεμόθεον τοῦτον Αἴολον, καθὼς καὶ πάντας τοὺς μυθολογουμένους Θεοὺς καὶ Ἥρωας.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ εἰρημέναι νῆσοι τῆς Σικελίας, αἱ αὐταὶ καὶ Λιπαραῖαι, καὶ Ἡφαιστιάδες.

Αἰσηπος (Σπίγα), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Μικρὰν Μυσίαν.

Αἰσχίνης, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου καὶ τῆς Γλαυκοθέας, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γένος ταπεινόν, καὶ καθὼς λέγει ὁ Λουκιανὸς ἀπὸ μητρὸς τυμπανιστρίας. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα τοὺς παῖδας Γράμματα. ἔπειτα διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν δύναμιν ἔγεινε παλαιστής· μετὰ δὲ ταῦτα, παραστάτης Τραγῳδιῶν, καὶ τελευταῖον, Στρατιώτης. Ἀλλὰ ποθήσας τὴν ἐκ τοῦ βήματος δόξαν, ἀφῆκεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ προσκολληθεὶς εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ Ἰσοκράτην, τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν Ῥητορικήν, ὥστε ἀντιπαρετάττετο καὶ μὲ αὐτὸν τὸν ῥητορικώτατον Δημοσθένην. Ἐλθὼν ὅμως εἰς φιλονεικίαν μετ' αὐτοῦ, καὶ νικηθείς, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου συστήσας Σχολεῖον, παρέδιδε μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικήν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Σάμον, ἀπέθανε, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ὁ Κατὰ Τιμάρχου. Β'. Ὁ Περὶ Παραπρεσβείας. Γ'. Ὁ Κατὰ Κτησιφῶντος, ὁ αἴτιος τῆς ἐξορίας του, ἐκδοθ. εἰς τὸν Γ. καὶ Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ προσέτι εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Αἰσχίνου

καὶ 12 Ἐπιστολαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἑνδεκα μόνον ἐγκρίνονται γνήσιαι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Αἰσχίνης, ὁ ἐπονομαζόμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, υἱὸς Λυσανίου τοῦ Ἀλλαντοποιοῦ, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνεχώρησε πρὸς τὸν Διονύσιον, τὸν τύραννον τῆς Σικελίας, καὶ μετὰ καιρὸν ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδασκεν ἐκεῖ κρυφίως, φοβούμενος, ὡς λέγουσι, τὸν Πλάτωνα καὶ Ἀριστιππον. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τρεῖς Διάλογοι Α'. Περὶ Ἀρετῆς, εἰ διδακτόν, Β'. Ἐρυξίας, ἢ περὶ Πλούτου. Γ'. Ἀξίοχος, ἢ περὶ Θανάτου, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ 1766, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ μία Ἐπιστολή, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλλατίου.

Αἰσχύλος, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, Ποιητὴς Τραγικὸς περίφημος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἔδωκε μεγάλην καὶ διαφορετικὴν μορφὴν εἰς τὸ Θέατρον, εἰσάξας πρῶτος εἰς αὐτὸ τὴν χρῆσιν τῆς σκηνῆς, τῶν μηχανῶν, τοῦ κοθόρνου, τῶν μορμολυκείων, κτλ. Τὸ ὕφος του εἶναι μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ χωρία σκοτεινὸν καὶ δύσληπτον. Εἰς τὰ Δράματά του φαίνεται πανταχοῦ τὸ κατὰ τῶν τυράννων ἀσπόνδου μῖσος, καὶ ἡ πρὸς τὴν πατρίδα του εἰλικρινὴς ἀγάπη, ὑπὲρ τῆς ὁποίας καὶ ἐπολέμησεν ἀνδρειότατα εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Βαρβάρων. Ἀπέθανε δὲ μὲ θάνατον παράξενον· διότι ἕνας ἀετὸς βαστάζων χελώνην ἀρκετὰ μεγάλην, τὴν ἄφηκε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπὶ τῆς φαλάκρας αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐσύντριψε, νομίσας αὐτὴν λευκὴν πέτραν. Συνέγραψε πολλὰς Τραγῳδίας, καὶ κατὰ τὸν Φαβρίκιον ἕως ἐννενήκοντα· τὴν σήμερον ὅμως σώζονται μόνον ἑπτὰ Α'. Προμηθεὺς Δεσμώτης. Β'. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Γ'. Πέρσαι. Δ'. Ἀγαμέμνων. Ε'. Χοηφόροι. Ϛ'. Εὐμενίδες. Ζ'. Ἱκέτιδες, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδόσις εἶναι ἡ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου ἐν Παρισίοις 1557, 4. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Αἴσων (Aeson), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰάσονος, ἦτον υἱὸς τοῦ Κρηθέως, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, τοῦ Νηλέως, καὶ ἄλλων, ὅστις φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας, ἀνενεώθη διὰ τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, κατὰ παράκλησιν τοῦ Ἰάσονος.

Αἴσωπος ὁ Μυθοποιός, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀμόριον τῆς μεγάλης Φρυγίας, ὅστις δοῦλος ὢν τὸ ἐπάγγελμα, ἐδούλευσε καὶ πολλοὺς δεσπότας, ἕως ὅτου ἀπελύθη ἀπὸ τὸν τελευταῖον δεσπότην του Ἰάδμονα, Φιλόσοφον Σάμιον. Ἐ

λευθερωθεὶς λοιπὸν περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διδάσκων καὶ συνετίζων διὰ τῶν μύθων τοὺς ἀνθρώπους. Φέρεται παλαιὰ διήγησις, ὅτι ὁ Αἴσωπος ἦτον ἄσχημος, ὄχι ὅμως ὅσον τὸν περιγράφει Μάξιμος ὁ Πλανούδης. Ἦτον δὲ σύγχρονος τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Κροίσου, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἐσυκοφαντήθη ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ μαντείου ὡς κλέπτης καὶ ἱερόσυλος μιᾶς χρυσῆς φιάλης· ὅθεν καὶ κατακρημνισθεὶς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ Φαιδριάδην βράχον, ἀπέθανεν ὁ ταλαίπωρος θάνατον ἄτιμον καὶ ἀνάξιον. Ὅτι μὲν ὁ Αἴσωπος ἦτον Μυθοποιὸς δὲν εἶναι κἀμμία ἀμφιβολία, ἐπειδὴ πολλαὶ πολλῶν μαρτυρίαι τὸ κηρύττουσιν· ἀπορεῖται ὅμως, ἂν ἔγραψε καὶ τοὺς μύθους του, ἢ μόνον διὰ στόματος τοὺς ἐδιηγεῖτο, καὶ προσέτι, ἂν οἱ μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενοι ἦναι ὅλοι γνήσιοι τοῦ Αἰσώπου μῦθοι. Περὶ τούτων ἁπάντων βλέπε ὅσα φιλολογικώτερον εἶπεν ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Αἰσωπείων Μύθων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1810, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Αἰτήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Αἰτηνεύς).

Αἴτνη *(Mongibello)*, ὄρος τῆς Σικελίας πυρίπνοον, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Αἰτναῖος).

Αἰτωλία (Κράβαρι καὶ Λοιδωρίκι), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Εὐήνου, Ἀχελώου, Δωρίδος, καὶ Αἰγαίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Αἰτωλός).

Αἰὼν (Saeculum), διάστημα χρόνου ἀπεριόριστον, ἢ διάστημα ἑκατὸν ἐνιαυτῶν κατὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα τοὺς Ἱστοριογράφους, οἱ ὁποῖοι τὸν μεταχειρίζονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ νὰ φανερώσωσι τὰ μετὰ Χριστὸν συμβάντα σημαντικῶν τινων ὑποκειμένων καὶ πράξεων, λογαριάζοντες κοινῶς τὴν ἀρχὴν του ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ μάλιστα οἱ Ποιηταὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διήρουν ὅλην ἐν γένει τὴν ηλικίαν τοῦ Κόσμου εἰς τέσσαρας Αἰῶνας, ἤγουν εἰς Χρυσοῦν, Ἀργυροῦν, Χαλκοῦν καὶ Σιδηροῦν. Καὶ εἰς μὲν τὸν χρυσοῦν Αἰῶνα ὑπέθετον, ὅτι ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς γῆς ἄκρα ἁρμονία ὅλων τῶν πραγμάτων, ἀθωότης καὶ δικαιοσύνη, καὶ ὅτι ἡ γῆ ἔβλεπεν αὐτόματος πλουσιοπάροχα ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα· ἐκ μὲν τῶν δένδρων ἔρρεε τροφὴ, ὁμοία μὲ τὴν ἀμβροσίαν τῶν Θεῶν, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν πόμα, γλυκύτερον τοῦ νέκταρος αὐτῶν. Τὸν ὄντως χρυσοῦν τοῦτον Αἰῶνα, ὅστις διήρκησε μόνον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κρόνου, τὸν διεδέχθη ὁ ἀργυροῦς. Εἰς τοῦτον τὸν Αἰῶνα οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ χάνωσι τὴν αὐτόματον ἐκείνην εὐτυχίαν, καὶ νὰ πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα διὰ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν των· ἔλειψεν ἡ ἀθωότης, καὶ ἀντ' αὐτῆς εἰσῆλθεν ἡ περιέργεια καὶ ἡ ζηλοτυπία. Τοῦτον πάλιν τὸν ἀργυροῦν Αἰῶνα, τὸν ὁποῖον ὑπέθετον οἱ Ποιηταὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Διός, τὸν διεδέχθη ὁ χαλκοῦς, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἔκλειναν φανερὰ ἐπὶ τὸ χεῖρον· ἤρχισαν οἱ πρὸς ἀλλήλους πόλεμοι καὶ τὰ λοιπὰ φθοροποιὰ πάθη, πλὴν ἐσώζετο ἀκόμη μεταξὺ αὐτῶν κἄποια εὐνομία καὶ δικαιοσύνη, ἕως ὅτου τελευταῖον ἦλθε καὶ ὁ σιδηροῦς. Εἰς τοῦτον τὸν Αἰῶνα ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον. Ἐξέλιπεν ἀπ' αὐτοὺς διόλου ἡ δικαιοσύνη, ἡ πίστις, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ εἰσήχθησαν ἀντ' αὐτῶν ἡ ἀδικία, ἡ δυσπιστία, τὸ μῖσος, ἡ ἀναίδεια, τὸ ψεῦδος, καὶ ὅλα τὰ τοῦ τοιούτου εἴδους ἀνομήματα. Δηλοῦνται δὲ μὲ τούτους τοὺς Αἰῶνας ἡ βαθμηδὸν τοῦ ἀνθρώπου ἔκπτωσις ἀπὸ τῆς ἀθωότητος τὸν θρόνον εἰς τῆς κακίας τὸ βάραθρον.

Ἀκαδημία (Academia), Γυμνάσιον εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἀπὸ Ἀκαδήμου τοῦ Ἥρωος οὕτω παρονομασθεῖσα. Αὐτοῦ ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων καὶ οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ Ἀκαδημιακοὶ, ἢ Ἀκαδημαϊκοὶ ἐπωνομάσθησαν, καθὼς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὀνομάζονται Ἀκαδημίαι ὅλα τὰ Γυμνάσια, εἰς τὰ ὁποῖα διδάσκονται τὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μαθήματα.

Ἀκάμας (Acamas), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Παλαμήδους καὶ Διομήδους εἰς τὴν Τρωάδα, διὰ νὰ ζητήσωσιν ὀπίσω τὴν ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πάριδος Ἑλένην, ἐγέννησεν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀτελεσφορήτου ἐκείνης πρεσβείας ἐκ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, υἱὸν, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ἡ Ἄθρα, ἡ μήτηρ τοῦ Θησέως. Ἐις δὲ τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως ἀναγνωρίσας τὴν Αἴθραν, ἀπέσπασεν αὐτὴν καὶ τὸν υἱόν του ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημοφῶντος.

Ἀκανθος, ἡ μετέπειτα Ἐρισσός, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὴν Χαλκιδικὴν γῆν κειμένη (Κάτοικ. Ἀκάνθιος).

Ἀκαρνᾶν (Acarnan). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἀκαρνανία (Ξηρόμερον), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἀχελώου, Θεσσαλίας, καὶ Ἰονίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἀκαρνᾶν).

Ἄκαστος (Acastus). Ζ. Πελίας, Πηλεύς.

Ἄκη, πόλις τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Ἀκαῖος). Ζ. Πτολεμαΐς.

Ἄκις (Acis) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Σιμαιθίδος, ὅστις

ποιμὴν ὢν εὐειδέστατος, ἠγαπᾶτο ὑπερβολικὰ καὶ ἀπὸ τὴν Νύμφην Γαλάτειαν, ἐρωμένην τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου. Ἀλλ' εὑρών ποτε αὐτοὺς ὁ Πολύφημος καταμόνας, καὶ ῥίψας λίθον βαρύτατον, ἐφόνευσε τὸν Ἄκιν. Ἡ δὲ Γαλάτεια λυπηθεῖσα πολὺ διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μετέβαλεν εἰς ἐνθύμησιν τὸ αἷμα του εἰς ποταμόν.

Ἀκόντιον, εἶδος ἀγωνίσματος, εἰς τὸ ὁποῖον νικητὴς ἐλέγετο, ὅστις ῥίπτων τὸ ἀκόντιον, ἐπετύγχανε τὴν νύσσαν (νυσσάν).

Ἀκόντιος (Acontius), Κῶος, νέος εὐειδής, ἀλλ' ἁπλοῦς τὸν τρόπον. Οὗτος ἰδών ποτε εἰς τὸν ἐν Δήλῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὴν Κυδίππην, νέαν ἐγχώριον καὶ πολλὰ ὡραίαν, τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη αὐτῆς, ὥστε λαβὼν ἓν μῆλον, καὶ γράψας ἐπάνω ταῦτα τὰ λόγια: Σύ, ὦ ὡραιοτάτη κόρη, θέλεις μοὶ εἶσθαι κατὰ πάντα τρόπον σύζυγός μου, τὸ ἔῤῥιψεν εἰς τοὺς πόδας τῆς νέας, καὶ ἐστέκετο ἐκδεχόμενος τὴν ἀπόκρισιν. Ἡ δὲ Κυδίππη λαβοῦσα τὸ μῆλον ἐκεῖνο, καὶ ἀναγνοῦσα τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ, τὸ ἔδειξεν εἰς τοὺς γονεῖς της, οἱ ὁποῖοι θαυμάσαντες τὴν ἁπλότητα τοῦ νέου, ἀπεκρίθησαν καὶ αὐτοὶ αστειζόμενοι μὲ τὴν αὐτὴν ἁπλότητα, ὅτι θέλει γείνει τὸ θέλημάτου. Ἔπειτα ὅμως λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσίν των, μάλιστα δὲ καὶ τὸν νόμον, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληροῦται ἀπαραβάτως ὅ, τι ἤθελεν ὑποσχεθῆ τις εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπανδρεύσωσι τὴν θυγατέρα των μὲ ἄλλον τινὰ νέον ἐγχώριον. Ἀλλ' ὁσάκις ἐπλησίαζον αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἡ Κυδίππη ἐκυριεύετο ἀπὸ πυρετὸν καὶ σφοδρούς σπασμούς, εἰς τρόπον ὥστε αὐτὴ χαρᾶς ἐκίνει πάντας εἰς λύπην καὶ συμπάθειαν. Τέλος μαθόντες παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπόσχεσίν των, ἔδωκαν τὴν Κυδίππην εἰς τὸν εἰρημένον Ἀκόντιον, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἄλλως περιπαιχθεῖσα ἐγκάρδιος αὐτοῦ ἐπιθυμία.

Ἀκράγας, καὶ Ἀκράγαντα (Gergenti), πόλις τῆς Σικελίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀκραγαντῖνος).

Ἀκρίσιος (Acrisius), Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὸν ἔγγονόν του, ἔκλεισεν εἰς χάλκινον πύργον τὴν μονογενῆ του θυγατέρα Δανάην, διὰ νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ. Ἀλλ' ὁ ἀκάματος περὶ τὰ τοιαῦτα Ζεὺς ἐπιθυμήσας τὸ κάλλος τῆς Δανάης, ἔῤῥευσεν ὡς χρυσῆ βροχὴ διὰ τοῦ πύργου εἰς τὸν κόλπον της, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς. Ὁ δὲ Ἀκρίσιος, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ πρᾶγμα, ἐσφάλισε τὴν Δανάην μετὰ τοῦ τεχθέντος βρέφους εἰς κιβώτιον, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ

κιβώτιον τοῦτο κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον Σέριφον, ὅπου ὁ ἐκεῖ Βασιλεὺς Πολυδέκτης ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δανάην, ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς καὶ τὸν υἱόν της Περσέα. Ὁ δὲ Περσεὺς ηλικιωθεὶς, ἐπεθύμησε νὰ περιέλθῃ τὸν κόσμον, διὰ νὰ δείξῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀνδρείαν του κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν Ἡρώων. Διαβαίνων δὲ καὶ ἀπὸ τὴν Λάρισσαν τῆς Θετταλίας, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσεν ἄκων μὲ τὸν δίσκον, συναγωνιζόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς τελουμένους ἐκεῖ τότε ἀγῶνας, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρησμός. Ζ. Περσεύς.

Ἀκρίτας (Κάβο Γάλλο), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν.

Ἀκροκεραύνια ἢ Κεραύνια (Βουνὰ τῆς Χειμάρας), ὄρη μεγάλα καὶ ὑψηλὰ, κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίδος κείμενα.

Ἀκροκόρινθος. Ζ. Κόρινθος.

Ἀκρόπολις, πόλις τῆς Λιβύας, καὶ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀκροπολίτης).

Ἀκταίων (Actaeon), υἱὸς τοῦ Ἀριστάιου, καὶ ἔγγονος τοῦ Κάδμου, ὅστις ἰδών ποτε τὴν Ἄρτεμιν γυμνὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἐθήρευεν εἰς τὰ δάση.

Ἄκτιον (Πούντα), ἀκρωτήριον, καὶ πόλις τῆς Ἠπείρου παραθαλάσσιος κατὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ὅπου ὁ Αὔγουστος ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν Ἀντώνιον (Κάτοικ. Ἄκτιος, καὶ Ἀκταῖος).

Ἀκτουάριος. Ζ. Γεώργιος Ἀκτουάριος.

Ἀλάβανδα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλαβανδεύς).

Ἀλαὶ Ἀξωνίδες, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς· καὶ ἕτερος Ἀλαὶ Ἀραφανίδες ἐκ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀλεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀλῆθεν).

Ἄλβα, τουτέστι Λευκὴ (Alba), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἥτις καὶ Ἄλβα Λόγγα καλεῖται, ὑπὸ Ἀσκανίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰνείου κτισθεῖσα (Κάτοικ. Ἀλβανός).

Ἀλβανία (Σιρβάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Καυκάσου, Κασπίας θαλάσσης, Ἀρμενίας καὶ Ἰβηρίας κειμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο Ἄλβανοί, ὁδηγηθέντες ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἄλβης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γηρυόνου.

Ἀλβινοβανὸς (Albinobanus) Γάϊος Πέδων, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Ὀβιδίου. Συνέγραψεν εἰς στίχους Ἡρωϊκοὺς Θησηίδα, ἤτοι περὶ τῶν πράξεων καὶ κατορθωμάτων τοῦ Θησέως, ἥτις πλέον δὲν σώζεται· καὶ πρόσετι πολλὰς Ἐλεγείας, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς μόνον σώζονται, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ 1819, 8.

Ἀλβῖνος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τοὺς Πλάτωνος Διαλόγους, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1783, 8, μετὰ τῶν τεσσάρων Πλατωνικῶν Διαλόγων τοῦ Φισχέρου· καὶ εἰς τὸν Β', τόμον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Ἀλβίων (Albion) καὶ Δέρκυνος, υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Γίγαντες τρομεροὶ καὶ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ πολεμήσωσι καὶ μὲ τὸν Ἡρακλέα, ὅστις τότε δὲν εἶχε μαζήτου τὰ βέλη του· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο τοὺς ἐθανάτωσε, ῥίψας κατ' αὐτῶν πλῆθος πετρῶν.

Ἀλέα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλεὺς, καὶ Ἀλεάτης).

Ἀλεκτρυομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν κινημάτων τοῦ ἀλεκτρυόνος γινομένη μαντεία.

Ἀλεκτρυὼν (Alectryon) Ζ. Ἄρης.

Ἀλεξάνδρα. Ζ. Λυκόφρων.

Ἀλεξάνδρα (Σερέτ), πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Σογδιανὴν, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀλεξάνδρεια. Ζ. Ἴρα.

Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς Ἰσσῷ (Ἀλεξανδρέττα) πόλις τῆς Συρίας παραθαλάσσιος.

Ἀλεξάνδρεια (Ἀλεξάνδρα), ἡ περίφημος πόλις τῆς Αἰγύπτου, ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου κτισθεῖσα (Κάτοικ. Ἀλεξανδρεύς).

Ἀλέξανδρος, Ἀφροδισιεύς, Φιλόσοφος Πλατωνικός, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀφροδισιάδα, πόλιν τῆς Καρίας. Τοῦτον διὰ τὴν πολυμάθειάν του οἱ Καίσαρες Σεβῆρος καὶ Καρακάλλας τὸν ἀπεκατέστησαν εἰς τὰς Ἀθήνας δημόσιον Καθηγητὴν τῆς Περιπατητικῆς φιλοσοφίας, πρὸς τοὺς ὁποίους χαριζόμενος συνέγραψε καὶ τὸ περὶ Εἱμαρμένης βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουδίνῳ 1658, 12, καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ λοιπὰ Συγγράμματα τούτου τοῦ Φιλοσόφου, συνιστάμενα τὰ περισσότερα ἀπὸ Ὑπομνηματισμοὺς εἰς βιβλία τινὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐξεδόθησαν ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἦτον υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, μαθητὴς δὲ τοῦ περιφήμου Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου ἡ πεπλασμένη καὶ ἀληθὴς ἱστορία εἶναι γνωστὴ εἰς ὅλους. Ὁ μέγας οὗτος Ἥρως ἀντὶ τοῦ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν περὶ τῆς γεννήσεώς του μυθώδη ἱστορίαν, ἐδέχετο ἀσμένως διὰ ἰδιαίτερα τέλη τὴν κλεψιγαμίαν τῆς μητρός του, καὶ ἐκαυχᾶτο, μάλιστα δὲ καὶ ἤθελε νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα ἀστείως ὁ Λουκιανὸς ἐπερίπαιξεν εἰς τοὺς Νεκρικούς του Διαλόγους (Ζ. Ἄμμων). Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου τοῦ Θερμουργοῦ Μονάρχου Ἐπιστολαί τινες, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἀλέξανδρος Νουμήνιος, ἢ υἱὸς τοῦ

Νουμηνίου, Ῥήτωρ, ἐγεννήθη εἰς κωμόπολιν τινὰ τῆς μικρᾶς Φρυγίας, καὶ ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν δύω Ἀντωνίνων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων. Β'. Περὶ τῶν τῆς λέξεως σχημάτων. Γ'. Περὶ Ἐπιδεικτικῶν, ἢ σχημάτων ῥητορικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων.

Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Πάρις λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Βασιλέως τῆς Τρωάδος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα χάριν περιηγήσεως, κατήντησε καὶ εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ὁ ἐκεῖ Βασιλεὺς Μενέλαος τὸν ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαντου, καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὴν πρέπουσαν περιποίησιν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων ὁ Πάρις, ἠγάπησε τὴν Ἑλένην, γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ Μενελάου, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἔφυγε κρυφίως εἰς τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, γενόμενος αἴτιος τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου πολέμου, καὶ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τῆς ἰδίας του πατρίδος.

Ἀλέξανδρος, Τραλλιανὸς, Ἰατρὸς πολυμαθής. Συνέγραψε Θεραπευτικὸν, ἤτοι Περὶ γνώσεως τῶν ἀσθενειῶν, καὶ τῆς αὐτῶν Θεραπείας, βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ, 1556, 8, καὶ προσέτι μίαν Ἐπιστολὴν πρὸς Θεόδωρον τινὰ Περὶ Ἐλμίνθων, ἐκδοθ. ἐν τῷ ΙΒ'. τόμῳ τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βενετίᾳ, 1570, 4, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Ἀλεξιάρης (Alexiares). Ζ. Ἥβη.

Ἀλέξιος Ἀριστηνὸς, Νομοφύλαξ καὶ Οἰκονόμος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου συνέγραψεν Ἑρμηνείαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἐκδοθ. μετὰ Σχολίων εἰς τὴν Πανδέκτην τοῦ Βεβεριγίου.

Ἀλεξῆς, Θούριος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψεν ἕως 245 Κωμῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποσπασμάτια μόνον τινὰ ἀπεσώθησαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Κωμικῶν τοῦ Μωρελίου.

Ἀλεξίων (Alexion). Ζ. Οἰνόμαος.

Ἀληκτὼ (Alecto). Ζ. Ἐρανύες.

Ἀλθαία (Althea), Συγάτηρ τοῦ Θεστίου, καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνέως, Βασιλέως τῆς Καλυδῶνος. Αὕτη ἀγανακτήσασα διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν της, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ υἱός της Μελέαγρος, χαριζόμενος εἰς τὴν Ἀταλάντην, ὡς εἰρηται ἐκεῖ, ἐρρίψεν εἰς τὸ πῦρ τὸν δαυλὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκρέματο ἡ ζωὴ του, καὶ ἀπέθανεν ὁ ταλαίπωρος Μελέαγρος θάνατον ἐπώδυνον. Μεταμεληθεῖσα δ' ἔπειτα, ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως. Ζ. Μελέαγρος, Καλυδών.

Ἄλια, ἑορτὴ τῶν Ῥοδίων εἰς τιμὴν τοῦ Ἡλίου, ἑορταζομένη κατὰ

τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνός.

Ἀλιάκμων (Γιουντσὲ Καρασουϊοῦ), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἀλίαρτος (Τριδοῦνι), πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Κορωνείας κειμένη (Κάτοικ. Ἀλιάρτιος).

Ἀλικαρνασσὸς (Βουδροῦμ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλικαρνασσεύς). Αὐτὴ ἡ πόλις ἐχρημάτισεν ὀνομαστὴ διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἡροδότου καὶ Διονυσίου τῶν Ἱστορικῶν, καὶ προσέτι διὰ τὸ Μαυσωλεῖον, τουτέστι τὸν περίφημον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τάφον, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν εἰς τιμὴν τοῦ Βασιλέως Μαυσώλου ἡ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ Ἀρτεμισία, ἡ ὁποία καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν λύπην της, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔπιε κατ' ὀλίγον καὶ τὴν κόνιν τοῦ σώματός του, μεμιγμένην μὲ τὰ θάκρυά της. Οὗτος ὁ τάφος, διὰ τὴν ἐξαίρετον κατασκευήν, καὶ τὴν λοιπὴν καλλονήν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐθεωρεῖτο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου, καὶ ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται καὶ ὅλα τὰ κατὰ διαφόρους πόλεις τοιαῦτα μεγαλοπρεπῆ κτίρια, Μαυσωλεῖα.

Ἀλιμοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀλιμούσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀλιμουντόθεν).

Ἀλιῤῥόθιος (Alirrhothius), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ζ. Ἀρειόπαγος.

Ἀλίφειρα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀλιφειρεύς).

Ἀλκάθους (Alcathous), υἱὸς τοῦ Πέλοπος. Πεσὼν καὶ αὐτὸς εἰς ὑποψίαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Χρυσίππου, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Μέγαρα, ὅπου φονεύσας τὸν λέοντα, ὅστις εἶχε φάγει τὸν Εὐριπον, υἱὸν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἔλαβε δι' ἀμοιβὴν τὴν θυγατέρα του Εὐαίχμην, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ βασιλείου.

Ἀλκαῖος, Μιτυληναῖος, σύγχρονος τῆς περιφήμου Σαπφοῦς, ἐχρημάτισεν ἔμπειρος Στρατιώτης, καὶ Λυρικὸς Ποιητὴς εὐδόκιμος, μέγιστος δὲ καὶ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τῶν τυράννων. Ἐκ τῶν Δωριστὶ γεγραμμένων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται μόνον ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λυρικῶν Ποιητῶν τοῦ Ἐῤῥίκου Στεφάνου.

Ἀλκιδάμας, Ῥήτωρ σαφὴς καὶ εὔληπτος, ἐκ πατρίδος Ἐλαίας, πόλεως Αἰολικῆς, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ μαθητὴς τοῦ Γοργίου χρηματίσας. Σώζονται καὶ τούτου δύω μόνον Λόγοι Α'. Λόγος Ὀδυσσέως κατὰ Παλαμήδους. Β'. Λόγος κατὰ Σοφιστῶν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.

Ἀλκίνοος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψεν Εἰσαγωγὴν τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ 1667, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀλκίνοος (Alcinous), Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, τοῦ ὁποίου οἱ ὡραιότατοι κῆποι ἐσυγκρίνοντο μὲ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος, καὶ τῶν Ἑσπερίδων. Τούτου θυγάτηρ ἦτον ἡ Ναυσικάα, ἥτις ἰδοῦσα ποτὲ καὶ εἰς τὸ παραθαλάσσειον τὸν Ὀδυσσέα, ῥιφθέντα ἐκεῖ κατάγυμνον ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, ἐσεβάσθη αὐτόν, διότι ἦτον, λέγει ὁ Ποιητής, κεκοσμημένος μὲ τὴν ἀρετὴν ἀντὶ τῶν ἱματίων. Ὁ Ὀδυσσεὺς παρουσιασθεὶς ἔπειτα καὶ εἰς τὸν Ἀλκίνοον, ἐθαυμάσθη παρ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὅλων τῶν Φαιάκων, οἵτινες ἀφέντες τὴν τρυφήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἕως τότε συνέζων, ἀπέβλεπον πρὸς αὐτόν, καὶ ἤυχετο ἕκαστος νὰ γείνῃ Ὀδυσσεύς. Τέλος μετὰ πολλὰς φιλοφροσύνας ἐξαπέστειλεν αὐτὸν ὁ Ἀλκίνοος μὲ ἴδιόν του πλοῖον διὰ τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Ἀλκίππη (Alcippe), Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως. Ζ. Ἀρειόπαγος.

Ἀλκίφρων, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζονται Ἐπιστολαὶ Ἐρωτικαί, Ἀγροτικαί, Ἁλιευτικαὶ καὶ Παρασιτικαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν· καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ 1709, καὶ 1715, 8, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Ἀλκμαῖος. Ζ. Ἀλκμᾶν.

Ἀλκμαίων (Alcmaeon), υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης. Ὁ Ἀμφιάραος μὴ θέλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν, ἐκρύφθη εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἄλλος δὲν ἤξευρεν, εἰμὴ μόνον ἡ γυνὴ του Ἐριφύλη, ἡ ὁποία καὶ τὸν ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Πολυνείκην, λαβοῦσα παρ' αὐτοῦ ἕνα πολύτιμον ὅρμον. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ἀμφιάραος, παρήγγειλε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του. Μόλις ὁ Ἀλκμαίων ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὸ φρικτὸν τοῦτο ἔργον, καὶ εὐθὺς αἱ Ἐρινύες καὶ ἡ σκιὰ τῆς μητρός του ἤρχισαν νὰ τοῦ βασανίζωσιν ἐλεεινῶς τὴν συνείδησιν, καὶ διὰ τοῦτο περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Ψωφίδα τῆς Ἀρκαδίας, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς Θεοὺς διὰ μέσου τοῦ Ἱερέως Φλεγύου, ἢ Φηγέως, τοῦ ὁποίου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν Θυγατέρα Ἀρσινόην, δοὺς εἰς αὐτὴν τὸν ὅρμον τῆς μητρός του. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε κάμμίαν ὠφέλειαν, ἐζήτησε τὴν ἴασίν του δι' ἄλλου τινὸς Ἱερέως, Ἀχελώου καλουμένου, λαβὼν καὶ τοῦτου τὴν Θυγατέρα Καλλιῤῥόην διὰ γυναῖκα του. Ἡ δὲ Καλλιῤῥόη μαθοῦσα περὶ τοῦ Ἡραιστοτεύκτου ἐκείνου ὅρμου, τὸν ἐζήτει ἐπιπόνως ἀπὸ τὸν Ἀλκμαίωνα. Οὗτος δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ἀρνηθῇ τὸ ζήτημά της, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ψωφίδα, καὶ τὸν ἔλαβε μὲ

ἀπάτην, εἰπών, ὅτι διὰ τὴν ὑγείαν του ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀφιερώσῃ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Φηγεὺς ἐκαταλάβε τὴν ἀπάτην, παρεκίνησε τὸν Τήμενον καὶ Ἀξίωνα τοὺς υἱοὺς του νὰ ἐκδικηθῶσι ταύτην τὴν ἀτιμίαν, οἱ ὁποῖοι καὶ τρέξαντες κατόπιν του, τὸν ἔφθασαν καθ' ὁδόν, καὶ τὸν ἐφόνευσαν, λαβόντες ὀπίσω καὶ τὸν ἅρμον. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Καλλιῤῥόη, ἐλυπήθη ὑπερβολικῶς, καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία, ὅστις εὐσυγχαζε πρὸς αὐτὴν, νὰ κάμῃ εὐθὺς τελείους ἄνδρας τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφοτερόν τοὺς υἱοὺς της, ὄντας τότε ἀκόμη βρέφη, διὰ νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον τοῦ πατρός των. Ἔγεινε τὸ ζήτημά της, καὶ ὁρήσαντες οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοὶ, ἐφόνευσαν ὄχι μόνον τὸν Τήμενον καὶ Ἀξίωνα, ἀλλὰ καὶ τὸν Φηγέα αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀρσινόην, καὶ λαβόντες τὸν ὅρμον ἐκεῖνον, τὸν ἀφιέρωσαν τῷ ὄντι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Ἀλκμᾶν, ἡ, κατ' ἄλλους, Ἀλκμαῖος, Ποιητὴς Λυρικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ ὕστερον ἐπολιτογράφη εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Ἦτον ἄνθρωπος ἐρωτόληπτος, καὶ ἡγεμὼν, κατὰ τὸν Δειπνοσοφιστὴν, τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. Ἀπέθανε δὲ φθειριάσας ἐκ τῆς πολλῆς ἀσωτείας καὶ πολυφαγίας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Λυρικῶν τοῦ Οὐρσίνου.

Ἀλκμήνη (Alcmena). Ζ. Ἀμφιτρύων, Ἡρακλῆς.

Ἀλκυονεὺς (Alcyonēus), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Τιτὰν τρομερὸς καὶ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, κατὰ τοῦ ὁποίου ἀντιπαραταχθεὶς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον τῶν Τιτάνων, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν νικήσῃ, διότι ὁσάκις ἔπιπτε κατὰ γῆς, ἐσηκόνετο, ὡς ἄλλος Ἀνταῖος, μὲ διπλασίαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν μητέρα του Γῆν. Τότε ἡ Ἀθηνᾶ γνωρίζουσα, ὅτι αὐτὸς δὲν θανατόνεται εἰς τὴν γῆν, τὸν ἥρπασε μὲ τὰς χεῖρας της, καὶ τὸν ἐκράτει ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἕως ὅτου ὁ Ἡρακλῆς τὸν κατετόξευσεν οὕτω κρεμάμενον.

Ἀλκυόνη (Alcyone). Ζ. Κήϋξ.

Ἄλμα, ἤτοι πήδημα, εἶδος ἀγωνίσματος, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο εἰς χῶμα ἐσκαμμένον, ἤγουν λάκκον, καὶ ὅστις ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς πηδῶν αὐτὸν ἀπὸ μίαν τινὰ ἀπόστασιν, ὑπῆγαινε μακρύτερα, ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.

Ἄλπεις, ἡ Ἄλπεια (Λατ. Alpes, Ἰταλ. *Alpi*), ὄρη δηλαδὴ ὑψηλότατα, διαχωρίζοντα τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς διαφόρως ὠνομάζοντο, κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν θέσιν, οἷον Κίττιαι (Cottiae, ἡ cottianae), κείμεναι ὑπεράνω τῶν πηγῶν τοῦ Πάδου καὶ Οὐάρου

τῶν ποταμῶν, καὶ χωρίζουσαι τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. — Γραῖαι (Grajae, ἡ Grajus mons), κείμεναι ὑπεράνω τοῦ Σεγουσίου, καὶ διαχωρίζουσαι τὴν Σαβοΐαν ἀπὸ τὴν κοιλάδα τῆς Πραιτωρίας Αὐγούστης. — Πεννίναι (Penninae), κείμεναι ὑπεράνω τῆς Πραιτωρίας Αὐγούστης. — Ἰουλιακαὶ (Juliae), τὰ νῦν λεγόμενα βουνὰ τοῦ Φριωλίου, κτλ.

Ἀλύζεια (Ἀιλιᾶς), πόλις τῆς Ἀκαρνανίας μὲ ναόν ποτε τοῦ Ἡρακλέους περίφημον (Κάτοικ. Ἀλυζεὺς, καὶ Ἀλυζαῖος).

Ἀλύπιος, Ἀλεξανδρεὺς, Μουσικὸς, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ Μουσικὴ, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Μουσικῶν τοῦ Μεϊβομίου καὶ Μουρσίου.

Ἅλυς (Κιζίλ Ἰρμάκ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, διαχωρίζων τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τὴν Γαλατίαν καὶ Παφλαγονίαν.

Ἅλυς, ποταμὸς τῆς Λυδίας, ὅπου διεφθάρη ὁ Κροῖσος ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ.

Ἀλφειὸς (Ῥουφιᾶς), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἠλείας καὶ Ἀρκαδίας ῥέων.

Ἀλῶα, καὶ Θαλύσια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνὸς εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, διὰ τοὺς εἰς τὰ ἀλώια καρποὺς, καὶ τὴν μέλλουσαν εὐφορίαν τῶν γεννημάτων.

Ἀλωεὺς (Aloëus), υἱὸς τοῦ Ἡλίου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Τιτᾶνος καὶ τῆς Γῆς. Ἰφιδάμεια ἡ γυνὴ του ἔχουσα μυστικὸν ἔρωτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δύω υἱοὺς, τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς ὁποίους ἀνέτρεφεν ὁ ἠπατημένος Ἀλωεὺς ὡς ἰδιά του τέκνα, καὶ ἐκ τούτου ἐπωνομάσθησαν Ἀλωεῖδαι. Ζ. Ὦτος.

Ἀλωπεκὴ, ἡ Ἀλωπεκαὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀλωπεκεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀλωπεκῆθεν).

Ἁμαδρυάδες (Hamadryades). Ζ. Νύμφαι.

Ἀμαζόνες (Amazones), ἦσαν γυναῖκες πολεμικαὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγοντο Θυγατέρες τοῦ Ἄρεως, κατοικοῦσαι παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, καὶ ἔχουσαι ἴδιον βασίλειον, συνιστάμενον ἀπὸ μόνον γυναῖκας, τοὺς δὲ ἄνδρας ἐδέχοντο μόνον ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα μέρη, διὰ νὰ τεκνοποιῶσι. Καὶ τὰ μὲν ἀρσενικὰ αὐτῶν βρέφη τὰ ἔκαμνον ἄχρηστα διὰ πόλεμον, κολλοβόνουσαι, ἢ καὶ διόλου φονεύουσαι αὐτὰ, τὰ δὲ θηλυκὰ τὰ ἀνέτρεφον μὲ πᾶσαν ἀκριβῆ ἐπιμέλειαν, κόπτουσαι μόνον, ἢ καίουσαι τὸν δεξιὸν μαστὸν, διὰ νὰ ἔχουν εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ ῥίπτωσι τὸ τόξον. Μεταξὺ δὲ τῶν Ἀμαζόνων τούτων φημίζονται μάλιστα ἡ Λαμπηδὼ, ἡ Μαρπησία, ἡ Ὠρείθυια, ἡ Πενθησίλεια, ἡ Τωμυρὶς, καὶ ἡ Ἀντιόπη, ἢ Ἱππολύτη, τῆς ὁποίας τὸν περικαλλῆ ζωστῆρα ἔφερεν ὁ

Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καὶ μετὰ ταῦτα ἔλαβε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ὁ Θησεύς. Τοῦτο τὸ κίνημα τοῦ Θησέως παρώξυνε τὰς λοιπὰς Ἀμαζόνας, καὶ ὥρμησαν μὲ πολὺ στράτευμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καί, καθὼς λέγουσιν, ἐφθασαν ἕως πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου μετὰ πολλὰς καὶ ἰσχυρὰς μάχας ἐνικήθησαν κατὰ κράτος, καὶ αὐτη ἡ ἐκστρατεία ἐστάθη ἡ παντελὴς αὐτῶν φθορά.

Ἀμαθοῦς (Λεμεσσός), πόλις τῆς Κύπρου ὀνομαστή, ὅπου ἐλατρέυετο κατ' ἐξοχὴν ἡ Ἀφροδίτη (Κάτοικ. Ἀμαθούσιος).

Ἀμάλθεια (Amalthea). Ζ. Ζεὺς, Μελισσεύς.

Ἀμανὸς (Ἀμὼν), ὄρος τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας κείμενον.

Ἀμαξάντεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποδοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀμαξαντεύς, καὶ Ἐπιφρ. Ἀμαξαντιάδεν).

Ἀμάσεια (Ἀμασιέ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Πόντον, πατρὶς Στράβωνος τοῦ Γεωγράφου (Κάτοικ. Ἀμασεύς).

Ἀμαστρίς, ἡ πρότερον Κρώμνα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Παφλαγονίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμαστριανός).

Ἀμβρακία, ἤτις καὶ Ἀμπρακία γράφεται, πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἠπείρου (Κάτοικ. Ἀμβρακιώτης).

Ἀμβρακικὸς κόλπος (Κόρφος τῆς Ἄρτας), ἡ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας θάλασσα.

Ἀμβρόσιος (Ambrosius) ὁ θεῖος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Γαλλίας, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον ἐκεῖ ὁ πατήρ του διοικητής, ὅπου καὶ ἀπέθανεν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ὑποτρέψασα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅθεν κατήγετο ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν, ἔλαβε πᾶσαν φροντίδα διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν του. Ὁ δὲ νέος Ἀμβρόσιος εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, καὶ διὰ τῆς φυσικῆς του εὐγλωττίας ἀπέκτησε τὴν γνωρι μίαν τοῦ Πρόβου, διοικητοῦ τῆς Ἰταλίας, διὰ τῆς συστάσεως τοῦ ὁποίου ἠγαπήθη μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βαλεντιανοῦ, ὅστις καὶ τὸν ἐτίμησε μὲ διάφορα ἀξιώματα, καὶ τέλος μὲ τὴν διοίκησιν τῆς περιφήμου πόλεως τῶν Μεδιολάνων, τῆς ὁποίας ἔπειτα καὶ Ἐπίσκοπος ἐχρημάτισεν. Ὁ Ἀμβρόσιος ἦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης, καὶ συνέγραψε Λατινιστὶ πλεῖστα Συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα φαίνεται πανταχοῦ ἐπιλάμπων ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ζῆλος του. Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις τῶν Συγγραμμάτων τοῦ θείου τούτου Πατρὸς εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις 1686-1690, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Ἀμιδα (Διαρβεκίρ), πόλις μεγάλη τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμιδηνός).

Ἀμισὸς, πόλις τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Ἀμισηνός).

Ἀμμιανὸς (Ammianus) Μαρκελλῖνος, Ἕλλην τὸ γένος, Ἀντιοχεὺς, καὶ Στρατιώτης τὸ ἐπάγγελμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παραιτηθεὶς, διέτριβεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν διαλεκτον, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία τριάκοντα καὶ ἕν, ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρβα ἕως τοῦ θανάτου τοῦ Βάλεντος, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνον δεκαοκτὼ, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1808, 8. εἰς τόμους τρεῖς μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἄμμων (Ammon), ὁ Ζεὺς, λατρευόμενος ἰδιαιτέρως εἰς τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Διόνυσος εὑρεθεὶς ποτε εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, καὶ μὴν εὑρίσκων ὕδωρ νὰ πίῃ αὐτὸς καὶ τὸ στράτευμάτου, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ πατρός του Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς φανεὶς εἰς σχῆμα κριοῦ, καὶ κτυπήσας μὲ τὸν πόδα του τὴν γῆν, ἔκαμε νὰ ἀναβλύσῃ μία πηγὴ ποτιμωτάτου ὕδατος. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀγείραντας εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ναὸν περικαλλῆ εἰς τιμὴν τοῦ Διός, ἐπονομασθέντος Ἄμμωνος, διὰ τὸ ἀμμῶδες τοῦ τόπου, ἔκτισαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος καὶ μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὡς ἀλάνθαστοι. Παραστένεται δὲ ὁ Ἄμμων Ζεὺς ὡς κριὸς, ἢ μόνον κεφαλὴ κριοῦ μὲ δύω κέρατα, μὲ τὸ ὁποῖον σχῆμα ἐξηπάτησεν ἴσως κανένας ἀπατεὼν καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα, μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεύς, Γραμματικός. Συνέγραψε Περὶ Ὁμοίων, καὶ Διαφόρων λέξεων, βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1739, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀμμώνιος Ἑρμείας, ἡ υἱὸς τοῦ Ἑρμείου, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κ' ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πρόκλου, καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκλεκτικῆς καὶ Πλατωνικοπεριπατητικῆς φιλοσοφίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Πορφυρίου, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, 1500, φύλ. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους. Γ'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Ἑρμηνείας τοῦ αὐτοῦ, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1503, φύλ. Δ'. Βίος Ἀριστοτέλους (ὅστις ἀποδίδεται εἰς Ἰωάννην τὸν Φιλόπονον), ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεύδᾳ, 1621, 8. Ε'. Σχόλια εἰς τὰ ἑπτὰ πρῶτα βιβλία τῶν Μεταφυσικῶν τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοτέλους, σωζόμενα εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Ἀμμώνιος, Ἀλεξανδρεύς, Συγγραφεὺς Χριστιανὸς, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζονται Α'. Περὶ τῆς τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἰησοῦ Συμφωνίας. Β'. Ἁρμονία Εὐαγγελικὴ, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βι-

βλιοθήκην τῶν Πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀμοργός, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς Ἁλικαρνασσοῦ κειμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ τρεῖς αὗται πόλεις, οἷον Μελανία ἢ Αἰγιάλη, Μινώα, καὶ Ἀρκεσίνη (Κάτοικ. Ἀμόργιος).

Ἀμόριον, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμοριεύς).

Ἀμπήλιος (Ampelius) Λούκιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ὑπόμνημα (Liber memorialis) διαφόρων διηγημάτων κατ' ἐρωταποκρισιν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1793, 12, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀμπρακία. Ζ. Ἀμβρακία.

Ἀμύκλαι (Σκλαβοχώρι), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνίαν, πλησίον τῆς Σπάρτης, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀμυκλαῖος).

Ἀμφιάραος (Amphiaraus), υἱὸς τοῦ Οἰκλέους, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Οὗτος προβλέπων ὡς Μάντις τὸν ἀφανισμὸν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἤθελον ἐκστρατεύσει μετὰ τοῦ Ἄδραστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ, καὶ τὸν Ἄδραστον ἐμπόδιζεν. Ἀλλὰ μὴν εἰσακουθεὶς, μάλιστα δὲ πεισθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς γυναικός του, ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡγεμόνων, καὶ κατὰ τὴν πρόρρησίν του ἐχάθησαν ὅλοι, πλὴν τοῦ Ἄδραστου, κ' ἐκινδύνευσε καὶ αὐτὸς μεγάλως ἀπὸ τὸν Περικλυμένην· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἔρριψε κεραυνὸν παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν, καὶ σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον ζωντανόν. Ἔπειτα δὲ οἱ ἐγχώριοι περιφράξαντες τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔκτισαν ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτοῦ. Πλησίον δὲ τοῦ μαντείου τούτου ἦκειτο καὶ ἱερὰ πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνελθὼν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τοῦ Ἅδου, ἀπεθεώθη. Οἱ δὲ μαντευόμενοι πίνοντες ἀπὸ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, ἔρριπτον μέσα χρυσᾶ, ἢ ἀργυρᾶ νομίσματα.

Ἀμφίκλεια (Δαδὶ), πόλις τῆς Φωκίδος, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφικλειεύς).

Ἀμφικτύων (Amphictyon), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Πύρρας, καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν· Οὗτος ἐσύστησε τὴν περίφημον Ἀμφικτυονικὴν λεγομένην Σύνοδον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἤνωσε τὰς διαφόρους Ἑλληνικὰς πολιτείας μὲ δεσμοὺς φιλίας πρὸς ἀσφάλειαν καὶ κοινὴν εὐτυχίαν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. Ὠμοσάζοντο ἑπομένως Ἀμφικτύονες ὅλοι οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ ὁποῖοι συναθροιζόμενοι δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον, εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἢ εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἐθεώρουν ὅλας ὁμοῦ ἐν γένει τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, ἀποφασίζοντες τὰς μεταξὺ

τῶν πόλεων διαφορὰς, εἴτε πολιτικὰς, εἴτε θρησκευτικὰς, μὲ τῶν πλειοτέρων τὰς ψήφους, μὴ γνωρίζοντες ἀναμεταξύ των ἄλλην ὑπεροχὴν, εἰμὴ τὴν τοῦ δικαίου, ἀποβλέπουσαν, ὡς εἴρηται, τὴν κοινὴν τῆς Ἑλλάδος εὐτυχίαν.

Ἀμφιλόχιος, Καππαδόκης, Ἐπίσκοπος Ἰκονίου, ἀνὴρ πολυμαθὴς, ἐνθερμος τῆς Ἐκκλησίας προστάτης, καὶ παντοτεινὸς ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀρίστων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Ὁμιλίαι ὀκτώ. Β'. Ἰαμβοι πρὸς Σέλευκον. Γ'. Γνῶμαι. Δ'. Περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ε'. Περὶ τοῦ μὴ ἀπελπίζεσθαι. ς'. Βίος καὶ Θαύματα τοῦ ἁγίου Βασιλείου, καὶ τινες Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀμφίλοχος (Amphilochus), υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, καὶ Μάντις ἄριστος. Οὗτος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μόψου εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Μαλλοὺς, κατῴκησαν ἐκεῖ. Ἀλλ' ἔπειτα φιλονεικήσαντες ἀναμεταξύ των, ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτιμήθη ὁ Ἀμφίλοχος μὲ ἱερὰ καὶ μαντεῖον, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του Ἀμφιάραος.

Ἀμφίμαλλα, πόλις τῆς Κρήτης, παρὰ τὸν Ἀμφιμαλλιακὸν ἀπ' αὐτῆς ὀνομαθέντα κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφιμαλλαῖος).

Ἀμφίναιον, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἀμφιναίου).

Ἀμφίπολις. Ζ. Θάψος.

Ἀμφίπολις, ἡ πρότερον Ἐννέα ὁδοὶ (Ἔμβολι), πόλις τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τοῦ Πιερικοῦ κόλπου κειμένη, καὶ ποτὲ μὲν εἰς τὸν Φίλιππον, ποτὲ δὲ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὑποκειμένη (Κάτοικ. Ἀμφιπολίτης).

Ἄμφισσα (Λαμπινοί, ἢ Σάλωνας), πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφισσαῖος).

Ἀμφιτρίτη (Amphitrite), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Ποσειδῶν εἰς γυναῖκα του, καὶ τὴν κατέστησε βασίλισσαν τῆς Θαλάσσης, δοὺς εἰς αὐτὴν ἐσότιμον ἐξουσίαν, καὶ ὡς ἴδιόν της κτῆμα τὰς Φώκας. Παραστένεται δὲ ἡ Ἀμφιτρίτη ποτὲ μὲν καθημένη εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ Ποσειδῶνος, ποτὲ δὲ ἐπὶ Δελφῖνος, μὲ σχῆμα μεγαλοπρεπὲς, ἔχουσα καὶ τὴν κόμην της ἐξηπλωμένην εἰς τοὺς ὤμους της.

Ἀμφιτρωπὴ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀμφιτροπεὺς, καὶ Ἐπιρρ. Ἀμφιτροπῆθεν).

Ἀμφιτρύων (Amphitryon), υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἠλεκτρύωνος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του Ἀλκμήνην, ἀφ'

οὗ πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Τηλεβόας, καὶ τὸν Βασιλέα αὐτῶν Πτερέλαον μὲ τὸ μέσον τῆς Θυγατρός του Κομαιθοῦς, ἡ ὁποία τὸν ἀπεκατέστησεν ἀνίσχυρον, κόψασα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὴν χρυσῆν τρίχα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρέματο ἡ τύχη αὐτοῦ καὶ ὅλων τῶν ὑπηκόων. Ἐις τοῦτο δὲ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου λαβὼν ὁ Ζεὺς τὴν μορφὴν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἐξηπάτησε τὴν Ἀλκμήνην, καὶ κοιμηθεὶς μετ' αὐτῆς μίαν νύκτα, ἐσοδύναμον μὲ τρία ὁλόκληρα ἡμερόνυκτα, ἐγέννησε τὸν διὰ τοῦτο Τρισπερον ἐπονομασθέντα Ἡρακλέα.

Ἀμφίων (Amphion), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἢ τοῦ Λύκου καὶ τῆς Ἀντιόπης (Ζ. Λύκος), ὅστις ἐχρημάτισε Μουσικὸς ἄριστος, ὥστε ἐν ᾧ ἐκτίζοντο τὰ τείχη τῶν Θηβῶν, αἱ πέτραι καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη, ἐνθουσιαζόμενα ἀπὸ τὴν μελῳδίαν τῆς λύρας του, ἤρχοντο καὶ ἐβάλλοντο μόνα των κατὰ τάξιν.

Ἀμφοτερός (Amphoterus). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἄμφρυσος, ποταμὸς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, καὶ πόλις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Ἀμφρύσιος).

Ἀναγυρους, ἢ Ἀναγυροῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀναγυράσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀναγυρουντόθεν). Ἡ δὲ Παροιμία «Κωφὸν τὸν Ἀναγυρουν» λεγομένη εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες καταφερόμενοι κατά τινος δίδουσιν αἰτίαν νὰ ἀνακαλυφθῶσι τὰ ἴδιά των ἐλαττώματα, τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐῤῥέθη ἐξ αἰτίας τινὸς Ἥρωος Ἀναγύρου, ὅστις κατέστρεψεν ἐκ θεμελίων τοὺς οἴκους τῶν γειτόνων, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ἀτιμάσωσι τὸ Ἡρῷον αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ, ἀπό τινος δυσῳδους φυτοῦ οὕτω καλουμένου, ἢ εἰς τὸν δῆμον τοῦτον φυομένου, τὸ ὁποῖον ὅσον τις τὸ θλίβει, τόσον περισσοτέραν δυσῳδίαν ἀναδίδει, καὶ ἐπομένως γίνεται αἰτιος τῆς ἀηδοῦς ταύτης ἀποφορᾶς ὁ θλίβων αὐτό.

Ἀναζαρβὸς, ἡ μετέπειτα Καισάρεια (Ἀκ Ἰσαρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν (Κάτοικ. Ἀναζαρβεύς).

Ἀνάκαια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀνακαιεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀνακαιάθεν).

Ἀνάκειον, ναὸς μεγαλοπρεπὴς εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τιμὴν τῶν Ἀνάκων, ἤτοι Διοσκούρων (Κάστορος καὶ Πολυδεύκους).

Ἀνακρέων, Λυρικὸς Ποιητὴς ἡδύτατος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τέων, πόλιν τῆς Ἰωνίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου μικρὸν ὄντα τὸν ἔφερον οἱ γονεῖς του, φεύγοντες τὴν τυραννίαν τοῦ Κροίσου. Πολυκράτης ὁ τύραννος τῶν Σαμίων τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Αὐλήν του καὶ μεγάλως τὸν ἐτίμησε. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ἵππαρχος τὸν ἔφερεν ἀπὸ τὴν Σάμον εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ μίαν πεντηκόντορον ναῦν, ἀπὸ τὰς ὁποίας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὰ Ἄβδηρα, ὅπου, ὡς εἰρηται, εἶχεν ἀνατραφῆ, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας εὐθύμως ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη διάφοροι Ὠδαὶ, πλήρεις Ἀττικοῦ ἁλατος, καί τινα Ἐπιγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ, 1725, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἀνακτόριον (Βόνιτσα), πόλις τῆς Ἠπείρου, ἀποικία τῶν Κορινθίων (Κάτοικ. Ἀνακτόριος).

Ἀναξανδρίδης, Ῥόδιος, ἢ, κατ' ἄλλους, Κολοφώνιος, Κωμικὸς Ποιητὴς εὐδόκιμος, λαβὼν δεκάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἐκ τῶν ἑξήκοντα καὶ πέντε Κωμῳδιῶν αὐτοῦ ὀλίγα μόνον ἀποσπασμάτια σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀναξίλαος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀνάξιππος, Ποιητὴς τῆς Νέας Κωμῳδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα ἀποσπασμάτια εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου

Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀναστάσιος, Μοναχὸς τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. Οὗτος ἐναντιωθεὶς εἰς τὸ θέσπισμα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, κατὰ τῶν φρονούντων ἄφθαρτον τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ πρὸ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον μετὰ πολλοὺς χρόνους τῆς ἐξορίας του πάλιν ἀπήλαυσεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Λόγοι πέντε Περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Β'. Λόγοι δύω εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Γ'. Λόγος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Ἀναστάσιος Σιναΐτης, ἄλλος παρὰ τὸν εἰρημένον Ἐπίσκοπον τῆς Ἀντιοχείας, ἦτον Μοναχὸς, καὶ ἔπειτα Ἡγεὺς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ τόσον ἐνάρετος, ὥστε καὶ νέος Μωϋσῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη Α'. Ὁδηγὸς. Β'. Ἐρωταποκρίσεις διαφόρων ὑποθέσεων. Γ'. Ἀναγωγικαὶ Θεωρίαι εἰς τὴν Ἑξαήμερον εἰς βιβλία δώδεκα πρὸς Θεόφιλον. Δ'. Ὁμιλίαι δύω εἰς τὸν ϛ'. Ψαλμὸν, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἀνατόλιος, Φιλόσοφος, καὶ Ἰατρὸς, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζεται τεμάχιον Περὶ Συμ-

παιδείας καὶ Ἀντιπαιδείας, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης.

Ἄναυρος, ποταμὸς τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον.

Ἀνάφη, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πλησίον τῆς Θήρας κειμένη (Κάτοικ. Ἀναφαῖος).

Ἀναφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀναφλύστιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀναφλυστόθεν).

Ἀνάχαρσις, Σκύθης, υἱὸς τοῦ Γνούρου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καδουΐδου, Βασιλέως τῶν Σκυθῶν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μάλιστα δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ μάθῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ παιδείαν, ἠθέλησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ γείνῃ φίλος τοῦ Σόλωνος. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Σόλων εἶπεν, ὅτι εἰς τὰς ἰδίας των πατρίδας κάμνουσιν οἱ Ἕλληνες φίλους· Ἰδού, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνάχαρσις, τώρα εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν σου πατρίδα. Διὰ τὸ ὁποῖον θαυμάσας ὁ Σόλων τὴν ἑτοιμότητα τῆς ἀποκρίσεώς του, τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως εἰς τὴν οἰκίαντου, καὶ τὸν ἔκαμε φίλον. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ προθυμούμενος νὰ εἰσάξῃ εἰς αὐτὴν τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ἐτοξεύθη εἰς τὸ κυνηγέσιον ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ του· ἀποθνήσκων δὲ ἔλεγε· «Διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐσώθην, διὰ δὲ τὸν φθόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπωλόμην». Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου ἐννέα Ἐπιστολαί, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρὸς Κροῖσον τὸν Βασιλέα τῶν Λυδῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀνδανία, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλείας, ἡ παλαιὰ μητρόπολις τῶν Μεσσηνίων (Κάτοικ. Ἀνδανιεύς).

Ἀνδοκίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, ἢ Λεωγάρου, Ῥήτωρ καὶ ἄνθρωπος φιλοταράχος, καὶ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων χρηματίσας. Τέλος ὑποπτευθεὶς ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του ὡς φίλος τῶν ἀρχόντων, καὶ ὄχι τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καὶ ἐξορισθεὶς, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν. Σώζονται καὶ αὐτοῦ Λόγοι τέσσαρες, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ρειϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων· καὶ προσέτι εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἀνδρέας, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας. Συνέγραψεν Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου πρός τινα Μακάριον, ἐκδοθ. ἐν τῇ Μεγάλῃ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Ἀνδρόγεως (Androgeus), υἱὸς τοῦ δευτέρου Μίνωος, Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας χάριν περιηγήσεως, καὶ νικήσας εἰς μίαν δημοτελῆ πανήγυριν ὅλους τοὺς ἀγωνιστάς, ἐδολοφονήθη κατὰ προσταγὴν τοῦ Αἰγέως. Ὁ δὲ Μίνως μαθὼν ταύτην αὐτοῦ τὴν συμφορὰν τόσον ἐλυπήθη, ὥστε ἀμέσως ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τῶν Ἀθηναίων, καὶ νικήσας αὐτοὺς, τοὺς ὑπεχρέωσε πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς τὴν Κρήτην ἑπτὰ νέους, καὶ ἰσαρίθμους νέας εἰς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου του. Ζ. Μινώταυρος, Θησεύς.

Ἀνδρομάχη. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἀνδρομάχη (Andromache), Συγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, Βασιλέως τῆς Κιλικίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἕκτορος. Αὐτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Πύῤῥον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη καὶ τὴν ἔφερε μαζή του εἰς τὴν Ἤπειρον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τούτου τὴν ἔλαβεν ὁ Ἕλενος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἕκτορος, πλὴν πάντοτε ἔσωζεν εἰς τὴν ψυχήν της ἀπαραμείωτον τὴν πρὸς τὸν Ἕκτορα ἀγάπην της, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτισεν εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ τάφον περικαλλῆ εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

Ἀνδρόμαχος, Κρὴς, Ἀρχιατρὸς τοῦ Νέρωνος, καὶ ἐφευρετὴς τῆς φημιζομένης Θηριακῆς, ἥτις ἐφυλάχθη ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ, καὶ ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Νορεμβέργῃ, 1754, 4.

Ἀνδρομέδα (Andromeda). Ζ. Κηφεύς.

Ἀνδρόνικος. Ζ. Ἰωάννης Ἀνδρόνικος.

Ἄνδρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Ἄνδριος).

Ἄνδρος (Andrus), υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, Μάντις ἄριστος, καὶ Βασιλεὺς τῆς μέχρι τῆς σήμερον οὕτω καλουμένης νήσου Ἄνδρου. Οὗτος φυγὼν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διά τινα ἐπισυμβᾶσαν ἐκεῖ ἀποστασίαν, ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κτίσας νέαν πόλιν, τὴν ὠνόμασε δι' ἐνθύμησιν τῆς πατρίδος του, Ἀνταν-δρον.

Ἀνδροτίων, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ 1811, 8, μετὰ τοῦ Φιλοχώρου.

Ἄνεμοι, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, παρονομαζόμενοι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον πνέουσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ καθολικώτεροι ἦσαν τέσσαρες, ἤγουν ὁ Ἀπηλιώτης, ὁ Ζέφυρος, ὁ Βορέας καὶ ὁ Νότος.

Ἀνθεστήρια (Anthesteria), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, καθ' ἣν ἕστερον καὶ τὰ τριετῆ αὐτῶν βρέφη μὲ ἄνθη, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Ἀνθεστήρια ὠνομάσθη, καθὼς καὶ ὁ Μὴν αὐτὸς, καθ' ὃν ἐτελεῖτο, Ἀνθεστηριών (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων). Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν, ἥτις διήρκει τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, ἦσαν καὶ οἱ δοῦλοι ἐλεύ-

θεροι, καὶ εὐωχοῦντο ἐπίσης, ὡς καὶ οἱ κύριοί των. Πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς ἔκραζον οἱ κήρυκες· « Θήραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια ». ἦγουν ἔξω Κᾶρες, ἔπαυσε πλέον ἡ ἑορτή. Κᾶρας δὲ ὠνόμαζον μὲ γενικώτερον ὄνομα ὅλα τὰ ἀργυρώνητα ἀνδράποδα, ὅθεν καὶ ἡ « Ἐν Καρὸς » τουτέστιν ἐν μοίρᾳ Καρός » Παροιμία, λεγομένη εἰς ἄνθρωπον εὐτελῆ καὶ οὐδαμινόν.

Ἀνθηδὼν (Λουκίσι), πόλις τῆς Βοιωτίας, πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐρίπου κειμένη (Κάτοικ. Ἀνθηδόνιος).

Ἄνθηλα, ἡ Ἀνθήλη (Μόλο), πόλις τῆς Ἑλλάδος, πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου κυρίως συνηθροίζετο ἡ Ἀμφικτυονικὴ Σύνοδος (Κάτοικ. Ἀνθηλαῖος).

Ἀνθήνη, πόλις τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Λακωνικῆς καὶ Ἀργείας κειμένη (Κάτοικ. Ἀνθηναῖος).

Ἀνθοῦσα, ἡ Ἀνθὼ (Anthusa, ἡ Flora), Θεὰ τῶν Ἀνθέων. Ζ. Νύμφαι.

Ἀνίκητος (Anicetus). Ζ. Ἥβη.

Ἄνιος (Anius), βασιλεὺς τῆς Δήλου, Μάντις δὲ καὶ Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος. Τούτου αἱ τρεῖς θυγατέρες Οἰνὼ, Σιτὼ, καὶ Ἐλαΐς ἔλαβον παρὰ τοῦ Διονύσου τὸ χάρισμα νὰ μεταμορφόνωσι τὰ πράγματα εἰς ὅ, τι καὶ ἂν ἤθελον. Ἡ πρώτη λοιπὸν ὅ, τι ἤγγιζε μετεβάλλετο εἰς οἶνον· τῆς δευτέρας, εἰς σῖτον, καὶ τῆς τρίτης, εἰς ἔλαιον, καθὼς γίνεται φανερὸν καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ὅτε δὲ ἐγίνετο ἡ κατὰ τῆς Τρωάδος τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατεία, ὁ Ἀγαμέμνων ἠθέλησε νὰ τὰς λάβῃ βιαίως εἰς τὸ στρατευμά του δι' αὐτὰ τὰ ἐπωφελῆ των προτερήματα· ἀλλ' αὗται μὴ θέλουσαι νὰ ὑπάγουν, παρεκάλεσαν τὸν Διόνυσον καὶ τὰς μετεμόρφωσεν εἰς περιστερὰς.

Ἀνίων, ἢ Ἀνίης (Tiverone), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Λατίου καὶ Σαβίνης ῥέων, καὶ εἰς τὸν Τίβεριν ἐκχυνόμενος.

Ἄννα Κομνηνὴ, Συγάτηρ τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ καὶ τῆς Εἰρήνης, γυνὴ δὲ Νικηφόρου τοῦ Βρυεννίου. Αὕτη οὖσα ἐστολισμένη μὲ πολλὰ φυσικὰ προτερήματα, ἐνδοκίμησε θαυμασίως εἰς ὅλας τὰς μαθήσεις, μάλιστα δὲ διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ πατρός της, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μεγάλην φροντίδα, διὰ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ βασιλικῶς. Συνέγραψεν ἡ βασιλόπαις αὕτη Ἀλεξιάδος βιβλία δεκαπέντε, εἰς τὰ ὁποῖα περιγράφει τὰς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ πατρός της Ἀλεξίου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Ἀνναῖος Κουρνοῦτος, ἢ, κατ' ἄλλους, Φουρνοῦτος, Φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέπτιν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Νέρωνος, διδάσκαλος χρηματίσας τοῦ Φ. Περσίου, καὶ Ἀ. τοῦ Λουκανοῦ. Σώζεται καὶ τούτου Θεωρία περὶ Θεῶν φύσεως, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Μυθολογικῶν Συγγραμμάτιων τοῦ Γαλέου.

Ἄννων, Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, ἀκμάσας, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην μεταξὺ τοῦ 600 καὶ 500 ἔτους πρὸ Χριστοῦ. Συνέγραψε Λιβυστὶ Ἀναφορὰν τῶν περὶ τὴν Λιβύαν παραλίων μερῶν, τῆς ὁποίας σώζεται καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις μὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφήν: Ἄννωνος Καρχηδονίων Βασιλέως Περίπλους τῶν ὑπὲρ τὰς Ἡρακλέους Στήλας Λιβυκῶν τῆς γῆς μερῶν, ὃν καὶ ἀνέθηκεν ἐν τῷ τοῦ Κρόνου τεμένει, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1674, 12, καὶ αλλαχοῦ.

Ἄνουβις (Anubis), Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὁ ὁποῖος ἐπαραστένετο μὲ σῶμα ἀνθρώπου, καὶ κεφαλὴν κυνὸς, ἐνδεδυμένος ὡς στρατιώτης, καὶ βαστάζων εἰς τὴν δεξιάν του κηρύκειον. Ἀναλογεῖ δὲ μὲ τὸν Ἑρμῆν τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ Ἑρμάνουβις.

Ἀνταῖος (Antaeus), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Γίγας τρομερὸς καὶ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως. Οὗτος κατοικῶν εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λιβύας, ἐφόνευεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, ἐπιθυμῶν, ὡς ἔλεγε, νὰ κτίσῃ βωμὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα μὲ κρανία ἀνθρώπινα. Διαβὰς δὲ κατὰ τύχην ἐκεῖθεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ πολεμήσας μετ' αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν νικήσῃ, ἐπειδὴ ὁσάκις ἔπιπτε κατὰ γῆς, ἐσηκόνετο μὲ διπλασίαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἐχάριζεν εἰς αὐτὸν ἡ μήτηρ του Γῆ. Ὅθεν ἐννοήσας τὴν αἰτίαν, τὸν ἐσήκωσεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ σφίγξας δυνατὰ τὸν λαιμόν του, τὸν ἔπνιξεν.

Ἀνταν̀δρος (Ἅγιος Δημήτριος), πόλις τῆς Φρυγίας (Κάτοικ. Ἀνταν̀δριος). Ζ. Ἀνδρος.

Ἀντέρως (Anteros) Ζ. Ἔρως.

Ἀντιγόνεια (Ἀργυρόκαστρον), πόλις τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Χαονίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἀντιγονεύς).

Ἀντιγόνη (Antigone). Ζ. Πηλεύς. — Λάϊος, Σοφοκλῆς.

Ἀντίγονος, Καρύστιος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψεν Ἱστοριῶν παραδόξων Συναγωγὴν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1791, 4· μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Ἀντικιρ̀ρα (Ἄσπρα Σπήτια), πόλις τῆς Φωκίδος, ἐπὶ τοῦ Ἀντικιρ̀ραίου κόλπου κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὸν πολύν της Ἑλλέβορον (Κάτοικ. Ἀντικιρ̀ρεὺς, καὶ Ἀντικιρ̀ραῖος).

Ἀντίκλεια (Anticlia). Ζ. Λαέρτης.

Ἀντιλίβανος. Ζ. Λίβανος.

Ἀντιόπη (Antiope). Ζ. Λύκος. — Ἀμαζόνες.

Ἀντιόχεια. Ζ. Ἔδεσσα.

Ἀντιόχεια, ἡ προτεύουσα πόλις τῆς Συρίας, πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ κειμένη.

Ἀντιόχεια Μαργιανὴ, πόλις τῆς Περσίας, πλησίον τοῦ Μάργου ποταμοῦ κειμένη.

Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Πισιδίᾳ λεγομένη (Τακιαλί), πόλις τῆς Φρυγίας, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Ἀπαμείας κειμένη (Κάτοικ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντίρριον (Καστέλλι τοῦ Νεοκάστρου), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν, ἀπέναντι τοῦ Ῥίου κείμενον.

Ἀντισθένης, υἱὸς Ἀντισθένους, Ἀθηναῖος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ τοῦ Σωκράτους, τῶν ὁποίων καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισε, καὶ μετὰ ταῦτα διδάσκαλος τοῦ Διογένους, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Κυνικῆς αἱρέσεως. Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δύω Λόγοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπιγραφόμενοι, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ προσέτι μία Ἐπιστολή, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου μετὰ τῶν λοιπῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀντιφάνης, Ῥόδιος, ἢ κατ' ἄλλους, Σμυρναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀντιφάτης (Antiphates). Ζ. Λαιστρυγόνες.

Ἄντιφος (Antiphus). Ζ. Ἑκάβη.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σοφίλου τοῦ Ῥήτορος, Ῥήτωρ καὶ αὐτὸς χρηματίσας εὐδόκιμος. Οὗτος πρῶτος συνέγραψεν, ὡς λέγουσι, Κανόνας τῆς Ῥητορικῆς, καὶ ἐσύνθεσε μὲ μισθὸν Λόγους Δικανικοὺς, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐκατηγορήθη ὡς φιλάργυρος. Διὰ δὲ τῆς δυνάμεως τῶν λόγων του κατέπεισε τοὺς Ἀθηναίους νὰ καταλύσωσι τὴν δημοκρατείαν· ὕστερον ὅμως μετανοήσαντες αὐτοὶ, τὸν ἐκατηγόρησαν ὡς προδότην, καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον, ψηφίσαντες νὰ μὴ ταφῇ οὐδὲ τὸ σῶμα του. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται ἀκόμη δεκαεὶξ, ἐκδοθ. εἰς τὸν Ζ'. τόμον τῆς τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ προσέτι εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἀντρὼν, πόλις τῆς Θετταλίας παραθαλάσσιος, ἀπὸ τὸ ἀντρῶδες, ἤτοι σπηλαιῶδες τοῦ τόπου οὕτω παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀντρώνιος). Ἡ δὲ Παροιμία « Ἀντρώνιος ὄνος » κατὰ τινας μὲν ἐρρέθη ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς καὶ πολλὰ ἐπιτηδείους αὐτῆς πρὸς τὸ ἀλήθειν ὄνους· κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τοὺς λίθους, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον ἐκεῖθεν διὰ τοὺς μύλους, καὶ μάλιστα διὰ τὸν ἐπάνω τοῦ μύλου λίθον, ὅστις ὀνομάζεται Ὄνος, καὶ Μύλη, ὁ κάτωθεν. Σημαίνει δὲ ἡ Παροιμία πᾶν ὅ, τι ἐξέχει κατά τι τῶν ἄλλων.

Ἀντωνῖνος, Λιβεράλιος, ἢ Λιβεράλις (Antoninus Liberalis), Ῥήτωρ Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου σώζεται Μεταμορφώσεων Συναγωγὴ, ἀναγ-

καιοτάτη διὰ τὴν κατάληψιν τῶν μύθων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1774, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἀντώνιος Μοναχὸς, ὁ ἐπονομαζόμενος Μέλισσα, λαβὼν ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τὸ βιβλίον του Μέλισσα καλούμενον, τὸ ὁποῖον ὡς μέλισσα τῷ ὄντι συνήθροισεν ἀπὸ πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ῥητὰ τῶν ἱερῶν βίβλων, χρήσιμον πολλὰ, μάλιστα εἰς τοὺς συγγράφοντας Ἐκκλησιαστικοὺς Λόγους, ἐκδοθ. ἐν Γενεύῃ, 1609, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀντώνιος Πολέμων, Σοφιστὴς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λαοδίκειαν, καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ, καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς. Ἐδίδασκε μετὰ φήμης εἰς τὴν Σμύρνην, ἀποκτήσας πλῆθος μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον πανταχόθεν, διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσι. Φθάσας δὲ εἰς τὸ πεντηκοστὸν καὶ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σφοδροὺς πόνους τῆς χειροποδάγρας, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε, κλεισθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸ μνῆμα του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον δύω Λόγοι, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Τολώσῃ 1657, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀνύτη, Τεγεᾶτις, Ποιήτρια περίφημος, διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὁ Ἀντίπατρος, ὅτι καθὼς ὁ Ὅμηρος εἶναι πρῶτος τῶν Ποιητῶν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, οὕτω καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτῆς ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῶν Ἀναλέκτων τοῦ Βρουγκίου.

Ἀξιὸς (Βαρδάρι), ποταμὸς μέγιστος τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἀξιούπολις (Ῥοσσαύα), πόλις τῆς κάτω Μοισίας, παρὰ τὸν Δανούβιον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀξιοπολίτης).

Ἄξιων (Axion). Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἄορνος πέτρα, φρούριον πετρῶδες καὶ ἰσχυρότατον τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις ἐκυρίευσεν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἅλωσιν αὐτοῦ προκινδυνεύσας.

Ἀπάμεια, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν κειμένη.

Ἀπάμεια Κιβωτὸς (Ἀπαμέτσι), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν (Κάτοικ. Ἀπαμεύς).

Ἀπατούρια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ Πυανεψιῶνος Μηνός. Ὠνομάσθη δὲ οὕτως αὕτη ἡ ἑορτὴ ἀπὸ τὴν ἀπάτην, τὴν ὁποίαν μεταχειρισθεὶς Μέλανθος ὁ τῶν Ἀθηναίων Βασιλεὺς, ἐφόνευσε παρὰ τὰς συνθήκας τὸν Ξάνθον, Βασιλέα τῆς Βοιωτίας. Ἐπειδὴ ἔχοντες αὐτοὶ πόλεμον περίτινος τόπου, ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν τὸ τέλος αὐτοῦ διὰ τῆς μονομαχίας τῶν δύω Βασιλέων· ἐν ᾧ δὲ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κτυπηθοῦν, εἶπε δολίως ὁ Μέλανθος

πρὸς τὸν Ξάνθον, ὅτι ἡ συμφωνία τῶν δὲν ἦτον νὰ ἔχῃ καὶ ὀπαδόν· διὰ τὸ ὁποῖον στραφεὶς αὐτὸς νὰ ἴδῃ τίς ἦτον ὀπίσω του, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελάνθου μὲ τὸ δόρυ, καὶ οὕτω κερδήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τὸν περιμάχητον ἐκεῖνον τόπον, ἑώρταζον ἐτησίως εἰς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ταύτην τὴν ἑορτήν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη Ἀπατούρια ἡ ἑορτὴ αὕτη ἀπὸ τοῦ Α τοῦ ἀθροιστικοῦ, καὶ τοῦ Πατήρ, οἷον Ὁμοπατόρια, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Φρατόρων οἱ πατέρες ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς των, ὡμολόγουν μετ' ὅρκου, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν γνήσιοι υἱοί των, καὶ οὕτω κατεγράφοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἀπέννινα (*Apennino*), ὄρη μεγαλώτατα, διαχωρίζοντα τὴν Ἰταλίαν ἐκ Βορρᾶ πρὸς Μεσημβρίαν εἰς δύω μέρη, τὰ ὁποῖα ἄρχονται ἀπὸ τὴν Λιγυστικὴν, καὶ τελευτῶσιν εἰς τὸν πορθμὸν τῆς Σικελίας.

Ἀπήνη, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο ἡ ὑπὸ δύω ἡμιόνων συρομένη ἅμαξα εἰς τὸ Στάδιον.

Ἀπία. Ζ. Πελοπόννησος.

Ἀπίκιος (Apicius) Καίλιος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ πολυφάγος διαβόητος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα παρωνομάσθησαν καὶ οἱ Ἀπίκιοι λεγόμενοι πλακοῦντες.

Οὗτος ἀφ' οὗ κατηνάλωσεν εἰς τὴν πολυφαγίαν ὅλην τὴν λαμπρὰν του περιουσίαν, ἤνοιξεν εἰς τὴν Ῥώμην Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον παρέδιδε μὲ μισθὸν, τὴν Γαστριμαργίαν. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ δέκα βιβλία Περὶ κατασκευῆς καὶ ἀρτύσεως βρωμάτων, ἢ περὶ Μαγειρικῆς τέχνης (De arte Coquinaria), ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1709, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἄπις (Apis), βοῦς ζωντανός, ὡς Θεὸς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων λατρευόμενος, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἦναι ὅλος μέλας, μὲ τὰ ἑξῆς μόνον σημεῖα, ἤγουν εἰς μὲν τὸ μέτωπόν του νὰ ἔχῃ ἓν λευκὸν καὶ τετράγωνον σημεῖον, εἰς δὲ τὰ ὦτα τὸ σχῆμα τοῦ ἀετοῦ, καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ τοῦ κανθάρου, τὰ ὁποῖα ἀναμφιβόλως προητοίμαζον εἰς τὸν διάδοχον οἱ Ἱερεῖς καὶ ὑπουργοὶ αὐτοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθνησκεν ὁ Θεὸς οὗτος, ἐπαρουσίαζον οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸν λαὸν τὸν διάδοχον αὐτοῦ, ἔχοντα τὰ εἰρημένα σημεῖα, καὶ ὁδηγοῦντες αὐτὸν μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν Μέμφιν, τὸν ἔτρεφον πολυτελῶς εἰς τὸ λαμπρὸν τέμενος τοῦ Ἡφαίστου, Ἡφαιστεῖον καλούμενον.

Ἀπολλινάριος, υἱὸς Ἀπολλιναρίου Γραμματικοῦ καὶ Πρεσβυτέρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων. Οὗτος διδαχθεὶς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, εὐδοκίμησε μεγάλως, καὶ Ἐπίσκοπος ταύτης ὁμοφώνως προεχειρίσθη· ὕστερον ὅμως παρεκλίνας τῆς ὀρθοδοξίας, ἔγεινεν ἀρχηγὸς νέας αἱρέσεως, τοῦ ὁποίου αἱ διδασκαλίαι κατεκρίθησαν ἐπὶ τριῶν Συνόδων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ μόνον ἡ Μετάφρασις τῶν Ψαλμῶν εἰς στίχους Ἡρωϊκοὺς σώζεται, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τῶν λέξεων ἐν Παρισίοις 1580, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀπολλόδωρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς ταῦ Ἀσκληπιάδου, Γραμματικὸς, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἀριστάρχου τοῦ Γραμματικοῦ, καὶ τῶν Φιλοσόφων Παναιτίου Ῥοδίου, καὶ Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου. Συνέγραψε Χρονικὸν, τὸ ὁποῖον καὶ Μυθολογικὴ Βιβλιοθήκη ἐπιγράφεται εἰς βιβλία τρία, περιέχον τὰς μυθώδεις γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν περὶ Θεῶν καὶ Ἡρώων μέχρι τῶν Τρωϊκῶν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Γαλλ. 1805, 8, ὑπὸ τοῦ Κλαυερίου, εἰς τόμους δύω, μετὰ πολλῶν Σημειώσεων, καὶ ἑνὸς πλουσιωτάτου Πίνακος.

Ἀπολλόδωρος, Δαμασκηνός, Ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅστις κατεσκεύασε τὴν ἐπὶ τὸν Δανούβιον γέφυραν τοῦ Τραϊανοῦ. Τοῦτον τὸν μέγαν ἄνδρα ἐξώρισεν Ἀδριανὸς ὁ Καῖσαρ ἀπὸ τὴν Ῥώμην, καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν του πέμψας, τὸν ἐθανάτωσε διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐχθροπάθειαν. Σώζονται αὐτοῦ Πολιορκητικὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενάτου Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν.

Ἀπολλόδωρος, Κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Γέλαν τῆς Σικελίας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀπόλλων (Apollo), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, γεννηθεὶς ὁμοῦ μὲ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον (Ζ. Λητώ). Καταδιωκομένη ἡ Λητὼ ἀπὸ τὴν ζηλότυπον Ἥραν, ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ διέτριβεν ἐκεῖ μὲ τὸν υἱόν της Ἀπόλλωνα, βρέφος ἀκόμη ὄντα, εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου ἐμφωλεύων καὶ ὁ Πύθων, δράκων φοβερὸς καὶ καταπληκτικὸς, ὥρμησε μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τοὺς φάγῃ· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων πολεμήσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐκ τούτου ἐπωνομάσθη Πύθιος. Συστήσας δὲ ἐκεῖ καὶ τὸ περίφημον ἐκεῖνο μαντεῖον, ἐπρόσταξε νὰ σκεπάσωσι μὲ τὸ δέρμα τοῦ Πύθωνος τὸν Τρίποδα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθημένη ἡ Ἱέρεια, Πυθία καὶ αὐτὴ ὀνομαζομένη, ἔδιδε τοὺς χρησμούς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐβοήθησε τὸν Δία εἰς τὸν κατὰ τῶν Γιγάντων πόλεμον, συνηριθμήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν. Ἀλλ' ἔπειτα φονεύσας τοὺς Κύκλωπας, οἵτινες κατεσκεύασαν τοὺς κεραυνοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς κατεκεραύνωσε τὸν υἱόν

του Ἀσκληπιὸν, ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Ἄδμητον, Βασιλέα τῆς Θεσσαλίας, ἠναγκάσθη νὰ γείνῃ βοσκὸς, καὶ νὰ φυλάττῃ τὰς μάνδρας αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἔπειτα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς Θεὸς τῶν ποιμένων. Εἰς δὲ τὴν Λακεδαίμονα συμπαίζων ποτὲ τὸν δίσκον μὲ τὸν πολλὰ ἠγαπημένον του Ὑάκινθον, υἱὸν τοῦ Ἀμύκλα, καὶ φονεύσας αὐτὸν ἀκουσίως, ἔφυγεν ἐκεῖθεν διωκόμενος ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Λαομέδοντα, Βασιλέα τῆς Τρωάδος, ἐδούλευεν ἐκεῖ μισθωτὸς μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν ταύτης τῆς πόλεως. Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθεν ἡ διορία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐξόριστος, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔλαβε τὴν προτέραν του τιμὴν καὶ ἀξίαν. Ἐκεῖθεν δὲ ἐτόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης διὰ τὴν ἄκαιρον φιλοτιμίαν της τοῦ νὰ φανῇ εὐτεκνοτέρα τῆς μητρὸς του Λητοῦς. Ἐτιμώρησε δὲ καὶ τὸν εἰρημένον Λαομέδοντα διὰ τὴν παράβασιν τῆς ὑποσχέσεώς του, πέμψας εἰς τὴν χώραν του λοιμικὴν νόσον, ἥτις ἔφθειρε τὸ πᾶν. Ἔγδαρεν ἔπειτα ζωντανὸν καὶ τὸν ἅθλιον Μαρσύαν, ὅστις ἐνικήθη εἰς τὴν περὶ Μουσικῆς φιλονεικίαν κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν. Ὁ Ἀπόλλων ὠνομάζετο καὶ Φοῖβος, καὶ Ἥλιος εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπειδὴ ὠδήγει τὸν ἥλιον ἐπάνω εἰς ἅμαξαν, συρομένην ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Νομίζεται δὲ ἔφορος τῆς Ἰατρικῆς, Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ τῶν λοιπῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Διέτριβε συνήθως μετὰ τῶν Μουσῶν εἰς τὸν Παρνασσὸν, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, εἰς τὴν Πιερίαν καὶ Πίνδον. Τὰ δὲ χρηστήρια αὐτοῦ ἦσαν πολλότατα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλέον περίφημα ἐνομίζοντο τῶν Δελφῶν, τῆς Τενέδου, καὶ τῆς Κλάρου. Παραστένεται δὲ ὁ Ἀπόλλων νέος εὐειδὴς καὶ ἀγένειος, μὲ κόμην ξανθὴν, καὶ μὲ βελοθήκην εἰς τὸν ὦμον, ἐστεμμένος μὲ στέφανον δάφνης, καὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς χρυσῆν ἅμαξαν, ἢ καὶ μεταξὺ τῶν Μουσῶν, βαστάζων εἰς τὰς χεῖρας του τὴν λύραν. Ἐκ μὲν τῶν πτηνῶν ἀφιερωμένος εἰς αὐτὸν ἦτον ὁ κύκνος, ἐκ δὲ τῶν φυτῶν, ἡ δάφνη.

Ἀπολλωνία, πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Μοισίας κειμένη, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Ἀπολλωνία (Σερεβὰν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Συρίαν (Κάτοικ. Ἀπολλωνιάτης).

Ἀπολλώνιος, Γραμματικὸς, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς Ἀρχιβίου τοῦ Γραμματικοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψε Λεξικὸν Ὁμηρικὸν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1773, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων τοῦ Βιλλοισῶνος.

Ἀπολλώνιος, ὁ διὰ τὸν σκληρὸν

καὶ σκυθρωπὸν τρόπον τῆς ζωῆς του Δύσκολος ἐπονομασθεὶς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρούχιον τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Συντάξεως τῶν μερῶν τοῦ Λόγου βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Φραγκοφορτ. 1590, 4, καὶ ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν Βερολίνῳ, 1817, 8, Β'. Ἱστορία Θαυμασίων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ 1992, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀπολλώνιος, ὁ ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας, Περγαῖος ἐπονομασθεὶς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀρχιμήδους, καὶ Μαθηματικὸς ἄριστος. Ἔζη μετὰ φήμης ποτὲ μὲν εἰς τὴν Πέργαμον, ποτὲ δὲ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Σώζεται καὶ αὐτοῦ βιβλίον, Περὶ Κωνικῶν Τομῶν, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1710, φύλ.

Ἀπολλώνιος, Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλέως, Ἀλεξανδρεύς. Οὗτος κατατρεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου διδάσκων μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν, καὶ πολιτογραφεὶς ἐκεῖ, ἐπωνομάσθη Ῥόδιος. Ἐπιστρέψας δ' ἔπειτα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀναδέχθη μετὰ τὸν Ἐρατοσθένην τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐκεῖ Βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὅπου καὶ ἀποθανὼν, συνετάφη μετὰ τοῦ ἐχθροῦ του Καλλιμάχου. Σώζεται τούτου Ποίημα Ἡρωϊκὸν εἰς βιβλία τέσσαρα, Ἀργοναυτικὰ, ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὀξωνίᾳ Ἑλλ. Λατ. 1777, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων· καὶ ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1810, εἰς δύω τόμους, ὁμοίως μετὰ ἀξιολόγων Σχολίων.

Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, ἐγεννήθη μεταξὺ τοῦ 30 καὶ 40 ἔτους μετὰ Χριστὸν, κ' ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς, καὶ γόης διαβόητος, καθὼς περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται πολλοὶ Συγγραφεῖς, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόστρατος, ὅστις καὶ τὸν βίον αὐτοῦ συνέγραψεν. Εἰς τὴν νεότητά του ὁ Ἀπολλώνιος ἔκαμε πολλὰς καὶ μακρυὰς ὁδοιπορίας, καὶ, καθὼς λέγουσιν, ἔφθασε μέχρι τῶν Ἰνδιῶν· ὑπῆγε δὶς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τερατουργῶν εἰς πολλὰ καὶ διάφορα ἄλλα μέρη, ἀπέθανε τελευταῖον εἰς τὴν Ἔφεσον. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον 85 Ἐπιστολαὶ, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς εἶναι ἄλλων πρὸς αὐτὸν γεγραμμέναι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἀπουλήϊος (Apulejus) Λούκιος, Ἀφρικανὸς, Ῥήτωρ καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ Λουκίου Βήρου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1823, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἀπουλία (Puglia), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, περὶ τὴν Νεάπολιν, κατὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἀπουλίας).

Ἀππιανός, Ἀλεξανδρεύς, ἔζη μετὰ φήμης εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν Καισάρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ, καὶ τῶν δύο Ἀντωνίνων. Κατ' ἀρχὰς μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, καὶ ἔπειτα διωρίσθη Ἐπίτροπος τῶν ἐκ τῶν διαφόρων Ἐπαρχιῶν εἰσοδημάτων. Συνέγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν βιβλία εἰκοσιτέσσαρα, κατὰ τάξιν τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ Πόλεων, διηγούμενος πᾶν ὅ,τι ἔπραττον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐκ τούτου τοῦ ἐπωφελοῦς Συγγράμματος μόλις σώζεται τὸ ἥμισυ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1785, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ πολλῶν Σχολίων καὶ Πινάκων.

Ἀπρίλιος (Aprilis), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ Aperire, ἤτοι Ἀνοίγειν ῥήματος παρωνομασθείς, ἐπειδὴ κατὰ τοῦτον τὸν Μῆνα ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ φυτὰ καὶ ἄνθη τῶν δένδρων. Κατ' ἄλλους δὲ οὗτος ὁ Μὴν ὠνομάσθη πρῶτον Aphrilis, καὶ ἔπειτα ἀφαιρέσει τοῦ h, Aprilis, διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς Θαλάσσης γέννησιν τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἦτον ἀφιερωμένος.

Ἄπτερα, ἡ Ἀπτερία, πόλις τῆς Κρήτης πλησίον τοῦ Μουσείου, ὅπου αἱ μελῳδικώταται Σειρῆνες φιλονεικήσασαι μετὰ τῶν Μουσῶν περὶ μουσικῆς τέχνης, καὶ νικηθεῖσαι, ἀπέβαλον ἀπὸ τὴν λύπην τὰ πτερά των καὶ ἔπεσον εἰς τὴν Θάλασσαν. Αἱ δὲ Μοῦσαι πλέξασαι στεφάνους ἀπ' ἐκεῖνα τὰ πτερὰ, ἔστεψαν τὰς κεφαλάς των, πλὴν τῆς Τερψιχόρης, ἡ ὁποία ἐνομίζετο μήτηρ τῶν Σειρήνων (Ζ. Σειρῆνες).

Ἀραβία, ἐπαρχία μεγίστη τῆς Ἀσίας, πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἰουδαίας καὶ Συρίας κειμένη (Κάτοικ. Ἄραψ καὶ Ἄραβιος). Διαιρεῖται δὲ ἡ Ἀραβία εἰς τρεῖς μικροτέρας ἐπαρχίας, ἤγουν εἰς τὴν Πετραίαν, Ἔρημον, καὶ Εὐδαίμονα Ἀραβίαν. Καὶ ἡ μὲν Πετραία κεῖται πρὸς τὸ βόρειον, ἡ δὲ Ἔρημος πρὸς τὸ ἀνατολικὸν, καὶ ἡ Εὐδαίμων πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος.

Ἄραξα, πόλις τῆς Λυκίας μεσόγειος, μεταξὺ Κράγου ὄρους καὶ Ξάνθου τοῦ ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀραξεύς).

Ἀράξης. Ζ. Πηνειός.

Ἀράξης (Ἀρὰς), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Κασπίαν Θάλασσαν.

Ἄραξος, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν, πρὸς τὸ Ἰόνιον πέλαγος ἐκνεῦον.

Ἄρατος, υἱὸς Ἀθηνοδώρου καὶ Λιτοφίλης, ἐκ Πομπηιουπόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, διὰ προτροπῆς τοῦ ὁποίου συνέγραψε Ποίημα Ἡρωϊκὸν, Φαινόμενα, καὶ Διοσημεῖα, ἤτοι Προγνωστικὰ, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ 1801, 8. εἰς τόμους δύο, μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων.

Ἀράτωρ (Arator), Λίγυρ τὸ γένος, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς τοῦ καιροῦ του εὐδόκιμος. Ἐχρημάτισεν Ὑποδιάκονος τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας, καὶ συνέγραψεν εἰς Ἡρωϊκοὺς στίχους Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Θείου Παύλου, ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὴν ὕλην λαβών· καὶ προσέτι δύο Ἐλεγείας, τὴν μίαν πρός τινα Φλωριανὸν Ἄββᾶν, καὶ τὴν ἄλλην πρὸς Βιργίλιον τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Ἀραφὴν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀραφήνιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀραφηνόθεν).

Ἄραχθος (Λοῦρχας, ἢ Ποτάμι τῶν Ῥωγῶν), ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἀράχνη (Arachne), Θυγάτηρ τοῦ Ἴδμονος, βασιλέως τῶν Λυδῶν, ἐπιτηδειοτάτη κεντήστρια, ὥστε ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ περὶ τῆς τέχνης της καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν· νικηθεῖσα ὅμως, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ ὁμώνυμόν της ζωΰφιον, τὴν ἀράχνην.

Ἀρβηλα (Ἔρβηλ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ὅπου ἐνικήθη ὁ Δαρεῖος ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Κάτοικ. Ἀρβηλίτης).

Ἀργαῖος (Argaeus) ἢ Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Λυκάονος, τὸν ὁποῖον ἀγαπήσας ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε μαζήτου ἀπὸ τὰς Θήβας, ὅτε ἐστράτευεν ἐναντίον τοῦ Λαομέδοντος, ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν πατέρα του νὰ τὸν φέρῃ ὀπίσω ἀσφαλῶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νέος ἀπέθανε καθ' ὁδὸν, ὁ Ἡρακλῆς καύσας τὸ σῶμα του, ἔστειλε πρὸς αὐτὸν τὴν κόνιν πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν, καὶ ἐκτοτε, λέγουσιν, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ καίωνται τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

Ἀργανθώνιος (Arganthonius). Ζ. Τιθωνός.

Ἀργεία, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου (Κάτοικ. Ἀργεῖος). Ζ. Ἀργολίς.

Ἀργεία (Argea, ἢ Argia). Ζ. Ἄδραστος.

Ἀργεῖος (Argeus). Ζ. Ἀργαῖος.

Ἄργιλος, πόλις τῆς Θράκης, πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἀργίλιος).

Ἀργινοῦσαι, τρεῖς μικραὶ νῆσοι τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ μέρος τῆς Μιτυλήνης κείμεναι (Κάτοικ. Ἀργινούσιος).

Ἀργολικὸς κόλπος (Κόρφος τοῦ Ναυπλίου), ἡ μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνικῆς Θάλασσα.

Ἀργολὶς, ἢ Ἀργεία, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Κορίνθου, Ἀρκαδίας, Λακωνικῆς, καὶ Μυρτώου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἀργολεύς).

Ἀργοναῦται (Argonautae), ἦσαν οἱ πλέον ἐξαίρετοι νέοι τῆς Ἑλ-

λάδος, οἵτινες ἔπλευσαν εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ λάβωσι τὸ χρυσοῦν δέρας, ἀπὸ τῆς νηὸς Ἀργοῦς οὕτω παρονομασθέντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων διελαμπον ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Λαέρτης, ὁ Πηλεύς, ὁ Λυγκεύς, ὁ Θησεύς, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Ἰάσων, καὶ ἄλλοι.

Ἄργος. Ζ. Ἀργώ. — Ὀδυσσεύς.

Ἄργος (Argus), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, ὅστις εἶχε, καθὼς λέγουσιν, ἑκατὸν ὀφθαλμούς, καὶ ὅταν ἐκοιμῶντο οἱ πεντήκοντα, οἱ ἄλλοι πεντήκοντα ἠγρύπνουν. Εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύθη ἡ Ἥρα τὴν φρουτίδα τῆς εἰς δάμαλιν μεταμορφωθείσης Ἰοῦς (Ζ. Ἰώ). Ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς ἀποκοιμίσας αὐτὸν διὰ τῆς μελῳδίας τοῦ αὐλοῦ του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐκ τούτου αὐτὸς μὲν ἐπωνομάσθη Ἀργειφόντης, ἡ δὲ Ἥρα μετεμόρφωσε τὸν Ἄργον εἰς ταῶνα ἤτοι παβῶνι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα σώζεται ἀκόμη ὁ τύπος τῶν πολλῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν (Ἄρτα), πόλις τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (Κάτοικ. Ἀργεῖος ἐξ Ἀμφιλοχίας, ἢ Ἀμφιλόχιος).

Ἄργος, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, παρὰ τὸν Ἴναχον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἀργεῖος).

Ἀργυρίππα (Arpi), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Δαυνίαν, κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἀργυριππανός, καὶ Ἀργυριππηνός).

Ἀργώ (Argo), οὕτως ὠνομάζετο ἡ ναῦς, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς πλέον ἐξαιρέτους ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ φέρωσιν ἀπὸ τὴν Κολχίδα τὸ χρυσοῦν δέρας. Κατεσκεύασε δὲ ταύτην τὴν ναῦν ὁ Ἀρχιτέκτων Ἄργος, κόψας τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ ἄλσος τῆς Δωδώνης, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο, ὅτι ὡμίλει καὶ αὐτὴ μὲ ἀνθρωπίνην φωνήν.

Ἄρδεα, ἢ Ἀρδέα (Ardia), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ἡ μητρόπολις τῶν Ῥουτούλων (Κάτοικ. Ἀρδεάτης, καὶ Ἀρδεατῖνος).

Ἀρέθας, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Β'. Λόγος περὶ τοῦ μαρτυρίου Σιμωνᾶ, Γουρίου, καὶ Ἀβίδου, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Οἰκουμενίου ἐν Βερρώνῃ, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρέθουσα (Arethusa), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως ἐκ τῆς Δωρίδος, καὶ ὁπαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Αὐτὴ καταδωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ κινδυνεύουσα νὰ πιασθῇ, παρεκάλεσε τὴν Ἄρτεμιν εἰς βοήθειάντης, ἡ ὁποία καὶ τὴν μετεμόρφωσεν εἰς πηγήν. Ὁ δὲ Ἀλφειὸς περίλυπος διὰ τὴν τοιαύτην μεταβολὴν τῆς ἐρωμένης του, ἀνέλαβε πάλιν καὶ αὐτὸς τὴν προτέραν του μορφὴν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἀνέμιξε πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν τὰ θλιβερά του ὕδατα μὲ τὰ ὕδατα τῆς ἐρωμένης του.

Ἀρειανζός, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν (Κάτοικ. Ἀρειανζηνός).

Ἀρειόπαγος (Areopagus), ἢ Κάλλιον Ἄρειος Πάγος, τὸ ἀρχαιότερον καὶ σεβασμιώτερον εἰς τὰς Ἀθήνας κριτήριον, κείμενον ἐπάνω εἰς λόφον, ἀπέναντι τῆς πόλεως, ὅπου ὁ Ἄρης ἔπηξε τὸ δόρυτου, ὅτε ἐκρίνετο, ὡς λέγουσι, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Ἀλιῤῥοθίου, βιάσαντος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀλκίππην. Εἰς αὐτὸ τὸ κρητήριον ἐξετάζοντο διάφορα κεφαλικὰ ἐγκλήματα, καθὼς ὁ φόνος, ὁ νεωτερισμὸς εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἡ αὐτοχειρία, καὶ ἄλλα τοῦ τοιούτου εἴδους ἀνομήματα. Αἱ ὑποθέσεις ἐθεωροῦντο τὴν νύκτα, καὶ οἱ κριταὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι οἱ ἐντιμότεροι καὶ σεβασμιώτεροι μεταξὺ τῶν πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπήγαινον μὲ ἄκραν σιωπὴν καὶ σοβαρότητα, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ἡ «Ἀρειοπαγίτου σιωπηλότερος» Παροιμία, λεγομένη ἐπὶ τοιούτων σιωπηλῶν καὶ σοβαρῶν ἀνθρώπων. Αἱ ἀποφάσεις ἐγίνοντο διὰ τῶν ψήφων, καὶ ὅταν αὐταὶ ἦσαν ἀρτίου ἀριθμοῦ, τότε ἐῤῥίπτετο εἰς τὸ ἀγγεῖον καὶ ἡ λεγομένη ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ οὕτως ἀπελύετο ὁ κρινόμενος. Ὁ Περικλῆς μὴ δυνάμενος νὰ γείνῃ καὶ αὐτὸς Ἀρειοπαγίτης, ἠλάττωσε πολὺ τὴν δύναμιν τούτου τοῦ ἱεροῦ κριτηρίου, καὶ ἐπομένως τὴν εὐταξίαν τῆς πόλεως.

Ἀρεταῖος, Καππαδόκης, Ἰατρὸς Ἐκλεκτικὸς περίφημος, ἀκμάσας, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, μεταξὺ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Τίτου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Αἰτίων καὶ Σημείων ὀξέων καὶ χρονίων Παθῶν. Β'. Περὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν τῶν Παθῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1723, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἄρης (Mars), λέγεται Ἀπάτωρ, διότι ἐγεννήθη ἄνευ πατρός, καθὼς ἡ Ἀθηνᾶ, Ἀμήτωρ, διὰ τὴν ἄνευ μητρὸς γέννησίν της. Λέγουσι λοιπόν, ὅτι ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα διότι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἄνευ γυναικός, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἔλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀνθοῦσαν ἐν ἄνθος, καὶ μυρισθεῖσα αὐτό, συνέλαβε, καὶ οὕτως ἐγέννησε καὶ αὐτὴ τὸν Ἄρην ἄνευ ἀνδρός. Ἀυξηθεὶς δὲ ὁ Ἄρης, ἔγεινεν ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός, καὶ ἐνομίζετο Θεὸς καὶ προστάτης τοῦ πολέμου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις μετωνυμικῶς καὶ ἐκλαμβάνεται. Εἶχε δὲ μυστικὸν ἔρωτα μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ὅταν ἤρχετο πρὸς αὐτὴν, ἄφινε πάντοτε ἔξω τὸν ὑπηρέτηντου, Ἀλεκτρυόνα καλούμενον, διὰ νὰ φυλάττῃ, καὶ νὰ τοὺς ἐγείρῃ εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. Ἀλλ' ἐπειδήποτε ἀπεκοιμήθη ὁ Ἀλεκτυὼν οὗτος, εἶδεν ὁ Ἥλιος τὸ γινόμενον, κ' εὐθὺς τὸ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἥφαιστον, τὸν ἄνδρα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ δὲ Ἥφαιστος πορευθεὶς μετὰ τῶν

λοιπῶν Θεῶν, καὶ εὑρὼν αὐτοὺς ἀκόμη γυμνοὺς καὶ περιπεπλεγμένους εἰς τὴν σαγήνην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶχε στήσει προτήτερα ὁλόγυρα εἰς τὴν κλίνην, τοὺς ἔλυσε πάλιν διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐκανὼς τοὺς ἐθεάτρισεν. Ὁ δὲ Ἄρης θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀλεκτρυόνα διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του, τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὁμώνυμόν του πτηνόν, ὅστις ἐνσυμούμενος τὴν συμφορὰν του, φωνάζει πάντοτε πρὶν ῥέξῃ ἡ ἡμέρα. Παραστένεται δὲ ὁ Ἄρης ἀνὴρ τέλειος, μὲ βλέμμα ἄγριον καὶ τρομακτικόν, ἔχων περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ ξίφος κρεμάμενον ἐπὶ τὸν μηρόν του, καὶ βαστάζων μὲ τὴν μίαν του χεῖρα δόρυ, καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἀσπίδα· πολλάκις δὲ παραστένεται καὶ ἐπὶ ἅρματος καθήμενος, τὸ ὁποῖον σύρουσι μὲν δύω ἵπποι φοβεροί, ὁ Δεῖμος καὶ ὁ Φόβος, ἡνιοχεῖ δὲ ἡ Ἐνυώ. Ἱερὰ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ λύκος ὁ ἵππος, καὶ ἐκ τῶν πτηνῶν ὁ δρυοκολάπτης.

Ἀριάδνη (Ariadne, ἢ Apiadna), Θυγάτηρ τοῦ δευτέρου Μίνωος, Βασιλέως τῆς Κρήτης. Αὐτη ἐλκυσθεῖσα ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τοῦ Θησέως, ὅταν ἐσταλη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ γείνῃ τροφὴ τοῦ Μινωταύρου, τῷ ἔδωκεν ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας συμβουλὰς εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον, καὶ ἕνα μίτον, ἢ κλωστὴν νήματος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁδηγούμενος, ἐκβῆκεν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν Λαβύρινθον, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐφόνευσε τὸ, ἀνθρωποφάγον ἐκεῖνο τέρας. Κατα δὲ τὴν συμφωνίαν ἔλαβεν ὁ Θησεύς, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Ἀριάδνην μαζὴ του· ἀλλ' ἀγαπήσας καθ' ὁδὸν μὲ περισσότερον πόθον τὴν ἀδελφήν της Φαίδραν, ἐνυμφεύθη αὐτὴν, ἐγκαταλείψας τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν νῆσον τῆς Νάξου. Ὁ δὲ Διόνυσος εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν ἀτυχίαν αὐτῆς, τὴν ἔλαβεν αὐτὸς εἰς γυναῖκα του, καὶ τὴν κατέστησεν ἑόρταν εἰς τὸν ναόν του, καταταξας ἔπειτα μεταξὺ τῶν Ἀστέρων καὶ τὸν περικαλλῆ αὐτῆς στέφανον.

Ἀρίμινον (*Rimini*, ἢ *Rimino*), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσιος εἰς τὴν Ὀμβρικὴν, ἀπὸ Ἀριμίνου τοῦ ποταμοῦ παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Ἀριμινήνσιος, ἐκ τοῦ Ariminensis τύπου Λατινικοῦ).

Ἀρισταίνετος, ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, Ἐθνικὸς καὶ φίλος τοῦ Λιβανίου, ἐπίτροπος χρηματίσας ταύτης τῆς πόλεως ἐπὶ Κωνσταντίου τοῦ Καίσαρος. Ἀπέθανε δὲ καταπλακωθεὶς εἰς τὴν Νικομήδειαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τοῦ 358 ἔτους. Σῴζονται αὐτοῦ Ἐπιστολαὶ Ἐρωτικαὶ, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδόσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1822, 8, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων.

Ἀριστᾶος (Aristaeus), ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀριστεύς, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Νύμφης Κυρήνης, ὅστις ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτῶν ἄλλα τε πολλὰ, καὶ προσέτι τὴν καλλιέργειαν τῶν μελισσῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μία νόσος ἔφθειρεν ὅλας του τὰς μελίσσας, ἠρώτησε περὶ τούτου, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς μητρός του, τὸν Πρωτέα. Ὁ δὲ Πρωτεὺς τῷ εἶπε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὴν σκιὰν τῆς ὑπ' αὐτοῦ βιασθείσης Εὐριδίκης, γυναικὸς τοῦ Ὀρφέως, καὶ οὕτως ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῶν θυμάτων ἐγεννήθησαν πάλιν πολλόταται μέλισσαι. Ἐλθὼν δ' ἔπειτα εἰς τὰς Θήβας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα του τὴν Αὐτονόην, θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Ἀκταίωνα. Μετὰ δὲ τὸν δυστυχῆ θάνατον τούτου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ἀφ' οὗ περιῆλθε διάφορα μέρη, ἀνέβη τελευταῖον εἰς τὸ ὄρος τοῦ Αἵμονος, καὶ ἐκεῖθεν ἔγεινεν ἄφαντος. Οἱ δὲ Ἕλληνες μετὰ ταῦτα τὸν ἐτίμησαν μὲ θείκας τιμὰς, καὶ μάλιστα οἱ Σικελιῶται, οἱ ὁποῖοι ἤγειραν καὶ περικαλλῆ ἀνδριάντα εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

Ἀριστέας, ἀξιωματικὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπέμφθη πρὸς τὸν Ἀρχιερέα τῶν Ἰουδαίων Ἐλεάζαρον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ βιβλία τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ ἄνδρας πεπαιδευμένους διὰ τὴν μετάφρασιν αὐτῶν ἐκ τοῦ Ἑβραικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινε κατὰ τὴν ἰδίαν του μαρτυρίαν εἰς τὴν περὶ ταύτης Ἱστορίαν, ἥτις ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1561, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρίσταρχος, Σάμιος, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος ἄριστος, ἐχρημάτισε σύγχρονος τοῦ Στωικοῦ Κλεάνθους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου, λέγουσι, καὶ ἐκατηγορήθη ἐπὶ Ἀρείου Πάγου ὡς ἀσεβὴς, διότι ἔλεγε τὸν μὲν Ἥλιον ἀκίνητον, τὴν δὲ Γῆν κινουμένην περὶ αὐτὸν, καὶ περὶ τὸν ἴδιον ἑαυτῆς ἄξονα. Σῴζεται καὶ αὐτοῦ Σύγγραμμα Περὶ Μεγεθῶν καὶ Ἀποστημάτων Ἡλίου καὶ Σελήνης, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1810, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ τῆς τοῦ Συγγραφέως βιογραφίας.

Ἀριστείδης. Ζ. Ἄιλιος Ἀριστείδης.

Ἀριστείδης Κοϊντιλιανὸς, ἢ Κυϊντιλιανὸς, τοῦ ὁποίου σῴζεται Σύγγραμμα Περὶ Μουσικῆς εἰς τρία βιβλία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μεϊβομίου.

Ἀριστεύς. Ζ. Ἀριστᾶος.

Ἀριστηνός. Ζ. Ἀλέξιος Ἀριστηνός.

Ἀρίστιππος, Κυρηναῖος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγεινε μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, καὶ ἔπειτα ἀρχηγὸς μιᾶς φιλοσοφικῆς Αἱρέσεως, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπωνομάσθη Κυρηναϊκή. Διατρίβων δὲ εἰς τὴν Αὐλὴν Διονυσίου τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας, ἐκολάκευεν αὐτὸν δουλοπρεπῶς. Σῴζονται καὶ τούτου τέσσαρες Ἐπιστολαὶ, ἐκδοθ. εἰς

τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου Συλλογὴν τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Ἀριστόξενος, Ταραντῖνος, υἱὸς Σπανθάρου τοῦ Μουσικοῦ, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισε. Συνέγραψε περὶ Μουσικῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεσώθησαν τρία βιβλία Ἁρμονικῶν Στοιχείων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Μεουρσίου μετὰ τοῦ Νικομάχου καὶ Ἀλυπίου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1619, 4· καὶ εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ἑπτὰ Μουσικῶν τοῦ Μεϊβομίου.

Ἀριστοτέλης, ὁ κορυφαῖος τῶν Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὰ Στάγειρα τῆς Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν μήτηρ ὠνομάζετο Φαιστιάς, ὁ δὲ πατὴρ του, Νικόμαχος, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ Ἀρχιατρὸς τοῦ Βασιλέως Ἀμύντα. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας πολλὰ νέος, ἤκουσε τὸν Πλάτωνα δεκαοκτὼ χρόνους, ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν μεγάλην του ἀγχίνοιαν καὶ ἐπιμέλειάν του, τὸν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τὸν ὠνόμαζε Ψυχὴν τοῦ Σχολείου του, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ἀπεμακρύνθη πολὺ ἀπὸ τὰ δόγματά του. Μετὰ δὲ ταῦτα Φίλιππος, ὁ Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Αὐλήν του, καὶ τὸν κατέστησε διδάσκαλον εἰς τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐδίδαξεν ἐπιμελῶς τὰ Φιλοσοφικὰ καὶ Πολιτικὰ μαθήματα. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας, ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤνοιξε τὴν Περιπατητικὴν καλουμένην Σχολὴν, ὅπου ἐδίδαξε πολυκρότως τὴν Ῥητορικὴν καὶ Φιλοσοφίαν δέκα ὁλοκλήρους χρόνους. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου βλέπων, ὅτι ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, ἅμα δὲ καὶ κατηγορούμενος ὡς ἀσεβὴς, κατέφυγεν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐρίπου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ φυσικὸν θάνατον εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑξήκοντα τριῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι μὴ θυμάμενος νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν τῶν παλιρροιῶν, ἐφαρμακώθη μόνος του, ἢ ἐπνίγη, κατακρημνισθεὶς μέσα εἰς ἐκεῖνα τὸ στενόν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀφῆκε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Λογικὰ, Ῥητορικὰ, Ποιητικὰ, Φυσικὰ, Μεταφυσικὰ καὶ Ἠθικὰ, ἐκδοθ. πολλάκις ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Γενεύῃ, 1590-1596-1605, φυλ. εἰς τόμους δύο, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀριστοφάνης, ὁ κορυφαῖος τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ στωμύλος, γλαφυρὸς, φιλοσκώπτης καὶ δηκτικὸς, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωκράτους καὶ Εὐριπίδου, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἀντεφέρετο, ἴσως διότι δὲν παρευρίσκοντο συχνάκις εἰς τὴν παράστασιν τῶν Κωμῳδιῶν

του, δυσαρεστούμενοι εἰς τὴν μεγάλην του αἰσχρολογίαν. Οὗτος ἔχων μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸν λαὸν, ἤλεγχεν ἀθυροστόμως καὶ ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, καὶ κακοὺς καὶ ἐναρέτους, καθὼς φαίνεται πανταχοῦ εἰς τὰς Κωμῳδίας του. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν παλαιῶν ὁ Ἀριστοφάνης συνέγραψε μὲ ἀμίμητον χάριν καὶ γλυκύτητα ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα Κωμῳδίας· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον ἑνδεκα ἀπεσώθησαν, καὶ εἶναι Α'. Πλοῦτος. Β'. Νεφέλη. Γ'. Βάτραχοι. Δ'. Ἱππεῖς. Ε'. Ἀχαρνεῖς. Ϛ'. Σφῆκες. Ζ'. Εἰρήνη. Η'. Ὄρνιθες. Θ'. Ἐκκλησιάζουσαι, ἤτοι συνέλευσις τῶν γυναικῶν. Ι'. Θεσμοφοριάζουσαι. ΙΑ'. Λυσιστράτη, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. 1710, φυλ. διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ Κυστέρου.

Ἀριστόφων, Ποιητὴς Κωμικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν αὐτοῦ σῴζονται μόνον μικρὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν τοῦ Ἐρτελίου Βιβλιοθήκην τῶν Ν'. ἀρχαιοτάτων Κωμικῶν.

Ἀρίων (Arion), ὁ ἐκ Μεθύμνης τῆς Λέσβου, ἐχρημάτισε Κιθαρῳδὸς περίφημος, ὅστις διατρίψας ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Περιάνδρου, Τυράννου τῆς Κορίνθου, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ τὴν Σικελίαν. Ἐκεῖ δὲ συναθροίσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς μουσικῆς του τέχνης, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν Κόρινθον· ἀλλ' οἱ ναῦται διὰ νὰ λάβωσι τὰ χρήματά του ἐσυμφώνησαν νὰ τὸν πνίξωσιν. Ὁ δὲ Ἀρίων βλέπων φανερὰ τὸν κίνδυνόν του, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ παίξῃ πρῶτον τὸ ὄργανόν του. Τούτου δὲ γενομένου, οἱ μὲν ναῦται ἔμειναν χάσκοντες ἀπὸ τὴν μελῳδίαν του, αὐτὸς δὲ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν, ἐφέρθη ὑπό τινος δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κόρινθον, κ' ἐδιηγήθη τὸ συμβεβηκὸς εἰς τὸν Περίανδρον. Ὁ δὲ Περίανδρος ἐξετάσας τοὺς ναύτας, καὶ εὑρὼν αὐτοὺς ἐπιόρκους, ἐπειδὴ εἶπον μεθ' ὅρκου, ὅτι ὁ Ἀρίων ἀπέθανε καθ' ὁδὸν, τοὺς ἐσταύρωσεν ὅλους, ἀφ' οὗ πρῶτον παρέστησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον ζωντανόν.

Ἀρκαδία. Ζ. Αἴγυπτος.

Ἀρκαδία, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀργολίδος, Λακωνικῆς, Ἤλιδος, καὶ Ἀχαΐας κειμένη (Κάτοικ. Ἀρκὰς, καὶ Ἀρκάδιος).

Ἀρμενία (Χάϊκ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Γεωργίας κειμένη. Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Μικρὰν καὶ Μεγάλην Ἀρμενίαν· καὶ ἡ μὲν μικρὰ ἦτον μέρος τῆς Καππαδοκίας, ἡ δὲ μεγάλη ἔκειτο μεταξὺ Ταύρου, Κολχίδος, Μηδίας, καὶ Εὐφράτου ποταμοῦ (Κάτοικ. Ἀρμένιος). Ζ. Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος.

Ἁρμονία (Harmonia). Ζ. Κάδμος.

Ἄρνη. Ζ. Χαιρώνεια.

Ἀρνόβιος (Arnobius) ὁ ἐκ Σίκκης, πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, πρῶτον Ἐθνικὸς, καὶ ἔπειτα Χριστιανὸς, ἤκμαζεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ, καὶ ἐδίδασκε μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ἐχρημάτισε καὶ ὁ μετὰ ταῦτα περίφημος Λακτάντιος. Συνέγραψεν ἑπτὰ βιβλία κατὰ Ἐθνικῶν (Adversus Gentes), ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ 1652 - 1657, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Ἄρνος (Arno), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρηνίαν.

Ἁρπαλύκη (Harpalyce), θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου, νέα ὡραιοτάτη, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ κάλλος της ἠγάπησεν ἐμπαθῶς καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ της. Ἔπειτα ὅμως ἀπεφάσισε καὶ τὴν ὑπάνδρευσε μὲ τὸν ἐκ τῆς Πύλου Ἀλάστορα· ἀλλὰ μεταμεληθεὶς, ἔτρεξεν ὀπίσω των, καὶ φονεύσας καθ' ὁδὸν τὸν γαμβρόν του, τὴν ἔφερε πάλιν εἰς τὸ Ἄργος, καὶ τὴν ἐμεταχειρίζετο ἀναφανδόν. Αὐτὴ δὲ περίλυπος διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν ἀναξίως ἔπασχεν, ἔσφαξε τὸν νεώτερον υἱόν της, καὶ τὸν ἔθωκε μαγειρευμένον εἰς τὸν πατέρα του· ἔπειτα παρακαλέσασα τοὺς Θεοὺς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπονείδιστον ζωὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς ὄρνεον. Ὁ δὲ Κλύμενος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν στέρησιν τῆς κόρης του, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ἰδιοχείρως.

Ἁρπῖνον (Arpino), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, πατρὶς τοῦ Κικέρωνος, καὶ Πλαύτου τοῦ Κωμικοῦ.

Ἁρποκράτης (Harpocrates) Θεὸς Αἰγύπτιος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, καὶ ἔφορος τῆς σιγῆς, ὅθεν καὶ Σιγαλίων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο. Παραστένεται δὲ νέος ἡμίγυμνος, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα του κέρατον, καὶ ἔχων τὸν δάκτυλόν του δεμένον εἰς τὸ στόμα του, δηλῶν, ὡς φαίνεται, τῆς σιωπῆς τὴν ἀνάγκην.

Ἁρποκρατίων. Ζ. Βαλέριος Ἁρποκρατίων.

Ἅρπυιαι (Harpyae) θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ ὀνομαζόμεναι. Ἦσαν δὲ αἱ Ἅρπυιαι ἀνθρωπόμορφα τέρατα, ἐπειδὴ εἶχον πρόσωπον μὲν γυναικὸς, σῶμα δὲ γυπὸς μὲ πτερὰ, ὦτα δὲ ἄρκτου, ὀνύχια δὲ μεγάλα καὶ φαρμακερὰ, καὶ παντοτεινὴν πεῖναν, ἐπειδὴ ὅ,τι καὶ ἂν ἔτρωγον, εὐθὺς τὸ ἀπέβαλλον· ὅθεν ἥρπαζον ὄχι μόνον τὰ φαγητὰ ἀπὸ τὰς τραπέζας, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἡφάνιζον. Ἱπτάμεναι δὲ ἔκαμνον κρότον τρομερὸν, καὶ ἄφνιον ὅπου καὶ ἂν διέβαινον δυσωδίαν ἀφόρητον καὶ βλαβερωτάτην. Τέλος δὲ τὰς ἐφόνευσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, διὰ νὰ ἐλευθερώσωσε τὸν Φινέα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Φινεύς.

Ἀρριανός. Ζ. Φλάβιος Ἀρριανός.

Ἀρσακία, πόλις τῆς Ἀσίας (Κάτοικ. Ἀρσακίδης). Ζ. Ῥάγα.

Ἀρσένιος ὁ Μονεμβασίας Ἀρχιεπίσκοπος, ἦτον υἱὸς Μιχαὴλ τοῦ Ἀποστολείου, καὶ εὔνους πολλῶν πεπαιδευμένων τῆς Ἰταλίας, καὶ μάλιστα τοῦ Παπα Λέοντος τοῦ δεκάτου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψεν Ἀποθέγματα Φιλοσόφων, Στρατηγῶν καὶ Ποιητῶν, ἐκδοθέντα εἰς δύω τομίδια μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων, οἷον τοῦ Πορφυρίου καὶ Ἰωάνν. τοῦ Τσέτσου ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους, καὶ προσέτι τὰ εἰς τὸν Εὐριπίδην Ἑλληνικὰ Σχόλια, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀρσινόη. Ζ. Ἀλκμαίων.

Ἀρσινόη (Φαμαγόστα), πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ νότιον τῆς Σαλαμῖνος κειμένη. (Κάτοικ. Ἀρσινοήτης).

Ἀρτάξατα, ἡ μητρόπολις τῆς Ἀρμενίας, ἀπὸ Ἀρτάξου τοῦ Βασιλέως οὕτω κληθεῖσα (Κάτοικ. Ἀρταξατηνός).

Ἀρτεμίδωρος, Ἐφέσιος, Δαλδιανὸς ἐπονομαζόμενος, ἀπὸ τὴν ἐν Λυκίᾳ Δαλδίδα, πατρίδα τῆς μητρός του. Ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δύω Ἀντωνίνων, καὶ συνέγραψεν Ὀνειροκριτικὸν εἰς βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1805, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἄρτεμις (Diana), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, γεννηθεῖσα ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ μίαν ἡμέραν ἀρχύτερα εἰς τὴν νῆσον τῆς Δήλου. Αὕτη ἀγαπήσασα ἐκ νεότητος τὸ κυνηγέσιον, κατεσκεύασεν ὅπλα θηρευτικὰ, καὶ εὑροῦσα ἔπειτα εἰς τὸ Παράσιον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας πέντε χρυσοκεράτους ἐλάφους, ἐπίασε τὰς τέσσαρας, τὰς ὁποίας ζεύξασα εἰς τὸ ἅρμα της, περιήρχετο εἰς διάφορα ὄρη καὶ δάση, συνωδευμένη ἀπὸ πλῆθος Νυμφῶν, καὶ θηρευτικῶν κυνῶν. Βοηθήσασα δὲ καὶ αὐτὴ τὸν Δία εἰς τὴν Τιτανομαχίαν, συνηριθμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν. Ὡς Θεὰ δὲ ἐκδικητικὴ ἐφόνευσε τὴν Χιόνην, θυγατέρα τοῦ Δαιδαλίωνος, ἐπειδὴ ἐκαυχήθη, ὅτι εἶναι ἐμπειροτέρα αὐτῆς εἰς τὴν κυνηγετικὴν τέχνην, καθὼς καὶ τὴν Κορωνίδα, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν της ἀπιστίαν· ὁμοίως ἐτόξευσε καὶ τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, καὶ μετεμόρφωσεν εἰς ἔλαφον τὸν κυνηγὸν Ἀκταίωνα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Εἰς δὲ τὴν Αὐλίδα ἐμπόδισε τὸν Ἑλληνικὸν στόλον, ὀργισθεῖσα κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὸν φόνον τῆς ἱερᾶς ἐλάφου· ἀλλ' εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐρράπισθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι ἐφαίνετο βοηθοῦσα τοὺς Τρῶας. Ἡ Ἄρτεμις ἔζη πάντοτε παρθένος, καὶ ἐτιμώρει σκληρῶς ὅσας ἀπὸ τὰς Νύμφας της ἐμίαναν τὴν παρθενίαν των. Ἐνομίζετο δὲ προστάτις τοῦ κυνηγεσίου, τοῦ τοκετοῦ, καὶ τῆς παρθενίας, καὶ ἐπαραστένετο νέα ἀρ-

ρενωπί, μὲ κόθορνον εἰς τοὺς πόδας, μὲ τόξον, βέλη καὶ φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους, καὶ μὲ μηνίσκον, ἢ ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Ζ. Σελήνη.

Ἀρτεμισία (Artemisia). Ζ. Ἁλικαρνασσός.

Ἀρτέμισια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνός, καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐθυσιάζετο καὶ μία ἡμίονος.

Ἀρτεμίσιον, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ὅπου οἱ Ἕλληνες ναυμαχήσαντες τὸ πρῶτον, ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.

Ἀρτεμίσιον, ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν.

Ἀρχέμορος (Archemorus). Ζ. Ὀφέλτης.

Ἀρχίλοχος, Πάριος, υἱὸς τοῦ Τηλεσικλέους, Ποιητὴς Σατυρικὸς καὶ πολλὰ δηκτικός. Οὗτος, ὡς λέγουσι, πρῶτος ἔγραψε στίχους εἰς Ἰαμβικὸν μέτρον, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπροξένησε τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ Λυκάμβου, διότι ἠθέτησε τὸν λόγον του, καὶ δὲν τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν ὑποσχεθεῖσαν θυγατέρα, ἢ ἀδελφὴν του, Νεοβούλην. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν διόλου τοὺς στίχους του ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ μαντικὸς Ἀπόλλων τὸν ὑπερησπίσθη φανερά, ἐκδιώξας τὸν φονέα αὐτοῦ Κόρακα τὸν Ναξίον ἐκ τοῦ ναοῦ του, εἰπών· « Μουσάων θεράποντα κατέκτανες ἐξιθι νηοῦ ». Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σῴζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1819, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρχιμήδης, Συρακούσιος, συγγενὴς καὶ εὐνους τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ἐχρημάτισεν ἄριστος Μαθηματικός, καὶ διὰ τῶν παραδόξων του ἐφευρημάτων διετήρησε τρεῖς χρόνους τὰς Συρακούσας ἀπὸ τὴν πολιορκίαν Μαρκέλλου, τοῦ Στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλ' ὅταν ἡ πόλις αὕτη διὰ τῆς προδοσίας τινὸς φυγάδος Συρακουσίου ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ἕνας Στρατιώτης Ῥωμαῖος ἐφόνευσεν ὑπ' ἀγνοίας, ἐναντίον τῆς προσταγῆς τοῦ Μαρκέλλου, τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα, ἐνασχολούμενον εἰς καταγραφὰς κύκλων καὶ ἄλλων σχημάτων, καὶ μηδὲ τὴν ἔροδον τῶν ἐχθρῶν ἀκούσαντα. Ὁ θάνατος τούτου ἐπροξένησε μεγάλην λύπην εἰς τὸν νικητὴν Μάρκελλον, καὶ παρέδωκε τὸ σῶμα του εἰς τοὺς συγγενεῖς του νὰ τὸ θάψωσιν ἐντίμως. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ἀρίστων Συγγραμμάτων τοῦ Ἀρχιμήδους σῴζονται μόνον τὰ ἑξῆς Α'. Περὶ Σφαίρας καὶ Κυλίνδρου βιβλία δύω. Β'. Κύκλου μέτρησις. Γ'. Ἐπιπέδων Ἰσορροπικῶν, ἢ Κέντρα βαρῶν ἐπιπέδων βιβλία δύω. Δ'. Περὶ Ὀρθογωνίων Κωνοειδέων καὶ Σχημάτων Σφαιροειδέων βιβλία δύω. Ε. Περὶ Ἑλίκων. Ϛ'. Τετραγωνισμὸς παραβολῆς. Ζ'. Ψαμμίτης. Η'. Περὶ τῶν Ὀχουμένων. Θ'. Περὶ Κατόπτρων καυστικῶν, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. παλλαχοῦ, καὶ ἐν Ὀξωνίᾳ 1793, φύλ. μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Εὐτοκίου.

Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Μαθηματικὸς καὶ Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξε τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὸν ἠλευθέρωσε καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον διὰ μιᾶς Ἐπιστολῆς πρὸς Διονύσιον τὸν Τύραννον τῆς Σικελίας, ὅστις ἐζήτει νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἔκαμε δὲ πολλὰς ἐφευρέσεις εἰς τὴν Μαθηματικὴν καὶ Μηχανικήν, κατασκευάσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ μίαν περιστεράν, ἡ ὁποία ἱπταμένη εἰς τὸν ἀέρα, ἐπροξένει θάμβος εἰς τοὺς ὁρῶντας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σῴζεται μόνον τὸ Περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1571, 8, καὶ τινα ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1688, 8.

Ἀσία, ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, τὸ μέγιστον, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Εὐρώπης διὰ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀφρικῆς διὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ (Κάτοικ. Ἀσιάτης, καὶ Ἀσιανός). Αἱ κυριώτεραι ἐπαρχίαι τῆς Ἀσίας ἦσαν Μηδία, Περσία, Παλαιστίνη, Φοινίκη, Συρία, Μεσοποταμία, Ἀρμενία, Ἰβηρία, Κολχίς, Ἀλβανία, Ἀραβία, Ἰνδία, Σκυθία, Σηρικὴ, Ἀσιατικὴ Σαρματία, καὶ ἡ ἰδίως λεγομένη Ἀσία, ἡ ὁποία Ἐλάσσων, ἢ Μικρὰ Ἀσία συνήθως καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν Βυζαντινῶν Συγγραφέων, Ἀνατολὴ, καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων Νατολ, ἢ Ἀνατολ. Αὕτη δὲ ἡ μικρὰ Ἀσία, ἥτις εἶναι μία μεγάλη χερσόνησος, περιορίζεται ἐκ Βορρᾶ μὲν ἀπὸ τὸν Εὔξεινον Πόντον, ἐκ Δυσμῶν δὲ, ἀπὸ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Ἀγαῖον πέλαγος, ἐκ δὲ Νότου, ἀπὸ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, καὶ ἐξ Ἀνατολῶν ἀπὸ μέρος τῆς Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Περιέχει δὲ τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, οἷον τὴν Μυσίαν, Τρωάδα, Αἰολίδα, Βιθυνίαν, Παφλαγονίαν, Πόντον, Ἰωνίαν, Λυδίαν, ἢ Μαιονίαν, Φρυγίαν, Γαλατίαν, Καππαδοκίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Παμφυλίαν, Πισιδίαν, Ἰσαυρικὴν καὶ Κιλικίαν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ἀσίνη (Παλαιόκαστρον), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἀπέναντι τῆς Ἐπιδαύρου κειμένη (Κάτοικ. Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινεύς).

Ἀσκάλαβος (Ascalabus), υἱὸς τῆς Μίσμης, γυναικὸς Ἀττικῆς. Οὗτος περιπαίξας ποτὲ τὴν Δήμητρα, διότι τὴν εἶδε νὰ πίνῃ κατακόρως, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς σαῦραν, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησεν, ὅτι ὅστις ἐφόνευε σαῦ-

ραν, ἔκαμνε πρᾶγμα ἀρεστὸν εἰς ταύτην τὴν Θεάν. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ καταχλευάσας τὴν Δήμητρα, καὶ εἰς ἀσκάλαβον, τουτέστι σαῦραν μεταμορφωθείς, ἦτον ὁ Ἄβας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἱποδώοντος, ἢ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, οἱ ὁποῖοι ἐφιλοξένησαν τὴν Δήμητρα εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, ὅτε περιῆρχετο, ζητοῦσα τὴν Θυγατέρα της Περσεφόνην.

Ἀσκάλαφος (Ascalaphus). Ζ. Περσεφόνη.

Ἀσκάνιος (Ascanius). Ζ. Αἰνείας.

Ἀσκληπιὸς (Aesculapius), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, Θυγατρὸς τοῦ Φλεγύου (Ζ. Κορωνίς). Οὗτος ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, καὶ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ πατρός του τὴν Ἰατρικὴν τέχνην, ἔγεινεν Ἰατρὸς ἄριστος, καὶ ἐθεράπευε θαυμασίως πολλούς, ἀναστήσας καὶ τὸν Ἱππόλυτον, υἱὸν τοῦ Θησέως, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ὁ δὲ Πλούτων θεωρῶν τὴν μεγάλην του ζημίαν, παρεκάλεσε τὸν Δία καὶ τὸν ἐκεραύνωσε. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἐτιμήθη ὁ Ἀσκληπιὸς παντοχοῦ ὡς Θεός, καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου καὶ ἐγεννήθη, ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ ὄφεως, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἑώρταζον καὶ ἑορτὴν, Ἀσκληπεῖα, ὀνομαζομένην. Παραστέκουσι δὲ τὸν Ἀσκληπιὸν γέροντα λευκοπώγωνα, ἐστεμμένον μὲ δάφνην, βαστάζοντα κιβώτιον γεμάτον ἀπὸ διάφορα χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, καὶ ῥάβδον τυλιγδη, ἤτοι πολύκομπον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο περιτετυλιγμένος ἕνας ὄφις. Τὰ συνηθέστερα ἱερὰ αὐτοῦ ἦσαν ὁ ἀλεκτρυών, ὁ ἄρις, καὶ ἡ γλαύξ.

Ἀσκληπιάδης, υἱὸς, ἢ ἔκγονος τοῦ εἰρημένου Ἀσκληπιοῦ, μαθητὴς χρηματίσας Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σύγγραμμα εἰς τρία βιβλία, Ὅροι Ἀσκληπιοῦ πρὸς Ἄμμωνα τὸν Βασιλέα, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Ποιμάνδρου Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου ἐν Παρισίοις, 1554, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀσκόνιος (Asconius) Πεδιανὸς, ὁ ἐκ Παταυΐου τῆς Ἰταλίας, Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του περίφημος. Συνέγραψε σοφὰ Ὑπομνήματα, ἢ Σχόλια εἰς Λόγους τινὰς τοῦ Κικέρωνος, συνεκδοθέντα ἐλλιπῆ ὡς εὑρέθησαν εἰς διαφόρους ἐκδόσεις αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος.

Ἄσκρη, πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τοῦ Ἑλικῶνος κειμένη (Κάτοικ. Ἀσκραῖος).

Ἀσσυρία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μεταξὺ Ἀρμενίας, Μεσοποταμίας, Μηδίας, καὶ Βαβυλωνίας κειμένη (Κάτοικ. Ἀσσύριος).

Ἀστερία (Asteria), Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Αὕτη μισοῦσα τοὺς ἔρωτας τοῦ Διός, καὶ καταδιωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς Ὄρτυγα· ὁ δὲ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς ἀετὸν, τὴν ἔρριψεν εἰς μίαν

νῆσον τοῦ Ἰονίου πελάγους, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα παρωνομάσθη καὶ ἡ νῆσος ἐκείνη Ἀστερία.

Ἀστέριος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ῥουφίνου καὶ Εὐτροπίου, διὰ τὸν θάνατον τῶν ὁποίων μεγάλως λυπεῖται. Σώζονται καὶ αὐτοῦ 22 Ὁμιλίαι, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Ἀστραγαλομαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Ἀστραία (Astraea), Θυγάτηρ τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἤ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ Θεὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Δίκη ἐπωνομάζετο. Αὕτη κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χρυσοῦ Αἰῶνος, διὰ νὰ διατηρῇ εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀνθρώπους εἰς παντοτεινὴν εὐτυχίαν μὲ τὴν εὐνομίαν της. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κακίαι αὐτῶν ἤυξανον ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἀφῆκε τὴν γῆν, καὶ ἀναβᾶσα πάλιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκάθησεν εἰς τὸ Ζωδιακὸν σημεῖον τῆς Παρθένου, οὖσα καὶ αὐτὴ παρθένος.

Ἀστραῖος (Astraeus), υἱὸς τοῦ Κρείου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἠὼ, ἐγέννησε τοὺς Ἀνέμους καὶ τοὺς Ἀστέρας, καὶ προσέτι τὴν Ἀστραίαν.

Ἀστυάναξ (Astyanax), υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. Ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι τοῦτο τὸ βρέφος θέλει ἐκδικηθῇ ποτε τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, οἱ Ἕλληνες τὸν ἐζήτουν παντοχόθεν. Τέλος εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς, τὸν ἐκρήμνισε κάτω ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν πύργον, καὶ τὸν ἐφόνευσε. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ μήτηρ του Ἀνδρομάχη ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἄλλο βρέφος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἐφύλαξε τὸν Ἀστυάνακτα, τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβεν ἔπειτα μαζή της εἰς τὴν Ἤπειρον.

Ἀστυδάμας, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Τραγικός. Συνέγραψεν ἕως 140 Τραγῳδίας, κ' ἔλαβε δεκαπεντάκις καὶ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐπαιρόμενος, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων, ἔδωκεν αἰτίαν καὶ εἰς τὴν « Ὡς ἄλλος Ἀστυδάμας καυχᾶσθαι » Παροιμίαν, ἐπὶ τοιούτων κομπαστῶν καὶ ἀλαζόνων ἀνθρώπων λεγομένην. Σώζονται καὶ τούτου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀστυδάμεια (Astydamia). Ζ. Πηλεύς.

Ἄστυλος (Astylus), εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, ὅστις προβλέπων ὡς Μάντις τὴν δυστυχίαν, ἐμπόδιζε καὶ τοὺς λοιποὺς Κενταύρους ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν Λαπίθων μάχην· ἀλλὰ μὴν εἰσακουσθείς, μαλιστα δὲ περιπλεχθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μάχην, μόλις ἐσώθη διὰ τῆς φυγῆς.

Ἀστυνόμη (Astynome). Ζ. Χρύσης.

Ἀστυόχη (Astyoche). Ζ. Τληπτόλεμος.

Ἀστυπάλαια (Ἀστυπαλιά), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, ἔμπροσθεν τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Ἀστυπαλαιεύς, καὶ Ἀστυπαλαιάτης).

Ἀταλάντη (Atalanta), θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως, υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, νέα ὡραιοτάτη καὶ πολλὰ ταχύπους, ὥστε ὁ πατὴρ αὐτῆς καυχώμενος εἰς τὴν ταχύτητά της, ἐκήρυξε διὰ νυμφίον της ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὴν νικήσει εἰς τὸ τρέξιμον. Ἐκ τούτου λοιπὸν οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς Ἑλλάδος ἔσπευδον πανταχόθεν, διὰ νὰ λάβωσιν ἐν τοιοῦτον βραβεῖον· ἀλλ' ἐνικῶντο ὅλοι, καὶ μόνος Ἱπομένης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐξαπεράσῃ, ῥίπτων εἰς τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα θέλουσα νὰ συναξῃ ἡ Ἀταλάντη, ἔμεινεν ὀπίσω. Ἀλλ' ἔπειτα ἐμβαίνετε καὶ οἱ δύω εἰς ἕνα ναὸν τῆς Κυβέλης, τόσον ἐτυφλώθησαν ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὥστ' ἐλησμόνησαν παντάπασι τὸ πρὸς ταύτην τὴν Θεὰν χρεωστούμενον σέβας, καὶ διὰ τοῦτο μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῆς ὁ μὲν εἰς λέοντα, ἡ δὲ, εἰς λέαιναν.

Ἀταλάντη, ἄλλη παρὰ τὴν εἰρημένην, θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου, Βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κόρη ὡραιοτάτη, ταχύπους, ἀνδρεία καὶ φιλοκυνηγός, ἡ ὁποία ἐνίκησε τὸν Πηλέα εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῦ Πελίου, καὶ παρευρεθεῖσα καὶ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ἐπλήγωσεν αὐτὴ πρώτη εἰς τὰ νῶτα, κ' ἔλαβε τὴν δοξαν αὐτοῦ, ὡς βραβεῖον τῆς ἀνδρείας της. Ζ. Καλυδών.

Ἀταλάντη (Ταλαντονῆσι), νῆσος μικρὰ καὶ ἔρημος, πρὸς τὸν Εὐοϊκὸν κόλπον κειμένη, ἀντικρὺ τῆς ὁποίας κεῖται ἡ σημερινὴ πόλις τοῦ Ταλαντίου· καὶ ἑτέρα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πειραιῶς (Κάτοικ. Ἀταλανταῖος).

Ἀτάρνα, ἢ Ἀταρνεύς, πόλις τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας κειμένη (Κάτοικ. Ἀταρνεύς, καὶ Ἀταρνείτης).

Ἄτη (Ate), Θεὰ κακοποιὸς καὶ πρόξενος τῆς ἔριδος, πολλὰ ταχύπους, ὥστ' ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ περιήρχετο ὅλον τὸν κόσμον, ἐνσπείρουσα ζιζάνια, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ζεὺς τὴν εἶχε ὡρίξει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ φρικτὸν ὅρκον, νὰ μὴ τὴν δεχθῇ πλέον ὀπίσω.

Ἀτήνη, ἡ Ἀτηνία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀτηνεύς).

Ἄτλας (Atlas), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τοῦ Διὸς μάχην, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κατεδικάσθη ἔπειτα νὰ βαστάζῃ εἰς τοὺς ὤμους του ὅλον τὸν οὐρανὸν, ἱστάμενος ἐπάνω εἰς ἓν ὄρος τῆς Μαυριτανίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἄτλας. Λέγουσιν, ὅτι διαβάς ποτε ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, διεθέχθη τὸν Ἄτλαντα τοῦτον, ἀπατηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς ἰδίας του φιλοτιμίας κινηθείς, πρὸς

ἐπίδειξιν τῆς σωματικῆς του ἀνδρείας. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδεν, ὅτι ὁ Ἄτλας δὲν ἤθελε πλέον νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸν οὐρανὸν, μεταχειρισθεὶς αὐτὸς ἄλλην ἀπάτην, τὸν ἐπέθεσε πάλιν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ οὕτως ἀνεχώρησεν. Ἐγέννησε δὲ ὁ Ἄτλας ἐκ τῆς Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, υἱὸν μὲν ἕνα, τὸν Ὕαντα, καὶ δώδεκα θυγατέρας, τὰς καλουμένας Πλειάδας. Ζ. Ὕας, Πλειάδες.

Ἀτραμύττειον. Ζ. Ἀδραμύττειον.

Ἀτρεύς (Atreus), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας. Λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀτρεὺς ἕνα μόνον υἱὸν ἐγέννησε, τὸν Πλεισθένην, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπέθανε πολλὰ νέος, ἀφήσας δύω υἱούς, τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, τοὺς ὁποίους καὶ ἀνέθρεψεν ὁ Ἀτρεὺς ὡς ἰδιά του τέκνα. Ἕτερ, κατ' ἄλλους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος ἦσαν υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπέθανεν ἄδοξος, καὶ ὡς ἕνας ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ὠνόμασεν ὁ Ὅμηρος τὰ δύω σημαντικὰ ὑποκείμενα τοῦ Ποιήματός του, Ἀτρείδας, τουτέστιν υἱοὺς τοῦ Ἀτρέως, τοῦ χρηματίσαντος Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Ἀτρεὺς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου. Ζ. Αἴγισθος, Θυέστης.

Ἀτροπατηνή. Ζ. Μηδία.

Ἄτροπος (Atropos). Ζ. Μοῖραι.

Ἀττάλεια, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Παμφυλίαν (Κάτοικ. Ἀτταλεύς).

Ἀττική, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Βοιωτίας, Μεγαρίδος, Αἰγαίου πελάγους, καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἀττικός).

Ἀττικὸν ἔτος. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἄττιος (Attius), ἢ Ἄκκιος, Ῥωμαῖος, Ποιητὴς Τραγικὸς ἀρχαιότατος, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα τῶν Τραγῳδιῶν ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις 1564, ὑπὸ Ῥοβέρτου καὶ Ἐρρίκου (πατρὸς καὶ υἱοῦ) τῶν Στεφάνων εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Ἄττυς, (Attys), Ἱερεὺς τῆς Θεᾶς Ῥέας εἰς ἕνα ναὸν τῆς Φρυγίας, καὶ ἐραστὴς αὐτῆς, ὅστις μὴ φυλάξας πιστῶς τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, ἐμάνη, καὶ εὑρεθεὶς μόνος του, ἔτρεχεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, διδάσκων τὰ ὄργια ταύτης τῆς ἐρωτολήπτου Θεᾶς. Ζ. Ῥέα.

Αὐγείας (Augeas), βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐστάλη ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν κόπρον τῶν ἀπείρων βοῶν του, τῆς ὁποίας ἡ δυσωδία εἶχεν ἤδη καταμολύνει τὸν ἀέρα. Ἐλθὼν λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς, κατώρθωσε τοῦτο εὐκόλως, μετοχετεύσας τὰ ὕδατα τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Πρὶν δὲ καθαρίσῃ τὴν κόπρον ἐκείνην ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Αὐγείου νὰ λάβῃ διὰ μι-

σθὸν τὸ δέκατον τῆς ἀγέλης του. Ἀλλ' ὁ Αὐγείας ἀθετήσας ἔπειτα τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐδόθη ἡ βασιλεία εἰς τὸν υἱόν του Φιλέα, ὅστις ἔγεινε μάρτυς ταύτης τῆς συμφωνίας.

Αὐγουστῖνος (Augustinus) ὁ Ἱερός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ταγέστην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἐκ γεννητόρων Χριστιανῶν, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως ἐπέδωκεν, ὥστε νέος ὢν ἀκόμη, παρέδιδε μετὰ φήμης εἰς τὴν Καρχηδόνα τὴν Ῥητορικὴν, ὅπου καὶ ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῶν Μανιχαίων, ἠκολούθει διὰ πολὺν καιρὸν τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ προσκληθεὶς δημόσιος διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς εἰς τὰ Μεδιόλανα, ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ Θείου Ἀμβροσίου, Ἐπισκόπου ταύτης τῆς πόλεως. Διδαχθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιᾶ τῆς πίστεως διδασκαλίαν, ἀπέπτυσε τὴν τῶν Μανιχαίων αἵρεσιν, ἐχθρὸς θανάσιμος γενόμενος εἰς τὸ ἑξῆς αὐτῶν, καὶ ὅλων τῶν Αἱρετικῶν, καθὼς φαίνεται πανταχοῦ εἰς τὰ Συγγράμματά του. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἐχειροτονήθη Ἱππῶνος Ἐπίσκοπος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ, ζήσας βίον μακρόν. Συνέγραψε Λατινιστὶ πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις 1679-1690, φύλ. εἰς τόμους δέκα, εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθη καὶ ἑνδέκατος τόμος κατὰ τὸ 1700 ἔτος, περιέχων τὸν βίον αὐτοῦ, καὶ δύω πλουσιωτάτους Πίνακας.

Αὔγουστος (Augustus), ἤτοι Σεβαστὸς, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος παρονομασθείς, Σεξτίλιος (Sextilis), ἤτοι Ἕκτος τὸ πρῶτον καλούμενος. Ζ. Ἰούλιος.

Αὐλὶς (Βαθύ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν Εὔριπον τῆς Εὐβοίας, ὅπου συνήχθη ποτὲ ὁ κατὰ τῆς Τρωάδος στόλος τῶν Ἑλλήνων (Κάτοικ. Αὐλιδεὺς, καὶ Αὐλίδιος).

Αὐσονία. Ζ. Ἰταλία.

Αὐσόνιος (Ausonius) Μάγνος, ἐκ Βουρδιγάλλων, πόλεως τῆς Γαλλίας, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς περίφημος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Γρατιανοῦ καὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ Νέου, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἠγαπᾶτο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζεται Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Γρατιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ ἄλλα τινὰ Ποιημάτια, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1671, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Αὐτόλυκος (Autolycus), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης. Οὗτος διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν κλεπτικὴν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ χάρισμα τοῦ νὰ μεταμορφόνῃ κατὰ τὸ δοκοῦν πᾶν ὅ, τι ἤθελε κλέπτει. Ὑποπτευόμενος δὲ περὶ τῆς κλοπῆς του καὶ ὁ Σίσυφος, ἐσημείωσεν εἰς τοὺς πόδας τὰ πρόβατά του. Ὁ δὲ Αὐτόλυκος κλέψας τῷ ὄντι ἱκανὸν μέρος ἐξ αὐτῶν, καὶ μεταβαλὼν τὸ χρῶμα των, τὰ ἤνωσε μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὰ ἔλαβε πάλιν ὁ Σίσυφος ὀπίσω, ἀφ' οὗ ἔδειξε τὸ σημεῖον. Εἰς δὲ τὴν μικρὰν ἐκεῖ διατριβὴν ἐφιλιώθη ὁ Σίσυφος μὲ τὴν Συγατέρα του Ἀντίκλειαν, ἡ ὁποία ἔπειτα δοθεῖσα ἔγκυος εἰς τὸν Λαέρτην, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ὀδυσσέα.

Αὐτόλυκος, ὁ ἐκ Πιτάνης τῆς Αἰολίδος, Φιλόσοφος καὶ Μαθηματικὸς ἔμπειρος, τοῦ ὁποίου σῴζονται δύω βιβλία Περὶ κινουμένης Σφαίρας, καὶ περὶ ἐπιτολῶν καὶ δύσεων τῶν Πλανητῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ 1587, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σχημάτων καὶ Σχολίων παλαιῶν.

Ἀφέται, ἢ Ποσείδιον, ἀκρωτήριον τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Ἀφεταῖος).

Ἀφθόνιος, Ἀντιοχεὺς, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής. Συνέγραψε Προγυμνάσματα Ῥητορικὰ εἰς τὴν Ῥητορικὴν τοῦ Ἑρμογένους, συνεκδοθέντα πολλάκις μετὰ τῆς Ῥητορικῆς αὐτοῦ.

Ἀφιδνα, ἡ Ἀφίδναι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀφιδναῖος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀφιδνῆθεν).

Ἀφράνιος (Afranius) Λούκιος, Ῥωμαῖος, Κωμικὸς Ποιητὴς περίφημος, ὁ ὁποῖος ἐπαινεῖται ὑπὸ

τοῦ Κικέρωνος, Ὁρατίου, Κυϊντιλιανοῦ, καὶ ἄλλων, καὶ παραβάλλεται μὲ τὸν ἡμέτερον Μένανδρον. Συνέγραψεν εὐφραδῶς καὶ ἀστείως πολλὰς Κωμῳδίας, αἱ ὁποῖαι ἐπεγράφοντο Atellanae καὶ Togatae, ἀπὸ τὴν Ἀτέλλαν, πόλιν τῆς Ἀπουλίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐπαραστάνοντο, καὶ τὴν Τόγαν (Τήβεννα), ἱμάτιον Ῥωμαϊκὸν, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν εἰς τὸ Θέατρον οἱ παραστάται αὐτῶν. Ἤ, κατ' ἄλλους, Τογάται ὠνομάσθησαν αἱ δεύτεραι, διότι περιεῖχον ὑποθέσεις μόνον Ῥωμαϊκὰς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Τόγας, ἥτις ἦτον ἱμάτιον ἴδιον μόνον τῶν Ῥωμαίων. Τὰ μικρὰ αὐτῶν λείψανα εὑρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Μαιτταίρου Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Ἀφρικὴ, ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου, μεταξὺ Ἑσπερᾶς, Ἀτλαντικῆς, καὶ Μεσογείου τῶν Θαλασσῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἄφρος, καὶ Ἀφρικανός). Ἐπαρχίαι δὲ αὐτῆς ἦσαν ἡ Αἴγυπτος, ἡ Λιβύη, ἡ Κυρηναϊκὴ, ἡ Μαρμαρικὴ, ἡ Νουμιδία, ἡ Μαυρουσία, ἡ Μαυριτανία, ἡ Αἰθιοπία καὶ ἡ Γετουλία. Μικρὰ δὲ Ἀφρικὴ ἐλέγετο ἡ ἐπικράτεια τῆς Καρχηδόνος, ἥτις κεῖται μεταξὺ Μεσογείου Θαλάσσης, Νουμιδίας, Γετουλίας, καὶ Κυρηναϊκῆς, καὶ διαιρεῖται εἰς τρία γενικώτερα μέρη, εἰς τὴν Ζευγιτανὴν, τὸ Βυζάκιον, καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων.

Ἀφροδίσια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, ἑορταζομένη πολλαχοῦ μέν, κατ' ἐξοχὴν ὅμως εἰς τὴν Κύπρον, εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ τερπνὰ χαρίσματα ὅστις ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τι, ἔπρεπε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ναόν της ἓν χρυσοῦν νόμισμα.

Ἀφροδισιὰς (Ἀποδοσιὰ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν (Κάτοικ. Ἀφροδισιεύς).

Ἀφροδίτη (Venus), ἡ Θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τῶν ἐρώτων, ἦτον Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, ἢ, κατ' ἄλλους ἡ Ἀφροδίτη ἐγεννήθη ἀπὸ τὰ τμηθέντα αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὸν ἀφρὸν τῆς Θαλάσσης, ἡ ὁποία ἔπειτα ἀναταφεῖσα ὑπὸ τῶν Ὡρῶν, ἐστολίσθη μὲ πολλὰς χάριτας καὶ θέλγητρα, ὥστε ἰδόντες αὐτὴν οἱ Θεοί, καὶ ἐκπλαγέντες εἰς τὰ ἀμίμητά της κάλλη, ὄχι μόνον τὴν ἐδέχθησαν εἰς τὴν συνοδίαν των, ἀλλὰ καὶ ἐφιλονείκησαν ἀναμεταξύ των Ποῖος νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του. Ὁ Ζεὺς ὅμως, διὰ νὰ παύσῃ τὴν φιλονεικίαν των, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον· πλὴν αὐτὴ δὲν ἔμεινε πιστὴ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἠγάπησε πολλοὺς καὶ Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, οἷον τὸν Ἄρην, τὸν Διόνυσον, τὸν Ἀγχίσην, τὸν Ἄδωνιν, καὶ ἄλλους. Παρευρεθεῖσα δὲ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, ἐβοήθησε πολὺ τὸν Δία· εἰς δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἐφάνη βοηθοῦσα τοὺς Τρῶας διὰ τὸν Πάριν, ὅστις ἔδωκεν

εἰς αὐτὴν τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο μῆλον. Ὁ Κεστός της, ἤτοι ἡ κεντητὴ ζώνη της εἶχεν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἕλκῃ καὶ νὰ συντηρῇ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἔρωτα. Ἐλατρεύετο δὲ ἡ Θεὰ αὕτη πανταχοῦ, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Κύθηραν, Κνίδον, καὶ Κύπρον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πάφον τῆς Κύπρου, ὅπου εἶχε καὶ ναὸν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ παραστέναται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυμνή, ἢ καὶ ἐνδεδυμένη μὲ λευκότατα καὶ λεπτότατα ἱμάτια, ἐστεμμένη μὲ μυρσίνην, καὶ βασταζουσα εἰς τὴν δεξιάν της τὴν Σφαῖραν τοῦ Παντός, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν υἱόν της Ἔρωτα. Πολλάκις δὲ παραστένεται καὶ καθημένη εἰς ἅμαξαν, τὴν ὁποίαν σύρουσι κύκνοι, ἢ περιστεραί, καὶ περὶ αὐτὴν φαίνονται αἱ Χάριτες, ὁ Πόθος, καὶ ὁ Ἱμέναιος. Θαυμαστὴ δὲ εἶναι καὶ ἡ παράστασίς της, ὅταν ἐκβαίνῃ ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς Θαλάσσης, καθημένη ἐπάνω εἰς κογχύλην, τὴν ὁποίαν κυβερνᾷ μὲν ὁ Ζέφυρος, συνοδεύουσι δὲ ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ αἱ λοιπαὶ Θαλάσσιαι Νύμφαι. Ἱερὸν αὐτῆς εἶναι ἡ μύρτος καὶ τὸ ῥόδον, τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ ἦτον προτήτερα λευκόν, ἔγεινε κόκκινον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπητοῦ της Ἀδώνιδος, ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅταν ἐπάτησεν ἓν ἀγκάθακιον ἐξ αὐτοῦ.

Ἀχαΐα (Περιοχὴ τῆς Γαστούνης), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Σαρωνικοῦ, Ἀργολίδος,

Ἀρκαδίας, καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ἀχαιός).

Ἀχαιός (Achaeus). Ζ. Ξούθος.

Ἀχαῖος, Ἐρετριεύς, υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, Ποιητὴς Τραγικὸς, καὶ σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου. Συνέγραψε σχεδὸν 40 Τραγῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἀχαρναὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀχαρνεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀχαρνῆθεν).

Ἀχαρνεῖς. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Ἀχελῶος (Ἀσπροπόταμον), ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας, ῥέων διὰ τῆς Ἀκαρνανίας. Κατὰ δὲ τοὺς Ποιητὰς ὁ Ἀχελῶος (Achelous), ἦτον υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ εἶχε τὸ ἰδίωμα νὰ μεταμορφόνεται εἰς διάφορα εἴδη ζώων, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἐπάλαιε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας, μετεμορφώθη εἰς πολλὰ εἴδη, καὶ τέλος εἰς ταῦρον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἁρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὰ κέρατα, τοῦ ἔκοψε τὸ ἕν, καὶ οὕτω τὸν ἐνίκησεν· αὐτὸς δὲ ἀπὸ τὴν λύπην του μετεβλήθη εἰς τὸν ὁμώνυμόν του ποταμόν. Αἱ δὲ Θυγατέρες του τόσον ἐλυπήθησαν καὶ αὐταὶ διὰ ταύτην τὴν συμφοράν, ὥστ' ἔπεμψαν πρὸς τὸν Ἡρακλέα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, καὶ ἔλαβον ὀπίσω τὸ τοῦ πατρός των.

Ἀχελῶος, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Ἀχελῶος, ἡ Πεῖρος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Ἀχερδοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀχερδούσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἀχερδουντόθεν).

Ἀχερουσία, ἡ Ἀχερουσιὰς (Βαλοντόρακον), λίμνη τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Θεσπρωτίαν κειμένη, τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα διερχόμενα δι' ὑπογείων σωλήνων, ἔκαμνον καὶ δευτέραν λίμνην τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίαν. Ἦτον δὲ καὶ ἄλλη Ἀχερουσία λίμνη εἰς τὴν Αἴγυπτον πλησίον τῆς Μέμφιδος, ὅπου ἔκειντο οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν, καὶ ἐκ τούτου ἐμυθολογήθησαν τὰ περὶ τοῦ Χάρωνος, καὶ τῆς διαβάσεως τῶν ψυχῶν ἐκ ταύτης τῆς λίμνης εἰς τὸν Ἅδην· διότι οἱ Αἰγύπτιοι Χάρωνα ὠνόμαζον τὸν Πορθμέα, ὅστις μετεκόμιζεν ἐκεῖ διά τινος πλοιαρίου τῶν νεκρῶν τὰ σώματα.

Ἀχέρων (Ζαγούρας, ἢ Γλυκύς), ποταμὸς τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης πλησίον τῶν Ἰωαννίνων, χύνεται εἰς τὴν Θαλασσαν. Κατὰ δὲ τοὺς Ποιητὰς ὁ Ἀχέρων (Acheron) ἦτον υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, καὶ εἶχε τὸ ὕδωρ του γλυκύτατον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπότισε τοὺς Τιτᾶνας, ὅταν εἶχον πόλεμον μετὰ τοῦ Διός, ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐπίκρανε τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὸν Ἅδην, ἀπὸ

τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διαβαίνωσιν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.

Ἀχιλλεύς (Achilles), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος (Ζ. Θέτις). Οὗτος ἀνατραφεὶς ἀπὸ τὸν Κένταυρον Χείρωνα μὲ μυαλὰ λεόντων, ἄρκτων, τιγρεων, καὶ ἄλλων τοιούτων θηρίων, ἔγεινεν ἰσχυρότατος καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἠξεύρεν, ὅτι αὐτὸς ἔμελλε νὰ φονευθῇ εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωαδος, τὸν ἐφόρεσε γυναικεῖα ἱμάτια, καὶ μετονομάσασά αὐτὸν Πύῤῥαν, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν Λυκομήδην, Βασιλέα τῆς Σκύρου, διὰ νὰ τὸν φυλάττῃ κρυφίως εἰς τὸν Παρθενῶνα αὐτοῦ, καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἐγέννησεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Συγατρὸς αὐτοῦ Δηιδαμείας τὸν Πύῤῥον. Ὅταν δὲ οἱ Ἕλληνες συνήχθησαν παυταχόθεν, διὰ νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τρωάδος, ὁ Μάντις Κάλχας ἔλεγεν, ὅτι χωρὶς τοῦ Ἀχιλλέως δὲν δύναται νὰ κυριευθῇ ἡ Τρωάς, καὶ ἐδείκνυεν ἐν ταύτῳ καὶ τὸ μέρος, ὅπου ἐκάθετο κεκρυμμένος. Ὅθεν ἐλθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Σκύρον ὡς ἔμπορος, καὶ σταθεὶς ἀπέναντι τοῦ Παρθενῶνος, ἐφώναζεν, ὅτι πωλεῖ διάφορα στολίδια ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Κατέβησαν λοιπὸν ὅλαι αἱ παρθένοι διὰ νὰ ἀγοράσωσιν ἀπὸ τὰς πραγματείας ἐκείνας. Ἀλλ' ἐν ᾧ αὗται ἐπεριεργάζοντο γυναικεῖα τινὰ ἐργαλεῖα, ὁ Ἀχιλλεὺς λαβὼν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν ξίφος, ἤρχισε νὰ τὸ δοκιμάζῃ, καὶ ἐκ τούτου φανερωθεὶς, ἠκολούθησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ὅπου ἔδειξεν ἀμίμητα τῆς ἀκαταμαχήτου ἀνδρείας του παραδείγματα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ ἥρπασε τὴν ὡραίαν του Βρισηΐδα, ὀργισθεὶς ἔπειτα, ἀπεμακρύνθη δόλου ἀπὸ τὸν πόλεμον, καὶ ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Τρῶας νὰ θριαμβεύσωσι κατὰ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐφονεύθη καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του Πάτροκλος, ἠναγκάσθη καὶ ἔλαβε τὰ ὅπλα, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατόν του. Φόβος καὶ τρόμος ἦλθε πάλιν εἰς τοὺς Τρῶας, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐφόνευσε καὶ τὸν ἀνδρειότατον μεταξὺ αὐτῶν Ἕκτορα, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα περιέφερε τρὶς ὁλόγυρα εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, δεμένον εἰς τὴν ἁμαξάν του μὲ τὸν ζωστῆρα, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει ὁ Ἕκτωρ ἀπὸ τὸν Αἴαντα δῶρον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τέλος ἐπιθυμήσας νὰ νυμφευθῇ τὴν Πολυξένην, θυγατέρα τοῦ Πριάμου, ἐτοξεύθη εἰς τὸν ναὸν κρυφίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ἀπέθανεν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ὕψωσαν εἰς τιμήν του μνῆμα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὸ ἀκρωτήριον Σίγειον, θυσιάσαντες ἐπάνω αὐτοῦ καὶ τὴν Πολυξένην, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ἐκεῖ τὸ φάσμα του ἀπ' αὐτούς.

Ἀχιλλεὺς Τάτιος, Ἀλεξανδρεὺς, καὶ Συγγραφεὺς ἐρωτικὸς, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα ἐρωτικὸν εἰς

βιβλία ὀκτὼ τῶν περὶ Κλειτοφῶντα καὶ Λευκίππην, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1821, 8, εἰς δύο τόμους, μετὰ Σημειώσεων.

Ἀχμέτης, υἱὸς τοῦ Σεραΐμου, Ὀνειροκρίτης τοῦ Μαμοῦν, Καλίφου τῆς Βαβυλωνίας, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον, Ὀνειροκριτικὰ, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1603, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀχραδοῦς, ἢ Ἀχραδεῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἀχραδούσιος).

Ἀψίνης, Φοῖνιξ, Γαδαρεὺς, Ῥήτωρ εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου σώζονται Α'. Τέχνη Ῥητορική. Β'. Περὶ τῶν ἐσχηματισμένων Προβλημάτων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.

Ἄψυρτος (Absyrtus, ἢ Apsyrtus). Ζ. Μήδεια.

Β Α

Βάβριος, ἢ Βαβρίας, καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ Β εἰς Γ, Γαβρίας, Ποιητὴς ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψεν εἰς Χωλιάμβους στίχους Αἰσωπείους Μύθους, τοὺς ὁποίους ἔπειτα κατὰ τὸν ἔννατον Αἰῶνα, Ἰγνάτιος τις Μαίστωρ, ἢ Μάγιστρος, Πρεσβύτερος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μετέβαλεν εἰς Ἰαμβικούς, περιορίσας ὅλην τὴν ἔννοιαν εἰς τέσσαρας μόνον στίχους, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κοινῶς Τετράστιχα ὀνομάζονται, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ, 1505, φύλ. μετὰ τῶν Αἰσωπείων Μύθων, καὶ ἐφεξῆς πολλάκις, ὡς μᾶς εἶναι γνωστόν. Τῶν δὲ κυρίως Μύθων τοῦ Βαβρίου ἡ ἐντελεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Μονάχῳ, 1818, 8, εἰς βιβλία τρία, μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν Μύθων, ἐκ διαφόρων συλλεχθέντων.

Βαβυλὼν (Βαβὲλ, ἢ Βαγδὰτ), πόλις μεγίστη καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, ὀνομαστὴ διὰ τὰς μεγαλοπρεπεῖς της οἰκοδομὰς καὶ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους, καὶ μάλιστα διὰ τὰ περίφημα τείχη της, ἔχοντα περιφέρειαν τετρακοσίων ὀγδοήκοντα σταδίων, καὶ ἑκατὸν πύλας χαλκᾶς, τὰ ὁποῖα ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ἢ τοῦ Ναβυχοδονόσορος, καὶ διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν αὐτῶν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν συγκατηριθμήθησαν ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου.

Βαβυλωνία (Ἰρὰκ Ἀραβὶ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μεταξὺ Σουσιανῆς, Περσικοῦ κόλπου, Ἀραβίας, καὶ Μεσοποταμίας κειμένη (Κάτοικ. Βαβυλώνιος).

Βαιτικὴ *(Betica)*, μέρος τῆς κάτω λεγομένης Ἱσπανίας πρὸς τὸν Ὠκεανόν.

Βάκτρα, ἢ Ζαρίασπα (Τερμὲντ), πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Βακτριανὴν (Κάτοικ. Βάκτρος, καὶ Βάκτριος).

Βακτριανὴ, ἡ Βακτρία (Χορασὰν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Βακτριανός).

Βάκχαι (Bacchae). Z. Διόνυσος, Εὐριπίδης.

Βάκχος (Bacchus). Z. Διόνυσος.

Βακχυλίδης, Ἰουλιήτης, υἱὸς τοῦ Μίλωνος, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Σιμωνίδου, Ποιητὴς Λυρικός, καὶ ἀντίζηλος τοῦ Πινδάρου. Συνέγραψε πολλὰ Ποιήματα εἰς Δωρικὴν διαλεκτον, τῶν ὁποίων τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βερολίνῳ, 1822, 8.

Βαλέριος Ἀρποκρατίων, Ἀλεξανδρεύς, Ῥήτωρ καὶ Συγγραφεὺς τοῦ Λεξικοῦ τῶν δέκα Ῥητόρων, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταν. Ἑλλ. Λατ. 1683, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Βαλέριος Μάξιμος (Valerius Maximus), Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, τὸν ὁποῖον καὶ χαμερπῶς ἐκολάκευεν. Ἐχρημάτισε δὲ καὶ ἄκρος φίλος τοῦ Σηϊανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀσίαν. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, συνέγραψε πρὸς τὸν εἰρημένον Τιβέριον, Ἀπομνημονευμάτων, ἢ Λόγων καὶ Πράξεων ἀξιομνημονεύτων (Dictorum et Factorum memorabilium) βιβλία δέκα, πλήρη γλαφυρότητος, σοφίας, καὶ πολυμαθείας, ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ, 1726, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Βαλέριος Φλάκκος (Valerius Flaccus), ὁ ἐκ Σετίας, πόλεως τῆς Καμπανίας, Ποιητὴς Ἐπικός, ἀκμάσας ἐπὶ Βεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν Αὐτοκρατόρων. Σώζεται αὐτοῦ Ποίημα εἰς ὀκτὼ βιβλία, Ἀργοναυτικὰ, ἐπιγραφόμενον, κατὰ μίμησιν τοῦ ἡμετέρου Ἀπολλωνίου, τοῦ Ῥοδίου, τὸν ὁποῖον εἰς πολλὰ παρέφρασεν, ἢ καὶ αὐτολεξεὶ μετέφρασε. Valerii Flacci Argonauticorum libri octo ἐξεδόθησαν ἐν Λεύδᾳ, 1724, 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βαλσαμών. Z. Θεόδωρος Βαλσαμών.

Βαρῖνος (Varinus) Φαβωρῖνος Κάμηρος, ἢ Καμερῖνος, οὕτως ἐπονομάσθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Φαβέραν, φρούριον πλησίον τοῦ Καμερινοῦ, πόλεως τῆς Ὀμβρικῆς, ἐχρημάτισε κατ' ἀρχὰς μαθητὴς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν Ἰωάννου τοῦ Λασκάρεως, καὶ ἔπειτα διὰ τὴν πολυμάθειάν του διδάσκαλος τῶν υἱῶν Λαυρεντίου τοῦ ἐκ Μεδίκων, καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ εἰσέτι οὕτω καλουμένης Λαυρεντιανῆς Βιβλιοθήκης, εἰς τὴν ὁποίαν σώζονται καὶ πολλότατα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα. Μετὰ δὲ ταῦτα ποθήσας ὁ Βαρῖνος τὴν ἡσυχίαν, ἠσπάσθη τὸν μονήρη βίον, καὶ διῆγε τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του μελετῶν τῶν ἀρχαίων τὰ Συγγράμματα, καὶ συγγράφων. Κατὰ δὲ τὸ 1514, ἔτος προχειρισθεὶς Νουκερίας Ἐπίσκοπος,

ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη. Τὸ γνωστότατον εἰς ἡμᾶς πόνημα τοῦ Βαρίνου εἶναι τὸ Μέγα καὶ ὠφελιμώτατον αὐτοῦ Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καθὼς ἔκτοτε Λατινιστὶ ἐπεγράφη: Magnum et perutile Dictionarium Linguae Graecae, τὸ ὁποῖον φιλοπόνως συνηρανίσθη ἐκ πολλῶν ἄλλων Λεξικῶν, καὶ Σχολιαστῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν καὶ Ῥητόρων, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, καὶ ἄλλων Γραμματικῶν, ἕως τότε ἀνεκδότων. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἔλαβε μὲν ταύτην τὴν ὀνομασίαν διὰ τὴν κατ' ἀλφάβητον τάξιν τῶν ἐκ διαῤῥόων, ὡς εἴρηται, ἠρανισμένων λέξεων, πολλάκις δὲ καὶ ὁλοκλήρων περιόδων, πλὴν δὲν εἶναι καὶ τοιοῦτον, ὄχι μόνον διότι εἶναι ἐλλιπὲς, ὡς μᾶς εἶναι δῆλον, ἀλλὰ καὶ διότι ἀφίνει πολλὰς λέξεις ἀνεμνημεύτους, ἢ τὰς ἐξηγεῖ μὲ πάλιν ἄλλας Ἑλληνικὰς, ἤγουν τὸ ἀσαφὲς διὰ τοῦ ἀσαφοῦς, ὡς κοινῶς λέγεται. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται γίνονται μὲν μὲ λέξεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, συνωμύμους, πλὴν ὡς Ἑλληνικαὶ καὶ αὗται ἀποκαθίστανται μόνον καταληπταὶ εἰς τοὺς εἰδήμονας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς δὲ τοὺς σπουδάζοντας αὐτὴν, καὶ μάλιστα τοὺς πρωτοπείρους, μένουσι πάντοτε πραγματικῶς ἀκαταλῆπτοι. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο μὴν ὢν συνωδευμένον καὶ μὲ τὴν Λατινικὴν μετάφρασιν, μένει τὴν σήμερον ἄχρηστον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίους Ἑλληνιστὰς, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ μεταχειρίζονται πλέον, εἰμὴ μόνον οἱ ἐρασταὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, καὶ προσέτι οἱ ἐκδόται παλαιῶν Γραμματικῶν καὶ Σχολιαστῶν τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν, εὑρίσκοντες εἰς αὐτὸ χωρία τινὰ πληρέστερα καὶ ὀρθοτέρως γεγραμμένα, καὶ μάλιστα κανόνας πολλῶν Γραμματικῶν, τῶν ὁποίων αἱ Γραμματικαὶ πλέον δὲν σώζονται. Εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἕλληνας ἡ χρῆσις τοῦ Μεγάλου τούτου Λεξικοῦ ἐτάσθη συχνοτάτη, κ' ἐκινδύνευε νὰ πάθῃ, ὅς τις ἐκ τῶν λογίων μας δὲν τὸ εἶχεν, ὅ, τι ἔπαθεν ὁ Γραμματοδιδάσκαλος ἐκεῖνος διὰ τὸν Ὅμηρον ὑπὸ τοῦ φιλομήρου Ἀλκιβιάδου. Δὲν ἠξεύρω ὅμως, ἂν ἀπὸ ἀπλῆν μόνην προλῆψιν ἐγίνετο αὐτὴ αὐτοῦ ἡ χρῆσις, ἢ ἀπὸ ἔλλειψιν ἐντελεστέρου· συμπεραίνω δὲ τὸ δεύτερον. Διότι ἀφ' οὗ ἐφάνησαν τὰ γνωστότατα εἰς ὅλους μας Λεξικὰ τῶν δύω φιλογενεστάτων ὁμογενῶν μας, δὲν ἔχει πλέον αὐτὸ τὴν προτέραν ζήτησιν καὶ χρῆσιν, μ' ὅλον ὅτι οὔτε πρέπει νὰ τὸ καταφρονῇ διόλου ὅστις τὸ ἔχει, καὶ δύναται νὰ τὸ καταλαμβάνῃ· διότι πλὴν τῆς λεγομένης τεχνολογίας, παραγωγῆς καὶ συντάξεως τῶν ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν, ἐξηγοῦνται εἰς αὐτὸ γραμματικῶς ἅμα καὶ φιλολογικῶς καὶ πολλότατα δυσνόητα χωρία τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων Ποιητῶν, καὶ

προσέτι αἱ ἱστορίαι τῶν μυθολογουμένων Θεῶν καὶ Ἡρώων, τὰ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων, αἱ παροιμίαι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀναγκαιότατα διὰ τὴν ὀρθὴν καταληψιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, καὶ μάλιστα τῶν Ποιητῶν. Ἡ πρώτη ἔκδοσις τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἔγεινεν ἐν Ῥώμῃ, 1523, εἰς φύλλον, δι' ἐπιστασίας ἀνδρὸς Ἕλληνος, Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ἐν Βασιλείᾳ, 1538, ὁμοίως εἰς φύλλον, μετὰ προσθήκης καὶ ὠφελιμωτάτων Πινάκων, καὶ ἀκολούθως πολλάκις ἐν Βενετίᾳ, ἀφ' οὗ πρώτην φορὰν τὸ ἐξέδωκεν ὁ τυπογράφος Ἀντώνιος ὁ Βόρτολις κατὰ τὸ 1712, ἔτος εἰς φύλλον μέγα.

Βαρλαάμ, ἢ Βάρλαμος (Barlamus), Καλαβρὸς καὶ Μοναχὸς ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ὅστις, διὰ νὰ μάθῃ ἐντελῶς, κατὰ τὴν ἔφεσίν του, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὑπῆγε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Αἰτωλίαν καὶ Θεσσαλονίκην, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ ὡς Θεολόγος, Φιλόσοφος καὶ Μαθηματικὸς ἄριστος, ἀγαπηθεὶς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Νεωτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐψηφίσθη. Ἀλλ' ὁ Βαρλαάμ φύσει κενέδοξος ὢν καὶ φιλόνεικος, ἦλθεν εἰς μεγάλας ἔριδας μὲ διαφόρους λογίους Ἕλληνας, καὶ μάλιστα μὲ Νικηφόρον τὸν Γρηγοραν, ὅστις τότε ἐνομίζετο ὁ πρῶτος σχεδὸν μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος πρέσβυς πρὸς τὸν Ῥοβέρτον, Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, καὶ πρὸς τὸν Πάπαν Βενέδικτον ΙΒ'. διατρίβοντα τότε εἰς Ἀυενιῶνα, πόλιν τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ παρακινήσῃ τὰ χριστιανικὰ ὅπλα κατὰ τῶν ἀπίστων Βαρβάρων, τῶν ὁποίων ἡ ἔφοδος ἐφοβέριζε τὴν παντελῆ τοῦ βασιλείου καταστροφήν, ἀλλ' ὑπέστρεψεν ἄπρακτος εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἢ, κατ' ἄλλους, μεταβὰς εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Ἄθωνος, δὲν ἔλειπε καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ νὰ φιλονεικῇ μετὰ τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τῶν λοιπῶν Μοναχῶν, διαφόρως αὐτοὺς κατηγορῶν, καὶ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων ἀποφοιβάζων κατὰ τοῦ σχήματος καὶ τῶν φρονημάτων αὐτῶν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐκεῖνοι βλέποντες τοὺς παραλογισμοὺς τοῦ ἀγερώχου τούτου Καλαβροῦ, συνήθροισαν Σύνοδον καὶ τὸν κατέκριναν ὡς αἱρετικόν. Διὰ τὸ ὁποῖον ἐκμανεὶς αὐτὸς ἔτι περισσότερον, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἀσπασθεὶς ἐκ νέου τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας τὰ δόγματα, ἀπέθανεν ἐκεῖ, πλεῖστα καθ' ἡμῶν καὶ λαλήσας καὶ γράψας. Ὁ Βαρλαὰμ συνέγραψε πολλὰ εἰς Λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν διάλεκτον, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτυπώθησαν μόνον τὰ ἐπόμενα Α'. Ἀριθμητικῶν καὶ Ἀλγεβραϊκῶν βιβλία ἓξ. Β'. Ἠθικῶν βιβλία δύω. Γ'. Περὶ τῆς τοῦ Πάπα ἀρχῆς. Δ'. Λόγοι δύω περὶ ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ε'. Ἀπόδειξις περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ϛ'. Ἐπιστολαὶ, καὶ ἄλλα τινὰ, εὑρισκόμενα τὰ περισσότερα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Βάῤῥων (Varro) Μάρκος Τερέντιος, Ῥωμαῖος, ἀνὴρ παιδείας ἁπάσης κάτοχος, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρουσιν ὁ Κικέρων, ὁ Σένεκας, ὁ Κυιντιλιανὸς, ὁ Λακτάντιος, καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, καὶ ἄλλοι. Συνέγραψε πλεῖστα, καὶ καθὼς λέγουσιν ὑπὲρ τὰ 490 βιβλία περὶ παντοίας ὕλης καὶ ἐπιστήμης, οἷον Γραμματικῆς, Ῥητορικῆς, Ποιητικῆς, Γεωργικῆς, Ναυτικῆς, καὶ τῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα ὅμως ὅλα ἐχάθησαν, καὶ τὴν σήμερον σώζονται μόνον ἓξ βιβλία περὶ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1557, 8, μετὰ Σημειώσεων· καὶ τρία Περὶ τῆς Γεωργικῆς, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1735, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Βασίλειος, Μακεδὼν, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπὸ πολλοὺς Συγγραφεῖς, διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας, καὶ τὴν μεγάλην του φιλομάθειαν, καὶ κατηγορεῖται μόνον διὰ τὸν φόνον τοῦ προκατόχου του. Οὗτος ἔκαμεν ἀρχὴν τῆς Συλλογῆς τῶν λεγομένων Βασιλικῶν, ἤτοι Νεαρῶν διατάξεων τῶν Βασιλέων, τὰς ὁποίας καὶ ἐπαυξήσαντες οἱ μετ' αὐτὸν Βασιλεῖς, ἐσύστησαν τὴν λεγομένην Σωματοποιΐαν τῶν Βασιλικῶν. Ἐξέδωκε δὲ καὶ μετὰ τῶν υἱῶν του καὶ Νομικὸν, Πρόχειρον τῶν Νόμων, ἐπιγραφόμενον, τυπωθὲν κατὰ τὸ ἥμισυ In Leuncl. Jur. Graec. Latin. Τόμ. Β'. Σελ. 79, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρμενόπουλος ἐδανείσθη πολλά. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψεν ὁ Βασίλειος πρὸς τὸν υἱόν του Λέοντα καὶ 66 Κεφάλαια Παραινετικά, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἀρκτικὸν γράμμα εἶναι ἐκ ταύτης τῆς ἀκροστιχικῆς λεγομένης ἐπιγραφῆς: „ Βασίλειος ἐν Χριστῷ Βασιλεὺς Ῥωμαίων, Λέοντι τῷ πεποθημένῳ υἱῷ καὶ συμβασιλεῖ. „ ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Γοττίγγῃ, 1674, 12, καὶ αλλαχοῦ.

Βασίλειος, ὁ μέγας τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ γονεῖς ἐπιφανεῖς καὶ ἐναρέτους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸν Ἐπιτάφιον αὐτοῦ Λόγον. Οὗτος πρῶτον μὲν ἔκαμε τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἔπειτα δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸν τότε περίφημον Σοφιστὴν Λιβάνιον, καὶ τέλος εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Ἱμέριον καὶ Προαίρεσιον, ἔχων ἐκεῖ συμμαθητὰς

Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, καὶ Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ἔγεινε πρῶτον μὲν Ἀναγνώστης, ἔπειτα δὲ, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς τῶν Καισαρέων Ἐκκλησίας, καὶ τέλος προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν ποιμάνας ὁσίως καὶ θεαρέστως ἔτη ὀκτὼ, μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὁ Βασίλειος συνέγραψε πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιλάμπει πανταχοῦ ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐνθερμος ζῆλος του. Ἐκ τούτων δὲ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Ὁμιλίαι εἰς τὴν Ἑξαήμερον. Β'. Ὁμιλίαι εἰς τοὺς Ψαλμούς. Γ'. Ὁμιλίαι τριάκοντα καὶ μία περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Δ'. Περὶ Παρθενίας. Ε'. Ἐξήγησις εἰς τὰ 16 πρῶτα κεφάλαια τοῦ Ἡσαΐου. Ϛ'. Κατὰ Εὐνομιανοῦ βιβλία πέντε. Ζ'. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς Ἀμφιλόχιον. Η'. Ἀσκητικά. Θ'. Ἐπιστολαὶ 428, καὶ ἄλλα Θεολογικὰ, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. 1721-1730, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Βασίλειος, Πατρίκιος καὶ σωματοφύλαξ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου. Συνέγραψε Ναυμαχικὰ, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. Τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Βασίλειος, ὁ Σελευκείας Ἐπίσκοπος, συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη δύω βιβλία Περὶ τῶν Πράξεων καὶ Θαυμάτων τῆς ἁγίας Θέκλης, καὶ ἄλλαι Ὁμιλίαι περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1596, 8.

Βατὴ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιῤῥ. Βατῆθεν).

Βάτραχοι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Βατραχομυομαχία. Ζ. Ὅμηρος.

Βάττος (Battus). Οὗτος ἰδὼν ποτε τὸν Ἑρμῆν κλέπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου, τὰς ὁποίας ἐφύλαττεν ὁ Ἀπόλλων, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μισθὸν διὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ. Ὁ δὲ Ἑρμῆς ὑπεσχέθη. Ἀλλ' ἐλθὼν ἔπειτα ὁ ἴδιος ἀγνώριστος, καὶ προσποιούμενος, ὅτι θέλει τάχα νὰ μάθῃ περὶ τῶν βοῶν, ὑποσχόμενος μάλιστα καὶ διπλοῦν μισθὸν, ἤκουσε φανερὰ τὸ ὄνομά του, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς βάσανον λίθον.

Βεγήτιος (Vegetius) Ῥηνάτος, Ῥωμαῖος, Κόμης εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ ἔμφρων καὶ πολλῶν πραγμάτων εἰδήμων. Συνέγραψε Περὶ Στρατηγικῆς (De re Militari) βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Δυσιγεφύραις, 1806, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Βέδας (Beda), ὁ ἐπονομαζόμενος Βενεράβιλις, ἤτοι Ἀιδέσιμος, Ἄγγλος τὸ γένος, ἀνὴρ εἰδήμων καὶ πολυμαθὴς, καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε σωζομένων Συγγραμμάτων του, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1503, φύλ. εἰς τόμους ὀκτώ.

Βέλιτρα, ἢ Οὐέλιτρα (*Veletri*), πόλις τῆς Ἰταλίας, πλησίον τῆς Ῥώμης κειμένη (Κάτοικ. Βελιτριανὸς, ἢ Βελιτρῖνος).

Βελλεροφόντης (Bellerophon, καὶ Bellerophontes), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, Βασιλέως τῆς Κορίνθου, καὶ τῆς Εὐρυμήδης, θυγατρὸς τοῦ Νίσου. Οὗτος φονεύσας εἰς τὸ κυνηγέσιον τὸν ἀδελφόν του, ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ καταφύγῃ πρὸς τὸν Προῖτον, Βασιλέα τοῦ Ἄργους, ὅπου καὶ ἔλαβε καθαρισμὸν τῆς ἀδελφοκτονίας του, καὶ φιλικὴν ὑποδοχήν. Ἐκεῖ δὲ συνέβη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ Ἄντεια, ἢ ἡ Σθενέβοια, γυνὴ τοῦ Προίτου, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα μὴ θελήσας νὰ συγκαταινεύσῃ, ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους δυστυχίας, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ὅτι τάχα ἤθελε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὁ δὲ Προῖτος ἐπειδὴ τὸν εἶχε καθαρίσει, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν φονεύσῃ μόνος του· ὅθεν πέμψας αὐτὸν μὲ γράμματα πρὸς τὸν πενθερόν του Ἰοβάτην, Βασιλέα τῆς Λυκίας, ἔγραφε νὰ τὸν φονεύσῃ ἐκεῖνος. Ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ἀνοίξας τὰ γράμματα μετὰ δέκα ἡμέρας, δὲν ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ καταπατήσῃ φανερὰ τὰ δίκαια τῆς φιλοξενίας, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ δι' ἐνέδρας. Ὁ Βελλεροφόντης ὅμως ἐννοήσας τὸ πρᾶγμα, ἐπρόλαβε καὶ ἐφόνευσεν αὐτὸς πρῶτος ὅλους τοὺς ἐνεδρεύσαντας. Ἐκ τούτου ὁ Ἰοβάτης μεταχειριζόμενος ἄλλα μέσα τῆς ἀπωλείας του, τὸν ἔστειλε μὲ ὀλίγους στρατιώτας νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς Σολύμους, ἐλπίζων, ὅτι θέλει χαθῇ εἰς ἐκείνην τὴν μάχην· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης καὶ ἐκ ταύτης τῆς ἐκστρατείας ἐστράφη νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος. Τέλος ἀφ' οὗ τὸν ἐξέθεσε καὶ εἰς ἄλλους τοιούτους κινδύνους, τὸν ἐπρόσταξε νὰ φονεύσῃ τὴν Χίμαιραν, θηρίον ἀλλόκοτον καὶ τρομερὸν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ὁ δὲ Βελλεροφόντης ὑπακούσας καὶ εἰς τοῦτο, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ Πηγάσου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς πρῶτος ὑπέταξεν εἰς τὸν χαλινὸν, ἤρθη εἰς ὕψος διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ κατατοξεύσας τὸ τερατῶδες ἐκεῖνο ζῶον, τὸ ἐφόνευσε παραδόξως. Τότε ὁ Ἰοβάτης ἐννοήσας, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀθῷος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν προφυλάττουσιν οἱ Θεοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους, ἐφανέρωσεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὸν ἔκαμε γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, διάδοχον τῆς βασιλείας του. Ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Προίτου μαθοῦσα ὅλα ταῦτα, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς της, ἐκρεμάσθη μόνη της. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Βελλεροφόντης ὑπερηφανευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τὰς τόσας του ἀνδραγαθίας, ἀπεφάσισε νὰ ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκ τούτου δυσαρεστηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἐξοίστρησε τὸν ἵππον

τοῦτον, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν, ὅπου κατεσυντρίφθη, καὶ ἐτελείωσεν ἐλεεινῶς τὴν ζωήν του, καταφαγωθεὶς ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία.

Βενάντιος (Venantius) Φορτουνάτος, Ἰταλὸς τὸ γένος, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τοῦ ἐν Γαλλίᾳ Πικταυΐου. Συνέγραψε πολλὰ πεζῶς καὶ ἐμμέτρως, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη ἱκανά, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βενεουέντον, ἢ Βενεβεντὸς (*Benevento*), πόλις μεσόγειος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σαυνίτιδα, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Νεαπόλεως κειμένη (Κάτοικ. Βενεουεντῖνος, ἢ Βενεβεντῖνος).

Βενετία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Ἀδδούα καὶ Τιμαύου τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων (βουνῶν τοῦ Φριουλίου) κειμένη, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα πόλις τὸ πάλαι ἦτον ἡ Ἀκυληΐα, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ μέχρι τῆς σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη Βενετία, ἢ Ἐνετίαι (*Venezia*), ἀποικία τῶν Ἐνετῶν, ἀρχαίων κατοίκων τῆς Παφλαγονίας.

Βέρριος (Verrius) Φλάκκος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος τῶν ἀνεψιῶν ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα λείψανα, ἐκδοθ. ἐν Ἀννοβέρῳ, 1606, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Γραμματικῶν.

Βέρροια, ἢ Βέροια, πόλις τῆς Μακεδονίας, πρὸς Μεσημβρίαν τῆς Πέλλης κειμένη (Κάτοικ. Βερροιαῖος).

Βέρροια (Χαλέπι), πόλις τῆς Συρίας ἀρχαιοτάτη (Κάτοικ. Βερροιαῖος, ἢ Βερροιεύς).

Βερτοῦμνος (Bertumnus), Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ἀγρῶν, κήπων καὶ ἀμπελώνων, εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ ὁποίου, Βερτουμναλια καλουμένην, ἐπρόσφεραν τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν καὶ γεννημάτων αὐτῶν, κατὰ τὴν Γ. Καλενδῶν Νουεμβρίου, ἤτοι τὴν 30 τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνός.

Βῆλος (Belus). Ζ. Δαναός.

Βήνη, πόλις τῆς Κρήτης, ὑποκάτω τῆς Γορτύνης κειμένη (Κάτοικ. Βηναῖος).

Βηρυτὸς (Βερούτ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φοινίκην κειμένη (Κάτοικ. Βηρύτιος).

Βηρωσσὸς, Χαλδαῖος, Ἱστορικὸς καὶ Ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλωνίᾳ ναοῦ τοῦ Βήλου, ἤκμαζεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ συνέγραψε Βαβυλωνικὰ καὶ Χαλδαϊκὰ, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Βαβυλωνίων καὶ Χαλδαίων, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὸν ΙΔ'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βῆσσα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Βησαῖος).

Βησσαρίων (Ἰωάννης), Τραπεζούντιος, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ καὶ

Φιλόσοφος, κατ' ἀρχὰς Μοναχὸς τοῦ ἁγίου Βασιλείου, καὶ ἔπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Νικαίας. Οὗτος εἰς τὰς ἐν Φερράρᾳ καὶ Φλωρεντίᾳ Συνόδους ὡμίλησε πρῶτον μὲ ζῆλον πολὺν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Πατριάρχου Ἰωσὴφ, ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐψηφίσθη αὐτὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (ἐπὶ ψιλῷ μόνον ὀνόματι)· ἀλλ' ἔπειτα λατινοφρονήσας ἔμεινεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἐχειροτονήθη Καρδινάλιος ὑπὸ τοῦ Πάπα Εὐγενίου, καὶ τόσην ὑπόληψιν εἶχεν, ὥστε δὶς ἠθέλησαν νὰ τὸν ψηφίσωσι καὶ Πάπαν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Ῥαβέννῃ εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα ἑπτά, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα κομισθὲν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτάφη λαμπρῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Πέτρου, παρευρεθέντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα εἰς τὴν κηδείαν αὐτοῦ. Τούτου ἡ εἰκὼν καὶ ἡ λαμπρὰ Βιβλιοθήκη σώζονται εἰς τὴν ἐν Βενετίᾳ δημόσιον Βιβλιοθήκην τοῦ ἁγίου Μάρκου, τὰ ὁποῖα μὲ ἐπίδειξιν ὁ ὑπηρέτης τὰ δεικνύει πρὸς τοὺς ξένους, καὶ μάλιστα πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ Βησσαρίων εἶχε μεγάλην παιδείαν καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν ὄχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Λατινικῆς διαλέκτου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ συνέγραψε πολλότατα Ἐκκλησιαστικὰ καὶ Θεολογικὰ Συγγράμματα, μεταφράσας καὶ πολλὰ Ἑλληνικὰ εἰς τὸ Λατινικόν, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐξεδόθησαν ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Βίβιος (Vibius) Σέκβεστρος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα εἰς εἶδος Λεξικοῦ Περὶ Ὀρέων, Ποταμῶν, Λιμνῶν καὶ Θαλασσῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ. 1778, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Βιζύη, πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Βιζυηνός).

Βιθυνία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Μυσίας, καὶ Φρυγίας κειμένη (Κάτοικ. Βιθυνός).

Βίκτωρ Αὐρήλιος (Victor Aurelius), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, καὶ διάφορος τοῦ τοὺς Βίους τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης συγγράψαντος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ἀρχῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους. Β'. Βίοι τῶν Καισάρων κατ' ἐπιτομὴν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ ἑτέρου Βίκτωρος Σήξτου Αὐρηλίου, τῶν ὁποίων πολλάκις συγχέουσι τὴν βιογραφίαν καὶ τὰ Συγγράμματα.

Βίκτωρ Οὐτικήνσιος (Victor Uticensis), Ἀφρικανὸς, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Βυζακηνῆς ἐπαρχίας. Συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὁρμησάντων Βανδάλων ἐπὶ Ἱησερίχου καὶ Ὀυνερίχου, Βασιλέων τῶν Βανδάλων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1694, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βίκτωρ Πούβλιος (Victor Publius),

Ῥωμαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Σώζεται καὶ τούτου Περιγραφὴ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ῥώμης, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Βίκτωρ, Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντιοχέων. Κατέλιπεν Ἐκλογὴν τῆς ἱστορίας τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Σειρὰν τοῦ Πέτρου Πουσσινίου ἐν Ῥώμῃ 1671, φύλ.

Βίκτωρ Σῆξτος Αὐρήλιος (Victor Sext. Aurelius), Ἀφρικανός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Καίσαρος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Βίοι τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἀπὸ Αὐγούστου ἕως τοῦ Κώνσταντος, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1733, 4. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. Β'. Περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτώνῃ, 1804, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Βικτωρῖνος (Victorinus) Μάριος, Ἀφρικανός, Ῥήτωρ τοῦ καιροῦ του περίφημος, ὅστις ἐδίδασκε μετὰ κλέους τὴν Ῥητορικὴν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου. Ἀλλ' ὅταν οὗτος ὁ παράξενος Καῖσαρ ἐξέδωκε ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόσταζε τοὺς ἀπὸ Καθέδρας διδάσκοντας διδασκάλους, ἢ τὸ Χριστιανικὸν δόγμα νὰ ἀπαρνηθῶσιν, ἢ τὰς Καθέδρας των νὰ ἀφήσωσιν, ὁ Βικτωρῖνος ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἑξῆς ἰδιωτεύων, καὶ συγγράφων κατὰ μέρος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται

ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Βιργίλιος (Virgilius) Πούβλιος Μάρων, ὁ περιφημότατος μεταξὺ τῶν Λατίνων Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἄνδας, χωρίον πλησίον τῆς Μαντούας, ὑπὸ πατρὸς Μάρωνος καὶ μητρὸς Μαίας, γονέων μετριοκατασταστάτων. Κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν Κρεμώνην, ἔπειτα εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ τελευταῖον ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Νεάπολιν, ὁπαδὸς χρηματίσας τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας, ἡ ὁποία τότε ἤκμαζε πολὺ καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας. Στερηθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς τὸ μικρὸν ὑποστατικόν του, ὅταν ὁ Αὔγουστος διεμοίρασε τὴν γῆν ἐκείνην εἰς τοὺς ἀπομάχους στρατιώτας του, ὑπῆγε τότε πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων φιλωθεὶς μετὰ τοῦ Μαικήνα, ἔλαβε τὴν χάριν τῆς ἀνακτήσεως τῆς πατρῴας του γῆς καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Αὔγουστον Καίσαρα. Ὁ Βιργίλιος προθυμοποιούμενος νὰ δείξῃ ἐκ πλαγίου τὴν πρὸς τὸν Αὔγουστον εὐγνωμοσύνην του, ἐποίησε τὴν πρώτην ἐκ τῶν Ἐκλογῶν του, καὶ ἐκ τούτου ἤνοιξεν ἐγκαίρως τῆς μετὰ ταῦτα μεγίστης ὑπολήψεώς του τὸν δρόμον. Ὁ Μαικήνας, καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Αὔγουστος ἔδειξαν μεγάλην εὔνοιαν εἰς τὸν νέον τοῦτον Ποιητὴν, ὅστις τότε ἔτρεχε τὸ εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἔκτοτε ὁ Βιργίλιος ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὸ νὰ ποιῇ, ἢ νὰ τελειοποιῇ τὰ ἤδη ἀρχισθέντα Ποιήματά του, διὰ τῶν ὁποίων ὑψώθη εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης, ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως ἐπικληθεὶς καὶ ὑπάρξας μεταξὺ τῶν Λατίνων Ποιητῶν. Εἶπα μεταξὺ τῶν Λατίνων, ἐπειδὴ δὲν εἶναι οὔτε τοῦ παρόντος σκοποῦ, οὔτε τῆς δυνάμεώς μου νὰ κρίνω παλαιῶν καὶ νεωτέρων τινῶν σοφῶν τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ὁμήρου σύγκρισιν· ἀρκεῖ, ὅτι ὁ Θαυμάσιος οὗτος Ποιητὴς εἶχε μεγίστην ὑπόληψιν εἰς τὸν Θεόκριτον καὶ Ἡσίοδον, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ Ποιήματα τοῦ Θείου Ὁμήρου, καὶ διὰ τοῦτο ὄχι μόνον μὲ νοήματα, λέξεις καὶ φράσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ὁλοκλήρους περιόδους πιστὰ πιστὰ μεταφρασμένας ἐξ αὐτῶν, ἐκαλλώπισε τὸ ἀθάνατόν του Ποίημα, τὴν Ἀνειάδα. Κατὰ δὲ τὸ πεντηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του θέλων νὰ προϋπαντήσῃ τὸν Αὔγουστον, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλ' εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ ἐπιστροφὴν του εἰς τὴν Ῥώμην ἀσθενήσας καθ' ὁδὸν, ἀπέθανεν εἰς τὸ Βρεντήσιον τῆς Ἀπουλίας, ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς τὸν Αὔγουστον, καὶ εἰς ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ καιροῦ του. Τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ κομισθέντα ἐτάφησαν εἰς τὴν Νεάπολιν, τὴν προσφιλῆ τῆς νεότητός του διατριβὴν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ μνῆμα ἐτέθη καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ συντεθὲν τοῦτο δίστιχον, μὲ τὸ ὁποῖον φανερόνει, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μάντουαν, ἀπέθανεν εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Παρθενόπην (Νεάπολιν), καὶ ὅτι ἔψαλεν, ἤτοι ἐσύνθεσε Ποιήματα Βουκολικὰ, Γεωργικὰ, καὶ Ἡρωϊκά.

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc
Parthenope; Cecini Pascua, Rura, Duces.

Λέγουσι προσέτι, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, προειδὼς ὡς φαίνεται τὸν Θάνατον, ἐζήτησε τὸ κιβώτιόν του, διὰ νὰ καύσῃ τὴν Ἀνειάδα, ὡς Ποίημα τάχα ἀτελὲς, ἀλλ' ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. Πλὴν τῆς Ἀνειάδος, διηρημένης εἰς βιβλία δώδεκα, καὶ τῶν Γεωργικῶν καὶ Βουκολικῶν ἀποδίδονται εἰς τὸν Βιργίλιον καὶ ἄλλα τινὰ Ποιηματία, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα κρίνονται γνήσια, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἀμστελοδ. 1746, 4, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Τὰ αὐτὰ δὲ δώδεκα βιβλία τῆς Ἀνειάδος, καὶ τῶν Γεωργικῶν τὰ τέσσαρα μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως εἰς στίχους Ἡρωϊκοὺς τοῦ ἀειμνήστου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως, γενομένης ἐπὶ τῆς Β'. Αἰκατερίνης, Αὐτοκρατορίσσης πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, ἐξεδόθη-

σαν ἐν Πετρουπόλει 1786-1792, φύλ. εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ πολλῶν καὶ ἀρίστων Σημειώσεων.

Βιστονὶς (Μπορού), λίμνη τῆς Θράκης, πλησίον τῶν Ἀβδήρων κειμένη.

Βιτρούβιος (Vitruvius), ὁ ἐκ Βερώνης τῆς Ἰταλίας, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, ἠκμαζεν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Περὶ Ἀρχιτεκτονικῆς (μὴν ὢν αὐτὸς Ἀρχιτέκτων) βιβλία δέκα, ἐκ τῶν περὶ ταύτης τῆς ὕλης διαπραγματευομένων Ἑλληνικῶν Συγγραμμάτων τὰ πλεῖστα ἀπανθίσας. Vitruvii de Architectura libri X. ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμστελοδ. 1649, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ διαφόρων παρατηρήσεων.

Βίτων (Biton). Ζ. Κλέοβις.

Βίτων, Μηχανικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Ἀτταλου, Βασιλέως τῆς Περγάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Κατασκευὰς πολεμικῶν ὀργάνων, καὶ καταπελτικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενόφου Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν.

Βίων, Σμυρναῖος, Ποιητὴς Βουκολικός. Συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον Ἐιδύλλια, ἐκδοθ. πολλάκις μετὰ τοῦ Μόσχου, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἐσκίνου, 1748, 8.

Βλεμμίδης. Ζ. Νικηφόρος Βλεμμίδης.

Βοάγριος (Γαβριὰς), ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκχυνόμενος.

Βοέτιος (Boëtius) Σεβηρῖνος, Ῥωμαῖος, Χριστιανὸς, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἔζη ἐπὶ Θεοδωρίχου τοῦ Βασιλέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μὲ διάφορα ἀξιώματα ἐτιμήθη· ὕστερον ὅμως διαβληθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Συνέγραψε πολλὰ περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπαινεῖται μεγάλως ἀπὸ ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τὸ Περὶ Παραμυθίας τῆς Φιλοσοφίας Σύγγραμμά του, διηρημένον εἰς πέντε βιβλία, καὶ γεγραμμένον μέρος μὲν πεζῶς, καὶ μέρος ἐμμέτρως, τοῦ ὁποίου σώζεται ἀνέκδοτος καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. Boëtii Severini de Consolatione Philosophiae libri V. ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Βοηδρόμια (Boëdromia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἔχοντες αὐτοὶ πόλεμον μὲ τὸν Εὔμολπον, ἀρχηγὸν τῶν Ἐλευσινίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἐρεχθέως, ἐσυμβουλεύθησαν τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ· ὁ δὲ χρησμὸς ἀπεκρίθη, ὅτι θέλουν ἐπιτύχει τὸν σκοπόν των, ἐὰν πολεμήσωσι βοῇ καὶ δρόμῳ. Ἐυδοκιμήσαντες λοιπὸν εἰς μὲν τὸν Ἀπόλλωνα εὑρτασαν ἑορτὴν, καὶ τὴν ὠνόμασαν Βοηδρόμια, ὁ δὲ Μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο ἐκλήθη Βοηδρομιὼν (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τὰ Βοηδρόμια διετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς εὐθύμησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης του, καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅτι εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν ὅλοι οἱ ἐν καταστάσει καὶ πλούσιοι ἄνθρωποι ἐβοήθουν μετὰ προθυμίας τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀπόρους συμπολίτας των.

Βοία, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, μεταξὺ Μαλεῶν καὶ Ὄνου ηγάθου κειμένη (Κάτοικ. Βοιαῖος.

Βοιβῆς (Κάρλας), λίμνη Ἰχθυοφόρος τῆς Θετταλίας, μεταξὺ Πελασγιώτιδος καὶ Μαγνησίας κειμένη.

Βοιωτία (Περιοχὴ τῆς Λεβαδείας καὶ τῶν Θηβῶν), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Εὐρίπου, Ἀττικῆς, Φωκίδος, καὶ Ὀπουντίων Λοκρῶν κειμένη (Κάτοικ. Βοιωτὸς, καὶ Βοιώτιος).

Βολβιτίνη, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τινος στόματος τοῦ Νείλου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Βολβιτινήτης).

Βονωνία (Bologna), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν τοῦ Πάδου κειμένη (Κάτοικ. Βονωνιεὺς, ἢ Βονωνιήσιος, μὲ τύπον Ῥωμαϊκόν).

Βορέας (Boreas), εἷς ἐκ τῶν Ἀνέμων, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ὠρείθυιαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν τρεῖς, τὴν Κλεοπάτραν, τὴν Χιόνην, καὶ τὴν Χθονίαν, καὶ δύω υἱοὺς, τὸν Ζήτην καὶ τὸν Κάλαϊν, οἱ ὁποῖοι καὶ μὲ κοινὸν ὄνομα Βορεάδαι ἐπωνομάζοντο, καὶ ἦσαν καὶ αὐτοὶ πτερωτοὶ, καθὼς καὶ ὁ πατήρ των. Παριστένεται δὲ ὁ Βορέας γέρων, πτερωτὸς, μεγαλοπρεπὴς καὶ σοβαρὸς, ἔχων τοὺς πόδας του λήγοντας εἰς οὐρὰν ὄφεως, τὴν δὲ κόμην, τὴν γενειάδα, καὶ τὰ πτερά του πλήρη χιόνος.

Βορυσθένης (Νίπρος), ποταμὸς μέγιστος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Βορυσθενίτης).

Βόσπορος. Ζ. Ἰώ.

Βόσπορος Κιμμέριος, ἢ Κιμμερικὸς (Στενὸν τοῦ Γενὶ Καλέ), πορθμὸς, ὅστις ἑνώνει τὴν Μαιώτιδα λίμνην μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Βόσπορος Θρακικὸς (Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἢ Μπογάζ), πορθμὸς, ὅστις ἑνώνει τὸν Πόντον μετὰ τῆς Προποντίδος (Κάτοικ. Βοσπόριος).

Βοττιαῖοι, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θράκης, καταγόμενοι ἀπὸ τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην πεμπομένους νέους εἰς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου.

Βουθρωτὸς (Βουθρωτὸν), πόλις ἀρχαία τῆς Ἠπείρου, ἀπέναντι τῆς Κερκύρας κειμένη, ἡ καθέδρα Πύρρου τοῦ Νεωτέρου (Κάτοικ. Βουθρώτιος).

Βουκεφαλία, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου κτισθεῖσα εἰς τιμὴν

τοῦ ἐκεῖσε ταφέντος Βουκεφάλου ἵππου του (Κάτοικ. Βουκεφαλίτης).

Βούτεια, ἡ Βουτάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Βουτάδης).

Βούτης (Butes). Ζ. Ἐρεχθεύς.

Βρεντήσιον (*Brindisi*), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, κατὰ τὴν Ἀπουλίαν κειμένη (Κάτοικ. Βρεντησῖνος).

Βρεττανία, ἡ Βριτανία (*Brettagna*), νῆσος μεγίστη τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἐδιαιρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς δύω μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν νότιον ὠνομάζετο Βρεττανία Ῥωμαϊκὴ (ἡ σημερινὴ Ἀγγλία), τὸ δὲ βόρειον, Βρεττανία Βαρβαρικὴ (ἡ νῦν Σκωτία) (Κάτοικ. Βρεττανός).

Βρεττία, ἡ Βρουττία (*Galabria*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, χωριζομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ τοῦ Λάου καὶ Συβάρεως τῶν ποταμῶν (Κάτοικ. Βρέττιος).

Βριάρεως (Briareus). Ζ. Ἑκατόγχειρες.

Βριζὼ (Brizo), Θεὰ τῶν Δηλίων, καὶ Μάντις περίφημος, προλέγουσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν ὀνείρων τὰ μέλλοντα.

Βριλησσὸς (Ὀξειᾶς), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τοῦ Μαραθῶνος κείμενον.

Βρισηΐς (Briseis), ἐπωνομάζετο ἡ Ἱπποδάμεια, θυγάτηρ τοῦ Βρισέως, Ἱερέως τοῦ ἐν Λυρνησσῷ ναοῦ τοῦ Διός. Ἐκπορθήσαντες οἱ Ἕλληνες καὶ ταύτην τὴν πόλιν, ἠχμαλώτευσαν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Βρισηΐδα, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίρετον κάλλος της, τὴν ἔδωκαν ὁμοφώνως εἰς τὸν Ἀχιλλέα, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Ἀλλ' ἔπειτα ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων νὰ δώσῃ ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα της τὴν Χρυσηΐδα, καὶ ἁρπάσας ἀδίκως ταύτην τὴν Βρισηΐδα, ἔγεινεν αἴτιος μεγίστης φθορᾶς εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν, διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Βρουττία. Ζ. Βρεττία.

Βρυέννιος. Ζ. Ἰωσήφ. — Μανουὴλ. — Νικηφόρος Βρυέννιος.

Βύβλος, νῆσος μὲ πόλιν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν κάτω λεγομένην Αἴγυπτον (Κάτοικ. Βύβλιος, καὶ Βυβλίτης).

Βυζάκιον, ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τῆς Μικρᾶς Ἀφρικῆς (Κάτοικ. Βυζακίτης, καὶ Βυζακηνός).

Βυζάντιον, πόλις τῆς Θράκης ὀνομαστὴ καὶ περίφημος διὰ τὴν ὡραίαν της θέσιν, καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὑπὸ Βύζαντος τοῦ Μεγαρέως τὸ τὸ πρῶτον κτισθεῖσα· ἔπειτα δὲ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου αὐξηθεῖσα καὶ καλλωπισθεῖσα, Νέα Ῥώμη (πρὸς διαφορὰν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πρεσβυτέρας Ῥώμης), καὶ Κωνσταντινούπολις ἐπωνομάσθη, καὶ κοινῶς κατ' ἐξοχὴν, Πόλις (Κάτοικ. Βυζάντιος).

ΓΑ

Γαβρίας. Ζ. Βάβριος.

Γάγγης, ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδιαιρεῖτο αὐτὴ ἡ ἐπαρχία εἰς τὴν Ἐντὸς, καὶ εἰς τὴν Ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν.

Γάγγραι (Γωνόπολις), πόλις τῆς Ἀσίας, ἡ μητρόπολις τῆς Παφλαγονίας (Κάτοικ. Γαγγρηνός).

Γάδαρα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κοίλην Συρίαν κειμένη (Κάτοικ. Γαδαρεύς).

Γάδαρα, χώρα, καὶ πόλις ὁμώνυμος πλησίον τῆς Παλαιστίνης (Κάτοικ. Γαδαρηνός).

Γάδειρα (*Cadix*, ἢ *Cadice*), νῆσος μικρὰ τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὸν Ὠκεανὸν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, μὲ ναὸν ποτὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀξιόλογον (Κάτοικ. Γαδειρεύς, καὶ Γαδειρανός).

Γάζα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδείαν κειμένη (Κάτοικ. Γαζαῖος).

Γαζῆς. Ζ. Θεόδωρος Γαζῆς.

Γαιτουλία, ἐπαρχία τῆς ἐνδοτέρω Ἀφρικῆς, ὅπου εἶναι ἡ σημερινὴ Νιγριτία (Κάτοικ. Γαίτουλος).

Γαλάτεια. (Galatea). Ζ. Ἀκις.

Γαλατία (Γέλας), ἡ αὐτὴ καὶ Γαλλογραικία, ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Φρυγίας, μεταξὺ Παφλαγονίας, Πόντου, Καππαδοκίας, καὶ Λυκαονίας κειμένη (Κάτοικ. Γαλάτης).

Γαλεομυομαχία. Ζ. Θεόδωρος Πρόδρομος.

Γαληνός. Ζ. Κλαύδιος Γαληνός.

Γαλιλαία, ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης (Κάτοικ. Γαλιλαῖος). Ζ. Ἰουδαία.

Γαλλία (Γαλλ. *France*, Ἰταλ. *Francia*), Κοιν. Φράντσα, ἡ Φρᾶνσα, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη. Ἡ Γαλλία κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ὡς ἐκ τῆς θέσεως, ἐνθυμάτων καὶ γλώσσης, ὠνομάζετο διαφόρως, οἷον Ἀκυιτανικὴ, ἤγουν ἡ Ἀκυιτανία (Aquitanica, ἢ Aquitania), περιοριζομένη ἀπὸ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὸν Γαρούμναν ποταμόν. — Βελγικὴ (Belgica), τὸ μεταξὺ Σήνης, Ῥήνου καὶ Ὠκεανοῦ μέρος. — Ναρβωνησία, ἢ Βρακάτα (Narbonensis, ἢ Bracata), διαχωριζομένη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Οὐάρου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων, ἀπὸ δὲ τὴν λοιπὴν Γαλλίαν διὰ τῶν ὀρέων Ἰουρασίου καὶ Κεμμένης· Βρακάτα δὲ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοί της ἐφόρουν μακρὰ βρακία, ἤ, ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς, βράκας. — Κελτικὴ, ἢ Λουγδουνικὴ (Celtica, ἢ Lugdunum), τὸ μεταξὺ Ὠκεανοῦ, Σήνης, Ῥοδανοῦ καὶ Γαρούμνα μέρος, τῆς ὁποίας ἡ πρωτεύουσα πόλις ἦτον τὸ σημερινὸν Λεώνιον (*Lyon*). — Ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, ἢ Τογάτα (Cisalpina, ἢ Togata), μέρος τῆς Ἰταλίας, τὸ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων, καὶ Οὐάρου, Ἀρ-

νου καὶ Ἀρσίου τῶν ποταμῶν. Τογάτα δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ οἱ κάτοικοί της ἀμ' ἀφ' οὗ ἔγειναν πολῖται τῆς Ῥώμης, ἐφόρεσαν καὶ τὴν Τόγαν (Τήβενναν), ἥτις ἦτον εἶδος Ῥωμαϊκοῦ ἐπανωφορίου. — Ἐντὸς Πάδου (Cispadana), τὸ μέρος, ὅπου κεῖνται τὴν σήμερον αἱ πόλεις Πλακεντία, Πάρμα, Βονωνία, κτλ. — Πέραν τῶν Ἄλπεων, ἡ Κομάτα (Transalpina ἢ Comata), ἡ σημερινὴ Γαλλία (*France*) μὲ ἱκανὸν μέρος τῆς Ἑλβετίας. Κομάτα δὲ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ, ἐν ᾧ οἱ Ῥωμαῖοι ἔκοπτον τότε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των, αὐτοὶ τὴν ἔτρεφον. — Παρὰ τὰς Ἄλπεις (Subalpina), τὸ νῦν Πεδεμόντιον (*Piemonte*), κτλ.

Γαλλογραικία, ἡ Γαλατία, διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῶν Γάλλων, ἢ Κελτῶν μετὰ τῶν Γραικῶν.

Γαμήλια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πανηγυριζομένη, κατὰ τὸν ὁποῖον συνήθως ἐγίνοντο οἱ περισσότεροι γάμοι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν Γαμηλιών (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων).

Γανυμήδης (Ganymedes), υἱὸς τοῦ Τρωός, νέος εὐειδέστατος, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὸ Γάργαρον, κώμην τῆς Ἴδης, μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετόν, καὶ τὸν κατέστησεν εἰς τὸν οὐρανὸν οἰνοχόον τῶν Θεῶν.

Γαουδέντιος, Μουσικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ Ἁρμονικὴ Εἰσαγωγὴ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Μειβομίου μετὰ τῶν λοιπῶν Μουσικῶν.

Γαργηττὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Γαργήττιος, καὶ Ἐπιρρ. Γαργηττόθεν).

Γαστρομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος γινομένη μαντεία μέσα εἰς γάστραν, ἤτοι γλάστραν.

Γεδρωσία (Μακεραν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Ἐκ Γεδρωσίας).

Γέλα (*Terra Nuova*) πόλις τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ νότιον αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Γελῶος, καὶ Γελαῖος).

Γελάσιος, Κυζικηνὸς, καὶ Ἐπίσκοπος, κατά τινας, τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Καισαρείας. Συνέγραψε Α'. Σύνταγμα τῶν κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον πραχθέντων. Β'. Τὰ Πρακτικὰ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου. Γ'. Σύνοψιν τῶν ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ποῦ, Πότε, Κατὰ τίνων, κτλ. ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1599, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Γέλλιος (Gellius) Ἄυλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς. Συνέγραψεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ χειμερινὴν διατριβήν του Περὶ Ἀττικῶν Νυκτῶν βιβλία εἴκοσι, μὲ ἄκραν γλαφυρότητα, καθαρὸν Λατινισμὸν καὶ μεγάλην πολυμάθειαν, εἰς τὰ ὁποῖα σώζονται πολλαὶ ἀξιόλογοι καὶ ἐπωφελεῖς εἰδήσεις τῆς ἀρχαίας Φιλολογίας, τὰς ὁποίας ὁπήνθισεν ἀπὸ μὴ σωζόμενα πλέον παλαιῶν Συγγράμματα, ἢ τὰς ἤκουσε διὰ ζώσης φωνῆς ἀπὸ τὰς φιλολογικὰς τῶν συγχρόνων του διατριβάς. Gellii Auli Noctium Atticarum libri XX. ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1706, 4. μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Γεμῖνος, Ῥόδιος, Ἀστρονόμος, τοῦ ὁποίου σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Φαινόμενα, ἤτοι Στοιχεῖα Ἀστρονομικὰ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1703, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Γεμιστὸς. Ζ. Γεώργιος Γεμιστός.

Γεννάδιος Σχολάριος, ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ Θεολόγος ἄριστος. Συνέγραψε πολλὰ κατὰ Λατίνων, καὶ ἄλλα Θεολογικὰ περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. εἰς τὸν Τόμον τῆς Ἀγάπης, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γένουα (*Genova*), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος εἰς τὴν Λιγυστικὴν (Κάτοικ. Γενουάτης, καὶ Γενουΐτης).

Γερηνία (Ζαρνάτα), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν (Κάτοικ. Γερήνιος).

Γερμανία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη, μεταξὺ Βιστούλου, Ῥήνου, Βαλτικῆς Θαλάσσης, καὶ Δανουβίου κειμένη (Κάτοικ. Γερμανός).

Γερμανικὸς (Germanicus) Καῖσαρ, υἱὸς τοῦ Δρούσου, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Τιβερίου, ἡγεμὼν ἀξιέπαινος καὶ διὰ τὰ χρηστά του ἤθη, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρουσιν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῶν Ποιημάτων του ὁ Ποιητὴς Ὀβίδιος. Εἶχεν ἀκριβῆ γνῶσιν ὄχι μόνον τῆς Λατινικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν διὰ στίχων Ἑξαμέτρων τὰ Φαινόμενα τοῦ Ἀράτου καὶ τὰ Προγνωστικὰ αὐτοῦ, συνεκδοθέντα μετὰ τοῦ Ἀβιενοῦ.

Γερμανὸς, ὁ μόνος του εὐνουχισθεὶς, ἐχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ Εἰκονομάχου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς προστιγὰς ἐναντιωθεὶς, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς ὡς ἰδιώτης. Συνέγραψε Α'. Περὶ τῶν Ἑξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Β'. Ἐπιστολὰς τρεῖς. Γ'. Ὁμιλίας ἓξ εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Θεοτόκου, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν εἰς διαφόρους πόλεις.

Γέται, ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι Δάκοι κατῴκουν εἰς τὰς παρὰ τὸν Πόντον χώρας.

Γετοῦλοι, λαοὶ ἄγριοι, κατοικοῦντες εἰς τὴν Γετουλίαν, χώραν τῆς ἐνδοτέρω Ἀφρικῆς, τῶν ὁποίων ἀπόγονοι εἶναι, λέγουσιν, οἱ νῦν Βαρβαροὶ, ἢ Μπαρμπαρέσοι.

Γεώργιος, Ἀκροπολίτης, ἀνὴρ πολυμαθὴς, Ἱστορικὸς, καὶ Μέγας Λογοθέτης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Μιχαὴλ τοῦ Παλαιο-

λόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς εἰς τὴν ἐν Λεωνίῳ συγκροτηθεῖσαν (1274) Σύνοδον, ὡμολόγησεν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀφευδῆ τὴν Ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ταύτην ὅμως τὴν ὁμολογίαν, ὡς ἐναντίαν εἰς τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος παντάπασι δὲν ἐδέχθη. Συνέγραψε δὲ Χρονικὸν ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων (1204) μέχρι τῆς βασιλείας Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου (1261), ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γεώργιος Γεμιστός, ἢ Πλήθων, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικός, Θεολόγος καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, μετὰ τοῦ ὁποίου πορευθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς διόρθωσιν τῆς μεταξὺ τῶν δύω Ἐκκλησιῶν διαφορᾶς, ὡμίλησε μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων εἰς τὴν ἐν Φερράρᾳ μάλιστα Σύνοδον τοῦ 1433 ἔτους. Εἰς δὲ τὴν Φλωρεντίαν ἐδείξε τόσην πολυμάθειαν ὁ Πλήθων, ὥστ' ἠγαπήθη ὑπὸ πάντων, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ Κόσμου τοῦ ἐκ Μεδίκων, τοῦ ἐνθέρμου προστάτου τῶν Μουσῶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορίσθη καὶ δημόσιος καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπέθανεν ὑπέργηρως εἰς τὴν Πελοπόννησον μεταξὺ τῆς φίλης του οἰκογενείας πρὶν ἴδῃ ἀκόμη τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης βιβλία δύω. Β'. Πελοποννησιακῶν Λόγοι δύω. Γ'. Σχόλια εἰς τοὺς Χρησμοὺς τοῦ Ζοροάστρου. Δ'. Ἐπιτομὴ τῶν Ζοροάστρου καὶ Πλάτωνος δογμάτων. Ε'. Περὶ ὧν Ἀριστοτέλης πρὸς Πλάτωνα διαφέρεται. Ϛ'. Περὶ Εἱμαρμένης. Ζ'. Περὶ Ἀρετῶν. Η'. Περὶ τῆς Ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Θ'. Περὶ τάξεων Μηνῶν, Χρόνων καὶ Ἡμερῶν, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Γεώργιος Ἑρμώνυμος, Ἕλλην τὸ γένος, καὶ Σπαρτιάτης τὴν Πατρίδα, ὅστις διατρίβων εἰς τὴν Ῥώμην, ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Πάπα Σίξτου τοῦ Ε'. εἰς τὸ Λονδῖνον τῆς Ἀγγλίας διὰ νὰ διορθώσῃ ἀναγκαίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις. Εἰς δὲ τὴν ἐπιστροφὴν του διαβὰς ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐδίδασκεν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἐμπευσάς πρῶτος αὐτὸς εἰς τοὺς ἀκροατάς του τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας τὸν ἔρωτα. Σώζονται δὲ αὐτοῦ εἰς πολλὰς Βιβλιοθήκας ὡραιότατα χειρόγραφα Ἑλλήνων Συγγραφέων.

Γεώργιος Κεδρηνός, Μοναχὸς καὶ Ἱστορικὸς ὀλίγης τιμῆς, τοῦ ὁποίου τὸ Χρονικὸν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ κατ' ἰδίαν αὐτόθι, 1647, φύλ.

Γεώργιος Κωδινός, Κουροπαλάτης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυστυχῶν Παλαιολόγων, καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Συνέγραψε Α'. Περὶ Ὀρφικιαλίων καὶ Ὀρφικίων τοῦ Παλατίου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1625, φύλ. Β'. Παρεκβολὰς ἐκ τῆς βίβλου τοῦ Χρονικοῦ (Ἡσυχίου τοῦ Μιλησίου), Περὶ τῶν Πατρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκδοθ. ἐν Γενεύῃ, 1607, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Γεώργιος Μοναχός. Συνέγραψε Βίους τῶν νέων Βασιλέων ἀπὸ Λέοντος Ἀρμενίου ἕως Ῥωμανοῦ τοῦ Λεκαπηνοῦ, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τοὺς μετὰ Θεοφάνην Συγγραφεῖς, καὶ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου ἐν Παρισίοις 1685, φύλ.

Γεώργιος Παχυμέρης, Νικαεύς, Διάκονος καὶ Πρωτέκδικος, ἠκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Μιχαὴλ τοῦ Κομνηνοῦ καὶ τοῦ Παλαιολόγου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀγαπώμενος, ἐτιμήθη καὶ μὲ τὸ τοῦ Δικαιοφύλακος Ὀρφίκιον. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων ἐτυπώθησαν τὰ ἑξῆς Α'. Ἐπιτομὴ τῆς Λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. Β'. Ἱστορία Χρονικὴ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου. Γ'. Παράφρασις εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην. Δ'. Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ε'. Περιγραφὴ τοῦ Ναοῦ τῆς ἁγίας Σοφίας, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους.

Γεώργιος, Πισίδης, Ποιητὴς τοῦ καιροῦ του εὐδόκιμος. Συνέγραψε πολλά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτυπώθησαν εἰς διαφόρους πόλεις τὰ ἑπόμενα Α'. Ἑξαήμερος, ἢ Κοσμολογία, Ποίημα Ἰαμβικὸν ἐκ 1780 στίχων συνιστάμενον. Β'. Περὶ ματαιότητος βίου, ὁμοίως διὰ στίχων Ἰαμβικῶν. Γ'. Εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν, Ποίημα Ἰαμβικὸν καὶ αὐτὸ, καὶ ἄλλα δύω Ποιημάτια, ἐκδοθ. In Histor. Byzant. nova Appendice, Romae, 1772, φύλ.

Γεώργιος, Σύγκελλος τοῦ Πατριάρχου Ταρασίου, Κωνσταντινοπολίτης. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι Διοκλητιανοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Γεώργιος, Κρὴς τὴν πατρίδα, κοινῶς δὲ Γεώργιος Τραπεζούντιος, διὰ τὴν ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος καταγωγὴν τῶν γονέων του, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικός. Ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρότερον τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ, ἐδίδαξε πολυκράτως ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν εἰς Βενετίαν, Βικεντίαν καὶ Ῥώμην, ὁπότε καὶ ὁ Πάπας Νικόλαος Ε'. τὸν ἔκαμε, διὰ τὴν μεγάλην του πολυμάθειαν, Μυστικὸν Σύμβουλον τῆς Αὐλῆς

του. Ἀλλ' ἔπειτα ἠναγκάσθη ὁ ἴδιος νὰ τὸν διώξῃ διά τινας ἐκεῖ συμβάσας ταραχὰς ἐξ αἰτίας του. Μετὰ καιρὸν δὲ ἀνακληθεὶς πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ἐξέδωκεν εἰς Λατινικὴν διάλεκτον, τῆς ὁποίας ἦτον πολλὰ ἐγκρατής, Πραγματείαν Συγκριτικὴν μεταξὺ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος, διὰ τὸ ὁποῖον διήγειρεν ἐκ νέου τὸ καθ' ἑαυτοῦ μῖσος τοῦ Γεωργίου Πλήθωνος, τοῦ Καρδιναλίου Βησσαρίωνος, καὶ τῶν λοιπῶν ὀπαδῶν καὶ ὑπερασπιστῶν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τότε πολλότατοι εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπέθανε δὲ ἐσχατόγηρως, ἀφ' οὗ πρό τινων χρόνων εἶχε χάσει διόλου τὸ μνημονικόν του. Ὁ Τραπεζούντιος οὗτος Γεώργιος εἶχε βαθεῖαν γνῶσιν ὄχι μόνον τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδιαχωρίστου σχεδὸν ταύτης εἰς ἄνδρα μᾶλιστα Φιλολόγον Λατινικῆς διαλέκτου, καὶ διὰ τοῦτο συνέγραφεν εὐκόλως τόσον εἰς τὴν μίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλην, καὶ μετέφρασε πολλοὺς Ἕλληνας Συγγραφεῖς εἰς τὸ Λατινικόν. Σώζεται αὐτοῦ καὶ Ἐπιτομὴ Ῥητορικῆς (Λατωιστὶ) κατὰ Ἑρμογένην, ἐκδοθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ, καὶ ἐφεξῆς αὐτόθι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Γεώργιος Φραντζῆς, Κωνσταντινοπολίτης, ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγόμενος, ἠκμαζεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἰωάννου Γ'. καὶ Κωνσταντίνου τοῦ ΙΑ'. τοῦ τελευταίου δυστυχοῦς Βασιλέως τῶν Γραικῶν, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισεν ἐν πρώτοις Πρωτοβεστιάριος, καὶ ἔπειτα Μέγας Λογοθέτης, καὶ Πρέσβυς πολλῶν ἀτελεσφορήτων Πρεσβειῶν. Εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς βασιλευούσης ταύτης τῶν πόλεων πεσών καὶ αὐτὸς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Βαρβάρων μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν οἰκογένειαν, ἐπωλήθη ὡς αἰχμάλωτος, καὶ μετὰ καιρὸν ἐλευθερωθεὶς μετὰ τῆς γυναικός του, κατέφυγεν εἰς τὸν διοικητὴν τῆς Πελοποννήσου, Θωμᾶν τὸν Παλαιολόγον. Ἀλλ' ἀφ' οὗ καὶ ἡ Πελοπόννησος αὐτὴ ὑπέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν Βαρβάρων, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, μετωνομάσθη Γρηγόριος, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας βίον μακρὸν καὶ πλήρη θλίψεως καὶ ταλαιπωρίας. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐν Κερκύρᾳ διατριβήν του συνέγραψεν ὁ πολυπαθὴς Φραντζῆς, κατὰ ζήτησιν τῶν Ἀρχόντων αὐτῆς, Χρονικόν, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Παλαιολόγων, ἢ, ὡς αὐτὸς τὴν ὀνομάζει, τῶν Κομνηνῶν, ἀπὸ τοῦ 1260 ἕως τοῦ 1477 ἔτους, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται (μετὰ τῶν συνήθων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς παρεκβάσεων ἐκ τῆς κυρίας ὑποθέσεως) λεπτομερῶς πᾶν ὅ,τι ὀφθαλμοφανῶς εἶδε, καὶ ἔπαθε καὶ αὐτὸς ἐσχάτως εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἅλωσιν τῆς πόλεως, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Τὸ Χρονικὸν τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις κινεῖ εἰς συμπάθειαν καὶ δάκρυα καὶ τὸν πλέον ἀδιάφορον Ἀναγνώστην, ἐξεδόθη Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1796, φύλ. μετὰ προσθήκης Εἰκόνων τινῶν Βασιλέων.

Γεώργιος, ὁ Χοιροβοσκὸς μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του ὀνομαζόμενος, ὑπὸ δὲ τῶν φίλων του Τεχνικός, καὶ Ῥήτωρ κατ' ἐξοχήν, ἐχρημάτισε Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του περίφημος. Συνέγραψε Γραμματικήν, ἐκ τῆς ὁποίας σώζονται ταῦτα μόνον Α'. Περὶ Ἐγκλινομένων. Β'. Περὶ τοῦ ἐφελκυστικοῦ Ν. Γ'. Πρὸς τοὺς ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι Κανόνας ζητοῦντας καὶ Ὁμοιότητας. Δ'. Περὶ τῶν εἰς Ω θηλυκῶν ὀνομάτων, ἐκδοθ. εἰς τὸν Θησαυρὸν, καὶ Κέρας Ἀμαλθείας τοῦ Ἄλδου, καὶ ἀλλαχοῦ. Ε'. Περὶ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων ΕΙΜΙ καὶ ΕΙΜΙ ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκέρου. ϛ'. Περὶ Προσῳδίας, φυλαττόμενον εἰσέτι ἀνέκδοτον.

Γῆ (Terra, ἢ Tellus), Θεὰ αὐτογέννητος, ἤτις καὶ Ἑστία, καὶ Τιταία, καὶ Μεγάλη Μήτηρ ὀνομάζεται, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ μὲν τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς Τιτᾶνας καὶ Τιτανίδας, καὶ τοὺς Γίγαντας· ἐκ δὲ τοῦ Πόντου τὸν Φόρκυν, τὸν Θαύμαντα καὶ τὸν Νηρέα, καὶ ἐκ τοῦ Ταρτάρου τὸν Τυφῶνα, καὶ ἄλλους.

Γήδειον, ἢ **Γύδιον** (Παλαιόπολις), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικήν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι γενόμενοι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν Σπάρτην ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὠνομάθησαν Ἐλευθερολάκωνες.

Γηρυόνης (Geryon, ἢ Geryones), υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, Συγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐχρημάτισε Βασιλεὺς τῆς Ἐρυθείας εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐξουσίαζε τρία βασίλεια, ἐμυθολογήθη, ὅτι εἶχε τρία σώματα, ἢ ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς. Οὗτος ὁ σκληρὸς Βασιλεὺς ἔτρεφε μὲ ἀνθρώπινα κρέατα τὰς βοῦς του, ἕνα τρικέφαλον κύνα, καὶ ἕνα δράκοντα μὲ ἑπτὰ κεφαλάς. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς καταπολεμήσας αὐτὸν ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ Εὐρυσθέως, ἐκυρίευσεν ὅλας του τὰς βοῦς, καὶ τὰς ἔφερε ζωντανὰς εἰς τὰς Μυκήνας.

Γίγαντες (Gigantes), οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ἦσαν τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ὄφεις, καὶ εἶχον ὑπερμεγέθεις ἀνάστημα, καὶ ὄψεις καταπληκτικάς, ἀπὸ δὲ τοῦ στόματος αὐτῶν ἐξήρχετο πῦρ ἀδιάκοπον, καὶ ἡ δύναμίς των ἦτον ἀκαταμάχητος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπαρθέντες, συνῆχθησαν εἰς τὴν Πελλήνην, καὶ ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν συμμάχων αὐτοῦ, παρωργισμένοι μάλιστα εἰς τοῦτο ἀπὸ τὴν μητέρα των Γῆν, διὰ τὴν ταρτάρωσιν τῶν Τιτάνων. Αἱ ἀγριαι αὐτῶν φωναὶ, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματός των κινήματα ἔκαμον νὰ τρέμῃ τὸ πᾶν· ἐπειδὴ ἄλλοι μὲν

ἐξ αὐτῶν ἠκόντιζον κατὰ τοῦ οὐρανοῦ μεγαλωτάτους βράχους, ἄλλοι δὲ, δένδρα ἀναμμένα, καὶ ἄλλοι, βουνὰ ὁλόκληρα, καὶ ἡ μαχὴ αὐτῶν ἐγίνετο κρατερά. Ἀλλὰ τέλος ἐνικήθησαν καὶ κατεδικάσθησαν νὰ βασανίζωνται καταπλακωμένοι ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης. Οἱ ἀριστεῖς εἰς ταύτην τὴν μάχην μετὰ τὸν Δία ἐστάθησαν ὁ Ἄρης, ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ἥφαιστος, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἑκάτη, ἡ Ἄρτεμις, ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τελευταῖον ὁ ἀγέρωχος Ὄνος τοῦ Σιληνοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὀγκάνισμα ἐχρησίμευσεν ὡς τρομακτικὴ σάλπιγξ ἐναντίον τούτων τῶν ἀσεβῶν Γιγάντων.

Γλαύκη (Glauce). Z. Μήδεια.

Γλαῦκος (Glaucus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ναιάδος, ἁλιεὺς καὶ ἔμπειρος κολυμβητής. Οὗτος παρατηρήσας μίαν ἡμέραν, ὅτι οἱ ἰχθῦς, τοὺς ὁποίους ἔρριπτεν ἐπάνω τοὺς θαλασσίου χόρτου, ἐλάμβανον δύναμιν καὶ ἔπιπτον πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνο τὸ χόρτον, καὶ εὐθὺς ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ συνηριθμήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεῶν. Παραστένεται δὲ ὁ Γλαῦκος γέρων μεγαλοπρεπὴς, τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἰχθῦς, μὲ γένεια καὶ ὀφρύδια μεγάλα καὶ λευκά, μὲ κόμην ἐξηπλωμένην εἰς τοὺς ὤμους του, ἔχων τὸ στῆθος του γεμάτον ἀπὸ θαλάσσια χόρτα, καὶ τὰς χεῖρας του ὑψωμένας ὡς νὰ προσεύχεται.

Γλαῦκος, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, καὶ κόλπος αὐτόθι ὁμώνυμος.

Γλυκᾶς. Z. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.

Γόμφοι (Σταγοὶ, ἢ Καλαμπάκα), πόλις τῆς Θετταλίας, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πίνδου κειμένη (Κάτοικ. Γόμφος, καὶ Γομφεύς).

Γόννος (Γοννιά), πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Περραιβῶν (Κάτοικ. Γόννιος).

Γοργίας, Λεοντῖνος, Σικελιώτης, υἱὸς τοῦ Καρμαντίδου, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ περίφημος, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, καὶ μετὰ ταῦτα διδάσκαλος τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ ἄλλων πολλῶν. Οὗτος ἔφθασεν εἰς τόσην μεγάλην ὑπόληψιν, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν Λόγους του ὠνόμαζον Λαμπρὰ Φῶτα, ἢ Λαμπάδας, τὰς δὲ ἡμέρας, εἰς τὰς ὁποίας τοὺς ἐξεφώνει, ἐσέβοντο ὡς ἑορτὰς, καὶ εἰς τοὺς Δελφοὺς ὕψωσαν εἰς τιμήν του καὶ χρυσοῦν ἀνδριάντα. Ἀπέθανε δὲ ἑκατονταέτης, φθάσας, ὡς λέγουσι, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον δύο Λόγοι Α'. Ἑλένης Ἐγκώμιον. Β'. Ἀπολογία Παλαμήδους, ἐκδ. εἰς τὸν Η'. τόμον τῆς τοῦ Reiskίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γοργόνες (Gorgones), Θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κητοῦς, Μέδουσα, Σθενὼ, καὶ Εὐρυάλη ὀνομαζόμεναι, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μὲν δύο ἦσαν ἀθάνατοι, ἡ δὲ Μέδουσα, θνητὴ, ἔχουσαι καὶ τὴν ἰδιότητα νὰ μεταμορφόνωσιν εἰς λίθους ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὰς κυττάξει κατὰ πρόσωπον. Κατῴκουν δὲ πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Λιβύας, καὶ εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν των δράκοντας ἀντὶ τριχῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους των, διὰ τῶν ὁποίων ἐπτάμεναι, ἔκαμνον τρομερὸν καὶ καταπληκτικὸν κρότον.

Γόρτυνα, πόλις τῆς Κρήτης, παρὰ τὸν ληθαῖον ποταμὸν κειμένη (Κάτικ. Γορτυναῖος, καὶ Γορτύνιος).

Γραία. Z. Τάναγρα.

Γραῖαι (Graeae), Θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἐυνὼ, Περφηδὼ, καὶ Δεινὼ ὀνομαζόμεναι, λαβοῦσαι ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐγεννήθησαν γραῖαι, καὶ εἶχον αἱ τρεῖς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν, καὶ ἕνα ὀδόντα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀνεπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ὅταν ἤθελον δηλαδὴ νὰ κυττάξωσιν, ἢ νὰ φάγωσιν.

Γραικὸς (Graecus), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἴμονος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος ὠνομάσθη Ἑλλάς, καὶ Ἕλληνες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, Γραικοὶ τὸ πρῶτον καλούμενοι, μὲ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐκλήθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν λοιπῶν δυτικῶν Γενῶν ὅλοι ἐν γένει οἱ Ἕλληνες, καὶ Γραικία (Graecia), ἡ Ἑλλὰς μ' ὅλον ὅτι ἡ Ἑλλὰς ποτὲ δὲν ὠνομάσθη Γραικία ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ Γραικοὶ μόνον οἱ ὑπήκοοι τοῦ εἰρημένου Γραικοῦ καὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, πόλεως, ἢ μικρᾶς χώρας τῆς Θεσσαλιώτιδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἔπειτα τὸ κλεινὸν αὐτὸ ὄνομα καὶ ἄλλα διάφορα μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἤρχισε νὰ λαλῆται ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Γρανικὸς (Σουσουγιολὶ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μικρὰν Μυσίαν ῥέων.

Γράτιος (Gratius) Φαλίσκος, οὕτως ἐπονομασθεὶς, ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τοὺς Φαλίσκους, λαοὺς ἀρχαίους τῆς Τυρρηνίας, ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ συνέγραψεν εἰς Ἑξαμέτρους στίχους Ποίημα Κυνηγετικὸν, ἐκδ. μετὰ τοῦ Νεμεσιανοῦ ἐν Μιτταυΐᾳ, 1776, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Γρηγέντιος, Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ταφὰρ, πόλεως τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅστις συνωμίλησε μετὰ τινος Ἰουδαίου Ἑρβᾶν περὶ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως τῶν Ὁμηριτῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ. Αὐτὴ δὲ ἡ Ὁμιλία, ἥτις καὶ Διάλογος ἐπιγράφεται ἐξεδόθη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων ἐν Παρισίοις 1654, Τόμ. ΙΑ'. καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Γρηγοράς. Z. Νικηφόρος Γρηγοράς.

Γρηγόριος, ἢ Γεώργιος Πάρδος, Κοιν. Γρηγόριος Κόρινθος, ἢ Κορίνθου, Ἀχιεπίσκοπος δηλαδή, τοῦ ὁποίου σώζεται βιβλίον Περὶ Διαλέκτων, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1811, 8, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Γρηγόριος Θαυματουργός, ἐγεννήθη ἀπὸ Ἐθνικούς, πλὴν ἐπισήμους γονεῖς εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ καταπεισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους, ἔγεινε Χριστιανός, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας του πατρίδος, ὅπου ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του ὁσίως καὶ δικαίως, μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Σώζονται τούτου τοῦ Θαυματουργοῦ Πατρὸς Α΄. Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Ὠριγένην. Β΄. Μεταφρασις εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν. Γ΄. Ἑρμηνεία τῆς Πίστεως. Δ΄. Ἐπιστολὴ Κανονική. Ε΄. Περὶ ψυχῆς πρὸς Τατιανὸν, καὶ τινες ἄλλαι Ὁμιλίαι, ἐκδοθ. ἐν Μαγουντίᾳ 1604, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Γρηγόριος Μάγνος (Greg. Magnus), ἤτοι Μέγας, ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ ὅσιος, καὶ πάσης ἀρετῆς καὶ παιδείας κάτοχος. Ἀπέθανε κατὰ τὸ 604 ἔτος, ἀφήσας πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα εἰς τὸ Λατινικὸν, καί τινας ἐπιστολὰς εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Γρηγόριος, Ναζιανζηνὸς, μέγας Θεολόγος, καὶ Ποιητὴς εὐδόκιμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀρειανζὸν, κωμόπολιν τῆς δευτέρας Καππαδοκίας. Οὗτος ἀρ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας του σπουδὰς εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὑπῆγεν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔλαβε τὴν φιλίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ τὴν γνωριμίαν Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ἀναχωρήσας δ' ἐκεῖθεν, ἐχειροτονήθη πρῶτον μὲν Ἐπίσκοπος Σασίμων, ἢ Ζασίμων, κωμοπόλεως τινὸς τῆς Καππαδοκίας, ἔπειτα δὲ προεχειρίσθη εἰς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, ὅπου διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀκαταπαύστους τῶν Ἀρειανῶν καταδρομὰς, τῶν ὁποίων ὁ Θεῖος οὗτος Πατὴρ ἦτον ἐχθρὸς Θανάσιμος, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ Θρόνου, καὶ ν' ἀποθάνῃ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν πατρίδα του, φθάσας εἰς γῆρας μακρόν. Ὁ Γρηγόριος συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Λόγους, Ἐπιστολὰς, Ποιήματα, καὶ ἄλλα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1630, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Γρηγόριος ὁ Νύσσης Ἐπίσκοπος, ἦτον ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ Θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν Ἀρειανῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ διαφόρως κατατρεχόμενος, ἀπεβλήθη τοῦ Θρόνου, τὸν ὁποῖον πάλιν ἀπολαύσας, καὶ ποιμάνας ὁσίως καὶ Θεαρέστως τὸ ποίμνιόν του, ἀνεπαύθη πρὸς Κύριον. Συνέγραψε καὶ οὗτος πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα,

ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1615, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ ἐξ Ἀσίας καταγόμενος, ἐχρημάτισε Μοναχὸς τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ Θανάσιμος ἐχθρὸς τῶν Λατίνων, κατὰ τῶν ὁποίων πλεῖστα καὶ ἐλάλησε, καὶ συνέγραψε, καὶ μάλιστα κατὰ τοῦ Μοναχομάχου Βαρλαὰμ τοῦ Καλαβροῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τούτου τοῦ ἐνθέρμου ζηλωτοῦ τῶν ἡμετέρων δογμάτων ἐξεδόθησαν ὀλίγα τινὰ εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Γύαρος (Γυούρα), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Γυαρεύς).

Γύγης (Gyges), ποιμὴν τοῦ Κανδαύλου, Βασιλέως τῶν Λυδῶν. Οὗτος καταβὰς ποτε εἰς μικρὸν χάσμα τῆς γῆς, εἶδεν ἐκεῖ ἕνα χάλκινον ἵππον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κοιλίαν ἐφαίνετο σημεῖον θυρίδος τινός. Ἀνοίξας δὲ ὑπὸ περιεργείας ταύτην τὴν θυρίδα, εὗρε πτῶμα ἀνθρώπου ἱκανοῦ μεγέθους, καὶ εἰς τὸν δάκτυλον αὐτοῦ χρυσοῦν δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον λαβών, ἀνεχώρησε, καὶ ἔκτοτε ἤρχισε νὰ τερατουργῇ, ἐπειδὴ φορῶν αὐτὸ, ἐγίνετο κατὰ τὴν θέλησίν του ὁρατὸς, καὶ ἀόρατος ἀπὸ τοὺς περὶ αὐτὸν, ὅταν ἔστρεφε τὴν πυελίδα πρὸς τὸ ἔσωθεν τῆς παλάμης του. Εἰσχωρήσας λοιπὸν ἀκινδύνως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ βασίλεια διὰ τούτου τοῦ θαυματουργοῦ δακτυλιδίου, ἔλαβε τὴν φιλίαν τῆς βασιλίσσης, καὶ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον, φονεύσας ἀοράτως τὸν ἄθλιον Κάνδαυλον, καὶ ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπασπιστάς του.

Γύης (Gyes), ἢ Γύγης. Ζ. Ἑκατόγχειρες.

Γύθιον. Ζ. Γήθειον.

Γυμνάσιον. Ζ. Κυνόσαργες.

Γυμνοπαιδιαὶ, ἑορτὴ τῶν Σπαρτιατῶν, πανηγυριζομένη ἐτησίως, κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνὸς, πρὸς ἐξάσκησιν τῶν παίδων, οἱ ὁποῖοι ἐχόρευον γυμνοὶ περὶ τὸν ναὸν τῆς Ὀρθρίας λεγομένης Ἀρτέμιδος, κάμνοντες καὶ ἄλλους γυμνικοὺς ἀγῶνας.

Γυρτώνη, πόλις τῆς Θετταλίας, παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Γυρτώνιος).

Δ Α

Δαίδαλα, ἑορτὴ τῶν Πλαταιῶν, πανηγυριζομένη ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα νομίζουσα, ὅτι ἀδικεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της Διὸς, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, τὸν ἀφῆκε μίαν ἡμέραν, καὶ φεύγουσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Κατέβη δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ, καὶ διὰ συμβουλῆς τῆς Ἀφροδίτης, λαβὼν εἰς τὴν ἀμαξάν του ἓν ἄγαλμα (δαίδαλον κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν), περιήχησε ὅλην τὴν πόλιν κηρύττων, ὅτι εἶναι ἡ Πλάτεια, θυγατὴρ τοῦ

Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μέλλει νὰ λάβῃ διὰ νόμιμόν του γυναῖκα. Ἡ δὲ Ἥρα ἀκούσασα τοῦτο ἐδαιμονίσθη ἀπὸ τὸν θυμόν της, καὶ πεσοῦσα ἐπάνω εἰς τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο, τὸ κατεσύντριψε, καὶ οὕτως ἐφιλιώθη μετὰ τοῦ Διός. Οἱ Πλαταιεῖς λοιπὸν ἑώρταζον ἐτησίως ἑορτὴν εἰς ἀνάμνησιν ταύτης τῆς πράξεως.

Δαιδαλίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Δαιδαλίδης).

Δαίδαλος (Daedalus), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐπάλμου καὶ τῆς Λευκίππης, Ἀγαλματοποιὸς καὶ Τέκτων ἄριστος. Οὗτος φονεύσας ὑπὸ φθόνου τὸν μαθητήν καὶ ἀνεψιόν του Τάλων, καὶ κριθεὶς εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Διαφυγὼν δὲ τὴν ποινὴν ταύτην, κατέφυγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Μίνωα τὸν δεύτερον, ὅπου κτίσας τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύρινθον, κατεσκεύασε καὶ μίαν βοῦν ξυλίνην, εἰς τὴν ὁποίαν κλεισθεῖσα ἔπειτα ἡ Πασιφάη, γυνὴ τοῦ Μίνωος, συνευρέθη μὲ τὸν πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος θαλάσσιον ταῦρον, καὶ ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον. Τοῦτο τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας κλείσας ὁ Μίνως εἰς τὸν Λαβύρινθον, τὸ ἔτρεφε μὲ κρέατα ἀνθρώπων, ἕως ὅτου ἐλθὼν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Θησεὺς τὸ ἐφόνευσε, διδαχθεὶς τὸν τρόπον καὶ τοῦ φόνου, καὶ τῆς ἐκ τοῦ Λαβυρίνθου ἐξόδου ὑπὸ τῆς Ἀριάδνης, θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Μίνωος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Μαθὼν δὲ ὁ Μίνως, ὅτι ὅλα ταῦτα ἔγειναν διὰ τῆς τέχνης τοῦ Δαιδάλου, ἐφάλισεν εἰς τὸν αὐτὸν Λαβύρινθον καὶ αὐτὸν καὶ τὸν υἱόν του Ἴκαρον. Ἀλλ' ὁ Δαίδαλος κατασκευάσας ἐκεῖ πτερὰ ξύλινα, καὶ κολλήσας αὐτὰ ἐπάνω των μὲ κηρίον, ἀπέπτη ἐκεῖθεν μετὰ τοῦ υἱοῦ του· ἀλλ' ἐσώθη μόνος του εἰς τὴν Κύμην τῆς Ἰταλίας, ἐπειδὴ ὁ Ἴκαρος μὴ θελήσας ν' ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, ἀνέβη ὑψηλότερα τοῦ πρέποντος, καὶ οὕτως ἀνέλυσε τὸ κηρίον τῶν πτερῶν του ἀπὸ τὴν πολλὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, καὶ πεσών, ἐπνίγη εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθὲν Ἰκάριον πέλαγος.

Δαιμογοργών (Daemogorgon), Θεὰ αὐτογέννητος, ἡ ὁποία, ὡς ἐπιστεύετο, ἐσχημάτισε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ εἶχε τὴν κατοικίαν της μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς.

Δαίμων (Genius), γενικῶς εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ Ρωμαίους ἐσήμαινε θεῖον πρόσωπον, ἢ Θεόν, ἤ, κατὰ Πλάτωνα, ὂν μεταξὺ θνητῆς καὶ ἀθανάτου φύσεως, ταὐτόσημον τοῦ Ἡμίθεος, ἢ Ἥρως. Ἰδιαιτέρως δὲ οἱ Δαίμονες, ἕως 30,000 καθ' Ἡσίοδον, ἦσαν πνεύματα νοερά, ἐφορεύοντα εἰς ὅλας τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις. Ἐπίστευον δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος εἶχε δύω Δαίμονας, ἕνα ἀγαθὸν, καὶ ἄλλον πονηρόν· καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς

τὸν ὠθήγει εἰς τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ πονηρὸς, εἰς τὰ κακὰ ἔργα. Πολλάκις δὲ τὸ Δαίμων ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Τύχη.

Δαίμων, ἡ Δάμων, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ 1812, 8. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Δακία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνουσα τὴν Τρανσυλβανίαν, Μολδαυΐαν, Βλαχίαν, Βεσσαραβίαν, καὶ μέρος τῆς Οὐγγαρίας (Κάτοικ. Δάκος).

Δακτυλομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως δακτυλιδίου τινὸς γινομένη μαντεία.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι. (Dactyli Idaei), Ζ. Κορύβαντες.

Δαλματία (Dalmazia), ἐπαρχία τῆς Βαρβαρικῆς Ἰλλυρίδος, περιέχουσα μέρος τῆς νῦν Σκλαβονίας, ἢ Σλαβονίας (Κάτοικ. Δαλμάτης).

Δαμασκηνός. Ζ. Ἰωάννης Δαμασκηνός.

Δαμάσκιος, ὁ ἐκ τῆς Συρίας, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν Ἀμμώνιον, καὶ ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν Μαρῖνον, Ζηνόδοτον καὶ Ἰσίδωρον, τῶν ὁποίων ἔγεινε καὶ διάδοχος τῆς διδασκαλικῆς αὐτῶν Καθέδρας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τεμάχια τινὰ εἰς τὸν Σουίδαν καὶ Φώτιον.

Δαμασκὸς (Σιὰμ), ἡ παλαιὰ μητρόπολις τῆς Συρίας, ὀνομαστὴ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ της κτίρια (Κάτοικ. Δαμασκηνός).

Δάμασος (Damasus), Ἱσπανὸς τὸ γένος, καὶ τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 384 ἔτος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ὀλίγα τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1672, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Δαμάστης (Damastes). Ζ. Προκρούστης.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Κωμικός, ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Δαναὴ (Danaë). Ζ. Ἀκρίσιος, Εὐριπίδης.

Δαναὸς καὶ Αἴγυπτος (Danaus καὶ Aegyptus), ἦσαν ἀδελφοί, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Βήλου, Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῆς Ἀγχινόης, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Αἴγυπτος ἐγέννησε πεντήκοντα υἱούς, ὁ δὲ Δαναὸς, ἰσαρίθμους θυγατέρας, τὰς καλουμένας Δαναΐδας. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ εἶχον συγχυσθῆ ἀναμεταξύ των, ἀνεχώρησεν ὁ Δαναὸς ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατῴκησεν εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ὅλους τοὺς ἐγχωρίους, Δαναούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐκλήθησαν μὲ γενικώτερον ὄνομα, ἀπὸ τοὺς Ποιητὰς μάλιστα τῶν Λατίνων, καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, Δαναοὶ (Danai). Μετὰ

παρέλευσιν δὲ καιροῦ φιλιωθέντες πάλιν ἀναμεταξύ των, ἀπεφάσισαν, διὰ βεβαίωσιν τῆς φιλίας των, νὰ συνάψωσι καὶ συνοικέσιον μεταξὺ τῶν τέκνων αὐτῶν, τουτέστιν οἱ υἱοὶ τοῦ Αἰγύπτου νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκας τὰς θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ. Ἔγεινεν ἡ συγκατάθεσις καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη. Ἀλλ' ὁ Δαναὸς εἴτε πᾶσος φυλάττων ἀκόμη, εἴτε τὸν χρησμὸν φοβούμενος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι θέλει ἐκβρονισθῆ ἀπὸ ἕνα γαμβρόν του, ἐσυμβούλευσε τὰς θυγατέρας του, νὰ σφάξωσιν εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου των ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ὅλαι ἔβαλον εἰς πρᾶξιν τὴν προσταγὴν τοῦ πατρός των, πλὴν τῆς Ὑπερμνήστρας, ἡ ὁποία ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της Λυγκέως. Διὰ δὲ τὸ ἀνόμημα τοῦτο κατεδικάσθησαν αἱ Δαναΐδες αὗται εἰς τὸν Τάρταρον νὰ ἀνασύρωσιν ὕδωρ εἰς τρυπημένον πιθάριον, καὶ ἡ τιμωρία των ἔπρεπε νὰ παύσῃ, ὅταν ἤθελε γεμίσει ἐκεῖνο τὸ πιθάριον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀδύνατον, καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ ω Εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν » Παροιμία, λεγομένη διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβωσι τέλος.

Δανούβιος (Danubius), Κοιν. Δούναβις, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης μέγιστος, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὸ ὄρος Ἀβενόβαν εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ῥέων πρὸς Ἀνατολὰς, χύνεται δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Οὗτος ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὴν Ἀξιούπολιν καὶ κάτω ὀνομάζεται Ἴστρος.

Δάρδανος, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Ἑλλήσποντον πλησίον τῆς Ἀβύδου, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβον τὸ ὄνομα καὶ τὰ νῦν Δαρδανέλλια.

Δάρης, Φρύγιος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου. Συνέγραψεν Ἰλιάδα Φρυγίαν, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἁλώσεως τῆς Τρωάδος, τῆς ὁποίας σώζεται μία ὑποβολιμαία Λατινικὴ Μετάφρασις εἰς Ἑξαμέτρους στίχους ὑπὸ Κορνηλίου Νέπωτος, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ ἐγράφη πολλοὺς χρόνους μετὰ τὸν Νέπωτα εἰς τὸ Λατινικὸν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕφος, τὸ ὁποῖον εἶναι τοῦ παρακμάζοντος Λατινισμοῦ. Ἐξεδόθη δὲ αὕτη μετὰ τοῦ Δίκτυος ἐν Ἀμστελοδ. 1702, 4. μετὰ τῆς Παραφράσεως, καὶ πολλῶν Σημειώσεων.

Δασέα, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Δασεάτης).

Δαυλὶς (Δαύλεια), πόλις τῆς Φωκίδος, μεταξὺ Χαιρωνείας καὶ Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Δαυλιεύς).

Δαυνία (*Capitanata*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, μεταξὺ Φρέντου καὶ Ἀυφίδου τῶν ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Δαύνιος).

Δάφνη (Daphne), Θυγάτηρ τοῦ Λάδωνος, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Γῆς. Αὕτη φεύγουσα τοὺς ἔρωτας καὶ

τὴν βίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, παρεκάλεσε τὴν μητέρα της Γῆν νὰ τὴν βοηθήσῃ· ἡ δὲ Γῆ σχισθεῖσα, τὴν κατέπιε ζωντανὴν, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἀνέβωκε τὸ ὁμώνυμόν της φυτὸν, τὴν δάφνην. Ὁ δὲ Ἀπόλλων πρὸς παραμυθίαν του κόψας κλάδους, ἐστέφθη, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ στέφωνται καὶ οἱ ἀθληταὶ εἰς τὰ Πύθια μὲ στέφανον δάφνης.

Δαφνηφόρια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Βοιωτῶν, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὴν ὁποίαν λιτανεύοντες, εἰσήρχοντο εἰς τὸν ναόν του, βαστάζοντες εἰς τὰς χεῖρας των κλάδους δάφνης, καὶ ψάλλοντες ὕμνους εἰς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτοῦ.

Δεῖμος. Ζ. Ἄρης.

Δείναρχος, Κορίνθιος, Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ Ὑπερίδου. Οὗτος συγγράφων Λόγους μὲ μισθὸν, ἀπέκτησε πολὺν πλοῦτον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κατηγορηθεὶς ὡς φιλάργυρος, κατέφυγεν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέψας ὕστερον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ διδασκάλου του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν Δημητρίου τοῦ Μάγνητος, ὁ Δείναρχος συνέγραψεν ὑπὲρ τοὺς 160 Λόγους διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως εἰς ἡμᾶς τρεῖς μόνον ἀπεσώθησαν Α'. Κατὰ Δημοσθένους. Β'. Κατὰ Ἀριστογείτονος. Γ'. Κατὰ Φιλοκλέους, ἐκδοθ. εἰς τὸν Γ'. καὶ Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων, καὶ εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Δεινώ. Ζ. Γραῖαι.

Δεινοσοφιστὴς. Ζ. Ἀθήναιος Δεινοσοφιστὴς.

Δειράδης, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Δειραδιώτης).

Δεκέλεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Δεκελεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ. Δεκελειάθεν).

Δεκέμβριος (December), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Δέκατος τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Δέλτα. Ζ. Αἴγυπτος.

Δελφίνιον, ναὸς τοῦ οὕτω καλουμένου Δελφωνίου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἦτον καὶ κριτήριον περὶ Φόνου.

Δελφοὶ (Καστρὶ), πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐπισημότατον ἀπὸ ὅλα. Εὑρέθη δὲ τὸ μαντεῖον τοῦτο κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐκτίσθη ἔπειτα ὁ ναὸς ἦτον χάσμα γῆς· ἐκεῖ πλησιάσασαι τὸ πρῶτον μερικαὶ αἶγες, καὶ ζαλισθεῖσαι ἀπὸ τὰς

ἐξερχομένας κακὰς ἀναθυμιάσεις, ἤρχισαν νὰ κάμνωσι σχήματα ἀλλόκοτα, καὶ νὰ ἀναβίδωσι τρόπον τινὰ φωνὰς ἀσυνειδίστους. Πλησιάσας δὲ ὑπὸ περιεργείας καὶ ὁ βοσκὸς αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο τὸ χάσμα, ἔπαθε καὶ αὐτὸς τὰ αὐτά, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη φήμη, ὅτι τὸ χάσμα ἐκεῖνο δίδει χρησμούς. Οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ τόπου περιτειχίσαντες τὸ χρησμολόγον ἐκεῖνο μέρος, ὡρισαν μίαν παρθένον νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τοὺς χρησμούς. Μετὰ δὲ ταῦτα κτίσαντες καὶ ναὸν περικαλλῆ, ἀφιέρωσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὸ μαντεῖον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις ὠνομάσθη Πύθιος, διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος. Ἔκτοτε λοιπὸν ἐλέγετο, ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐνέπνεε τοὺς χρησμοὺς εἰς τὴν Ἱέρειαν τοῦ ναοῦ, Πυθίαν καὶ αὐτὴν καλουμένην, ἡ ὁποία τοὺς ἐξεφώνει, καθημένη ἐπάνω εἰς μεγαλοπρεπῆ Τρίποδα, μὲ φωνὴν καὶ σχήματα ἀλλόκοτα, διότι ἔπασχε καὶ αὐτὴ μεγάλους σπασμοὺς ἀπὸ τὴν ἐκ τοῦ χάσματος ἐκείνου ἐξερχομένην κακοσθῆ ἀναθυμίασιν. Οἱ δὲ παριστάμενοι Ἱερεῖς σημειοῦντες ἐκείνας τὰς ἀνάρθρους φωνάς, τὰς διέθετον κατὰ τὴν χρείαν διὰ στίχων, καὶ οὕτως ἔδιδον ἐγγράφως τοὺς χρησμοὺς εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, πλὴν πάντοτε ἐπιδεχομένους διπλῆν ἐξήγησιν, διὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ ἀπάτη των. Τὰ δὲ ἀφιερώματα καὶ οἱ θησαυροὶ τούτου τοῦ μαντείου ἦσαν λαμπρότατα καὶ πολλότατα, κ' ἔδωκαν πολλάκις αἰτίαν ἱεροσυλίας καὶ μεγάλων πολέμων.

Δέξιππος, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου χρηματίσας. Συνέγραψεν Ἐρωτήματα εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους, τῶν ὁποίων ἡ Λατινικὴ μόνον Μετάφρασις ἐξεδόθη ἐν Βενετίᾳ, 1546, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δέρας, ἢ κώδιον χρυσοῦν, ἦτον τὸ δέρμα τοῦ χρυσομάλλου Κριοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφιερώσει ὁ Αἰήτης, Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἄρεως, καταστήσας καὶ φύλακας αὐτοῦ ἕνα φοβερώτατον δράκοντα, καὶ δύω χαλκόποδας καὶ πῦρ πνέοντας ταύρους. Τοῦτο τὸ δέρας ἦτον προωρισμένον νὰ φερθῇ πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἔπρεπε, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Εἱμαρμένης, ὅστις ἔμελλε νὰ τὸ λάβῃ, νὰ γεωργήσῃ πρῶτον τὴν πεδιάδα τοῦ Ἄρεως μὲ τοὺς ἀγρίους ἐκείνους ταύρους, καὶ, φονεύσας καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα, νὰ σπείρῃ ἐκεῖ τοὺς ὀδόντας του, καὶ νὰ φονεύσῃ ἔπειτα καὶ ὅλους τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀναδοθησομένους ἐνόπλους ἄνδρας· τὰ ὁποῖα ὅλα εὐκόλως κατώρθωσεν ὁ δι' αὐτὸ τὸ δέρας πεμφθεὶς Ἰάσων διὰ τῆς βοηθείας τῆς Μηδείας, θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Z. Ἀθάμας, Πελίας, Ἰάσων, Μήδεια.

Δέρβη, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν, πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἰκονίου κειμένη (Κάτοικ. Δερβήτης).

Δέρκυνος (Dercynus). Z. Ἀλβίων.

Δευκαλίων (Deucalion), υἱὸς τοῦ Προμηθέως ἐκ τῆς Πανδώρας, καὶ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου θέλων ὁ Ζεὺς νὰ τιμωρήσῃ μὲ κατακλυσμὸν τὰ ἀνομήματα τῶν ἀνθρώπων, ἔβρεξεν ἐξ οὐρανοῦ ῥαγδαίως, καὶ ἔπνιξε τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἑλλάδος ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Πρὶν δὲ συμβῇ ὁ κατακλυσμὸς, ὁ Δευκαλίων διὰ συμβουλῆς τοῦ πατρός του Προμηθέως κατασκευάσας μίαν κιβωτὸν, καὶ ἐμβὰς μέσα εἰς αὐτὴν, ἐσώθη μετὰ τῆς γυναικός του Πύῤῥας εἰς τὸν Λυκωρέα, λιμένα τοῦ Παρνασσοῦ. Μετὰ δὲ τὴν παῦσιν τῆς βροχῆς ἐξελθόντες ἀπὸ τὴν κιβωτὸν, ἔθυσαν εἰς τὸν Δία. Ὁ δὲ Ζεὺς ἰδὼν τὴν εὐσέβειαν αὐτῶν, τοὺς εἶπε νὰ ζητήσωσιν Ὅ,τι καὶ ἂν θέλουν· αὐτοὶ δὲ ἐζήτησαν νὰ γενώσι πάλιν ἄνθρωποι. Συγκατανεύσας εἰς τὸ ζήτημά των ὁ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν Θεῶν, τοὺς ἐπρόσταξε νὰ ῥίπτωσιν ὀπισθέν των τὰ ὀστᾶ τῆς μεγάλης μητρός· τὸ ὁποῖον ἐννοήσαντες αὐτοὶ, ἐλάμβανον ἀπὸ τὴν γῆν λίθους (λᾶας, ὅθεν ὁ λαὸς) καὶ τοὺς ἔῤῥιπτον ὀπίσω των· καὶ ὅσους μὲν ἔῤῥιπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγίνοντο ἄνδρες, ὅσους δὲ ἡ Πύῤῥα, γυναῖκες. Οὗτος ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ Ὠγύγου εἶναι οἱ πλέον ὀνομαστοὶ εἰς τοὺς μυθικοὺς χρόνους.

Δηϊάνειρα (Dejanira), θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως, Βασιλέως τῆς Καλυδῶνος ἐκ τῆς Ἀλθαίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους. Αὕτη μαθοῦσα, ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, Βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐλκύσῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγάπην της, ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν δολίαν συμβουλὴν τοῦ Νέσου Κενταύρου, καὶ οὕτως ἐπροξένησε τὸν ἐλεεινὸν αὐτοῦ θάνατον. Z. Νέσος, Ἡρακλῆς.

Δηϊδάμεια (Deidamia). Z. Ἀχιλλεύς.

Δηϊπύλη (Deipyle). Z. Ἄδραστος.

Δηΐφοβος (Deiphobus). Z. Ἑκάβη.

Δηϊωνεύς (Dejoneus). Z. Κέφαλος.

Δήλια (Delia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, τὴν ὁποίαν κατέστησεν ὁ Θησεὺς, ἐπιστέῤῥων ἀπὸ τὴν Κρήτην, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπεκράτησε δ' ἔπειτα νὰ πέμπωσιν οἱ Ἀθηναῖοι κατ' ἔτος, ἢ κατὰ πενταετίαν, θυσίαν μεγαλοπρεπῆ μὲ ἐκείνην τὴν ναῦν (ἥτις καὶ Θεωρὶς, ἢ Δηλιὰς ἐλέγετο), μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιστρέψει αὐτὸς ἀπὸ τὴν Κρήτην, ἀνανεοῦντες τὴν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. Ἕτερον δὲ ταύτην τὴν θυσίαν οἱ πλέον ἐξαίρετοι νέοι

τῶν Ἀθηναίων Δηλιασταὶ καλούμενοι, οἱ ὁποῖοι ἐκβαίνοντες εἰς τὴν νῆσον, ἐχόρευον περὶ τὸν ναόν, ψάλλοντες ὕμνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Θησέως. Ἐπιστρέφοντας δὲ ἀπὸ τὴν Δῆλον, τοὺς ἐπροϋπάντει ὅλος ὁ λαός, καὶ τοὺς ἐδέχετο μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην. Ἐν ᾧ δὲ ἔλειπεν ἐκείνη ἡ Θεωρὶς ναῦς, δὲν ἦτον συγχωρημένον νὰ φονευθῇ κανένας καταδικος, ἀλλ' ἐφυλάττετο φυλακωμένος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ, καθὼς συνέβη εἰς τὴν καταδίκην τοῦ Σωκράτους, καὶ ἄλλων.

Δῆλιον (Δῆλα), πολίχνη τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς Ταναγρας (Κάτοικ. Δηλιεύς).

Δῆλος (Σδῆλε), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ὀνομαστὴ ποτὲ διὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ κοινὸν Ταμεῖον τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων (Κάτοικ. Δήλιος).

Δημάδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀσημάντου τινὸς Δημάδου, Ῥήτωρ πονηρός, φιλάργυρος, καὶ κόλαξ τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν πολλὰ χρήματα, ἐζήτει νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του. Σώζεται καὶ αὐτοῦ εἷς μόνος Λόγος, ἐκδοθ. εἰς τὸν Γ'. κα' Δ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥειζκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων· καὶ προσέτι εἰς τὸν Ε'. τόμον τῆς ἀρίστης τοῦ Βεκκέρου ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Δημήτηρ, καὶ Δήμητρα (Ceres), Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Αὐτη περιερχομένη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον διὰ νὰ εὑρῃ τὴν Θυγατέρα της Περσεφόνην (Ζ. Περσεφόνη), ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν Γεωργικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνομίζετο ἔφορος τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ τοῦ Θερισμοῦ. Παραστένεται δὲ γυνὴ μὲ μεγάλους μαστοὺς, ἐστεμμένη μὲ ἄνθη καὶ στάχυας, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν μίαν της χεῖρα λαμπάδα, ἢ δρέπανον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην στάχυας, ἢ καλαθον γεμάτον ἀπὸ σπόρον. Ἐνίοτε δὲ παραστένεται καὶ καθημένη ἐπάνω εἰς βοῦν, ἢ εἰς ἅμαξαν, συρομένην ἀπὸ δράκοντας.

Δημητριάς (Γορίτσα), πόλις ποτὲ περίφημος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ (Κάτοικ. Δημητριεύς).

Δημήτριος Πεπαγομηνός, Ἰατρὸς Μιχαὴλ τοῦ Η'. διὰ προσταγῆς τοῦ ὁποίου συνέγραψε Α'. Περὶ Ποδάγρας κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Γαληνοῦ καὶ ἐξ ἰδίας πείρας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1558, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἱερακοσόφιον, ἢ Περὶ τῆς τῶν Ἱεράκων ἀνατροφῆς τε καὶ ἐπιμελείας. Γ'. Κυνοσόφιον, ἢ Περὶ ἀνατροφῆς τῶν Κυνῶν. Δ'. Ὀρνεοσόφιον, ἢ Περὶ ἀνατροφῆς τῶν Ὀρνίθων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥιγαλτίου Συλλογὴν ἐν Παρισίοις, 1612, 4, εἰς τόμους τρεῖς.

Δημήτριος, Φαληρεύς, οὗτος ἐπ-

ονομασθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὸ Φάληρον, πόλιν καὶ λιμένα τῆς Ἀττικῆς, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ διὰ τὴν ἀξιότητά του, διοικητὴς τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ὕψωσαν 360 ἀνδριάντας χαλκοῦς. Μετὰ δὲ τὸν Θάνατον τοῦ Κασσάνδρου, τοῦ φίλου καὶ ὑπερασπιστοῦ αὐτοῦ, τὸν ἐδίωξαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν πόλιν, συντρίψαντες καὶ ὅλους τοὺς ἀνδριάντας του, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἀρετὴν, διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἤγειραν, καθὼς εἶπε μόνος του, ὅταν ἤκουσε τοῦτο. Διωχθεὶς λοιπὸν ὁ Δημήτριος ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν, κατέφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, καὶ ἐστάθη ἡ αἰτία τοῦ νὰ συγκροτηθῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἡ περίφημος ἐκείνη Βιβλιοθήκη, καὶ προσέτι νὰ μεταφρασθῶσι καὶ τὰ βιβλία τῆς Θείας Γραφῆς ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, καθὼς ἡ περὶ ταύτης ἱστορία διαλαμβάνει. Μισούμενος δὲ ἀπὸ Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ἐξωρίσθη μετὰ τὸν Θάνατον Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν, δηχθεὶς τὴν χεῖρα ὑπό τινος ἀσπίδος. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ βιβλίον, Περὶ Ἑρμηνείας, ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὡς νόθον ὑπὸ τῶν Κριτικῶν νομίζεται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ῥητόρων τοῦ Ἄλδου, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀλτεμβ. 1779, 8, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Δημήτριος Χαλκονδύλης, ἢ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος, Γραμματικὸς, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ παιδείαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἀπέθανεν ἐν Μεδιολάνοις εἰς ηλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἑπτά, Θαυμαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν καθαριότητα τῶν ἠθῶν του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Ἐρωτήματα Γραμματικά, ἢ Συνοπτικὴ Γραμματικὴ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1546, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δημήτριος Χρυσολωρᾶς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ, Γουδέλης ἐπονομαζόμενος, καὶ Μυστικὸς Σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἐμμανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου χρηματίσας. Οὗτος εἶναι ὁ Δημήτριος, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ὁ Θεῖος του Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Συνέγραψε δὲ καὶ οὗτος Α'. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν δύω Ἐκκλησιῶν. Β'. Ἐπιστολὰς πρὸς τὸν εἰρημένον Αὐτοκράτορα. Γ'. Ψύλλας Ἐγκώμιον, σωζόμενα εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Δημόκριτος, Ἀβδηρίτης, Φιλόσοφος ἀγχίνους, καὶ ἀκάματος τῆς φύσεως ἐξιχνευτής. Οὗτος μετὰ τὸν Θάνατον τοῦ πατρός του κληρονομήσας μεγάλην ποσότητα χρημάτων, περιῆλθε πολλὰς χώρας

καὶ πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας ἤνθουν ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ ἐπιστῆμαι. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ κλεισθεὶς εἰς τὸ οἰκίδιον τοῦ κήπου του, ἐζήρευνα ἡσύχως τὰ τῆς φύσεως, μηδεμίαν κοινωνίαν ἔχων μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του νὰ τὸν νομίσωσι παράφρονα. Πολλὰ δὲ διηγοῦνται καὶ περὶ τοῦ παντοτεινοῦ αὐτοῦ γέλωτος (διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη), καὶ τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἱπποκράτους, διὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς δύω μόνον Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουβίνῳ, 1601, 8, καίτοι λείψανα ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τῶν Ἠθικῶν Συλλογῆς τοῦ Ὀρελλίου.

Δῆμος. Ζ. Φυλή.

Δημοσθένης, υἱὸς Δημοσθένους, Ἀττικός, τὸν δῆμον Παιανιεύς, Ῥήτωρ περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἠγωνίσθη. Οὗτος ἀγαπήσας πολὺ τὴν ἀπὸ τοῦ βήματος δόξαν, ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ ἐπιμελῶς τὴν Ῥητορικὴν εἰς τὸν Ἰσαῖον, καὶ ἄλλους· ἀλλὰ δὲν εὐδοκίμησε κατ' ἀρχὰς ὅσον ἤλπιζεν, ἐμποδιζόμενος ἀπὸ πολλὰ ἐλαττώματα τοῦ σώματός του. Ἔπειτα ὅμως ὑπερνικήσας ὅλας τὰς δυσκολίας διὰ τῆς μεγάλης του καὶ ἐπιμόνου ἀσκήσεως καὶ μελέτης, ἀπεκατέστη ὁ λέων τοῦ Ἄμβωνος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐλέγετο, ὅτι ὁ Φίλιππος ἐφοβεῖτο περισσότερον αὐτὸν παρ' ὅλα τὰ στρατεύματα τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ τέλος ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ χρυσοῦ, καὶ νὰ φανῇ εἰς κάποιον τρόπον ὕποπτος εἰς τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ κατεδικάσθη εἰς φυλακήν, καὶ ἔπειτα εἰς ἐξορίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἔφερον πάλιν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας· ἀλλ' αὐτὸς φοβούμενος μὴ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀντιπάτρου, προλαβὼν κατέφυγεν εἰς τὸν ἐν Καλαυρίᾳ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καὶ ἐφαρμακώθη μόνος του, διὰ νὰ μὴ παραδοθῇ ζωντανὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀρχίου. Σώζονται τούτου τοῦ θερμουργοτάτου τῶν Ῥητόρων Α'. Λόγοι 61 καὶ 65 Πρόλογοι διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. καὶ Β'. τόμον τῆς τοῦ Ῥειζκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, καὶ εἰς τὸν Δ'. Ε. ϛ'. καὶ Ζ'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων. Β'. Ἐπιστολαὶ ἓξ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δημοφῶν (Demophon). Ζ. Ἀκάμας.

Δία. Ζ. Νάξος.

Διάδοχος, Ἐπίσκοπος τῆς Φωτικῆς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα, τοῦ ὁποίου σώ-

ζονται ἑκατὸν Κεφάλαια Περὶ Πνευματικῶν τελειοτήτων, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ μετὰ τῶν Γνωμῶν τοῦ ἁγίου Νείλου ἐν Φλωρεντίᾳ 1578, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Διαμαστίγωσις, ἑορτὴ δημοτελὴς τῶν Σπαρτιωτῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες περὶ τὸν ναὸν τῆς Ὀρθρίας Ἀρτέμιδος, διὰ νὰ συνειθίσωσι τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους, καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν εἰς καιρὸν πολέμου.

Διάσια (Juvenalia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη δημοσίως ἔξω τῆς πόλεως, κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνός, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς ἐχάριζον εἰς τὰ τέκνα των καὶ διάφορα φιλοδωρήματα.

Δίαυλος, εἶδος ἀγωνίσματος, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον δὶς τὸ στάδιον.

Διδύμη, νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πλησίον τῆς Σικελίας κειμένη (Κάτοικ. Διδυμαῖος).

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς, Φιλόσοφος Χριστιανός. Διηγοῦνται περὶ τούτου, ὅτι εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχασε διόλου τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του· διὰ δὲ τῆς φυσικῆς του ἀγχινοίας ἐπέδωκεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μαθήσεως, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Θείαν Γραφήν, ὥστε καὶ Κατηχητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανικῆς Σχολῆς ἐχρημάτισεν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα πέντε. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον ὁ κατὰ Μανιχαίων Λόγος, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς, ὁ διὰ τὴν ἐπίμονον καὶ ἀδιάκοπον σπουδήν του Χαλκέντερος ἐπονομασθείς. Συνέγραψεν, ὡς λέγουσι, τεσσαράς χιλιάδας βιβλία, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐχάθησαν, καὶ σώζονται μόνον εἰς ὄνομά του τὰ σύντομα Σχόλια εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, ὄντα ἄλλου τινὸς νεωτέρου Διδύμου, ἐκδοθ. κατ' ἰδίαν ἐν Βενετίᾳ, 1559, 8. καὶ πολλάκις μετὰ τοῦ Ὁμήρου. Ζ. Ὅμηρος.

Διδώ (Dido). Ζ. Ἀνείας.

Δικαίαρχος, ὁ ἐκ Μεσσήνης τῆς Σικελίας, Φιλόσοφος, Ποιητής, καὶ Γεωγράφος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται μόνον λείψανα τινά, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Περὶ Βίου, ἤτοι καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων τοῦ Οὐδσωνίου, μετὰ προσθήκης τινὸς Ἀποσπασματίου Περὶ τοῦ Πηλίου Ὄρους.

Δίκη (Dice). Ζ. Ἀστραία. — Ὧραι.

Δίκτη (Δαστὶ), ὄρος τῆς Κρήτης, εἰς τὸ μέσον αὐτῆς κείμενον (Κάτοικ. Δικταῖος).

Δίκτης (Dictes). Ζ. Περσεύς.

Δίκτυς, ὁ ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, ὑπῆγε μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, μετὰ τῆς ὁποίας τὴν πτῶσιν συνέγραψεν Ἐφημερίδα πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως, εἰς διαλεκτον Ἑλληνικὴν καὶ μὲ Φοινίκεια γράμματα, ἡ ὁποία καὶ συνετάφη μετ' αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρωνος Πράξις τις, ἢ Εὐπραξίδης ἀνευρὼν αὐτὴν, τὴν ἐπρόσφερε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλαβε τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ σέβας τῆς ἀρχαιότητος, μ' ὅλον ὅτι ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Κριτικῶν, ἐστάθη αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὴν σήμερον σώζεται μόνον ἡ Λατινικὴ αὐτῆς Μετάφρασις, ἥτις ἔγεινεν ὑπὸ τινος Λουκίου Σεπτιμίου, καὶ συνεξεδόθη μετὰ τοῦ Δάρητος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Διογενειανὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Γραμματικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζεται τοῦχος Ἑλληνικῶν Παροιμιῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παροιμιογράφων τοῦ Σχόττου.

Διογένης, ὁ ἐκ Λαέρτης πόλεως τῆς Κιλικίας, Λαέρτιος ἐπονομασθεὶς, ἠκμαζε, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, ἐπὶ Σεβήρου καὶ Καρακάλλα τῶν Αὐτοκρατόρων, κ' ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πεπαιδευμένος, καὶ πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων εἰδήμων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Φιλόσοφος Ἱστορία περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν

ἐν Φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων εἰς βιβλία δέκα, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Μ. Μεϊβομίου ἐν Ἀμστελοδ. 1692, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων καὶ 24 εἰκόνων διαφόρων Φιλοσόφων.

Διογένης Ὀνόμαος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Τραγικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Διογένης, Σινωπεὺς, υἱὸς Ἱκεσίου τοῦ Τραπεζίτου, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντισθένους, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κυνικῆς αἱρέσεως, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν ἱκανὸν χρόνον, ὑπομείνας πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ ταλαιπωρίαν. Τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς καὶ διαγωγῆς αὐτοῦ εὑρίσκονται πλατύτερον εἰς Διογένην τὸν Λαέρτιον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομά του 29 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.

Διόδωρος, Σικελιώτης, Ἱστορικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Τὸ πολύτιμον Σύγγραμμά του μαρτυρεῖ τὴν πολυμάθειαν αὐτοῦ, ὅστις διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἐνδεχομένην ἐντέλειαν, ἔκαμε πολλὰς ὁδοιπορίας, εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ κατηναλώσεν εἰς τὴν συγγραφὴν αὐτοῦ τριάκοντα χρό-

νους, καθὼς μόνος του εἰς τὸ Προοίμιόν του ἀναφέρει. Αὐτὸ τὸ Σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον καὶ Βιβλιοθήκη Ἱστορικὴ ἐπιγράφεται, διαιρεῖται εἰς βιβλία τεσσαράκοντα, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ πρῶτα πέντε ἀπεσώθησαν ἀκέραια, καὶ ἄλλα δέκα, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου ἕως τοῦ εἰκοστοῦ, καί τινα λείψανα ἀπὸ τοῦ ἕκτου ἕως τοῦ δεκάτου, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Πέτρου Βεσσελιγγίου Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀμστελοδ. 1746, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων.

Διοκλῆς, Καρύστιος, Ἰατρὸς περίφημος, καὶ μιμητὴς τοῦ Ἱπποκράτους, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δεύτερος Ἱπποκράτης ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐκαλεῖτο. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων λείψανα μόνον τινὰ σώζονται, καὶ προσέτι μία Ἐπιστολὴ Προφυλακτικὴ, ἤτοι περὶ διατηρήσεως τῆς ὑγιείας πρὸς Ἀντίγονον τὸν Γοναταν, ἐκδοθ. εἰς τὸν ΙΒ'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.

Διόμεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Διομειεύς).

Διομήδης Γραμματικὸς (Diomedes Grammaticus), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος. Συνέγραψε Περὶ τέχνης Γραμματικῆς, καὶ τῶν μερῶν τοῦ Λόγου· καὶ προσέτι Περὶ διαφόρου γένους τῶν Ῥητόρων βιβλία τρία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν ΙΒ'. ἐνδόξων Γραμματικῶν Λατίνων, ἐν Παρισίοις, 1516, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Διομήδης, τύραννος τῆς Θράκης, ὁ ὁποῖος πιάνων τοὺς ἐκεῖσε διαβαίνοντας ξένους, τοὺς ἐφόνευεν ἀπανθρώπως καὶ ἔδιδε τὰς σάρκας των εἰς τροφὴν τῶν τεσσάρων φοβερῶν ἵππων του. Ἀλλὰ φονεύσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ἔφερε ζωντανοὺς τοὺς ἵππους του εἰς τὰς Μυκήνας.

Διομήδης, υἱὸς τοῦ Τυδέως ἐκ τῆς Εὐρυπύλης, καὶ Βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν· Οὗτος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἐκστρατείαν τῶν Ἐπιγόνων ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἔδειξε σημεῖα ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, φονεύσας πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας, καὶ μονομαχήσας καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἕκτορα. Ἐπομένως ἐπλήγωσε τὸν Αἰνείαν, καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην, ὑπερασπιζομένην αὐτόν. Ἐφόνευσε δὲ καὶ τὸν Ῥῆσον, Βασιλέα τῶν Θρᾳκῶν, καὶ ἔκλεψε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὸ περίφημον Παλλάδιον. Τέλος μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας ἐμβῆκεν εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐπιστρέφων διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς εἰς μεγάλην τρικυμίαν, ὅπου ἔχασε καὶ τὸ Παλλάδιον, ναυαγήσας εἰς τὸ Φάληρον, λιμένα τῆς Ἀττικῆς. Σωθεὶς δ' ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εὑρὼν τὴν οἰκίαν του

εἰς μεγάλην ἀνωμαλίαν, μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου βοηθήσας τὸν Βασιλέα Δαῦνον εἰς τὸν κατὰ τῶν Μεσσηνίων πόλεμον, ἔλαβε δὲ ἀνταμοιβὴν τὴν θυγατέρα του Εὐίππην εἰς γυναῖκα, καὶ ὅλας τὰς νήσους τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου.

Δῖον, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ Θετταλικὰ σύνορα κειμένη (Κάτοικ. Διεύς, καὶ Διηνός).

Διονύσια (Bacchanalia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, τοῦ καὶ Βάκχου λεγομένου, καὶ εἰς ἄλλας μὲν πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἦσαν δὲ πολλὰ καὶ διάφορα τὰ Διονύσια· τὰ δὲ μεγάλα, τὰ ὁποῖα καὶ Ἀττικὰ ὠνομάζοντο, καὶ Διονύσια κατ' Ἄστυ, καὶ ἁπλῶς Διονύσια, ἑωρτάζοντο κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος Μηνὸς μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως. Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν ὅλη ἡ πόλις ἦτον βεβυθισμένη εἰς τὴν μέθην. Οἱ θιασῶται τούτου τοῦ Θεοῦ, ἐνδεδυμένοι ὡς Σάτυροι, περιήρχοντο ἐστεμμένοι μὲ κλήματα καὶ κισσὸν, καὶ βαστάζοντες εἰς τὰς χεῖρας των Θύρσους. Καὶ ἄλλος μὲν ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο Πάν, ἄλλος δὲ Σιληνός, ὅστις καθήμενος ἐπάνω εἰς ὄνον, συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν βεβακχευμένων, οἱ ὁποῖοι ἐκινοῦντο μὲ γελοιωδέστατα σχήματα, κράζοντες καὶ λέγοντες μεγαλοφώνως: Εὐοῖ Σαβοῖ! Εὐοῖ Βάκχε! Ἰὼ Ἴακχε! Τούτων δὲ τὰς ἀλλοκότους φωνὰς καὶ σχήματα τὰ διεδέχοντο αἱ Ἱέρειαι τούτου τοῦ Θεοῦ, ἦγουν αἱ Βάκχαι καὶ αἱ Μαινάδες, αἱ ὁποῖαι οὖσαι καὶ αὐταὶ ἐνδεδυμέναι μὲ δέρματα τίγρεων, ἔχουσαι τὴν κόμην των ἐξηπλωμένην, καὶ βασταζουσαι εἰς τὰς χεῖρας των λαμπάδας ἀναμμένας, ἢ Θύρσους, ἔτρεχον ὡς τῷ ὄντι μαινόμεναι εἰς τὰ βουνὰ, κράζουσαι καὶ ἐπικαλούμεναι καὶ αὐταὶ μετ' ἀλλαλαγμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Βάκχου. Εἰς τὸ μέσον δὲ τούτων τῶν ἀτάκτων ἐπορεύοντο εὐτάκτως οἱ διάφοροι χοροὶ νέων, ἀπεσταλμένων ἀφ' ἑκάστης φυλῆς, καὶ πολλαὶ νεάνιδες, φέρουσαι τὰς ἱερὰς κοφίνους. Ὅλα δὲ ταῦτα ἐγίνοντο τὴν νύκτα· τὴν δὲ ἡμέραν ἐτελοῦντο διάφοροι ἀγῶνες, καὶ ἦτον ὅλη ἡ πόλις εἰς μεγάλην κίνησιν καὶ εὐθυμίαν· οὐδ' ἦτον συγχωρημένον νὰ λυπήσῃ τις τὸν παραμικρὸν πολίτην, εἰς ὅσον χρόνον διήρκει ἡ χαρμόσυνος αὕτη ἑορτὴ καὶ πανήγυρις.

Διονύσιος Ἀττικιστής. Ζ. Αἴλιος Διονύσιος Ἀττικιστής.

Διονύσιος, Ἁλικαρνασσεύς, ὁ συμπολίτης τοῦ Ἡροδότου, ἐχρημάτισεν Ἱστορικὸς πολυμαθὴς, καὶ Κριτικὸς ἄριστος. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, διέτριψεν ἐκεῖ ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι χρόνους, συναναστρεφόμενος πάντοτε μὲ τοὺς πλέον ἀξιολόγους ἄνδρας τοῦ καιροῦ του, καὶ συναθροίζων τὰς

πρὸς τὴν μέλλουσαν Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων ἀναγκαίας γνώσεις, ὅπου μαθὼν καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, ὠφελήθη μεγάλως ἀπὸ τὰ Λατινικὰ Συγγράμματα. Συνέγραψε λοιπὸν Α'. Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας βιβλία εἴκοσι, εἰς τὰ ὁποῖα περιγράφει διεξοδικῶς τὸ γένος, τὴν ἀρχὴν, τὴν διοίκησιν, καὶ τὴν θρησκείαν τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τοῦ Λιβυκοῦ πολέμου, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἕνδεκα σώζονται ἀκέραια, καὶ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν λοιπῶν. Β'. Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων βιβλίον ἕν. Γ'. Ῥητορικῆς τέχνης βιβλίον ἕν. Δ'. Περὶ τῶν Ἀττικῶν Ῥητόρων Ὑπομνηματισμοὺς πρὸς Ἀμμαῖον. Ε'. Τῶν παλαιῶν χαρακτῆρας, ἢ κρίσιν τῶν ἀρχαίων. Ϛ'. Περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος, καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ Συγγραφέως ἰδιωμάτων, καὶ τρεῖς Ἐπιστολὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Ῥεϊσκίου, ἐν Λειψίᾳ 1774-1777, 8, εἰς τόμους ἕξ, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Διονύσιος, Ἀντιοχεὺς, Σοφιστὴς Χριστιανὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται 46 Ἐπιστολαὶ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Διονύσιος, ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπονομαζόμενος, διότι ἐχρημάτισεν εἷς ἐκ τῶν Κριτῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις σεβασμιωτάτου κριτηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἱεροῦ Λουκᾶ (ἐν Κεφαλ. ΙΖ', 34 τῶν Πράξεων) κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔγεινε Χριστιανὸς, καὶ τῆς ἕως τότε ἀκμαζούσης πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος, ὑπομείνας ἔπειτα γενναίως ἐπὶ Δομιτιανοῦ καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Συνέγραψεν ὁ Θεῖος οὗτος Πατὴρ Α'. Περὶ Οὐρανίου Ἱεραρχίας. Β'. Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας. Γ'. Περὶ Θείων Ὀνομάτων. Δ'. Περὶ Μυστικῆς Θεολογίας, καὶ τινας Ἐπιστολὰς, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀντουερπίᾳ 1634, φύλ. μετὰ Σχολίων καὶ τῆς αὐτῶν Παραφράσεως.

Διονύσιος Ἐθνικὸς ὤν, ἔγεινε Χριστιανὸς, καὶ μαθητὴς τοῦ Ὠριγένους· ὕστερον δὲ Κατηχητὴς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανικοῦ Σχολείου, καὶ τέλος, Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς περιφήμου πόλεως. Ἔδειξε δὲ μέγαν ζῆλον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ ἐξόριστος ἐστερέωνε τὴν ὀρθοδοξίαν διὰ τῶν Ἐπιστολῶν του. Ἀφ' οὗ δὲ ἡσύχασεν ὁ διωγμὸς ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, φθάσας εἰς γῆρας μακρόν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἐπιστολαί τινες, καὶ ἄλλα ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Διονύσιος, Θρᾷξ πατρόθεν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κ' ἐχρημάτισεν εἷς ἐκ τῶν προκρίτων μαθητῶν τοῦ Ἀριστάρχου, ὅστις καὶ Ῥόδιος ἐνίοτε ὀνομάζεται, ὡς πολιτογραφεὶς μετὰ ταῦτα

εἰς τὴν Ῥόδον. Συνέγραψε πρῶτος Τέχνην Γραμματικήν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Δ'. τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου, καὶ ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκέρου, μετὰ τῶν Σχολίων τοῦ Διομήδους, τοῦ Πορφυρίου, καὶ ἄλλων.

Διονύσιος Κάσσιος Λογγῖνος, Γραμματικός, Ῥήτωρ, καὶ Κριτικὸς ἐπιτυχής. Οὗτος ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἀπέκτησε μεγάλην φήμην διὰ τὴν πολυμάθειάν του, καὶ μάλιστα διὰ τὸ μεγάλον του μνημονικόν. Ἐχρημάτισε δὲ φίλος καὶ σύμβουλος τῆς Ζηνοβίας, Βασιλίσσης τῆς ἐν Συρίᾳ Παλμύρας· καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ Βασιλὶς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, συνηχμαλωτίσθη καὶ αὐτός, καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν θάνατον μετὰ τῶν ἄλλων συμβούλων της. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζεται μόνον τὸ Περὶ Ὕψους Λόγου, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1819, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Διονύσιος Περιηγητής, Χαρακηνός, τουτέστιν ἐκ Χάρακος, πόλεως τῆς Συουσιανῆς, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Ἀφρικῆς, ἢ τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνίοτε καὶ Ἄφρος, ἢ Ἀλεξανδρεὺς καλεῖται, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπέμφθη διὰ νὰ περιγράψῃ ἀκριβῶς τὴν Ἀνατολήν, χάριν τοῦ Γαΐου, ὅστις ὑιοθετηθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Αὐγούστου, ἔμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Πάρθων καὶ Ἀράβων. Συνέγραψε λοιπὸν ὁ Διονύσιος διὰ στίχων Ἡρωϊκῶν Γεωγραφίαν, ἥτις καὶ Οἰκουμένης Περιήγησις ἐπιγράφεται, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὀξωνίᾳ, 1697, 8, μετὰ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, Σχολίων Παλαιῶν, τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως, καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων.

Διονύσιος, Σινωπεύς, Ποιητὴς Κωμικός, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Κωμικῶν τοῦ Μωρελίου.

Διονυσιούπολις, ἡ πρότερον Κρουνοί (Βάρνα), πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Διονυσιοπολίτης).

Διόνυσος, (Dionysus ἢ Dionysius), ὅστις καὶ Βάκχος λέγεται, ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ σχῆμα τῆς τροφοῦ τῆς Σεμέλης, τὴν κατέπεισε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Δία, ὅς τις ἐσύχναζε πρὸς αὐτὴν, νὰ ὑπάγῃ μίαν φορὰν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ ὅλην τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης του. Ὁ δὲ Ζεὺς συγκατένευσεν εἰς τὸ ζήτημάτης, διότι εἶχεν ὁμόσει προτήτερα εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός. Ἀλλ' ἡ Σεμέλη μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποφέρῃ ἐκείνην τὴν λαμπρότητα, κατεκάη ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, ἐν ᾧ εἶχεν εἰς τὴν μήτραν της τὸ βρέφος ἑξαμηνιαῖον. Ὁ Ζεὺς ὁμῶς λαβὼν τοῦτο τὸ βρέφος, τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸν μηρόν του ἕως ὅτου ἐπληρώθη ὁ διωρισμένος καιρὸς, καὶ ἔπειτα τὸ παρέδωκε νὰ τὸ ἀναθρέψωσιν ὁ Ἀθάμας καὶ ἡ γυνή του Ἰνώ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ὡρῶν καὶ τῶν Νυμφῶν. Αὐξηθεὶς λοιπὸν τοιουτοτρόπως ὁ Διόνυσος, καὶ ἐπιθυμήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ πανταχοῦ, ἐσύστησε στράτευμα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὅπλα ἦσαν θύρσοι καὶ τύμπανα. Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ὠνομάσθησαν Βάκχαι καὶ Μαινάδες, ἐν γένει δὲ ὅλοι οἱ ὀπαδοί του, Θιασῶται. Συνήθροισε δὲ καὶ τοὺς Σατύρους, κ' ἐχειροτόνησεν ἐξ αὐτῶν δύω στρατηγούς, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν παιδαγωγόν του Σιληνόν, ὅστις ἐπεριπάτει πάντοτε μεθυσμένος ἐπάνω εἰς ὄνον. Μὲ τοιοῦτον στράτευμα ὁ Διόνυσος μεταβὰς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐκυρίευσε πολλοτάτας πόλεις καὶ χώρας, καὶ αὐτὰς τὰς Ἰνδίας μετὰ σφοδρὰν καὶ μεγάλην μάχην. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐκστρατείαν ἐπίασεν ὁ Μίδας τὸν Σάτυρον Σιληνόν, χύσας οἶνον εἰς τὴν πηγήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐσυνείθιζε νὰ πίνῃ· ἀλλ' ἔπειτα τὸν ἠλευθέρωσε πάλιν ὁ Διόνυσος, ἐκπληρώσας τὸ ζήτημα τοῦ Μίδου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Z. Μίδας). Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐμβήκεν εἰς τὰς Θήβας μὲ θρίαμβον, καθήμενος ἐπάνω εἰς ἐλέφαντα. Διδάξας δὲ τοὺς Θηβαίους τὰ ὄργια, καὶ δείξας, ὅτι εἶναι Θεός, ὑπῆγε καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἑλλάδος, διδάσκων ὁμοίως τὰ ὀργιά του, τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου, καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐτίμων πανταχοῦ ὡς Θεόν. Τέλος ἀναβὰς μετὰ τῆς μητρός του εἰς τὸν οὐρανὸν, συνηριθμήθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα Μεγάλων Θεῶν. Παραστένεται δὲ ὁ Διόνυσος νέος κομήτης, ὡραῖος καὶ θηλυπρεπὴς, ἐστεμμένος μὲ ἀμπελόφυλλα καὶ κισσὸν, καὶ βαστάζων εἰς μὲν τὴν δεξιὰν θύρσον, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν, κάλαθον γεμάτον ἀπὸ σταφύλια, καὶ καθήμενος ποτὲ μὲν ἐπὶ ἅρματος, τὸ ὁποῖον σύρουσι τίγρεις καὶ πάνθηρες, ποτὲ δὲ ἐπάνω εἰς βαρέλλιον, κρατῶν καὶ ποτήριον εἰς τὴν χεῖρα του. Ὁλόγυρά του δὲ παραστένονται αἱ Βάκχαι, χορεύουσαι μὲ διάφορα μουσικὰ ὄργανα, καὶ ὄπισθέν του οἱ Σάτυροι, κάμνοντες πολλὰ γελοιωδέστατα σχήματα. Ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ἦτον ὁ τράγος, ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ζῶον συνειθίζει νὰ βλάπτῃ συχνάκις τὰς ἀμπέλους.

Διοσκουριάς. Ζ. Σεβαστούπολις.

Διοσκουρίδης. Ζ. Πεδάνιος Διοσκουρίδης.

Διόσκουροι (Dioscuri). Ζ. Κάστωρ.

Διόσπολις. Ζ. Κάβειρα.

Διόφαντος, Ἀλεξανδρεύς, Μαθηματικὸς περίφημος, καὶ πρῶτος Συγ-

γραφεὺς τῆς Ἀλγέβρας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Προβλημάτων Ἀριθμητικῶν βιβλία ἕξ, καὶ ἐν βιβλίον περὶ Ἀριθμῶν Πολυγώνων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1621, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Δίπυλον, ἡ Θριασία, πύλη τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀγορᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπῆγαναν εἰς τὸν Κεραμεικὸν, καὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἡ αὐτὴ καὶ Μεγάλη Πύλη.

Δίρκη (Dirce). Ζ. Λύκος.

Δίσκος, εἶδος ἀγωνίσματος. Ἦτον δὲ ὁ δίσκος, λίθος στρογγύλος, ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης, καὶ ἱκανοῦ μεγέθους καὶ βάρους, καὶ ὅστις ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς τὸν ἔρριπτεν ὑψηλότερα, ἢ μακρύτερα, ἐλέγετο νικητὴς, καὶ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης.

Δίφιλος. Ζ. Ἀγραυλος.

Δίφιλος, Σωφρεὺς, Ποιητὴς τῆς Νέας Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Διχόνοια (Discordia), Θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, Θεὰ ὀλέθριος καὶ χαιρέκακος, ἔχουσα τὴν κατοικίαν της εἰς τὸν Ἅδην, πλησίον τῶν Ἐρινύων.

Δίων Κάσσιος Κοκκηϊανός, υἱὸς τοῦ Κασσίου Ἀπρωνιανοῦ, διοικητοῦ τῆς Κιλικίας, γενηθεὶς εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας. Οὗτος διατρίψας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτιμήθη διὰ τὴν παιδείαν του καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματά του καὶ μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα· ἐπειδὴ εἰς μὲν τὴν Ῥώμην δὶς ἔγεινεν Ὕπατος, εἰς δὲ τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν, Δαλματίαν, καὶ ἄνω Παννονίαν, Ἀνθύπατος. Βασανιζόμενος δὲ ἀπὸ τὴν ποδάγραν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρόν. Συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ὀγδοήκοντα, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τῶν ἡμερῶν του, διηγούμενος τὰ τῶν Ῥωμαίων ἐπιτομικῶς μὲν ἕως τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, πλέον δὲ ἐκτεταμένως καὶ ἐξηκριβωμένως τὰ ἐφεξῆς, καὶ μάλιστα ὅσα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤκουεν, ἢ καὶ ὀρθαλμοφανῶς ἔβλεπεν. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ ἐπωφελεστάτου Συγγράμματος μᾶς σώζονται τμήματα τινὰ ἐκ τῶν πρώτων τριάκοντα πέντε βιβλίων, καὶ ἱκανὸν μέρος ἐκ τοῦ τριακοστοῦ ἕκτου, τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἀπὸ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Λουκούλλου κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. Ἐκ δὲ τούτων ἕως τοῦ πεντηκοστοῦ πέμπτου σώζονται σχεδὸν ὅλα ἀκέραια, ἐξαιρουμένου τοῦ τελευταίου, εἰς τὸ ὁποῖον φαίνονται πολλὰ χωρία ἐλλιπῆ. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ Ἐπιτομὴ τινὸς ἀνωνύμου· ἡ δὲ τοῦ Ξιφιλίνου Ἐπιτομὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου βιβλίου ἕως τοῦ τελευταίου. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Δίωνος εἶναι ἡ ἐν Ἀμβούργῳ Ἑλλ. Λατ., 1750-1752, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων καὶ ἀκριβῶν Πινάκων.

Δίων, ὁ διὰ τὴν εὐφράδειαν τῶν λόγων του Χρυσόστομος ἐπονομασθεὶς, ἦτον υἱὸς τοῦ Πασικράτους ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, πρῶτον μὲν Σοριστὴς, καὶ ὕστερον Φιλόσοφος Στωϊκὸς χρηματίσας. Οὗτος, ἀφ' οὗ εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἰς ἄλλας διαφόρους πόλεις καὶ χώρας, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν Ῥώμην· ἀλλὰ φοβηθεὶς ἔπειτα τὴν τυραννίαν τοῦ Δομιτιανοῦ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπικρατείας, καὶ ἔζη εἰς τοὺς Γέτας καὶ Θρᾷκας, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δομιτιανοῦ προσκληθεὶς πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Νέρβα, ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ αὐτὸν, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τραϊανὸν, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν ἅμαξαν ἐπεριδιάβαζεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Δίωνος μᾶς σώζονται ἀκόμη ὀγδοήκοντα Λόγοι διαφόρων ὑποθέσεων, τῶν ὁποίων ἡμέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ 1784, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ τῶν Παρατηρήσεων τοῦ Reiskio.

Δόλιχος, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον ἑπτάκις ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν τοῦ Σταδίου ἕως εἰς τὴν ἄλλην.

Δόλοπες, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες εἰς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Δονάτος (Donatus) Ἄιλιος, Ῥωμαῖος, Ῥήτωρ καὶ Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θείου Ἱερωνύμου, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Πραγματεία Γραμματικὴ, ἤτοι περὶ τῶν Γραμμάτων, Συλλαβῶν, Ποδῶν, Τόνων, καὶ περὶ τῶν ὀκτὼ τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1527, μετὰ καὶ ἄλλων Γραμματικῶν, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν. Β'. Σημειώσεις εἰς τὸν Βιργίλιον, καὶ Τερέντιον, συνεκδοθεῖσαι μετὰ τῶν Ποιημάτων αὐτῶν.

Δοξαπατρῆς. Ζ. Νεῖλος Δοξαπατρῆς.

Δορύλαιον (Εσκὶ Ἰσάρ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Δορυλαεύς).

Δούκας. Ζ. Ἰω. Δούκας.

Δουλίχιον, νῆσος μικρὰ, κατὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη (Κάτοικ. Δουλιχιεὺς, καὶ Δουλιχώτης).

Δούναβις. Ζ. Δανούβιος.

Δούρα, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Δουρηνός).

Δούρειος Ἵππος (Durius Equus), ἦτον ἕνας ὑπερμεγέθης ξύλινος ἵππος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσαν οἱ Ἕλληνες τὴν περίφημον Τρωάδα, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀφ' οὗ ἐκλείσθησαν μέσα

εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ τοῦ Ἵππου οἱ πλέον ἐξαίρετοι Στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸν ἔσυραν κρυφίως, καὶ τὸν ἔφεραν πλησίον εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, ὅπου ἀφήσαντές τον μ' ἕνα μόνον Στρατιώτην, Σίνωνα καλούμενον, ἀνεχώρησαν ὅλοι διὰ νυκτός, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν Τένεδον. Οἱ δὲ Τρῶες βλέποντες τὸν τόπον τῶν Ἑλληνικῶν στρατοπέδων εὐκαίρον, ἠνοιξαν τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ εἶδον μὲ θαυμασμὸν τὸν μέγιστον ἐκεῖνον Ἵππον, καὶ τὸν Σίνωνα κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον, καὶ πολλὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων λέγοντα. Ἔλεγε δὲ ὁ Σίνων πρὸς τοὺς Τρῶας, ὅτι τάχα οἱ Ἕλληνες βεβαρυμένοι ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἀνεχώρησαν διὰ τὴν πατρίδα των, καὶ ὅτι θέλοντες νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν Ἀθηνᾶν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Παλλαδίου, ἀφῆκαν ἐκεῖ αὐτὸν τὸν Ἵππον, τὸν ὁποῖον ἐπίτηδες κατεσκεύασαν τόσον μέγαν, διὰ νὰ μὴ δυνηθῆτε σεῖς νὰ τὸν ἐμβιβάσετε μέσα εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐναντιούμενος εἰς τὰ κινήματά των, ἐκόπη τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἀφέθη ἐκεῖ οὕτω καταπληγωμένος πρὸς καταφρόνησίν του. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ ἀπατηθέντες ἀπὸ τὴν ἐπίπλαστον αὐτοῦ διήγησιν, ἀπεράσισαν νὰ σύρωσι τὸν Ἵππον εἰς τὴν πόλιν των, διὰ νὰ τὸν ἔχωσι πρὸς καύχημά των. Ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν ἠναντιώθησαν, καὶ πρῶτος ὁ Λαοκόων ἐκτύπησε διὰ δοκιμὴν τὴν κοιλίαν τοῦ Ἵππου μὲ τὴν λόγχην του· πλὴν τοῦτο δὲν ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τοὺς Θεούς, διὸ καὶ κατεφαγώθη ὑπὸ δύω δρακόντων. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρακινηθέντες οἱ Τρῶες, ἔφεραν τὸν Ἵππον εἰς τὴν πόλιν, χαλάσαντες ἓν μέρος τοῦ τείχους, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐβύθησαν ὅλοι εἰς τὰ φαγοπότια, καὶ οὕτω βεβαρυμένοι ἀπὸ τὴν πολλὴν κραιπάλην, ἀπεκοιμήθησαν ἀμέριμνοι. Τότε οἱ Ἕλληνες ἀνοίξαντες τὴν κοιλίαν τοῦ Ἵππου ἐκείνου, καὶ πηδήσαντες κάτω, ἔδωκαν ἀμέσως τὸ σύνθημα εἰς τοὺς ἔξω, ἀνάψαντες φανοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Ἐκεῖνοι δὲ ἐμβάντες καὶ ἑνωθέντες μετ' αὐτῶν, διεσπάρησαν καθ' ὅλην τὴν πόλιν, καίοντες καὶ σφάζοντες τὸν τυχόντα, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος ἡ πολυπαθὴς αὕτη πόλις μετὰ δέκα ἐτῶν πολιορκίαν.

Δούριος *(Duero)*, ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, διαχωρίζων τὴν Λυσιτανίαν ἀπὸ τὴν Γαλλαικίαν.

Δραγγιανὴ (Σιγιστάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Ἐκ Δραγγιανῆς).

Δράκανον, ὄρος καὶ πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου Ἰκαρίας (Κάτοικ. Δρακόνιος, καὶ Δρακονεύς).

Δράκων, Στρατονικεύς, Γραμματικός, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ε΄. Αἰῶνος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον τὸ Περὶ Μέτρων Ποιητικῶν, ἐκδοθὲν μετὰ τῆς εἰς τὴν Ἰλιάδα Ἐξηγήσεως τοῦ Ἰω. Τσέτσου ἐν Λειψίᾳ, 1812, 8.

Δρέπανον. Ζ. Ῥίον.

Δρέπανον *(Trapani)*, πόλις τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Δρεπανεύς).

Δρίνιος *(Drino ἢ Boliana)*, ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίδος, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν Θάλασσαν.

Δρόμος, ἀγώνισμα διαφόρως γινόμενον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Εἰς τοῦτον τὸν Ἀγῶνα, ὅστις ἐν τῷ τρέχειν ἔφθανε προτήτερα εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖον, ὠνομάζετο νικητής, καὶ ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Εἶδη δὲ τοῦ Δρόμου ἦσαν ταῦτα: Δίαυλος, Δόλιχος, Στάδιον, Ὁπλίτης, Τέθριππος, Κέλης, Ἀπήνη, Κάλπη, καὶ Συνωρίς, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Δρυμία, καὶ Δρυμαία (Ἁγία Μαρίνα), πόλις τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Δρύμιος, καὶ Δρυμαῖος).

Δρύοπες, κάτοικοι ἀρχαῖοι τῆς Ἠπείρου, τῶν ὁποίων ἡ μητρόπολις ὠνομάζετο Δρῦς.

Δύμη, ἀκρωτήριον, καὶ πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Δυμαῖος).

Δυρράχιον *(Durazzo)*, πόλις Ἰλλυρική (Κάτοικ. Δυρράχιος, καὶ Δυρραχῖνος). Ζ. Ἐπίδαμνος.

Δωδεκάθεον, βωμὸς περικαλλὴς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφιερωμένος εἰς τιμὴν τῶν δώδεκα Μεγάλων λεγομένων Θεῶν, τοὺς ὁποίους ἔφερε πρώτην φορὰν ὁ Κέκροψ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα: Ζεύς, Ποσειδῶν, Ἀπόλλων, Ἄρης, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἥρα, Δημήτηρ, Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη καὶ Ἑστία. Ὑπέθετον δὲ οἱ Ἕλληνες, ὅτι αὐτοὶ κατῴκουν εἰς τὸν Ὄλυμπον, τουτέστιν εἰς τὸν Οὐρανόν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ὀλύμπιοι, ἢ Οὐρανίωνες ὠνομάζοντο, καὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἰδιαίτερον βαθμόν, καὶ ἐπιστασίαν ἰδιαιτέραν τόσον εἰς τὸν οὐρανόν, καθὼς καὶ εἰς τὴν γῆν, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Δωδώνη (Καστρίτσα), πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον τῶν Ἰωαννίνων κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Διός, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῆς Δωδωναῖον, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦνται πολλά. Εἰς τὰ πέριξ ταύτης τῆς πόλεως ἦτον ἄλσος μὲ ναὸν τοῦ Διός, πλησίον τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο καὶ μία δρῦς χρησμολόγος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον οἱ ἐρωτῶντες ἀμέσως τοὺς χρησμούς, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐμμέσως ἀπὸ δύω περιστεράς, αἱ ὁποῖαι κατῴκουν ἐπάνω εἰς ἐκείνην τὴν δρῦν. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ μῦθος. Τὸ δ' ἀληθὲς εἶναι, ὅτι οἱ χρησμοὶ ἐδίδοντο ἀπὸ δύω ἄνδρας, κεκρυμμένους μέσα εἰς ἐκείνην τὴν δρῦν, ἢ, καθὼς ἄλλοι ἀναφέρουσιν, ἀπὸ δύω γραίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν

Θετταλῶν ὠνομάζοντο Πελειάδες, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ Περιστεράς εἰς τὴν αὐτὴν διαλεκτον. Πλησίον δὲ τούτου τοῦ μαντείου ἔκειτο καὶ μία χαλκίνη λεκάνη, ἡ ὁποία διά τινος μυστικῆς μηχανῆς, ἢ ὑπό τοῦ ἀέρος κινουμένη, ἠχολόγει διά παντὸς, καὶ ἐκ τούτου προηλθε καὶ ἡ ω Δωδωναῖον χαλκεῖον ,, Παροιμία, ἐπὶ τῶν πολλὰ καὶ ἀδιακόπως λαλούντων λεγομένη. Οἱ δὲ μαντεύομενοι ἀπέδιδον ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν δύναμιν τῆς δρυὸς καὶ τῆς λεκάνης.

Δωρίδες (Dorides). Z. Νηρεύς, Νύμφαι.

Δωρικός, κόλπος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, πλησίον τῆς Κνίδου.

Δωρὶς (Λοιδωρὶκι καὶ Κράβαρι), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Θεσσαλίας, Φωκίδος, Ὀζολαίας Λοκρίδος, καὶ Αἰτωλίας κειμένη.

Δωρὶς, ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κάτωθεν τῆς Ἰωνίας κειμένη (Κάτοικ. Δωριεύς).

Δωρίσκος, τόπος τῆς Θράκης, ὅπου ὁ Ξέρξης ἔκαμε τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ πολυπληθοῦς στρατεύματός του.

Δωρόθεος, Ἐπίσκοπος τῆς Τύρου, ὅστις, κατά τινας, ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑκατὸν ἑπτά. Σώζεται ὑπό τὸ ὄνομα αὐτοῦ Πραγματεία περὶ τῶν Ο'. Ἀποστόλων, ἐκδοθ. εἰς τὴν Μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Δῶρος (Dorus), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, καὶ Βασιλεὺς τῆς περὶ

τὰς ὑπωρείας τοῦ Παρνασσοῦ χώρας, ἡ ὁποία ἔπειτα ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Δωρὶς, Δρυοπία τὸ πρῶτον καλουμένη.

Ε Β

Εβοῦδαι, ἢ Ἠβοῦδαι, νῆσοι μικραὶ εἰς τὸν Ὠκεανὸν, πρὸς Βορρᾶν τῆς Ἰρλανδίας κείμεναι.

Ἔβρος (Μαρίτσα), ποταμὸς μέγιστος τῆς Θράκης, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Φιλιππουπόλεως, Ἀδριανουπόλεως, καὶ ἄλλων χωρῶν, χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἔδεσσα, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἡ αὐτὴ καὶ Καλλιῤῥόη καὶ Ἀντιόχεια (Κάτοικ. Ἐδεσσηνός).

Ἔδεσσα (Βοδενὰ), πόλις τῆς Ἠπείρου μεσόγειος (Κάτοικ. Ἐδεσσαῖος).

Ἐζεκιὴλ, Ἰουδαῖος τὸ γένος. Συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν διάλεκτον Τραγῳδίαν, ἥτις ἐπιγράφεται Ἐξαγωγὴ, τουτέστι περὶ τῆς ἐξόδου τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λεκτίου εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ Συλλογὴν τῶν διαφόρων Ποιητῶν.

Ἐλείθυια, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ προστάτις τοῦ τοκετοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο βοηθὸν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας των.

Ἑλισσούς, ἢ Ἴλισσός, χείμαῤῥος, ἢ

ῥύαξ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ὄχθας ἔκειντο διάφοροι βωμοί.

Ἕλωτες. Z. Ἕλος.

Εἱμαρμένη (Fatum), Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς, Θεὰ διοικοῦσα τὸ πᾶν δι' ἀναπφεύκτου ἀνάγκην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἀπόφασιν ὑπετάσσοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοί. Ἐπαραστένετο δὲ ἡ Θεὰ αὕτη μὲ δεμένους ὀφθαλμοὺς, ἢ καὶ παντάπασι τυφλὴ, καὶ βαστάζουσα εἰς τὰς χεῖρας της βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον γεγραμμένον τὸ μέλλον μὲ ἀμετάβλητον τρόπον, ὄχι μόνον διὰ τοὺς θνητοὺς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους Θεούς.

Ἐιρεσίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐιρεσίδης).

Ἐιρηναῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διέτριψεν ἐκανὸν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου ταύτης τῆς πόλεως. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ, ἢ παρ' ἄλλου τινὸς διαδόχου τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου καὶ εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν Θρόνον τοῦ Λουγδούνου, ἢ Λεωνίου προεβιβάσθη. Συνέγραψε δὲ πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε μόνον σώζονται κατὰ Αἱρετικῶν· τὸ πρῶτον ἐκ τούτων τῶν πέντε τὸ ἐφύλαξεν ὁ Ἐπιφάνιος ἀκέραιον, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τεμάχια τινὰ εὑρίσκονται μεταξὺ τῶν Πατερικῶν Συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν καὶ ἰδίως μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, κατὰ διαφόρους πόλεις.

Ἐιρήνη. Z. Ὧραι. — Ἀριστοφάνης.

Ἑκάβη. Z. Εὐριπίδης.

Ἑκάβη (Hecuba), Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θράκης, καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν υἱοὺς μὲν δέκα: τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Δηΐφοβον, τὸν Ἕλενον, τὸν Πάμμονα, τὸν Πολίτην, τὸν Ἀντιφον, τὸν Ἱππόνουν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Τρωΐλον· καὶ τέσσαρας Θυγατέρας: τὴν Κρέουσαν, τὴν Λαοδίκην, τὴν Πολυξένην, καὶ τὴν Κασσάνδραν. Ἡ Ἑκάβη μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἡ μόνη παρηγορία της ἦτον ἡ Πολυξένη, καὶ ὁ Πολύδωρος. Ἀλλ' ἔμελλεν ἄρα νὰ ἴδῃ καὶ αὐτῶν τὸν ἐλεεινὸν θάνατον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Διότι ἡ μὲν Πολυξένη ἐθυσιάσθη ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως, κατὰ ζήτησιν αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐξ αἰτίας της ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν Δηΐφοβον καὶ Πάριν τοὺς ἀδελφούς της· ὁ δὲ Πολύδωρος εὑρεθεὶς εἰς τὴν Θάλασσαν πνιγμένος, ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας τῆς Ἑκάβης, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν σκηνήν της, τοῦ ὁποίου ἡ θεωρία ἔφερεν εἰς παντελῆ ἀπελπισίαν τὴν δυστυχῆ ταύτην Βασίλισσαν. Ἔιχε δὲ σταλθῆ ὁ Πολύδωρος

ἀπὸ τὸν Πρίαμον, πρὶν τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως, πρὸς τὸν Πολυμήστορα, Βασιλέα τῆς Θρᾴκης μὲ πολλοὺς θησαυροὺς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ δυνηθῇ ποτε νὰ ἀναστήσῃ τὴν πατρικὴν ἑστίαν, ἂν τυχὸν κατεδαφισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' ὁ Πολυμήστωρ μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς πόλεως, καὶ ὅλης σχεδὸν τῆς οἰκογενείας τοῦ Πριάμου, ἔσπευδε τὸν δυστυχῆ Πολύδωρον, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλούτη του, καὶ πνιγμένον οὕτω, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν Θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὰ κύματα τὸν ἔφερον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτον καὶ ἡ Ἑκάβη. Ἡ δὲ Ἑκάβη προσποιηθεῖσα τότε, ὅτι δὲν εἶχε κάμμίαν εἴδησιν περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ υἱοῦ της, ἐπροσκάλεσε μὲ φιλικὸν τρόπον τὸν Πολυμήστορα, διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ τάχα περὶ μυστικῶν πραγμάτων, καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν δείξῃ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀκόμη πολλοὺς θησαυροὺς παρακεχωμένους. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ἐλθὼν ὁ Πολυμήστωρ, καὶ ἐμβὰς χωρὶς κάμμίαν ὑποψίαν μὲ τοὺς υἱούς του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Ἑκάβης, ἔξαφνα ἐπερικυκλώθη ἀπὸ τὰς θεραπαινίδας αὐτῆς, καὶ ἐτυφλώθη ἐλεεινῶς διὰ τὴν παρανομίαν του, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐτύφλωσεν ἡ Ἑκάβη ἔμπροσθεν αὐτοῦ τοὺς δύω υἱούς του. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Ἕλληνες εἴτε εἰς τὸν Πολυμήστορα χαρίζόμενοι διὰ τὴν ἐπίπλαστον ἀπολογίαν του, εἴτε καὶ διὰ τὰς κατ' αὐτῶν βλασφημίας τῆς Ἑκάβης, τὴν ἐλιθοβόλησαν, ἢ, κατ' ἄλλους, ἔπεσε μόνη της εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ πνιγεῖσα, μετεμορφώθη εἰς κύνα, τῆς ὁποίας τὸ μνῆμα, Κυνὸς Σῆμα, ὀνομαζόμενον, ἐσώζετο εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Στράβωνος.

Ἑκάλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἑκάλειος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἑκαλῆθεν).

Ἑκαλήσια (Hecalesia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τιμὴν τῆς Ἑκάλης, ἡ ὁποία φιλοξενήσασα αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὸν εὐχήθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὑγιὴς, ὅταν ἐστράτευε κατὰ τοῦ Μαραθωνίου Ταύρου.

Ἑκαταῖος, Ἀβδηρίτης, ἄλλος παρὰ τὸν Μιλήσιον, Φιλόσοφος καὶ Ἱστορικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψεν Ἀρχαιολογίαν τῶν Ἑβραίων, τῆς ὁποίας τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀλτώνῃ 1730, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἑκάτη (Hecate), θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀστερίας· διότι ὁ Ζεὺς ἀγαπῶν τὴν Ἀστερίαν, εὐχαριστήθη πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ, πρὶν γεννήσῃ, τὴν ἔλαβεν ὁ Πέρσης εἰς γυναῖκα του, ἐνομίσθη αὐτὸς πατὴρ τῆς Ἑκάτης κατὰ τὸ φαινόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἦτον ὁ Ζεύς. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἑκάτη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἢ τοῦ Διὸς

καὶ τῆς Δήμητρος, καὶ ἀδελφὴ τῆς Περσεφόνης, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ συγκατῴκει εἰς τὸν Ἅδην. Ἐπειδὴ δὲ συνεμάχησε καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Γιγάντων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν Ἅδην. Καὶ εἰς μὲν τὸν οὐρανὸν ὠνομάζετο Σελήνη, εἰς τὴν γῆν δὲ, Ἄρτεμις, καὶ εἰς τὸν Ἅδην, Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. Διὰ δὲ τὴν τριπλῆν ταύτην ἐξουσίαν, ἐπωνομάσθη καὶ Τριπλῆ Ἑκάτη, καὶ ἐπαρασταίνετο μὲ τρεῖς κεφαλὰς, ἢ μὲ μίαν μόνην κεφαλὴν, καὶ τρία πρόσωπα.

Ἑκατήσια (Hecatesia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τῆς Ἑκάτης, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο εἰς τοὺς ὅρκους, καὶ εἰς τὰς μαγείας, κατ' ἐξοχὴν δὲ αἱ γυναῖκες τῶν Θετταλῶν. Ἡ Ἑκάτη ἐνομίζετο καὶ ἔφορος τοῦ καθαρισμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἑκάστου Μηνὸς ὅλοι οἱ ἐν καταστάσει καὶ πλούσιοι ἀνθρωποι ἡτοίμαζον πρὸς καθαρισμὸν τῆς οἰκίας καὶ φαγητὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ ὠὰ, κρόμμυα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη, καὶ τὸ ἔθετον εἰς τὰς πλατείας καὶ τριόδους τῆς πόλεως, διὰ τροφὴν, ἢ τιμὴν ταύτης τῆς Θεᾶς. Τοῦτο δὲ τὸ φαγητὸν, Ἑκάτης δεῖπνον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαροῦ, ὀνομαζόμενον, τὸ ἐλάμβανον διὰ νυκτὸς οἱ πτωχοὶ, καὶ μάλιστα οἱ Κυνικοὶ Φιλόσοφοι καὶ τὸ ἔτρωγον.

Ἑκατόγχειρες (Centimani), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Κόττος, Γύγης, ἢ Γύγης, καὶ Βριάρεως, ἢ Αἰγαίων ὀνομαζόμενος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τέρατα φρικωδέστατα, καὶ ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, ἔχοντες ἀνὰ ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλὰς· ὅθεν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ των, τοὺς ἔδησε μὲ δεσμοὺς ἰσχυροὺς, καὶ τοὺς ἐφυλάκωσε μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἔχων πόλεμον μὲ τοὺς Τιτᾶνας, τοὺς ἠλευθέρωσε διὰ συμβουλὴν τῆς Γῆς, καὶ τοὺς ἔλαβεν εἰς τὴν συμμαχίαν του, διορίσας αὐτοὺς ἔπειτα φύλακας τῶν καταπολεμηθέντων ἐκείνων Τιτάνων.

Ἑκατόμβαια (Hecatombea), ἢ Ἑκατόμβοια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, Ἑκατόμβας, ἤτοι θυσίαν, ἐξ ἑκατὸν βοῶν συνισταμένην. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο, Ἑκατομβαιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἑκατόμβη (Hecatombe), ἡ ἐξ ἑκατὸν βοῶν συνισταμένη θυσία. Αἱ περὶ τῆς Ἑκατόμβης γνῶμαι εἶναι διάφοροι· ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἑκατόμβη συνίστατο τῷ ὄντι ἐξ ἑκατὸν ὁλοκλήρων βοῶν· τινὲς δὲ, ἐξ ἑκατὸν ποδῶν βοῶν· ἄλλοι δὲ, ἐκ διαφόρων μὲν ζώων, καὶ ἑνὸς μόνου βοὸς, καὶ ἄλλοι, ἐξ ἑκατὸν μικρῶν θρεμμάτων, τὰ ὁποῖα

εἶχον ἐντετυπωμένην τὴν εἰκόνα τοῦ βοός, ἢ καὶ ἐξ ἑνὸς μόνου, τὸ ὁποῖον καὶ Ἑκατόμβοιον ὠνομάζετο.

Ἑκατόμπυλος, ἡ μητρόπολις τῶν Βασιλέων τῆς Παρθυαίας (Κάτοικ. Ἑκατομπύλιος).

Ἑκατόννησος (Μουσκονήσια), νησίδια τινά, μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἠπείρου κείμενα (Κάτοικ. Ἑκατοννήσιος).

Ἐκβάτανα (Χαμαδάν), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Μηδίαν κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὴν χειμερινὴν διατριβὴν τῶν Βασιλέων της (Κάτοικ. Ἐκβατανηνός).

Ἐκκλησιάζονται. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Ἕκτωρ (Hector) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ὁ ἀνδρειότατος πάντων τῶν Τρώων. Οὗτος ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐν ὅσῳ ἔζη, οἱ Τρῶες τὸν ἐστοχάζοντο ὡς μέγα στήριγμα τῆς πόλεώς των. Ἐφόνευσε δὲ πολλοὺς ἐπισήμους Ἕλληνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Πρωτεσίλαος, καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος φίλος τοῦ Ἀχιλλέως Πάτροκλος. Ἀλλὰ τέλος μονομαχήσας καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς ὅλους τοὺς Τρῶας. Τὸ δὲ σῶμα του ἀφ' οὗ τὸ ἔδησεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἅρμα του, καὶ ἐπεριτρεγύρισε μὲ αὐτὸ τρὶς τὰ τείχη τῆς πόλεως, καὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, τὸ ἔδωκε τελευταῖον εἰς τὸν γέροντα Πρίαμον, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ἑκανὴν ποσότητα χρημάτων.

Ἐλαία, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Αἰολίδα (Κάτοικ. Ἐλαιάτης).

Ἐλαιεύς, ἢ Ἐλαιοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐλαιούσιος).

Ἐλαιοῦς, πόλις τῆς Θρᾴκης, εἰς τὴν νότιον ἄκραν τῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Ἐλαιούσιος).

Ἐλαΐς (Elais). Ζ. Ἄνιος.

Ἐλάτεια (Τουρκοχῶρι), πόλις πρωτεύουσα τῆς Φωκίδος, πρὸς Βορρᾶν τῶν Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἐλατειεύς, καὶ Ἐλατεύς).

Ἐλαφηβόλια (Elaphebolia), ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος πανηγυριζομένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον ἐλάφους, καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο, Ἐλαφηβολιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ἑλένη. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἑλένη (Helena), θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, Βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Λήδας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας (Ζ. Κάστωρ). Θησεὺς καὶ Πειρίθους οἱ δύω εἰλικρινέστατοι φίλοι ἀκούσαντες περὶ τῆς ὡραιότητος τῆς Ἑλένης, ὑπῆγαν εἰς τὴν Σπάρτην καὶ τὴν ἔκλεψαν, οὖσαν ἀκόμη μικράν, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἠλευθέρωσαν οἱ ἀδελφοί της Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Τὰ ἀμίμητά της κάλλη παρεκίνησαν ὅλους τοὺς ἐξαιρέτους Ἡγεμόνας τῆς

Ἑλλάδος νὰ τὴν ζητήσωσι διὰ γυναῖκα των· ἀλλ' ὁ Τυνδάρεως ἐπροτίμησεν ἀπὸ ὅλους τὸν Μενέλαον, υἱὸν τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἀδελφὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑποχρεώσας πρῶτον τοὺς λοιποὺς Μνηστῆρας εἰς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, ἐὰν τυχὸν συμβῇ καὶ δευτέρα τις λογομαχία περὶ αὐτῆς. Ὁ Μενέλαος λοιπὸν νυμφευθεὶς αὐτὴν, ἔζη εὐτυχῶς μαζή της, ἕως ὅτου ἐτάραξε τὴν εὐτυχίαν των Ἀλέξανδρος, ὁ λεγόμενος Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν ἐκεῖ χάριν περιηγήσεως, τὴν ἔκλεψεν εἰς τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τρωάδα, γενόμενος αἴτιος τοῦ δεκαετοῦς ἐκείνου πολέμου, καὶ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τῆς ἰδίας του πατρίδος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβε τὴν Ἑλένην ὁ ἀδελφός του Δηίφοβος, καὶ εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐδόθη πάλιν εἰς τὸν Μενέλαον, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπέθανε καὶ ὁ Μενέλαος, αὐτὴ κατατρεχομένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ἐκεῖ ἔδωκε τὸ ἐλεεινὸν τέλος τῆς ζωῆς της, κρεμασθεῖσα εἰς δένδρον ἀπὸ ἄλλην τινὰ συγγενῆ της.

Ἕλενος (Helenus), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ὀνομαστὸς διὰ τὰς προγνώσεις του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δὲν ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, προδηλώσας εἰς αὐτοὺς πολλὰ ὠφέλιμα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδύναντο νὰ κυριεύσωσι ταχύτερα καὶ εὐκολώτερα τὴν Τρωάδα. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως τὸν ἔλαβεν ὁ Πύῤῥος μαζή του, καὶ τὸν ἠγάπα πολὺ, δοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τόπον εἰς τὴν Ἤπειρον, ὅπου κτίσας πόλιν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, φιλοξενήσας ἐσχάτως καὶ τὸν Αἰνείαν.

Ἐλευθέρια (Eleutheria), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς, ἢ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαιμακτηριῶνος, εἰς μνήμην τῆς ἐλευθερίας· ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν συνέβη ἡ ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν νίκη τῶν Ἑλλήνων.

Ἐλευθερολάκωνες. Ζ. Γῆθειον.

Ἐλευσίνια (Eleusinia), ἑορτὴ μεγίστη τῆς Ἑλλάδος, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος, ἢ κατὰ πενταετίαν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, μάλιστα δὲ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐτελοῦντο τὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐδιαιροῦντο εἰς Μικρὰ, καὶ εἰς Μεγάλα Μυστήρια· ταῦτα δὲ τὰ μικρὰ ἦσαν ὡς προεόρτια τῶν μεγάλων, καὶ ὅσοι ἐμυοῦντο εἰς αὐτὰ, ὠνομάζοντο μόνον Μῦσται, ὅσοι δὲ εἰς τὰ μεγάλα, ἐλέγοντο Ἐπόπται, ἢ Ἔφοροι. Διήρκει δὲ αὐτὴ ἡ ἑορτὴ ἐννέα ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας οὔτ' ἐφυλακόνετο κανένας, οὔτ' ἐκρίνετο, διὰ νὰ μὴ φανῇ τις εἰς τοιαύτας χαρμοσύνους ἡμέρας λυπημένος. Ἡ μύησις ἐγίνετο τὴν

νύκτα πολλὰ μυστικῶς, καὶ ἦτον ἕκαστος ὑπόχρεως νὰ μὴν ἀνακαλύψῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔβλεπεν, ἢ ἤκουεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς κατηχήσεως, εἰδὲ μή, ἐπαιδεύετο μὲ κεφαλικὴν τιμωρίαν. Οἱ μυούμενοι ἔπρεπε νὰ ἦναι ὄχι μόνον πολῖται Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ καὶ τίμιοι, καὶ ἀμέμπτου πολιτείας ἄνθρωποι. Εἰς δὲ τοὺς ξένους ἦτον διόλου ἀπηγορευμένη αὐτὴ ἡ μύησις, πλὴν τινων σημαντικῶν ὑποκειμένων, οἱποῖοι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι, οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον τοῦτο ἔπρεπε πρῶτον νὰ υἱοθετηθῶσι τρόπον τινὰ ὑπὸ τινος πολίτου Ἀθηναίου. Ἐπίστευον δὲ οἱ μυηθέντες, ὅτι θέλουν ζήσει εὐτυχῶς εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ μετὰ θάνατον θέλουν ἀπολαύσει ἀνεξετάστως τὰ Ἠλύσια Πεδία, τουτέστι τὸν Παράδεισον.

Ἐλευσὶς (Λεφίνα), δῆμος, ἢ πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἐπίσημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Δήμητρος, ὅπου ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν της τὰ εἰρημένα Μυστήρια (Κάτοικ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (Γεζιρὲτ ἐλ Σάγι), πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Ἀβύδου κειμένη (Κάτοικ. Ἐλεφαντῖνος).

Ἑλικὼν (Λικώνας), ὄρος ὑψηλότατον τῆς Βοιωτίας, ἡ καθέδρα τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον αὐταὶ παρωνομάσθησαν Ἑλικωνίδες, καὶ Ἑλικωνιάδες.

Ἑλισσὼν (Ποτάμι τῆς Καρύταινας), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Ἑλλάδιος, Αἰγύπτιος, Γραμματικὸς, τοῦ ὁποίου ἀποσπασμάτια τινὰ ἐκ τῶν Χρηστομαθειῶν του σώζονται εἰς τὸν Φώτιον, καὶ εἰς τὸν Θησαυρὸν τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχαιοτήτων τοῦ Γρωνοβίου.

Ἑλλὰς (Graecia), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μικρὰ μὲν, ἀλλὰ μήτηρ ποτὲ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, καὶ διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης χρηματίσασα. Κεῖται δὲ ἡ Ἑλλὰς μεταξὺ Αἰγαίου πελάγους, Μεσογείου Θαλάσσης, Ἰονίου πελάγους, καὶ Μακεδονίας, τῆς ὁποίας τὰ κυριώτερα μέρη ἦσαν πέντε: Ἡ ἰδίως λεγομένη Ἑλλὰς, ἡ Θεσσαλία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Πελοπόννησος, καὶ αἱ Ἑλληνικαὶ Νῆσοι. Ἡ ἰδίως Ἑλλὰς (Λειβαδιὰ), κειμένη μεταξὺ Θεσσαλίας, Αἰγαίου πελάγους, Ἠπείρου, καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου, περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ὀκτὼ ἐπαρχίας: τὴν Ἀττικὴν, Μεγαρίδα, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Λοκρίδα, Αἰτωλίαν, Ἀκαρνανίαν, καὶ τὴν Δωρίδα, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ἑλλὰς Μεγάλη (Magna Graecia), ἡ κάτω λεγομένη Ἰταλία, πρὸς τὴν Νεάπολιν καὶ Καλαβρίαν, ὅπου ἦσαν πολλόταται Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι.

Ἕλλη (Helle). Ζ. Ἀθάμας.

Ἕλλην (Hellen), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, συγγατρὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἑλλὰς, καὶ Ἕλληνες οἱ ἐγκάτοικοι αὐτοῦ, Γραικοὶ τὸ πρῶτον καλούμενοι, τῶν ὁποίων γνήσιοι ἀπόγονοι εἴμεθα ἡμεῖς, καθὼς ἐσχάτως ἡλίου φανώτερον ἀπεδείχθη καὶ εἰς τὴν ὁλικὴν τῶν πραγμάτων μας μεταβολήν.

Ἑλλήσποντος (Στενὸν τῶν Δαρδανελλίων), ἡ μεταξὺ Θρακικῆς Χερσονήσου καὶ Φρυγίας Θάλασσα. Ζ. Ἀθάμας.

Ἕλλοι. Ζ. Σελλοί.

Ἑλλοπία, χώρα τῆς Ἠπείρου μεσόγειος, κατὰ τὴν Μολοσσίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἑλλοπιεύς).

Ἕλος, χώρα τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους (Εἵλωτας) ἐμεταχειρίζοντο οἱ Σπαρτιᾶται ὡς ἀνδράποδα.

Ἐλυμαῖοι, λαοὶ τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Μεγάλην Μηδίαν κατοικοῦντες· καὶ ἕτεροι τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας.

Ἔμεσσα (Χέμς), πόλις τῆς Συρίας εἰς τὴν Σελευκίδα, πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἐμεσσηνός).

Ἐμμανουὴλ, ἢ Μανουὴλ Μοσχόπουλος, Κρής. Δύω φέρουσι τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεύτερος γνωρίζεται μὲ τὸ ἐπίθετον Νεώτερος, ἢ Ἀνεψιὸς (τοῦ Πρεσβυτέρου δηλαδὴ Ἐμμανουὴλ), καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποδίδονται Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικὰ, ἐκδοθ. μετὰ τῶν τοῦ Δημητρίου Χαλκοκονδύλου ἐν Βασιλείᾳ, 1540, 4, καὶ αλλαχοῦ. Β'. Περὶ Γραμματικῆς Γυμνασίας, ἐκδοθ. (ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου) αὐτόθι, 1533, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ αλλαχοῦ. Γ'. Περὶ Προσῳδίας. Δ'. Περὶ Συνταξεως Ὀνομάτων καὶ Ῥημάτων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετίᾳ, 1525, 8, καὶ αλλαχοῦ. Ε'. Περὶ Σχεδῶν, ἢ Περὶ τῶν τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1545, 8. Ϛ'. Περὶ Παθῶν λέξεων, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Περὶ Διαλέκτων Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου ἐν Λειψίᾳ, 1811, 8. Εἰς τοῦτον τὸν Μοσχόπουλον ἀποδίδεται καὶ ἡ Γραμματικὴ Ἐξήγησις τῶν δύω πρώτων βιβλίων τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1702, 8. Ἔτι Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, εἰς τὸν Πίνδαρον, εἰς τὰ Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τινά.

Ἐμμανουὴλ Παλαιολόγος, υἱὸς Ἰωάννου Ε'. τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἐλευθερώσας τὸν πατέρα του ἀπὸ τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βάλει οἱ Βενετοὶ διά τινα χρέη, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας. Συνέγραψε δὲ καὶ οὗτος Α'. Ὑποθήκας βασιλικῆς ἀγωγῆς πρὸς τὸν υἱόν του Ἰωάννην. Β'. Λόγους ὀκτὼ περὶ Ἀρετῆς καὶ Κακίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1578, 8. Γ'. Διάλογον, ὃν ἐποιήσατο μετά τινος Πέρσου ἐν Ἀγκύρᾳ τῆς Γαλατίας.

Δ'. Ἐπιστολὰς 66, καὶ ἄλλα τινὰ σωζόμενα εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, Κωνσταντινοπολίτης, ἀξιωματικὸς τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου περιῆλθεν πρὸς τοὺς Δυτικοὺς Ἡγεμόνας, διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Βαρβάρων Τούρκων, τῶν ὁποίων ἡ ἔφοδος ἐφοβέριζε τὴν παντελῆ καταστροφὴν τοῦ βασιλείου, ὑπέστρεψεν ἀπρακτος. Μετὰ δὲ ταῦτα διαβὰς τὸ δεύτερον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔμεινεν ἐκεῖ διδάσκων μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Μεδιόλανα, καὶ Παβίαν. Ἀλλ' ὕστερον ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐπέμφθη τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ Βασιλέως πρέσβυς, ἢ Ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν ἐν Κωνσταντίᾳ τῆς Γερμανίας Σύνοδον, ὅπου καὶ ἀπεβίωσεν, ἐτάφη εἰς τὴν Μονὴν τῶν Δομενικιανῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐρωτήματα Γραμματικά, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1484, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Μία Ἐπιστολὴ πρὸς Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον. Γ'. Δύω ἄλλαι πρὸς Ἰωάννην καὶ Δημήτριον Χρυσολωρᾶν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Γ. Κωδινοῦ ὑπὸ Π. Λαμβεκίου.

Ἐμπεδοκλῆς, Ἀκραγαντῖνος, Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, Ποιητὴς καὶ Ἰατρός. Φέρεται γνώμη παλαιὰ, ὅτι αὐτὸς θέλων τάχα νὰ φημισθῇ, ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ μετατεθῇ ζῶν εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐρρίφθη μόνος του εἰς τοὺς κρατῆρας τῆς Αἴτνης, καὶ ὅτι ἐφωράθη, ὡς λέγει ὁ Λουκιανός, ἀπὸ τὴν σιδηρᾶν του κρηπίδα, τὴν ὁποίαν ἐτίναξαν ἔξω τῶν κρατήρων αἱ φλόγες. Πιθανώτερον ὅμως εἶναι, ὅτι αὐτὸς ὑπὸ περιεργείας πλησιάσας εἰς ἐκείνους τοὺς πυριπνόους κρατῆρας, κατεκάη, καὶ ἔμειναν μόνον αἱ κρηπίδες του, αἱ ὁποῖαι ἔβγηκαν ἔπειτα αἰτίαν νὰ εἴπωσιν, ὅτι αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἔγεινε μόνος του πυρίβλεκτος. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐμπεδοκλέους ὀλίγα μόνον ἀποσπασμάτια σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὸν Α'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

Ἔμπουσα, φάσμα, ἢ δαίμων καταχθόνιος, ἡ ὁποία ὑποκάτω εἰς διαφόρους μορφὰς, οἷον γυναικὸς, ζώου, πτηνοῦ, λίθου, καὶ τῶν τοιούτων, ἐπέμπετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, ὡς προμηνύτρια τινὸς δυστυχίας. Παραστέναται δὲ ἡ Ἔμπουσα, ἔχουσα τὸν μὲν ἕνα της πόδα χαλκοῦν, τὸν δ' ἄλλον, ὄνου· πολλάκις δὲ παραστέναται καὶ μὲ ἄλλην μορφὴν, σύνθετον, τεραστώδη καὶ ἀλλόκοτον.

Ἐνδυμίων (Endymion), υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἐκ τῆς Καλύκης, Συγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος. Οὗτος διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν ἄκραν

τοῦ δικαιοσύνην ἠξιώθη παρὰ τοῦ Διὸς νὰ συνδιατρίβῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν εἰς τὸν οὐρανὸν, μένων ἀθάνατος καὶ ἀγήρατος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐτόλμησε νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ πρὸς τιμωρίαν του κατεδικάσθη εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Κοιμώμενον λοιπὸν οὕτως εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Λάτμου, ὄρους τῆς Καρίας, τὸν εἶδεν ἡ Σελήνη, καὶ τόσον ἐτρώθη ἀπὸ τὰ κάλλη του, ὥστε κατέβαινε πᾶσαν νύκτα πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐλάμβανε παραμυθίαν εἰς τὸν ἔρωτά της μὲ μόνην τὴν ἐκ τῆς Θεωρίας ἡδονὴν, μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἀπολαύσῃ κατ' ἄλλον τρόπον διὰ τὸν ὕπνον του.

Ἐνιπεὺς, ποταμὸς τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Θεσσαλιώτιδα.

Ἐννέα ὁδοί. Ζ. Ἀμφίπολις.

Ἐννεάπυλος, ὀνομάζεται ἐνίοτε ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχεν ἐννέα σημαντικὰς πύλας.

Ἔννιος (Ennius) Κυΐντος, Ποιητὴς ἀρχαιότατος Λατῖνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥουδίαν, πόλιν τῆς Καλαβρίας, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ Κάτωνος τοῦ Πρεσβυτέρου ὅπου ἠγαπήθη διαφερόντως καὶ ὑπὸ τοῦ περιφήμου Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ. Συνέγραψε Χρονικὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς 18 βιβλία, καὶ προσέτι πολλὰς Κωμῳδίας, Τραγῳδίας, Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Ἀμστελοδ. 1707, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Ἐννόδιος (Ennodius) Μάγνος Φῆλιξ, Γάλλος, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Παυΐας, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη πολλὰ, οἷον Λόγοι, Ποιήματα διάφορα, καὶ Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1728, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐννών, πόλις τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Σαμάρειαν, πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ὅπου ἐβάπτιζεν ὁ Πρόδρομος.

Ἐνυάλιος, ὁ Ἄρης, ἔκτυπος Ἐνυαλίου Ἥρωος ἐπονομασθείς, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ. Μετωνυμικῶς δὲ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Πόλεμος, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ Ἄρης.

Ἐνυώ (Enyo). Ζ. Γραῖαι.

Ἐνυὼ (Enyo, ἢ Bellona), ἀδελφὴ καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἄρεως, καὶ ἔφορος τοῦ πολέμου.

Ἔπαφος (Epaphus). Ζ. Ἰώ.

Ἐπήγονοι. Ζ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἐπίδαμνος, ἡ μετέπειτα Δυρράχιον (*Durazzo*), πόλις Ἑλληνὶς, κατὰ τὴν Ἰλλυρίδα κειμένη (Κάτοικ. Ἐπιδάμνιος).

Ἐπίδαυρος (Παλαιὰ Ῥαγούζα, Ἰταλ. *Ragusi Vecchio*), πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας.

Ἐπίδαυρος (Μονεμβασία), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἀπέναντι τῆς Αἰγίνης κειμένη ὀνομαστὴ διὰ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Κάτοικ. Ἐπιδαύριος).

Ἐπεικίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπεικιδῆς).

Ἐπαάστη (Epicaste). Z. Λαΐος.

Ἐπικηφισία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπικηφίσιος, καὶ Ἐπιρρ. Ἐπικηφισιάθεν).

Ἐπίκουρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, ἐχρημάτισεν ὁ Θεμελιωτὴς νέας τινὸς Αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔμαθεν ἀπὸ κανένα διδάσκαλον. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν Σάμον, καὶ ἐκεῖθεν περιελθὼν πολλὰς χώρας καὶ πόλεις, ὑπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ κτίσας τὴν Σχολήν του εἰς κῆπον τινὰ πλησίον τῆς πόλεως, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του τὴν Εὐδαιμονίαν, ἡ ὁποία, κατ' αὐτόν, συνίστατο εἰς τὴν Ἡδονήν, ἐννοῶν ἀναμφιβόλως τὴν τῆς ψυχῆς ἡδονήν· Ἀλλ' οἱ Ἐπικούρειοι, οἱ ὁποῖοι αὐτοῦ τοῦ ὀλιγαρκοῦς καὶ σώφρονος Φιλοσόφου, ἔκαμαν μεγάλας καταχρήσεις, παραδοθέντες ὡς ἄλογα κτήνη εἰς τὰς ὑλικὰς καὶ σωματικὰς ἡδονάς, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἔλαβε κακίστην ὑπόληψιν αὕτη ἡ αἵρεσις τῶν Ἐπικουρείων. Περὶ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἐπικούρου καὶ τῆς αἱρέσεως αὐτοῦ βλέπε πλατύτερον Διογένην τὸν Λαέρτιον εἰς τὸν βίον αὐτοῦ.

Ἐπικράτης Ἀμβρακιώτης, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ Γροσίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδῶν καὶ Κωμῳδῶν.

Ἐπίκτητος. Z. Φρυγία.

Ἐπίκτητος, Φιλόσοφος Στωϊκός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ κατήντησε δοῦλος εἰς τὸν Ἐπαφρόδιτον, Ταμειοῦχον τοῦ Νέρωνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλευθερωθείς, ἔζη εἰς τὴν Ῥώμην μὲ μεγάλην ἐνδειαν, ὥστε ὅλη ἡ περιουσία του συνίστατο εἰς ἕνα ξύλινον κράββατον, ἓν στρῶμα, καὶ ἕνα λύχνον κεράμειον, ὅστις ὅμως ἔπειτα ἐπωλήθη, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, χιλίας δραχμάς. Ὅτε δὲ ὁ Δομιτιανὸς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ὅλους τοὺς Φιλοσόφους, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ καὶ αὐτός, καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου καὶ ἐδίδασκε πολυκρότως τὴν Λογικὴν, καὶ Ἠθικὴν Φιλοσοφίαν, Θεμελιόνων αὐτὴν εἰς τὰ δύω ταῦτα ἀξιώματα: Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου. Κατὰ τὸν Σουΐδαν ὁ Ἐπίκτητος συνέγραψε πολλὰ, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον τὸ Ἐγχειρίδιον ἀπεσώθη, τοῦ ὁποίου ὁ Συγγραφεὺς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σιμπλικίου, εἶναι Ἀρριανὸς ὁ ἐκ Νικομηδείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου πολλὰ ἠγαπημένος. Τοῦτο τὸ Ἐγχειρίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχονται αἱ ἀξιολογώτεραι διδασκαλίαι τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας, ἐξεδόθη πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1799 -1800, 8, εἰς τόμους ἓξ, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, καὶ Πίνακος.

Ἐπιμενίδης (Epimenides), Κρὴς,

τοῦ ὁποίου ὁ πολυχρόνιος ὕπνος ἔμενεν εἰς Παροιμίαν. Πεμφθεὶς οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρός του νὰ εὕρῃ ἓν ἀπολωλὸς πρόβατον, καὶ ἐμβὰς εἰς βαθὺ σπήλαιον νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἐκοιμήθη ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη κατὰ συνέχειαν. Ἐξυπνήσας δὲ καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν, εἶδε μεγάλην μεταβολὴν, καὶ μόλις ἐγνώρισε τὴν πατρικήν του οἰκίαν. Διεδόθη λοιπὸν παντοχοῦ ἡ φήμη τοῦ τοιούτου συμβεβηκότος, καὶ ἔλαβεν ὑπόληψιν ἀνθρώπου Θεοφιλοῦς. Ὅθεν ἐπροσκλήθη ἔπειτα καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ τὸ Κυλώνειον ἄγος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Z. Κύλων). Οἱ παλαιοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Ἐπιμενίδην τοῦτον πολλὰ Ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ Κρητικὴ λεγομένη Θεογονία, ἐκ τῆς ὁποίας ἐλήφθη καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ Θείου Παύλου ἀναφερόμενος οὗτος στίχος (Ἐπιστολ. πρὸς Τίτον Κεφ. Α'. 12.). « Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί ». Πιθανὸν δὲ οὗτος ὁ στίχος νὰ ἐρρέθη κατὰ τῶν Κρητῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἐπιμενίδου, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλων τινῶν θεισιδαιμόνων καὶ ζηλωτῶν τῆς ἐθνικῆς Θεολατρείας, οἵτινες θέλοντες νὰ στερεώσωσι τὴν ὑποτεθεμένην Θεότητα τοῦ Διός, ἐκατηγόρουν τοὺς Κρῆτας ὡς ψεύστας, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἤθελον τὸν Δία ἄνθρωπον, βαπτίσαντα εἰς τὴν νῆσον αὐτῶν, ἀλλ' ἐδείκνυον ἀκόμη πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποθανὼν ἐτάφη, καθὼς γίνεται δῆλον καὶ ἀπὸ τοὺς στίχους τούτους τοῦ Καλλιμάχου (Ὑμν. εἰς Δία):

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ Ἄνα, σοῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δὲ οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Ἐπιμηθεὺς (Epimetheus), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τῆς Θέμιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως. Οὗτος ἤνοιξε τὸ κιβώτιον τῆς Πανδώρας (Z. Προμηθεύς), καὶ διεσπάρησαν ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὸν κόσμον, πλὴν τῆς Ἐλπίδος, μ' ὅλον ὅτι ὁ ἀδελφός του Προμηθεὺς τὸν παρήγγειλε νὰ μὴ δεχθῇ τὴν Πανδώραν, οὔτε τὰ δῶρα της. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι ὁ μὲν Προμηθεὺς ἦτον πολλὰ προβλεπτικός, καὶ δὲν ἐπεχείρει τίποτε πρὶν τὸ σκεφθῇ καλῶς· ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς ἦτον ὅλον τὸ ἐναντίον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν δύω Θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ τὴν Μεταμέλειαν. Θελήσας δὲ καὶ αὐτὸς νὰ πλάσῃ ἄνθρωπον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πίθηκον.

Ἐπιπολαί, ἡ Λατομία (Tagliate), πόλις τῆς Σικελίας, ὅπου ἦτον καὶ φυλακὴ βαθεῖα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ κατάδικοι ἐσύτριβον πέτρας πρὸς ποινὴν τοῦ ἐγκλήματός των (Κάτοικ. Ἐπιπόλαιος).

Ἐπιφάνιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βεσανδούκην πλησίον τῆς Ἐλευθερουπόλεως τῆς Παλαιστίνης, καὶ εἰς τὴν νεότητά του ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ πολλοὺς χρόνους συναναστράφη. Ἔπειτα δὲ χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Κύπρῳ Κωνσταντίας, συνήθροισε τοπικὴν Σύνοδον, διὰ τῆς ὁποίας κατέκρινε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὠριγένους, ὑπερασπιζομένην μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, Ἐπισκόπου τῶν Ἱεροσολύμων. Θέλων δὲ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ Σύνοδος αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις τότε ἦτον ὁ Θεῖος Χρυσόστομος, ὑπῆγε μόνος του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑπέρτιμος ὢν ὢν καὶ πάσχων. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ πείσῃ εἰς τοῦτο τὸν Χρυσόστομον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του· ἀλλ' ἀσθενήσας, ἀπέθανε καθ' ὁδόν, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1622, φύλ.

Ἐπίχαρμος, Κῷος, ὅστις ἀνατραφεὶς εἰς τὴν Σικελίαν λέγεται καὶ Σικελός, ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Πυθαγορικός, καὶ Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας ἄριστος. Διατρίβων δὲ εἰς τὴν Αὐλὴν Ἱέρωνος τοῦ Πρεσβυτέρου, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ, διότι ἤλεγξεν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα του. Ἐκ τῶν Κωμῳδιῶν του ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια εὑρίσκονται εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

Ἑπτὰ ἀδελφῶν μνήματα, εἶναι ὄρη, ἢ ἑπτὰ σειραὶ βουνῶν τῆς Μαυριτανίας, ὄπισθεν τῆς Ἀβύλης.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ζ. Ἐτεοκλῆς, Αἰσχύλος.

Ἑπτὰ Θαύματα, ἢ Θεάματα τοῦ Κόσμου. Ζ. Θεάματα.

Ἑπτάνομος, ἤγουν ἑπτὰ νομοί, τουτέστι χῶραι, ἢ ἐπαρχίαι. Ζ. Αἴγυπτος.

Ἐρασῖνος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Ἐρατοσθένης, Κυρηναῖος, Ποιητὴς, Φιλόσοφος, καὶ Γεωμέτρης. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ ἄλλων Φιλοσόφων, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν παιδείαν, ὥστε ἐνομίζετο ἄλλος Πλάτων. Τέλος δὲ προσκληθεὶς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, διωρίσθη φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐκεῖ περιφήμου Βιβλιοθήκης, ὅπου ἔμεινεν ἕως τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὁπότε μὴ βλέπων πλέον διὰ τὸ γῆρας, καὶ τὴν συνεχῆ ἀνάγνωσιν, ἀσιτήσας ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται ἀκόμη Α'. Καταστερισμοί, ἤτοι Ἱστορία μυθώδης τῶν Ἀστέρων, ἐκδοθ. ἐν Γοττίγγῃ, 1795, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Β'. Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ

Ἀράτου Φαινόμενα, ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1567, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ. Γ'. Γνωμικὰ, ἢ Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἐλασσόνων καὶ Γνωμικῶν Ποιητῶν τοῦ Βιντερτώνου.

Ἐρατὼ (Erato). Ζ. Μοῦσαι.

Ἔρεβος (Erebus), υἱὸς τοῦ Χάους καὶ τῆς Γῆς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Νύκτα, ἐγέννησε τὸ Γῆρας, τὸν Θάνατον, τὸν Φθόνον, τὸν Μῶμον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα χαριτωμένα τέκνα. Πολλάκις δὲ τὸ Ἔρεβος, ἢ ὁ Ἔρεβος θεωρεῖται ὡς μέρος τοῦ Ἅδου, ἢ καὶ ὡς αὐτὸς ὁ Ἅδης, καὶ μερικώτερον ὁ Τάρταρος.

Ἔρεσος, ἢ Ἐρεσὸς καὶ Ἐρεσσὸς, πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ἡ πατρὶς τοῦ Θεοφράστου (Κάτοικ. Ἐρέσιος).

Ἐρέτρεια, ἢ Ἐρετρία (Ρόκκο), πόλις τῆς Εὐβοίας, ὄχι μακρὰν τῆς Χαλκίδος κειμένη (Κάτοικ. Ἐρετριεύς).

Ἐρεχθεύς (Erechtheus), υἱὸς τοῦ Πανδίονος, Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βούτου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός των ἐμοίρασαν οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ ὁ μὲν Ἐρεχθεὺς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν, ὁ δὲ Βούτης, τὴν Ἱερωσύνην, ἐξ οὗ κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἐτεοβουταδῶν Ἱερέων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ἐφόνευσε τὸν Εὔμολπον, υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἦλθε βοηθὸς τῶν Ἐλευσινίων, ὀργισθεὶς οὗτος ὁ Θεὸς, κατέστρεψε πᾶσαν τὴν οἰκίαν του. Κατ' ἄλλους δὲ μονομαχήσαντες ὁ Ἐρεχθεὺς καὶ ὁ Εὔμολπος, ἐφονεύθησαν καὶ οἱ δύω· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν τὴν μὲν Βασιλείαν νὰ τὴν λαμβάνωσι διαδοχικῶς οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἐρεχθέως, τὴν δὲ Ἱερωσύνην, οἱ Εὐμολπίδαι, τουτέστιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Εὐμόλπου.

Ἐρεχθία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρεχθιεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἐρεχθιάδης).

Ἔρημος Ἀραβία. Ζ. Ἀραβία.

Ἐρίβοια, ἢ μετέπειτα Κρούα (Κρόϊα), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, ὀνομαστὴ διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἥρωος Γεωργίου τοῦ Καστριώτου, ὅστις ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων Σκενδέρμπεης (ὁ Ἡγεμὼν Ἀλέξανδρος).

Ἐρίκεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρικειεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἐρικειάδης).

Ἐρινεὸς (Λαμβιργιό), λιμὴν τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Ἐρινεὸς, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Δωρίδα (Κάτοικ. Ἐρινεύς, καὶ Ἐρινεάτης).

Ἐρινύες (Erinnyes, ἢ Furiae), Θυγατέρες τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Νυκτὸς· ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ Ἐρινύες ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν ἀπὸ τὰ αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅταν τὰ ἔκοψεν ὁ Κρόνος μὲ τὴν ἀδαμαντίνην ἅρπην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἦσαν δὲ τρεῖς, Ἀληκτὼ,

Τισιφόνη, καὶ Μεγαίρα καλούμεναι, καὶ εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ὄφεις ἀντὶ τριχῶν. Κατοικοῦσαι δὲ εἰς τὸν Ἅδην, ἐτιμώρουν τοὺς κακούργους μὲ μάστιγας ἀπὸ ὄφεις, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, ἔχουσαι καὶ διὰ σωτρόφους τὴν Μανίαν, τὸν Τρόμον, καὶ τὴν Χλωμότητα. Περιέρχονται δὲ καὶ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐβασάνιζον τοὺς κακοτρόπους καὶ πταίστας μὲ παντοτεινὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, καὶ μὲ ἄλλους ἐσωτερικοὺς σπαραγμούς, καθὼς συνέβη εἰς τὸν μητροκτόνον Ὀρέστην, καὶ εἰς ἄλλους. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι σεβόμενοι, μᾶλλον δὲ βδελυττόμενοι τὰ τοιαῦτα ὀνόματα, τὰς ἐκάλουν σεμνὰς Θεάς, ἢ Εὐμενίδας.

Ἔρις (Eris, ἢ Discordia), Συγάτηρ τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, καὶ Θεὰ τῆς λογομαχίας. Αὐτὴ μὴ προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἔρριψε κρυφίως ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν χρυσοῦν μῆλον, καὶ ἔφερεν ἀνωκάτω τὴν Ἥραν ἐκείνην εὐωχίαν (Z. Θέτις). Παραστένεται δὲ ἡ Ἔρις γυνὴ δυσειδὴς, μὲ τρίχας ἀπὸ ὄφεις, δεμένους μὲ αἱματωμένας σημαίας, ἀρρίζουσα, καὶ βασταζουσα εἰς τὴν χεῖρα της ξίφος, ἢ λαμπάδα.

Ἐρισσός. Z. Ἄκανθος.

Ἐριχθόνιος (Erichthonius), Βασιλεὺς ἀρχαιότατος τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἐστάθη παράδοξος. Ἐβίαζε ποτὲ

ὁ Ἥφαιστος τὴν Ἀθηνᾶν, ὅταν ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κατασκευάσῃ ὅπλα· καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἤστεργεν, ὁ Ἥφαιστος ἀπεσπερμάτισεν εἰς τὸν μηρόν της. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ βδελυχθεῖσα τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ λαβοῦσα ἔριον, ἐσπόγγισε τὸν γόνον ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐγεννήθη ὁ εἰρημένος Ἐριχθόνιος μὲ δρακοντείους πόδας, ὅστις μὴ δυνάμενος, ἢ αἰσχυνόμενος νὰ περιπατῇ πεζός, ἐφεῦρε πρῶτος τὸ ἅρμα. Οὗτος, λέγουσιν, ἐσύστησε κατὰ πρῶτον καὶ τὰ Ἀθήναια, ἑορτὴν εἰς τιμὴν τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς, τὰ ὁποῖα ἔπειτα ἐπὶ Θησέως ὠνομάσθησαν Παναθήναια, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Παναθήναια.

Ἔρκυνα (Ποτάμι τῆς Λειβαδιᾶς), ποταμὸς τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Λεβάδειαν, πλησίον τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου.

Ἑρμαί, κυρίως ὀνομάζονται τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Προτομαὶ *(Busti)*, τουτέστι λίθοι τετράγωνοι, μὲ σχῆμα μόνον κεφαλῆς, χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας, εὑρισκόμενα πανταχοῦ, καὶ μάλιστα εἰς τὰς τρισόδους, καὶ ἔμπροσθεν τῶν ναῶν καὶ οἰκιῶν τῆς πόλεως. Διὰ δὲ τὸ πλῆθος αὐτῶν, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ δὲν ἦσαν καὶ εἰς μεγάλην ὑπόληψιν, ὡς μανθάνομεν καὶ ἀπὸ τὸν Αἰσώπειον ἐκεῖνον μῦθον.

Ἑρμάνουβις. Z. Ἄνουβις.

Ἑρμαφρόδιτος (Hermaphroditus), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἰδοῦσα ποτὲ αὐτὸν εἰς μίαν πηγὴν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἡ Νύμφη Σαλμακὶς, καὶ τρωθεῖσα ἀπὸ τὰ κάλλη του, τὸν ἐνηγκαλίσθη τόσον σφικτὰ, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐκ δὲ τούτου τοῦ συμβεβηκότος εὐσπλαγχνισθέντες οἱ Θεοὶ, ἤνωσαν τὰ σώματά των εἰς ἕν, καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη ὁ ἀνδρόγυνος Ἑρμαφρόδιτος.

Ἑρμείας, Συγγραφεὺς Ἐκκλησιαστικὸς, ἀκμάσας, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, περὶ τὰ τέλη τοῦ β'. Αἰῶνος. Σώζεται τούτου Σύγγραμμα, Μυκτηρισμὸς τῶν Ἐθνικῶν Φιλοσόφων, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Ἄλλῃ. 1764, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Ἑρμείας Σωζόμενος, Γαζαῖος, Σχολαστικὸς, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ε'. Αἰῶνος. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 339 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις μετὰ τοῦ Εὐσεβίου 1544, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἑρμῆς Τρισμέγιστος. Δύω ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος ἦτον υἱὸς τοῦ Μεζραΐμ, ἐφευρετὴς τῶν Αἰγυπτιακῶν Γραμμάτων, καὶ Συγγραφεὺς τῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Φοινίκων Θεολογίας, ὅστις καὶ Θὼθ, ἢ Τάαυτος καλεῖται· ὁ δὲ νεώτερος ἤκμαζεν ἐπὶ τοῦ Ὁσίριδος, Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐνομίζετο ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἐπινοητὴς τῶν μαθήσεων καὶ νόμων. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἑρμῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων, συνέγραψε πλεῖστα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὅμως ἢ διόλου ἐχάθησαν, ἢ ἀνεμίχθησαν μὲ ἄλλα νεωτέρων Συγγράμματα, ὥστε τὰ εἰσέτι σωζόμενα ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ νομίζονται ὁλα νόθα ὑπὸ τῶν Κριτικῶν. Τοιαῦτα δὲ εἶναι Α'. Ποιμάνδρης. Β'. Ἀσκληπιὸς ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βουρδιγάλοις, 1574, 4. Γ'. Ἰατρομαθηματικὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βωδελικῶν, 1597, 8. Δ'. Ἀφορισμοὶ, Περὶ τοῦ Φιλοσοφικοῦ λεγομένου Λίθου, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. μόνον Λατινιστὶ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἑρμῆς (Mercurius), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, Συγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Κυλλήνης, ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Κυλλήνιος ἐπονομάζεται. Ἦτον ἄγγελος καὶ μηνυτὴς τῶν Θεῶν, καὶ ἰδίως τοῦ πατρός του, καὶ ἔφορος πολλῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ προσέτι τοῦ κέρδους, τοῦ ψεύδους, καὶ τῆς κλοπῆς, ὧν καὶ αὐτὸς πολλὰ ἐπιτήδειος κλέπτης. Διότι βρέφος ὢν ἀκόμη, ἔκλεψε τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου, Βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττεν ὁ Ἀπόλλων· ὁμοίως ἤρπασε τὴν

λύραν καὶ τὴν φαρέτραν αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· τὸν κεστὸν τῆς Ἀφροδίτης· τὸ σκῆπτρον τοῦ Διός· τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος· τὸ ξίφος τοῦ Ἄρεως· τὴν πυράγραν τοῦ Ἡφαίστου, καὶ αὐτὰ τῆς μητρός του τὰ ἐνδύματα· ὁ παμπόνηρος, ὅταν ποτὲ αὐτὴ ἐλούετο εἰς τὸν ποταμόν. Ἐπειδὴ δὲ συνεμάχησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, τὸν συνηρίθμησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν· αλλ' ἐνταυτῷ τῷ ἔδωκε καὶ πολλὰ ἐπίπονα ἐπαγγέλματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα ἦσαν ταῦτα: Νὰ εὐτρεπίζῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Θεῶν, καὶ νὰ κηρύττῃ τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν· νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ συμπόσιον, καὶ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς εὐχουμένους, κερνῶν εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ νέκταρ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ Γανυμήδης· νὰ παρευρίσκεται εἰς τὸν θάνατον ἑκάστου ἀνθρώπου, ἐπειδή, ἂν αὐτὸς δὲν ἤγγιζε μὲ τὴν ῥάβδον του τὸ σῶμα τοῦ ψυχορραγοῦντος, δὲν ἐξήρχετο ἡ ψυχή· νὰ ὁδηγῇ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων εἰς τὸν Ἅδην, καὶ νὰ τὰς παραδίδῃ μὲ λεπτὸν λογαριασμὸν εἰς τὸν Αἰακὸν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδουσι καὶ τὴν εὕρεσιν τῆς λύρας· ἐπειδὴ εὑρὼν ποτε χελώνην, τὴν ἐκένωσε μ' ἕνα σίδηρον, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐτρύπησεν εἰς ἐννέα μέρη, ἔβαλεν ἰσαρίθμους χορδὰς ἀπὸ λινάριον εἰς τιμὴν τῶν ἐννέα Μουσῶν, καὶ τὴν ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Παραστένεται δὲ ὁ Ἑρμῆς νέος εὐειδὴς καὶ εὐάνηστος, φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον πλατὺν καὶ πτερωτὸν, καὶ εἰς τοὺς πόδας πέδιλα χρυσᾶ καὶ ὁμοίως πτερωτά· εἰς δὲ τὴν δεξιὰν βαστάζων κηρύκειον, ἤτοι ῥάβδον περιτετυλιγμένην μὲ δύω ὄφεις, ἀλλήλους ἀντιφιλοῦντας, καὶ εἰς τὴν ἀριστερὰν, μαρσύπιον, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καὶ ἔφορος τοῦ κέρδους.

Ἑρμιόνη (Hermione). Ζ. Πύῤῥος, Ὀρέστης.

Ἑρμιόνη (Καστρὶ), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἀργολίδας κειμένη (Κάτοικ. Ἑρμιονεύς).

Ἑρμιονικὸς κόλπος, μικρὰ θάλασσα πλησίον τῆς πόλεως Ἑρμιόνης κειμένη.

Ἑρμογένης, Ταρσεὺς, υἱὸς τοῦ Καλίππου, Ῥήτωρ περίφημος. Οὗτος πολλὰ νέος ἀκόμη, ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν Ῥητορικὴν, ὥστε εἰς τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλαβε πολλοὺς ἀκροατὰς εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸν Αὐτοκράτορα Μάρκον Αὐρήλιον Αὐτωνῖνον. Φθάσας δὲ εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος, ἔχασε διόλου τὸ μνημονικόν του, καὶ ἔζησεν εἰς τὸ ἑξῆς ὡς ἕνας ἁπλοῦς ἄνθρωπος. Συνέγραψε Α'. Τέχνην Ῥητορικὴν διαιρετικὴν περὶ Στάσεων. Β'. Περὶ Εὑρέσεων βιβλία τέσσαρα. Γ'. Περὶ Ἰδεῶν βιβλία δύω. Δ'. Περὶ Μεθόδου δεινότητος, ἐκδοθ. κατὰ

διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους· καὶ ἐν Βενετίᾳ 1779, 4, παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλαχίστου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, μετὰ τῶν Προγυμνασμάτων τοῦ Ἀφθονίου, καὶ τῶν εἰς αὐτὰ παλαιῶν Ἐξηγήσεων.

Ἕρμος (Σαραβάτ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Ἑρμὸς, ἢ Ἕρμος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἑρμεὶς).

Ἑρμώνυμος, Ζ. Γεώργιος Ἑρμώνυμος.

Ἑροιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἑροιάδης).

Ἐρόστρατος (Erostratus). Ζ. Ἔφεσος.

Ἕρση (Erse). Ζ. Ἀγραυλος.

Ἐρύθεια, νῆσος τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Βαιτικὴν, κατοικία τοῦ περιφήμου Γηρυόνου (Κάτοικ. Ἐρυθεύς).

Ἐρυθρὰ Θάλασσα, ἡ μεταξὺ τοῦ Περσικοῦ, Ἰνδικοῦ, καὶ Ἀραβικοῦ κόλπου Θάλασσα.

Ἐρυθραὶ (Κολίτα), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐρυθραῖος).

Ἐρύμανθος, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλιδος κείμενον (Κάτοικ. Ἐρυμάνθιος). Ἐνταῦθα διέτριβεν ἕνας Κάπρος ἀμετρήτου μεγέθους, ὅστις ἐπροξένει μεγίστην φθορὰν καὶ βλάβην εἰς ὅλην τὴν χώραν, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐμποδίσωσι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν μανιώδη αὐτοῦ ὁρμήν. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καταπολεμήσας αὐτὸν, τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἔφερε ζωντανὸν εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἐρύμανθος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλιδος ῥέων, καὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐκχυνόμενος.

Ἔρυξ (Eryx), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Βούτου, ἢ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σικελίας. Οὗτος καυχώμενος εἰς τὴν σωματικήν του δύναμιν, ἐφόνευεν ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, ἀφ' οὗ πρῶτον τοὺς ἠνάγκαζε νὰ μονομαχήσωσι μετ' αὐτοῦ· αλλὰ μονομαχήσας καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη, καθ' ὃν τρόπον αὐτὸς ἐφόνευε τοὺς ἄλλους.

Ἔρυξ (*Monte di Trapano*), ὄρος μέγιστον τῆς Σικελίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος μὲ φρούριον ἰσχυρὸν (Κάτοικ. Ἐρυκῖνος).

Ἔρχεια, ἢ Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐρχειεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ. Ἐρχειάθεν).

Ἔρως (Cupido) ὁ παλαιὸς, Θεὸς αὐτογέννητος, σύγχρονος καὶ συντηρητὴς τοῦ παντός· ὁ δὲ νεώτερος ἦτον υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ Ἄρεως, τὸν ὁποῖον ἀμ' ἀφ' οὗ τὸν ἐγέννησεν αὐτὴ ἡ Θεὰ, τὸν παρέδωκεν εἰς τὰς Χάριτας νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν. Αλλ' ἐπειδὴ δὲν ηὔξανεν, ἐγέν-

νησε, κατὰ τὸν χρησμὸν, καὶ τὸν Ἀντέρωτα, καὶ οὕτως ἤρχισε νὰ αὐξάνῃ, καὶ νὰ γίνεται φοβερὸς μεταξὺ θνητῶν καὶ ἀθανάτων· ἐπειδὴ κατασκευάσας τόξα καὶ βέλη, ἐτόξευεν ἀδιαφόρως καὶ τούτους καὶ ἐκείνους. Παρασταίνεται δὲ ὁ Ἔρως ὡς βρέφος γυμνὸν καὶ πολύσαρκον, μὲ πονηρὸν μειδίαμα, μὲ πτερὰ, μὲ τόξον καὶ βελοθήκην, καὶ πολλάκις μὲ ταινίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ παίζων ποτὲ μὲν μὲ τὸν Ἀντέρωτα, ποτὲ δὲ μὲ τὰς Χάριτας, καὶ ἄλλοτε μὲ τὴν ἰδίαν του μητέρα· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς νὰ τοξεύῃ τινὰ Θεὸν, ἢ ἄνθρωπον.

Ἐρωτιανὸς, Γραμματικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος. Συνέγραψε Συναγωγὴν τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1780, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἐσοπτρομαντεία. Ζ. Κατοπτρομαντεία.

Ἑσπερία. Ζ. Ἰταλία. — Ἱσπανία.

Ἑσπερίδες (Hesperides), Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, Βασιλέως τῆς Λιβύας, καὶ τῆς Ἑσπερίας, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἦτον νὰ καλλιεργῶσι τὸν ὡραιότατον, καὶ ἀπὸ διάφορα δένδρα κατάφυτον κῆπον τοῦ πατρός των, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο καὶ μία μηλέα, καρποφοροῦσα χρυσᾶ μῆλα, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττεν ἕνας φοβερὸς δράκων, Ἑσπέριος καὶ αὐτὸς καλούμενος, ὅστις εἶχε ἑκατὸν κεφαλὰς, καὶ ἀνέβιδε παντοίας καὶ καταπληκτικὰς φωνάς. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, φονεύσας τὸν φυλάσσοντα τοῦτον δράκοντα, ἔλαβε τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα μῆλα, καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἑσπερῖτις, χώρα τῆς Λιβύας, ὅπου, κατὰ τὸν μῦθον, αἱ εἰρημέναι Ἑσπερίδες ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα.

Ἑστία. Ζ. Γῆ.

Ἑστία, Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διός. Αὕτη πρώτη ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου, καὶ διὰ τοῦτο ἐκλαμβάνεται πολλάκις μετωνυμικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Οἴκου. Εἰς αὐτὴν ἀφιέρονον οἱ παλαιοὶ τὰς ἀπαρχὰς τῶν θυμάτων, καὶ ἔκαμνον ἀρχὴν ὅλων τῶν θυσιῶν ἀπ' αὐτὴν, ὅθεν καὶ ἡ «Ἀπ' Ἑστίας ἄρχεσθαι» Παροιμία. Ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἱεροῦ Πυρὸς, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο ἀσβέστον εἰς τὸ Θυσιαστήριον, διὰ τὴν χρῆσιν μόνον τῶν θυσιῶν. Εἰς δὲ τὴν Ῥώμην αἱ φυλάττουσαι αὐτὸ παρθένοι ὠνομάζοντο Ἑστιάδες (Vestae, ἢ Vestales), καὶ ἐθάπτοντο ζωντανὰι, ἂν ποτε ἤθελε σβύσει, ἢ αὐταὶ ἤθελον μολύνει τὴν παρθενίαν των.

Ἑστιαία. Ζ. Ὡρεός.

Ἑστιὰς, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, πλησίον τοῦ Βυζαντίου κείμενον.

Ἑστιῶτις. Ζ. Ἱστιαιῶτις.

Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης (Etcocles καὶ Polynices), ἦσαν ἀδελφοὶ δίδυμοι, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς καὶ γυναικός του (Ζ. Λάϊος). Οὗτοι μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ πατρός των ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύ των νὰ βασιλεύωσιν ἕκαστος διαδοχικῶς ἀπὸ ἕνα χρόνον. Βασιλεύσας λοιπὸν πρῶτος ὁ Πολυνείκης, παρέδωκε τὴν βασιλείαν, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος, εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἐτεοκλέα· ἀλλ' οὗτος παραλαβὼν αὐτὴν, δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ὁ δὲ Πολυνείκης βλέπων τὴν παράβασιν τῶν συνθηκῶν, καὶ μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀδελφόν του, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἄδραστον, ὁ ὁποῖος ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως, τὸν ἔκαμε καὶ γαμβρὸν εἰς τὴν θυγατέρα του Ἀργείαν (Ζ. Ἄδραστος). Μετὰ δὲ ταῦτα συμμαχήσας ὁ Ἄδραστος καὶ μὲ ἄλλους Ἡγεμόνας, ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Θηβῶν, διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν Πολυνείκην, πλὴν ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καὶ ἐχάθησαν ὅλοι, καὶ μόνος αὐτὸς ἠμπόρεσε νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς. Ἐφονεύθησαν δὲ καὶ οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοὶ μονομαχήσαντες, καὶ παρέλαβε τὴν βασιλείαν Λαοδάμας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους. Τὸ δὲ σῶμα τοῦ Πολυνείκους ἐπρόσταξεν ὁ Κρέων νὰ μείνῃ ἄταφον εἰς βρῶμα τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, διότι πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ φέρῃ ἐχθρικὸν στράτευμα εἰς τὴν πατρίδα. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐκστρατεία ὠνομάσθη «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας»· διότι οἱ ἐξοχώτεροι Ἡγεμόνες αὐτῆς ἦσαν ἑπτὰ, οἷον ὁ Ἄδραστος, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἱππομέδων, ὁ Καπανεύς, ὁ Παρθενοπαῖος, ὁ Τυδεύς, καὶ ὁ Πολυνείκης. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξηκολούθησαν τὸν κατὰ τῶν Θηβαίων πόλεμον οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν τῶν ἑπτὰ Ἡγεμόνων, καὶ νικήσαντες, κατέστησαν βασιλέα τῶν Θηβῶν τὸν Θέρσανδρον, υἱὸν τοῦ Πολυνείκους, πλὴν καὶ οὗτος δὲν εὐδοκίμησεν. Ἡ δευτέρα αὕτη ἐκστρατεία ἔγεινε μετὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης, καὶ ὠνομάσθη «Τῶν Ἐπιγόνων»· ἐπειδὴ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς ἦσαν οἱ υἱοὶ τῶν εἰρημένων Ἡγεμόνων.

Ἔτος Ἀττικόν. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Εὐάγριος, Ἰβηρίτης, ἦλθε κατὰ τοὺς χρόνους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ Ἀρχιδιάκονος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐχειροτονήθη. Σώζονται καὶ αὐτοῦ ὀλίγα τινὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, ἐκδοθέντα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Εὐάγριος, Σχολαστικὸς, ὁ ἐξ Ἐπιφανείας τῆς Κοίλης Συρίας, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Μαυρικίου τοῦ Βασιλέως, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Πολιτάρχου ἐτιμήθη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον ἡ εἰς ἓξ βιβλία Ἐκκλη-

σιαστική Ἱστορία του, ἥτις ἐξακολουθεῖ τὴν τοῦ Σωκράτους καὶ Θεοδωρήτου μέχρι τοῦ 595 ἐτους, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Θεοδωρήτου καὶ ἄλλων ἐν Κανταβρυγίᾳ, 1706, φιλ.

Εὐβοεῖς. Ζ. Ἀβαντίς.

Εὔβοια (Εὔριπος), ἡ πρότερον Μάκρις, μία ἀπὸ τὰς πλέον μεγάλας νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐκτεινομένη ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικὰ πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ κατὰ μῆκος τῶν αἰγιαλῶν τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος, καὶ Θεσσαλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν χωρίζει ὁ Εὐβοϊκὸς κόλπος (Κάτοικ. Εὐβοεύς).

Εὐβουλος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια εὑρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Εὐδαίμων Ἀραβία (Ἀδὲν), πόλις παραθαλάσσιος τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας. Ζ. Ἀραβία.

Εὐδοκία, ἡ Εὐδοξία Μακρεμβολίτισσα, θυγάτηρ Κωνσταντίνου τοῦ Η. καὶ σύζυγος πρῶτον τοῦ Γ. Κωνσταντίνου Δούκα, καὶ ἔπειτα Διογένους Ῥωμανοῦ τοῦ Γ. Συνέγραψε Λεξικὸν Ἱστορικομυθικόν, Ἰωνιά, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1782, 4, ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βιλλοισώνος.

Εὐερκής. Ζ. Ἰσαυρα.

Εὔηνος, ὁ πρότερον Λυκόρμας (Φιδάρι), ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Λοκρίδος ῥέων.

Εὐθάλιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σούλκῃ Ἐκκλησίας. Ἐξέδωκε τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Θείου Παύλου διὰ στίχων μεθ' ἑνὸς Προλόγου περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Παύλου, τὴν ὁποίαν ἔπειτα Ἀθανάσιος ὁ Νεώτερος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὑποθιαιρέσας εἰς κεφάλαια μὲ τὴν σημείωσιν τῶν ῥητῶν τῆς Θείας Γραφῆς, τὴν παρέδωκεν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Καισαρείας, καὶ κατὰ τὸ 1698 ἔτος ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Λαυρεντίου Ζακανίου.

Εὐθύμιος Ζυγαδηνός, Μοναχὸς πολυμαθὴς, καὶ γνώριμος τῆς Βασιλίσσης Ἄννης τῆς Κομνηνῆς. Οὗτος διὰ προσταγῆς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ συνέγραψε Πανοπλίαν Δογματικὴν ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τῶν Θείων Πατέρων, ἐκδοθ. ἐν Τεργοβύστῃ τῆς Ὀγγροβλαχίας 1710.

Εὐκλείδης, ὁ πατὴρ τῆς Γεωμετρίας, ἐγεννήθη, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς μετὰ κλέους ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Στοιχείων βιβλία δεκαπέντε. Β'. Δεδόμενα (ἢ Δεδομένα). Γ'. Εἰσαγωγὴ Ἁρμονική. Δ'. Κατατομὴ Κανόνος Μουσικοῦ. Ε. Φαινόμενα, ἤτοι ἀρχαὶ Ἀστρονομίας. Ϛ'. Ὀπτικὰ καὶ Κατοπτρικὰ Στοιχεῖα. Ζ'. Περὶ διαιρέσεως Ἐπιφανειῶν, καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ.

ἐν Ὀξωνίᾳ, 1703, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Εὐκράτης. Ζ. Ἰω. Μόσχος.

Εὐμάθιος, ἢ Εὐστάθιος, Αἰγύπτιος, ὁ ἀληθὴς Συγγραφεὺς τοῦ Καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν Μυθιστορικοῦ Συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ψευδῶς ἐτυπώθη Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεσσαλονίκης Εὐσταθίου, ἐν Παρισίοις, 1618, 8, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Λειψίᾳ, 1792, 8, ἄνευ τῶν Σημειώσεων.

Εὐμενίδες (Eumenides). Ζ. Ἐριννύες, Αἰσχύλος.

Εὐμένιος (Eumenius), Γάλλος, Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Κώνσταντος τοῦ Χλωροῦ. Σώζονται καὶ τούτου πέντε Λόγοι, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Εὔμολπος (Eumolpus). Ζ. Ἐρεχθεύς.

Εὐνάπιος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις τῆς Λυδίας, καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐχρημάτισε Σοφιστὴς, Ἱστορικὸς, καὶ μέγας χριστιανομάχος, καὶ, κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν του, εἷς ἐκ τῶν πρέσβεων τῆς Λυδίας, οἵτινες ἐπέμφθησαν πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν Παραβάτην. Σώζονται καὶ τούτου Βίοι Φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν, καὶ τινα ἀποσπασμάτια Ἱστοριῶν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1822, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Εὐνομία (Eunomia). Ζ. Ὧραι.

Εὐνόμιος, Ἐπίσκοπος τῆς Κυζίκου, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αἱρετικοῦ Ἀετίου, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε μαθητὴς, καὶ κατὰ πάντα σύμφωνος εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Εὐτυχιανῶν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀπεβλήθη τοῦ Θρόνου ὑπὸ Κωνσταντίνου καὶ Βάλεντος τῶν Αὐτοκρατόρων. Σώζεται καὶ τούτου Ἐξήγησις τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Θεοδόσιον, καὶ μία Ἀπολογία, ἐκδοθ. εἰς τὸν Η'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλλ. Βιβλιοθήκης.

Εὔξεινος. Ζ. Πόντος.

Εὔπολις, Ποιητὴς Κωμικὸς, καὶ τελευταῖος Συγγραφεὺς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, ὅστις πολλὰ νέος ἀκόμη συνέγραψεν ἀρίστας Κωμῳδίας, καὶ μετὰ καιρὸν ἔλαβε δεκάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Τὰ μικρὰ αὐτοῦ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Εὐπυρίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Εὐπυριδῆς).

Εὐριπίδης, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ τῆς Κλειτοῦς τῶν Ἀθηναίων, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἐχρημάτισε Ῥήτωρ, Φιλόσοφος, καὶ Ποιητὴς Τραγικὸς ἄριστος. Εἰς τὴν νεότητά του ἤκουσε τὴν μὲν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Πρόδικον, τὴν δὲ Φιλοσοφίαν ἀπὸ τὸν Ἀναξαγόραν, καὶ τὴν Ἠθικὴν ἀπὸ τὸν Σωκράτην. Πολλὰ δὲ νέος ὢν ἀκόμη ὑπῆγε μετὰ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν Ποιητικὴν, καὶ τόσον εὐδο-

κίμησεν, ὥστε ἔλαβε πολλάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἦτον δὲ πολλὰ φιλόπατρις, καὶ τῶν ἀσέμνων γυναικῶν ἐχθρὸς θανάσιμος, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Μισογύνης ἐπωνομάσθη. Ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, ἡ ἀδιάφορος μάστιξ τῶν φαύλων καὶ ἐναρέτων, θέσυρε πολλάκις καὶ τοῦτον τὸν Ποιητήν μας· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠλάττωσε παντάπασι τὴν ὑπόληψίν του, μάλιστα δὲ ὁ περίφημος Ἀρχέλαος, Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, τὸν ἐπροσκάλεσεν εἰς τὴν Αὐλήν του, ὅπου ζήσας τρεῖς χρόνους τιμώμενος καὶ φιλοδωρούμενος, ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης, καταξεσχισθεὶς, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ τοὺς κύνας, τοὺς ὁποίους ἀρῆκαν κατ' αὐτοῦ οἱ ἐχθροί του. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Ἀρχέλαον τὸ σῶμα τοῦ Εὐριπίδου, καὶ ἀποτυχόντες, ἔστησαν κενοτάφιον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ δὲ Ἀρχέλαος Σάφας αὐτὸν ἐντίμως εἰς τὴν Πέλλην, ἐπέγραψε καὶ τὸ ἑξῆς Ἐπίγραμμα:

Οὐποτέ σου μνῆμα, Εὐριπίδης, ὀλετόπου.

Ἐκ τῶν ἐννενήκοντα Τραγῳδιῶν του σῴζονται μόνον δεκαεννέα ὁλομελεῖς, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς εἰκοστῆς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα: Α'. Ἑκάβη. Β'. Ὀρέστης. Γ'. Φοίνισσαι. Δ'. Μήδεια. Ε. Ἱππόλυτος. Ϛ'. Ἄλκηστις. Ζ'. Ἀνδρομάχη. Η'. Ἱκέτιδες. Θ'. Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι. Ι'. Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. ΙΑ'. Ῥῆσος. ΙΒ'. Τρωάδες. ΙΓ'. Βάκχαι. ΙΔ'. Κύκλωψ (Ποίημα Σατυρικόν). ΙΕ'. Ἡρακλεῖδαι. Ιϛ'. Ἑλένη. ΙΖ'. Ἴων. ΙΗ'. Ἡρακλῆς Μαινόμενος. ΙΘ'. Ἠλέκτρα. Κ'. Δανάη, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1778-1779, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, διαφόρων Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων.

Εὐριπος (Νεγροπόντε), ὁ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας πορθμὸς πρὸς τὴν Χαλκίδα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα μετὰ ταῦτα καὶ ὅλη ἡ νῆσος.

Εὐρυάλη (Euryale). Ζ. Γοργόνες.

Εὐρυβία (Eurybia). Ζ. Κρεῖος.

Εὐρυδίκη (Eurydice). Ζ. Ὀρφεύς, Ἀριστεῖος.

Εὐρυμέδων (Γερκοῦ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Εὐρυνόμη (Eurynome). Ζ. Χάριτες.

Εὐρυσθένης (Euristhenes). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Εὐρυσθεύς (Eurystheus), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν. Οὗτος ἔμελλε νὰ γεννηθῇ σύγχρονος μὲ τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἐπειδὴ ἦτον μεγάλη σύγχυσις περὶ τῆς βασιλείας μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως, ὁ Ζεὺς ἀπέφασισε νὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε γεννηθῇ προτήτερα. Ἡ Ἥρα, θανάσιμος ἐχθρὰ οὖσα τῶν παλλακίδων τοῦ ἀνδρός της, καὶ τῶν τέκνων, ὅσα ἐγεννῶντο ἐξ αὐτῶν, συνήργησε

καὶ ἐγεννήθη προτήτερα οὗτος ὁ Εὐρυσθεὺς ἑπταμηνιαῖος, καὶ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Διὸς ἔλαβε καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας, καὶ ἐδίωξε τὸν Ἡρακλέα, γενόμενος παντοτεινὸς ἐχθρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων του. Ζ. Ἡρακλεῖδαι, Ἡρακλῆς.

Εὐρυτίων (Eurytion). Ζ. Πηλεύς.

Εὔρυτος (Eurytus). Ζ. Ἴφιτος.

Εὐρώπη (Europa), Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος, Βασιλέως τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Τηλεφάσσης. Ταύτης τὸ κάλλος ἐπιθυμήσας ὁ Ζεὺς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Φοινίκην, καὶ συμπαίζων μετ' αὐτῆς μεταμορφωμένος εἰς ὡραῖον ταῦρον, τὴν ἥρπασεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ τὴν ἔφερε κολυμβῶν εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἐγέννησε τὸν πρῶτον Μίνωα, καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Εὐρώπη, ἓν ἐκ τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, τὸ πλέον καλλιεργημένον, ἀπὸ τῆς εἰρημένης Εὐρώπης, Θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν λαβοῦσα (Κάτοικ. Εὐρωπαῖος). Τῆς Εὐρώπης τὰ ὅρια πρὸς Ἀνατολὰς εἶναι ὁ ποταμὸς Τάναϊς, ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· πρὸς Δυσμάς, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός· πρὸς Βορρᾶν, ὁ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός, καὶ πρὸς Νότον, ἡ Μεσόγειος Θάλασσα. Ἐπαρχίαι δὲ αὐτῆς, πρωτεύουσαι μὲν εἶναι ἡ Μακεδονία, ἡ Ἑλλὰς, ἡ Ἰταλία, καὶ ἡ Γερμανία· δευτερεύουσαι δὲ, πρὸς μὲν Ἀνατολὰς ἡ Θρᾴκη, ἡ Μοισία, ἡ Ἰλλυρὶς, ἡ Δακία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος καὶ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία· πρὸς Δυσμὰς δὲ, ἡ Παννονία, τὸ Νωρικὸν, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐινδελικία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἱσπανία καὶ αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Εὔρωπος, ἢ Εὐρωπὸς (Γρεβενὰ), πόλις τῆς Ἠπείρου μεσόγειος (Κάτοικ. Εὐρώπιος, ἢ Εὐρωπαῖος).

Εὐρώτας (Βασιλοπόταμον), ποταμὸς μέγιστος τῆς Λακωνικῆς, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὸ Ἀρκαδικὸν ὄρος, καὶ διερχόμενος διὰ ὅλης τῆς Λακωνίας, χύνεται εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου αὐτῆς.

Εὐσέβια. Ζ. Μάζακα.

Εὐσέβιος, ὁ ἐκ τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καισαρείας, Ἱστορικὸς Ἐκκλησιαστικὸς περίφημος, καὶ φίλος πολλὰ ἠγαπημένος τοῦ μάρτυρος Παμφίλου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸς Πάμφιλος, ἢ Εὐσέβιος Παμφίλου ἐπονομάζεται. Ἤνθει δὲ κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Λόγον Ἐγκωμιαστικὸν ἐξεφώνησεν. Ὅτε δὲ ὁ Διοκλητιανὸς ἐκίνησε τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, ὁ Εὐσέβιος ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ διωγμοῦ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Παλαιστίνην, προεχειρίσθη μετ' ὀλίγον Ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστι-

κῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθέντα ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Εὐστάθιος, ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίου Μυθιστορικοῦ Συγγράμματος. Ζ. Εὐμάθιος.

Εὐστάθιος, ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Σίδην τῆς Παμφυλίας, ὅστις ἐχθρὸς ὢν θανάσιμος τῶν Ἀρειανῶν, ἀπεβλήθη τοῦ θρόνου του διὰ τῆς συκοφαντείας αὐτῶν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Θράκην, ἕως ὅτου μετὰ καιρὸν ἐγνωρίσθη ἡ ἀθωότης του. Σῴζονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου Α'. Ὁμιλία πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Αὐτοκράτορα ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Πρακτικῶν τῶν Πατέρων. Τόμ. Β'. Σελ. 555. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἑξαήμερον. Γ'. Περὶ Ἐγκαστρομυθίας κατὰ Ὠριγένους, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1629, 4. μετὰ Σημειώσεων τοῦ Ἀλλατίου. Δ'. Συγγραμμάτια τινά, εὑρισκόμενα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Εὐστάθιος, ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, Κωνσταντινοπολίτης, ἀνὴρ ἀγχίνους, πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος, ὁ στολισμὸς καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ ἡμετέρου Κλήρου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μὲ σέβας πολὺ ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους ὅλων τῶν Ἐθνῶν. Συνέγραψε μὲ μεγάλην πολυμάθειαν Παρεκβολὰς εἰς τὸν Ὅμηρον, καὶ Διονύσιον τὸν Περιηγητήν, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ὁποίων βλέπε αὐτοὺς τοὺς Ποιητάς.

Εὐστάθιος, Πατρίκιος καὶ Ἀντικήνσωρ, Κωνσταντινοπολίτης καὶ οὗτος· συνέγραψε βιβλίον Περὶ Χρονικῶν διαστημάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1791, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Εὐστράτιος, Νικαίας Μητροπολίτης, Φιλόσοφος Περιπατητικός, τοῦ ὁποίου σῴζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ δύω βιβλία τῶν Ὑστέρων Ἀναλυτικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, 1534. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἠθικὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθὲν ὁμοίως ἐν Βενετίᾳ, 1536.

Εὐστράτιος, Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας, ἔζη ἐπὶ τῆς πατριαρχίας τοῦ Εὐτυχίου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ μεγάλην σχέσιν. Συνέγραψε Α'. Βίον τοῦ (ἁγίου) Εὐτυχίου Π. Κωνσταντινουπόλεως. Β'. Περὶ καταστάσεως τῶν νεκρῶν, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1655, 4. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου In Dogmat. de Purgat. Consensione.

Εὐτέκνιος, Σοφιστής, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς, καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤκμαζε. Συνέγραψε Παράφρασιν εἰς τὰ μὴ σωζόμενα πλέον Ἰξευτικὰ τοῦ Ὀππιανοῦ. Ζ. Ὀππιανός.

Εὐτέρπη (Euterpe). Ζ. Μοῦσαι.

Εὐτρόπιος (Eutropius) Φλάβιος, Ῥωμαῖος, Σοφιστὴς καὶ Ἱστορικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον. Συνέγραψε Λατινιστὶ Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας (Breviarium Historiae Romanae) εἰς βιβλία δέκα, εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφει μὲ συντομίαν τὰ ἀπὸ Ῥωμύλου μέχρι Βαλεντιανοῦ καὶ Βάλεντος τῶν Αὐτοκρατόρων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1729, 8. μετὰ τῆς τοῦ Παιανίου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, καὶ ἑνὸς πλουσιωτάτου Πίνακος. Ζ. Παιάνιος.

Εὔφορβος (Euphorbus). Ζ. Πάνθοος.

Εὐφράτης (Φράτ), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Τίγρητος, εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Εὐφροσύνη (Euphrosyne). Ζ. Χάριτες.

Εὐχαριστήρια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς, εἰς μνήμην τῆς ἐλευθερίας τῶν ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐδίωξεν ὁ Θρασύβουλος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Εὐώνυμος, ἡ Εὐωνυμία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Εὐωνυμεύς).

Ἔφεσος (Ἀγιασουλούκ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐφέσιος). Αὕτη ἡ πόλις ἐστάθη ὀνομαστὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγκροτηθεῖσαν τρίτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, καὶ διὰ τὸν περικαλλῆ καὶ ἀξιοθαύμαστον Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὅστις ἐκτίσθη ὑπὸ πολλῶν Βασιλέων εἰς διάστημα τετρακοσίων χρόνων, καὶ διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν λοιπὴν καλλονήν του ἐνομίζετο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου. Τοῦτον τὸν ἀξιοθαύμαστον ναὸν τὸν ἔκαυσεν ὕστερον κάποιος Ἐρόστρατος, ἢ Ἡρόστρατος, διὰ νὰ ἀθανατίσῃ τὸ ὄνομά του, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον, διὰ τὴν ἀναξιότητα καὶ μοχθηρίαν του.

Ἐφιάλτης (Ephialtes). Ζ. Ἀλωεύς, Ὦτος.

Ἔφιππος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοτέλους. Σῴζονται καὶ αὐτοῦ ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἐφραὶμ, Σύρος, Ἡγούμενος, καὶ ὕστερον Διάκονος τῆς ἐν Ἐδέσσῃ Ἐκκλησίας, ἀνὴρ ἐνάρετος, καὶ ἔμπειρος τῆς θείας Γραφῆς, καθὼς γίνεται δῆλον ἀπὸ τὰ μέχρι τῆς σήμερον διασωθέντα Συγγράμματά του, ἐκδοθ. Συριστὶ, Ἑλληνιστὶ, καὶ Λατινιστὶ ἐν Ῥώμῃ 1746, φύλ.

Ἔφυρα, νῆσος μικρὰ, εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἐφυραῖος).

Ἐχαλίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Ἐχαλίδης).

Ἐχέδωρος (Γαλλικὸς) ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἔχιδνα (Echidna), θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Κητοῦς, τέρας ἀγήρατον καὶ ἀθάνατον, τὸ ἥμισυ παρθένος, καὶ τὸ ἥμισυ ὄφις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ὁ Τυφὼν τὸν Κέρβερον, τὴν Χίμαιραν, τὴν ἑπτακέφαλον Ὕδραν, τὸν Νεμαῖον Λέοντα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τέρατα.

Ἐχινάδες. Ζ. Τηλεβόαι.

Ἑῶος. Ζ. Ἥλιος.

Ζ Α

Ζάγκλη, πόλις τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Ζαγκλαῖος). Ζ. Μεσσήνη.

Ζάκυνθος, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τοῦ κόλπου Χελωνάτα κειμένη (Κάτοικ. Ζακύνθιος).

Ζάμα, πόλις ἀρχαία τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὴν Νομαδικὴν κειμένη.

Ζαρίασπα, πόλις τῆς Βακτριανῆς (Κάτοικ. Ζαριασπηνός). Ζ. Βάκτρα.

Ζαρμισεγεθοῦσα, ἡ ἔπειτα Οὐλπία Τραϊανὴ (Βάρχε), πόλις τῆς Δακίας, ἡ καθέδρα τοῦ περιφήμου Δεκεβάλου.

Ζαχαρίας Καλλίεργος, Κρὴς, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἐσύστησεν εἰς τὴν ἐν Βενετίᾳ διατριβὴν τοῦ Ἑλληνικὴν Τυπογραφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύπωσε τὸ Μέγα Ἐτυμολογικὸν, τοῦ ὁποίου ὁ ἄγνωστος Συγγραφεὺς ἔζη πρὸ τοῦ Σουΐδα, καὶ προσέτι τὸ εἰς τὰς Κατηγορίας τοῦ Ἀριστοτέλους Ὑπόμνημα τοῦ Σιμπλικίου τὸ 1499 ἔτος. Κατὰ δὲ τὸ 1515, 1516 καὶ 1523 ἐτύπωσεν ἐν Ῥώμῃ τὸν Πίνδαρον, τὸν Θεόκριτον, καὶ τὸ γνωστὸν εἰς ὅλους μας Λεξικὸν τοῦ Βαρίνου.

Ζαχαρίας, Σχολαστικὸς Χριστιανὸς, καὶ μετὰ ταῦτα Μιτυλήνης Ἐπίσκοπος, διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ παρευρέθη καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον τοῦ 536 ἔτους. Σώζεται αὐτοῦ Διάλογος, Ἀμμώνιος, ἐπιγραφόμενος, ἤτοι Πραγματεία περὶ τῆς Ἀϊδιότητος τοῦ Κόσμου, ἐκδοθ. μετὰ τῆς Φιλοκαλίας τοῦ Ὠριγένους ἐν Παρισίοις, 1619, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ζεὺς (Jupiter), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἄλλων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος κατέτρωγεν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παιδία, διὰ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα τὸ βασίλειον καὶ εἰς τὸν μεγαλήτερον ἀδελφόν του Τιτᾶνα, κατὰ τὴν ἀναμεταξύ των συμφωνίαν (Ζ. Κρόνος), ἡ γυνή του Ῥέα μὴν ὑποφέρουσα τὴν τοιαύτην ἀδικίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἀναθρέψῃ κρυφίως κανὲν ἀρσενικὸν παιδίον. Ὅθεν ὅταν ἐγέννησε τὸν Δία, εἰς μὲν τὸν Κρόνον ἔδωκε μίαν ἐσπαργανωμένην πέτραν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως καὶ κατέπιεν, αὐτὸν δὲ φέρουσα εἰς τὴν Κρήτην, τὸν παρέδωκεν εἰς τοὺς Κουρήτας, καὶ Κορύβαντας τοὺς Ἱερεῖς της, καὶ εἰς τὰς Νύμφας Ἀδράστειαν καὶ Ἴδην, τὰς θυγατέρας τοῦ Μελισσέως, διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψωσι κρυφίως. Αὐτοὶ δὲ παραλαβόντες αὐτὸν, τὸν ἀνέτρεφον μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν· καὶ διὰ νὰ μὴν ἀκούωνται τὰ κλαυθμυρίσματά του ἀπὸ τὸν Κρόνον καὶ τὸν Τιτᾶνα, ἐπενόησαν ἓν εἶδος χοροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐτύπτοντο ἀναμεταξύ των μὲ χαλκᾶς ἀσπίδας, κάμνοντες καὶ ἄλλους πολλοὺς κρότους καὶ θορύβους. Αἱ δὲ Νύμφαι εἶχον ἰδιαιτέρως τὴν φροντίδα νὰ τὸν ἀνατρέφωσι μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀμαλθείας Αἰγὸς, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ὁ Ζεὺς δι' εὐγνωμοσύνην κατηστέρισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, δοὺς εἰς αὐτὰς τὸ ἓν αὐτῆς κέρατον, τὸ ὁποῖον εἶχε τοιαύτην χάριν, ὅτι ὅστις τὸ ἀπέκτα, ἀπελάμβανεν ὅ, τι καὶ ἂν ἤθελεν ἐπιθυμήσει. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ηὐξήθη ὁ Ζεὺς τοιουτοτρόπως, καὶ ἔμαθε τὴν γέννησίν του, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, ἐσυμβουλεύθη τὴν Μῆτιν, θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ὁποία καὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θέλει δώσει φάρμακον εἰς τὸν Κρόνον, διὰ νὰ ἐκμέσῃ καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα, ὅσα εἶχε καταπίει, ὡς εἴρηται, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγεινεν. Ὅθεν ὁ Ζεὺς ἐνταμωθεὶς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀδελφούς του, τουτέστι μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ Πλούτωνα, ἐσυμφώνησε μὲ αὐτοὺς, καὶ κατεπολέμησαν τὸν Κρόνον, τὸν ὁποῖον καὶ νικήσαντες, ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κ' ἐμοίρασαν αὐτοὶ ἀναμεταξύ των τὴν βασιλείαν μὲ κλῆρον. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἔλαβε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Πλούτων, τὸν Ἅδην, καὶ ὁ Ποσειδῶν τὴν θάλασσαν· ὑπετάσσοντο ὅμως καὶ οἱ δύω εἰς τὸν Δία, καθὼς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Εἱμαρμένην. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ζεὺς ἔβαλεν εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν τὸ βασίλειόν του, ἀπεφάσισε νὰ νυμφευθῇ, κ' ἔλαβεν εἰς νόμιμον γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Ἥραν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως μὴ φυλάξας τὴν πρέπουσαν πίστιν, εἶχε μετ' αὐτῆς ἀδιάκοπον λογομαχίαν. Ὀλίγον δὲ φροντίζων αὐτὸς διὰ τὴν ζηλοτυπίαν της, ἀπέκτησε πολλοτάτας παλλακίδας, μεταμορφούμενος εἰς διάφορα σχήματα, οἷον ἔγεινε κύκνος, καὶ ἡπάτησε τὴν Λήδαν· χρυσῆ βροχὴ, καὶ διεπέρασε τὸν χαλκοῦν πύργον, ὅπου ἐφυλάττετο κλεισμένη ἡ Δανάη· ταῦρος, καὶ ἥρπασε τὴν Εὐρώπην· Σάτυρος, καὶ ἔφθειρε τὴν Ἀντιόπην· ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ Ἀμφιτρύωνος, καὶ ἐξηπάτησε τὴν Ἀλκμήνην· ἔγεινεν ἀετὸς, καὶ ἥρπασε τὸν Γανυμήδην, κτλ. (Ζ. ταῦτα τὰ ὀνόματα). Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα μὴν ὑποφέρουσα ἡ Ἥρα, ἔκαμε συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Ἀ-

πολλῶνα, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, διὰ νὰ τὸν ἐκθρονίπωσιν· ἀλλ' αὐτὸς ἀνακαλύψας τὴν ἐπιβουλήν των, τὸν μὲν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα ἐξώρισεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὴν δὲ Ἥραν ἐκρέμασε, καὶ μόνον τὴν Ἀθηνᾶν ἠσυχώρησεν. Ἐταρτάρωσε δὲ καὶ τοὺς Τιτᾶνας, καὶ κατετρόπωσε καὶ τοὺς κατ' αὐτοῦ ἐπαναστήσαντας Γίγαντας, φανόμενος πάντοτε μεταξὺ Θεῶν καὶ ἀνθρώπων φοβερὸς ἐκδικητὴς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς βασιλείας του. Παρατένεται δὲ ὁ Ζεὺς καθήμενος ἐπάνω εἰς ἀετόν, ἢ εἰς χρυσοῦν θρόνον, ἢ καὶ εἰς σύννεφον, φορῶν χρυσῆν χλαμύδα, καὶ χρυσοῦν στέφανον, ἔχων γενειάδα μεγαλοπρεπῆ, καὶ τὸ μέτωπόν του σκεπασμένον ἀπὸ σκοτεινὰ σύννεφα, καὶ βαστάζων μὲ τὴν μίαν του χεῖρα σκῆπτρον, καὶ μὲ τὴν ἄλλην κεραυνούς, τοὺς ὁποίους ἔρριπτε κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ κακούργων ἀνθρώπων.

Ζεφύριον (*Capo Bianco*), ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττίαν, πλησίον τῶν Λοκρῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπωνομάσθησαν καὶ αὐτοὶ Ἐπιζεφύριοι.

Ζέφυρος (Zephyrus), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βορέου, τοῦ Νότου, καὶ τοῦ Ἀπηλιώτου. Οὗτος ἀγαπήσας τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον, ἀπέτυχε, διότι αὐτὸς εἶχε περισσοτέραν κλίσιν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ὅθεν ὅταν ποτὲ ὁ Ἀπόλλων συνέπαιζε μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ὁ Ζέφυρος πρὸς ἐκδίκησιν ἔπνευσεν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε πεσὼν ὁ δίσκος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὑακίνθου, τὸν ἐφόνευσε. Λυπηθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόλλων, τὸν μὲν Ζέφυρον κατατοξεύων, τὸν ἐδίωξεν ἕως εἰς τὸ Ταΰγετον ὄρος, ἀπὸ δὲ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου ἔκαμε κ' ἐφύτρωσε τὸ ὁμώνυμόν του ἄνθος, ὁ ὑάκινθος. Παραστένεται δὲ ὁ Ζέφυρος νέος χαρίεις καὶ γυμνός, μὲ πτερά, καὶ στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν, ἀπὸ ποικιλόχροα καὶ εὐώδη ἄνθη πεπλεγμένον.

Ζηθος (Zethus). Ζ. Λύκος.

Ζηνόβιος (Ζηνόδοτος, ἢ Ζηνόδωρος), Σχολαστικὸς καὶ Παροιμιογράφος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ἐπιτομὴ Παροιμιῶν εἰς βιβλία τρία, περὶ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁποίας βλέπε τὸ Ἄρθρον, Διογενειανός.

Ζήνων (Zeno), ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς Μαυριτανίας, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Βερώνης, ἔζη ἐπὶ Βαλεντινιανοῦ καὶ Βάλεντος τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη 39 Λόγοι διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Ζόρκος. Ζ. Αἰγὸς ἔλος.

Ζωναρᾶς. Ζ. Ἰω. Ζωναρᾶς.

Ζωροάστρης. Ἡ βιογραφία τούτου, καθὼς καὶ τῶν Σιβυλλῶν, καὶ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου, εἶναι πολλὰ συγκεχυμένη καὶ σκοτεινή. Τινὲς μὲν νομίζουσιν, ὅτι ἐστάθησαν ἓξ Ζωροάστραι· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὑπῆρξεν εἷς μόνος Πέρσης, ἢ Μῆδος τὸ γένος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πολλοὶ σύγχρονοι, ἢ καὶ μεταγενέστεροι Συγγραφεῖς, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας, ἐπέγραφον τὰ Συγγράμματά των, καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν Ζωροαστρῶν, καθὼς, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ τῶν Ἑρμῶν. Ἄλλοι δὲ ὑπέθεσαν δύω μόνον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος καὶ ἀρχαιότερος ἐνομίζετο ὁ ἐφευρετὴς τῶν τεχνῶν, καὶ πατὴρ τῆς Χαλδαϊκῆς φιλοσοφίας· ὁ δὲ δεύτερος, Πέρσης τὸ γένος, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Οὗτος, κατά τινας, ἐγεννήθη ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς, καὶ εἰς τὴν νεότητά του ἐχρημάτισε δοῦλος Ἰσραηλίτου τινὸς Προφήτου, τοῦ Δανιὴλ, ἢ τοῦ Ἰεζεκιὴλ, παρὰ τοῦ ὁποίου διδαχθεὶς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς νόμους, τὰ δόγματα, καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἐσύστησε τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἐτιμᾶτο ὡς Νομοθέτης καὶ πρῶτος Μάγος, ἤτοι Σοφός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τινὲς χρησμοί, ἢ μαγικὰ λόγια, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1538, 8, μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Ζώσιμος, Κόμης καὶ Ἀποφισκοσυνήγορος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἓξ, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μέχρι τοῦ 410 ἔτους ἐκ Χριστοῦ, ἐκδοθ. ἐν Δειφίᾳ, 1784, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ζωστήρ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, καὶ κώμη αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Ζωστήριος).

Η Β

Ἥβη (Hebe), θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ Θεὰ τῆς νεότητος, ἀντὶ τῆς ὁποίας πολλάκις καὶ ἐκλαμβάνεται. Ἡ Ἥβη παρευρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν εὐωχίαν τῶν Θεῶν, παρατιθέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν Ἀμβροσίαν, τουτέστι τὴν τροφὴν, καὶ ἐγχέουσα πρὶν τοῦ Γανυμήδους τὸ Νέκταρ, ἤγουν τὸ πόμα αὐτῶν. Ὅταν δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐφιλιώθη μὲ τὴν Ἥραν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα του ταύτην τὴν Ἥβην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε δύω υἱούς, τὸν Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον.

Ἡβοῦδαι. Ζ. Ἐβοῦδαι.

Ἡγήσιππος, Ταραντῖνος, Κρωβύλος ἐπονομαζόμενος, ἐχρημάτισε Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ἠδωνοὶ, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν κατοικοῦντες.

Ἠετίων (Eetion). Z. Ἀνδρομάχη.

Ἠιών, πόλις τῆς Μακεδονίας παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Ἠιονεύς).

Ἠλεία. Z. Ἦλις.

Ἠλέκτρα (Electra). Z. Ἀγαμέμνων, Εὐριπίδης, Σοφοκλῆς.

Ἠλεκτρύων (Electryon), υἱὸς τοῦ Περσέως ἐκ τῆς Ἀνδρομέδας, καὶ Βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Σθενέλου, τοῦ Μήστορος, καὶ ἄλλων. Ἑτοιμαζόμενος ποτὲ ὁ Ἠλεκτρύων διὰ μίαν ἐκστρατείαν, ἀφῆκεν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας καὶ τῆς Θυγατρὸς του Ἀλκμήνης τὸν Ἀμφιτρύωνα, ὅστις ἔπειτα φονεύσας κατὰ περίστασιν αὐτὸν τὸν Ἠλεκτρύωνα, ἔλαβε μὲ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Θυγατέρα του Ἀλκμήνην εἰς γυναῖκα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Ἀμφιτρύων.

Ἡλιάδες (Heliades), Θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, Θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, αἱ αὐταὶ καὶ Φαέθοντιάδες, ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ των Φαέθοντος παρονομασθεῖσαι, τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν ἀπαρηγόρητα, κεραυνωθέντα ὑπὸ τοῦ Διός. Z. Φαέθων.

Ἡλιαία, κριτήριον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ μέγιστον μετὰ τὸν Ἄρειον Πάγον, κείμενον εἰς τόπον ἀσκεπῆ καὶ ὑπαίθριον, τοῦ ὁποίου οἱ κριταί, Ἡλιασταὶ καὶ αὐτοὶ καλούμενοι, ὡς χίλιοι, ἢ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι τὸν ἀριθμόν, ἔκριναν περὶ πολιτικῶν πραγμάτων καὶ ἀδικημάτων.

Ἡλιόδωρος, ὁ ἐξ Ἐμέσσης, πόλεως τῆς Φοινίκης, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου, κ' ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης. Συνέγραψε Μυθιστορίαν ἐντεχνον καὶ ἡδικὴν τῶν κατὰ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν, εἰς βιβλία δέκα, ἥτις καὶ Αἰθιοπικὰ ὀνομάζεται, διὰ τὴν Χαρίκλειαν, ἡ ὁποία μητρόθεν ἦτον Βασιλὶς τῆς Αἰθιοπίας. Ἀποδίδεται εἰς τοῦτον τὸν Ἡλιόδωρον καὶ ἕτερον Ποίημα Χημικὸν διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν Κριτικῶν ὡς νόθον ἀποσκυβαλίζεται. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις τῶν Αἰθιοπικῶν εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις τοῦ Α. Κοραῆ Ἑλληνιστί, 1804, 8, εἰς τόμους δύο, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ δεύτερος περιέχει τὰς φιλολογικὰς αὐτοῦ Σημειώσεις.

Ἡλιόδωρος, Δαρισσαῖος, Μαθηματικός, τοῦ ὁποίου τὰ Κεράλαια τῶν Ὀπτικῶν ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1657, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Ἥλιος (Sol), υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας. Οὗτος καθήμενος ἐφ' ἁμάξης χρυσῆς, τὴν ὁποίαν ἕσυρον τέσσαρες πυρίπνοοι ἵπποι, ὁ Ἕως, ὁ Ἀεθων, ὁ Πυρόεις, καὶ ὁ Φλέγων, διήρχετο τὴν ἡμέραν τὸν οὐρανὸν, φωτίζων τὸ πᾶν μὲ τὰς ἀκτίνας του, καὶ τὴν νύκτα ἐπανεπαύετο εἰς τὸν Ὠκεανόν. Ἐγέννησε δὲ καὶ οὗτος ἐκ διαφόρων γυναικῶν πολλοὺς υἱοὺς καὶ Θυγατέρας. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀπόλλων ἐπωνομάζετο Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Z. Ἀπόλλων.

Ἡλιοτρόπιον. Z. Λευκοθόη.

Ἡλιούπολις (Βαλβὲκ), πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἡλίου τὴν ὀνομασίαν λαβοῦσα (Κάτοικ. Ἡλιοπολίτης).

Ἦλις, ἡ Ἠλεία (Γαστούνη), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας, Ἰονίου πελάγους, καὶ Ἀχαΐας κειμένη (Κάτοικ. Ἦλεῖος).

Ἠλύσια Πεδία (Elysii Campi). Z. Ἅδης.

Ἡμαθία. Z. Πίερος.

Ἡμίθεοι (Semidei), οἱ Ἥρωες, ἦσαν, κατὰ τοὺς Ποιητὰς, ἄνδρες ἐκ Θνητῆς καὶ ἀθανάτου φύσεως γεγεννημένοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τὰς μεγάλας των ἀρετὰς καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα, ἐτιμήθησαν μετὰ θάνατον μὲ βωμοὺς καὶ θείκας τιμὰς, μεταξὺ τῶν ὁποίων, οἱ διασημότατοι ἦσαν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεὺς, ὁ Περσεὺς, ὁ Ἰάσων, ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

Ἡπατοσκοπία, μαντεία, γινομένη διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἥπατος (σηκωτίου) τῶν Θυμάτων.

Ἤπειρος, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, Ἀκαρνανίας καὶ Ἰονίου πελάγους κειμένη (Κάτοικ. Ἠπειρώτης).

Ἥρα (Juno), Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ δὲ καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε καὶ παντοτεινὴν λογομαχίαν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Z. Ζεύς). Οὖσα δὲ καὶ φυσικὰ ζηλότυπος αὐτὴ ἡ Θεὰ, κατέτρεχε μὲ ἄσπονδον μῖσος τὰς ἐρωμένας του, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γεννώμενα τέκνα. Ὅθεν ἡ Λητὼ, ἡ Ἰὼ, ἡ Σεμέλη, ἡ Καλλιστὼ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐδοκίμασαν τὴν ὀργήν της, καθὼς καὶ ὁ Ἡρακλῆς αὐτὸς ὡς νόθος υἱὸς τοῦ Διός. Ἦτον δὲ καὶ ἄσπονδος ἐχθρὰ τῶν Τρώων διὰ τὸν Πάριν, ὅστις ἐπροτίμησε τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου κρίσιν. Φιλέκδικος δὲ οὖσα κατέτρεχε καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροάδος τὸν Τρῶα Αἰνείαν. Ἐνομίζετο δὲ ἡ Ἥρα ἔφορος τοῦ πλούτου, τῶν βασιλείων, τοῦ γάμου, καὶ τοῦ τοκετοῦ, καὶ ἐπαραστένετο ὡς μία μεγαλοπρεπὴς γυνὴ, ποτὲ μὲν ἱσταμένη πλησίον τοῦ Διός, ποτὲ δὲ καθημένη ἐπὶ Θρόνου, ἢ ἐπάνω εἰς λαμπρὰν ἅμαξαν, συρομένην ὑπὸ δύω ταώνων, καὶ ἔχουσα εἰς τὴν κεφαλήν της στέφανον ἐκ ῥόδων καὶ κρίνων, καὶ σκῆπτρον εἰς τὴν δεξιάν της. Ἱερὸν δὲ αὐτῆς ἦτον ὁ ταὼς, ὅστις καὶ συχνάκις ζωγραφίζεται εἰς τὰς εἰκόνας της.

Ἡραία (Ῥάβολι), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Ἡραιεύς, καὶ Ἡρεύς).

Ἡραῖα, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη μάλιστα εἰς τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τιμὴν τῆς Ἥρας. Ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν ἡ Ἱέρεια τῆς Θεᾶς ἐξερχομένη ἀπὸ τὴν πόλιν ἐρ' ἁμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύω λευκοὶ ταῦροι, ὑπήγαινε μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὸν ναόν, ὅστις ἔκειτο ἔξω τῆς πόλεως ἐπί τινας λόφου, καὶ ἐκεῖ ἔθυε λαμπρὰν Ἑκατόμβην, τουτέστι θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βοῶν.

Ἡράκλεια, ἤτις καὶ Τραχὶν, ἢ Τραχῖνα ὠνομάζετο, πόλις τῆς Θετταλίας, πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν κειμένη.

Ἡράκλεια, πόλις τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ Ἰλλυρικὰ Σύνορα.

Ἡράκλεια (Πενταράκλεια), ἡ ὁπαία καὶ Μυγδονία καὶ Πέρωθος ἐκαλεῖτο, πόλις τοῦ Πόντου, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Ἡρακλεὺς, καὶ Ἡρακλεώτης, ἢ Ἡρακλεωτης).

Ἡρακλεῖδαι. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἡρακλεῖδαι (Heraclidae), ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλότατοι, καὶ εἶχον ἀδιαλλάκτου μῖσος μετὰ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. Διότι ἀφ' οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετέστη εἰς τοὺς Θεοὺς, ὁ Εὐρυσθεὺς κατέτρεχε πανταχοῦ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι φοβούμενοι τὴν ὀργὴν του, κατέφυγον τελευταῖον εἰς τοὺς Ἀθηναίους, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβον καὶ καλὴν ὑποδεξίωσιν. Ὅταν δὲ ὁ Εὐρυσθεὺς τοὺς ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτούς, ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἔδωκαν, ἀλλὰ καὶ συνεστράτευσαν μετ' αὐτῶν ἐναντίον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του, καὶ μάχης γενομένης ἐφονεύθησαν ὅλοι, καὶ αὐτὸς ὁ Εὐρυσθεὺς, καὶ ἐκ τούτου ἔγειναν οἱ Ἡρακλεῖδαι κύριοι ἁπάσης τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς ἀπέδιδε τὴν συμβᾶσαν τότε νόσον εἰς τὴν Πελοπόννησαν εἰς τὴν παράκαιρον αὐτῶν κάθοδον, ἠναγκάσθησαν οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὴν Ἀττικήν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔπαθον καὶ εἰς τὴν δευτέραν εἰσβολήν, καταδιωχθέντες ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους. Τέλος πληρωθείσης τῆς προθεσμίας, ὥρμησαν τὸ τρίτον εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ κυριεύσαντες αὐτὴν, τὴν διῄρεσαν εἰς τρία γενικώτερα μέρη, εἰς τὸ Ἄργος, εἰς τὴν Λακεδαίμονα, καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν τρεῖς, ὁ Τήμενος, ὁ Κρεσφόντης, καὶ οἱ δύω παῖδες τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης. Καὶ ὁ μὲν Τήμενος ἔλαβε τὸ Ἄργος, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, οἱ δὲ παῖδες τοῦ Ἀριστοδήμου, τὴν Λακεδαίμονα, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ ἄρχωσιν εἰς τὴν Λακεδαίμονα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δύω βαλεῖς ἐντα-

αὐτῷ. Αὕτη δὲ ἡ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν ἔγεινε μετὰ ἑκατὸν τριάκοντα τρία ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλείδης, Ποντικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε μετὰ πολλοὺς ἄλλους καὶ τὸν Ἀριστοτέλην, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κικέρωνος. Ἦτον δὲ, ὡς λέγουσι, ἄνθρωπος μεγαλαυχος, καὶ ἔκδοτος εἰς τὰ λαμπρὰ φορέματα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὠνομάζετο πλέον ἀπὸ τοὺς φιλοσκώπτας Ἀθηναίους Ποντικός, ἀλλὰ Πομπικός. Περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ διηγοῦνται πολλὰ καὶ ἀλλόκοτα πράγματα. Συνέγραψε δὲ ὁ Ἡρακλείδης πολλὰ καὶ ἄριστα φιλοσοφικὰ Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα τινὰ ἀπεσώθησαν εἰς ἡμᾶς, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις 1805, 8. ὑπὸ Α. Κοραῆ ἐν τῷ Προδρόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Βιβλιοθήκης.

Ἡράκλειον, ἐπίνειον τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ.

Ἡράκλειον, φρούριον, πλησίον τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως.

Ἡράκλειον, τόπος ὑψηλὸς, μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Ἀττικῆς, μὲ ναὸν τοῦ Ἡρακλέους ἀξιόλογον.

Ἡράκλειτος, Ἐφέσιος, υἱὸς τοῦ Βλήσωνος, Φιλόσοφος αὐστηρὸς καὶ μελαγχολικὸς, πλὴν βαθὺς ἐξιχνευτὴς τῆς φύσεως, καὶ ἀρχηγὸς νέας φιλοσοφικῆς Αἱρέσεως. Οὗτος κατ' ἀρχὰς συναναστρέφετο μὲν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, πλὴν πάντα ἔκλαιεν, ἀποβλέπων εἰς τοῦ κόσμου τὴν ματαιότητα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Κλαυσῖνος ἐπωνομάσθη· ὕστερον δὲ μισήσας καὶ τῶν ἀνθρώπων τὴν συναναστροφὴν, ἀπεχωρίσθη δὲ ὅλου ἀπ' αὐτούς, καὶ ἔζη καταμόνας εἰς τὰ ὄρη, ὅπου καὶ ὑδροπιάσας, ἀπέθανεν ἐξηκοντούτης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον ἓξ Ἐπιστολαὶ ἐκδοθ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Ἡρακλῆς Μαινόμενος. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἡρακλῆς (Hercules), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης· ἐπειδὴ, ἐν ᾧ ποτε ἔλειπεν ὁ Ἀμφιτρύων εἰς μίαν ἐκστρατείαν, ὁ Ζεὺς λαβὼν τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας πρὸς τὴν Ἀλκμήνην, καὶ μείνας μετ' αὐτῆς μίαν νύκτα, ἰσοδύναμον μὲ τρία ὁλόκληρα ἡμερόνυκτα, ἐγέννησε τὸν διὰ τοῦτο Τριέσπερον ἐπονομασθέντα Ἡρακλέα. Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως ἐκυρίευε μεγάλη λογομαχία περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ βασιλείου, αἱ δὲ μητέρες τοῦ Ἡρακλέους καὶ Εὐρυσθέως ἦσαν συγχρόνως ἔγκυοι, ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε γεννηθῆ προτήτερα. Τότε ἡ ζηλότυπος Ἥρα φθονοῦσα τὸν Ἡρακλέα ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς σπαρέντα, συνήργησε κ' ἐγεννήθη προτήτερα ἀπὸ αὐτὸν ὁ Εὐρυσθεὺς ἑπταμηνιαῖος, καὶ οὕτως ἐβασίλευσεν αὐτὸς, διώξας ἔπειτα τὸν Ἡρακλέα, καὶ κατατρέχων πάντοτε τοὺς υἱοὺς καὶ ἀπογόνους αὐτοῦ, ἕως ὅτου εἰς μίαν μάχην ἐφονεύθη καὶ

αὐτός καὶ οἱ υἱοί του ἀπὸ τοὺς υἱοὺς καὶ ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους (Ζ. Ἡρακλεῖδαι). Ὡς τόσον ἡ Ἥρα ἐξακολουθοῦσα νὰ κατατρέχῃ τὸν Ἡρακλέα, ἔπεμψεν εἰς τὴν κλίνην του, ἐν ᾧ ἔκειτο ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανα, δύω φοβεροὺς δράκοντας, διὰ νὰ τὸν καταφάγωσιν· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἁρπάσας αὐτοὺς, τοὺς ἔπνιξε καὶ τοὺς δύω. Ἀφ' οὗ δὲ ἠυξήθη ἐδιδάχθη ὑπὸ πολλῶν πολλὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν Μουσικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Λίνου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσεν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Οἱ δὲ λοιποὶ Θεοὶ, πλὴν τῆς Ἥρας, ἠγάπησαν τὸν Ἡρακλέα ὑπερβαλλόντως, καὶ ἐχάρισαν εἰς αὐτὸν τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα, οἷον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῷ ἐχάρισε τόξον· ὁ δὲ Ἑρμῆς, ξίφος· ὁ δὲ Ἥφαιστος, θώρακα χρυσοῦν, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, πέπλον. Τὰ δὲ συνηθέστερα ὅπλα τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν ἡ λεοντῆ καὶ τὸ ῥόπαλον, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ παραστένεται. Καὶ τὸ μὲν ῥόπαλον τὸ κατεσκεύασεν αὐτὸς, κόψας τὸ ξύλον ἀπὸ τοῦ Νεμαίου ἄλσους, καὶ ἦτον ἀνάλογον μὲ τὸ τετραπηχυαῖον σῶμα του, τὴν δὲ λεοντῆν τὴν ἐρόρεσε, φονεύσας τὸν ἐν Κιθαιρῶνι διαιτώμενον λέοντα. Ἔχων λοιπὸν ὁ Ἡρακλῆς τοιαῦτα ὅπλα, καὶ δύναμιν ἀκαταμάχητον, περιήρχετο, καθαρίζων τοὺς τόπους ἀπὸ κακούργους ἀνθρώπους, καὶ θηρία ἐπιβλαβέστατα. Καὶ ὁ μὲν Εὐρυσθεὺς ἐξηκολούθει νὰ τὸν κατατρέχῃ, αὐτὸς δὲ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν Εἱμαρμένην, ἠναγκάσθη νὰ πείθεται εἰς αὐτὸν, ἐκτελῶν προθύμως τὰς ἐπιταγάς του εἰς διάστημα δώδεκα ὁλοκλήρων ἐτῶν· καὶ ἐκ τούτου συνέβη νὰ ἐκτελέσῃ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοὺς δώδεκα τούτους μεγάλους ἄθλους:

Α'. Ἐφόνευσε τὸν Νεμαῖον λέοντα, ζῶον τερατῶδες καὶ ἄτρωτον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Νεμέα.

Β'. Ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας ζωντανὴν τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον. Ζ. Κερύνεια.

Γ'. Ἐφόνευσε τὴν Λερναίαν Ὕδραν. Ζ. Λέρνη.

Δ'. Ἔφερε ζωντανὸν τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον. Ζ. Ἐρύμανθος.

Ε'. Ἐκαθάρισε τὴν πολυχρόνιον κόπρον τῆς ἀγέλης τοῦ Αὐγείου. Ζ. Αὐγείας.

Ϛ'. Ἐφόνευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνεις. Ζ. Στυμφαλίς.

Ζ'. Ἔφερε ζωντανὸν τὸν ταῦρον τῆς Κρήτης. Ζ. Κρήτη.

Η'. Ἔφερε ζωντανοὺς τοὺς τέσσαρας φοβεροὺς ἵππους τοῦ Διομήδους, βασιλέως τῆς Θράκης. Ζ. Διομήδης.

Θ'. Ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης, βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων. Ζ. Ἀμαζόνες.

Ι'. Ἔφερε ζωντανοὺς τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Ζ. Γηρυόνης.

ΙΑ'. Ἔφερε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἀπὸ τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων. Ζ. Ἑσπερίδες.

ΙΒ'. Ἔφερε ζωντανὸν τὸν Κέρβερον ἐκ τοῦ Ἅδου. Ζ. Κέρβερος.

Μετὰ τούτους τοὺς ἄθλους ὁ Ἡρακλῆς ἔκαμε καὶ ἄλλα πολλὰ κατορθώματα κατὰ διαφόρους τόπους καὶ χρόνους, καθὼς φαίνεται καὶ εἰς πολλὰ μέρη τοῦ παρόντος Λεξικοῦ. Ἀλλ' ὅμως ὁ τοιοῦτος καὶ τοσοῦτος ἀκαταμάχητος Ἥρως ὑποταχθεὶς ἑκουσίως εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασίλισσαν τῆς Λυδίας, κατεδέχθη νὰ φορέσῃ γυναικεῖα ἱμάτια, καὶ νὰ ὑπηρετῇ ὡς μία δούλη αὐτὴν τὴν Βασίλισσαν, ἐργαζόμενος ἐργόχειρα γυναικεῖα, καὶ τυπτόμενος ὑπ' αὐτῆς πολλάκις εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ χρυσοῦν σανδάλιον. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν Ὀμφάλην, ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, θυγατέρα τοῦ Εὐρύτου, Βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, διὰ τὸ ὁποῖον ζηλοτυπήσασα Δηϊάνειρα ἡ γυνή του, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὴν ἀγάπην της, τὸν ἔστειλεν ἕνα χιτῶνα, ἀλειμμένον μὲ τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου, κατὰ τὴν συμβουλὴν του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Δηϊάνειρα, Νέσσος). Ἀλλ' ἡ συμβουλὴ τοῦ Κενταύρου ἦτον δολία· ἐπειδὴ ἅμ' ἀφ' οὗ ἐφόρεσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖνον τὸν χιτῶνα, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ὄρος τῆς Οἴτης, ἐφλέχθη ὅλος, καὶ τὸν μὲν παριστάμενον δοῦλον του Λίχαν λαβὼν ἀπὸ τοῦ ποδὸς, τὸν ἐτίναξεν εἰς τὴν Θάλασσαν, αὐτὸς δὲ ἀνάψας πυρὰν, ἀνέβη ἐπάνω καὶ κατεκάη, ἀφεὶς τὰ βέλη του εἰς τὸν Φιλοκτήτην, ὅστις παρευρέθη τότε κατὰ περίστασιν ἐκεῖ, παραγγείλας αὐτὸν νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὴν κόνιν τοῦ σώματός του. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐφιλιώθη μὲ τὴν Ἥραν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν καλλίσφυρον Ἥβην, συνευωχεῖτο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀθανάτων Θεῶν, ἀφήσας εἰς τὸν κόσμον μνήμην καὶ δόξαν ἀθάνατον, διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἡρωϊκὰς του ἀνδραγαθίας.

Ἡριδανός. Ζ. Πάδος.

Ἡριδανός, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ῥέων.

Ἠρίννη, Ποιήτρια περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λέσβον, κ' ἐχρημάτισε σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Σώζονται καὶ αὐτῆς ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου Συλλογὴν τῶν Λυρικῶν Ποιητῶν.

Ἡρόδοτος, ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας, ἐγεννήθη, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην 484 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν, πόλιν τῆς Καρίας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγκαταλείψας διὰ τὴν τυραννίαν τοῦ Λυγδάμου, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ ὠφεληθῇ περισσότερον εἰς τὴν ὕλην τῆς μελλούσης Ἱστορίας του, τὴν ὁποίαν ἐξύφανε μὲ τόσην ἀμίμητον χάριν καὶ γλυκύτητα, ὥστε ἀναγνούς αὐτὴν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε παρὰ πάν-

των τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον, καὶ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ὀνομάσωσι τὸ Σύγγραμμά του μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἀφ' οὗ τὸ διήρεσαν εἰς ἰσάριθμα βιβλία. Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ Ἀθανάτου τούτου Ἱστορικοῦ εἶναι νὰ ἐξιστορήσῃ τοὺς πολέμους τῶν Λυδῶν καὶ Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐν ᾧ κάμνει καὶ τινας παρεκβάσεις περὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων ἐθνῶν, περιγράφων πολλὰς χώρας, καὶ τοὺς χαρακτῆρας πολλῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ ἀμφιβάλλουσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἱστορούμενα, καὶ ἄλλοι πάλιν δὲ ἄλλους λόγους τὰ πιστεύουσιν ὅλα. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου φέρεται καὶ ἄλλο Σύγγραμμα, Περὶ Ὁμήρου βιωτῆς, ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται μὲν ὡς ἀρχαῖον, πλὴν δὲν νομίζεται ὑπὸ πολλῶν καὶ γνήσιον πόνημα αὐτοῦ. Ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Ἡροδότου εἶναι ἡ ἐν Ἀργεντοράτῳ, 1816, 8, εἰς τόμους δώδεκα μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Ἡρόστρατος. (Herostratus). Z. Ἔφεσος.

Ἡρῳδῆς Ἀττικός. Z. Τιβέριος Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρῳδῆς.

Ἡρωδιανός. Z. Αἴλιος Ἡρωδιανός.

Ἡρωδιανός, Γραμματικὸς καὶ Ἱστορικὸς γλαφυρός, ὅστις διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων εἰς βιβλία ὀκτώ, ἀπὸ τοῦ Θανάτου Μάρκου Ἀντωνίνου Αὐρηλίου ἕως Γορδιανοῦ τοῦ Νεωτέρου, διηγούμενος περιστατικῶς ὅσα μόνος του εἶδε καὶ ἤκουσεν, ἢ παρ' ἄλλων ἀκριβῶς ἔμαθεν. Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία ὀκτώ, ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1789-1805, 8, εἰς τόμους πέντε μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων.

Ἥρωες. Z. Ἡμίθεοι.

Ἥρων, Ἀλεξανδρεύς, Μαθηματικὸς περίφημος, Νεώτερος, ἢ Τρίτος ἐπονομαζόμενος. Συνέγραψε Α'. Ὅπως χρὴ τὸν τῆς πολιορκουμένης πόλεως στρατηγὸν πρὸς τὴν πολιορκίαν ἀντιτάσσεσθαι, καὶ οἷοις ἐπιτηδεύμασι ταύτην ἀποκρούεσθαι, ἐκδοθ. (ἀνωνύμως) εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν τοῦ Θηβενότου. Β'. Περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ Στερεομετρίας ὀνομάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ Εὐκλείδους ἐν Ἀργεντοράτῳ, 1511, 8. Γ'. Ἀποσμασμάτια τινὰ περὶ Μέτρων, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Μοντφωκόνου.

Ἥρων, Ἀλεξανδρεὺς καὶ οὗτος, πολὺ ἀρχαιότερος τοῦ εἰρημένου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τοῦ Εὐεργέτου, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου χρηματίσας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Χειροβολλίστρας κατασκευὴ καὶ συμμετρία. Β'. Βελοποιϊκά, ἤτοι περὶ κατασκευῆς καὶ βολῆς τόξων. Γ'. Πνευματικά. Δ'. Περὶ Αὐτοματοποιητικῶν βιβλία δύω, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν τοῦ Θηβενότου.

Ἡσίοδος, Ἀσκραῖος, οὕτως ἐπονομασθεὶς, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἄσκρην, πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἢ διότι γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην τῆς Αἰολίδος, ἀνετράφη εἰς τὴν Ἄσκρην, φερθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ πατρός του Δίου, ἢ Δίωνος. Ὁ Ἡσίοδος, κατά τινας, ἦτον σύγχρονος τοῦ Ὁμήρου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ φιλονεικήσας εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἔλαβε διὰ βραβεῖον ἕνα Τρίποδα, νικήσας αὐτὸν, καθὼς γίνεται δῆλον καὶ ἀπὸ τὸ ἐξῆς Ἐπίγραμμα, τὸ ἐπὶ τοῦ Τρίποδος, τὸν ὁποῖον, ὡς λέγουσιν, ἀφιέρωσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς τὰς Μούσας τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος:

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Πλὴν αὕτη ἡ γνώμη, καθὼς καὶ τὸ Ἐπίγραμμα αὐτὸ ὑπόκειται εἰς μεγάλας φιλονεικίας. Ὁ Ἡσίοδος γέρων ἤδη ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Οἰνοῆνα τῆς Λοκρίδος, καὶ συγκατοικήσας μετά τινος Μηλησίου, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ οἰκοδεσπότου, νομισθεὶς φονεὺς τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ῥιφθὲν εἰς τὴν Θάλασσαν, ἐκρίσθη εἰς τὸ περιγιάλιον ὑπὸ τῶν Δελφίνων, καὶ τὸ ἔλαβον οἱ Λοκροί, πνίξαντες ἔπειτα ὅλους ζωντανοὺς τοὺς φονεῖς αὐτοῦ. Ἐκ τῶν καλλίστων Ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου μᾶς σώζονται μόνον τὰ τρία ταῦτα Α'. Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Β'. Ἀσπὶς Ἡρακλέους. Γ'. Θεογονία, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Πάρμᾳ Ἑλλ. Λατ. 1785, 4.

Ἡσιόνη (Hesione). Z. Λαομέδων.

Ἡσύχιος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε'. Αἰῶνος. Συνέγραψε Λεξικὸν κατὰ Στοιχεῖον, ἐρανισμένον ἐκ διαφόρων Γραμματικῶν, Ποιητῶν, Ῥητόρων, Ἰατρῶν καὶ Ἱστορικῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1746-1766, φιλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ πολλῶν κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἡσύχιος, Μιλήσιος, Ἰλλούστριος (Illustris), ἤτοι Ἔνδοξος ἐπονομαζόμενος, Ἱστορικὸς Χριστιανός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστίνου καὶ Ἰουστινιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψε Α'. Ἱστορικὸν ὡς ἐν συνόψει κοσμικῆς ἱστορίας, ἀπὸ τοῦ Βήλου, Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἕως τοῦ Θανάτου Ἀναστασίου τοῦ Α'. εἰς ἐποχάς, ἢ τμήματα ἓξ, ἐκ τῶν ὁποίων ἓν μόνον ἀποσπασμάτιον τοῦ ἕκτου τμήματος, Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, ἐπιγραφόμενον, ἐφύλαξε Γεώργιος ὁ Κωδινός. Β'. Περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων ἀνδρῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1820, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Ἡραιστιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἡραιστιάδης).

Ἡραιστιάδες, νῆσοι. Ζ. Αἰολου νῆσοι.

Ἡραιστίων, Ἀλεξανδρεύς, Γραμματικός, καὶ διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος Βήρου. Συνέγραψεν ὠφελιμώτατον Ἐγχειρίδιον περὶ Ποιημάτων καὶ Μέτρων, τοῦ ὁποίου ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὀξωνίᾳ, 1810, 8, μετὰ τῆς τοῦ Πρόκλου Χρηστομαθείας, καὶ διαφόρων Σημειώσεων.

Ἥφαιστος (Vulcanus), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ζεὺς πολλὰ ἄσχημον ὅταν ἐγεννήθη, ἤ, κατ' ἄλλους, θέλοντα νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του, ὅταν αὐτὸς τὴν ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν πόδα, καὶ τὸν ἐτίναξεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅπου περιφερόμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὸν ἀέρα, ἔπεσε πρὸς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν νῆσον τῆς Λήμνου, ὅτ' ἐσυντρίφθη καὶ ὁ μηρός του, καὶ ἔμεινε διὰ πάντα χωλός. Οἱ δὲ Λήμνιοι, οἵτινες τότε ὠνομάζοντο Σίντιες, τὸν ἔλαβον, καὶ τὸν ἐπεριποιήθησαν φιλοφρόνως. Σωθεὶς λοιπὸν ὁ Ἥφαιστος τοιουτοτρόπως, ἤρχισε νὰ ἐργάζεται τὴν χαλκευτικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως εὐδοκίμησε. Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβὰς εἰς τὴν Σικελίαν, ἐβούλευεν ἐκεῖ, ἔχων ὑπηρέτας τοὺς Κύκλωπας· καὶ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ διὰ τῆς δεήσεως τῆς μητρός του, τὸν ἔλαβε πάλιν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, τὸν ὁποῖον καὶ θαυμασίως ἐκαλλώπισε, κατασκευάσας τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὸ σκῆπτρον αὐτοῦ, τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου, καὶ ἄλλα πάμπολλα περικαλλῆ ἔργα. Πρὶν δὲ γεννηθῇ ἡ Ἥβη, ἐκέρνα αὐτὸς καὶ τὸ νέκταρ εἰς τὴν εὐωχίαν τῶν Θεῶν, ὅπου περιφερόμενος ὁλόγυρα εἰς τὴν τράπεζαν, οὕτω χωλὸς καθὼς ἦτον, ἐπροξένει γέλωτα ἄσβεστον εἰς τοὺς μακαρίους ἐκείνους Θεούς. Τοιοῦτος δὲ ὢν ὁ Ἥφαιστος ἔλαβε διὰ γυναῖκα του τὴν Θεάν τῆς καλλονῆς, τουτέστι τὴν Ἀφροδίτην, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐφύλαξε τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν, ἀλλ' ἐμοιχεύετο καὶ μὲ ἄλλους πολλοὺς, καὶ μάλιστα μὲ τὸν Ἄρην, ὅτε καὶ τοὺς ἐθεάτρισεν ἐνώπιον τῶν ἄλλων Θεῶν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Ζ. Ἄρης). Παραστένεται δὲ ὁ Ἥφαιστος ὡς χαλκεὺς ἡμίγυμνος, ἔχων μακρὰ καὶ σφηνοειδῆ γένεια καὶ κόμην αὐχμηρὰν, καὶ βαστάζων μὲ τὴν μίαν του χεῖρα σφυρίον, καὶ μὲ τὴν ἄλλην, πυράγραν. Νομίζεται δὲ ἔφορος τῶν Χαλκέων καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ μετωνυμικῶς ἐκλαμβάνεται αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Πυρός.

Ἠχὼ (Echo) θυγάτηρ τοῦ Ἀέρος καὶ τῆς Γῆς, ἡ πλέον λάλος μεταξὺ τῶν Νυμφῶν, ἡ ὁποία διὰ τὴν ἀσχημίαν της κατοικοῦσα μέσα εἰς σπήλαια καὶ κοιλάδας, ἐπερίπαιζε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν ἐπανάληψιν τῆς τελευταίας συλλαβῆς τῶν λέξεων αὐτῶν. Τέλος ἀγαπήσασα τὸν ὡραῖον Νάρκισσον, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ θελήματά της, ἐμαράνθη ἀπὸ τὴν λύπην της, καὶ μετεβλήθη εἰς βράχον.

Ἠὼς (Aurora), Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἀντὶ τῆς ὁποίας πολλάκις καὶ ἐκλαμβάνεται, οἷον· Φίλη ταῖς Μούσαις Ἠὼς, ἤγουν ἡ σπουδὴ πρέπει νὰ γίνεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὴν αὐγὴν, καθ' ἣν δηλαδὴ τὰ πάντα ἀκόμη καθησυχάζουσι. Μυθολογεῖται δὲ ἡ Ἠὼς, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Κροκόπεπλον, τουτέστι κροκοειδές, ἢ κίτρινον κάλυμμα ἔχουσαν, ὅτι ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου, ἢ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, καὶ ὅτι καθημένη ἐφ' ἁμάξης χρυσῆς, ὑπὸ δύω λευκοτάτων ἵππων συρομένης, ἐπροπορεύετο τοῦ Ἡλίου, μηνύουσα τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ ἔλευσιν. Οἱ δάκτυλοί της, μὲ τοὺς ὁποίους ἤνοιγε τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς ἦσαν ἀπὸ ῥόδα, ἤτοι τριανταφύλλα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπονομάζεται καὶ Ῥοδοδάκτυλος. Ἔιχε δὲ μεγάλην ζηλοτυπίαν μὲ τὴν Ἥραν εἰς τὰ ἐρωτικὰ, ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἐρρίψεν εἰς παντοτεινὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τοῦτο μ' ὅλον ὅτι ἠγάπησε πολλοὺς, ἐστάθη πάντοτε δυστυχὴς εἰς τοὺς ἔρωτάς της.

Θ Α

Θαλάμη, ἡ Θαλάμαι (Καλαμάτα), πόλις παραθαλάσσιος, μεταξὺ Δακωνικῆς καὶ Μεσσηνίας κειμένη (Κάτοικ. Θαλαμάτης).

Θάλεια (Thalia), Ζ. Μοῦσαι.

Θαλία. Ζ. Χάριτες.

Θαλύσια. Ζ. Ἀλῶα.

Θάμυρις καὶ Θαμύρας (Thamyras), Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀργιόπης, ἐχρημάτισε Μουσικὸς ἄριστος, ὥστ' ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ καὶ μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας. Ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη κατὰ τὴν ἀναμεταξύ των συμφωνίαν.

Θάνατος (Mors), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτὸς, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, ὅστις νομίζεται τυφλὸς, χωλὸς, καὶ χωρὶς καρδίαν, ἐπειδὴ οὔτε πρόσωπον διακρίνει, οὔτε δεήσεις ἀκούει, καὶ παραστένεται ὡς ἓν ἄσαρκον σκελετὸν, βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα του δρέπανον αἱματωμένον, παρὰ δὲ τοὺς πόδας αὐτοῦ κεῖτονται θρόνοι κατεστραμμένοι, σημαῖαι, καὶ διαθήματα φθὼ κ' ἐκεῖ ἐρριμμένα.

Θαργηλία, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς προσφερομένους καρποὺς, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον Θαργηλίους, ὅθεν ἐκλήθη Θαρ-

γηλιών καὶ ὁ Μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο αὕτη ἡ ἑορτὴ (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων). Διήρκει δὲ ἡμέρας δύω· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐγίνετο μόνον προετοιμασία, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, λαμπρὰ πανήγυρις, καὶ καθαρισμὸς τῆς πόλεως ἀπὸ παντὸς μιάσματος.

Θάσος, ἡ Θάσσος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης κειμένη (Κάτοικ. Θάσιος).

Θαύμας (Thaumas), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν Ἶριν, καὶ τὰς Ἅρπυιας.

Θαύματα, ἡ Θεάματα τοῦ Κόσμου ἑπτά. Ζ. Θεάματα.

Θάψακος (Ἔλδερ), ἡ μετέπειτα Ἀμφίπολις, πόλις μεγάλη τῆς Συρίας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Θαψακηνός).

Θεάματα, ἡ Θαύματα τοῦ Κόσμου, ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ ἀγάλματα, ἢ οἰκοδομήματα τινὰ, τὰ ὁποῖα ἐξεῖχον ἀπὸ τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν τέχνην, τὸ μέγεθος, καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρονται συνήθως τὰ ἑπτὰ ταῦτα:

Α'. Ὁ Ὀλύμπιος Ζεύς. Ζ. Ὀλυμπία.

Β'. Ὁ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ζ. Ἔφεσος.

Γ'. Ὁ Τάφος τοῦ Μαυσώλου. Ζ. Ἁλικαρνασσός.

Δ'. Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου. Ζ. Ῥόδος.

Ε'. Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου. Ζ. Μέμφις.

Ϛ'. Τὰ Τείχη τῆς Βαβυλῶνος. Ζ. Βαβυλών.

Ζ'. Ὁ Ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ. Ζ. Ἱερουσαλήμ.

Θεανὼ, ἡ σύζυγος τοῦ Πυθαγόρου, ἐγεννήθη εἰς τὰ Κρότωνα, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της ἔλαβεν αὐτὴ τὴν ἐπιστασίαν τῆς Σχολῆς, καὶ συνέγραψε πολλὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ὀλίγα ἀποσπασμάτια, καὶ τινες Ἐπιστολαὶ σώζονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βολφίου Συλλογὴν τῶν λειψάνων διαφόρων Ἑλλ. Γυναικῶν.

Θεανὼ (Theano), θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἀδελφὴ δὲ τῆς Ἑκάβης, καὶ Ἱέρεια τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τρωάδος ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ὁποία, ὡς λέγουσι, παρέδωκε τὸ Παλλάδιον εἰς τὸν Ὀδυσσέα.

Θεία (Thia), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ της Ὑπερίωνος, τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ.

Θέμις (Themis), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, φίλη καὶ πάρεδρος τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας. Ἡ Θέμις νομίζεται προστάτις τῆς δικαιοσύνης, ἀντὶ τῆς ὁποίας μετωνομι-

κῶς πολλάκις καὶ ἐκλαμβάνεται, καὶ παραστένεται μὲ δεμένους ὀφθαλμοὺς, καὶ ζυγίον, ἢ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα της βαστάζουσα.

Θεμίστιος, ὁ ἐκ Παφλαγονίας, Σοφιστὴς Ἐθνικὸς, καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, υἱὸς τοῦ Εὐγενίου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἐπιστήμας. Οὗτος ἐδίδαξε πολλοὺς χρόνους τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀγαπηθεὶς μεγάλως ἀπὸ τὸν Κωνστάντιον, Ἰουλιανὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοὺς Αὐτοκράτορας, ἐτιμήθη καὶ μὲ πολλὰ καὶ λαμπρὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. Ἐχρημάτισε δὲ διδάσκαλος τοῦ Λιβανίου καὶ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν καὶ τὸ ἀθηρὸν τῆς φράσεως ἐπωνομάσθη Εὐφραδὴς, καὶ Βασιλεὺς Λόγων ἀπὸ τὸν φίλον του Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Φωτίου ἐσώζοντο τριάκοντα ἓξ Λόγοι διαφόρων ὑποθέσεων· ἀλλ' εἰς ἡμᾶς μόνον τριάκοντα τρεῖς ἀπεσώθησαν, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, 1684, φύλ. εἰς τόμους δύω μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Ὁ Θεμίστιος συνέγραψε καὶ Παράφρασιν εἴς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. μετὰ ὀκτὼ μόνον ἐκ τῶν Λόγων του ἐν Βενετίᾳ, 1534, φύλ.

Θεμιστοκλῆς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους, ἔμφρων καὶ ἔνδοξος Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις διὰ τὴν φρόνησιν, ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ πολυάριθμον στράτευμα τῶν Περσῶν. Ἔπειτα ὅμως ἐξορισθεὶς, κατέφυγε, μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις, εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Ξέρξην, ἢ, κατ' ἄλλους, πρὸς τὸν Ἀρταξέρξην, τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον. Ὁ Ξέρξης ὅταν ἤκουσε τὸν ἐρχομόν του τόσον ἐχάρη, ὥστε καὶ καθ' ὕπνους ἐφώναζεν «Ἔχω Θεμιστοκλέα, ἔχω Θεμιστοκλέα»! Ἀλλ' οἱ σκοποὶ τοῦ Βαρβάρου ἐματαιώθησαν, καὶ ὁ Ἕλλην Θεμιστοκλῆς ἐπροτίμησεν ἑκούσιον θάνατον, παρὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ὑπ' ἀνάγκης ὑπόσχεσίν του, εἰς τὸ νὰ προδώσῃ δηλαδὴ τὴν Ἑλλάδα. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 21 Ἐπιστολαὶ, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1722, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Παραφράσεως, Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Θεογαμία, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος Μηνὸς, εἰς τιμὴν τῶν γάμων τοῦ Πλούτωνος μετὰ τῆς Περσεφόνης, καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Σικελίαν, διότι ἐκεῖθεν, λέγουσιν, ἥρπασεν ὁ Πλούτων τὴν Περσεφόνην. Ζ. Περσεφόνη.

Θέογνις, Ποιητὴς Ἐλεγειακὸς, ἐπονομάζεται ἐνίοτε Σικελιώτης, ἢ διότι ἐγεννήθη εἰς τὰ Μέγαρα τῆς Σικελίας, ἢ διότι γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαρίδα τῆς Ἑλλάδος,

καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του διέτριψεν εἰς τὴν Σικελίαν ὀλίγον χρόνον μετὰ τῆς γυναικός του Ἀργυροῦς, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔθνησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὰς Θήβας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζεται Παραίνεσις πρός τινα νέον, ἡ Γνῶμαι ἐκ χιλίων τετρακοσίων περίπου στίχων, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1815, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Θεοδέκτης, Ῥήτωρ καὶ Ποιητὴς Τραγικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν πεντήκοντα Τραγῳδιῶν αὐτοῦ ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Θεοδοσία (Καφφᾶ), πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Θεοδοσιεύς).

Θεοδόσιος, Ἀστρονόμος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τρίπολιν τῆς Καρίας, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, περὶ τὰ μέσα τοῦ β. Αἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Σφαιρικῶν βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1707, 8. Β'. Περὶ Ἡμερῶν καὶ Νυκτῶν, καὶ περὶ Οἰκήσεων, ἐκδοθ. Λατινιστὶ μόνον ἐν Ῥώμῃ, 1587, 4.

Θεοδόσιος, Γραμματικός, Ἀλεξανδρεύς. Συνέγραψε Α'. Περὶ Γραμματικῆς, ἢ Σχόλια εἰς τὴν Γραμματικὴν Διονυσίου τοῦ Θρᾳκός, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1822, 8. Β'. Κανόνες Εἰσαγωγικοὶ περὶ τῶν ὀκτὼ τοῦ Λόγου μερῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον τμήματα, ἤτοι Περὶ κλίσεως Ὀνομάτων, καὶ περὶ κλίσεως Ῥημάτων ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν τοῖς αὐτοῦ Ἀνεκδότοις. Γ'. Πραγματεία Περὶ Προσῳδιῶν, ἐκ τῆς ὁποίας τμήματα τινὰ ἐξεδόθησαν ὁμοίως ἐν Λειψίᾳ, 1820, 4.

Θεοδοσιούπολις (Ἐρζερούμ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀρμενίαν κειμένη (Κατοικ. Θεοδοσιοπολίτης).

Θεοδοτίων, Ἐφέσιος, ἀκμάσας μετὰ τὰ μέσα τοῦ β'. Αἰῶνος ἐκ Χριστοῦ, ὅτε καὶ νέαν Μετάφρασιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἔκαμεν, ἡ ὁποία πλησιάζει ὁπωσοῦν εἰς τὴν τῶν Ἑβδομήκοντα. Οὗτος, κατά τινας, μετέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸν Προφήτην Δανιήλ, καὶ ἄλλα τινά, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑξαπλῶν τοῦ Ὠριγένους, καὶ εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Φαβρικίου.

Θεόδοτος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀγκύρας, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ Σύνοδον, ὡμίλησε μετὰ πολλοῦ ζήλου ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ Νεστορίου. Σώζεται αὐτοῦ μία Ὁμιλία κατὰ Νεστορίου, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συνοδικοῖς.

Θεοδώρητος, Ἀντιοχεύς, Ἐπίσκοπος τῆς Κύρου τῆς Συρίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη καὶ τὴν Θείαν Γραφήν. Ὢν δὲ ἔνθερμος ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, ὠδήγησε διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δέκα χιλιάδας Μαρκιωνιτῶν. Ἔπεσεν ὅμως εἰς πολλὰς λογομαχίας μετὰ τοῦ ἁγίου Κυρίλλου, καὶ ἀναθεματισθεὶς ὡς τὰ τοῦ Νεστορίου φρονῶν, πάλιν ἀθωώθη. Συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ὅλα ὁμοῦ ἐν Λουτετίᾳ 1642, φῦλ. εἰς τόμους τέσσαρας.

Θεόδωρος Ἀββσυκάρρας, ἤτοι Ἐπίσκοπος, ἢ Ἡγούμενος τῆς Κάρρας, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ συνέγραψε πολλὰ κατὰ διαφόρων Αἱρετικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Θεόδωρος Ἀναγνώστης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ μὲν πρῶτα δύω ἀκόμη εἶναι ἀνέκδοτα, ἐκ δὲ τῶν τελευταίων ἐξεδόθησαν Ἐκκλογαὶ ἀπὸ φωνῆς Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Ξανθοπούλου ἐν Λουτετίᾳ, 1544, μετὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου.

Θεόδωρος Βαλσαμών, Κωνσταντινοπολίτης. Οὗτος προχειρισθεὶς Πατριάρχης τῆς Ἀντιοχείας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀπολαύσῃ τὸν Θρόνον του, ἐπειδὴ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐξουσίαζον ταύτην τὴν πόλιν οἱ Λατῖνοι, ὅθεν καὶ ἔμεινε καθησυχάζων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα τούτου, συνιστάμενα ἀπὸ Ἑρμηνείας εἰς τοὺς Κανόνας τῶν ἁγίων Συνόδων καὶ ἄλλων, ἐξεδόθησαν ἐν Ὀξωνίᾳ, 1672, φῦλ.

Θεόδωρος Γαζῆς, Θεσσαλονικεύς, Φιλόσοφος καὶ Γραμματικὸς ἄριστος, ὅστις εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἅλωσιν τῆς ἰδίας του πατρίδος φυγὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξέμαθεν ἀκριβῶς καὶ τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐδίδασκε τὴν Θείαν τῶν προπατόρων μας φωνὴν καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Φερράραν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας μετὰ ζήλου πολλοῦ καὶ μεγάλης ὠφελείας τῶν ἀκροατῶν του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δικαίως νομίζεται ἐξ ἐκ τῶν πρώτων ἀναγεννητῶν τῆς παιδείας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Προσκληθεὶς δ' ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Πάπα Νικολάου τοῦ Ε'. διὰ νὰ συμμεθέξῃ εἰς τὴν τότε γινομένην μετάφρασιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἔλαβεν ἐκεῖ καὶ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἤδη λατινοφρονίσαντος καὶ καρδιναλίσαντος Βησσαρίωνος τοῦ Τραπεζουντίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μεγαλως ἠγαπήθη, γενόμενος καὶ ὁμοτράπεζος αὐτοῦ.

Ἀπέθανε δὲ κατά τινας μὲν ἐν Ῥώμῃ, κατ' ἄλλους δὲ, ἐν Καλαβρίᾳ, ὅπου εἶχε πεμφθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Βησσαρίωνος εἰς ἐκκλησιαστικόν τι ἀξίωμα, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπορίζετο ἀρδονοπαρόχως τὰ πρὸ τοῦ ζῆν ἀναγκαῖα. Συνέγραψεν ὁ πολυμαθὴς οὗτος Γαζῆς Α'. Γραμματικὴν ἔντεχνον καὶ πολλὰ ὠφέλιμον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Ἑλληνιστὶ ἐν Βενετίᾳ, 1495, φύλ. καὶ ἐν Παρισίοις Ἑλληνολατινιστὶ 1525, 8, καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ προσέτι μετὰ τῶν Σχολιαστῶν αὐτῆς Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Δανιὴλ τοῦ Πατμίου, καὶ ἄλλων. Β'. Βιβλίον Περὶ Ἀττικῶν Μηνῶν, συνεκδοθὲν εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς πολλῶν Ἑλληνολατινικῶν ἐκδόσεων, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Βασιλείᾳ, 1536, 8. Γ. Παράφρασιν εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα καὶ Βατραχομυομαχίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὡραῖον ἰδιόγραφον σώζεται (χωρὶς τίτλου, ἢ ἐπιγραφῆς) εἰς τὴν Λαυρεντιανὴν Βιβλιοθήκην τῆς Φλωρεντίας, ὅπου καὶ ἐτυπώθη μετὰ τοῦ κειμένου κατὰ τὸ 1811 ἔτος εἰς τέσσαρας τόμους, ὑπὸ Ν. Θησέως τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου. Δ'. Μετάφρασιν ἐκ τοῦ Λατινικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τοῦ Περὶ Γήρως (De Senectute) τοῦ Κικέρωνος, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ἁπάντων αὐτοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Παρισίοις, 1628, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Ε. Μετάφρασιν εἰς τὸ Ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος (Scipionis Somnium) τοῦ αὐτοῦ Κικέρωνος, ἐκδοθ. ὁμοίως μετὰ τῶν Ἁπάντων, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βασιλείᾳ, 1528, 4. Ϛ'. Μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ εἰς τὸ Λατινικὸν τῶν Προβλημάτων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τῆς Περὶ Ζώων ἱστορίας τοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ Περὶ Φυτῶν τοῦ Θεοφράστου, ἐκδοθ. πολλαχοῦ. Ζ'. Περὶ Ἀρχαιογονίας Τούρκων ἐν εἴδει Ἐπιστολῆς πρὸς Φραγκίσκον Φίλελφον, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Θεόδωρος Ἡγούμενος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Λαύρας. Συνέγραψε κατὰ Αἱρετικῶν βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1644, εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων.

Θεόδωρος Πρόδρομος, ἢ Πτωχοπρόδρομος, καὶ Κοιν. Κυρὸς (Κύριος) Θεόδωρος, Κωνσταντινοπολίτης, Ποιητὴς, Ῥήτωρ καὶ Θεολόγος ἄριστος, ὅστις ἔπειτα γενόμενος Μοναχὸς, ἐπωνομάσθη Ἰλαρίων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων καὶ Ποιημάτων τὰ ἑπόμενα μόνον ἔγειναν γνωστά, Α'. Ἐπιγράμματα τετράστιχα εἰς τὴν Κτίσιν τοῦ Κόσμου, καὶ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις τῆς Θείας Γραφῆς, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1536, 8, καὶ ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικῷ Τυπογραφείῳ. Β'. Τὰ κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα, Ποίημα Ἰαμβικὸν

εἰς βιβλία ἐννέα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1625, 8, μετὰ ἐξ ἡμισείας πεζῆς καὶ ἐμμέτρου Λατινικῆς Μεταφράσεως. Γ'. Φιλία ἐξόριστος (ἀπόδημος), ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1549, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Δ'. Ὑπόμνημα περὶ Σοφίας, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1608, 8. Ε'. Διαφοραὶ στάσεων, ἐκδοθ. (ἐπ' ὀνόματι Κύρου Σοριστοῦ, Cyri Sophistae Differentiae statuum, ἐκληρθέντος ὡς φαίνεται τοῦ Κυροῦς, ἤτοι Κύριος, εἰς τὸ Κύρος) μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλ. Ῥητόρων τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετίᾳ, 1508-1509, φύλ. Ϛ'. Προβλήματα Ῥητορικὰ εἰς στάσεις, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀμβούργῳ, 1612, 12. Ζ'. Ἐπιστολαὶ δεκαεπτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ῥώμῃ, 1754, εἰς τόμους δύω. Η'. Ἐπιγράμματα τετράστιχα εἰς τοὺς τρεῖς στύλους τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι εἰς ἔπαινον τῶν τριῶν Μεγάλων Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1598, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Θ'. Ὑπόμνημα εἰς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τοῦ Πορφυρίου Περὶ τῶν πέντε Φωνῶν, συνεκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. Ι'. Ἀμάραντος, ἢ γέροντος ἔρωτες. ΙΑ'. Πρὸς τοὺς διὰ πενίαν βλασφημοῦντας τὴν Πρόνοιαν. ΙΒ'. Βίων Πράσις Ποιητικῶν καὶ Πολιτικῶν. ΙΓ'. Εὐχαριστήριος (Λόγος) πρὸς Ἀλέξιον Ἀριστηνόν. ΙΔ'. Ὑπὲρ τῆς γλώττης (ἤτοι εὐγλωττίας) τοῦ Κυροῦ Ἀλεξίου τοῦ Ἀριστηνοῦ. ΙΕ'. Εἰσιτήριος τῷ αὐτῷ (Ἀριστηνῷ δηλαδὴ) δὶς τὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἀξίαν λαμβάνοντι, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Λαπόρτου (*Laporte du Theil*) ἐν τῷ: *Notices et extraits des manuscrits de la bibliothèque du roi de France, Tom.* VIII. P. 2. pag. 109, καὶ ἐφεξῆς. ΙϚ'. Στίχοι πρὸς τὸν Βασιλέα Μανουὴλ τὸν Κομνηνὸν, ἤτοι δύω Ποιημάτια, ἐκ χιλίων πεντήκοντα περίπου Πολιτικῶν στίχων συνιστάμενα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον, Κατὰ Ἡγουμένων, ἐπιγράφεται, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1828, 8, εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῶν Ἀτάκτων αὐτοῦ, μετὰ πολλῶν καὶ ἀρίστων φιλολογικῶν Σημειώσεων. Εἰς τοῦτον τὸν Κυρὸν Θεόδωρον ἀποδίδουσι τινὲς καὶ τὴν Γαλεωμυομαχίαν (τουτέστι τὴν μάχην τῶν Γαλῶν μετὰ τῶν Ποντικῶν), Ποίημα Ἰαμβικὸν καὶ ἀστεῖον, ἐκδοθ. πολλάκις ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ τέλος τῶν Αἰσωπείων Μύθων, καὶ ἐν Ἄλλῃ, 1796, 8, μετὰ τῶν Ὕμνων τοῦ Ὁμήρου.

Θεόδωρος Στουδίτης, Κωνσταντινοπολίτης, ἐχρημάτισεν Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Στουδιτῶν. Ὢν δὲ ἐνθερμος ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας, ἀντεστάθη γενναίως κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ ἐξορισθεὶς, ἀπέθανεν εἰς τὴν Χερ-

σύνεσιν τοῦ ἁγίου Τρύφωνος. Συνέγραψε πολλά, οἷον Κατηχητικά, Ἀσκητικά, Ἐγκώμια εἰς ἁγίους, Ἐπιστολάς, Ὕμνους, καὶ Ἐπιγράμματα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως, καί τινα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν ΙΔ'. Τόμον τῆς μεγάλης Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων.

Θεοκλύμενος, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, καὶ Μάντις ἄριστος, ὅστις προεῖπεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸν θάνατον τῶν Μνηστήρων τῆς μητρὸς του Πηνελόπης.

Θεόκριτος, Συρακούσιος, ὁ καρυφαῖος τῶν Βουκολικῶν Ποιητῶν, ἦτον υἱὸς τοῦ Πραξαγόρου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Πρωταγόρου καὶ τῆς Φιλίνης, καὶ ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ τοῦ β'. Ἱέρωνος, τυράννου τῶν Συρακουσίων, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε καὶ τινα Ποιηματία. Ἐκ τῶν Δωριστὶ συγγεγραμμένων αὐτοῦ Ποιημάτων σώζονται 30 Εἰδύλλια, 22 Ἐπιγράμματα, καὶ ἡ Σύριγξ, Ποίημα, τοῦ ὁποίου ἡ Θέσις τῶν στίχων παραστένει αὐτὸ τὸ ὄργανον, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Ὀξωνίᾳ 1770, 4. εἰς δύο τόμους, μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πίνακος.

Θεολόγος, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

Θεοξένια, ἑορτὴ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνός, εἰς τιμὴν τῶν ξένων Θεῶν.

Θεόπομπος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδέκτου, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Θεοφάνης Νόννος, Ἰατρός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, δι' ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἔγραψεν Ἐπιτομὴν ἰατρικῶν παραγγελμάτων καὶ Θεραπείας τῶν νόσων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ἀργεντορ. 1568, 8. καὶ ἐν Γοθίᾳ (Gothae), 1794-1795, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως καὶ Σημειώσεων.

Θεοφάνης Ὁμολογητής, Κωνσταντινοπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἰσαυρίου, ἢ τοῦ Ἰσαακίου, Ἱστορικός, καὶ ὑπέρμαχος προστάτης τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς Λέων ὁ Ἀρμένιος, τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἑξηκοντούτης. Συνέγραψε Χρονολογίαν ἀπὸ τοῦ 285 ἕως τοῦ 813 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Θεόφιλος, Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἀγχίνους καὶ πολυμαθής, ὅστις κατηγορεῖται διὰ πολλὰ ἐλαττώματα, καὶ τὸ περισσότερον διὰ τὸ πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον μῖσος του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Πρόλογος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Θεοδόσιον περὶ τοῦ

Πάσχα. Β'. Κανόνες. Γ'. Λόγος Παραινετικός. Δ'. Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀμμώνιον, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Θεόφιλος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἦτον Ἐθνικός, ἀναγνοὺς δὲ ἐπιμελῶς τὴν Θείαν Γραφὴν, καὶ γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν, ἔγεινε Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας. Σώζονται καὶ τούτου βιβλία τρία πρὸς Αὐτόλυκον τινὰ Ἐθνικόν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμβούργ. 1724, 8.

Θεόφιλος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς Κωμικός, ἀκμάσας εἰς τοὺς τελευταίους χρόνους τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ἀποσπασμάτια τινὰ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου.

Θεόφιλος, Νομικὸς καὶ Χαρτοφύλαξ, Κωνσταντινοπολίτης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, εἷς ὢν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δι' ἐπιταγῆς αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος ἔφεραν εἰς τάξιν τὰ τῶν Νόμων βιβλία. Οὗτος λοιπὸν παρέφρασεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν τὰ βιβλία τῶν Ἰνστιτούτων, καὶ συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τὰ τρία πρῶτα μέρη τῶν Πανδεκτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως λείψανα τινὰ σώζονται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ἰνστιτούτων In Hagae Com. 1751, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων, καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Θεόφιλος, Φιλόσοφος, Ἰατρὸς καὶ Πρωτοσπαθάριος. Συνέγραψε Α'. Περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1556, 8. Β'. Περὶ Οὔρων. Γ'. Περὶ Διαχωρημάτων κοιλίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Δ'. Περὶ Σφυγμῶν. Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τοὺς Ἀφορισμοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκδοθέντα μόνον Λατινιστί.

Θεόφραστος, υἱὸς τοῦ Μελάντου Κναφέως, ἦτον ἐκ τῆς Ἐρεσσοῦ, πόλεως τῆς νήσου Λέσβου. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδάς του εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐμαθήτευσεν εἰς τὸν Πλάτωνα, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, παρὰ τοῦ ὁποίου πρῶτον Εὔφραστος, καὶ ὕστερον Θεόφραστος ἐπωνομάσθη, διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς ἐκφράσεώς του, Τύρταμος, τὸ πρῶτον καλούμενος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστοτέλους διεδέχθη αὐτὸς τὴν Περιπατητικὴν Σχολὴν, καὶ τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου ἀπήλαυσε πλῆθος μαθητῶν, καὶ καθὼς λέγουσιν ὑπὲρ τὰς δύω χιλιάδας. Τέλος ἔπρεπε καὶ αὐτὸς ν' ἀφήσῃ πρὸς καιρὸν τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ φύγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Φιλοσόφων, διὰ τὸ (καθὼς ἔπειτα ἐκρίθη) ἀνόητον καὶ ἐπιζήμιον ψήφισμα τοῦ Σοφοκλέους, Ἄρχοντος καὶ διοικητοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον ῥητῶς ἔλεγε «Μηδένα τῶν Φιλοσόφων Σχολῆς ἀφηγεῖσθαι, ἂν μὴ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δόξῃ, εἰδὲ μή, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν».

Μετὰ δὲ τὴν ἀκύρωσιν τούτου τοῦ ψηφίσματος ὑπέστρεψε πάλιν ὁ Θεόφραστος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐξηκολούθει διδάσκων μετὰ ῥήμης, ἕως ὅτου ἀπέθανε, φθάσας εἰς βαθύτατον γῆρας. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ παντοίων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη ἱκανά, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1818-1821, 8, εἰς πέντε τόμους, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων, διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Πινάκων. Οἱ δὲ Ἠθικοὶ Χαρακτῆρες, τοὺς ὁποίους ὁ Θεόφραστος συνέγραφε κατὰ τὸ 99 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Γαλλ. καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1798, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Θεοφύλακτος, Βουλγαρίας, ἤτοι Ἀχρίδος Ἐπίσκοπος, Κωνσταντινοπολίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, Βοιωτός, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος, καὶ ἐκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Συγγραμμάτων τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καὶ μάλιστα τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τὰ σωζόμενα τούτου Συγγράμματα, συνιστάμενα ἀπὸ Ἑρμηνείας, εἶναι τὰ ἑπόμενα Α'. Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια. Β'. Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Γ'. Εἰς τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Θείου Παύλου. Δ'. Εἰς τὰς Καθολικὰς Ἐπιστολὰς τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ε. Εἰς τοὺς δώδεκα Ἐλάσσονας Προφήτας. Ϛ'. Ὁμιλία εἰς τὰ ΙΑ'. Ἐωθινά. Ζ'. Λόγοι τινές, Ἐγκώμια, Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1754, καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ δὲ εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια Ἑρμηνεία, μεταφρασθεῖσα καὶ εἰς τὴν ἁπλῆν μας γλῶσσαν, ἐξεδόθη ὁμοίως ἐν Βενετίᾳ πολλάκις μετὰ τοῦ κειμένου.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης, Αἰγύπτιος, διατρίψας πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως. Οὗτος δὲ ἐπιταγῆς τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχου συνέγραφε Α'. Ἱστορίαν Οἰκουμενικὴν εἰς βιβλία ὀκτὼ, ἀπὸ τοῦ Θανάτου τοῦ Τιβερίου ἕως τοῦ δυστυχοῦς Μαυρικίου, τὴν ὁποίαν μετὰ τὸν ἐλεεινὸν Θάνατον αὐτοῦ ἀναγνοὺς παῤῥησίᾳ, διηγήσεν ὅλους τοὺς ἀκροατὰς εἰς δάκρυα, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος. Β'. Διάλογον περὶ διαφορᾶς φυσικῶν Προβλημάτων καὶ ἐπιλύσεων αὐτῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1655, 4, Γ'. Ἐπιστολὰς Ἠθικὰς 49, Ἀγροικὰς 28, Ἐρωτικὰς ὁμοίως 28, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου καὶ ἀλλαχοῦ.

Θερμαϊκὸς, ἢ Θερμαῖος κόλπος (Κόῤῥος τῆς Σαλονίκης), ἡ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Χαλκίδος Θάλασσα.

Θέρμη, πόλις τῆς Μακεδονίας (Κάτοικ. Θερμαῖος). Ζ. Θεσσαλονίκη.

Θερμοπύλαι, ἢ Πύλαι μόνον (Στόμα τοῦ Λύκου), ἡ περίφημος εἰς τὴν Θετταλίαν ὁδὸς, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Σπαρτιάτης Λεωνίδας, ἡρωϊκώτατα ὑπὲρ πατρίδος μαχόμενος.

Θέρμος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Αἰτωλίαν κειμένη (Κάτοικ. Θέρμιος).

Θερμώδων (Παρμὼ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον ῥέων, καὶ ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Θερσίτης (Thersites) Καλυδώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχημότατος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ὅσοι ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Τρωάδος. Οὗτος, κατὰ τὸν ζωγράφον τοῦ Ὁμηρον, ἦτον προμήκης τὴν κεφαλὴν, χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, κυρτὸς, φαλακρὸς καὶ ἀραιόθριξ, φλύαρος καὶ ἀπεραντολόγος, καὶ μέγιστος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, καὶ μάλιστα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Ἀχιλλέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς κατακέφαλα μὲ τὸν γρόνθον.

Θεσμοφόρια (Thesmophoria), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Ἀθηναίων, εἰς τιμὴν τῆς Θεσμοδότου, τουτέστι νομοθετρίας Δήμητρος, ἀρχὴν λαβοῦσα ἀπὸ τοῦ Τριπτολέμου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ὀρφέως. Ἐτελεῖτο δὲ κατὰ τὴν ἑνδεκάτην τοῦ Πυανεψιῶνος Μηνὸς διὰ πέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας. Εἰς ταύτην τὴν ἑορτὴν αἱ ἐπισημότεραι γυναῖκες τῶν Ἀθηναίων ὑπῆγαινον εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, φέρουσαι μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ παράταξιν τὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν γεγραμμένοι οἱ Νόμοι, οἵτινες ὠνομάζοντο Θεσμοί, καὶ ἐπομένως καὶ αὗται Θεσμοφοριάζουσαι. Ἔπρεπε δὲ αὗται ὄχι μόνον κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἀλλὰ καὶ προτήτερα πέντε, ἢ τρεῖς ἡμέρας τοὐλάχιστον νὰ φυλάττωσιν ἐγκράτειαν, καὶ νὰ ἦναι καθαραὶ ἀπὸ παντὸς σαρκικοῦ πάθους. Ἐγίνοντο δὲ κατ' αὐτὴν τὴν ἑορτὴν καὶ διάφορα σκώμματα, καὶ ἄσεμνοι ἀστεϊσμοὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔτρεχαν ἐφ' ἁμάξης δι' ὅλης τῆς πόλεως, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ἡ «Τὰ ἐξ ἁμάξης» Παροιμία, ἐπὶ ὑβριστῶν ἀνθρώπων λεγομένη (Ζ. Ἰάμβη). Τέλος διελύετο ἡ πανήγυρις αὕτη μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις, ἀναφερομένας πρὸς τὴν Δήμητρα, Περσεφόνην καὶ Πλούτωνα, καὶ πρὸς τὴν Καλλιγένειαν, τὴν τροφὸν τῆς Περσεφόνης.

Θεσμοφοριάζουσαι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Θεσπιαὶ (Κακόσι), πόλις ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, πρὸς βορρᾶν τῶν Λεύκτρων κειμένη (Κάτοικ. Θεσπιεύς).

Θεσπρωτία (Παρακάλαμος), χώρα τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ Θεσπρωτοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Θεσπρωτός).

Θεσσαλία, καὶ Θετταλία, ἡ πρότερον Πυῤῥαία, Αἰολὶς, Πελασγία, καὶ Αἰμονία, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Αἰγαίου πελά-

γους, Μακεδονίας, Οἴτης, καὶ Ἠπείρου κειμένη (Κάτοικ. Θεσσαλός, καὶ Θετταλός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς πέντε ἄλλας χώρας, ἤγουν εἰς τὴν Φθιωτίδα, Θεσσαλιωτίδα, Ἱστιαιωτίδα, ἢ Ἑστιωτίδα, Πελασγιωτίδα, καὶ Μαγνησίαν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Θεσσαλιῶτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ Μαγνησίας, Ὄρθρυος, Ἱστιαιωτίδος, καὶ Πελασγιωτίδος κειμένη.

Θεσσαλονίκη, καὶ Θεσσαλονίκεια κατὰ Στράβωνα (Σαλονίκη), ἡ πρότερον Θέρμη, πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην τοῦ Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἀμύντου οὕτω παρονομασθεῖσα (Κάτοικ. Θεσσαλονικεύς).

Θέστωρ (Thestor). Z. Κάλχας.

Θέτις (Thetis), Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Θεὰ καὶ Νύμφη ὡραιοτάτη, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐπεθύμησε νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμαθε παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, παρὰ τοῦ Προμηθέως, ὅτι θέλει γεννήσει ἐξ αὐτῆς υἱὸν ἀξιώτερον καὶ γενναιότερον ἑαυτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τὸν Πηλέα. Ἡ δὲ Θέτις αἰσχυνομένη νὰ ἔχῃ ἄνδρα θνητόν, μετεβάλλετο εἰς διαφόρους μορφὰς, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην ὑπανδρείαν. Ἀλλ' ὁ Πηλεὺς διὰ συμβουλῆς τοῦ Χείρωνος πάσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ [Μαγνησίας, τὴν ἔσφιγξε τόσον δυνατὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του μεταμορφωμένην εἰς σηπίαν, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐκφύγῃ πλέον ἀπὸ τὰς χεῖρας του, ἀλλ' ἀναλαβοῦσα τὴν ἰδίαν της μορφὴν, συγκατένευσεν εἰς τοὺς γάμους, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ὁποίων παρευρέθησαν ὅλοι οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαὶ, πλὴν τῆς Ἔριδος, καὶ ἔψαλον αὐτοὶ τὸν Ὑμέναιον. Ἡ δὲ Ἔρις ὠργίσθη διὰ τοῦτο, καὶ ῥίψασα κρυφίως ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν χρυσοῦν μῆλον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν νὰ τὸ λάβῃ ἡ πλέον ὡραία «Ἡ καλὴ λαβέτω» ἐτάραξεν ὅλον τὸ συμπόσιον, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ μῆλον κυλιόμενον, ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅπου ἐκάθητο ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ἡ Ἥρα. Πᾶσα μία λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰς τὰς Θεὰς ἤθελε νὰ λάβῃ ἐκεῖνο τὸ μῆλον, ἀποφαίνουσα ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῶν λοιπῶν, καὶ τὸ πρᾶγμα κατήντησεν εἰς τὸν Δία. Ὁ δὲ Ζεὺς μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ κάμμίαν ἀπ' αὐτὰς, ἐπρόσταξε τὸν Ἑρμῆν καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν Πάριν, ὅστις ἔκαμε τὴν κρίσιν, προτιμήσας μεταξὺ αὐτῶν τὴν Ἀφροδίτην. Ἐπομένως ἡ Θέτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πηλέως τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον θέλουσα νὰ κάμῃ ἄτρωτον, ἔκαιε τὴν νύκτα μυστικῶς τὰς θνητὰς σάρκας του, καὶ τὴν ἡμέραν ἄλειφε μὲ ἀμβροσίαν τὰ καυθέντα μέρη. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδεν ὁ Πηλεὺς τὸ γενόμενον, καὶ φοβηθεὶς ἐφώναξεν, αὐτὴ ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸ ἔργον, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ἀδελφάς της Νηρηΐδας, καὶ ἐκ τούτου συνέβη νὰ μείνῃ ὁ Ἀχιλλεὺς τρωτὸς εἰς ἐκεῖνο μόνον τὸ μέρος τοῦ ποδὸς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸν ἐκράτει, ὅταν τὸν ἔκαιε. Μ' ὅλον τοῦτο αὐτὴ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπᾷ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν υἱόν της, καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτοῦ τὰ δέοντα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Ἀχιλλεύς.

Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος ἄριστος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Α'. Ἡμερολόγιον, ἢ Ἐφημερίς. Β'. Σχόλια εἰς Ἄρατον, καὶ ἄλλα τινα, ἐκδ. Θ. κατὰ διαφόρους πόλεις.

Θέων, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου σώζεται Τέχνη περὶ Προγυμνασμάτων, βιβλίον πολλὰ ἀναγκαῖον εἰς τοὺς Πρωτοπείρους τῆς Ῥητορικῆς, ἐκδ. Ἐν Ἑλλ. Λατ. ἐν Οὐψαλίᾳ, 1680, 8, μετὰ τῶν τοῦ Ἀφθονίου.

Θεών, Σμυρναῖος, Μαθηματικὸς καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, τοῦ ὁποίου τὰ περὶ Ἀριθμητικῆς καὶ Μουσικῆς ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1644, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Θῆβαι, ἢ Ἑκατόμπυλοι (Λουξούρ), πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Αἰγύπτου.

Θῆβαι Θεσσαλικαὶ, ἡ ἔπειτα Φιλιππούπολις (Ζητοῦνι), πόλις τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν Φθιῶτιδα.

Θῆβαι (Θήβα), πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Βοιωτίαν (Κάτοικ. Θηβαῖος).

Θηβαῖς. Z. Αἴγυπτος.

Θημακὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θημακεύς).

Θήρα, ἢ Θηρασία (Σαντορήνη), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Θηραῖος, καὶ Θηράσιος).

Θησεῖα, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνὸς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νέοι ἔκοπτον τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς των, κατὰ μίμησιν τοῦ Θησέως, ὅστις ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφιέρωσε τὴν κόμην του εἰς τοὺς Δελφούς. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Πυανεψιῶνος Μηνὸς εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ τῆς Κρήτης ἐπιστροφῆς εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτοῦ τοῦ Θησέως.

Θησεῖον (Ἅγιος Γεώργιος), ναὸς περικαλλὴς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Κίμωνος, μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τούτου τοῦ Ἥρωος. Εἰς τοῦτον τὸν ναὸν ἐγίνετο ἡ συνέλευσις τῶν Θεσμοθετῶν· κατέφευγον οἱ χρεωκόποι, καὶ ὅσοι δοῦλοι κατεστρανοῦντο ἀπανθρώπως ὑπὸ τῶν κυρίων αὐτῶν, ὁμοίως καὶ

ἄλλοι δυστυχεῖς, ὡς ἂν μὴ ἱερὸν καὶ ἄσυλον καταφύγιον.

Θησεύς (Theseus), υἱὸς τοῦ Αἰγέως, Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Αἴθρας, Θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως. Ἐπειδὴ ὁ Αἰγεὺς δὲν ἐτεκνοποίει, ἠρώτησε περὶ τῆς ἀτεκνίας του τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος· ὁ δὲ χρησμὸς τὸν ἀπεκρίθη μὲ τὴν συνειθισμένην του σκοτεινὴν ἔκφρασιν Νὰ μὴ λύσῃ τὸν προὔχοντα πόδα τοῦ ἀσκοῦ του (τουτέστι νὰ μὴ συνευρεθῇ μὲ γυναῖκα) ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Διαβὰς δὲ ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα, ἠρώτησε περὶ τοῦ χρησμοῦ τὸν Πιτθέα· ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐπιθυμῶν νὰ συγγενεύσῃ μετ' αὐτοῦ, τὸν ἔπεισε, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κοιμηθῇ μετὰ τῆς Θυγατρός του Αἴθρας. Τὸ πρωῒ ὁ Αἰγεὺς ἐνοήσας τὸ πρᾶγμα, παρήγγειλεν εἰς τὴν ἀναχώρησίν του τὴν Αἴθραν, ὅτι ἂν γεννήσῃ ἀρσενικὸν παιδίον, νὰ μὴ φανερώσῃ τίνος πατρὸς εἶναι· ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐξηθῇ, νὰ λάβῃ τὸ ξίφος του καὶ τὰ πέδιλα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε κρύψει ὑποκάτω εἰς μίαν πέτραν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅταν λοιπὸν ηὐξήθη ὁ Θησεύς, ἐκύλισε τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ λαβὼν τὸ ξίφος καὶ τὰ πέδιλα, κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς μητρός του, ἐκίνησε διὰ ξηρᾶς διὰ τὰς Ἀθήνας, μ' ὅλον ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ὁ πάππος του τὸν παρεκίνουν νὰ πλεύσῃ διὰ θαλάσσης. Φθάσας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ φαρμακωθῇ ἀπὸ τὴν μητρυιάν του Μηδειαν· ἀλλὰ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως, ἐκυρήχθη υἱός καὶ διάδοχος αὐτοῦ. Ὢν δὲ σύγχρονος καὶ συγγενὴς τοῦ Ἡρακλέους, ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἤγουν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν γῆν ἀπὸ τὰ τέρατα, καὶ κακούργους ἀνθρώπους. Ὅθεν ἐφάνευσε τὸν Κορυνήτην Περιφήτην, λῃστὴν περίφημον· τὸν Πυτιοκάμπτην Σίνιν· τὴν Κρομμυωνίαν Σῦν, θηρίον ἄγριον καὶ μάχιμον· τὸν Σκίρωνα· τὸν Προκρούστην Δαμάστην· τὸν Κερκύονα καὶ ἄλλους (βλέπε ταῦτα τὰ ὀνόματα). Ἐκαθάρισε πρὸς τούτοις καὶ τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος ἀπὸ ἕνα ἄγριον καὶ βλαπτικώτατον ταῦρον, καὶ συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, τὰς ὁποίας ἀφ' οὗ τὰς ἐνίκησαν, αὐτὸς μὲν ὁ Ἡρακλῆς ἔλαβε τὴν ζώνην τῆς βασιλίσης αὐτῶν Ἱππολύτης κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς δὲ τὸν Θησέα ἔδωκεν αὐτὴν τὴν βασιλισσαν, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του· ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Θησεὺς ἔλαβεν αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα αἰχμάλωτον εἰς δευτέραν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν αὐτὸς μόνος του μὲ ἴδιόν του στόλον. Μίνως ὁ δεύτερος, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νικήσας τοὺς Ἀθηναίους, καὶ ἀποφασίσας νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Ἀνδρόγεω, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, τοὺς ὑπεχρέωσε νὰ πέμπωσι κατ' ἔτος εἰς τὴν Κρήτην ἑπτὰ νέους, καὶ ἄλλας τόσας νέας πρὸς τροφὴν τοῦ Μινωταύρου του. Οὗτοι δὲ οἱ νέοι ἐπέμποντο μὲ κλῆρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ κλῆρος ἔπεσε καὶ εἰς τὸν Θησέα, ἤ, καθὼς ἄλλοι λέγουσιν, αὐτὸς μόνος του ἐπροθυμήθη νὰ συμπορευθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν νέων, διὰ νὰ σηκώσῃ τὰ κατὰ τοῦ πατρός του παράπονα τοῦ δήμου, ἐκίνησε μετὰ χαρᾶς, παρηγορήσας τὸν πατέρα του, ὅτι θέλει ἐπιστρέψει ὑγιής. Ὁ δὲ πατήρ του μὴ δυναμένος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κατ' οὐδένα τρόπον, ἔδωκεν εἰς τὸν ναύκληρον καὶ ἄλλα ἱστία λευκά, παραγγείλας αὐτὸν, ὅτε ἂν τῷ ὄντι ἐπιστρέψῃ ὁ υἱός του ὑγιὴς νὰ βάλῃ εἰς τὸ πλοῖον αὐτὰ ἀντὶ τῶν μελάνων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσυνείθιζε νὰ πλέῃ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασαν εἰς τὴν Κρήτην, εἶδε τὸν Θησέα Ἀριάδνη ἡ Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, καὶ τόσον τὸν ἠγάπησεν, ὥστε συμφωνήσασα μετ' αὐτοῦ νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκα του, ὅταν ἐπιστρέψῃ διὰ τὰς Ἀθήνας, τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς πῶς νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον, καὶ προσέτι ἕνα μίτον, ἤτοι κλωστὴν νήματος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁδηγούμενος νὰ ἐξέλθῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν πολύπλοκον ἐκεῖνον Λαβύρινθον, ὅπου διέτριβεν ὁ Μινώταυρος. Μὲ τοιαύτην δὲ προπαρασκευὴν ἐμβὰς ὁ Θησεὺς εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐφόνευσε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἐξ-

ῆλθεν ἀκολύτως, ὁδηγούμενος ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νῆμα. Ἀναχωρήσας ἔπειτα ἀπὸ τὴν Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων καὶ τῆς Ἀριάδνης, καὶ φθάσας εἰς τὴν νῆσον τῆς Νάξου, τὴν μὲν Ἀριάδνην ἀφῆκεν ἐκεῖ, ἀγαπήσας μὲ περισσότερον ἔρωτα τὴν ἀδελφὴν της Φαίδραν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Δῆλον, καὶ θυσιάσας εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐκίνησε διὰ τὰς Ἀθήνας. Ἀπὸ δὲ τὴν πολλὴν χαρὰν λησμονήσας ν' ἀλλάξῃ τὰ μέλανα ἱστία τοῦ πλοίου, ἐπροξένησεν εἰς τὸν πατέρα του Αἰγέα τὸν θάνατον· διότι αὐτὸς ἰδὼν μακρόθεν τὸ πλοῖον μὲ τὰ αὐτὰ ἱστία, καὶ ὑποπτεύσας, ὅτι δὲν εἶναι μέσα ὁ υἱός του, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ Αἰγαῖον ὀνομασθὲν πέλαγος. Παραλαβὼν λοιπὸν ὁ Θησεὺς τὴν βασιλείαν, συνήθροισε τοὺς διεσκορπισμένους κατοίκους τῆς Ἀττικῆς, καὶ τοὺς ἤνωσεν εἰς μίαν κοινὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν, γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγὸς μόνον εἰς τὰ τοῦ πολέμου, καὶ φύλαξ τῶν νόμων. Τούτου δὲ τὴν δόξαν φθονήσας Πειρίθους ὁ Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀρχηγὸς τῶν Λαπίθων, ὑπῆγε νὰ τὸν δοκιμάσῃ, κλέψας μερικὰς ἀπὸ τὰς βοῦς αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν ὁ Θησεύς, ἔτρεξε κατόπιν του διὰ νὰ τὸν καταπολεμήσῃ· ἀλλ' ὅταν ἀνταμώθησαν, ἐθαύμασεν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος προτερήματα, καὶ

αντὶ τοῦ νὰ ἐλθωσιν εἰς μάχην, ἔγειναν εὐθὺς πιστότατοι φίλοι. Ὅταν δὲ ὁ Πειρίθους ἐπανηγύριζε τοὺς γάμους του, ἐπροσκάλεσε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸν φίλον του Θησέα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Κένταυροι ἐφάνησαν ἀναίσχυντοι, καὶ ἤθελον νὰ ἀτιμάσωσιν ὄχι μόνον τὰς ἄλλας γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν νύμφην, κατεπολεμήθησαν ἀπὸ τοὺς θύω τούτους φίλους, καὶ κατὰ κράτος ἐνικήθησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπῆγαν εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ ἔκλεψαν τὴν Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἡ ὁποία καὶ ἔπεσε διὰ κλήρου εἰς τὸν Θησέα. Θέλοντες δὲ νὰ κλέψωσι καὶ τὴν Περσεφόνην, γυναῖκα τοῦ Πλούτωνος, κατέβησαν εἰς τὸν Ἅδην· ἀλλὰ τὸν μὲν Πειρίθουν τὸν κατέφαγεν ὁ Κέρβερος, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσε μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας συνέβη κάποια ἐπανάστασις κατ' αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς τὴν Σκύρον, ὅπου ἤλπιζεν, ὅτι ἔχει καὶ πατρικὴν τινα γῆν. Ἀλλ' ὁ Λυκομήδης, ὁ Βασιλεὺς ταύτης τῆς νήσου φθονήσας τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ καταπατήσας τὰ νόμιμα τῆς φιλοξενίας, τὸν ἐξώθησε δολίως ἀπὸ ἕνα κρημνώδη τόπον, καὶ οὕτως ἀπέθανε μὲ θάνατον ἀάξιον ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Ἡρακλέα Ἥρως, καὶ μέγας τῆς πατρίδος του καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτης. Μετὰ δὲ πολὺν καιρὸν ἔφερον οἱ Ἀθηναῖοι, κατά τινα χρησμὸν, τὰ ὀστᾶ του εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὰ ἔθαψαν ἐντίμως εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἐγείραντες καὶ περικαλλῆ ναὸν εἰς τιμήν του. Ζ.

Θησεῖον.

Θνωκός, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Θνωκοῦ).

Θόας (Thoas). Ζ. Ὀρέστης. — Ὑψιπύλη.

Θοραὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θορεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ. Θόραθεν.

Θορικὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θορίκιος καὶ Θορικεύς).

Θόρναξ, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Θορνάκιος).

Θουκυδίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γονεῖς πλουσίους καὶ ἐπιφανεῖς. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναγινώσκων ποτὲ εἰς μίαν δημοτελῆ ἑορτὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν Ἱστορίαν του, καὶ χειροκροτούμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἀκροατῶν, παρετήρησεν, ὅτι ὁ νέος Θουκυδίδης ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, λαβὼν ὡς φαίνεται, τὴν εὐγενῆ αἴσθησιν τοῦ νὰ φανῇ ποτε καὶ αὐτὸς ἄξιος τοιούτων ἐπαίνων, διὰ τὸ ὁποῖον στραφεὶς πρὸς τὸν πατέρα του, εἶπεν: „Ὄλορε, ὀργὴ ἡ τοῦ παιδὸς φύσις πρὸς λόγους ἦ. Αὐτὴ δὲ ἡ προμάντευσις τοῦ Ἡροδότου ἔλαβε καὶ τέλος

αἴσιον. Ὁ Θουκυδίδης ἐστράτευσε κατὰ τοῦ Βρασίδου, Στρατηγοῦ τῶν Πελοποννησίων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠργοπόρησε, καὶ δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν, καὶ ὁ Βρασίδας ἐκυρίευσε τὴν Ἀμφίπολιν, ἐξορίσθη εἰς τὴν Θράκην. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, καὶ λαβὼν γυναῖκα πλουσιωτάτην, ἐξῶθευεν ἀφειδῶς εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ ἀπὸ τοὺς Στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, περιστατικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ὅσα συνέβαιναν εἰς τὸν πόλεμον. Μετὰ δὲ εἴκοσι χρόνων ἐξορίαν ὑποστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ. Ὁ Θουκυδίδης συναθροίσας, ὡς εἴρηται, μὲ ἀδρὰν δαπάνην τὴν ἀναγκαίαν ὕλην, συνέγραψεν ἐπὶ τῆς εἰκοσαετοῦς ἐξορίας του τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου, καθὼς μόνος του λέγει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἱστορίας του. Ὁ φθοροποιὸς οὗτος πόλεμος διήρκεσεν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη· οὗτος δὲ συνέγραψε μόνον ἕως τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου, καὶ ἀνεπλήρωσεν ὁ Ξενοφῶν τὴν ἱστορίαν τῶν ἑξ λοιπῶν χρόνων. Αὐτὴ δὲ ἡ Ἱστορία τοῦ Θουκυδίδου διαιρεῖται κοινῶς εἰς ὀκτὼ Συγγραφὰς, ἢ Βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ τελευταῖον δὲν εἶναι, λέγουσι, τοῦ ἰδίου, ἐπειδὴ φαίνεται ὑποδεέστερον τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν δεινότητα καὶ ὑρὴν τοῦ λόγου· ἄλλοι πάλιν τὸ θέλουσι γνήσιον πόνημα τοῦ Συγγραφέως, καὶ δίδουσι τὸν λόγον, ὅτι τὸ ἔγραψε γέρων ἤδη ὢν καὶ πάσχων. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Θουκυδίδου εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. 1731, φύλ. ὑπὸ τοῦ Βάσσου καὶ Δουκέρου, μετὰ Σημειώσεων πολλῶν καὶ Πινάκων· καὶ ἡ ἐν Λονδίνῳ, 1821, 4, εἰς τέσσαρας τόμους, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Θουρία, ἡ πρότερον Ἄνθεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Μεσσηνίαν (Κάτοικ. Θούριος, καὶ Θουριάτης).

Θούριον, πόλις τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Θούριος). Ζ. Σύβαρις.

Θράκη (Ῥωμανία, ἢ Ῥωμελία), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη, μεταξὺ Μοισίας, Εὐξείνου Πόντου, Αἰγαίου πελάγους, καὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κειμένη (Κάτοικ. Θρᾷξ).

Θρακικὴ Χερσόνησος. Ζ. Χερσόνησος.

Θρία, ἢ Θριαὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θριαῖος ἢ Θριάσιος).

Θριασία. Ζ. Δίπυλον.

Θύαμος (Μακρυνόρος), ὄρος τῆς Ἠπείρου, διαχωρίζον τὴν Ἀμφιλοχίαν ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανίαν.

Θυάτειρα (Ἀκ Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Λυδίαν (Κάτοικ. Θυατειρηνός).

Θυέστης (Thyestes), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι ἐφόνευσαν τὸν ἀδελφόν των Χρύσιππον, ἐθεωχθησαν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, καὶ ἐλθόντες κατῴκη-

σαν εἰς τὸ Ἄργος. Καὶ ὁ μὲν Ἀτρεὺς λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Εὐρυσθέως, ἔμεινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ τῶν υἱῶν του· καθήμενος δὲ καὶ ὁ Θυέστης ἐκεῖ, ἐμοίχευε κρυφίως τὴν Ἀερόπην, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν ὁ Ἀτρεύς, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Ἄργος, κρατήσας μόνον τοὺς υἱοὺς του. Μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ προσποιηθεὶς ὁ Ἀτρεὺς φιλίαν μὲ τὸν Θυέστην, τὸν ἐκάλεσεν ὀπίσω, καὶ σφάξας τὰ τέκνα του, τὰ παρέθηκε μαγειρευμένα εἰς τὴν τράπεζαν, δεῖξας πρὸς τὸ τέλος καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Θυέστης, καὶ φοβηθεὶς καὶ διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, ἔφυγεν ἐκεῖθεν κρυφίως, καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, περιμένων καιρὸν ἐκδικήσεως. Ἔμαθε δὲ ἀπὸ τὸ μαντεῖον, ὅτι τὸ παιδίον, ὅ, που θέλει γεννηθῇ ἀπὸ τὴν θυγατέρα του Πελοπίαν, θέλει τιμωρήσει ποτὲ τὸν Ἀτρέα. Καὶ τὴν μὲν θυγατέρα του τὴν ἔκαμεν Ἱέρειαν τοῦ ἐν Σικυῶνι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς· ἐλθὼν δὲ μετὰ καιρὸν καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ μὴ γνωρίσας αὐτὴν, συνεμίγη, καὶ τῆς ἔδωκεν ἀναχωρῶν τὸ ξίφος του, παραγγείλας αὐτὴν, ὅτι ἂν γεννήσῃ υἱόν, νὰ τὸ δώσῃ εἰς αὐτόν. Γεννήσασα δὲ υἱὸν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν, ὅπου ἐλθὼν καὶ ὁ Ἀτρεὺς κατὰ

ζήτησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Θυέστου, ἐκεῖνον μὲν δὲν εὗρεν ἐκεῖ, λαβὼν δὲ τὴν Πελοπίαν εἰς γυναῖκα του, νομίζων αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θεσπρωτοῦ, ἀνέτρεφε μετὰ ταῦτα καὶ τὸν Αἴγισθον ὡς ἴδιον υἱόν του. Πιάσας δὲ μετὰ καιρὸν καὶ τὸν Θυέστην, τὸν ἐφυλάκωσε, κ' ἔστειλε τὸν Αἴγισθον εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ μὲ τὸ ἴδιον ξίφος του. Περὶ τούτου δὲ τοῦ ξίφους ἐρωτήσας ὁ Θυέστης, καὶ μαθὼν, ὅτι τὸ ἔδωκεν ἡ μήτηρ του, τὸν παρεκάλεσε νὰ κράξῃ ἐκεῖ τὴν μητέρα του. Ἐκείνη δὲ ἐλθοῦσα, καὶ γνωρίσασα τὸν πατέρα της, τόσον ἐλυπήθη διὰ τὴν αἰμομιξίαν, ὥστε ἁρπάσασα εὐθὺς τὸ ξίφος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Αἰγίσθου, ἐσφάγη μόνη της. Ὁ δὲ Αἴγισθος ἐννοήσας τὸ πρᾶγμα, καὶ δραμὼν πρὸς τὸν Ἀτρέα μὲ τὸ ξίφος αἱματωμένον, εἶπεν, ὅτι ἐφόνευσε τὸν Θυέστην, καὶ ἐνταῦτῳ ἐφόνευσε καὶ αὐτὸν, ἐμπήξας τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθός του, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρησμὸς, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἀτρεὺς θέλει φονευθῇ ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ Θυέστου.

Θυματάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θυματάδης).

Θυργωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Θυργωνίδης).

Θυρέαι (Ἄστρος), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Θυρεάτης).

Θώθ. Ζ. Ἑρμῆς Τρισμέγιστος.

Θωμᾶς, Μάγιστρος, Γραμματικός, Ῥήτωρ, καὶ Χαρτοφύλαξ τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ὅστις ἀγαπήσας ἔπειτα τὸν μονήρη βίον, ἀνεχώρησεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἔζησεν ἡσύχως τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, μετονομασθεὶς Θεόδουλος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Λόγοι Ἐγκωμιαστικοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων εἷς εἶναι πρὸς Γρηγόριον τὸν Θεολόγον. Β'. Ἐπιστολαὶ ἑπτά. Γ'. Βίοι Πυθαγόρου, Εὐριπίδου, καὶ Ἀριστοφάνους. Δ'. Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν λέξεων κατ' ἀλφάβητον, τῶν ὁποίων (Ἐκλογῶν) ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1757, 8. εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἄλλων παρατηρήσεων.

Θωσπῖτις, λίμνη τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, διὰ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ Τίγρις ποταμός.

ΙΑ

Ἰάδερα (Τσάρα Παλαιὰ), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Διβυρνικὴν χώραν κειμένη.

Ἰάδριππα (Μεδινὰ ἀλ Νάβι), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν (Κάτοικ. Ἰαδριππηνός).

Ἴαλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ προστάτης τῶν θρηνητικῶν καὶ λυπηρῶν ὕμνων.

Ἰάλυσσος, παλαιὸν πολίχνιον πλησίον τῆς Ῥόδου, ἢ, κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἡ πόλις Ῥόδος (Κάτοικ. Ἰαλύσσιος).

Ἰάλυσσος (Jalyssus), κύων ἐξαισίου ὠφελιμότητος, ζωγραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου εἰς τὴν Ἰάλυσσον, πόλιν τῆς νήσου Ῥόδου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπειτα μετακομισθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτέθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Εἰρήνης.

Ἰάμβη (Jambe), γυνὴ Ἀττική. Ὅταν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα της Περσεφόνην, κατήντησε καὶ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς μεταμορφωμένη εἰς γυναῖκα γραῖαν· καὶ ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ κοπιασμένη, ἐκάθησεν ἐπίτηδες πέτρας, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον. Διαβᾶσα δ' ἐκεῖθεν καὶ ἡ Ἰάμβη, καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν τόσον λυπημένην καὶ κατηφῆ, ἤρχισεν ὄχι μόνον νὰ λέγῃ διάφορα σκώμματα, ἀλλὰ νὰ κάμνῃ καὶ κινήματα ἀπρεπῆ καὶ ἄσεμνα, τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν τὴν Δήμητρα εἰς γέλωτα, μ' ὅλον ὅτι ἦτον πολλὰ λυπημένη, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ λέγωσι τοιαῦτα σκώμματα αἱ γυναῖκες καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων, ἥτις ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν ταύτης τῆς Θεᾶς. Ζ. Θεσμοφόρια.

Ἰάμβλιχος, Χαλκιδεὺς ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας, Φιλόσοφος Νεοπλατωνικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψε πλεῖστα Συγ-

γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Περὶ Μυστηρίων τῶν Αἰγυπτίων. Β'. Βίος Πυθαγόρου. Γ'. Ὁμιλία περὶ Φιλοσοφίας. Δ'. Μαθηματικὴ κοινὴ διδασκαλία. Ε'. Περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς Λόγος. Ϛ'. Τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Ἰανίκουλος *(Montorio)*, εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Ἰανός, ἢ Ἴανος (Janus), Βασιλεὺς ἀρχαιότατος ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον ἔπειτα ὠνομάσθη Λάτιον (Latium), διότι ἐκεῖ ἐλαθε (latuit), τουτέστιν ἐκρύφθη ὁ Κρόνος, ὅταν κατέφυγε πρὸς αὐτόν, διωχθεὶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰανὸς ἐδέχθη καὶ ἐπεριποιήθη μεγαλως τὸν Κρόνον, ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ πολλὰ ἐπωφελῆ πράγματα, καὶ προσέτι τὴν γνῶσιν τῶν παρελθόντων καὶ μελλόντων, καὶ διὰ τοῦτο ἔπειτα ἐπαραστένετο διπρόσωπος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατόν του τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεόν, κατασκευάσαντες εἰς τιμήν του καὶ ναὸν περικαλλῆ μὲ δώδεκα θυσιαστήρια, τοῦ ὁποίου τὰς πύλας ἐφύλαττον πάντοτε κλεισμένας, καὶ μόνον εἰς καιρὸν πολέμου τὰς ἤνοιγον, διὰ νὰ φανερώσωσιν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐξήρχετο ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Ἰανουάριος (Januarius), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἰανόν, τὸν Θεὸν καὶ προστάτην αὐτοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ παρωνομάσθη.

Ἰαπετὸς (Japetus), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Θέμιδος, ἤ, κατ' ἄλλους τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τέσσαρας υἱούς, τὸν Ἄτλαντα, τὸν Προμηθέα, τὸν Ἐπιμηθέα, καὶ τὸν Μενοίτιον. Ἐνομίζετο δὲ ὁ Ἰαπετὸς εἷς τοὺς Ἕλληνας ὁ παλαιότατος τῶν Τιτάνων, ἢ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ἡ «Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερος» Παροιμία, λεγομένη διὰ πράγματα παμπάλαια, ἢ δι' ἀνθρώπους πανουργοτάτους, προσποιουμένους τὸν ἁπλοῦν.

Ἰαποδικὴ, ἐπαρχία τῆς Βαρβαρικῆς Ἰλλυρίδος.

Ἰαπυγία, πόλις τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Ἰάπυξ, καὶ Ἰαπύγιος). Ζ. Μεσσαπία.

Ἰαπύγιον *(Capo d' Otranto)*, ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττίαν.

Ἰάσσιος (Ἀτσὲμ Καλεσί), κόλπος πλησίον τῆς Μύνδου, πόλεως τῆς Καρίας.

Ἰασσός, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παρωνομάσθη ὁ Ἰάσσιος κόλπος (Κάτοικ. Ἰασσεύς).

Ἰάσων (Jason), υἱὸς τοῦ Αἴσωνος καὶ τῆς Ἀμφινόμης. Ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ Πελίας εἰς τὴν Ἰωλκὸν, κ' ἐδίωξεν ἐκεῖθεν τὸν ἀδελφόν

του Αἴσωνα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν χρησμὸν, ὅτι θέλει φονευθῆ ἀπὸ ἀνθρωπον μονοπέδιλον. Εἰς μίαν δὲ δημόσιον ἑορτὴν εἶδε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸν Ἰάσονα, ὅστις ἐφόρει τότε ἓν μόνον πέδιλον, ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πέσει τὸ ἄλλο εἰς τὸν ποταμὸν, ὅταν ἤρχετο ἐκεῖ. Φοβηθεὶς λοιπὸν ὁ Πελίας τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, καὶ θέλων νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Ἰάσονα, εὗρεν αἰτίαν, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ φέρῃ ἐκεῖθεν τὸ χρυσοῦν δέρας (Ζ. Ἀθάμας). Ὁ δὲ Ἰάσων ἀκούσας τοῦτο, δὲν ἀντεστάθη, ἀλλ' εὐθὺς διὰ συμβουλῆς τοῦ διδασκάλου του Χείρωνος, συνήθροισε τοὺς ἐκλεκτοτέρους Ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος, καὶ γενόμενος αὐτὸς ἀρχηγὸς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου διὰ τῆς βοηθείας τῆς Μηδείας ἔλαβεν ἐκεῖνο τὸ δέρας, καὶ φέρων τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Πελίαν. Ζ. Ἀργοναῦται, Μήδεια, Δέρας.

Ἰβερνία *(Irlanda)*, νῆσος μεγίστη τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Ἀγγλίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰβερνός).

Ἴβηρ *(Ebro)*, ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ ἐπαρχία Ἰβηρία. Ζ. Ἱσπανία.

Ἰβηρία (Ἰμερὲτ, ἢ Γεωργία, Κοιν. Γκιουργγία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Σαρματίας, Ἀλ-

βανίας, Κολχίδος καὶ Ἀρμενίας κειμένη (Κάτοικ. Ἴβηρ).

Ἴβυκος, ὁ ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, Ποιητὴς Λυρικὸς, καὶ περίφημος εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ὅστις καὶ ἀπέθανεν εἰς Σάμον, φονευθεὶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν. Συνέγραψε Δωριστὶ Ὠδὰς εἰς ἐννέα βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀποσπασμάτια τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Στεφάνου καὶ Οὐρσίνου.

Ἰγνάτιος, ὁ Θεοφόρος, ἢ Θεόφορος (ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι αὐτὸς ἔφερε, τουτέστιν ἐβάστασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μικρὸν ὄντα τὸν Χριστὸν, ἄλλοι δὲ, ὅτι ἐβαστάχθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ), ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας, καὶ ἀπέθανεν εἰς Ῥώμην, καταφαγωθεὶς ἀπὸ τοὺς λέοντας. Φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοφόρου τούτου Πατρὸς πολλαὶ Ἐπιστολαὶ, τῶν ὁποίων ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὀξωνίᾳ 1709, 4.

Ἰδαῖοι Δάκτυλοι (Idaei Dactyli). Ζ. Κορύβαντες.

Ἴδαῖον, ἢ Ἴδη (Ψηλορίτης), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Κρήτης.

Ἴδακος, πόλις ἀρχαία, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἰδάκου).

Ἰδελφόνσος (Idelfonsus), Ἱσπανὸς, ἐκ πόλεως Τολέτου, τῆς ὁποίας ἐχρημάτισε καὶ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 668 ἔτος, ἀφήσας πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθέντα πολλαχοῦ.

Ἴδη (Ῥαουσδέν), ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου, κατὰ τὸν μῦθον, ἔκρινεν ὁ Πάρις τὰς τρεῖς Θεὰς περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλου.

Ἰδομενεύς (Idomeneus), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀπόγονος τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ ὀγδοήκοντα πλοῖα, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα φρονήσεως καὶ ἀνδρείας, φονεύσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας. Ἀλλὰ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τὴν πατρίδα του, ὑπέπεσε καὶ αὐτὸς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, εἰς μεγάλην τρικυμίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διὰ νὰ σωθῇ, εὐχήθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Ποσειδῶνα τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσει, ἀμ' ἀφ' οὗ πατήσῃ τῆς Κρήτης τὸ ἔδαφος. Πρῶτος λοιπὸν ὅστις ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἰδομενέως, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτην, ἦτον ὁ ἠγαπημένος του υἱὸς, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθυσίασε κατὰ τὴν ὑποσχεσίν του. Μόλις δὲ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὸ τραγικὸν τοῦτο ἔργον, καὶ εὐθὺς ἐθολώθη ὑπὸ τῶν Κρητῶν, ὡς σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Οὗτος δὲ φεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ του ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Σαλεντίνην, ἀπέθανεν ἐκεῖ, διοικήσας πολὺν καιρὸν τοὺς νέους ὑπηκόους, μὲ τῆς πατρίδος του τοὺς νόμους.

Ἴδοι (Idus). Z. Μῆνες Ῥωμαίων.

Ἱερὰ ἄκρα, ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας, πρὸς Ἀνατολὰς αὐτῆς κείμενον.

Ἱεράπολις (Βαμβάκ. Καλέ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν, παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἱεραπολίτης).

Ἱέρασσος, ἡ Πύρετος (Προύθ, ἡ Προῦτος), ποταμὸς τῆς Δακίας, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Πολωνίας, καὶ διερχόμενος διὰ τῆς Μολδαυΐας, χύνεται ἡνωμένος μὲ ἄλλους πολλοὺς εἰς τὸν Ἴστρον, πλησίον τοῦ Γαλατσίου.

Ἱερικοῦς, ἡ Ἱεριχοῦς καὶ Ἱεριχώ, πόλις τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὄχι μακρὰν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἱερικούντιος, καὶ Ἱεριχούντιος).

Ἱεροκλῆς, Ἀλεξανδρεύς, φιλόσοφος Πλατωνικός, ὅστις κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μετὰ κλέους τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται Α'. Περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ Ἔπη τοῦ Πυθαγόρου. Γ'. Ἀστεῖα, καὶ ἄλλα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λονδίνῳ, 1654 καὶ 1655, 8, εἰς δύω μέρη, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Ἀρίστη δὲ ἔκδοσις τῶν Ἀστείων εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ Ἑλλ. Γαλλ. ἐν Παρισίοις, 1812,

8, μετὰ τῆς ἁπλοελληνικῆς Μεταφράσεως, Προσθήκης, καὶ τινων κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἱεροκλῆς, Γραμματικὸς ἐπονομαζόμενος, πρὸς διαφορὰν τοῦ εἰρημένου Φιλοσόφου καὶ ἄλλων ὁμωνύμων του, ἤκμαζε, κατά τινας, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Σώζεται αὐτοῦ Συνέκδημος, ἤτοι περιγραφὴ ἑξήκοντα τεσσάρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικῆς Μοναρχίας, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἐννεακοσίων καὶ τριάκοντα πέντε πόλεων, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1735, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἱεροκλῆς, Νικομηδιεύς, κριτὴς τῆς Βιθυνίας, καὶ μέγας χριστιανομάχος. Οὗτος συνέγραψε δύω Λόγους πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς, διὰ τῶν ὁποίων προσπαθεῖ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν ἀληθινὴν Θρησκείαν, καὶ νὰ προτιμήσῃ ὁ δυσσεβὴς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν. Ὁ Εὐσέβιος τὸν ἀναίρεσε, καὶ ἐφύλαξε καί τινα ἀποσπασμάτια ἐκ τῶν δυσσεβῶν αὐτοῦ Λόγων.

Ἱερομαντεία. Z. Ἱεροσκοπία.

Ἱερὸν ἀκρωτήριον. Z. Κάλπη.

Ἱεροσκοπία, ἡ αὐτὴ καὶ Ἱερομαντεία, μαντεία διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν σπλάγχνων τῶν προσφερομένων θυμάτων γινομένη.

Ἱερουσαλήμ, ἤτις καὶ Αἰλία Καπιτωλία ἐλέγετο, ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη πόλις τῆς Παλαιστίνης, ἐπάνω τεσσάρων λόφων κειμένη, ὀνομαστὴ καὶ σεβασμία διὰ τὰ θαύματα καὶ τὰ κοσμοσωτήρια πάθη τοῦ θεανθρώπου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ προσέτι διὰ τὸν ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνον Ναόν, ὅστις ἐκτίσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Σολομῶντος χίλια περίπου ἔτη πρὸ Χριστοῦ, μὲ τόσην μεγαλοπρέπειαν, καλλονὴν καὶ πολυτέλειαν, ὥστ' ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας, καὶ διὰ τοῦτο δικαίως συγκαταριθμεῖται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου.

Ἱερώνυμος (Hieronymus) ὁ Θεῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Στριδῶνα, πόλιν τῆς Δαλματίας, καὶ ἀφιερωθεὶς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, τόσον ἐπέδωκεν, ὥστε πολλὰ νέος ἀκόμη, ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν Λατινικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐβάθυνεν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν μαθήσεων, καὶ ἀπεκατέστη ὁ περιφημότερος πατὴρ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Λακτάντιον. Ἀφ' οὗ δὲ περιῆλθε χάριν μαθήσεως διάφορα μέρη, οἷον τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Δαλματίαν, Θράκην, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Παλαιστίνην, καθησύχασε τελευταῖον εἰς τὰ πέριξ τῆς Βηθλεὲμ, ὅπου συνέγραψε Λατινιστὶ πλεῖστα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, καὶ ἔκαμε καὶ ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ νέαν μετάφρασιν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, προτάξας εἰς ἕκαστον βιβλίον Προδιοίκησιν, πλήρη σοφίας καὶ πολυμαθείας. Ἡ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ

εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1623, φύλ. εἰς τόμους ἐννέα.

Ἰθάκη (Θιάκι), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, μεταξὺ Κεφαληνίας καὶ Ἀκαρνανίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰθακήσιος).

Ἰθώμη (Βουλκάνο), ὄρος καὶ πόλις μὲ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας.

Ἰθώμη, πόλις τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Ἰστιαιώτιδα (Κάτοικ. Ἰθωμήτης).

Ἰκαρία, ἢ Ἰκάριον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἰκαριεύς, καὶ Ἐπιφρ. Ἰκαριόθεν).

Ἰκαρία (Νικαριά), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Σάμου κειμένη (Κάτοικ. Ἰκάριος).

Ἰκάριον πέλαγος, ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος περὶ τὴν νῆσον Ἰκαρίαν, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε πεσόντος καὶ πνιγέντος Ἰκάρου τὴν ὀνομασίαν λαβόν. Ζ. Δαίδαλος.

Ἰκάριος (Icarius), Ἀθηναῖος. Οὗτος φιλοξενήσας ποτὲ τὸν Διόνυσον, ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου· ἀλλὰ πιόντες ἔπειτα τινὲς βουκόλοι ἐξ αὐτοῦ καὶ μεθύσαντες, τὸν ἐφόνευσαν, νομίσαντες τὸ ποτὸν φαρμάκιον.

Ἴκαρος (Icarus). Ζ. Δαίδαλος.

Ἴκελος (Icelus, ἢ Iceles), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, ἐξομοιούμενος ἀκριβῶς εἰς τοὺς ὕπνους μὲ τὰ διάφορα ὑποκείμενα, οἷον, ἀνθρώπων, ζώων, πτηνῶν καὶ τῶν τοιούτων.

Ἱκέτιδες. Ζ. Αἰσχύλος, Εὐριπίδης.

Ἰκόνιον (Κόνι), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας (Κάτοικ. Ἰκονιεύς).

Ἱλάριος (Hilarius), Γάλλος, ἐκ πόλεως Πικταυίου, πρότερον Ἐθνικός, καὶ ἔπειτα Χριστιανός, καὶ τῆς ἰδίας του πατρίδος Ἐπίσκοπος. Ἤκμαζεν ἐπὶ Βαλεντιανοῦ καὶ Βαλεντος τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἐχρημάτισεν ἔνθερμος προστάτης τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τῶν Αἱρετικῶν, μάλιστα δὲ τῶν Ἀρειανῶν ἐχθρὸς θανάσιμος καὶ ἀδιάλλακτος. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1693, φύλ.

Ἰλέρδα (*Lerida*), πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Ταρακοννησίαν κειμένη.

Ἰλιάς. Ζ. Ὅμηρος.

Ἴλιον, πόλις πρωτεύουσα τῆς Τρωϊκῆς ἐπικρατείας, διάφορος παρὰ τὴν παλαιὰν Τροίαν, μ' ὅλον ὅτι πολλάκις οἱ Ποιηταὶ τὰς συγχέουσι, λαμβάνοντες τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἄλλης (Κάτοικ. Ἰλιεύς).

Ἰμασός. Ζ. Ἐλισσός.

Ἰλλυρία, Ἰλλυρίς, ἢ Ἰλλυρικὸν (Ἀλβανία, Κοιν. Σλαβονία), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιλαμβάνουσα τοὺς παραθαλασσίους τόπους τῆς Παννονίας, Μοισίας, καὶ Μακεδονίας, ἢ τοὺς ἀνατολικοὺς αἰγιαλοὺς ὅλης τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης (Κάτοικ. Ἰλλυριός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ἡ Ἰλλυρὶς εἰς Βαρβαρικὴν καὶ Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίδα· καὶ ἡ μὲν Βαρβαρικὴ περιεῖχε τὸ ἐκ τοῦ Ἀρσίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Δρινίου μέρος, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ, τὸ ἐκ τοῦ Δρινίου ἕως τῶν κεραυνίων ὀρέων.

Ἴμβρος, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Δήμνου κειμένη (Κάτοικ. Ἴμβριος).

Ἰμέρα, πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Ἰμεραῖος).

Ἰμέριος, ὁ ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, Γραμματικὸς καὶ Σοφιστής. Οὗτος διέτριψε κατ' ἀρχὰς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ Κωνσταντίου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτου, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδασκε μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικήν, ὅπου καὶ ἀπέθανε, φθάσας εἰς μακρὰν γηρᾶς. Τῶν σωζομένων αὐτοῦ Λόγων ἡ ἀρίστη ἐκδοσις εἶναι ἡ ἐν Γοττίγγῃ, Ἑλλ. Λατ. 1790, 8, μετὰ τοῦ βίου αὐτοῦ, διαφόρων κριτικῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Ἴναχος (Πλανίτσα), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Ἴναχος (Ποτάμι τῆς Ἄρτας), ποταμὸς τῆς Ἠπείρου, πλησίον τῆς Νικοπόλεως ῥέων.

Ἰνδία, ἢ Ἰνδικὴ (Ἰνδιστάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὰ ὄρη Παροπαμισὸν, τὰ Ἡμωδὰ, καὶ τὸ Ἴμαον (τοὺς βραχίονας τοῦ Ταύρου), πρὸς Δυσμὰς, τὸν ποταμὸν Ἰνδὸν· τὰ δὲ ἀνατολικὰ μέρη, ὡς ἄγνωστα εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἔμειναν ἀπροσδιόριστα (Κάτοικ. Ἰνδὸς).

Ἰνδὸς (Σίνδ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, περιορίζων κατ' ἀνατολὰς τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν.

Ἰνὼ (Ino). Ζ. Ἀθάμας, Λευκοθέα.

Ἰξίων (Ixion), υἱὸς τοῦ Φλεγύου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Λαπίθων. Οὗτος φονεύσας τὸν πενθερόν του Δηϊονέα, ἐμάνη, καὶ περιῆρχετο ζητῶν καθαρισμόν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρει νὰ εὕρῃ, ἠλέησεν ὁ Ζεὺς τὴν κατάστασίν του, καὶ ὄχι μόνον τὸν ἐκαθάρισεν, ἀλλὰ τὸν ἔκαμεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁμοδίαιτον μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν. Μαθὼν ὅ ἔπειτα, ὅτι ἐβίαζε τὴν Ἥραν, καὶ θέλων νὰ τὸν δοκιμάσῃ, μετεμόρφωσε τὴν Νεφέλην εἰς Ἥραν· αὐτὸς δὲ ἀγνοῶν τὸ πρᾶγμα, ἠγκαλίζετο ἀγαπητῶς αὐτὴν τὴν Νεφέλην ἀντὶ τῆς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς βδελυχθεὶς τὸ τοιοῦτον ἀνόμημα, τὸν ἐκεραύνωσε, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸν Ἅδην νὰ κολάζεται, δεμένος μὲ ὄφεις εἰς ἀεικίνητον τροχόν.

Ἰοβάτης (Jobates). Ζ. Βελλεροφόντης.

Ἰοκάστη (Jocaste, ἢ Jocasta). Ζ. Λάϊος.

Ἰόλεως, ἢ Ἴόλαος (Jolaus), υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐβοήθησεν εἰς τὸν φόνον τῆς πολυκεφάλου Ὕδρας, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ

ἀποθανόντα πρῶτος αὐτὸς τὸν ἐτίμησεν ὡς Θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἠξιώθη παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἥβης νὰ γείνῃ πάλιν ἐκ δευτέρου νέος, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς βαθύτατον γῆρας.

Ἶλη (Jole). Z. Ἡρακλῆς, Ἶφιτος.

Ἰορδάνης, ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιδα λίμνην.

Ἰορνάνδης, ἢ κατ' ἄλλους, Ἰορδάνης, Γότθος τὸ γένος. Συνέγραψε Περὶ Ἀρχῆς καὶ Πράξεων Γότθων πρὸς Ἰουστινιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1597, 8. μετὰ τοῦ Χρονικοῦ τοῦ Ἰσιδώρου καὶ τινων ἀποσπασματίων τοῦ Προκοπίου.

Ἴος (Νιό), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ νότιον τῆς Νάξου κειμένη (Κάτοικ. Ἰήτης, καὶ Ἰέτης).

Ἰούβεγκος (Juvencus), Πρεσβύτερος, Ἱσπανὸς τὸ γένος, Ῥήτωρ, Ποιητὴς καὶ Θεολόγος ἄριστος. Ἔζη ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συνέγραψεν εἰς Ἑξαμέτρους στίχους ἱστορίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ποίημα διηρημένον εἰς τέσσαρα βιβλία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Λατίνων Πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰουβεναλιος (Juvenalis), Ποιητὴς Σατυρικὸς περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀκουΐνον τῆς Ἰταλίας ἀπὸ πατέρα ἀπελεύθερον καὶ πολλὰ πλούσιον. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, ἔκαμε κατὰ πρῶτον τὸν Συνήγορον· ἀλλὰ παραιτηθεὶς ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συγγράφῃ Σάτυρας, καὶ εὐδοκίμησεν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους Σατυρικοὺς Ποιητὰς, ἀστείως ἅμα καὶ πολλὰ πικρῶς καταχλευάσας τὰ διεφθαρμένα ἤθη τοῦ καιροῦ του. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Σατύρων σώζονται μόνον δεκαεξ, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1695, 4. μετὰ παλαιῶν Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Ἰουδαία, ἡ πρότερον γῆ Χαναάν, τὸ πρὸς τὰ δυτικὰ τοῦ Ἰορδάνου μέρος (Κάτοικ. Ἰουδαῖος). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ἡ Ἰουδαία εἰς τρία: εἰς Γαλιλαίαν, Σαμάρειαν, καὶ Ἰουδαίαν μερικώτερον.

Ἰουλιανὸς Z. Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός.

Ἰούλιος (Julius), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος παρονομασθεὶς, Κυϊντίλιος (Quintilis, ἢ Quinctilis), τουτέστι Πέμπτος τὸ πρῶτον καλούμενος, τακτικῶς δηλαδὴ ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν ἐνιαυσίου Μηνός, καθὼς καὶ ὁ μετὰ τοῦτον Σεξτίλιος (Sextilis), ἤτοι Ἕκτος, ὁ μετέπειτα Αὔγουστος κληθεὶς, εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος καὶ οὗτω καθεξῆς ἕως τοῦ Δεκάτου, τουτέστι τοῦ Δεκεμβρίου· ἐπειδὴ πρὶν τοῦ Ῥωμύλου δέκα μόνον Μῆνας περιεῖχε τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔτος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μὲν

πρῶτοι τέσσαρες διαφόρως παρωνομάσθησαν, ὡς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ εἴρηται, οἱ δὲ λοιποὶ τακτικῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν, δηλαδὴ τοῦ Μαρτίου.

Ἰούλιος Ἀφρικανός. Z. Σὴξτος Ἰούλιος Ἀφρικανός.

Ἰούλιος Καῖσαρ (Julius Caesar). Z. Καῖσαρ Ἰούλιος.

Ἰούλιος Πολυδεύκης ὁ ἐκ Ναυκράτης τῆς Αἰγύπτου, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου, τοῦ ὁποίου καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισε. Συνέγραψεν Ὀνομαστικὸν εἰς βιβλία δέκα, περὶ τῆς ὀνομασίας πολλῶν καὶ διαφόρων πραγμάτων διαλαμβάνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. Ἑλλ. Λατ., 1706, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ φιλολογικῶν Σημειώσεων.

Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἄλλος παρὰ τὸν Ναυκρατίτην, Χριστιανὸς καὶ Συγγραφεὺς τοῦ Χρονικοῦ ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι Βάλεντος καὶ Βαλεντιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ 1792, 8.

Ἰούλιος Φιρμῖκος (Julius Firmicus) Μάτερνος, Σικελιώτης, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψε Α'. Περὶ τῆς πλάνης τῶν Ἐθνικῶν Θρησκειῶν, ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ, 1672, 8. Β'. Ἀστρονομικὸν, ἤτοι περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν Ἀστέρων εἰς βιβλία ὀκτὼ, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1499, φύλ.

Ἰουλὶς, πόλις τῆς νήσου Νάξου, ἢ, κατ' ἄλλους, τῆς Κέω (Κάτοικ. Ἰουλιήτης, καὶ Ἰουλιεύς).

Ἰούνιος (Junius), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἥραν (Junonem), τὴν Θεὰν καὶ προστάτιδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ οὗτος ὁ Μὴν ὠνομάσθη Junius a junioribus, τουτέστιν ἀπὸ τῶν νεωτέρων, ἢ νέων, τοὺς ὁποίους ἐφώπλισε ποτὲ ὁ Ῥωμύλος, ὅταν ὥρμησεν εἰς τὴν Ἄλβαν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀδελφόν του Ῥῶμον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Λ. Ἰουνίου Βρούτου, ὅστις ἐχρημάτισε πρῶτος Ὕπατος (Consul) τῆς Ῥώμης, ἐλευθερώσας αὐτὴν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν δυναστείαν.

Ἰουστῖνος (Justinus), Ἱστορικὸς Λατῖνος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ κατ' ἐπιτομὴν Ἱστορία τοῦ Τρώγου Πομπηΐου εἰς βιβλία τεσσαράκοντα τέσσαρα, περιέχουσα τὰ συμβάντα ἀπὸ τοῦ Νίνου, Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἕως τῶν ἡμερῶν τοῦ εἰρημένου Αὐτοκράτορος, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1823, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰουστῖνος, ὁ Φιλόσοφος καὶ Μάρτυς. Οὗτος Ἐθνικὸς ὢν τὸ πρῶτον, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Φιλοσοφίας, κατεγίνετο ἐπιμελῶς εἰς τὴν μελέτην διαφόρων Συγγραμμάτων καὶ Αἱρέσεων, εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εὗρισκε τὸ ποθούμενον.

Τέλος περιδιαβάζων ποτὲ καταμόνας, καὶ ἔχων τὸν νοῦν του προσηλωμένον εἰς ὑψηλοτέρας θεωρίας, ὑπήντησε γέροντα τινὰ σεβάσμιον, παρὰ τοῦ ὁποίου διδαχθεὶς τὴν ὄντως ἀληθινὴν φιλοσοφίαν τοῦ Εὐαγγελίου, κατεπείσθη καὶ ἔγεινε Χριστιανός, ὅτε καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑπέμεινεν ἐπὶ Ἀντωνίου τοῦ Βήρου. Ὁ Ἰουστῖνος συνέγραψε πολλά, ἐκ τῶν ὁποίων γνήσια κρίνονται τὰ ἑπόμενα Α'. Λόγος πρῶτος Παραινετικὸς πρὸς Ἕλληνας, ὅστις καὶ Ἔλεγχος ἐπιγράφεται. Β'. Λόγος δεύτερος ὁμοίως πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Γ'. Ἀπολογίαι δύω. Δ'. Περὶ Μοναρχίας Θεοῦ. Ε'. Διάλογος μετὰ Τρύφωνος τοῦ Ἰουδαίου. Ϛ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1636, φύλ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἀθηναγόρου, καὶ ἄλλων.

Ἵππαρχος, Ἀστρονόμος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, καὶ ἔκαμεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου καὶ διέτριψε πολὺν καιρόν, ἀξιολόγους παρατηρήσεις τῶν Ἀστέρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον τὰ δύω ταῦτα. Α'. Ἔκθεσις ἀστερισμῶν, ἢ περὶ τῶν ἀπλανῶν Ἀναγραφαί. Β'. Τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου Φαινομένων ἐξηγήσεων βιβλία τρία, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Φλωρεντίᾳ, 1567, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἱππεῖς. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Ἱπποδάμεια (Hippodamia). Ζ. Οἰνόμαος. — Βρισηΐς.

Ἱπποκένταυροι (Hippocendauri). Ζ. Κένταυροι.

Ἱπποκράτης ὁ Θεῖος, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς, καὶ ἔξαρχος ὅλων τῶν Ἰατρῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἀπὸ γονεῖς ἐπισήμους, καὶ ἀναφέροντας τὸ γένος εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἀσκληπιόν. Οὗτος ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικὴν, καὶ ἤκουσε καὶ ἄλλον Ἰατρὸν, Ἡρόδικον τὸνομα, περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἄλλους πολλοὺς τόπους πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἐπιστήμης του, συναναστρεφόμενος πάντοτε μετὰ τῶν ἐγκριτοτέρων Ἰατρῶν τοῦ καιροῦ του, ὅτε καὶ μεγάλας τιμὰς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Περδίκκαν, καὶ ἤθελε λάβει ἔτι μεγαλειοτέρας ἀπὸ τὸν Ἀρταξέρξην, ἐὰν ὑπήγαινεν εἰς τὴν Περσίαν, κατὰ τὴν ἔφεσιν ἐκείνου τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' οὗτος εὐχαριστούμενος νὰ συνδιατρίβῃ μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν του, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμά του εἰς τὴν Θράκην καὶ Θετταλίαν, καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν τῆς Θετταλίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας, κατά τινας, ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη. Ὁ Ἱπποκράτης ζῶν ἐτιμήθη μεγάλως ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας, καὶ μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους, καὶ θανὼν θέλει τιμᾶσθαι ἀπὸ τοὺς πεπαιδευμένους ὅλων τῶν Ἐθνῶν. Ἐκ τῶν ἀ-

θανάτων αὐτοῦ Συγγραμμάτων, τῶν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον γεγραμμένων, σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Φραγκοφορ. 1595, φύλ. μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Ἱπποκρήνη, ἢ Ἵππου κρήνη, πηγὴ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ὅταν ὁ Πήγασος ἵππος ἐκτύπησε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τὸν πόδα του.

Ἱππολύτη (Hippolyte). Ζ. Ἀμαζόνες.

Ἱππόλυτος. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἱππόλυτος (Hippolytus), υἱὸς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἱππολύτης, Βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων. Τοῦτον ἀγαπήσασα ἐμπαθῶς ἡ μητρυιά του Φαίδρα, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅτι τάχα ἤθελε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Θησεὺς, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του· ὁ δὲ φεύγων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἰδίους του ἵππους, ἐξαγριωθέντας ἀπὸ ἓν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἔπειτα αὐτὸς μὲν ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἡ δὲ Φαίδρα μεταμεληθεῖσα, ἐκρεμάσθη μόνη της.

Ἱππόλυτος, Συγγραφεὺς Χριστιανὸς, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ μεγάλης παιδείας, καθὼς φαίνεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς σήμερον διασωθέντων πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν ἰδίως πολλαχοῦ, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἀμβούργ. 1718, εἰς τόμους δύω.

Ἱπομένης (Hippomenes). Ζ. Ἀταλάντη.

Ἱππόνους (Hipponous). Ζ. Ἑκάβη.

Ἱπποταμάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἱπποταμάδης).

Ἱππὼν Βασιλικὸς, ἢ Ἱππορέγγις (Bona), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Νομαδικήν.

Ἵρα, ἤτις καὶ Ἀλεξάνδρεια ὀνομάζεται, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν.

Ἶρις (Iris), Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἡ ὁποία διὰ τὴν ταχύτητά της διωρίσθη ἄγγελος καὶ μηνύτρια τῶν Θεῶν, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῆς Ἥρας. Ἐπιστεύετο δὲ ἡ Ἶρις ὡς αἰτίως τῆς ἔριδος καὶ τῆς φιλονεικίας, καὶ ἐπαραστένετο πτερωτὴ καὶ ἐπὶ οὐρανίου τόξου ἐποχουμένη.

Ἶρος (Irus), Ἰθακήσιος, ἐπαίτης πτωχότατος καὶ παντοτεινὸς παράσιτος τῶν Μνηστήρων τῆς Πηνελόπης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσέως, καθ' ὅλον τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ τὸ διάστημα. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του εἰς σχῆμα ἐπαίτου καὶ αὐτὸς, καὶ εἶδε τὴν μεγάλην

αὐτοῦ ἀναισχυντίαν, μάλιστα δὲ καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο πρὸς αὐτόν, τὸν ἐκτύπησε κατακέφαλα, καὶ συντρίψας αὐτοῦ ὅλους τοὺς ὀδόντας, τὸν ἔσυρε μόνος του ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἔξω τοῦ πυλῶνος, διεγείρας ἀπάντων τῶν Μνηστήρων τὸν γέλωτα.

Ἵρτιος (Hirtius) Ἄυλος, Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, καὶ φίλος αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον περὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, ὡς εἰρηται ἐκεῖ (Ζ. Καῖσαρ). Εἰς τὸν Ἵρτιον τοῦτον ἀποδίδονται προσέτι καὶ τρία ἄλλα βιβλία, διαλαμβάνοντα τὸ μὲν πρῶτον Περὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ πολέμου (De bello Alexandrino), τὸ δὲ δεύτερον Περὶ τοῦ Φοινικικοῦ, ἢ Ἀφρικανοῦ (De bello Punico, ἢ Africano), καὶ τὸ τρίτον Περὶ τοῦ Ἱσπανικοῦ (De bello Hispanico), τὰ ὁποῖα συνεξεδόθησαν πάντοτε μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἰσάακιος Πορφυρογέννητος Κομνηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Ἄννης. Συνέγραψε Α'. Χαρακτηρίσματα, ἢ περὶ ἰδιότητος καὶ χαρακτήρων τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων. Β'. Περὶ τῶν παραλειφθέντων ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰσαῖος, ὁ Ῥήτωρ, ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας, ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἤκμαζε περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, χρηματίσας τοῦ μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου μαθητὴς, τοῦ δὲ Δημοσθένους, διδάσκαλος. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται μόνον ἔνδεκα, ἐκδοθ. εἰς τὸν Ζ'. τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥειζκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων· καὶ προσέτι εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Ἴσαυρα (Σαῦρα), δύω πόλεις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰσαυρικὴν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ὠνομάζετο Παλαιὰ, ἡ δὲ, Νέα, ἡ Εὐερκὴς (Κάτοικ. Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος).

Ἰσαυρία. Ζ. Κιλικία.

Ἰσαυρία, ἢ Ἰσαυρικὴ, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Λυκαονίας, Κιλικίας καὶ Πισιδίας κειμένη (Κάτοικ. Ἰσαυρικός).

Ἰσθμια, ἢ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες (Isthmia, ἢ Isthmii ludi), πανηγυριζόμενοι τὸ πρῶτον κατὰ πεντετηρίαν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου, ἢ Παλαίμονος (Ζ. Λευκοθέα), καὶ ἔπειτα εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅταν ἀμεληθέντες ἀνεκαινίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, τῶν ὁποίων τὸ βραβεῖον ἦτον στέφανος ἐκ κισσοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ πίτυος.

Ἰσθμὸς, στενὴ ξηρὰ μεταξὺ δύω θαλασσῶν, ὁποῖος μάλιστα εἶναι

ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου (Ἐξαμίλλι), μεταξὺ Κεγχρεῶν καὶ Λεχαίου τῶν λιμένων κείμενος (Κάτοικ. Ἰσθμιος).

Ἰσίδωρος (Isidorus), Καρχηδόνιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Ἱσπαλέως, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1797 - 1803, 4, εἰς τόμους ἑπτὰ, μετὰ Σημειώσεων.

Ἰσίδωρος, Πηλουσιώτης, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι γενόμενος Μοναχὸς, καθησύχαζεν εἰς ἐν Μοναστήριον τοῦ Πηλουσίου, ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἐνάρετος, καὶ ἔνθερμος ζηλωτὴς τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τὰ Συγγράμματά του συνίστανται εἰς Ἐπιστολὰς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς, κατά τινας, ἔφθανεν ἕως δέκα χιλιάδας· τὴν σήμερον ὅμως σώζονται μόνον δύω χιλιάδες καὶ δώδεκα, διηρημέναι εἰς βιβλία πέντε, καὶ γεγραμμέναι μὲ Ἀττικὴν χάριν καὶ εὐφράδειαν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ῥώμῃ, 1670, 8.

Ἰσίδωρος, Χαρακηνὸς, Γεωγράφος. Συνέγραψε Σταθμοὺς Παρθικοὺς, ἤτοι διαστήματα τῶν τόπων τῶν δέκα καὶ ὀκτὼ Βασιλειῶν, τῶν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Πάρθων ὑποκειμένων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1703, 8, εἰς τόμους δύω, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἶσις (Isis). Ζ. Ἰώ.

Ἰσμαρὶς, λίμνη τῆς Θρᾴκης, πλησίον τῆς Μαρωνείας κειμένη.

Ἴσμαρος. Ζ. Μαρώνεια.

Ἰσμηνὸς, ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ἰσοκράτης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, χρηματίσας μαθητὴς μὲν τοῦ Προδίκου, Γοργίου, καὶ Τισίου τοῦ Συρακουσίου, περιφήμων Ῥητόρων τοῦ καιροῦ του, διδάσκαλος δὲ τοῦ Ὑπερίδου, Ἰσαίου, Ξενοφῶντος, Δημοσθένους, καὶ ἄλλων πολλῶν. Οὗτος, κατά τινας, ἦτον ἰσχνόφωνος, ἀργὸς εἰς τὸ γράφειν, καὶ δειλὸς, ὥστε δὲν ἐδέχετο εἰς τὴν παράδοσίν του περισσοτέρους τῶν δύω, ἢ τριῶν μαθητῶν· καὶ ὅτε ἐπροσκλήθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους διὰ νὰ γράψῃ Ἐπιστολὴν πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, αὐτὴ ἐτελείωσε πρὶν τῆς Ἐπιστολῆς. Ὁ Ἰσοκράτης ἀπέκτησε πολὺν πλοῦτον, διδάσκων τὴν Ῥητορικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως εὐδοκίμησεν, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν του ἔφθανεν ἐνίοτε ἕως τῶν ἑκατὸν, μ' ὅλον ὅτι ἐπληρύνετο ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν ἐλάμβανεν ἀφ' ἑκάστου μαθητοῦ ὀλιγώτερον τῶν 1000 δραχμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγουσιν, ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Νικοκλέα δι' ἕνα Λόγον, ὅστις καὶ σώζεται ἀκόμη, εἴκοσι τάλαντα. Ἀκούσας δὲ τὴν νίκην τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, τόσον ἐλυπήθη, ὥστε ἀστήσας, ἀπέθανε κατὰ τὸ 98 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ τῶν

πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται ἀκόμη εἴκοσι καὶ εἷς, καὶ δέκα Ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, γενομένη Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Παρισίοις, 1806, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σχολίων παλαιῶν, καὶ ἀξιολόγων κριτικῶν Σημειώσεων.

Ἰσπαλις *(Siviglia)*, ἡ παλαίποτε Ταρτησσὸς, πόλις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Βαιτικήν.

Ἱσπανία, καὶ Σπανία *(Spagna)* (τὸ δὲ πάλαι Ἰβηρία, ἀπὸ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, καὶ Ἑσπερία, ἀπὸ τὴν Θέσιν της), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, χωριζομένη διὰ τῶν Πυρηναίων ἀπὸ τὴν Γαλλίαν (Κάτοικ. Ἱσπανός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Ἱσπανίαν· καὶ ἡ μὲν ἄνω ὠνομάζετο συνήθως Ταρακοννησία, ἡ Ταρρακοννησία, ἡ δὲ κάτω, Βαιτική, καὶ Λυσιτανία.

Ἰσσικὸς κόλπος, οὕτω παρονομασθεὶς ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰσσὸν, καὶ εἶναι ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ ὅλης τῆς Μεσογείου Θαλάσσης.

Ἰσσὸς (Λαϊάζο), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἰσσαῖος).

Ἰστὴρ, Κυρηναῖος, Ἱστορικὸς, καὶ, κατά τινας, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ, 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Ἰστίαια. Ζ. Ὠρεός.

Ἰστιαία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Ἰστιαιεύς).

Ἰστιαιῶτις, ἡ Ἑστιῶτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ Πελασγιώτιδος, Μακεδονικῶν ὀρέων, Πηλίου ὄρους, καὶ Δολόπων κειμένη.

Ἱστρία *(Istria)*, Χερσόνησος τῆς Ἰταλίας, παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἴστριος, καὶ Ἴστρος).

Ἴστρος. Ζ. Δανούβιος.

Ἱστρούπολις, ἡ Ἴστρος (Προσλοβιτσα), πόλις ἀρχαία, παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Ἱστροπολίτης).

Ἰταία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἰταῖος).

Ἰταλία *(Italia)* (τὸ δὲ πάλαι Σατουρνία, Αὐσονία, Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία διὰ τὴν Θέσιν της ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα), ἡ πλέον ὡραία ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιοριζομένη ἐκ μὲν Βορρᾶ ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, ἐξ Ἀνατολῶν δὲ, ἀπὸ τὸ Ἀδριατικὸν καὶ Ἰόνιον πέλαγος (Κάτοικ. Ἰταλός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς τέσσαρα τινὰ μέρη: εἰς Ἰταλίαν ἰδίως, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Κελτικὴν (Γαλλίαν Κισαλπίναν), εἰς Μεγάλην Ἑλλάδα, καὶ εἰς τὰς Ἰταλικὰς λεγομένας νήσους. Καὶ τῆς μὲν ἰδίως Ἰταλίας ὅρια ἦσαν πρὸς Δυσμὰς ἡ Λιγυστικὴ, καὶ ὁ ποταμὸς Μάκρης, καὶ πρὸς Βορρᾶν ὁ ποταμὸς Ῥουβίκων· τῆς δὲ Κισαλπίνης Γαλλίας, πρὸς Βορρᾶν αἱ Ἄλπεις, πρὸς Ἀνατολὰς ὁ ποταμὸς Ἀρσίας, πρὸς Μεσημβρίαν οἱ ποταμοὶ Ῥουβίκων καὶ Μάκρης, καὶ πρὸς Δυσμὰς ὁ ποταμὸς Οὐάρος· τῆς δὲ Μεγάλης Ἑλλάδος, πρὸς Βορρᾶν καὶ Δυσμὰς οἱ ποταμοὶ Σάγρος καὶ Λεῖρις, καὶ πρὸς Μεσημβρίαν καὶ Ἀνατολὰς, τὸ Σικελικὸν καὶ Ἰόνιον πέλαγος· τὰ δὲ τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν νήσων ὅρια προσδιορίζονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτῶν Θέσιν.

Ἰτάλικα *(Italica)*, πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Βαιτικὴν κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ἰταλίκης).

Ἰτύκη, ἡ Οὐτικα Ῥωμαϊστὶ (Βισέρτα), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγιτανὴν (Κάτοικ. Ἰτυκαῖος καὶ Οὐτικήνσιος, τύπῳ Ῥωμαικῷ).

Ἴτυς (Itys), υἱὸς τοῦ Τηρέως, Βασιλέως τῆς ἐν Φωκίδι Θρᾴκης, καὶ τῆς Πρόκνης, Θυγατρὸς τοῦ Πανδίονος. Ὁ Τηρεὺς βοηθήσας τὸν Πανδίονα, Βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἔνα πόλεμον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θυγατέρα του Πρόκνην. Μετὰ καιρὸν δὲ ἐπιθυμήσασα ἡ Πρόκνη νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν, παρεκάλεσε τὸν Τηρέα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τὴν φέρῃ. Ὁ δὲ Τηρεὺς ὑπῆγε μὲν καὶ τὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ φθείρας αὐτὴν καθ' ὁδὸν, καὶ φοβηθεὶς μήπως αὐτὴ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔκοψε τὴν γλῶσσαν της, καὶ τὴν ἀφῆκε κλεισμένην εἰς ἓν φρούριον, εἰπὼν εἰς τὴν Πρόκνην, ὅτι κατὰ δυστυχίαν ἡ ἀδελφήτης ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον. Εἰς τοιαύτην δὲ ἐλεεινὴν κατάστασιν εὑρισκομένη ἡ Φιλομήλα, ἐκέντησεν εἰς ψιλὸν ὕφασμα γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐμήνυσεν εἰς τὴν ἀδελφήν της τὴν ἀξιοδάκρυτον συμφοράν της. Ἡ δὲ Πρόκνη πορευθεῖσα ἐκεῖ, καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα της· ὅθεν σφάξασα τὸν υἱόν του Ἴτυν, τὸν ἐμαγείρευσε, καὶ τὸν παρέθηκε δεῖπνον εἰς αὐτὸν, ὅστις ἐνοήσας τὸ πρᾶγμα, τὰς ἔβιωκε μὲ θηριώδη μανίαν διὰ νὰ τὰς φονεύσῃ. Αὐταὶ δὲ βλέπουσαι τὸν κίνδυνον πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔκραξαν τοὺς Θεοὺς εἰς βοήθειάν των, οἱ ὁποῖοι καὶ τοὺς μετεμόρφωσαν ὅλους εἰς ὄρνεα, ἤγουν τὴν μὲν Φιλομήλαν εἰς ἀηδόνα· τὴν δὲ Πρόκνην, εἰς χελιδόνα· τὸν δὲ Ἴτυν, εἰς φασιανὸν, καὶ αὐτὸν τὸν Τηρέα, εἰς ἔποπα, ἤτοι ἀγριοπετεινόν.

Ἴυγξ (Iynx), Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, ἡ ὁποία διὰ τῆς εὐμορφίας της καὶ μαγείας ἤλκυσε τὸν Δία εἰς τὴν ἀγάπην της. Ἡ δὲ Ἥρα μαθοῦσα τοῦτο, τὴν μετεμόρφωσεν ὑπὸ ζηλοτυπίας εἰς τὸ ὁμώνυμόν της πτηνὸν, τὴν ἴυγγα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο μετὰ ταῦτα αἱ μάγισσαι εἰς ἐρωτικὰς φαρμακείας καὶ ἐποιδάς.

Ἰφιγένεια (Iphigenia), Z. Ἀγαμέμνωνος, Ὀρέστης, Εὐριπίδης.

Ἰφιδάμεια (Iphidamia). Z. Ἀλωεύς.

Ἴφιτος (Iphitus), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, Βασιλέως τῆς Οἰχαλίας. Οὗτος ζητῶν ποτε νὰ εὕρῃ τοὺς κλέψαντας τὰς βοῦς τοῦ πατρός του, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του Ἴόλην εἰς γυναῖκα του, ἔδωκε πρὸς αὐτὸν δολίαν ὑπόσχεσιν· ὅθεν ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Τίρυνθον, καὶ ἀνέβησαν καὶ οἱ δύω ἐπάνω εἰς ὑψηλὸν πύργον, διὰ νὰ ἀνακαλύψωσι τάχα τοὺς κλέπτην, τὸν ἐξώθησεν ἐκεῖθεν, καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Οἱ δὲ Θεοὶ δυσαρεστηθέντες διὰ ταύτην τὴν δολοφονίαν, ἐτιμώρησαν τὸν Ἡρακλέα μὲ βαρεῖαν ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐπωλήθη κατὰ τὸν χρησμὸν ἑκουσίως εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασίλισσαν τῶν Λυδῶν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐδούλευσε χρόνον ἱκανόν, τυπτόμενος ὑπ' αὐτῆς πολλάκις εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ χρυσοῦν σανδάλιον.

Ἰὼ (Jo), θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶν ὁ Ζεὺς, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας, μετεμόρφωσεν εἰς βοῦν. Ἡ δὲ Ἥρα ὑποπτευθεῖσα, παρέδωκε ταύτην τὴν βοῦν εἰς τὸν πολυόμματον Ἄργον νὰ τὴν φυλάττῃ. Ὁ Ἑρμῆς ὅμως κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς, ἀποκοιμίσας τὸν Ἄργον διὰ τῆς μελῳδίας τῆς λύρας του, τὸν ἐφόνευσε. Τοῦτο παρώξυνε περισσότερον τὴν Ἥραν, καὶ ἐξοιστρήσασα τὴν βοῦν Ἰὼ, τὴν ἔκαμε νὰ περιέρχεται ὅλην τὴν γῆν, ζητοῦσα ἰατρείαν τοῦ πάθους της. Τέλος διαβᾶσα εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθέντος Βοσπόρου πελάγους, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς ἐπιψαύσεως τοῦ Διὸς ἔλαβε πάλιν τὴν προτέραν της μορφὴν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἔπαφον. Ἀποθανοῦσα δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς Θεὰ μὲ τὸ ὄνομα Ἶσις, καὶ ἐπαραστένετο εἰς σχῆμα γυναικὸς μὲ κεφαλὴν βοός.

Ἰωάννης Ἀκτουάριος, υἱὸς Ζαχαρίου τινὸς Ἰατροῦ, Κωνσταντινοπολίτης, Ἰατρὸς καὶ αὐτὸς περίφημος χρηματίσας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ἐνεργειῶν καὶ παθῶν τοῦ ψυχικοῦ πνεύματος, καὶ τῆς κατ' αὐτὸ διαίτης, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1557, 8. Β'. Περὶ συνθέσεως φαρμάκων. Γ'. Περὶ μεθόδου θεραπείας βιβλία ἓξ. Δ'. Περὶ οὔρων βιβλία ἑπτά, ἐκδοθέντα Λατινιστὶ μόνον ἐν Παρισίοις, 1556, 8, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Ἀναγνώστης, Ἱστορικὸς Βυζαντινός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Περὶ ἁλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης,

καὶ ἁρπαγῆς ἐκ τῶν Ἑνετῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων τὸ 1430 ἔτος, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Ἰωάννης Ἀνδρόνικος Καλλιστος, ἢ υἱὸς τοῦ Καλλίστου, Θεσσαλονικεύς, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικός, ὅστις, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδίδαξε κατὰ πρῶτον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν εἰς Βονωνίαν καὶ Φλωρεντίαν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Παρισίους, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρόν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Πραγματεία περὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν· Β'. Παράφρασις εἰς τὰ Ἠθικὰ Νικομάχεια τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα πάλαι ψευδῶς ἀπεδίδοντο εἰς ἄλλον τινὰ Ἀνδρόνικον Ῥόδιον, ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1809, 8, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς καὶ Φιλόσοφος Περιπατητικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸ τῆς καταστροφῆς, ἤ, κατ' ἄλλους, μετὰ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς ἰδίας του πατρίδος, διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς Πατάυιον καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἕως ὅτου ἀπεκατεστάθη τελευταῖον εἰς τὴν Φλωρεντίαν, προσκληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Μεδίκων. Ἐκεῖθεν δὲ πορευθεὶς εἰς Παρισίους ἐπροσπάθει νὰ ἐλευθερώσῃ διὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, τὴν ἤδη αἰχμαλωτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων Τούρκων δυστυχῆ οἰκογένειάν του. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑποστρέψας πάλιν εἰς Φλωρεντίαν, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, διὰ δεκαπέντε ὁλοκλήρους χρόνους, ἀγαπώμενος κοινῶς ὑπὸ πάντων, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Κόσμου, καὶ τῶν υἱῶν καὶ ἀνεψιῶν αὐτοῦ. Τέλος μεταβὰς ἀπὸ Φλωρεντίας εἰς Ῥώμην, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας βίον μακρόν. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐν Ῥώμῃ διατριβήν του ἐξηγῶν ποτε εἰς τοὺς ἀκροατάς του τὸν Θουκυδίδην, καὶ ἰδὼν ἔξαφνα εἰς τὴν παράδοσίν του τὸν περίφημον Ἑλληνιστὴν Ῥεύχλινιον, τῷ ἔδωκε μετὰ τὴν παῦσιν τοῦ μαθήματος νὰ ἐξηγήσῃ καὶ αὐτὸς τινας περιόδους τούτου τοῦ Συγγραφέως. Ὁ δὲ Ῥεύχλινιος ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ μὲ τόσην εὐκολίαν τὰς Θουκυδιδείους ἐκείνας περιόδους, ὥστε ὁ καλός μας Ἀργυρόπουλος μείνας ὅλος ἐκστατικός, Λοιπόν, εἶπεν, ἡ ἐξόριστος Ἑλλὰς, ἀμέσως διέβη τὰς Ἄλπεις! Ὁ Ἀργυρόπουλος οὗτος εἶχε βαθεῖαν παιδείαν, καὶ ζῆλον ἔνθερμον εἰς τὴν Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν, καὶ μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν πολλὰ Συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ὁποῖα τιμῶνται πολὺ μέχρι τῆς σήμερον, διὰ τὴν πιστὴν αὐτῶν μετάφρασιν.

Ἰωάννης Δαμασκηνὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Δαμασκὸν, πόλιν τῆς Συρίας, καὶ διὰ τῆς ἀσκήσεως ἐπιμελείας

τοῦ πατρός του ἐπίθωκε μεγάλως εἰς τὰς μαθήσεις, καὶ τόσον ἠγαπᾶτο ἀπὸ τοὺς Καλίφας, ὥστε ἀπεκατέστη καὶ διοικητὴς τῆς ἰδίας του πατρίδος. Ὕστερον ὅμως ἀγαπήσας τὸν μοναχικὸν βίον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεύς, ἐμόνασεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Σάββα. Οὗτος Πατὴρ ἐχρημάτισε μέγας Θεολόγος, καὶ Ῥήτωρ εὐφραδὴς, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Χρυσορρόας ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Κεφάλαια Φιλοσοφικὰ, ἢ Διαλεκτικά. Β'. Ἔκθεσις ἀκριβὴς τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἢ Θεολογικά. Γ'. Σύνοδος τῶν ἑκατὸν Αἱρέσεων. Δ'. Περὶ Δρακόντων. Ε'. Περὶ τῶν ὀκτὼ πρώτων Πνευμάτων, κτλ. Ϛ'. Κανόνιον τοῦ Πάσχα. Ζ'. Ὕμνοι. Η'. Παράλληλα κατὰ ἀλφάβητον, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις 1712, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Ἰωάννης Δούκας, υἱὸς, ἢ, κατ' ἄλλους, ἔκγονος τοῦ Μιχαὴλ Δούκα τοῦ Ἰατροῦ. Οὗτος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατέφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον πρὸς τοὺς ἐκεῖ Χριστιανοὺς διοικητὰς, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν ἐστείλαν εἰς διαφόρους πρεσβείας πρὸς τοὺς Τούρκους. Συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς ἁλώσεως καὶ αὐτῆς τῆς Λέσβου ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Ἰωάννης Ζωναρᾶς, Κωνσταντινοπολίτης, ἀξιωματικὸς καὶ εὐνοῦχος τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ὅστις ἔπειτα διὰ τὰς οἰκιακάς του ἀνωμαλίας μισήσας τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου, ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἐννέα. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων τὰ ἀξιολογώτερα εἶναι Α'. Χρονικὸν, συνιστάμενον ἀπὸ δεκαοκτὼ βιβλία, καὶ ἀρχόμενον ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Σῶμα τῆς Βυζαντίδος. Β'. Ἑρμηνεία εἰς τοὺς Κανόνας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν ἱερῶν Συνόδων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἐκδοθ. ἐν Λουτετίᾳ 1618, φύλ. Γ'. Γλωσσάριον, ἢ Λεξικὸν Γραμματικὸν καὶ Ἐτυμολογικὸν ὡς τὸ τοῦ Σουΐδα καὶ Ἡσυχίου, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Φωτίου ἐν Λειψίᾳ, 1808, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Ἰωάννης Καμηνιάτης, Θεσσαλονικεύς, ὁ ὁποῖος εὑρεθεὶς εἰς τὴν πατρίδα του Θεσσαλονίκην εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἁλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν της, ἥτις ἐξεδόθη ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου, καὶ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος ὑπὸ τοῦ Κομβεφισίου.

Ἰωάννης Καντακουζηνός. Οὗτος διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καὶ τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ ἐμπειρίαν

του ἠγαπήθη πολὺ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου τοῦ Νέου, ὅστις ἀποθανὼν, ἀφῆκε δύω υἱούς, Ἰωάννην καὶ Μανουὴλ, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρεσβύτερος ἐκηρύχθη Βασιλεὺς, καὶ διὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ἀπειρίαν του, διωρισθεὶς ὁ Καντακουζηνὸς διοικητὴς, καὶ ἐπίτροπος αὐτοῦ, ἀνέλαβε μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὕστερον ὅμως αἱ κατ' αὐτοῦ διαβολαὶ, καὶ ἄλλαι περιστάσεις τὸν ἠνάγκασαν νὰ λάβῃ ἀπολύτως τὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν καὶ μετ' ὀλίγον χρόνον ἐγχειρίσας πάλιν εἰς τὸν ἀληθῆ διαδοχον, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, ὅπου καὶ ἐμόνασε, μετονομασθεὶς Ἰωάσαφ. Οὗτος πρὸς τοῖς ἄλλοις συνέγραψεν Ἱστοριῶν βιβλία τέσσαρα ἀπὸ τοῦ 1320 ἕως τοῦ 1357 ἔτους, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1645, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Ἰωάννης Κίνναμος, βασιλικὸς Γραμματεύς. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν, ἤτοι Ἱστορίαν ηλαφυρὰν τῶν κατορθωμάτων τῶν δύω Κομνηνῶν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1670, φύλ. ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

Ἰωάννης Λάσκαρις, Βυζάντιος καὶ συγγενὴς τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως. Ἐλθὼν καὶ οὗτος πολλὰ νέος ἀκόμη μετὰ τοῦ πατρός του Θεοδώρου εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὗρε καλὴν ὑποδεξίωσιν σιμὰ εἰς τὸν ἠθῆ λατινοφρονήσαντα καὶ καρδιναλίσαντα Βησσαρίωνα τὸν τραπεζούντιον διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐτελείωσε καὶ τὰς σπουδάς του εἰς τὸ ἐν Παταυΐῳ Πανεπιστήμιον. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Φλωρεντίαν, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ τότε ἡγεμονεύοντος Λαυρεντίου τοῦ ἐκ Μεδίκων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστάλη εἰς τὴν ἠθῆ ὑποδουλωθεῖσαν Ἑλλάδα, διὰ νὰ συνάξῃ μὲ ἀβρὰ ἔξοδα διάφορα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα, ὁπότε καὶ αὐτὸς ὁ Βαϊαζίτης ὁ δεύτερος, τοῦ εὐκόλυνεν, ὡς λέγουσι, τὴν τούτων ἀπόκτησιν. Ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του μὴν εὑρὼν πλέον ζῶντα τὸν φιλόμουσον Λαυρέντιον, παρέδωκε τὰ χειρόγραφα ἐκεῖνα εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Πέτρον καὶ Ἰωάννην, τὸν μετέπειτα παπεύσαντα, καὶ εἰς τὴν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ἐπισυμβᾶσαν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Μεδίκων ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐθαυμάσθη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν εἰς τὰ πολιτικὰ μεγάλην του ἐμπειρίαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέμφθη πρέσβυς ὑπὸ Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ'. εἰς τὴν τότε ἀκμάζουσαν δημοκρατίαν τῶν Βενετῶν. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἀμ' ἀρ' οὗ ἐμάθε τὴν ἐπὶ τοῦ παπικοῦ θρόνου ὕψωσιν τοῦ εἰρημένου Ἰωάννου, τότε δὲ Λέωνα δέκατος μετονομασθέντος, ὑπῆγε προθύμως εἰς τὴν Ῥώμην, κ' ἔλαβεν ὑποδεξίωσιν, ἀξίαν τῷ ὄντι καὶ τῆς παιδείας του, καὶ τῆς γενναιότητος καὶ μεγαλοψυχίας τοῦ φιλομούσου ἐκείνου Πάπα,

ὅστις καὶ τὸν κατέστησεν ἔφορον καὶ ἐπιστάτην εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ συστηθὲν Σχολεῖον πρὸς ἀνατροφὴν καὶ παίδευσιν τῶν ἐκεῖ δυστυχῶς τότε εὑρισκομένων νεανίσκων Γραικῶν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς τὸ δεύτερον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπέμφθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως εἰς Βενετίαν διά πολιτικὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἐκτελέσας προθύμως, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ Γ'. ζήσας ὑπὲρ τὰ ἐνενηκοντα ἔτη. Μεταξὺ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων πολιτικῶν ὑποθέσεων ὁ Λάσκαρις οὗτος εἰς μὲν τὴν Βενετίαν ἐδίδαξε μετὰ ζήλου τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, εἰς δὲ τὴν Φλωρεντίαν καὶ Ῥώμην ἐξέδωκε τὴν Ἀνθολογίαν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιγραμμάτων τοῦ Πλανούδου, τὰ Ὁμηρικὰ Ζητήματα τοῦ Πορφυρίου, τὸν Εὐριπίδην, τὸν Καλλίμαχον, καὶ ἄλλα.

Ἰωάννης Μαλέλας, ἢ Μαλάλας, τουτέστι Ῥήτωρ κατὰ τὴν Συριακὴν γλῶσσαν, Ἀντιοχεύς, ἀκμάσας κατὰ τὸν ἕνατον Αἰῶνα. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ 566 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, ἥτις ἐξεδόθη εἰς τὸ ἐν Βενετίᾳ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Ὀξωνίᾳ, 1691, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων καὶ ἀξιολόγων Προλεγομένων.

Ἰωάννης Μόσχος, ὅστις καὶ Εὐκράτης ἐπονομάζεται, κατ' ἀρχὰς ἐμόνασεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Θεοδοσίου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὕστερον εἰς τὴν Νέαν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σάββα. Περιερχόμενος δὲ τὰς Μονὰς τῆς Συρίας, Αἰγύπτου, καὶ ἄλλων μερῶν, συνέγραψε τοὺς βίους τῶν Μοναχῶν τοῦ αἰῶνος του, ἐπιγράψας τὸ βιβλίον του, Νέον Παράδεισον, ἢ Λειμωνάριον, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ἰωάννης Νηστευτὴς, οὕτως ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν μεγάλην του νηστείαν καὶ ξηροφαγίαν, ἦτον Καππαδόκης τὸ γένος, καὶ διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς του ὑψώθη καὶ εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀμέσως μετὰ τὸν Θάνατον τοῦ Εὐτυχίου. Οὗτος, ἤ, κατ' ἄλλους, ὁ προκάτοχος αὐτοῦ Εὐτύχιος, ἐπεκύρωσε τὸν τίτλον, τοῦ νὰ λέγεται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, τὸ ὁποῖον ἐτάραξε μεγάλως τὴν χολὴν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ῥώμης. Ὁ ἀνάρετος Νηστευτὴς συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Λόγους περὶ Μετανοίας, περὶ Ἐξομολογήσεως, καὶ Κανόνας τῶν Μετανοούντων, καὶ ἄλλα τινὰ, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ ἀπεδίδοντο εἰς Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, συνεξεδόθησαν πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Ἰωάννης Ξιφιλῖνος, Τραπεζούντιος, ὅστις, κατά τινας μὲν ἐχρημάτισε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κατ' ἄλλους δὲ, ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Ξιφιλίνου. Οὗτος λοιπὸν ἔκαμεν Ἐπιτομὴν τῆς Ἱστορίας Δίωνος τοῦ Κασσίου, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐπαρατήρησεν, ὡς ἔπρεπε, καὶ τὴν Χρονολογίαν. Αὕτη ἡ Ἐπιτομὴ ἐξεδόθη μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας αὐτοῦ τοῦ Δίωνος, καὶ εἰς τὸν Γ'. τόμον τῆς τοῦ Συλβουργίου Συλλογῆς τῶν Ἑλασσόνων Συγγραφέων τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας.

Ἰωάννης Πεδιάσιμος, ἢ Γαληνὸς, Γραμματικὸς καὶ Ποιητὴς τοῦ ιϑ'. Αἰῶνος, Ὕπατος τῶν Φιλοσόφων ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὀνομασθεὶς. Συνέγραψε Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἄλλα τινὰ Γραμματικὰ, καὶ προσέτι Ποιημάτιον Ἰαμβικὸν, Πόθος, ἐπιγραφόμενον, διαλαμβάνον περὶ ἀγαθῆς καὶ κακῆς γυναικός, ἐκδοθ. εἰς τὸν ΙΔ'. τόμον τῆς τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.

Ἰωάννης Σκυλίτσης, Θρακήσιος ἐπονομαζόμενος, ὡς χρηματίσας Αὐθύπατος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις τότε ὠνομάζετο Θρακησίων Θέμα. Ἐχρημάτισε προσέτι Πρωτοβεστιάριος, καὶ Δρουγγάριος, καὶ τελευταῖον Κουροπαλάτης εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ τὸ ὁποῖον πολλάκις καὶ Ἰωάννης Κουροπαλάτης καλεῖται. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ἱστοριῶν ἀπὸ τοῦ 811 ἕως τοῦ 1057 ἔτους κατὰ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἕως τοῦ 1081, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβε πολὺ μέρος Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς εἰς τὸ Χρονικόν του, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεξεδόθη ἐν Παρισίοις, 1677, φύλ.

Ἰωάννης, Στοβαῖος, οὕτως ἐπονομασθεὶς, ἐπειδὴ ἐγεννήθη εἴς τινα πόλιν τῆς Μακεδονίας Στόβαι καλουμένην, ἤκμαζε κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην περὶ τὰ τέλη τοῦ Ε'. Αἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ὁ Στοβαῖος οὗτος ἀναγνούς μετὰ προσοχῆς πολλοτάτους Συγγραφεῖς καὶ Ποιητὰς, συνήθροισεν ὡς φιλόπονος μέλισσα τὰς διδασκαλίας καὶ γνώμας αὐτῶν, καὶ μᾶς ἀφῆκε τεῦχος πολύτιμον, Ἀνθολόγιον Ἐκλογῶν, Ἀποφθεγμάτων καὶ Ὑποθηκῶν ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1823 - 1825, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἰωάννης Τσέτσης, Κωνσταντινοπολίτης, Φιλόσοφος, Ποιητὴς, καὶ Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου περίφημος· ἀλαζὼν ὅμως καὶ ὑπερόπτης τῶν ἄλλων πεπαιδευμένων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων ἐξεδόθησαν μόνον τὰ ἑπόμενα Α'. Ἐκθέσεις, ἢ Σχόλια εἰς τὸν Ἡσίοδον, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βασιλείᾳ ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους. Β'. Σχόλια εἰς Λυκόφρονα, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1811, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ Πίνακος. Γ'. Ἀλληγορίαι μυθολογικαὶ, φυσικαὶ καὶ ἠθικαὶ,

Ποίημα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1616, 8. Δ'. Ποιήματα Ἰλιακά (Προομηρικά, Ὁμηρικά, Μεθομηρικά, ἢ, τὰ πρὸ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου, τὰ μεθ' Ὅμηρον), ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1795, 8, μετὰ Σημειώσεων. Ε'. Χιλιάδες, ἤτοι βιβλίον διαφόρων Ἱστοριῶν διὰ στίχων Πολιτικῶν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1826, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. ς'. Ἐξήγησις εἰς τὴν Ὁμήρου Ἰλιάδα ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Περὶ Μέτρων Ποιητικῶν Δράκοντος τοῦ Στρατονικέως Ἑλληνιστὶ ἐν Λειψίᾳ, 1812, 8.

Ἰωάννης, ὁ διὰ τὴν συνεχῆ αὐτοῦ ἀνάγνωσιν καὶ βιβλιογραφίαν Φιλόπονος ἐπονομασθείς, ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ Γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψε δὲ φιλοπόνως ὁ Φίλοπονος πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Ἐκκλησιαστικά, Φιλοσοφικά, καὶ Γραμματικά, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Ἰωάννης Φωκᾶς, Μοναχὸς, καὶ Κρὴς τὴν πατρίδα. Συνέγραψε κατ' ἐπιτομὴν Περιγραφὴν τῶν κάστρων καὶ πόλεων ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἕως τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ τῆς Συρίας, Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συμμίκτοις τοῦ Ἀλλατίου.

Ἰωάννης Χρυσολωρᾶς, ἀνεψιὸς τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὀλίγον πρὸ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Γραικικοῦ βασιλείου, ἐδίδαξε μετὰ ζήλου εἰς διάφορα μέρη τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, καὶ ἔπειτα ὑποστρέψας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀπέθανεν ἐκεῖ προτοῦ νὰ ἰδῇ τὴν ὀλεθρίαν πτῶσιν τῆς πατρίδος του. Οὗτος εἶναι ὁ Ἰωάννης, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ὁ Θεῖος τοῦ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Ἰωάννης Χρυσόστομος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων ἐκ νεότητος αὐτοῦ, διδαχθεὶς τὴν μὲν Ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Λιβανίου τοῦ Σοφιστοῦ, τὴν δὲ Θείαν Γραφὴν ὑπὸ τοῦ Μελετίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας. Οὗτος πρῶτον μὲν ἠγάπησε τὸν μονήρη βίον, ἔπειτα δὲ ἐξασθενήσας ἀπὸ τὴν μεγάλην σκληραγωγίαν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐχειροτονήθη πρῶτον μὲν Διάκονος, καὶ μετὰ πέντε χρόνους Πρεσβύτερος, καὶ τέλος Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 398 ἔτος. Ἀλλὰ διὰ τὸν φθόνον τῶν Ἀρχιερέων, καὶ μάλιστα τῆς Βασιλίσσης Εὐδοκίας, τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἤλεγχε διὰ τὰς παρανομίας της, ἐξωρίσθη δὶς, πρῶτον μὲν τὸ 402, καὶ δεύτερον τὸ 404 ἔτος εἰς τὰ Κόμανα, ὅπου ζήσας τρία ἔτη μετὰ πολλῆς θλίψεως καὶ ταλαιπωρίας, μετέβη εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς εἰς ἡλικίαν ἐτῶν πεντήκοντα τριῶν. Οὗτος ὁ Θεῖος καὶ ἱερώτατος Πατὴρ ἐπλούτισε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μὲ

πολλότατα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀκριβεστέρα καὶ ἐντελεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. 1738, φύλ. εἰς τόμους δεκατρεῖς.

Ἰωὴλ, Ἱστορικὸς Βυζαντινὸς, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων κατὰ τὸ 1204 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1651, μετὰ τοῦ Γεωργίου Ἀκροπολίτου, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Ἰωλκὸς (Βῶλος), πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Ἰωλκιεῖς).

Ἰων. Ζ. Εὐριπίδης.

Ἰων (Jon), υἱὸς τοῦ Ξούθου, Βασιλέως τῆς Αἰγιαλείας. Ἔχοντες οἱ Ἀθηναῖοι πόλεμον μὲ τοὺς Ἐλευσινίους, ἐπροσκάλεσαν εἰς τὴν συμμαχίαν των τὸν Ἴωνα τοῦτον, ὅστις ἐλθὼν καὶ εὐδοκιμήσας, ἀνηγορεύθη καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὀνομάσας τὴν μὲν Ἀττικὴν Ἰωνίαν, τοὺς δ' ἐγχωρίους, Ἴωνας. Ὕστερον μετοικήσαντες πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν Ἰώνων εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ κτίσαντες ἐκεῖ δώδεκα πόλεις, ὠνόμασαν κ' ἐκεῖνο τὸ μέρος Ἰωνίαν.

Ἰωνία (Σαρχάν), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Αἰγαίου πελάγους, Αἰολίδος, Λυδίας, καὶ Καρίας κειμένη (Κάτοικ. Ἴωνες).

Ἰωνία, ἡ Ἀττική. Ζ. Ἴων.

Ἰωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἰωνίδης).

Ἰώσηππος Φλάβιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφιερωθεὶς ὅλος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, ἔκαμε μεγάλας προόδους, ὥστε πολλὰ νέος ἀκόμη ἐθαυμάζετο ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων, διὰ τὰς σοφὰς καὶ ἀγχίνους ἐρωτοαποκρίσεις του, καὶ τέλος ἐνηγκαλίσθη τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισσαίων. Εἰς δὲ τὸ 26 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἀποκαλύσας τὴν γνωριμίαν τῆς γυναικὸς τοῦ Νέρωνος, ἠλευθέρωσε διὰ μέσου αὐτῆς καὶ τοὺς συγγενεῖς του, οἱ ὁποῖοι ὡς στασιασταὶ εἶχον σταλθῇ δέσμιοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εὑρὼν αὐτὴν τεταραγμένην, ἐπροσπάθει, πλὴν εἰς μάτην, νὰ φιλιώσῃ τοὺς Ἰουδαίους μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ ἐκστρατεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰωταπάτης ἔπεσεν αἰχμάλωτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βεσπασιανοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ προφητεία του, ὅτι ὁ Βεσπασιανὸς ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ, ἔλαβεν αἴσιον τέλος, ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν. Ἐπιστρέψας δὲ πάλιν εἰς τὴν

ἤδη καταστραφεῖσαν Ἱερουσαλήμ, ἕζη καθησυχίαν, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Βεσπασιανοῦ, Τίτου, καὶ Δομιτιανοῦ, ἕως ὅτου ἀπέθανε, ζήσας ὑπὲρ τὰ 56 ἔτη. Συνέγραψε δὲ Α'. Περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτὰ εἰς τὴν πάτριόν του διάλεκτον, τὰ ὁποῖα ἔπειτα μετέφερεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας ἦτον ἱκανῶς ἐγκρατής. Β. Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας βιβλία εἴκοσι. Γ. Περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους βιβλία δύω, ἐναντίον τοῦ Μανέθωνος καὶ τοῦ Ἀπίωνος. Δ'. Περὶ τῶν Μακκαβαίων, τῶν ὁποίων ἁπάντων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὀξωνίᾳ, 1720, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, καὶ Πίνακος.

Ἰωσὴφ, Πατριάρχης. Ζ. Βησσαρίων.

Ἰωσὴφ Βρυέννιος, Κωνσταντινοπολίτης, Μοναχὸς πεπαιδευμένος, καὶ εἰς ἄκρον φιλόπατρις. Συνέγραψε Θεολογικὰ, καὶ ἄλλους τινὰς Λόγους, ἐκδ. ἐν Λειψίᾳ, ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως εἰς τόμους τρεῖς.

Ἰωσὴφ Γενέσιος, Βιζάντιος, Ἱστοριογράφος. Συνέγραψε Βυζαντιακὰ ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἕως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1733, φύλ.

ΚΑ

Κάβειρα, πόλις τοῦ Πόντου, ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ Μιθριδάτου, ἡ αὐτὴ καὶ Διόσπολις, Σεβαστὴ καὶ Νεοκαισάρεια (Κάτοικ. Καβειρίτης).

Κάβειροι (Caberi, ἢ Cabiri), Θεοὶ καταχθόνιοι, τιμώμενοι κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Σαμοθράκην, τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια τελούμενα μὲ παράξενα σχήματα, καὶ εἰς γλῶσσαν Φοινικικὴν, ἐπροξένουν τρόμον καὶ ἔκπληξιν εἰς τοὺς μυουμένους.

Καβμεῖα. Ζ. Κάδμος.

Κάδμος (Cadmus), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, Βασιλέως τῆς Φοινίκης. Οὗτος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν εὕρῃ, ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ δὲ χρησμὸς τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι περὶ μὲν τῆς ἀδελφῆς του νὰ μὴ φροντίζῃ πλέον, νὰ κτίσῃ δὲ πόλιν ἐκεῖ, ὅπου ἤθελε τὸν ὁδηγήσει μία βοῦς. Καὶ ἡ μὲν πόλις ὠνομάσθη Θῆβαι, ἡ δ' ἐπαρχία ὅλη, Βοιωτία, καὶ Καδμεία ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς Ἀκρόπολις, ἡ ὁποία ἐνίοτε λαμβάνεται καὶ ἀντ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Πρὶν δὲ ῥίψῃ ὁ Κάδμος τὰ θεμέλια τῆς πόλεως, ἔστειλε τινὰς ἐκ τῶν συντρόφων του νὰ φέρωσιν ὕδωρ πρὸς

θυσίαν ἀπὸ τὴν ἐκεῖ πλησίον Ἀρείαν πηγὴν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ὑπέστρεψαν ὀπίσω, καταφαγωθέντες ἀπὸ τὸν εἰς ταύτην τὴν πηγὴν ἐμφωλεύοντα τρομερὸν δράκοντα. Ὁ δὲ Κάδμος μαθὼν τοῦτο, καὶ ὁρμήσας κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσε, καὶ σπείρας ἔπειτα, κατὰ τὸν χρησμὸν, τοὺς ὀδόντας του, ἐφόνευσε καὶ ὅλους τοὺς Σπαρτοὺς, τουτέστι τοὺς ἐξ αὐτῶν τῶν ἐσπαρμένων ὀδόντων ἀναφυέντας ἐνόπλους ἄνδρας, πλὴν πέντε, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη εἰς τὴν κτίσιν τῆς πόλεως. Ἐπομένως ὁ Κάδμος ἐδίδαξε τοὺς πολίτας του πολλὰ ἐπωφελῆ καὶ χρήσιμα πράγματα, καὶ προσέτι τὴν γνῶσιν τῶν Γραμμάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς λέγουσιν, αὐτὸς πρῶτος ἔφερεν ἀπὸ τὴν Φοινίκην εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζοντο καὶ Καδμεῖα Γράμματα. Ἦσαν δὲ ταῦτα μόνον δεκαέξι: Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ι, Κ, Λ, Μ, Ν, Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, καὶ Υ. τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι τῶν κδ'. προσετέθησαν ὕστερον ἀπὸ τὸν Παλαμήδην, καὶ Σιμωνίδην τὸν Ποιητὴν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τέλος λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἁρμονίαν, θυγατέρα τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν τέσσαρας: τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνὼ, τὴν Σεμέλην, καὶ τὴν Ἀγαυὴν, καὶ ἕνα μόνον υἱὸν, τὸν Πολύδωρον. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἰς τοὺς γάμους τούτους παρευρέθησαν ὅλοι οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαὶ, καὶ αἱ Μοῦσαι ἔψαλον μετὰ τῶν Χαρίτων μὲ ἀμίμητον χάριν καὶ γλυκύτητα τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο ᾄσμα:

Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί.

Καθαργένη. Ζ. Καρχηδών.

Καικίλιος (Caecilius) Στάτιος, Γαλλος, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἰταλὸς, Ποιητὴς Κωμικὸς ἀρχαιότατος, τοῦ ὁποίου τὰ λείψανα τῶν Κωμῳδιῶν ἐξεδόθησαν ἐν Λονδ. 1714, φύλ.

Κάϊκος (Γερμαστὶ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν μεγάλην Μυσίαν ῥέων.

Καίλιος (*Monte di S. Giovanni Laterano*), εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Καιρέα, ἢ Καιρὴ (*Cervetere*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυῤῥηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Καιρεάτης, ἢ Καιρηνανός).

Καῖσαρ Ἰούλιος (Caesar Julius), ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ γένος λαμπρὸν, καὶ ἔχον τὴν καταγωγήν του ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἀινείαν. Προικισμένος ὁ Καῖσαρ μὲ ὅλα τῆς φύσεως τὰ προτερήματα ὑψώθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ πλέον μεγάλα τῆς πατρίδος του ἀξιώματα. Κατὰ πρῶτον ἔγεινε Χιλίαρχος, ἔπειτα Ταμίας, εἶτα Ἔπαρχος εἰς τὴν Ἱσπανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπιστρέψας, ἐψηφίσθη Ὕπατος μετὰ τοῦ Βιβούλου. Οἱ μόνοι ἀντίπαλοι εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοποὺς τοῦ Καίσαρος ἦσαν ὁ Κά-

των καὶ ὁ Κεκέρων, τοὺς ὁποίους καὶ ἀπεμάκρυνε πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπομένως ἐκέρδισε διὰ τῆς εὐγλωττίας του τὴν εὔνοιαν ὅλων τῶν πολιτῶν, καὶ ἐσύστησε μετὰ τοῦ Πομπηΐου καὶ Κράσσου τὴν περιβόητον ἐκείνην Τριανδρίαν. Ὑπῆγεν Ἀνθύπατος εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν ὁποίαν καταδαμάσας μὲ διαφόρους πολέμους, καὶ καθυποτάξας καὶ τὰ τότε μάχιμα Γερμανικὰ γένη, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐμβῆκε τὸ δεύτερον Θριαμβοφόρος εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκεῖ διατάττει τὰ πράγματα, ὅσον τὸ δυνατόν, κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ διαλυθείσης τῆς Τριανδρίας, διώκει τὸν φεύγοντα Πομπήϊον εἰς τὴν Ἤπειρον· τὸν καταπολεμεῖ εἰς διάφορα μέρη, καὶ τέλος τὸν νικᾷ κατὰ κράτος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις μάχην. Ὁ νικηθεὶς Πομπήϊος καταφυγὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔδωκεν ἐκεῖ τὸ ἐλεεινὸν τέλος τῆς ζωῆς του, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. Ὁ δὲ Καῖσαρ μαθὼν τὸν θάνατον αὐτοῦ, μάλιστα δὲ ἰδὼν καὶ τὴν κεφαλήν του, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του καὶ ἐδάκρυσε, προστάξας νὰ τοῦ κατασκευάσωσι μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀνάλογον τῆς ἀξίας του μνημεῖον. Διατρίψας δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐκεῖ, καὶ γεννήσας υἱὸν Καισαρίωνα ὀνομαθέντα, ἀπὸ τὴν περιβόητον Κλεοπάτραν, διέβη κατὰ τοῦ Φαρνάκου, Βασιλέως τοῦ Πόντου τὸν ὁποῖον ὑποτάξας εἰς βραχύτατον διάστημα χρόνου, ἔγραψεν εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς Ῥώμης, ἀπὸ χαρὰν, ἢ καὶ φιλοδοξίαν του τὰς τρεῖς ταύτας μόνον λέξεις: Veni, vidi, vici, ἦλθον, εἶδα, ἐνίκησα. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔλαβε, μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας, καὶ τὸ ἀκρότατον τῶν ἐρετῶν του, τουτέστι τὴν ἐπὶ βίου Δικτατωρίαν, ἥτις ἦτον εἶδος γενικῆς ἐξουσίας, ἀπολύτου καὶ αὐθαιρέτου. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν μεγάλων τούτων εὐτυχιῶν ἐφονεύθη ὁ Καῖσαρ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν Γερουσίαν, ἀπὸ μίαν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας ἀρχηγοὶ ἦσαν ὁ Κάσσιος, καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του Βροῦτος, κατὰ τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ Καῖσαρ ἦτον ὄχι μόνον μέγιστος στρατηγὸς καὶ βαθὺς πολιτικὸς, ἀλλὰ καὶ Ῥήτωρ δεινότατος, καὶ Φιλόσοφος, καὶ Φιλόλογος ἄριστος, ὅστις διώρθωσε τὸ Ῥωμαϊκὸν Μηνολόγιον, καὶ συνέγραψε καὶ περὶ ἀναλογίας τῆς Λατινικῆς γλώσσης βιβλίον, τὸ ὁποῖον πλέον δὲν σώζεται· μαρτυροῦσι μ' ὅλον τοῦτο τὴν μεγάλην του παιδείαν τὰ μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενα Ὑπομνήματά του (Commentarii) περὶ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου (De bello Gallico) εἰς βιβλία ἑπτά, καὶ προσέτι τὰ ἄλλα τρία βιβλία περὶ τοῦ Ἐμφυλίου πολέμου (De bello Civili), γεγραμμένα μὲ ἄκραν ἀφέλειαν, γλαφυρότητα, καὶ καθαρὸν Λατινισμόν. Τὸ ὄγδοον βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν, εἶναι τοῦ Ἱρτίου, ἀνδρὸς πεπαιδευμένου, συγχρόνου καὶ φίλου αὐτοῦ. Τούτων δὲ ἁπάντων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. 1697, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων· καὶ ἡ ἐν Φραγκοφ. 1606, 4, ὁμοίως μετὰ πολλῶν καὶ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ τῆς εἰς τὰ ἑπτὰ βιβλία τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως Μαξίμου τοῦ Πλανούδου.

Καισάρεια (Καῖσερ, ἢ Κεσαριὲ), πόλις τῆς Καππαδοκίας. Ζ. Μάζακα.

Καισάρεια, ἡ αὐτὴ καὶ Πύργος τοῦ Στράτωνος, πόλις τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν Ἰουδαίαν κειμένη (Κάτοικ. Καισαρεύς).

Καισάρειος, ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ἰατρικὴν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, χρηματίσας καὶ Ἀρχιατρὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπειτα καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμίου ἐτιμήθη εἰς τὴν Βιθυνίαν. Φέρονται παλαιόθεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου Ἐρωτήματα Θεολογικὰ καὶ Φιλοσοφικὰ ρμέ. ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Κάκος (Cacus), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, καὶ ληστὴς τῆς Ἰταλίας περιβόητος. Οὗτος κλέψας ποτὲ μέρος ἀπὸ τὰς Γηρυονείους βοῦς τοῦ Ἡρακλέους, τὰς ἔκρυψε μέσα εἰς βαθὺ σπήλαιον, ἀφ' οὗ τὰς ἔσυρεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν, διὰ νὰ μὴ γνωρισθῇ ὁ τόπος ἀπὸ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐνοήσας τὴν πανουργίαν του, ὑπῆγε καὶ τὰς ἔλαβεν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Κάκον μὲ τὸ ῥόπαλόν του.

Καλαβρία (Calabria), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Καλαβρός). Ζ. Μεσσαπία.

Καλαῖς. Ζ. Βορέας.

Καλαυρία (Ὕδρα), νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μὲ ναὸν ποτε τοῦ Ποσειδῶνος ἀξιόλογον, ὅπου ἐφαρμακώθη ὁ Δημοσθένης, διὰ νὰ μὴ παραδοθῇ εἰς τὸν Ἀρχίαν (Κάτοικ. Καλαυρίτης).

Κάλβις, ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν.

Καλένδαι (Calendae). Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Καλλιγένεια (Calligenia). Ζ. Θεσμοφόρια.

Καλλίεργος. Ζ. Ζαχαρίας Καλλίεργος.

Καλλίμαχος, ὁ ἐκ Κυρήνης τῆς Λιβύας, υἱὸς τοῦ Βάττου, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Βαττιάδης ἐπωνομάσθη, ἐχρημάτισεν Ἱστορικὸς, Γραμματικὸς, καὶ Ποιητὴς περίφημος. Κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, χωρίον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ με-

τὰ ταῦτα συνηριθμήθη ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου εἰς τὸν χορὸν τῶν πεπαιδευμένων, οἱ ὁποῖοι ἐτρέφοντο εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀλεξανδρείας διὰ βασιλικῆς δαπάνης. Μεταξὺ τῶν μαθητῶν του οἱ περιφημότεροι ἐστάθησαν Ἐρατοσθένης ὁ συμπολίτης του, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Οὗτος ὁ τελευταῖος φανεὶς ἀχάριστος πρὸς τὸν διδάσκαλόν του, ἔλαβεν ἀπ' αὐτὸν τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν δι' ἑνὸς Σατυρικοῦ Ποιήματος, Ἶβις, ἐπιγραφομένου. Ὁ Καλλίμαχος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων συνέγραψε πλεῖστα, ἐκ τῶν ὁποίων μᾶς σώζονται μόνον ἕως 60 Ἐπιγράμματα, ἓξ Ὕμνοι εἰς τοὺς Θεούς, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1761, 8. Ἑλλ. Λατ. εἰς τόμους δύω, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Καλλίνικος, ἢ Λεοντόπολις. Ζ. Νικηφόριον.

Καλλίνικος, Σύριος, Σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου σώζεται Σύγγραμμα, Ἐκ τῶν εἰς τὰ Πάτρια Ῥώμης, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου ἐν Ῥώμῃ 1641, 8.

Καλλιόπη (Calliope). Ζ. Μοῦσαι.

Καλλίπολις, πόλις Ἑλληνὶς, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Καλλιπολίτης).

Καλλιῤῥόη (Callirrhoë). Ζ. Ἀλκμαίων.

Καλλιῤῥόη, πηγὴ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐννεάκρουνος.

Κάλλιστος. Ζ. Νικηφόρος Κάλλιστος.

Καλλιστὼ (Callisto), Νύμφη ὡραιοτάτη, καὶ ῥαδὸς τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν ἐξηπάτησεν ὁ Ζεὺς, λαβὼν τὸ σχῆμα αὐτῆς τῆς Θεᾶς, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα, ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, παρεκάλεσε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὴν ἐτόξευσεν· ἢ, κατ' ἄλλους, εὑρὼν αὐτὴν ὁ υἱός της Ἀρκὰς περιπλανωμένην εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀγνοῶν, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ του, ἤθελε νὰ τὴν τοξεύσῃ· ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἁρπάσας καὶ τοὺς δύω ἀοράτως, τοὺς ἔταξεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀστέρων, ὅπου εἶναι τὸ σημεῖον τῆς Μεγάλης καὶ Μικρᾶς Ἄρκτου.

Κάλπη (*Gibraltar* ἢ *Gibilterra*), πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὸ Ἱερὸν λεγόμενον Ἀκρωτήριον (Sacrum Promontorium) κειμένη (Κάτοικ. Καλπεύς).

Κάλπη, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν ὁ ἀθλητὴς πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖον, κατέβαινεν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ λαμβάνων τὸν χαλινὸν εἰς τὰς χεῖρας, ἔφθανε περιπατῶν ἐκεῖ.

Καλπούρνιος (Calpurnius) Ἰούλιος, Σικελιώτης, Ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Κάρου καὶ Καρίνου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἑπτὰ Ἐκλογαὶ, πλήρεις γλαφυρότητος καὶ πολυμαθείας, ἐκδοθ. ἐν Μιτταυΐᾳ 1774, 8. μετὰ τῶν τεσσάρων τοῦ Νεμεσιανοῦ.

Καλυδὼν (Αἰτὸς), πόλις ὀνομαστὴ τῆς Αἰτωλίας (Κάτοικ. Καλυδώνιος). Ἐνταῦθα διάτριβεν ὁ Καλυδώνιος λεγόμενος Κάπρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ἡ Ἄρτεμις, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Οἰνέα, ὅστις παρέβλεψε τὴν Θυσίαν της. Ἦτον δὲ οὗτος ὁ Κάπρος θηρίον ἀγριώτατον, τὸ ὁποῖον ἔχον μέγεθος μὲν ταύρου, ὀδόντας δὲ ἐλέφαντος, τὰς δὲ τρίχας του ὡς ὀξύτατα βέλη, καὶ ὄμματα πυρίπνοα, ἐπροξένει μεγίστην βλάβην, καταξεσχίζον καὶ ἀνθρώπους, καὶ ζῶα, ὥστ' ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἔρημος ἐκείνη ἡ χώρα. Μελέαγρος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Οἰνέως μὴν ὑποφέρων ταύτην τὴν δυστυχίαν, ἐπροσκάλεσεν εἰς συμμαχίαν ὅλους τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος, κηρύξας διὰ βραβεῖον τοῦ νικητοῦ τὴν δορὰν τοῦ Κάπρου. Συναχθέντες λοιπὸν εἰς τὴν Καλυδῶνα οἱ ἐκλεκτότεροι ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαιρεθέντες κατὰ τάξεις, ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου θηρίου καὶ τὸ ἠκόντιζον πανταχόθεν. Ἠρίστευσε δὲ εἰς ταύτην τὴν μάχην πρώτη ἡ Ἀταλάντη, θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου, τοξεύσασα αὐτὸ εἰς τὰ νῶτα· ὁ δὲ Ἀμφιάραος ἔπειτα τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τέλος τὸ ἀπεφύτευσεν ὁ Μελέαγρος. Κατὰ δὲ τὴν συμφωνίαν ἔπρεπε νὰ λάβῃ αὐτὸς καὶ τὴν δορὰν, ἀλλὰ χαριζόμενος, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἠγαπημένην του Ἀταλάντην, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ υἱοὶ τοῦ Θεστίου,

τὴν ἥρπασαν ἀπ' αὐτὴν βιαίως. Ὁ δὲ Μελέαγρος φονεύσας αὐτοὺς, τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἔδωκε πάλιν εἰς τὴν Ἀταλάντην, καὶ οὕτως ἄγνευσεν αἴτιος τῆς ἰδίας του ἀπωλείας. Ζ. Μελέαγρος, Ἀλθαία.

Καλύμνα, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος (Κάτοικ. Καλύμνιος).

Καλυψὼ (Calypso), Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἐβασίλευεν εἰς τὴν νῆσον Ὠγυγίαν, ἔχουσα περὶ αὐτὴν πολλὰς Νύμφας. Αὕτη ἐφιλοξένησε πρῶτον τὸν Ὀδυσσέα, ῥιφθέντα ἐκεῖ ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, ὁμοίως ναυαγήσαντα ἐκεῖ, ὅτε περιήρχετο ζητῶν τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύω μετὰ πολυχρόνιον διατριβὴν, καὶ πολλὰς περιπετείας, ἀφῆκαν τὴν δυστυχῆ Καλυψὼ εἰς ἀπαρηγόρητον λύπην, προτιμήσαντες τὴν πτωχὴν πατρίδα των, ἀπὸ τὴν προσφερομένην εἰς αὐτοὺς ἀθανασίαν.

Κάλχας (Calchas) ὁ Θεστορίδης, τουτέστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θέστορος, ἦκμασε κατὰ τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους, Οἰωνοσκόπος καὶ Μάντις ἄριστος χρηματίσας, ὅστις καὶ συνεστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροάδος πόλεμον, προλέγων εἰς αὐτοὺς τὰ μέλλοντα, καὶ σεβόμενος κοινῶς ὑπὸ πάντων, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὁμήρου.

Καμαρίνα (*Camerana*), λίμνη τῆς Σικελίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Καμαριναῖος).

Καμαριώτης. Ζ. Ματθαῖος Καμαριώτης.

Καμβουσία, ὄρη τῆς Μακεδονίας, πρὸς τὰ Θεσσαλικὰ σύνορα κείμενα.

Κάμειρος, πόλις τῆς Ῥόδου, πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος κειμένη (Κάτοικ. Καμειρεύς, καὶ Καμειραῖος).

Καμπανία (*Terra di lavoro*), ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, κατὰ τὴν Νεάπολιν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦτον ἡ Καπύη (Κάτοικ. Καμπανός).

Κάμπη (Campe), τέρας τρομερὸν καὶ ἀνθρωποφάγον, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Κύκλωπας, φυλαττομένους ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Τάρταρον.

Κάμποι Διομήδους, πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ἀπουλίαν κειμένη.

Κανά, πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὅπου ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὸ πρῶτον θαῦμα, μεταβαλὼν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον (Κάτοικ. Κανανίτης).

Καναρία (Φέρρο), μία ἐκ τῶν Καναρίων νήσων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κοινῶς λαμβάνουσιν οἱ Γεωγράφοι τὸν μέγιστον Μεσημβρινόν. Εἶναι δὲ αἱ Καναρίαι νῆσοι εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν πλησίον τῆς δυτικοβορείου Ἀφρικῆς, αἱ αὐταὶ καὶ νῆσοι τῶν Μακάρων, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἐκλαμβάνονται ἀντὶ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, τουτέστι τοῦ Παραδείσου τῶν Ἑλλήνων.

Κάνδαυλος (Candaulus). Ζ. Γύγης.

Κάνναι (*Canne*), πολίχνη τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Δαυνίαν, ὅπου οἱ Ῥωμαῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου (Κάτοικ. Καννᾶος).

Καντακουζηνός. Ζ. Ἰωάννης, Ματθαῖος, Καντακουζηνός.

Κάνωβος, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπίτιμος στόματος τοῦ Νείλου κειμένη (Κάτοικ. Κανωβίτης).

Καπανεύς (Capaneus), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ἱππονόου, καὶ εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις Ἡγεμόνων, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἄκραν του τόλμην ἐκεραύνωσεν. Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ οἱ Θηβαῖοι φοβηθέντες τὸ πρῶτον, ἐκλείσθησαν εἰς τὴν πόλιν, αὐτὸς στήσας κλίμακα, ἐζήτει μὲ θηριώδη ὁρμὴν νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ τεῖχος.

Καπέλλας (Capella) Μαρκιανός, Ἄρρος τὸ γένος, ἀνὴρ πολυμαθὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Λέοντος τοῦ Θρακός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται ἐννέα βιβλία, Οἱ Γάμοι τῆς Φιλολογίας μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπιγραφόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύεται πολυμαθῶς περὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1599, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Καπιτώλιον (Capitolium), εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, μὲ ναόν ποτε τοῦ Διὸς ἀξιόλογον (Κάτοικ. Καπιτωλῖνος).

Καππαδοκία (Καραμανία), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου, Ἀρμενίας, Κιλικίας, καὶ Γαλατίας κειμένη (Κάτοικ. Καππαδόκης, καὶ Καππαδόξ).

Καπρέαι. Ζ. Χοιράδες.

Κάπρος Καλυδώνιος. Ζ. Καλυδών.

Κάπρος, ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Τίγρητα ποταμόν.

Καπύη (*Capua*), ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας (Κάτοικ. Καπυανός, καὶ Καπυάτης).

Καρδία (Καρδιά), πόλις Ἑλληνὶς, ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη (Κάτοικ. Καρδιανός).

Καρία (Αἰδενελί), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Αἰγαίου πελάγους, Ἰωνίας, Φρυγίας, καὶ Μεσογείου θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Κάρ). Ζ. Ἀνθεστήρια.

Κερμανία (Κιρμάν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Καρμάνιος, καὶ Καρμανός).

Καρμέντη, ἡ Καρμέντα (Carmenta), Θεὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Μάντις περίφημος, προλέγουσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μέλλοντα διὰ στίχων, ὅθεν καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε, ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Carmen, σημαῖνον τὸν Στίχον. Ἐτιμᾶτο δὲ αὕτη ἡ Θεὰ μεγάλως εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐπανηγύριζον εἰς τιμήν της καὶ ἑορτὴν, Καρμενταλία καλουμένην, κατὰ τὴν Γ'. Ἰδῶν, τουτέστι τὴν 11 τοῦ Ἰανουαρίου Μηνός.

Κάρμηλος, ὄρος τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὴν Πτολεμαΐδα ἐκνεῦον (Κάτοικ. Καρμήλιος).

Κάρνεια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Κάρνου. Ἦτον δὲ ὁ Κάρνος Μάντις, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον ἀπαντήσαντες οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἀκούοντές τον νὰ λέγῃ διαφόρους χρησμούς, τὸν ἐφόνευσαν ὡς μάγον καὶ κατάσκοπον. Περιπεσόντες δ' ἐκ τούτου εἰς μεγάλας δυστυχίας, ἐπροστάχθησαν ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ νὰ ἑορτάσωσι ταύτην τὴν ἑορτὴν, πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀνομήματός των.

Κάρνη, ἡ Κάρνα (Carna), Νύμφη ὡραιοτάτη, φιλέρημος καὶ φιλοκυνηγός, ἔχουσα τὴν κατοικίαν της εἰς τὰ ὄρη μέσα εἰς βαθύτατον σπήλαιον. Ταύτης τὴν ὡραιότητα ἐπιθυμήσαντες πολλοὶ, δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ἀπολαύσωσιν, ἐπειδὴ, ἐν ᾧ αὐτὴ τοὺς ὡδήγει τάχα πρὸς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον, ἐγίνετο ἐξαφνα ἄφαντος ἀπέμπροσθεν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ Ἰανὸς δίπρόσωπος ὤν, παρετήρησεν αὐτὴν ὅταν ἐκρύβη, καὶ οὕτως ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θεοποιήσαντες αὐτὴν, ἔκτισαν καὶ βωμοὺς εἰς τιμήν της, τῆς ὁποίας ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν Δ'. Νόναν, ἤτοι τὴν 2 τοῦ Ἰουνίου Μηνός. Ἐνομίζετο δὲ ἔφορος καὶ προστάτις τῶν θυρῶν, καὶ διὰ τοῦτο

ἔθετον τὸ ἄγαλμά της ἐπὶ τοὺς στροφέας αὐτῶν.

Κάρνοι, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἰταλίας, περὶ τὸ σημερινὸν Φριούλιον, ἢ Φριούλιον (*Friuli*) κατοικοῦντες.

Καρπάθιον πέλαγος, ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης, ἀπὸ τῆς Καρπάθου νήσου τὴν ὀνομασίαν λαβόν.

Κάρυστος, πόλις τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Καρύστιος).

Κάρχα (Κάρχ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀσσυρίαν, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Καρχηδὼν Νέα (*Cartagena*), πόλις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Ταρακωνησίαν, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου.

Καρχηδὼν, ἡ μετέπειτα Καθαργένη (Μάρσα), πόλις ἀρχαία τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὰ παράλια τῆς Λιβύας κειμένη, πλησίον τοῦ Τουνησίου (Κάτοικ. Καρχηδόνιος).

Κασθάναια (Ταμούχαρη), πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Κασθαναῖος).

Κάσιον (Λίτσα), ὄρος τῆς Συρίας, πλησίον τῆς Σελευκίας.

Κάσιον (Κατιὲχ), ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου.

Κάσος (Κάσο), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κάσιος).

Κασπία θάλασσα, ἡ πρὸς τὸ βόρειον τῆς Περσίας κειμένη μεγάλη θάλασσα.

Κάσπιαι Πύλαι, στενὸν τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Μηδίαν, τὸ ὁποῖον διαιρεῖ αὐτὴν ἀπὸ τὴν Περσίαν.

Κασσάνδρα (Cassandra). Ζ. Ἀγαμέμνων, Λυκόφρων.

Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας (Κάτοικ. Κασσανδρεύς). Ζ. Ποτίδαια.

Κασσιέπεια, ἡ Κασσιόπη (Cassiopea, ἢ Cassiopea καὶ Cassiope). Ζ. Κηφεύς.

Κασσιόδωρος (Cassiodorus) Μάγνος Αὐρήλιος, ἐκ Σκυλλητίου, πόλεως τῆς Βρεττίας, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἀξιωματικὸς Θεοδωρίχου τοῦ Βασιλέως. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Κάσσιος. Ζ. Δίων Κάσσιος.

Κάσσιος Φῆλιξ, Σοφιστὴς καὶ Ἰατρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τιβερίου καὶ Αὐγούστου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν Ἀπορίας καὶ Προβλήματα περὶ Ζώων καὶ Τετραπόδων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ, ἐν Λειψίᾳ, 1653, 4, μετὰ τοῦ Θεοφυλάκτου.

Καστάβαλα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καππαδοκίαν κειμένη (Κάτοικ. Κασταβαλεύς).

Κασταλία, πηγὴ τῆς Φωκίδος, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφιερωμένη εἰς τὰς Μούσας.

Κάστωρ (Castor) καὶ Πολυδεύκης, υἱοὶ τοῦ Τυνδάρεω, Βασιλέως τῆς Λακωνίας, καὶ τῆς Λήδας, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἢ καὶ τῶν δύω ὁμοῦ κατὰ τὸν μῦθον. Ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς ἐπιθυμήσας τὸ κάλλος τῆς Λήδας, μετεμορφώθη εἰς κύκνον, καὶ συνευρέθη μετ' αὐτῆς, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον ἔγκυος καὶ ἀπὸ τὸν Τυνδάρεων. Ἐκ δὲ τῆς διπλῆς ταύτης μίξεως ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύω αὐγά· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ αὐγὸν τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ὁ Πολυδεύκης καὶ ἡ Ἑλένη, ἀπὸ δὲ τὸ τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Αὐξηθέντες δὲ οὗτοι οἱ δύω ἀδελφοὶ, ἔζων ἀναμεταξύ των μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, καὶ ἡ διαφορὰ ἦτον, ὅτι ὁ μὲν Πολυδεύκης, ὡς ἐκ τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἦτον ἀθάνατος, ὁ δὲ Κάστωρ θνητός. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς διὰ τῆς ἐπιμόνου δεήσεως τοῦ Πολυδεύκους εὗρε τὸ μέσον, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἐξ ἡμισείας τὴν ἀθανασίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐλέγοντο, ὅτι διέτριβον παρ' ἡμέραν εἰς τὸν Ἅιδην καὶ εἰς τὴν γῆν. Ὠνομάζοντο δὲ ἐκ μὲν τοῦ Τυνδάρεω, Τυνδαρίδαι, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς, Διόσκουροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν Σωτῆρες τῶν κινδυνευόντων εἰς τὴν Θάλασσαν. Ἐτιμήθησαν οἱ Διόσκουροι οὗτοι ὑπὸ πάντων ὡς Θεοὶ, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες καὶ ὤμνυον εἰς τὸ ὄνομά των « Νὴ τὼ Σιώ » λέγοντες, καὶ τοὺς ἐπεκαλοῦντο βοηθοὺς εἰς τοὺς πολέμους των· εἰς δὲ τὸν οὐρανὸν ἐτιμήθησαν μὲ τοὺς καλουμένους Διδύμους ἀστέρας, ἐκ τῶν ὁποίων ὅταν ὁ εἷς ἀνατέλλῃ, ὁ ἕτερος δύει. Ἐπαραστένοντο δὲ καθήμενοι ἐπὶ ἵππων λευκῶν, βαστάζοντες δόρατα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κορυφὴν ἐφαίνετο ἕνας ἀστήρ.

Κατάνη (*Catagna*), πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Καταναῖος).

Κατοπτρομαντεία, ἡ Ἐσοπτρομαντεία, ἡ διά τινος καθρέπτου γινομένη μαντεία, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἔβλεπόντις τὸ ποθούμενον.

Κάτουλλος (Catullus) Γάϊος Βαλέριος, Λατῖνος Ποιητὴς γλαφυρώτατος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βερώναν τῆς Ἰταλίας ἀπὸ λαμπρούς καὶ εὐκαταστάτους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐφρόντισαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν. Νέος δ' ὢν ἀκόμη φερθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Μαλλίου, ἔλαβε, διὰ τὴν μεγαλήν του παιδείαν καὶ τὴν φυσικὴν τοῦ πνεύματός του εὐφυΐαν, τὴν γνωριμίαν πολλῶν σημαντικῶν ὑποκειμένων, οἷον Ἰουλίου τοῦ Καίσαρος, τοῦ Κικέρωνος, καὶ ἄλλων, τοὺς ὁποίους αὐτὸς μετ' ἐγκωμίων ἀναφέρει εἰς τὰ Ποιήματά του. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται πολλαὶ Ἐλεγεῖαι, Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1691, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Κάτων (Cato) Μάρκος Πόρκιος, Κήνσωρ, ἢ Κηνσωρῖνος καὶ Πρεσβύτερος (Major) ἐπονομαζόμενος, πρὸς διαφορὰν τοῦ Νεωτέρου Κάτωνος τοῦ Οὐτικηνσίου, ἐγεν-

νήθη εἰς τὸ Τούσκουλον, πολίχνην τῆς Καμπανίας, καὶ ὑψώθη εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, θαυμασθεὶς ὑπὸ πάντων ὡς ἄξιος στρατηγὸς καὶ βαθὺς πολιτικός. Οὗτος μ' ὅλον ὅτι ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, ἐπέδωκε μ' ὅλον τοῦτο εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, ἐκμαθὼν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ διὰ τοῦτο συγκαταριθμεῖται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρίστων Ῥητόρων, Ἱστορικῶν καὶ Φιλοσόφων. Μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων πολιτικῶν ἀσχολιῶν του συνέγραψεν ὁ Κάτων ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πεντήκοντα Λόγους περὶ διαφόρων ὑποθέσεων· ἑπτὰ βιβλία Ἱστοριῶν, ἢ περὶ ἀρχῆς τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας· περὶ Γεωργικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τὰ ὁποῖα ὁ παθαμάτωρ χρόνος ἠφάνισε, καὶ τὴν σήμερον σώζονται μόνον Α'. Ἠθικὰ Δίστιχα, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1759, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, Πινάκων, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. Β'. Περὶ Γεωργικῆς βιβλίον ἓν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1794-1797, 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σχημάτων. Γ'. Λείψανα τινά, ἤδη πρῶτον ἐκδοθ. ἐν Γοττίγγῃ, 1826, 8.

Καυκάσια, ὄρη ὑψηλὰ τῆς Ἀσίας, κείμενα μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.

Καυκάσιαι Πύλαι, τόπος στενὸς τῆς Ἰβηρίας, μεταξὺ μεγαλωτάτων κοιλάδων.

Καύκασος, ὄρος τῆς Ἀσίας κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῆς Κασπίας Θαλάσσης.

Καῦνος (Κωπὶ), λιμὴν τῆς Καρίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Καύνιος).

Κάϋστρος (Κιουτσιούκ Μενδὲρ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν ῥέων.

Καφηρεύς, καὶ Καραρεύς (Κάβο δ' ὄρο), ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ὅπου ἐναυάγησαν οἱ Ἕλληνες, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν Τρωάδα.

Κέβης, Θηβαῖος, ἐχρημάτισε μαθητὴς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὰ Συγγράμματά του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον ἕνας ἠθικώτατος Διάλογος, Πίναξ, ἐπιγραφόμενος, ἐκδοθεὶς πολλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς γνωστῆς Γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας ὑπὸ Δ. Δαρβάρεως, μετὰ τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου, τῆς ἁπλοελληνικῆς Μεταφράσεως, καὶ Σημειώσεων.

Κεγχρεαὶ (Κεχραὶς), λιμὴν τῆς Κορίνθου εἰς τὸ Σαρωνικὸν πέλαγος, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Κεγχρεάτης).

Κεδρηνός. Ζ. Γεώργιος Κεδρηνός.

Κειριάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κειριάδης).

Κεκρυφάλεια, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου κειμένη (Κάτοικ. Κεκρυφαλεύς).

Κέκροψ (Cecrops), Αἰγύπτιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον, θυγατέρα τοῦ Ἀκταίου, ἔγεινε καὶ διάδοχος τοῦ βασιλείου. Συναθροίσας δὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα πόλεις, καὶ κτίσας καὶ ἀκρόπολιν, τὴν ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν. Ἐπομένως διατάξας τὰ τῆς θρησκείας, τὸν γάμον, καὶ ἄλλας ἐπωφελεῖς νομοθεσίας, ἀπέθανε, βασιλεύσας ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη.

Κελαιναί, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Κελαινῶν).

Κελαινώ (Celaeno). Ζ. Ἅρπυιαι.

Κελεὸς (Celeus), υἱὸς τοῦ Φάρου, καὶ Βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, ὅστις διδαχθεὶς τὰ μυστήρια ἀπὸ αὐτὴν τὴν Δήμητρα, ὅταν ὑπῆγεν ἐκεῖ, ζητοῦσα τὴν θυγατέρα της Περσεφόνην, τὰ κατέστησεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ ἐχρημάτισεν αὐτὸς πρῶτος Ἱερεὺς αὐτῶν.

Κέλης, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅταν οἱ ἀθληταὶ ἔτρεχον εἰς τὸ στάδιον ἵπποι.

Κέλσος (Celsus) Αὖλος Κορνήλιος, Ῥωμαῖος, ἀνὴρ πολυμαθέστατος, ἀκμάσας ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται μόνον Περὶ Ἰατρικῆς (De re Medica) βιβλία ὀκτώ, τὰ ὁποῖα συνέγραψε μὲ τοιαύτην πολυμάθειαν καὶ ἐμπειρίαν, ὥστε ἐπωνομάσθη ὁ Κικέρων τῶν Ἰατρῶν, καὶ ὁ Ῥωμαῖος Ἱπποκράτης. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις αὐτῶν εἶναι ἡ ἐν Δουγδ. Βαταυ. 1785, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, Πίνακος τῶν λέξεων, καὶ τῆς βιογραφίας αὐτοῦ.

Κελτοὶ (Γάλλοι), λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Κελτικῆς, ἢ τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Βαιτικὴν διαιτώμενοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν μετὰ τῶν Ἰβήρων ἕνωσιν ὠνομάσθησαν καὶ Κελτίβηρες.

Κένταυρος (Centaurus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, ἢ τῆς Νεφέλης, καὶ ἀρχηγὸς τοῦ γένους τῶν Κενταύρων, ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο καὶ ὁ Χείρων, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ὅλων τῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος. Κατῴκουν δὲ οἱ Κένταυροι περὶ τὸ Πήλιον ὄρος· καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ πρῶτοι ἐφάνησαν ἔφιπποι, ἐμυθολογήθη, ὅτι εἶχον τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματός των ἀνθρώπου, καὶ τὸ κάτωθεν ἵππου, καθὼς φαίνεται δηλαδὴ ἕνας ἔφιππος ἄνθρωπος, ὅθεν καὶ Ἱπποκένταυροι ὠνομάζοντο, καὶ οὕτως ἐπαραστένοντο.

Κεντουμκέλλαι (*Civita Vecchia*), λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρηνίαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος.

Κεραμεικός, δύω τόποι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ μὲν ἐντός, ὁ δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως· καὶ εἰς μὲν τὸν ἐντὸς ἔκειτο ἡ βασιλικὴ Στοά, ὁ δὲ ἐκτὸς ἐχρησίμευεν εἰς περίπατον, καὶ εἰς ταφὴν τῶν ὑπὲρ

τῆς πατρίδος ἀποθανόντων πολιτῶν.

Κεραμικός, κόλπος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Καρίαν, ὄπισθεν τῆς νήσου Κῶ.

Κέραμος, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν, ἀποικία τῶν Δωριέων (Κάτοικ. Κεραμεύς).

Κέρας Ἀμαλθείας (Cornucopiae). Ζ. Ζεύς, Μελισσεύς.

Κερασοῦς (Κερασοῦντα), πόλις τῆς Ἀσίας, ἐπὶ τοῦ Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Κερασούντιος).

Κέρατα, ὄρος τῆς Ἑλλάδος, διαχωρίζον τὴν Μεγαρίδα ἀπὸ τὴν Ἀττικήν.

Κεραύνια. Ζ. Ἀκροκεραύνια.

Κέρβερος (Cerberus), κύων τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ὅστις καθήμενος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου, ἐφύλαττε διὰ νὰ μὴ φύγωσιν οἱ νεκροί, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Πυλωρὸς ἐνίοτε καλεῖται. Καὶ τοὺς μὲν εἰσερχομένους ἔσαινεν, ἢ ἐπροσποιεῖτο, ὅτι δὲν τοὺς ἔβλεπεν, ἐξέσχιζε δὲ μὲ ὀργὴν ὅσους ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν, ἢ καὶ νὰ εἰσέλθωσι πρὶν ἀποθάνουν. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην, τὸν ἔλαβεν ἁλυσοδεμένον, καὶ ἀφοῦ τὸν παρέστησεν εἰς αὐτὸν ζῶντα, τὸν ἔφερε πάλιν ὀπίσω εἰς τὸν Ἅδην.

Κερκάσσουρα, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὅπου διαχωρίζεται ὁ Νεῖλος εἰς δύω μεγάλους βραχίονας, καὶ σχηματίζει τὸ Δέλτα.

Κέρκινα, νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς μικρᾶς Σύρτεως κειμένη.

Κέρκυρα. Ζ. Κόρκυρα.

Κερκύων (Cercyon), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, λῃστὴς περίφημος καὶ ἰσχυρότατος, ὅστις διατρίβων εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀττικῆς, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας καὶ τοὺς ἐφόνευεν, ἀφ' οὗ πρῶτον τοὺς ἠνάγκαζε νὰ πολεμήσωσι μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ θέλων νὰ πολεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ Θησέως, ἐνικήθη καὶ ἐλεεινῶς ἐφονεύθη.

Κέρκωπες (Cercopes), λῃσταὶ τῆς Λυδίας περίφημοι, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἐδούλευεν εἰς τὴν Ὀμφάλην, Βασίλισσαν τῶν Λυδῶν. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Κέρκωπες ἦσαν ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυδίας, ἄνθρωποι πονηροί, δόλιοι καὶ μωμοσκόποι, οἱ ὁποῖοι καθήμενοι ἀργοὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τριόδους τῆς πόλεως, ἐπερίπαιζον τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας. Ἀλλὰ θέλοντες νὰ περιπαίξωσι ποτὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ μὲ τὸ ῥόπαλον καὶ μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πιθήκους.

Κερύνεια (Τσερνίτσα), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Κερύνειος).

Κερύνειον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου διέτριβε μία χρυσοκέρατος ἔλαφος, ἡ ὁποία ἔχουσα χαλκίνους πόδας, ἔτρεχε με τόσην ταχύτητα, ὥστε δὲν ἠδύνατο κανένας νὰ τὴν φθάσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, καταδιώξας αὐτὴν ἓν ὁλόκληρον ἔτος, τὴν ἐπίασε καὶ τὴν ἔφερε ζωντανὴν εἰς τὰς Μυκήνας.

Κέστρος, ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Κεφαλή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιῤῥ. Κεφαλῆθεν).

Κεφαληνία, ἢ Κεφαλληνία (Κεφαλονιά), ἡ πρότερον Σάμος, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα κειμένη (Κάτοικ. Κεφαλλήν).

Κέφαλος (Cephalus), υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Διομήδης, Θυγατρὸς τοῦ Ξούθου. Οὗτος ὁ ὡραιότατος νέος ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν τὴν Πρόκριν, Θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἔζη μὲ μεγάλην ὁμόνοιαν καὶ ἀμοιβαίαν ἀγάπην. Ἀλλ' ἡ Ἠὼς τρωθεῖσα ἀπὸ τὰ κάλλη τοῦ Κεφάλου, τὸν ἥρπασεν αἰφνιδίως, καὶ τὸν ὑπέσχετο τὴν ἀθανασίαν, ἐὰν ἤθελε ν' ἀνταποκρίνεται πιστῶς εἰς τὸν ἔρωτά της. Πλὴν εἰς μάτην. Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐνθυμούμενος τὴν ἐρασμίαν του Πρόκριν, ἐδείκνυεν, ὅτι δὲν εὐχαριστεῖτο εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Ἠοῦς. Διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεῖσα αὐτὴ ἡ Θεὰ, τὸν ἔστειλεν ὀπίσω μὲ ἀπειλὴν, ὅτι θέλει μετανοήσει ποτὲ ἀνωφελῶς. Ἔκτοτε λοιπὸν ἐνέβαλε καὶ εἰς τοὺς δύω μίαν ἄκραν ζηλοτυπίαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πρόκριν, ἡ ὁποία παρετήρει καὶ τὰ παραμικρότατα κινήματα τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Κέφαλος φιλοκυνηγός τις ὤν, ὑπήγαινε καθ' ἑκάστην εἰς τὸ κυνήγιον· ἡ δὲ Πρόκρις ὑποπτευθεῖσα μήπως συνομιλῇ ἐκεῖ μὲ κάμμίαν του ἐρωμένην, ὑπῆγε καὶ αὐτὴ μίαν ἡμέραν κατόπιν του, καὶ κρυφθεῖσα ὄπισθεν τινῶν θάμνων, παρετήρει τὸν Κέφαλον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ θάμνοι ἐκεῖνοι ἐσείοντο, ὁ Κέφαλος ἐντείνας τὸ τόξον του, ἐφόνευσε τὴν δυστυχῆ Πρόκριν, νομίσας, ὅτι ἐτόξευσε κανὲν θηρίον. Πλὴν ὅταν ἤκουσε τοὺς στεναγμούς της, καὶ σπεύσας εἶδεν αὐτὴν ἤδη ἀποθνήσκουσαν, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ἰδιοχείρως, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ ἀρὰ τῆς Ἠοῦς. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Κέφαλος δὲν ἐφονεύθη, ἀλλὰ κριθεὶς εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατεδικάσθη εἰς παντοτεινὴν ἐξορίαν, καὶ ἐκ τούτου ἐλθὼν εἰς τὰς Θήβας, συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος κατὰ τῶν Τηλεβόων, ὅπου μετὰ τὴν νίκην ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Κέφαλος, καὶ κτίσας πόλιν ὁμώνυμον, ὠνόμασε καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κεφαλλῆνας.

Κέως καὶ Κία (Τζία), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κεῖος).

Κήναιον, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὰς Θερμοπύλας ἐκτεῖνον.

Κηνσωρῖνος (Censorinus), ἐξ ἀ-

γνώστου πατρίδος, Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, καὶ Γορδιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται βιβλίον, Περὶ Γενεθλιακῆς ἡμέρας (De die Natali), ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1767, 8. μετὰ Σημειώσεων.

Κῆποι, πόλις τῆς Κολχίδος, πλησίον τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Κῆρυξ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος. Οὗτος ἐχρημάτισε πρῶτος κῆρυξ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὑπηρέτης τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, καὶ ἐκ τούτου κατήγετο τὸ ἱερὸν γένος τῶν Κηρύκων.

Κηττοί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κήττιος).

Κητὼ (Ceto). Ζ. Φόρκυν.

Κήϋξ (Ceyx), Βασιλεὺς τῆς Θετταλίας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκυόνην, θυγατέρα τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιαλείας, ἔζη μετ' αὐτῆς πολὺν καιρὸν μὲ ἄκραν ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην. Ἀλλ' ἐπιστρέφων ποτὲ ὁ Κήϋξ ἀπὸ ἓν ταξείδιον, ἐναυάγησε καὶ ἐπνίγη. Τοῦτο μαθοῦσα ἡ Ἀλκυόνη, ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ ἐνηγκαλίσθη, καὶ τόσον τὸ κατεφίλει, ὥστε δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπ' αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον. Οἱ δὲ Θεοὶ ἐλεήσαντες τὴν συμφορὰν των, τοὺς μετεμόρφωσαν καὶ τοὺς δύω εἰς ὄρνεα Θαλάσσια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζονται Ἀλκυόνες, καὶ διατρίβουσι πάντοτε παρὰ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Θαλάσσης, φυλάττοντα ἀπαραμείωτον τὴν ἀναμεταξύ των ἀγάπην.

Κηρεὺς (Cepheus), υἱὸς τοῦ Βήλου ἐκ τῆς Ἀγχινόης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας. Ἐπειδὴ ποτὲ ἡ γυνή του Κασσιέπεια, ἡ Κασσιόπη ἐκαυχήθη, ὅτι ἦτον ὡραιοτέρα τῶν Νηρηίδων, ὁ Ποσειδὼν διὰ τῆς μεσιτείας τούτων τῶν Νυμφῶν ἔπεμψε μεγάλην πλημμύραν εἰς τὴν χώραν του, καὶ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι δὲν θέλει παύσει τὸ κακὸν, ἐὰν δὲν τεθῇ εἰς βορὰν τινὸς Θαλασσίου κήτους Ἀνδρομέδα, ἡ θυγάτηρ τῆς ὑπερηφάνου Κασσιεπείας. Τότε οἱ δυστυχεῖς οὗτοι γονεῖς ἔδησαν ὑπ' ἀνάγκης τὴν θυγατέρα των ἐπάνω εἰς μίαν παραθαλάσσιον πέτραν, πειθόμενοι εἰς τοῦ χρησμοῦ τὴν ἀπόφασιν· ἀλλ' ἐν ᾧ ἦτον ἕτοιμον τὸ κῆτος νὰ τὴν καταπίῃ, διαβὰς ὁ Περσεὺς κατὰ τύχην ἐκεῖθεν, καὶ ἰδὼν τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα, ἀμέσως ἐφόνευσε τὸ κῆτος, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ὁ δὲ Κηφεὺς εὐγνωμονῶν, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα τοῦ Περσέως· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐγίνοντο οἱ γάμοι, Φινεὺς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως ὁρμήσας εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια, κατετάραξεν ὅλους, ζητῶν νὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καὶ πρότερον.

Ὁ Περσεὺς ὅμως δείξας εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, εὐθὺς τὸν ἀπελίθωσε, καὶ λαβὼν αὐτὴν, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Περσεύς.

Κηφήσια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κηφησιεύς).

Κηφισός, καὶ Κηφισὸς, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐλευσῖνος ῥέων.

Κηφισὸς, ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Βοιωτίας, χύνεται εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.

Κίαβρος (Ζιβρὶτ), ποταμὸς τῆς Μοισίας, διαχωρίζων αὐτὴν εἰς ἄνω καὶ κάτω Μοισίαν.

Κίβυρα (Βουρούτς), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη.

Κιδρὼν, χειμάῤῥους τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιδα λίμνην ἐκχυνόμενος.

Κιθαιρὼν (Ἐλατειᾶς), μέρος τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Κικέρων (Cicero) Μάρκος Τούλλιος, ὁ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων Ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀρπῖνον τῆς Ἰταλίας· οἱ γονεῖς του Μάρκος καὶ Ἑλβία κατήγοντο ἐξ Ἱππικοῦ τάγματος, καὶ τῆς περιφήμου Κορνηλίας φυλῆς. Νέος ὢν ἀκόμη ὁ Κικέρων ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διὰ τῆς φυσικῆς του εὐφυΐας, διηλθεν εὐτυχῶς εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου ὅλα τὰ εἴδη τῆς μαθήσεως, ἀπὸ ἐπισήμους Ἕλληνας διδασκάλους, διατρίβοντας τότε ἐκεῖ. Εἰς δὲ τὴν Ῥητορικὴν τόσον ἐπέδωκεν, ὥστε ὑπερέβη πάντας τοὺς λοιποὺς Ῥήτορας, καὶ ἐκ τούτου ἠνοιξεν ἐγκαίρως τὸν δρόμον τῆς μετὰ ταῦτα τιμῆς καὶ δόξης του. Κατ' ἀρχὰς ἠκολούθησε τὸν Σύλλαν ὡς στρατιώτης εἰς τὸν Μαρσικὸν πόλεμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐξεφώνησε τὸν ὑπὲρ τοῦ Ῥωσκίου Ἀπολογητικὸν Λόγον ἐναντίον τοῦ Χρυσογόνου, ἀπελευθέρου τοῦ Σύλλα. Ὁ δὲ Σύλλας, ὅστις τότε ἴσχυε τὸ πᾶν εἰς τὴν Ῥώμην, ὠργίσθη μεγάλως κατὰ τοῦ Κικέρωνος, διὰ τὸ ὁποῖον ῥοβηθεὶς αὐτὸς, ἀφῆκε πρὸς καιρὸν τὴν Ῥώμην, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις ἤκουσε καὶ τὸν τότε περίφημον Φιλόσοφον Ἀντίοχον. Μετὰ δὲ τὴν διετῆ ἐκεῖ διατριβήν του ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, ἐψηφίσθη κατὰ πρῶτον Ταμίας καὶ συνάρχων τοῦ διοικητοῦ τῆς Σικελίας· ἔπειτα Ἀγορανόμος, εἶτα Ἔπαρχος, καὶ τελευταῖον Ὕπατος τῆς Ῥώμης. Εἰς ταύτης δὲ τῆς ὑπατείας του τὸν καιρὸν ἀνεκάλυψε καὶ τὴν τρομερὰν συνωμοσίαν τοῦ Κατιλίνα, κατὰ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἠγωνίσθη, ἐκφωνήσας τοὺς μέχρι τῆς σήμερον σωζομένους Κατιλιναικοὺς Λόγους, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν παντελῆ της ὀλε-

Θρον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Πατὴρ τῆς Πατρίδος ἐπωνομάσθη. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα φανεὶς ὀπωσοῦν ἐπαχθὴς πρὸς τὸν δῆμον, ἠναγκάσθη πάλιν ν' ἀφήσῃ τὴν Ῥώμην, καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅπου διατρίψας ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀνεκαλέσθη ὀπίσω ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ διωρίσθη παμψηφεὶ διοικητὴς τῆς Κιλικίας, τὴν ὁποίαν τόσον καλῶς ἐκυβέρνησεν, ὥστ' ἤθελε λάβει καὶ τὸν Θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην, ἐὰν δὲν ἐμπόδιζαν τὰ πάνδεινα παρεστατικὰ τοῦ ἤδη ἐξαρθέντος ἐμφυλίου πολέμου μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου. Εἰς ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ὁ Κικέρων, ἔδειξε, λέγουσιν, μεγάλην μικροψυχίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀμφίρρεπης, Γνωρίζω, λέγων, ποῖον ν' ἀποφύγω, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω εἰς ποῖον νὰ καταφύγω. Τέλος δὲ ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος τοῦ νικητοῦ, ἤγουν τοῦ Καίσαρος, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον προσκολληθεὶς εἰς τὸν Ὀκταυιανόν, τὸν μετέπειτα Αὔγουστον Καίσαρα ἐπονομασθέντα, ἔσυρε καθ' ἑαυτοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ὑπερασπιζομένου τότε διὰ ἰδιαιτέρους σκοπούς τὰ δίκαια τοῦ Καίσαρος. Ὁ δὲ Κικέρων ἠγωνίσθη γενναίως καὶ κατὰ τούτου τοῦ ἀντιπάλου του, συντάξας μάλιστα καὶ ἐκφωνήσας καὶ τοὺς Φιλιππικούς ἐκείνους Λόγους, τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ἦτον αὐτὸς ὁ Ἀντώνιος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς φρικτῆς ἐκείνης Τριανδρίας, γενομένης μεταξὺ Ἀντωνίου, Ὀκταυιανοῦ καὶ Λεπίδου, συνήργησεν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἐξοριοσθῇ ὁ Κικέρων, καὶ τέλος νὰ φονευθῇ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ κατὰ τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀχάριστον πατρίδα του, τὴν ὁποίαν, ὡς αὐτὸς εἶπε τότε, ἠλευθέρωσε πολλάκις ἀπὸ τοὺς πλέον μεγάλους κινδύνους. Ὡς Συγγραφεὺς δὲ θεωρούμενος ὁ Κικέρων, ὑπερέβη (λέγουσι τινες) καὶ αὐτὸν τὸν Δημοσθένην εἰς τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, τὸν Ξενοφῶντα εἰς τὴν ἀφέλειαν καὶ ἡδύτητα, τὸν Πλάτωνα εἰς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν, καὶ ἄλλους εἰς ἄλλα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὑπερβολή· τὸ ἀληθὲς εἶναι (λέγουσιν ἄλλοι), ὅτι αὐτὸς ἐμιμήθη εὐτυχῶς τοὺς ἀθανάτους ἡμῶν προγόνους, καὶ ἀπεκατέστη τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς εὐφραδείας, καθὼς τὸν ἀποδεικνύουσι καὶ τὰ μέχρι τοῦδε σωζόμενα Συγγράμματά του, τὰ ὁποῖα διαιροῦνται εἰς Ῥητορικά, Φιλοσοφικά, καὶ Ἐπιστολάς. Καὶ ἐκ μὲν τῶν Ῥητορικῶν σώζονται Λ'. Λόγοι (Orationes) 59 περὶ διαφόρων ὑποθέσεων. Β'. Περὶ Ῥητορικῆς Εὑρέσεως (De Rhetoricae Inventione) βιβλία δύω. Γ'. Περὶ Ῥήτορος (De Oratore) βιβλία τρία. Δ'. Βρούτος, ἢ περὶ τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων (Brutus, seu de claris Oratoribus). Ε'. Ῥήτωρ, ἢ περὶ ἀρίστου γένους τοῦ λέγειν (Orator, seu de optimo genere dicendi). Ϛ'. Τόποι (Topica). Ζ'. Περὶ Ῥητορικῆς Διαιρέσεως (De Rhetoricae Partitione). Η'. Περὶ ἀρίστου γένους τῶν Ῥητόρων (De optimo Oratorum genere). — Ἐκ δὲ τῶν Φιλοσοφικῶν Α'. Ζητήματα Ἀκαδημαϊκά (Academicae Quaestiones). Β'. Περὶ Τελῶν, ἤτοι περὶ τοῦ τέλους τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν (De Finibus bonorum et malorum). Γ'. Τουσκουλανικῶν Ζητημάτων (Tusculanarum Quaestionum) βιβλία πέντε. Δ'. Περὶ Φύσεως Θεῶν (De Natura Deorum) βιβλία τρία. Ε'. Περὶ Μαντείας (De Divinatione) βιβλία δύω. Ϛ'. Περὶ Νόμων (De Legibus) βιβλία τρία. Ζ'. Περὶ Εἱμαρμένης (De Fato). Η'. Περὶ τοῦ Παντός (De Universo). Θ'. Περὶ τῶν Καθηκόντων (De Officiis) βιβλία τρία. Γ'. Περὶ Γήρως (De Senectute). ΙΑ'. Περὶ Φιλίας (De Amicitia). ΙΒ'. Παράδοξα (Paradoxa). ΙΓ'. Ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος (Scipionis Somnium), τοῦ ὁποίου σώζεται καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. — Ἐκ δὲ τῶν Ἐπιστολῶν Α'. Ἐπιστολῶν πρὸς τοὺς Οἰκείους (Ad Familiares) βιβλία δεκαέξ, αἱ ὁποῖαι καὶ πρὸς Διαφόρους (Ad Diversos) ἐπιγράφονται. Β'. Πρὸς τὸν Ἀττικὸν (Ad Atticum) ὁμοίως βιβλία δεκαέξ. Γ'. Πρὸς Κόϊντον τὸν ἀδελφόν του (Ad Q. Fratrem) βιβλία τρία. Δ'. Πρὸς Βροῦτον (Ad Brutum) Ἐπιστολαὶ 25. Ε'. Ἀποσπασμάτια Ῥητορικά, Φιλοσοφικά, Ποιητικά, Ἱστορικά, Πολιτικά, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Λειψίᾳ, 1814-1821, 8, εἰς τόμους εἴκοσι, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Κίκονες (Cicones), λαοὶ ἀρχαῖοι καὶ ἄγριοι τῆς Θράκης, μεταξὺ Ἔβρου καὶ Μέλανος κόλπου κατοικοῦντες.

Κικύννα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κικυννεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Κικυννόθεν).

Κιλικία (Μέρος τῆς Καραμανίας), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καππαδοκίας, Παμφυλίας, Μεσογείου Θαλάσσης, καὶ Συρίας κειμένη, τῆς ὁποίας τὸ μὲν δυτικὸν μέρος ὀνομάζεται Τραχεῖα, ἡ Ἰσαυρία, τὸ δὲ ἀνατολικόν, Πεδιάς (Κάτοικ. Κίλιξ).

Κίλλα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν κειμένη.

Κιμμέρια (Τσιουμέρκα), ὄρη τῆς Ἠπείρου, πλησίον τῶν Ἰωαννίνων κείμενα.

Κιμμέριος, ἢ Κιμμερικός. Ζ. Βόσπορος.

Κίμωλος (ὅθεν ἡ Κιμωλία γῆ, ἤγουν τὸ ἀσπρόχωμα), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κιμώλιος).

Κίνναμος. Ζ. Ἰωάννης Κίνναμος.

Κινναμοφόρος, χώρα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἕλη ἐκπηγάζει ὁ Νεῖλος ποταμός.

Κίνυψ, ἡ Κίνυφος (Βάδι Κουαχάμ), ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων.

Κιρκαῖον, ἢ Κίρκης ἱερὸν (*Monte Circello*), λιμὴν ἀξιόλογος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον.

Κίρκη (Circe), θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, Βασιλέως τῆς Κολχίδος, καὶ τῆς Ἑκάτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, καὶ μάγος περίφημος. Αὐτη φονεύσασα πρῶτον διὰ τῶν μαγειῶν της τὸν ἄνδρα της, ἔμεινεν αὐτὴ Βασίλισσα τῆς Σαρματίας· ἀλλὰ φανεῖσα τυραννικὴ πρὸς τοὺς ὑπηκόους της, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐλθοῦσα, κατώκησεν εἰς τὴν Αἶαν, νῆσον τῆς Τυρρηνίας. Ἐκεῖ δὲ διατρίβουσα, μετεμόρφονε μὲ τὴν μαγικήν της ῥάβδον, ὅσους κατὰ δυστυχίαν ἤθελον πέσει εἰς τὴν νῆσον της, εἰς λίθους, ζῶα, καὶ τὰ τοιαῦτα, καθὼς μετεμόρφωσε καὶ τοὺς ἑταίρους τοῦ Ὀδυσσέως εἰς χοίρους, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ὀδυσσεύς.

Κίρρα (Λιμὴν τοῦ Σάλωνος), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Κιρραῖος).

Κισσός, λιμὴν τῶν Ἐρυθρῶν, πόλεως τῆς Ἰωνίας.

Κίτιον (Χίτι), πόλις τῆς Κύπρου, πατρὶς Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Κιτιεύς).

Κιτταῖον, ἢ Κίττιον, ὄρος τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἠπείρου κείμενον.

Κλαζομεναὶ (Κελισμὰν), πόλις τῆς Ἰωνίας, εἰς τὰ παράλια τῆς Σμύρνης κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἀναξαγόρου (Κάτοικ. Κλαζομένιος).

Κλάνις, ἢ Κλάνις (*Chiana*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, μεταξὺ Καπύης καὶ Κύμης ῥέων.

Κλάρος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὀνομαστὴ ποτὲ διὰ τὸ χρηστήριον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κλαύδιος Ἀιλιανός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πραινέστην, πόλιν τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος Φιλοστράτου τοῦ Νεωτέρου χρηματίσας, ὅστις λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι δὲν ὑπῆγε ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅμως ἐγνώριζεν ἀκριβῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ εἶχε μεγάλην ἕξιν εἰς αὐτὴν, ὥστε Μελίγλωσσος καὶ Μελίθεγγος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὠνομάζετο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Α'. Περὶ Ζώων ἰδιότητος βιβλία δεκαεπτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Γρωνοβίου ἐν Λονδ. 1744, 4, εἰς τόμους δύω μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Β'. Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Γρωνοβίου Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1731, 4, εἰς τόμους δύω, ὁμοίως μετὰ διαφόρων Σημειώσεων· καὶ ἐν Παρισίοις Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Α. Κοραῆ, 1805, 8, μετὰ τῶν σωζομένων Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ,

καὶ Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Γ'. Ἐπιστολαὶ Ἀγροικαὶ 20, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλαύδιος Ἀιλιανός, Τακτικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρβα, Τραϊανοῦ, καὶ Ἀδριανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψε Τακτικὰ, τὰ ὁποῖα παλαιόθεν ἀπεδίδοντο εἰς τὸν εἰρημένον Αἰλιανόν, τὸν Συγγραφέα τῆς Ποικίλης Ἱστορίας, καὶ διὰ τοῦτο καὶ συνεξεδόθησαν πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1613, 4, μετὰ τῶν Τακτικῶν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ.

Κλαύδιος Γαληνὸς, υἱὸς τοῦ Νίκωνος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Πέργαμον, πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἀφ' οὗ ἐσπούδασε τὴν Μαθηματικὴν καὶ Φιλοσοφίαν, ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν Ἰατρικὴν τέχνην, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε νὰ νομίζεται ὁ περιφημότατος Ἰατρὸς μετὰ τὸν Ἱπποκράτην. Περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆγε καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν τότε καθέδραν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖθεν μεταβὰς εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθέντα πολλάκις κατ' ἰδίαν, καὶ ὅλα ὁμοῦ Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1821-1825, 8, εἰς τόμους δέκα.

Κλαύδιος Κλαυδιανὸς (Claudius Claudianus), Γάλλος, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀλεξανδρεύς, Ποιητὴς τοῦ καιροῦ του περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1760, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Κλαύδιος Πτολεμαῖος, Γεωγράφος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου, καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ἀλεξανδρεὺς ὀνομάζεται. Συνέγραψεν Ἀστρονομικὰ, Γεωγραφικὰ καὶ Μαθηματικὰ, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Κλεάνθης, ὁ ἐκ τῆς Ἄσσου, πόλεως Αἰολικῆς, Στωϊκὸς Φιλόσοφος καὶ Ποιητής. Οὗτος φλεγόμενος ἀπὸ τῆς μαθήσεως τὸν ἔρωτα, ὑπῆγεν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ μόνον τέσσαρας δραχμὰς, ὡς λέγουσι, καὶ ἔγεινεν ἀκροατὴς τοῦ τότε περιφήμου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ. Διὰ δὲ τὴν μεγάλην του πτωχίαν ἠναγκάζετο τὴν μὲν νύκτα νὰ δουλεύῃ μὲ μισθὸν εἰς τοὺς κηπουρούς, ἀντλῶν ὕδωρ (διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Φρεάντλης ἐπωνομάσθη), καὶ τὴν ἡμέραν νὰ σπουδάζῃ. Τοῦτο μαθόντες οἱ κριταὶ, καὶ θαυμάσαντες τῆς ζωῆς του τὸν τρόπον, διώρισαν

εἰς τὸ ἑξῆς ἀπὸ τὸ Κοινὸν τὰ ἔξοδά του. Ὁ Κλεάνθης μ' ὅλον ὅτι ἦτον βραδύνους καὶ ἀργὸς εἰς τὸ μανθάνειν, ἔγεινε διὰ τῆς ἀδιακόπου ἐπιμελείας του ὁ περιφανέστατος τῶν ἀκροατῶν τοῦ Ζήνωνος, καὶ διάδοχος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ζήσας δὲ βίον μακρὸν, ἀσιτήσας ἀπέθανεν. Οὗτος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λαερτίου, συνέγραψε πλεῖστα Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως μόνον ὁ εἰς τὸν Δία ὕμνος του σώζεται, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Ποιημάτων τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναικῶν τοῦ Οὐρσίνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλεῖδες, ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς κείμενον.

Κλειδήμος, ἢ Κλειτόδημος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικὸς καὶ Ποιητής. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς βιβλία δώδεκα, καὶ ἄλλα τινὰ, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Κλέοβις (Cleobis) καὶ Βίτων, ἦσαν υἱοὶ τῆς Κυδίππης, Ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας. Ἐπειδὴ ποτε ἠργοπόρησαν νὰ ἔλθουν τὰ ὑποζύγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ ἡ Κυδίππη εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτης τῆς Θεᾶς, οἱ δύω οὗτοι υἱοί της ζευχθέντες ἀντὶ τῶν ὑποζυγίων, ἔσυραν τὴν ἅμαξαν ἕως εἰς τὸ ἱερόν. Ἡ δὲ Κυδίππη θαυμαζομένη καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐτεκνίαν της, παρεκάλεσε τὴν Θεὰν νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ μὲ τὸ πλέον ὠφέλιμον δῶρον, καὶ οὕτω μετὰ τὴν εὐωχίαν κοιμηθέντες, δὲν ἐξύπνησαν πλέον.

Κλεωναὶ, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, μεταξὺ Ἄργους καὶ Κορίνθου κειμένη (Κάτοικ. Κλεωναῖος).

Κλήμης Ἀλεξανδρεύς. Ζ. Τίτος Φλάβιος Κλήμης.

Κλήμης, Ῥωμαῖος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ῥώμην, κ' ἐχρημάτισε συνοδοιπόρος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ προστάτης τῆς ἐν Ῥώμῃ Ἐκκλησίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Κανόνες τῶν Ἀποστόλων Β'. Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων 20. Γ'. Δύω Ἐπιστολαὶ πρὸς Κορινθίους. Δ'. Περίοδοι Πέτρου, ἢ Πράξεις εἰς βιβλία δέκα. Ε'. Ὁμιλίαι 19. Ϛ'. Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ κατ' ἰδίαν, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἀμστελοδ. 1724.

Κληρομαντεία, ἢ ψηφομαντεία, ἡ μὲ κλήρους, ἢ ψήφους γινομένη μαντεία· ἦσαν δὲ οἱ κλῆροι, κύβοι, ἀστράγαλοι, κύαμοι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Κλίμαξ, ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Λυκίαν, πρὸς τὰ σύνορα τῆς Παμφυλίας κείμενον.

Κλύμενος (Clymenus). Ζ. Ἀρπαλύκη.

Κλυταιμνήστρα (Clytaemnestra). Ζ. Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης, Κάστωρ.

Κλυτία (Clytia). Ζ. Λευκοθόη.

Κλωθώ (Clotho). Ζ. Μοῖραι.

Κνημὶς, ἀκρωτήριον τῆς Λοκρίδος, καὶ λιμὴν αὐτόθι ὁμώνυμος.

Κνίδος (Πόρτο Γενουβέζε), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Κνίδιος).

Κνωσσὸς (Κυνώσσα), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Κρήτης ὁμώνυμος (Κάτοικ. Ἐκ Κνωσσοῦ).

Κόγχη, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν κειμένη.

Κοδηνός. Ζ. Γεώργιος Κοδηνός.

Κόδρος (Codrus), ἔσχατος Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ἐχοντες οἱ Πελοποννήσιοι, ἢ οἱ Δωριεῖς πόλεμον μὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἠρώτησαν τὸ μαντεῖον περὶ τῆς ἐκβάσεως αὐτοῦ· ὁ δὲ χρησμὸς τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι ἂν θέλουν νὰ νικήσωσι, νὰ μὴ φονεύσουν τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Κόδρος, ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του. Ὅθεν ἐνδυθεὶς ὡς ἕνας ἁπλοῦς στρατιώτης, ὑπῆγε διὰ νυκτὸς εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ ἐφονεύθη ὑπό τινος ἄλλου στρατιώτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐπίτηδες εἶχε παροξύνει. Οἱ δὲ Δωριεῖς ἀκούσαντες τοὺς Ἀθηναίους νὰ ζητῶσι τὸ πτῶμα τοῦ Βασιλέως των, καὶ φοβηθέντες τοῦ χρησμοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμησαν τὸν Κόδρον ὡς Ἥρωα, καὶ νομίζοντες, ὅτι πλέον δὲν θέλουν εὑρεῖ ἄλλον Βασιλέα ἀντάξιον αὐτοῦ, ἀκύρωσαν τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, κ' ἐψήφισαν τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Μέδοντα Ἄρχοντα διὰ βίου, ὅστις καὶ ἀπέθανεν εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα, ἀρχοντεύσας ἔτη εἴκοσι καὶ ἑπτά.

Κοδωκίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κοδωκίδης).

Κοίλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐκ Κοίλης).

Κοίλη Συρία (Χαλεπία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου τῶν ὀρέων κειμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο Κοιλόσυρες, καὶ Συροφοίνικες.

Κοϊντιλιανός. Ζ. Ἀριστείδης Κοϊντιλιανός.

Κόϊντος, ἢ Κυΐντος, Καλαβρὸς, ἢ, κατ' ἄλλους, Σμυρναῖος. Συνέγραψε Ποίημα Ἡρωϊκὸν εἰς 14 βιβλία, Ὁμήρῳ παραλειπόμενα, ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξιστορεῖ τὰ συμβάντα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἕκτορος ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1734, 8, ὑπὸ τοῦ Πώπου, μετὰ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Σκαλιγήρου.

Κοῖος (Coeus), εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Φοίβης, τὴν Ἀστερίαν καὶ τὴν Λητώ.

Κολοσσαὶ ἢ Κολασσαὶ, καὶ μετέπειτα Χῶναι (Κονὸς), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν, πρὸς τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἔ-

γραψεν ὁ Θεῖος Παῦλος τὴν (Πρὸς Κολασσαεῖς) Ἐπιστολήν του.

Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου, Ζ. Ῥόδος.

Κολουβρακία. Ζ. Ὀριοῦσσα.

Κολοῦθος, ἢ Κόλουθος, ὁ ἐκ Λυκοπόλεως τῆς Αἰγύπτου. Συνέγραψε Ποιημάτιον Ἡρωϊκὸν, Ἁρπαγὴ Ἑλένης, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεούαρδίᾳ, 1747, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Κολουμέλλας (Columella) Μοδεράτος, Ἱσπανὸς, ἀνὴρ πολυμαθὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Συνέγραψε μὲ καθαρὸν Λατινισμὸν καὶ μεγάλην ἀκρίβειαν Περὶ Γεωργικῆς (De re Rustica) βιβλία δώδεκα, Σύγγραμμα πολλὰ ὠφέλιμον, μάλιστα εἰς τοὺς ἐραστὰς τῆς Γεωργικῆς, καὶ προσέτι Περὶ Δένδρων (De Arboribus) βιβλίον ἕν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1735, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Κολοφὼν (Ἰταλ. Belvedère, ἢ Βαρβαρ. Sigatsik), πόλις περίφημος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Κολοφώνιος). Ἀπὸ τοὺς κατοίκους ταύτης τῆς πόλεως, οἵτινες ὅπου καὶ ἂν ἐπροσκαλοῦντο σύμμαχοι διέλυον εὐθὺς τὸν πόλεμον, ἀγαθοὶ ὄντες πολεμισταὶ, ἐξῆλθε καὶ ἡ «Τὸν Κολοφῶνα ἐπιθέσθαι» Παροιμία, σημαίνουσα τὴν τελειότητα τινὸς ἐπιχειρήματος.

Κολυττὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Κολυττεύς).

Κολχὶς (Μιγγρελία), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Καυκάσου, Ἀρμενίας, Εὐξείνου Πόντου, καὶ Ἰβηρίας κειμένη, ἡ αὐτὴ καὶ Λαζικὴ, ἢ Λαζία ἀπὸ τοὺς κατοικήσαντας εἰς αὐτὴν Λαζούς (Κάτοικ. Κόλχος, ἢ Κόλχιος).

Κολωνὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Κολωνεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Κολωνῆθεν).

Κομαιθὼ (Comaetho). Ζ. Ἀμφιτρύων.

Κομαιθὼ, Ἱέρεια τοῦ κατὰ τὴν Ἀχαΐαν ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ ἐρθάρη ὑπό τινος Μελανίππου, ὠργίσθη ἡ Θεά, καὶ ἔπεμψε θανατηφόρον νόσον εἰς τοὺς κατοίκους· αὐτοὶ δὲ ἐθυσίασαν καὶ τοὺς δύω αὐτοὺς εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου ἔπρεπε νὰ θυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νέαν καὶ ἕνα νέον, ἕως ὅτου νὰ φέρῃ τις ἐκεῖ κανένα ξένον Θεόν. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος ἔφερεν ἐκεῖ ὁ Εὐρύπυλος τὸ ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἡ ἀπάνθρωπος ἐκείνη θυσία.

Κόμανα Καππαδόκεια (Ἐλ Βοστὰν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν.

Κόμανα Ποντικὰ (Τοκὰτ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον κειμένη.

Κομμαγηνὴ, ἐπαρχία τῆς Συρίας, πρὸς τὰ βόρεια αὐτῆς

κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Κομμαγηνῆς).

Κονθύλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κονθυλεύς).

Κονιβρίγη (Coimbria), πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Λυσιτανίαν κειμένη.

Κοννίδια, ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας, τελουμένη κατὰ τὴν ἑβδόμην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνὸς εἰς τιμὴν τοῦ Κοννίδου, παιδαγωγοῦ τοῦ Θησέως.

Κόνων, Γραμματικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Συνέγραψε πεντήκοντα Διηγήσεις μυθικὰς πρὸς Ἀρχέλαον, τὸν Βασιλέα τῆς Καππαδοκίας, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γαλέου Συλλογὴν τῶν Μυθολογικῶν Συγγραμματίων.

Κοπρεὺς, κῆρυξ τοῦ Εὐρυσθέως, ὅστις πεμφθεὶς παρ' αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς Ἀθηναίους νὰ διώξωσι τοὺς Ἡρακλείδας, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Εἰς δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐπροπορεύοντο νέοι μέλανα ἱμάτια ἐνδεδυμένοι, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Κορακαὶ (Παλαιόπυργος), πόλις ἀρχαία τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Κορακαῖος, ἢ Κορακαιεύς).

Κόρδυβα, καὶ Κορδύβη (Cordova), πόλις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Βαιτικήν.

Κόρη. Ζ. Περσεφόνη.

Κορινθιακὸς κόλπος, ἡ διαχωρίζουσα τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα θάλασσα πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ὅστις ἐμποδίζει τὴν παντελῆ αὐτῆς διαχώρισιν. Ζ. Ἰσθμός.

Κόρινθος (Κόρθος), πόλις ποτὲ λαμπρὰ καὶ ἐπίσημος τῆς Πελοποννήσου, ἐντὸς τοῦ Ἰσθμοῦ κειμένη, ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἀχαΐας, τῆς ὁποίας ἡ ἰσχυρὰ Ἀκρόπολις ὠνομάζετο Ἀκροκόρινθος (Κάτοικ. Κορίνθιος).

Κόρινναι, ἡ Κορίννη Ποιήτρια, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας, καὶ ἐχρημάτισε μαθήτρια μὲν τῆς Μύρτιδος, ἄλλης Ποιητρίας, καὶ νικήτρια τοῦ Πινδάρου, λαβοῦσα πεντάκις αὐτὴ τὸ βραβεῖον παρὰ τὸν Πίνδαρον. Σῴζονται καὶ αὐτῆς ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρσίνου Συλλογὴν τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναικῶν, καὶ ἄλλων.

Κόρκυρα, ἡ Κέρκυρα, καὶ πρότερον Σχερία, καὶ νῆσος τῶν Φαιάκων ἡ αὐτὴ (Κορφοὶ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀποικία τῶν Κορινθίων (Κάτοικ. Κορκυραῖος, ἢ Κερκυραῖος).

Κορνήλιος Νέπως (Cornelius Nepos), ἐξ Ὀστιλίας, πολίχνης πλησίον τῆς Βερώνης, Συγγραφεὺς γλαφυρώτατος, ἤκμαζε, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ συνέγραψε μὲ μεγάλην εὐφράδειαν καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν πλεῖστα Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ὅλα ἐχάθησαν. Τὴν σήμερον σῴζονται αὐτοῦ Α'. Βιογραφία εἴκοσιν ἐξόχων Στρατηγῶν τῆς Ἑλ-

λαίδος. Β. Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν Βασιλέων βιογραφίας. Γ. Βιογραφία τοῦ Ἀμίλκα, τοῦ Ἀννίβου, Κάτωνος τοῦ Πορκίου, καὶ Τίτου Πομπωνίου τοῦ Ἀττικοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀφιερόνει καὶ τοὺς εἴκοσιν εἰρημένους βίους τῶν Στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ δύω τελευταῖαι βιογραφίαι εἶναι, λέγουσι, πιθανὸν νὰ ἀπεσπάσθησαν κατ' ἐπιτομὴν ἀπὸ ἄλλο βιβλίον, διαλαμβάνον πλατύτερον περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, τὸ ὁποῖον πλέον δὲν σώζεται, καθὼς καὶ ἄλλα πολλά, ἀναφερόμενα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ ὑπὸ τοῦ Κατούλλου, Σωσιπάτρου, Ἀύλου Γελλίου, καὶ ἄλλων. Οὗτοι δὲ οἱ διασωθέντες βίοι ἀπεδίδοντο διὰ πολὺν καιρὸν εἰς τινα Αἰμίλιον Πρόβον (εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα καὶ ἐξεδόθησαν πολλάκις), ἀκμάσαντα ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου, ὅστις αὐτιγράψας αὐτοὺς ἔκτινος ἀρχαίου Κώδικος, τοὺς ἐπρόσφερε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐκ τούτου ἐνομίσθη ὑπὸ πολλῶν καὶ Συγγραφεὺς αὐτῶν, ἐξ ἀπάτης μάλιστα τινὸς Ἐπιγράμματος, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Πρόβου, ἢ τὴν λέξιν Probus (χρηστὸς, δόκιμος), συνωνυμοῦσαν μὲ τὸ ὄνομά του. Cornelii Nepotis Vitae excellentium Imperatorum (Graecorum) μετὰ τῶν λοιπῶν ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ, 1816, 8, μετὰ Ἰταλικῶν Σημειώσεων ἐν τῷ τέλει, καίτινος Γεωγραφικοῦ Λεξικοῦ. Οἱ αὐτοὶ δὲ βίοι ἐξεδόθησαν τὸ δεύτερον ἐν Βενετίᾳ, μεταφρασμένοι εἰς τὴν γλῶσσαν μας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σπυρίδωνος Βλαντῆ, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων ἐν τῷ τέλει.

Κορνήλιος Σεβῆρος (Cornelius Severus), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Λύγούστου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ποίημα, Ἄιτνη, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Κορκονδάμη, πόλις τῆς Κολχίδος, πλησίον τοῦ Κιμμερικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Κορκονδαμίτης).

Κορρόδουνον, πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ κειμένη.

Κορσικὴ (*Corsica*), ἡ ποτὲ Κύρνος, νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Σαρδοῦς κειμένη (Κάτοικ. Κορσὸς, ἢ Κόρσος).

Κορύβαντες (Corybantes), Κούρητες, καὶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ἢ Ῥέας, πρὸς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὕτη ἡ Θεὰ τὸν Δία, διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψωσι. Z. Ζεύς.

Κορυδαλλὸς, ἢ Κορυδαλὸς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κορυδαλλεύς)· καὶ ὄρος αὐτόθι ὁμώνυμον, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος.

Κορυνήτης (Corynetes), ὁ Περιφήτης, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, καὶ

ληστὴς περίφημος, ὅστις διατρίβων εἰς τὴν Ἐπιδαυρίαν, ἐφόνευεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μ' ἓν ῥόπαλον Κορύνη λεγόμενον. Ἀλλ' ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς, τὸν ἐφόνευσε, καὶ ἐβάσταζεν εἰς τὸ ἑξῆς τὴν Κορύνην του πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀνδραγαθίας του, ὡς ὁ Ἡρακλῆς τὴν λεοντῆν.

Κορυφάσιον (Παλαιὰ Ναυαρία), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἀπέναντι τῆς Σφακτηρίας κείμενον (Κάτοικ. Κορυφασιεὺς, καὶ Κορυφάσιος).

Κορφίνιον (*San Perino*), πόλις τῆς Ἰταλίας κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη.

Κορώνεια (Καμάρα), πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς Λεβαδείας κειμένη (Κάτοικ. Κορωνεεύς).

Κορώνη (Βαλλιάδα), πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, κτισθεῖσα διὰ προσταγῆς τοῦ Ἐπαμινώνδου (Κάτοικ. Κορωναιεύς).

Κορωνὶς (Coronis), θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ὁποία ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξε πιστῶς τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα, ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, οὖσα ἀκόμη ἔγκυος. Ὁ δ' Ἀπόλλων εὐσπλαγχνισθεὶς, ἔλαβε τὸ βρέφος ἀπὸ τὴν κοιλίαν της, καὶ τὸ παρέδωκε νὰ τὸ ἀναθρέψῃ ὁ Χείρων, ὡς ἐρῆται ἐκεῖ.

Κοσκινομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κοσκίνου γινομένη μαντεία.

Κοσμᾶς, Αἰγύπτιος, ὅστις νέος ὢν ἀκόμη, ἔκαμε διαφόρους ὁδοιπορίας διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης εἰς τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ μάλιστα εἰς τὰς Ἰνδίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ἰνδικοπλεύστης ἐπονομάζεται· ὕστερον δὲ καθησυχάσας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἤγεινε Μοναχὸς, καὶ ἤρχισε νὰ συγγράφῃ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Τοπογραφία Χριστιανικὴ, ἤτοι δόξα τῶν Χριστιανῶν περὶ τοῦ Κόσμου, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. In Collect. Patr. Graec. Τόμ. Β'. Σελ. 1, μετὰ Σημειώσεων. Β'. Περιγραφὴ τῶν Φυτῶν καὶ Ζώων τῆς Ἰνδίας, ἐκδοθ. Ἑλλ. Γαλλ. *In Thevenots relation des divers Voyages curieux, Paris*, 1666.

Κοτιάειον (Κιουτάϊα), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Φρυγίαν (Κάτοικ. Κοτιαεύς).

Κοτύλιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κόττος (Cottus). Z. Ἑκατόγχειρες.

Κουρεῖον, ὄρος τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Κούρητες (Curetes). Z. Κορύβαντες.

Κουριάς, ἀκρωτήριον τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος κείμενον.

Κούριος Φορτουνατιανὸς (Curius Fortunatianus), Ἄρρος τὸ γένος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Γορδιανοῦ, καὶ Φιλίππου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συν-

ἔγραψε Περὶ τέχνης Ῥητορικῆς βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ. 1568, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Κουρνοῦτος. Ζ. Ἀγναῖος Κουρνοῦτος.

Κούρτιος (Curtius). Ζ. Κυΐντος Κούρτιος.

Κράγος, ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας, πρὸς δυσμὰς αὐτῆς κείμενον.

Κράνειον, τόπος σύνδενδρος πλησίον τῆς Κορίνθου, ὅπου συνήθως διέτριβε μὲ τὸ πιθάριόν του ὁ Διογένης ὁ Κυνικὸς Φιλόσοφος.

Κραννών, πόλις τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Πελασγιώτιδα, πλησίον τῆς Ὄσσης κειμένη (Κάτοικ. Κραννώνιος).

Κράτης, Θηβαῖος, Φιλόσοφος Κυνικός, καὶ μαθητὴς τοῦ περιβοήτου Διογένους. Οὗτος πωλήσας ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ συνάξας ἱκανὰ χρήματα, τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν Θάλασσαν, ἢ, κατ' ἄλλους, διαμοιράσας αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχούς, ἔζησεν εἰς τὸ ἐξῆς ζωὴν πτωχοτάτην μετὰ τῆς γυναικός του Ἱππαρχίας, καὶ ἀπέθανεν εὐθύμως, φθάσας εἰς γῆρας βαθύτατον. Συνέγραψε Τραγῳδίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται μόνον μικρὸν ἀποσπασμάτιον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν. Φέρονται δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου καὶ 14 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου.

Κρατῖνος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας, ἄνθρωπος αὐστηρὸς καὶ θηκτικός, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν, καὶ Φιλοπότης ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμῳδιῶν σώζονται ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Κράτος (Cratus). Ζ. Παλλας.

Κρεῖος (Creus), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Εὐρυβίαν, θυγατέρα τοῦ Πόντου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀστραῖον, τὸν Πάλλαντα, καὶ τὸν Πέρσην.

Κρεμώνη (*Cremona*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, πρὸς τὸ Μεδιόλανον (Κάτοικ. Ἐκ Κρεμώνης).

Κρέουσα (Creusa). Ζ. Αἰνείας. — Ξοῦθος.

Κρεσφόντης (Cresphontes). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Κρέων (Creon). Ζ. Λάϊος. — Μήδεια.

Κρηθεύς (Cretheus), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς Ἐναρέτης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ. Οὗτος ἀπατήσας τὴν ὡραίαν Τυρώ, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω τέκνα, τὸν Πελίαν καὶ τὸν Νηλέα, τὰ ὁποῖα καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν ἔρημον διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀδελφοῦ του. Εὑρὼν δὲ αὐτὰ ὁ ἱπποφορβὸς τοῦ Σαλμωνέως, τὰ ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς, καὶ ἀφ' οὗ ἠυξήθησαν, ἐγνώρισαν τὴν μητέρα των, καὶ τὴν ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῆς μητρυιᾶς

της. Ἡ φήμη ἔλεγεν, ὅτι αὐτοὶ εἶχον γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, μεταμορφωθέντα εἰς τὸν Ἐνιπέα ποταμόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσύχναζεν ἡ Τυρώ, ἀγαπῶσα αὐτὸν ἐρωτικῶς. Κατ' ἄλλους δέ, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸν εἰρημένον Κρηθέα, ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν Τυρὼ εἰς νόμιμον γυναῖκα του.

Κρήτη, νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, μεταξὺ τοῦ Μαλέου ἀκρωτηρίου, τῆς Λακωνικῆς, καὶ τῆς Ῥόδου κειμένη (Κάτοικ. Κρής). Ἐνταῦθα διέτριβεν ἕνας ταῦρος ἀμετρήτου μεγέθους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ στόμα καὶ τοὺς μυκτῆρας ἐξήρχετο πῦρ ἀδιάκοπον, κ' ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν νῆσον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, πιάσας αὐτὸν, τὸν ἔφερε ζωντανὸν εἰς τὰς Μυκήνας.

Κρῖνις (Crinis), Ἱερεὺς τοῦ ἐν Μυσίᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸ τοῦ Χρύσου χρηματίσας. Ζ. Σμίνθος.

Κριὸς (Crius), Σπαρτιάτης, καὶ Μάντις τὸ ἐπάγγελμα, ὅστις ἐδίδαξε τοὺς Ἡρακλείδας τὸν τρόπον τοῦ νὰ κυριεύσωσιν εὐκόλως τὴν Σπάρτην.

Κριοῦ μέτωπον (Ἄϊα), ἀκρωτήριον τῆς Ταυρίδος.

Κρίσσα (Χρισσὸ, ἢ Κρισσὸ), πόλις τῆς Φωκίδος παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Κρισσαῖος).

Κρισσαῖος κόλπος, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τὴν πόλιν Κρίσσαν παρονομασθείς.

Κριῶα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κριωεὺς, καὶ Ἐπιῤῥ Κριῶθεν).

Κρομμύων, ἢ Κρομμυὼν πόλις καὶ λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ τόπος, ὅπου διέτριβεν ἡ Κρομμυωνία λεγομένη Σῦς (Crommyonia Sus), θηρίον ἄγριον καὶ μάχιμον, τὴν ὁποίαν καταπολεμήσας ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, ὅταν ὑπῆγαινεν ἀπὸ τὴν Τροιζῆνα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κρόνια (Saturnalia), ἑορτὴ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καθ' ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμπον πρὸς ἀλλήλους φιλικὰ δῶρα, καὶ συνευωχοῦντο καὶ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν, ὑπηρετοῦντες αὐτούς, καὶ ὑπηρετούμενοι διαφόρως ὑπ' αὐτῶν, θέλοντες νὰ φανερώσωσι μὲ τοῦτο τὸν χρυσοῦν ἐκεῖνον Αἰῶνα, ὅστις διῆρκεσε μόνον ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Αἰών.

Κρόνος (Saturnus), ὁ νεώτατος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Οὗτος παραλαβὼν τὴν βασιλείαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ πατρός του, ἐσυμβιώνησε μὲ τὸν μεγαλήτερον ἀδελφόν του Τιτᾶνα νὰ μὴν ἀναθρέψῃ ἀρσενικὸν παιδίον, διὰ νὰ ἐλθῃ ἔπειτα ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ γυνή του Ῥέα φυλάξασα τὴν ζωὴν τοῦ Διός, ἔγεινεν αἰτία νὰ καταπο-

λεμηθῆ ἀπὸ τὸν Τιτᾶνα ὁ Κρόνος, καὶ νικηθεὶς νὰ φυλακωθῆ, ἕως ὅτου ἐλθὼν ὁ Ζεὺς εἰς ἡλικίαν, τὸν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ δεσμά. Φανεὶς δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Δία ἐπίβουλος, ἐδιώχθη παντάπασιν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ἰανὸν, ὅπου εὐλογήσας τὴν γῆν ἐκείνην, τὴν ἔκαμε νὰ ἀναδίδῃ ἀφ' ἑαυτῆς παντοίων εἰδῶν καρπούς, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ὠνομάσθη χρυσοῦς Αἰών. Τὸ δ' ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ Κρόνος καταφυγὼν ἴσως ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου τὴν Γεωργικὴν, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἐπωφελεῖς τέχνας, αἱ ὁποῖαι ἕως τότε ἦσαν ἄγνωστοι εἰς αὐτούς. Παραστένεται δὲ ὁ Κρόνος γέρων μεγαλόσωμος καὶ φαλακρὸς, μὲ μεγάλην γενειάδα, πολλάκις δὲ καὶ μὲ πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους, καὶ βαστάζων εἰς μὲν τὴν δεξιάν του χεῖρα δρέπανον, ἢ ἅρπην, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν, βρέφος ὡς μέλλων νὰ τὸ καταπίῃ, ἢ ὄφιν, ὅστις δάκνει τὴν οὐρὰν του. Πολλάκις δὲ παραστένεται βαστάζων καὶ ὡρολόγιον εἰς τὴν χεῖρα του, διότι ὁ Κρόνος ἀναλογεῖ μὲ τὸν χρόνον, ὅστις γεννᾷ καὶ φθείρει τὰ πάντα, καὶ διὰ τοῦτο ἐμυθολογήθη, ὅτι αὐτὸς κατέτρωγεν ὅλα τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ἐγέννα εἰς αὐτὸν ἡ Ῥέα, ἡ θυγατὴρ τῆς Γῆς, καὶ γυνὴ αὐτοῦ.

Κρότων, ἢ Κρότωνα (*Crotona*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγαλὴν Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Κροτωνιάτης).

Κρούα, ἢ Κρόϊα. Ζ. Ἐρίβοια.

Κρουνοί. Ζ. Διονυσιούπολις.

Κρωπία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κρωπίδης).

Κτησίας, Κνίδιος, Ἱστορικὸς καὶ Ἰατρὸς, καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, ἤκμαζεν ἐπὶ Ἀρταξέρξου καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στράτευμα εὑρίσκετο ὡς Ἰατρός. Εἰς δὲ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κύρου, ἔπεσε καὶ αὐτὸς αἰχμάλωτος εἰς τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπήθη, Ἰατρεύσας αὐτοῦ μίαν πληγήν. Ὁ Κτησίας συνέγραψεν εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον Περσικὰ, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων εἰς 23 βιβλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναιρεῖ εἰς πολλὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Ξενοφῶντα, πλὴν καὶ αὐτοῦ αἱ διηγήσεις δὲν ἔχουσι πανταχοῦ τὸ ἀξιόπιστον, μ' ὅλον ὅτι λέγει, ὅτι αὐτὸς ἐδιηγήθη ὅσα μόνος εἶδε καὶ ἤκουσε, ἢ παρ' ἄλλων ἀξιοπίστων ἀνδρῶν ἀκριβῶς ἔμαθεν. Ὁ Κτησίας συνέγραψε προσέτι καὶ Ἰνδικὰ, ἤτοι τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια συνεξεδόθησαν μετὰ τῶν ἐκ τῶν Περσικῶν Ἑλλ. Λατ. ἐν Γοττίγγῃ, 1823, 8, καὶ αλλαχοῦ.

Κτησιφῶν, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κτησιφώντιος).

Κυάνεαι, ἢ Συμπληγάδες, νῆσοι, ἢ βράχοι ὕφαλοι, καὶ πολλὰ ἐπικίνδυνοι, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κλείουσαι τὸ Βυζάντιον.

Κυβέλη (Cybele). Ζ. Ῥέα.

Κυβομαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Κυδαθηναῖον, ἢ Κυδαθηναίων, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυδαθηναιεύς).

Κυδαντίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυδαντίδης).

Κυδίππη (Cydippe). Ζ. Ἀκόντιος. — Κλέοβις.

Κύδνος (Καράσουϊ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Κυδωνία (Χανιὰ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς νήσου Κρήτης (Κάτοικ. Κυδωνιάτης).

Κύζικος (Μιραμπιλιὰ), νῆσος τῆς Προποντίδος, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Κυζικηνός).

Κύθηρα (Τσερίγο), νῆσος εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἐσχατιὰν τῆς Λακωνίας, ὅπου ἀνετράφη, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐλατρεύετο ἡ Ἀφροδίτη (Κάτοικ. Κυθήριος).

Κύθηρον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυθήριος).

Κύθνος (Θερμιὰ), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Κύθνιος).

Κυϊντιλιανὸς (Quintilianus) Φάβιος, Ἱσπανὸς, Ῥήτωρ περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομιτιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος πρῶτος ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ φήμης τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ δημοσίου Καθέδρας εἰς διάστημα εἴκοσι χρόνων, θαυμαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν εὐγλωττίαν του καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀκροατῶν του. Ἡ μεγάλη του παιδεία, ἡνωμένη μὲ τὴν καθαριότητα τῶν ἠθῶν του, παρεκίνησε καὶ αὐτὸν τὸν Δομιτιανὸν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ ἐπομένως νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιῶν του. Συνέγραψεν ὁ Κυϊντιλιανὸς μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἀμίμητον γλαφυρότητα, καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν Α'. Ῥητορικῆς, ἢ Ῥητορικῶν Παιδευμάτων (Oratoriarum Institutionum) βιβλία δώδεκα, εἰς τὰ ὁποῖα πραγματεύεται πολυμαθῶς περὶ τῆς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνατροφῆς τοῦ βρέφους ὑπὸ τῶν ἰδίων γεννητόρων· περὶ τῆς ἐκμαθήσεως τῆς γλώσσης διὰ τῶν κανόνων τῆς Γραμματικῆς· περὶ τοῦ πότε πρέπει ν' ἀρχίζωσιν οἱ νέοι τὴν σπουδὴν, καὶ περὶ τῶν διδασκάλων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ διδάσκωνται· περὶ τῆς Ῥητορικῆς καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς· περὶ τοῦ Ῥήτορος, κτλ. ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1798-1816, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ Σημειώσεων. Β'. Γυμνάσματα Ῥητορικὰ, ἢ Μελέτας (Declamationes). Γ'. Διαλογον Περὶ τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων,

ἢ περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς διεφθαρμένης Εὐγλωττίας (De claris Oratoribus, seu de causis corruptae Eloquentiae), ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1692, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Κυΐντος Κούρτιος (Quintus Curtius) Ῥούφος, Συγγραφεὺς Λατῖνος, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς, συνέγραψεν εἰς δέκα βιβλία Ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἢ περὶ τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ (De rebus gestis Alexandri Magni), τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις 1822-1824, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, τῶν ἀναπληρωμάτων τοῦ S. Freinshemii, καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων.

Κύκλωπες (Cyclopes), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἄργης, Στερόπης, καὶ Βρόντης καλούμενοι, οἱ ὁποῖοι παρωνομάσθησαν οὕτω, διότι ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἕνα καὶ μόνον κυκλοτερῆ, τουτέστι στρογγύλον ὀφθαλμόν. Τούτων τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν φοβηθεὶς ὁ πατὴρ τῶν Οὐρανός, τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπειτα τοὺς ἠλευθέρωσαν οἱ Τιτᾶνες, καταπολεμήσαντες αὐτὸν τὸν Οὐρανόν. Λαβὼν δὲ ὁ Κρόνος τὴν βασιλείαν, καὶ φοβηθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν δύναμίν των, τοὺς ἐφυλάκωσε πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον, διορίσας καὶ τὴν Κάμπην νὰ τοὺς φυλάττῃ. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς φονεύσας ἰδιοχείρως αὐτὴν τὴν Κάμπην, τοὺς ἠλευθέρωσε, καὶ κατεσκεύασαν τὰ ὅπλα τῶν Θεῶν, μὲ τὰ ὁποῖα κατεπολέμησαν τοὺς Τιτᾶνας. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι Κύκλωπες, υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος, κατοικοῦντες εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ζῶντες ὡς ἄγριοι μὲ καρποὺς ἀγρίους, ζῶα, καὶ ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἀγνωστότατος καὶ ἀπηνεστάτος ἦτον ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τυφλωθεὶς Πολύφημος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Κύλικ. Ζ. Εὐριπίδης.

Κυλλήνη (Τρίκαρα), ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σπήλαιον γεννηθεὶς ὁ Ἑρμῆς, ἐπωνομάσθη Κυλλήνιος.

Κυλλήνη (Κλαρένσα), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἦλιδα (Κάτοικ. Κυλλήνιος).

Κύλων, Ἀθηναῖος, ὅστις θελήσας νὰ ἁρπάσῃ τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐκυρίευσε μὲ πολλοὺς ἄλλους συνωμότας τὴν ἀκρόπολιν. Πολιορκηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μὴ δυνάμενοι νὰ τοὺς σύρωσιν ἐκεῖθεν μὲ βίαν, τοὺς εἶπαν νὰ ἐξέλθωσι θεληματικῶς, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτοὺς, ὅτι δὲν θέλουν τοὺς πειράξει παντάπασιν· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξῆλθον, τοὺς ἐφόνευσαν ὅλους. Αὐτὴ δὲ ἡ παρανομία ὠνομάσθη Ἄγος Κυλώνειον, τὸ ὁποῖον ἐτάραττεν αὐτοὺς κατὰ καιρὸν μὲ διαφόρους δυστυχίας,

ἕως ὅτου ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κρήτην ὁ Ἐπιμενίδης, ἐκαθάρισε τὴν πόλιν ἀπὸ ταύτην τὴν μάστιγα.

Κύμη (Cuma), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο ἡ Κυμαία λεγομένη Σιβύλλα.

Κύμη (Φόϊα Νόβα), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Αἰολίδα κειμένη (Κάτοικ. Κυμαῖος).

Κύνθιον, ἢ Κύνθος, ὄρος τῆς νήσου Δήλου, μὲ ναὸν περικαλλῆ, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρτέμιδος (Κάτοικ. Κύνθιος).

Κῦνος, πόλις καὶ λιμὴν τῶν Λοκρῶν (Κάτοικ. Κύνιος, καὶ Κυναῖος).

Κυνὸς κεφαλαί, ὄρος τῆς Θετταλίας, συνιστάμενον ἐκ πολλῶν ὑψηλῶν λόφων.

Κυνόσαργες, τόπος εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἡρακλέα, εἰς τὸν ὁποῖον διέτριβον τὰ νόθα παιδία, τὸ ὁποῖον καὶ Γυμνάσιον ὠνομάζετο, διότι αὐτοῦ ἐγύμναζον οἱ παιδοτρίβαι τοὺς νέους.

Κυνόσουρα (Κάβο Σίδρο), μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὴν Εὔβοιαν ἐκνεῦον.

Κυνουρία, τόπος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα, περιμάχητος ποτὲ μεταξὺ Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων.

Κυνοφοντίς, ἑορτὴ τῶν Ἀργείων, τελουμένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἕκτην τοῦ Μεταγειτνιῶνος Μηνός, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφόνευον τοὺς εἰς λύσσαν ὑποκειμένους κύνας.

Κυπαρίσσιον (Ἀηδαλιά), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν.

Κυπάρισσος, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Κυπαρισσεύς).

Κυπριανὸς (Cyprianus) Καικίλιος, Καρχηδόνιος, πρῶτον Ἐθνικός, καὶ ὕστερον Χριστιανός, καὶ τῆς ἰδίας του πατρίδος Ἐπίσκοπος, μαρτυρήσας ἐπὶ Βαλεριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Συνέγραψε Λατινιστὶ μὲ ἄκραν πολυμάθειαν πλεῖστα Συγγράμματα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, τὰ ὁποῖα σῴζονται ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, τυπωθέντα ἐν Ὀξωνίᾳ, 1682, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κύπρος, νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Συρίας κειμένη (Κάτοικ. Κύπριος).

Κύρα, πόλις τῆς Περσίας εἰς τὴν Σογδιανὴν, παρὰ τὸν Ἰαξάρτην ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κυραῖος).

Κυρηναία, ἡ Κυρηναϊκὴ ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ τῆς μεγάλης Σύρτεως καὶ τῆς Αἰγύπτου κειμένη.

Κυρήνη (Κουρὶν, ἢ Κυρβὰν), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, ἡ μητρόπολις τῆς Κυρηναϊκῆς (Κάτοικ. Κυρηναῖος).

Κύριλλος, Ἀλεξανδρεύς, ἀνεψιὸς Θεοφίλου τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἀλεξανδρείας, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν Θάνατον ἔγεινε διάδοχος τοῦ θρόνου, καὶ ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τοὺς Ἑβραίους, ἐχθρὸς

ὢν θανάσιμος αὐτῶν, καὶ ὅλων τῶν Αἱρετικῶν. Τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα τοῦ Θείου τούτου Πατρὸς ἐξεδόθησαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1638, φύλ. εἰς τόμους ἓξ.

Κύρυλλος, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀλεξανδρέα, ἐχρημάτισε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος αὐτῆς διὰ συνδρομῆς καὶ βοηθείας Ἀκακίου, Ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείας. Ἀλλ' ἔπειτα ἐλθὼν εἰς μεγάλας φιλονεικίας μετ' αὐτοῦ διὰ τὰ πρωτεῖα, ἀπερρίφθη τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνέλαβε πάλιν μετὰ καιρὸν, ἀθωωθεὶς ἐπὶ Συνόδου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Κατηχήσεις Φωτιζομένων. Β'. Κατήχησις Μυσταγωγική. Γ'. Θεωρία Ἐκκλησιαστική, ἢ Μυσταγωγικὴ Ἱστορία. Δ'. Ὁμιλία εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου. Ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Κωνστάντιον τὸν Καίσαρα καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ, 1703, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Κυρνάλιος (*Monte Cavallo*), εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κύρις (*Coresse*), πόλις τῆς Ἰταλίας, ἡ παλαιὰ μητρόπολις τῶν Σαβίνων (Κάτοικ. Κυρίτης).

Κύρνος. Ζ. Κορσική.

Κύρος (Κούρα), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰβηρίαν.

Κύρρα, πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Κυρραῖος).

Κυρρηστικὴ, ἐπαρχία τῆς Συρίας, μεταξὺ Σελευκίδος καὶ Κομμαγηνῆς κειμένη.

Κυρτιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Κυρτιάδης).

Κυχρεύς (Cychreus). Ζ. Τελαμών.

Κωκυτὸς (Cocytus), ποταμὸς τοῦ Ἅδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ηὔξανεν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν καταδίκων.

Κωλιὰς, ἐν ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὸν περικαλλῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸν ἐξαίρετον αὐτοῦ πηλὸν, μὲ τὸν ὁποῖον κατεσκεύαζον πολύτιμα ἀγγεῖα.

Κωμικὸς, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀριστοφάνης.

Κῶμος (Comus), Θεὸς τῶν νυκτερινῶν συμποσίων, τὸν ὁποῖον ἐπαράστενον, νέον πολύσαρκον, ῥοδοκόκκινον ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἀκμαῖον καὶ εὔθυμον, ἐστεμμένον μὲ ποικιλόχροα ἄνθη, καὶ βαστάζοντα εἰς τὴν χεῖρα του λαμπάδα, ἢ οἰνοφόρον ἀγγεῖον.

Κῶνσος (Consus), ἤτοι Βουλαῖος, Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν συμβουλίων αὐτῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἑώρταζον καὶ πανήγυριν, Κωνσάλια καλουμένην, κατὰ τὴν 15'. Καλενδῶν Σεπτεμβρίου, ἤτοι τὴν 17 τοῦ Αὐγούστου Μηνὸς, μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως.

Κωνσταντία. Ζ. Σαλαμίς.

Κωνσταντῖνος Ἁρμενόπουλος, Κωνσταντινοπολίτης, ἀνὴρ εἰδήμων

τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς διαλέκτου, Ἀντικήνσωρ, καὶ Νομικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ τοῦ συγγενοῦς του, ὅστις καὶ κριτὴς τῆς Θεσσαλονίκης ἐχρημάτισεν. Ἀπέθανε δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀφήσας πολλὰ Συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν τὰ ἑπόμενα Α'. Ἐξάβιβλος, ἤτοι Πρόχειρον τῶν Νόμων, ὠφελιμον μάλιστα διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαιώματος, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Γενεύῃ, 1587, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἐπιτομὴ τῶν Θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Λευγκλαυΐου Συλλογὴν τῶν Νομικῶν. Γ'. Περὶ Αἱρετικῶν καὶ τῆς γνώμης αὐτῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Λευγκλαυΐου Συλλογὴν τῶν Ἀντιαιρετικῶν. Δ'. Τόμος κατὰ Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Ὀρθοδόξοις τοῦ Ἀλλατίου. Ε'. Περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἐκδοθ. ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τῶν Πατέρων. Ἡ δὲ Ἐξάβιβλος μεταφρασθεῖσα καὶ εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν διάλεκτον ὑπό τινος Ἀλεξίου Σπανοῦ, ἐξεδόθη πολλάκις ἐν Βενετίᾳ.

Κωνσταντῖνος Κεφαλᾶς, Συγγραφεὺς τῆς Ἀνθολογίας τῶν Ἐπιγραμμάτων, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, Ἑλλ. Λατ. 1794, 8, εἰς τόμους τέσσαρας.

Κωνσταντῖνος Λάσκαρις, Βυζάντιος, ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας καταγόμενος, Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του περίφημος. Καταφυγὼν καὶ οὗτος μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὗρεν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὸν Δούκα τῶν Μεδιολάνων, Φραγκίσκον τὸν Σφόρτσαν, ὅστις καὶ τὸν κατέστησε διδάσκαλον τῆς θυγατρός του Ἱππολύτης, διὰ νὰ τὴν διδάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὁπότε καὶ τὰ Ἐρωτήματα, ἤτοι τὴν συνοπτικὴν Γραμματικὴν χάριν αὐτῆς συνέγραψεν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἡγεμονὶς αὐτὴ ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Ἀλφόνσον, Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὰ Μεδιόλανα, καὶ περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, κατήντησε τελευταῖον εἰς τὴν Μεσσήνην τῆς Σικελίας, ὅπου καὶ πολιτογραφεὶς, ἐδίδασκε μετὰ ζήλου πολλοῦ τὴν Θείαν τῶν προγόνων μας γλῶσσαν εἰς πλῆθος μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ὁ περίφημος Πέτρος ὁ Βέμβος. Σώζονται αὐτοῦ Α'. Διάφορα Συγγράμματα Γραμματικὰ καὶ Ῥητορικὰ, φυλαττόμενα εἰσέτι ἀνέκδοτα εἰς τὴν Ἐσκοριαλινὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἱσπανίας μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν Ἑλληνικῶν χειρογράφων του. Β'. Ἐπιστολαὶ δεκαπέντε πρὸς διάφορα σημαντικὰ ὑποκείμενα, τινὲς ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρὸς Βησσαρίωνα τὸν Καρδιναλιον, καὶ Θεόδωρον τὸν Γαζῆν, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἰριάρτου

In Catalog. codd. mss. graec. bibl. Matrit. Vol. I, p. 184 καὶ 290. Γ'. Ἡ εἰς ὅλους μᾶς γνωστὴ Γραμματική του, τυπωθεῖσα κατὰ πρῶτον, καὶ ὡς πρῶτον Ἑλληνικὸν βιβλίον μετὰ τὴν τὴν εὕρεσιν τῆς Τυπογραφίας Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Μεδιολάνοις, 1476, 4, ὑπὸ Διονυσίου Παραβισίνου, ἐπιστασίᾳ καὶ διορθώσει Δημητρίου τοῦ Κρητός. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐτυπώθη τὸ δεύτερον αὐτόθι, 1480, 4, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως τοῦ Κράστωνος, ἢ Κρήστωνος, καὶ κατὰ τὸ 1494, ἢ 1495. Ἄλλος ὁ Πρεσβύτερος ἐξέδωκεν ἐν Βενετίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ ὡς πρῶτον καὶ αὐτὸς Ἑλληνικὸν βιβλίον, τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Λασκάρεως μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως καὶ ἄλλων τινῶν προσθηκῶν, ἤτοι Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Διαθήκης, κτλ. καὶ ἀκολούθως ὅλην τὴν Γραμματικὴν μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, ἥτις μετετυπώθη ἔπειτα αὐτόθι, ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἕως ὅτου Ἰωάννης Πατούσας ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδοὺς αὐτὴν Ἑλληνιστὶ μόνον ἐν Βενετίᾳ, 1711, 8, τὴν ἐγνωστοποίησε καὶ εἰς τὸ Γένος ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἡ μετατύπωσις ἐξακλουθεῖ ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον.

Κωνσταντῖνος Μανασσῆς, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ ιβ'. Αἰῶνος. Συνέγραψε διὰ στίχων Πολιτικῶν Σύνοψιν Χρονικὴν ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 1081 ἔτους, ἐκδοθ. εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λεύδᾳ, 1616, 4. Εἰς τοῦτον τὸν Μανασσῆν ἀποδίδεται καὶ μία Μυθιστορία ὁμοίως διὰ στίχων Πολιτικῶν, περιγράφουσα τοὺς Ἔρωτας τοῦ Ἀριστάνδρου καὶ τῆς Καλλιθέας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βίλλοισῶνος, τόμ. Β'. Σελ. 25.

Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος, υἱὸς τοῦ Σοφοῦ Λέοντος, καὶ Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Συνέγραψε Α'. Περὶ Βασιλείας πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱόν. Β'. Περὶ Θεμάτων, ἤτοι περὶ τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῆς Ἀνατολικῆς βασιλείας, κτλ. Γ'. Νεαρὰς Διατάξεις. Δ'. Βίον Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος. Ε'. Περὶ τῆς Τάξεως καὶ τῶν Ἀξιωμάτων τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς. Ϛ'. Διήγησιν περὶ τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Ζ'. Στρατηγημάτικα διαφόρων. Η'. Γεωπονικά, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1617, 8.

Κῶπαι, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Βοιωτίαν κειμένη (Κάτοικ. Κωπαῖτης).

Κωπαΐς (Λίμνη τῆς Τοπωλιας), λίμνη μεγάλη τῆς Βοιωτίας, πρὸς Μεσημβρίαν τοῦ Ὀρχομενοῦ κειμένη.

Κώπαι. Ζ. Σύβαρις.

Κωρύκειον, ἢ Κωρύκιον, ἄντρον τῆς Κιλικίας, καὶ ἕτερον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, κατοικητήριον τῶν Μουσῶν.

Κώρυκος, πόλις τῆς Κιλικίας, καὶ ὄρος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὴν Ἰωνίαν, πλησίον τῆς Τέω καὶ Ἐρυθρῶν κείμενον, ὅπου ἦτον καὶ λιμήν, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι, Κωρυκιῶται, ἢ Κωρυκαῖοι καλούμενοι, ἐπεβούλευον τὰ ἐκεῖσε ἁράζοντα πλοῖα, κατασκοπεύοντες καὶ ὠτακουστοῦντες τὰ τῶν ἐμπόρων. Ὅθεν ἡ « Κωρυκαῖος » Παροιμία, ἐπὶ τοιούτων περιέργων καὶ ὠτακουστῶν ἀνθρώπων λεγομένη.

Κὼς (Σταγκὼ), νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτους (Κάτοικ. Κῶος).

Κωτίλιαι (*Città Ducale*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη.

Λ Ά

Λάα, ἢ Λᾶ, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἐπί τινος λόφου κειμένη (Κάτοικ. Λάος, ἢ Λαός).

Λάβδακος (Labdacus). Ζ. Λάϊος.

Λαβέριος (Laberius) Δέκμος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ Μιμογράφος ἄριστος. Οὗτος ἐσύνθετεν, ὡς λέγουσι, μιμητικὰ ποιηματια, πρὸς ἰδίαν του διατριβὴν, τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς παραστάτας τοῦ Θεάτρου, χαριζόμενος εἴς τινας τῶν φίλων του. Ἰούλιος δὲ ὁ Καῖσαρ, ὅστις τότε ἴσχυε μεγάλως εἰς τὴν Ῥώμην, ἐβίασε τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον νὰ παραστήσῃ μόνος του εἰς τὸ Θέατρον τοὺς μίμους του. Ὁ δὲ κατ' ἀρχὰς ἀντέτεινε, προβάλλων τὴν τιμὴν τοῦ ἀξιώματός του· ἔπειτα ὅμως ἐνέδωκε καὶ μὴ θέλων εἰς τὴν ἐπίμονον προσταγὴν τοῦ αὐστηροῦ Δικτάτωρος, τὸν ὁποῖον ὅμως ἐξεδικήθη ὡς ἠμπόρεσεν ὁ Λαβέριος, εἰσάξας εἰς τὸν Πρόλογόν του στίχους τινάς, αἰνιττομένους τὸν τυραννικὸν αὐτοῦ τρόπον. Ἐκ τούτων τῶν μιμητικῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σῶμα τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιττταίρου.

Λαβινία. (Lavinia). Ζ. Αἰνείας.

Λάβρανδα, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Λαβρανδεὺς, καὶ Λαβρανδηνός).

Λαβύρινθος (Labyrinthus), κτίριον Θαυμάσιον καὶ πολλὰ ἔντεχνον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος εἰς τὴν Κρήτην, κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Λαβυρίνθου, μὲ ἀπείρους περιπλοκὰς, καὶ δυσεξίτητα στρεφογυρίσματα, ὥστε ὁποιος ἔμβαινε μέσα, δὲν ἠμπόρει πλέον νὰ εὕρῃ τὴν ἔξοδον. Αὐτοῦ μέσα εἶχεν ὁ Μίνως κλεισμένον τὸν Μινώταυρον, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Πασιφάη, Θησεύς.

Λάων, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Λαέρτης (Laërtes), υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, ὅστις παρευρέθη εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀντίκλειαν, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ὀδυσσέα. Z. Αὐτόλυκος.

Λαέρτιος. Z. Διογένης Λαέρτιος.

Λαζία, ἡ Λαζική. Z. Κολχίς.

Λάϊος (Lajus), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, Βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι τὸ ἐξ αὐτοῦ γεννηθησόμενον θέλει τὸν φονεύσει, ἐφυλάττετο νὰ μὴ τεκνοποιήσῃ. Ἀλλ' ἡ γυνή του Ἰοκάστη, ἡ Ἐπικάστη ἐπιθυμοῦσα τέκνον, τὸν ἐμέθυσε μίαν φοράν, καὶ κοιμηθεῖσα μετ' αὐτοῦ ἐγέννησεν υἱόν. Ὁ δὲ Λάϊος φοβούμενος τοῦ χρησμοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν, παρέδωκε τὸ βρέφος αὐτὸ εἰς ἕνα του ὑπηρέτην, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸ φονεύσῃ. Ὁ δὲ ὑπηρέτης λαβὼν αὐτό, τὸ ἔφερεν εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐτρύπησε τὸν πόδα του, τὸ ἐκρέμασεν εἰς ἓν δένδρον, καὶ τὸ ἀφῆκεν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ φάγωσι τὰ θηρία. Κατὰ τύχην ὅμως εὑρὼν αὐτὸ ὁ βουκόλος τοῦ Πολύβου, Βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν Βασίλισσαν Περίβοιαν, ἡ ὁποία οὖσα ἄτεκνος, τὸ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ τὸ ἀνέτρεφεν ὡς ἴδιόν της τέκνον, ὀνομάσασα αὐτὸ, διὰ τὸ πρῆσιμα τοῦ ποδὸς του, Οἰδίπουν. Ὅταν δὲ ἠυξήθη ὁ Οἰδίπους οὗτος, καὶ ἔμαθε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ὑπέφερεν, ὀνειδιζόμενος μάλιστα καὶ ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Πολύβου καὶ τῆς Περιβοίας, ὑπῆγεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, διὰ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ μαντείου τὴν ἀληθῆ γέννησίν του. Ἀκούσας δὲ ἀπὸ τὸν χρησμὸν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ μὴ φονεύσῃ τὸν πατέρα του, ἀπεφάσισε διὰ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Κόρινθον, νομίζων αὐτὴν πατρίδα, καὶ γονεῖς τοὺς τροφούς του. Περιπατῶν λοιπὸν διὰ τῆς Φωκίδος, ὑπήντησε καθ' ὁδὸν εἰς ἓν στενὸν μέρος τὸν Λάϊον, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἐπρόσταξε μὲ σοβαρότητα διὰ νὰ παραμερίσῃ, ἕως νὰ περάσῃ αὐτός. Ὁ δὲ Οἰδίπους δυσαρεστηθεὶς εἰς μίαν τοιαύτην προσταγὴν, ἀντεστάθη, καὶ τέλος ὁρμήσας κατεπάνω του, τὸν ἐφόνευσε, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ὁ χρησμός. Μετὰ δὲ τὸν Θάνατον τούτου παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ Κρέων, ὁ πατὴρ, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἡ Ἥρα οὖσα ὠργισμένη ἐναντίον τῶν Θηβαίων, ἔπεμψε τὴν Σφίγγα, τέρας τρομερὸν καὶ πολύμορφον, καὶ διέφθειρε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ αἰνίγματά της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ τοῦτο: Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον τὸ πρωῒ μὲν

περιπατεῖ μὲ τέσσαρας πόδας, τὸ δὲ μεσημέριον μὲ δύω, καὶ τὸ ἑσπέρας μὲ τρεῖς; Καὶ ἐπειδὴ κανένας δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ λύσῃ, τὸ κακὸν ἠυξάνεν ἔτι περισσότερον, καὶ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι τότε θέλει παύσει, ὅταν λυθῇ τὸ αἴνιγμα. Ἡ ἀνάγκη ἐβίασε τὸν Κρέοντα νὰ κηρύξῃ, ὅτι ὅστις λύσῃ τοῦτο τὸ πρόβλημα, θέλει λάβει ὁμοῦ μὲ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν Ἰοκάστην διὰ γυναῖκα του. Ἡ κήρυξις αὕτη ἔκαμε πολλοὺς νὰ συντρέξωσι πανταχόθεν, ἀλλ' ἐφθείροντο ὅλοι ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς, μὴ δυνάμενοι νὰ εὕρωσι τὴν ἔννοιαν τοῦ αἰνίγματός της. Ἀκούσας δὲ τοῦτο καὶ ὁ Οἰδίπους, ὑπῆγεν εἰς τὰς Θήβας, καὶ εὐθὺς ἔλυσε τὸ αἴνιγμα εἰπὼν, ὅτι αὐτὸ σημαίνει τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸ πρωῒ μὲν, τουτέστιν ὅταν ἀκόμη ἦναι νήπιος, γίνεται τετράπους, ἐπειδὴ σύρεται κατὰ γῆς μὲ τοὺς πόδας καὶ μὲ τὰς χεῖρας· τὸ δὲ μεσημέριον, ἤγουν ὅταν ἡλικιωθῇ, γίνεται δίπους, ἐπειδὴ περιπατεῖ μὲ τοὺς δύω μόνον πόδας του, καὶ τὸ ἑσπέρας, τουτέστιν ὅταν γηράσῃ, γίνεται τρίπους, ἐπειδὴ προσλαμβάνει καὶ τρίτον πόδα, τὴν βακτηρίαν. Καὶ ἐπειδὴ τὸ αἴνιγμα ἐλύθη, ἡ μὲν Σφὶγξ πεσοῦσα, κατὰ τὸ πεπρωμένον, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως, ἐφονεύθη, ὁ δὲ Οἰδίπους ἔλαβε τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς γυναῖκα τὴν Ἰοκάστην, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ του, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω δίδυμα, τὸν Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα. Ἀλλ' ὅταν ἐφανερώθη τὸ πρᾶγμα, ἡ μὲν Ἰοκάστη ἀπὸ τὴν λύπην της εὐθὺς ἐκρεμάσθη, ὁ δὲ Οἰδίπους τυφλωθεὶς, ἐδιώχθη ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Κολωνὸν τῆς Ἀττικῆς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς θυγατρός του Ἀντιγόνης, ἐκάθισεν ἱκέτης εἰς τὸ τέμενος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου καὶ ἀπέθανεν, ἀφήσας κατάραν εἰς τοὺς υἱούς του, διότι διωκόμενον, δὲν τὸν ὑπερασπίσθησαν. Z. Ἐτεοκλῆς:

Λαιστρυγόνες (Laestrygones), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, ἀνθρωπόφατοι καὶ θηριωδέστατοι, οἱ ὁποῖοι ἔζων μὲ κρέατα ἀνθρώπων. Αὐτοὺ καταντήσας ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς ἑταίρους του, ἐπολέμησε μετ' αὐτῶν ἰσχυρότατα, καὶ μόλις ἠλευθερώθησαν, ἀφ' οὗ ἔχασαν τὰ περισσότερα πλοῖα των, καὶ ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων, τὸν ὁποῖον καταξέσχισεν ὁ Βασιλεὺς αὐτῶν Ἀντιφάτης.

Λαίτρινα (Πύργος), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἠλιδα, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Λαιτρίνης).

Λακεδαίμων. Z. Σπάρτη.

Λακία, ἡ Λακιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Λακιεύς, καὶ Λακιάδης).

Λακίνιον (*Capo delle Colonne*), ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττίαν.

Λακτάντιος (Lactantius) Φιρμια-

νὸς, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὸ Φίρμον, ἢ Φίρμιον τῆς Ἰταλίας, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀρνοβίου, καὶ διδάσκαλος, κατά τινας, τοῦ Κρίσπου, υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε διάφορα. Ὁ Λακτάντιος ἦτον ἀνὴρ εἰς ἄκρον πεπαιδευμένος, καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Λατίνων Πατέρων, Χριστιανὸς Κικέρων ἐπονομαζόμενος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Περὶ Θείων Διαταγῶν βιβλία ἑπτά. Β'. Περὶ Θανάτων τῶν Διωκτῶν βιβλίον ἕν. Γ'. Περὶ Θυμοῦ τοῦ Θεοῦ βιβλίον ἕν. Δ'. Περὶ Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ βιβλίον ἕν. Ε'. Ἐπιτομὴ τῶν Διαταγῶν, καὶ ἓν ἀποσπασμάτιον Περὶ τῆς τελευταίας κρίσεως, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1748, 4, εἰς τόμους δύω.

Λακωνία, ἡ Λακωνικὴ (Μάνη καὶ Τσακωνιά), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἔχουσα πρὸς Ἀνατολὰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον· πρὸς Μεσημβρίαν τὸν Λακωνικὸν· πρὸς Δυσμὰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὸν κόλπον αὐτῆς, καὶ πρὸς Βορρᾶν τὴν Ἀργολίδα καὶ τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Λάκων).

Λαμία (Lamia), θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐρωμένη τοῦ Διός. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα φθονοῦσα αὐτὴν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὴν ἐκδικηθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, συνήργησε νὰ γεννᾷ ὅλα τὰ ἐκ τῆς μίξεως τοῦ Διὸς τέκνα της νεκρά. Διὰ τὸ ὁποῖον λυπουμένη αὐτὴ ὡς μήτηρ, ἤρχισε νὰ χάνῃ κατ' ὀλίγον τὸ κάλλος της, καὶ τέλος ἀπεκατεστάθη τόσον δύσμορφος, ὥστε ἠμελήθη πλέον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐραστήν της. Ἡ ἐλεεινὴ αὐτὴ κατάστασίς της, τὴν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὸ πάθος τοῦ φθόνου καὶ τῆς ὑπνίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐλέγετο, ὅτι περιερχομένη δὶ ὅλης τῆς νυκτὸς ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ πνίγῃ ὅλα τὰ νεογέννητα βρέφη. Τέλος ὁ Ζεὺς ἀποφασίσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ποτὲ ἐρωμένην του ἀπὸ τὴν παντοτεινὴν της τιμωρίαν, τὴν ἔκαμε νὰ ἔχῃ τοὺς ὀφθαλμούς της ἀφαιρετούς, διὰ νὰ τοὺς μεταχειρίζεται μόνον ὅταν ἤθελεν. Ἔκτοτε λοιπὸν εἰς μὲν τὴν οἰκίαν της ἡ Λαμία ἐκάθετο τυφλὴ χωρὶς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε ἀπὸ τὰ περὶ αὐτὴν· τοὺς ἐφόρει δὲ, ὅταν ἐξήρχετο, διὰ νὰ περιεργάζεται τὰς συμφορὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, μὲ τῆς ὁποίας τὸ ἰδίωμα προσφυῶς παρομοιάζει ὁ Πλούταρχος τοὺς πολυπράγμονας ἀνθρώπους.

Λαμπραὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Λαμπρεύς).

Λάμψακος (Λεψὲκ), πόλις Ἑλληνὶς, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἑλλησπόντου κειμένη (Κάτοικ. Λαμψακηνός).

Λαοδάμεια (Laodamea, ἢ Laodamia). Z. Πρωτεσίλαος.

Λαοδίκεια (Λαδικὴχ), πόλις τῆς Συρίας μὲ λιμένα ἀξιόλογον.

Λαοδίκεια (Ἐσκὶ Ἰσάρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Φρυγίαν (Κάτοικ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκη (Laodice). Z. Ἑκάβη, Ἀκάμας.

Λαοκόων (Laocoon), υἱὸς τοῦ Κάπυος, καὶ Ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις λαβὼν γυναῖκα παρανόμως, παρῴξυνε τὴν ὀργὴν τούτου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀνέδωκεν ἐκ τῆς θαλάσσης δύω φοβεροὺς δράκοντας, οἱ ὁποῖοι καταφαγόντες τὰ τέκνα του ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ τῶν Τρώων, ἐκρύφθησαν ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Λαοκόων καὶ οἱ υἱοί του κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῶν δρακόντων, διότι πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν Δούρειον Ἵππον μὲ τὴν λόγχην του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Δούρειος Ἵππος.

Λαομέδων (Laomedon), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου. Διωχθέντες ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὴν κατὰ τοῦ Διὸς συνωμοσίαν, καὶ περιπλανώμενοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατήντησαν καὶ εἰς τὴν Τρωάδα, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Λαομέδων οὗτος ἔκτιζε τὰ τείχη ταύτης τῆς πόλεως, καὶ ἐβουλεύσαν καὶ αὐτοὶ μισθωτοὶ εἰς τὴν κτίσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν ἐτελείωσε τὸ ἔργον ὁ Λαομέδων παραβὰς τὴν ὑπόσχεσίν του, δὲν ἤθελησε νὰ πληρώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν, ὀργισθέντες κατ' αὐτοῦ ἔστειλαν ὁ μὲν Ποσειδῶν ἓν τρομερὸν κῆτος ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ δ' Ἀπόλλων λοιμὸν φθοροποιόν. Ταλαιπωρούμενοι δὲ ἐκ τούτων οἱ κάτοικοι, ἠρώτησαν τὸν χρησμὸν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι διὰ νὰ ἐξιλεωθῶσιν οἱ παρωργισμένοι Θεοὶ, ἔπρεπε νὰ δίδωσι κατ' ἔτος μίαν παρθένον εἰς τροφὴν ἐκείνου τοῦ κήτους. Ἡ ἐτήσιος αὐτὴ θυσία ἀπεφασίσθη διὰ κλήρου· καὶ ἐπειδὴ ὁ κλῆρος ἔπεσε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἡσιόνην, θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος, ἠναγκάσθη ὁ δυστυχὴς οὗτος πατὴρ νὰ θέσῃ τὴν ἠγαπημένην του κόρην ἐπάνω εἰς ἕνα παραθαλάσσιον βράχον, διὰ νὰ τὴν καταπίῃ ἐκεῖνο τὸ κῆτος. Κατὰ τύχην δὲ διαβὰς τότε ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐσυμφώνησε μετὰ τοῦ Λαομέδοντος νὰ φονεύσῃ τὸ κῆτος, καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἀνταμοιβὴν τὴν Ἡσιόνην διὰ γυναῖκα του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων καὶ ἐδῶ ἐφάνη παραβάτης τῶν ὑποσχέσεών του, ὀργισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἦλθεν ὕστερον, καὶ τὴν μὲν πόλιν τὴν ἐκυρίευσεν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς υἱούς του, πλὴν τοῦ Τιθωνοῦ καὶ Ποδάρκου, πάντας ἐφόνευσε, δοὺς καὶ τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του.

Λαόνικος, ἢ, κατ' ἄλλους, Νικόλαος

Χαλκοβύλης, ἢ Χαλκοκονδύλης, Ἀθηναῖος. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν περὶ ἀρχῆς τῶν Βασιλέων Τούρκων, καὶ τῆς πτώσεως τῆς Ἑλληνικῆς βασιλείας εἰς βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Λάος (*Laino*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Βρεττίαν.

Λαουΐνιον, ἢ Λαβίνιον (*Paterno*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου (Κάτοικ. Λαουϊνιάτης, ἢ Λαβινιάτης).

Λαπίθειον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Λαπίθης (Lapithes), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Λαπίθων. Κατῴκουν δὲ οὗτοι περὶ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λάρισσαν, καὶ ἀντιζήλους τοὺς Κενταύρους, τοὺς ὁποίους καὶ κατεπολέμησαν, ὅταν ἠθέλησαν νὰ ἀτιμάσωσι τοὺς γάμους τοῦ Βασιλέως αὐτῶν Πειρίθους. Ζ. Θησεύς.

Λάριος (*Lago di Como*), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων χώραν κειμένη.

Λάρισσα, ἡ ἀκρόπολις τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργους.

Λάρισσα, πολίχνη τῆς Ἀσσυρίας, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Λάρισσα (Γενὶ Σεῖρ), πόλις περίφημος τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Πελασγιώτιδα, παρὰ τὸν Πηνειὸν ποταμὸν κειμένη.

Λάρισσα Κρεμαστὴ, πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως (Κάτοικ. Λαρισσαῖος).

Λάρισσος (Ῥῆσσο), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἠλείας καὶ Ἀχαΐας ῥέων.

Λάσκαρις. Ζ. Ἰωάννης. — Κωνσταντῖνος Λάσκαρις.

Λατῖνος (Latinus), υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, καὶ Βασιλεὺς ἐκείνου τοῦ μέρους τῆς Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Λάτιον (Latium), καὶ Λατῖνοι οἱ ἐγκάτοικοι αὐτοῦ, Ἀβορίγινες (Aborigines) τὸ πρῶτον καλούμενοι. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ τόπος τῶν Ἀβοριγίνων ὠνομάσθη Λάτιον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰανοῦ, ὅστις ἔκρυψεν ἐκεῖ τὸν Κρόνον, ὅταν κατέφυγε πρὸς αὐτόν. Ζ. Ἰανος.

Λατῖνος Πακάτος (Latinus Pacatus) Δρεπάνιος, Γάλλος, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Λόγον Πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ τυράννου Μαξίμου, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν καὶ Ῥητόρων.

Λάτιον, ἡ Λατίνη, ἐπικράτεια μεγάλη τῆς Ἰταλίας (Κάτοικ. Λατῖνος). Ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ Λάτιον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Λάτιον. Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν περιωρίζετο ἀπὸ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ ἕως τῆς πόλεως

Ταρρακίνης, καὶ εἶναι ὁ σημερινὸς Ἀγρὸς τῆς Ῥώμης (*Campagna di Roma*)· τὸ δὲ νέον ἐκειτο μεταξὺ Ταρρακίνης καὶ τοῦ Λειρίδος ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ σημερινὴ Γῆ τῆς ἐργασίας (*Terra di Lavoro*) πρὸς τὴν Νεάπολιν.

Λάτμον, ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴ Καρίαν.

Λατομία. Ζ. Ἐπιπολαί.

Λαύριον, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὰ ἀργυρᾶ του μεταλλεῖα.

Λάχεσις (Lachesis). Ζ. Μοῖραι.

Λάχης. Ζ. Ῥόδος.

Λέαρχος (Learchus). Ζ. Λευκοθέα.

Λεβάδεια (Λειβαδιὰ), πόλις τῆς Βοιωτίας, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου (Κάτοικ. Ἐκ Λεβαδείας).

Λέβεδος (Λεβίτσι), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν (Κάτοικ. Ἐκ Λεβέδου).

Λεῖρις (*Garigliano*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, διαχωρίζων τὸ παλαιὸν ἀπὸ τὸ νέον Λάτιον.

Λεκανομαντεία, μαγεία γινομένη διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος μέσα εἰς λεκάνην.

Λεκαπηνὸς (Γεώργιος), Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. Αἰῶνος. Συνέγραψε Α'. Γραμματικὴν κατ' ἀλφάβητον, ἤτοι Λεξικὸν τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐκδοθὲν μέρος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βαλλοισῶνος, τόμ. Β'. Σελ. 79. καὶ μέρος ἐν ταῖς Μοσκοβαϊκαῖς Συλλογαῖς τοῦ Ματθαίου, τόμ. Α'. Σελ. 55. Β'. Περὶ συντάξεως τῶν Ῥημάτων, ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1515 καὶ 1520, 8, ὑπὸ τοῦ Ἰούντα, μετὰ τῆς Γραμματικῆς Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ· καὶ ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἄλδου, εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Γραμματικῶν τοῦ 1525 ἔτους. Γ'. Τεχνολογία περὶ Γραμματικῆς. Δ'. Περὶ Ὁμηρικῶν Σχημάτων, τὰ ὁποῖα σώζονται εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Λελεξ (Lelex), πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, παρὰ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ χώρα ἐκείνη Λελεγία, καὶ οἱ κάτοικοι Λέλεγες.

Λεοντίνη, ἢ Λεόντιον (*Lentini*), πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς Γοργίου τοῦ Σοφιστοῦ (Κάτοικ. Λεοντῖνος).

Λεόντιος, Βυζάντιος, Σχολαστικὸς, τοῦ ὁποίου σώζεται βιβλίον περὶ Αἱρέσεων εἰς δέκα Πράξεις, ἤτοι Ἀναγνώσεις, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1578, 8.

Λεοντόπολις. Ζ. Νικηφόριον.

Λέπρεον, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Μεσσηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Λεπρεάτης).

Λέπτις μεγάλη, ἢ Νεάπολις, πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων κειμένη.

Λέρνη (Μολίνι), λίμνη καὶ θάσος εἰς τὴν Ἀργολίδα. Ἐνταῦθα διέτριβεν ἡ Ἥρα, δράκων φοβερώτατος καὶ ἀμετρήτου μεγέθους, ἡ ὁποία εἶχεν ἐννέα, ἢ κατὰ τὴν κοινοτέραν γνώμην, ἑπτὰ κε-

φαλὰς παραδόξου φύσεως· ἐπειδὴ ὅταν ἐκόπτετο μία, ἀνεφύοντο ἀντ' αὐτῆς ἄλλαι ἑπτά, καὶ τὸ κακὸν ἐπολλαπλασιάζετο. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως νὰ τὴν φονεύσῃ, κατώρθωσεν εὐκόλως τὸν σκοπόν του, λαβὼν συμβοηθὸν καὶ τὸν Ἰόλαον, ὅστις βαστάζων εἰς τὰς χεῖρας του σίδηρον πεπυρακτωμένον, τὸν ἔθετεν ἐπάνω εἰς τὴν τομήν, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἔκοπτε τὴν κεφαλήν, καὶ πλέον δὲν ἐφύτρονεν ἄλλη, καὶ οὕτως ἐξωλόθρευσε τὸ βλαπτικώτατον ἐκεῖνο θηρίον, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν χολὴν καὶ τὸ αἷμα βάψας ἔπειτα τὰ βέλη του, τὰ ἀπεκατέστησε θανατηφόρα.

Λέσβος (Μιτυλήνη), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, ἀπέναντι τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Λέσβιος).

Λευκὰ ὄρη (Σφακιά), ὄρη τῆς Κρήτης ὀνομαστότατα.

Λευκανία, ἡ Λευκανία (*Basilicata*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Ἀπουλίας καὶ Καλαβρίας κειμένη (Κάτοικ. Λευκανὸς, ἡ Λευκανός).

Λευκὰς, ἡ Λευκαδία (Ἁγία Μαύρα), νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη (Κάτοικ. Λευκάδιος).

Λευκάτας, ἡ Λευκὰς, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκάδος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐχρημοίσθη ἡ ἐρωτόληπτος Σαπφώ.

Λευκοθέα (Leucothea), ἡ πρότερον ὀνομαζομένη Ἰνὼ, ἦτον γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, Βασιλέως τῶν Θηβῶν. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς γενόμενος ἔξω φρενῶν διὰ συνεργείας τῆς Ἥρας, ἐπειδὴ εἶχεν ἀναθρέψει τὸν Διόνυσον, ἐφόνευσε τὸν πρεσβύτερον υἱόν του Λέαρχον· ἡ δὲ Ἰνὼ φοβηθεῖσα, καὶ λαβοῦσα τὸν νεώτερον υἱόν της Μελικέρτην, ἔπεσε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς ὁποίους εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ Ποσειδῶν, καὶ δεχθεὶς αὐτοὺς εὐμενῶς, τοὺς συνηρίθμησεν εἰς τὴν τάξιν τῶν θαλασσίων Θεῶν, μετονομάσας τὴν μὲν Ἰνὼ Λευκοθέαν, τὸν δὲ Μελικέρτην, Παλαίμονα. Ἐπιστεύοντο δὲ ὡς ὑπερασπισταὶ τῶν πλεόντων, καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ὅπου ὁ Σίσυφος θάψας ἐντίμως τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου, κομισθὲν ἐκεῖ ὑπὸ τινος δελφῖνος, ἐσύστησε καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Ζ. Ἰσθμια.

Λευκοθόη (Leucothoë) καὶ Κλυτία, θυγατέρες τοῦ Ὀρχάμου, Βασιλέως τῆς Βαβυλωνίας. Ἀνῆται ἠγάπων μετὰ ζηλοτυπίας τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ τὸν Ἥλιον· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἥλιος ἔκλινε περισσότερον πρὸς τὴν Λευκοθόην, ἡ Κλυτία ὡμολόγησε τὸν ἔρωτα αὐτῆς εἰς τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἔθαψεν ἀμέσως ζωντανήν. Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἥλιος, ἐλυπήθη μεγάλως, καὶ ἐμίσησε διόλου τὴν Κλυτίαν. Αὐτὴ δὲ μεταμεληθεῖσα, ἐστέκετο ἀπέναντι αὐτοῦ, ζητοῦσα μετὰ δακρύων τὴν συγγνώμην καὶ ἀγάπην του· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἰσηκούσθη, ἀπὸ τὴν λύπην της μετεβλήθη εἰς τὸ ἄνθος Ἡλιοτρόπιον, τὸ ὁποῖον ἕκτοτε φαίνεται, ὅτι κλίνει πάντοτε πρὸς τὸν Ἥλιον.

Λευκόνιον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Λευκονιεύς).

Λεῦκτρον (Λεῦτρο), πόλις τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον κειμένη.

Λεῦκτρα, πόλις τῆς Βοιωτίας, ὅπου ὁ Ἐπαμινώνδας μὲ ἓξ χιλιάδας στρατιώτας ἐνίκησε τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔχοντας ὑπὲρ τὰς 25 χιλιάδας.

Λεχαῖος (Καραβοστάσι), λιμὴν καὶ πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Λεωκόριον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, οἰκοδομηθεὶς εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λεώ, αἵτινες ἀπέθανον ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος των.

Λέων, Γραμματικὸς, συνέγραψεν Ἱστορίαν Χρονικὴν τῶν Βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 803 ἕως τοῦ 940 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Λέων, ὁ Ῥώμης Ἐπίσκοπος, συνέγραψε πλεῖστα Λατινιστὶ, καὶ Ἐπιστολάς τινας Ἑλληνιστὶ, ἐκδοθεῖσαι In Cotelerii Monument. Eccles. Graec. τόμ. Α'. Σελ. 54 καὶ 64.

Λέων Ϛ'. Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἦτον υἱὸς τοῦ Καίσαρος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Φωτίου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ διδαχθεὶς ἐπιμελῶς, ἐπέδωκε τόσον εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, ὥστε καὶ Σοφὸς ἐπωνομάσθη. Οὗτος ἔφερεν εἰς τέλος τὴν Συλλογὴν τοῦ πατρός του τῶν Βασιλικῶν Διατάξεων, αἱ ὁποῖαι συνίστανται ἀπὸ ἓξ τόμους, καὶ ἑξήκοντα βιβλία, καὶ διὰ τοῦτο καὶ Ἑξάβιβλος, ἢ Ἑξηκοντάβιβλος καλοῦνται. Τὰ λοιπὰ Συγγράμματα τούτου τοῦ Σοφοῦ Βασιλέως εἶναι τὰ ἑπόμενα Α'. Τακτικά. Β'. Χρησμοὶ δεκαεπτὰ περὶ τῶν μελλόντων. Γ'. Στίχοι περὶ τῆς ἁλώσεως καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἄλλοι Καρκῖνοι 27. Δ'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ὄμαρον, ἀρχηγὸν τῶν Σαρακηνῶν. Ε'. Ἐπιστολαὶ 16. Ϛ'. Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθέντα μέρος μὲν εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Ἀλλατίου, καὶ μέρος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ ἀλλαχοῦ. Τὰ δὲ 60 Βιβλία τῶν Διατάξεων ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις, 1647, φύλ.

Λεωνίδας, Ἀλεξανδρεὺς, Ἐπιγραμματοποιὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου τὰ σωζόμενα Ἐπιγράμματα ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Χρηστοφ. Μεϊνεκίου ἐν Λειψίᾳ, 1791, 8, μετὰ Σχολίων καὶ ὑποσημειώσεων.

Λεωνίδας, Ταραντῖνος, Ἐπιγραμματοποιὸς καὶ οὗτος, τοῦ ὁποίου τὰ σωζόμενα Ἐπιγράμ-

ματα συνεξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ, μετὰ τοῦ εἰρημένου Λεωνίδου τοῦ Ἀλεξανδρέως.

Λήδα (Leda). Ζ. Κάστωρ.

Λήθη (Lethe), ποταμὸς, ἢ πηγὴ τοῦ Ἅδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ παρελθόντα τοῦ κόσμου πράγματα.

Λήθη καὶ Μνημοσύνη, πηγαὶ τῆς Βοιωτίας, εἰς τὸ ἄνδρον τοῦ Τροφωνίου κείμεναι.

Λῆμνος, νῆσος περίφημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Θράκης, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἥφαιστον (Κάτοικ. Λήμνιος).

Λησβόναξ, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστής. Συνέγραψε 16 Λόγους Πολιτικούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύω μόνον σώζονται, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1820, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Λητὼ (Latona), Συγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡ ζηλότυπος Ἥρα μαθοῦσα, ὅτι ὁ Ζεὺς ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴν, τὴν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὑποχρεώσασα πρῶτον ἐνόρκως καὶ τὴν γῆν νὰ μὴ τὴν δεχθῇ εἰς κανὲν μέρος. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἡ Λητὼ ἐν ᾧ ἦτον ἔγκυος ὑπὸ τοῦ Διὸς δὲν εὑρισκε τόπον νὰ σταθῇ, διὰ νὰ γεννήσῃ, διωκομένη μᾶλιστα ἀκαταπαύστως καὶ ἀπὸ ἕνα τρομερὸν δράκοντα. Ὁ δὲ Ζεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν αἰθλίαν της κατάστασιν, ἔκαμε νὰ φανῇ μία ἕως τότε κεκρυμμένη νῆσος (ἡ μετέπειτα Δῆλος ὀνομασθεῖσα), εἰς τὴν ὁποίαν

ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, ἐγέννησε δύω δίδυμα, τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

Λιβάνιος, Ἀντιοχεὺς, Σοφιστὴς τοῦ καιροῦ του περίφημος. Οὗτος ἀρ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδάς του εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, ὑπῆγεν ἔπειτα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐδίδασκε πολυκρότως τὴν Ῥητορικὴν, καὶ ἐκ τούτου ἀπέκτησε πολλοὺς ζηλωτὰς καὶ ἐχθρούς. Ἐχρημάτισε δὲ εὔνους τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, καὶ φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Προγυμνάσματα, Λόγους, Μελέτας, καὶ Ἐπιστολὰς πολλὰς, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Λίβανος καὶ Ἀντιλίβανος, δύω ὄρη τῆς Φοινίκης, παραλλήλως ἐκτεινόμενα ἀπὸ Σιδῶνος ἕως Σιμύρων.

Λιβεράλις. Ζ. Ἀντωνῖνος Λιβεράλις.

Λίβιος (Livius). Ζ. Τίτος Λίβιος.

Λίβιος Ἀνδρόνικος (Livius Andronicus), Ἕλλην τὸ γένος, καὶ Τραγικὸς Ποιητὴς ἀρχαιότατος. Οὗτος, ὡς λέγουσιν, ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος, ὅστις ἔδωκε κάποιαν μορφὴν εἰς τὸ εἰσέτι διόλου ἀκατέργαστον Θέατρον τῶν Ῥωμαίων. Συνέγραψε Λατωνιστὶ πολλὰς Τραγῳδίας, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Σῶμα τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιττάιρου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Λιβύη καὶ Λιβύα (Μπαρμπαριά), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ μεγάλης Σύρτεως καὶ Αἰγύπτου κειμένη (Κάτοικ. Λίβυς). Οἱ δὲ παλαιοὶ Λιβύην ὠνόμαζον καὶ ὅλην τὴν Ἀφρικήν.

Λιβυρνὶς, Λιβυρνία, ἢ Λιβυρνικὴ (Liburnia), ἐπαρχία τῆς Βαρβαρικῆς Ἰλλυρίδος, μεταξὺ Κροατίας καὶ Δαλματίας κειμένη (Κάτοικ. Λιβυρνὸς, ἢ Λιβουρνός).

Λιγυστικὴ, ἢ Λιγυρία (*Liguria*), ἡ σημερινὴ ἐπικράτεια τῆς Γενούας καὶ Λούκας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο Λίγυες, καὶ Λίγυρες.

Λίλαια, καὶ Λίλαιον (Σουβάλα), πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Λιλαιεύς).

Λιλύβαιον (*Capo Coco*), ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος κείμενον· καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (*Marsala*) (Κάτοικ. Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαιτανός, τύπῳ Ῥωμαϊκῷ).

Λιμὴν Λιβουρνὸς, ἢ Ἡράκλειος Λαβρωνὶς (*Livorno*), πόλις τῆς Ἰταλίας παραθαλάσσιος, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν (Κάτοικ. Λιβουρνός).

Λίνδος, πόλις τῆς Ῥόδου, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος κειμένη (Κάτοικ. Λίνδιος).

Λίνος (Linus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης, ἐχρημάτισε Μουσικὸς ἄριστος, καὶ διδάσκαλος τοῦ Θαμύριδος, τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Ὀρφέως, καὶ ἄλλων. Ἀλλὰ θελήσας ποτὲ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Ἡρακλέα ὡς δυσμαθῆ, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, συντριβείς τὸ κρανίον μὲ τὴν κιθάραν.

Λιπάρα, μία ἐκ τῶν Λιπαραίων νήσων, πλησίον τῆς Σικελίας. Ζ. Αἰόλου νῆσοι.

Λίτερνον (*Torre di Patria*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὁμώνυμος.

Λίχας (Lichas). Ζ. Ἡρακλῆς.

Λογγῖνος. Ζ. Διονύσιος Λογγῖνος.

Λόγγος, Μυθιστοριογράφος. Συνέγραψε τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην Ποιμενικῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Πάρμᾳ 1786, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Λοκρὶς, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Λοκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδιαιροῦντο τριχῶς, ἤγουν εἰς Λοκροὺς Ὀπουντίους, εἰς Λοκροὺς Ὀζόλας, καὶ εἰς Λοκροὺς Ἐπικνημίδας. Καὶ οἱ μὲν Ὀπούντιοι κατῴκουν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν, οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Φωκίδος, οἱ δὲ Ἐπικνημίδαι εἶχον σύνορα πρὸς Βορρᾶν τὸν Μαλιακὸν κόλπον, πρὸς Ἀνατολὰς, τὴν Εὔριπον τῆς Εὐβοίας, πρὸς Μεσημβρίαν, τοὺς Ὀπουντίους Λοκροὺς, καὶ πρὸς Δυσμὰς, τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Θετταλίαν. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι Λοκροὶ, Ἐπιζεφύριοι, καλούμενοι, κατοικοῦντες εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Βρεττίαν, ἀπὸ τὸ ἑκεῖ-

σε Ζερύριον ἀκρωτήριον τὴν ὀνομασίαν λαβόντες.

Λούκα (*Luca*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Λιγυστικὴν (Κάτοικ. Λουκήνσιος, τύπῳ Ῥωμαϊκῷ).

Λουκανία. Ζ. Λευκανία.

Λουκανὸς (Lucanus) Μάρκος Ἀνναῖος, ἀνεψιὸς τοῦ Φιλοσόφου Σένεκα, καὶ Ποιητὴς Ἐπικὸς περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κορδύβην τῆς Ἱσπανίας, καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου καὶ ἀπέθανε διὰ προσταγῆς τοῦ Νέρωνος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζεται ἡ περίφημος Φαρσαλία, ἢ Φαρσαλὶς, Ποίημα Ἡρωϊκὸν, εἰς τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν μεταξὺ Καίσαρος καὶ Πομπηΐου ἐμφύλιον πόλεμον. Lucani Annaei Pharsalia ἐξεδόθη πολλαχοῦ, καὶ ἐν Ἀμστελοδ. 1669, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Λουκιανὸς, ἐγεννήθη εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας ἀπὸ γονεῖς μετρίας καταστάσεως, οἱ ὁποῖοι ἀφ' οὗ τὸν ἀρῆκαν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὰ Σχολεῖα, τὸν ἔβαλον νὰ μάθῃ τὴν λιθοξοϊκὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἠκολούθησε μέχρι τέλους διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Θείου του, καθὼς μόνος του διηγεῖται εἰς τὸ Ἐνύπνιον, ἤτοι εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. Παραιτηθεὶς λοιπὸν ἀπὸ ταύτην τὴν τέχνην, ἤρχισε πάλιν τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ Σαυμασίως ἐπέδωκε διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν θεμίτητα τοῦ νοός του. Κατ' ἀρχὰς μετῆρχετο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὁδοιπορίας εἰς διάφορα μέρη, οἷον εἰς τὴν Γαλατίαν, Μακεδονίαν, Ἀχαΐαν, Ἰωνίαν, καὶ Ἰταλίαν, Σαυμαζόμενος καὶ ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν πολυμάθειαν καὶ εὐγλωττίαν του. Τέλος δὲ δυσαρεστηθεὶς καὶ εἰς τὸ εἰρημένον ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα τὴν Ἐπικούρειον, καὶ συνέγραψε πλεῖστα περὶ διαφόρων ὑποθέσεων μὲ Ἀττικὴν χάριν καὶ ἀμίμητον εὐφράδειαν. Ὁ Θάνατος τοῦ Λουκιανοῦ μᾶς εἶναι ἄγνωστος, καὶ ἡ διήγησις τοῦ Σουΐδα, ὅτι τάχα αὐτὸς δεχθεὶς τὸν Χριστιανισμὸν, καὶ ὕστερον μεταμεληθεὶς, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν κυνῶν, εἶναι ἀμφίβολος. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ. Ἑλλ. Λατ. 1743, 4, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων, εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθη καὶ τέταρτος τόμος, περιέχων τὸν Πίνακα τῶν λέξεων, ἢ τὸ Λουκιάνειον Λεξικὸν (Lexicon Lucianeum), τυπωθὲν ἐν Οὐτρέχτῳ, 1746, 4· καὶ ἡ ἐν Δυσυεφύραις, 1789-1793, 8, εἰς τόμους δέκα, περιέχουσα ὅσα καὶ ἡ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ Λεξικοῦ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου προσετέθη ὁ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πίναξ.

Λουκίλιος (Lucilius) Γάϊος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος καὶ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς Σατύρας, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι μετ' ἐγκωμίων ὁ Κικέρων, ὁ Ὁράτιος, καὶ ἄλλοι. Ἐκ τῶν Σατυρικῶν αὐτοῦ Ποιημάτων σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1743 καὶ 1767, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Λουκίφερος (Lucifer), Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σαρδινίᾳ Καλάρεως, μέγας τῆς ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχος, καὶ τῶν Ἀρειανῶν ἐχθρὸς θανάσιμος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1568, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Λουκρήτιος (Lucretius) Κάρος, Ῥωμαῖος, Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, καὶ Ποιητὴς περίφημος, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Ἑξαμέτρους στίχους Ποίημα, Περὶ Φύσεως Πραγμάτων (De Natura Rerum), ἐπιγραφόμενον, εἰς ἓξ βιβλία, ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ 1695, 8, μετὰ τῆς Παραφράσεως καὶ διαφόρων Σημειώσεων.

Λούνα (*Luna*), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυρρηνίαν, πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Γενούας κειμένη.

Λουσία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Λουσιεὺς, καὶ Λούσιος).

Λουτετία, καὶ μετέπειτα Παρίσιοι (*Paris*), ἡ νῦν περίφημος μητρόπολις τῆς Γαλλίας εἰς τὴν Λουγδουνικὴν, ἡ ὁποία καὶ Λουτετία τῶν Παρισίων (Lutetia Parisiorum) καλεῖται.

Λυγκεύς (Lynceus), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως, καὶ εἷς ἐκ τῶν Ἀργοναυτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους διὰ τῆς ὀξυτάτης του ὁράσεως, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὄχι μόνον τὰ μακρὰν ἀπέχοντα πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ ὑπὸ γῆν, καὶ αὐτὰ τῆς Θαλάσσης τὰ βάθη, ὥστε ἡ μεγάλη του ὀξυδερκεια ἔμεινεν εἰς Παροιμίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κολχίδα, ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἴδα νὰ νυμφευθῶσι τὰς Θυγατέρας τοῦ Λευκίππου, κ' ἐπροσκάλεσαν εἰς τοὺς γάμους των καὶ τοὺς Διοσκούρους, τουτέστι τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ἀλλ' οὗτοι θελήσαντες νὰ ἁρπάσωσι τὰς νύμφας, ἔδωκαν αἰτίαν μεγάλης καὶ σφοδροτάτης μάχης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Κάστωρ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λυγκέως, ὁ δὲ Λυγκεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὅστις ἔπειτα ἐκεραυνώθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἄλλοι δὲ ἄλλως διηγοῦνται ταύτην τὴν μάχην καὶ τὸν μεταξὺ αὐτῶν φόνον.

Λύγκος (Lyncus), Βασιλεὺς τῆς Σκυθίας, ὅστις ἐπειδὴ δὲν ἐδέχθη τὸν Τριπτόλεμον, ὅτε περιήρχετο διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν Γεωργικὴν, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς τὰ ζῶον λύγκα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἔπαθε ταύτην τὴν μεταβολὴν, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου τὴν Γεωργικὴν, ἠθέλησε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ νὰ φανῇ αὐτὸς ἐφευρετὴς αὐτῆς.

Λυδία, ἡ Μαιονία (Καρασία), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Ἰωνίας, Μυσίας, Φρυγίας, καὶ Καρίας κειμένη (Κάτοικ. Λυδός).

Λυκαβηττός, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, πλησίον τοῦ Ὑμηττοῦ.

Λύκαιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου ἦτον καὶ ἱερὸν τοῦ Πανός.

Λυκαονία, ἐπαρχία τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς Ἀνατολὰς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων).

Λυκάων (Lycaon), υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις εἶχε πεντήκοντα υἱούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι ὑπερήφανοι καὶ ἀσεβεῖς, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Διαβὰς δέ ποτε ἐκεῖθεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωμένος εἰς σχῆμα ἀνθρώπου ὁδοιπόρου, ἐρωτοξενήθη μὲν ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ μαθόντες, ὅτι εἶναι Θεὸς, καὶ θέλοντες νὰ τὸν πειράξωσι, παρέθηκαν εἰς τὴν τράπεζαν παιδίον μαγειρευμένον. Διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς ὁ Θεὸς, τὸν μὲν Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, τοὺς δὲ υἱούς του κατεκεραύνωσε, καὶ κατέστρεψε καὶ ὅλον του τὸ βασίλειον.

Λύκειον (Lyceum), τόπος σύδενδρος καὶ τερπνὸς ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ὀπαδοί του. Ἐκ τούτου δ' ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζωνται Λύκεια μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ὅσα Σχολεῖα διδάσκουσι τὰς ἀρχὰς τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ μάλιστα τὴν Φιλοσοφίαν.

Λύκειον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ Ἥρωος Λύκου, καὶ κριτήριον αὐτόθι, τὸ Ἐπὶ Λύκῳ ὀνομαζόμενον.

Λυκία (Μεντεσλὶ), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας, Φρυγίας, Παμφυλίας, καὶ Μεσογείου Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Λύκιος).

Λυκίμνη, ἡ ἀκρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ναυπλίας.

Λυκομήδης (Lycomedes). Ζ. Ἀχιλλεύς.

Λύκος (Νὰρ Κελβ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀρμενίαν.

Λύκος, ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας.

Λύκος, ποταμὸς τῆς Φρυγίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαίανδρον.

Λύκος (Lycus) καὶ Νυκτεύς, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Χθονίου, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Λύκος ἔλαβε γυναῖκα Δίρκην καλουμένην, ὁ δὲ Νυκτεὺς ἦτον πατὴρ τῆς ὡραίας Ἀντιόπης, τὴν ὁποίαν ἔφθειρεν ὁ Ζεύς, μεταμορφωθεὶς εἰς Σάτυρον. Αὕτη δὲ ἡ Ἀντιόπη μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐπίπληξιν τοῦ πατρός της, ἔφυγεν ἀπὸ τὰς Θήβας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σικυῶνα, ὅπου τὴν ἔλαβεν ὁ Ἐπωπεὺς εἰς γυναῖκα του. Κατὰ τούτου ἐστράτευσε πρῶταν ὁ Νυκτεύς, καὶ μετὰ τὸν Θάνατον αὐτοῦ, ὁ ἀδελφός του Λύκος, ὅστις καὶ τὴν ἔλαβεν ὀπίσω παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἐπωπέως Λαομέδοντος. Ἐπιστρέφουσα δὲ ἡ Ἀντιόπη μετὰ τοῦ Λύκου, ἐγέννησε καθ' ὁδὸν δύω υἱοὺς διδύμους, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν ἔρημον. Εὑρὼν δὲ τις βουκόλος αὐτούς, τοὺς ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τοὺς ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς, ὀνομάσας τὸν μὲν ἕνα Ζῆθον, τὸν δ' ἄλλον, Ἀμφίονα. Ἡ δὲ Δίρκη ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν της πιάσασα τὴν Ἀντιόπην, τὴν ἔδησεν ἀπὸ τὰ κέρατα ἑνὸς ταύρου, καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ περιπλανᾶται οὕτως εἰς τὰ δάση. Ἰδόντες δὲ αὐτὴν κατὰ τύχην ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων, καὶ εὐσπλαγχνισθέντες τὴν ἐλεεινήν της κατάστασιν, τὴν ἔλυσαν, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθον, ὅτι εἶναι ἡ μήτηρ των, καὶ ὅτι ἀδίκως ἔπασχε ταῦτα ἀπὸ τὴν Δίρκην, ὥρμησαν εὐθὺς εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἐφόνευσαν τὴν Δίρκην, καὶ αὐτὸν τὸν Λύκον· διώξαντες δὲ καὶ τὸν Λάϊον, ἐβασίλευσαν αὐτοί.

Λυκόσουρα, πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Λυκαίου κειμένη (Κάτοικ. Λυκοσουρεύς).

Λυκοῦργος, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τῶν ὁποίων καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν. Ὁ Λυκοῦργος οὗτος ἦτον ἐγκρατὴς, δίκαιος, καὶ πολλὰ αὐστηρὸς κριτὴς τῶν ἄλλων, καὶ θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων. Ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ μὲ χαλκοῦν ἀνδριάντα, καὶ ἀποθανόντα τὸν συνώδευσεν ὅλη ἡ πόλις ἕως εἰς τὸ μνῆμα του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον εἷς Λόγος, ὁ κατὰ Λεωκράτους, ἐκδοθ. μετὰ τῶν ἄλλων Ῥητόρων ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου, τόμ. Γ'. καὶ Δ'. καὶ ἰδίᾳ ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, 1826, 8, καὶ προσέτι ἐν τῷ Γ'. τόμῳ τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Λυκόφρων, ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας, Ποιητὴς Τραγικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἐτιμᾶτο. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Δρᾶμα, Κασσάνδρα, ἢ Ἀλεξάνδρα, ἐπιγραφόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κασσάνδρα προλέγει τρόπον τινὰ εἰς τὸν Πρίαμον τὴν πτῶσιν τῆς Τροάδος. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1788, 8, εἰς δύω τόμους, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Παραφράσεως, Σχολίων καὶ Πινάκων. καὶ ἡ ἐν Ῥώμῃ, 1803, 4. Ἑλλ. Λατ. ὁμοίως μετὰ τῆς Παραφράσεως τοῦ Τσέτσου, Σχολίων, πολλῶν Σημειώσεων, διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Πινάκων.

Λυκώρεια, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Φωκίδα, πλησίον τῶν Δελφῶν κειμένη (Κάτοικ. Λυκωρεύς).

Λυκωρεὺς (Lycoreus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κωρυκείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ ἓν μέρος τοῦ Παρνασ-

σοῦ Λυκώρεια, καὶ Κορ. Λυάκωρας αὐτὸς ὁ Παρνασσός.

Λυρνησσός, πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μυσίαν κειμένη (Κάτοικ. Λυρνήσσιος).

Λυσίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν δεκαέξ ἐτῶν ὑπῆγε μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὸ Θούριον, πόλιν τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ὅπου ἐδιδάχθη καὶ τὴν Ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Τισίου καὶ Νικίου τῶν Συρακουσίων. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξωρίσθη ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων, καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίας ἐλθὼν πάλιν ὀπίσω, μετεχειρίσθη διάφορα μέσα διὰ νὰ λάβῃ τὴν στρατηγίαν· μὴ δυνηθεὶς ὅμως, ἔζη εἰς τὸ ἔξῆς ζωὴν ἰδιωτικήν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπέθανεν ὀγδοηκοντούτης. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων σώζονται ἀκόμη τριάκοντα καὶ τέσσαρες, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. εἰς τὸν Ε. καὶ Ϛ'. Τόμον τῆς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου Συλλογῆς τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων, μετὰ τοῦ Βίου αὐτοῦ· καὶ προσέτι εἰς τὸν Α'. Τόμον τῆς τοῦ Βεκκέρου ἀρίστης ἐκδόσεως τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Λυσιστράτη. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Λυσιτανία, ἐπαρχία τῆς κάτω λεγομένης Ἱσπανίας (μέρος τῆς νῦν Ἱσπανίας καὶ Πορτογαλλίας).

Λύστρα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη.

Λυχνιδὶς (Ἀχρὶδα), λίμνη τῆς Ἰλλυρίδος, πλησίον τῶν Μακεδονικῶν ὁρίων κειμένη.

Λυχνιδὸς (Ἀχριδα, ἢ Ὀχριδα), πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰλλυρίας, παρὰ τὴν Λυχνιδίδα λίμνην κειμένη (Κάτοικ. Λυχνίδιος).

Λωτοφάγοι (Lotophagi), λαοὶ ἄγριοι τῆς Σικελίας, ἢ, κατ' ἄλλους, τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες περὶ τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων, καὶ τρεφόμενοι μὲ μόνον τὸν λωτόν, ὅστις ἦτον καρπὸς δένδρων γλυκύτατος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ παρωνομάσθησαν.

Μ Α

Μᾶ (Ma), ἡ Ῥέα, ἢ μία ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς, καὶ τροφὸς τοῦ Διονύσου.

Μάγαβα, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Γαλατίαν.

Μάγαρσος, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν κειμένη (Κάτοικ. Μαγάρσιος).

Μάγιστρος. Ζ. Θωμᾶς Μάγιστρος.

Μάγνης (Magnes), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, ἐβασίλευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μαγνησία. Τούτου οἱ ἀπόγονοι διαβάντες εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ βοηθήσαντες τοὺς Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς, στενοχωρημένους τότε ὑπὸ τῶν Βαρβάρων, ἔμειναν ἐκεῖ, κ' ἔκτισαν πόλιν παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν, ὀνομάσαντες αὐτὴν ἀπὸ

τῆς ἰδίας των πατρίδος Μαγνησίαν.

Μαγνησία, χώρα τῆς Θεσσαλίας, μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ τοῦ Πελασγικοῦ τῶν κόλπων κειμένη, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, ἡ ὁποία πλέον δὲν σώζεται, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ ταύτης τῆς χώρας (ἐκτὸς τῶν ἐριπείων τινῶν)· εὑρίσκονται ὅμως τὴν σήμερον περὶ αὐτὴν, καὶ περὶ τὸ Πήλιον ὄρος ὑπὲρ τὰς εἴκοσι κωμοπόλεις, ἱκανῶς μεγάλαι, Χωριὰ τοῦ Βώλου, ἢ τῆς Ζαγορᾶς κοινῶς ὀνομαζόμεναι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος ἡ προσφιλὴς πατρίς μου.

Μαγνησία ἐπὶ Μαιάνδρῳ (Γιουζὲλ Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν (Ζ. Μάγνης).

Μαγνησία, ἡ πρὸς Σιπύλῳ (Μαγνησιὰ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μάγνης).

Μάζακα, ἢ Μαζάκη, ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας, ἡ μετέπειτα Εὐσέβεια πρὸς τῷ Ἀιγαίῳ (ὄρει δηλαδὴ), καὶ τελευταῖον Καισάρεια ὀνομασθεῖσα, τῆς ὁποίας Ἱεράρχης ἐχρημάτισεν ὁ Μέγας Βασίλειος (Κάτοικ. Μαζακεύς, καὶ Μαζακηνός).

Μαθουσάλας (Mathusala). Ζ. Τιθωνός.

Μαία (Maja). Ζ. Ἑρμῆς.

Μαίανδρος (Μενδὲρ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Μαιμακτήρια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου (ταραχοποιοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, γαληνίου) Διὸς τελουμένη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν αὐτὸς, καθ' ὃν ἐπανηγυρίζετο, Μαιμακτηριών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Μαινάδες (Maenades). Ζ. Διόνυσος.

Μαίναλον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὅπου συνήθως διέτριβεν ὁ Πάν.

Μαιονία, ἡ Λυδία (Κάτοικ. Μαιόνιος). Ζ. Λυδία.

Μάϊος (Majus), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Μαῖαν, τὴν μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ· ἢ, κατ' ἄλλους, οὗτος ὁ Μὴν ὠνομάσθη Majus a majoribus, τουτέστιν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων, οἵτινες συναθροιζόμενοι κατ' αὐτὸν τὸν Μῆνα, διάταττον ὅλας ἐν γένει τοῦ Κοινοῦ τὰς ὑποθέσεις.

Μακαρία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Μακαρία, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγιτανὴν (Κάτοικ. Μακαριεύς).

Μακάριος, Αἰγύπτιος, μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, Μοναχὸς καὶ Ἀσκητὴς τῆς ἐρήμου. Συνέγραψεν Ὁμιλίας πεντήκοντα, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1698, καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ Συγγράμματα Ἀσκητικὰ, καί τινα Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1714, 8.

Μακάρων νῆσοι. Ζ. Καναρία.

Μακεδονία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, περιοριζομένη ἀπὸ τὴν Θρᾴκην,

Ἰλλυρίαν, Θετταλίαν, καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος (Κάτοικ. Μακεδών).

Μακόραβα, ἢ Μαριάβα (Μέκκα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Εὐδαίμονα Ἀραβίαν κειμένη.

Μακρὰ Τείχη, τὰ ὁποῖα καὶ Μακρὰ Σκέλη, ἢ Σκέλη ἁπλῶς ὠνομάζοντο, ἦσαν τὰ περίφημα ἐκεῖνα τείχη τῶν Ἀθηνῶν, κτισθέντα διὰ συμβουλῆς τοῦ Θεμιστοκλέους μετὰ τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν, τὰ ὁποῖα συνεχόμενα ἀπὸ τὴν πόλιν ἕως εἰς τὴν Θάλασσαν, περιέκλειον τοὺς τρεῖς ὀνομαστοὺς λιμένας, ἤγουν τὸν Πειραιᾶ, τὸ Φάληρον, καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ ἦσαν ὡς μία ἐπιμήκης πόλις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο πολλὰ ἀξιόλογα οἰκοδομήματα, οἷον ναοί, στοαί, ἀγοραί, ὁπλοθῆκαι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα μνήμης καὶ θαυμασμοῦ ἄξια ἔργα.

Μάκρις. Ζ. Εὔβοια.

Μάκρις, ἢ Ἑλένη (Μακρονῆσι), νῆσος μακρὰ, εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον κειμένη.

Μακρόβιος (Macrobius), ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἤκμαζεν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ τοῦ Κικέρωνος Ἐνύπνιον τοῦ Σκηπίωνος. Β'. Κρονικῶν βιβλία ἑπτὰ, πλήρη πολυμαθείας, καὶ πολλὰ χρήσιμα διὰ τὴν κατάληψιν τῆς παλαιᾶς Ἱστορίας, Μυθολογίας, καὶ Ποιήσεως. Macrobii Opera omnia ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1670, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Μάλακα (*Malaga*), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν Βαιτικήν.

Μαλέας (Κάβο Μαλέα, ἢ Σάντ' Ἀγγελο), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνίαν.

Μαλέλας. Ζ. Ἰωάννης Μαλέλας.

Μαλιακὸς, ἢ Μαλιεὺς (Νεγροπόντε), κόλπος τῆς Θεσσαλίας, ἀρχόμενος ἀπὸ τὴν Κνημῖδα τῶν Λοκρῶν, καὶ τελευτῶν εἰς τὴν ἄκραν Ἀράτας.

Μαλλοὶ (Μουλτὰν), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰνδικὴν κειμένη (Κάτοικ. Μαλλός).

Μάλχος, ὁ ἐκ Φιλαδελφίας τῆς Συρίας, Σοφιστὴς Χριστιανὸς, ὅστις διέτριβεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Συνέγραψε Βυζαντιακὰ εἰς βιβλία ἑπτὰ ἀπὸ τοῦ 474 ἕως τοῦ 480 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Χοισσελλίου Συλλογὴν τῶν Πρεσβειῶν.

Μαμερτῖνος Κλαύδιος (Mamertinus Claudius), Γάλλος τὸ γένος, ἀκμάσας ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σῴζονται Α'. Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Μαξιμιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα. Β'. Ὁμιλία Γενεθλιακὴ πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς εἰρημένους Αὐτοκράτορας, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Μαμερτῖνος Κλαυδιανὸς (Mamertinus Claudianus), υἱὸς τοῦ εἰρημένου, τοῦ ὁποίου σῴζεται Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Ἰουλιανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Παλαιῶν Ῥητόρων.

Μανασσῆς. Ζ. Κωνσταντῖνος Μανασσῆς.

Μανέθων, Αἰγύπτιος, Ἱστορικὸς καὶ Φιλόσοφος. Συνέγραψε Α'. Αἰγυπτιακὰ, ἤτοι Χρονικὸν Αἰγυπτιακὸν εἰς βιβλία τρία, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν ὑπὸ Ἰ. Σκαλιγέρου εἰς τὴν Χρονολογίαν αὐτοῦ μετὰ Σημειώσεων. Β'. Ἀποτελεσματικὰ, ἤτοι περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργειῶν τῶν Ἀστέρων βιβλία ἓξ, ἐκδοθ. ὑπὸ Ἰ. Γρωνοβίου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1698, 4, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Μάνητες (Manes), υἱοὶ, ἢ ἀπόγονοι τῆς Μανίας, Θεοὶ τῶν Ῥωμαίων τῆς δευτέρας τάξεως, φύλακες καὶ προστάται αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι κοινῶς μὲν ὠνομάζοντο Δαίμονες (Genii), μερικῶς δὲ Λεμούρητες (Lemures), Λάρητες (Lares), καὶ Λάρβητες (Lârves). Καὶ Δαίμονες μὲν ὠνομάζοντο ζώντων τῶν ἀνθρώπων, Λεμούρητες δὲ, ἀποθανόντων. Καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐμενεῖς πρὸς αὐτοὺς ἐλέγοντο Λάρητες, εἰδὲ δυσμενεῖς, Λάρβητες. Μάνητας δὲ ἐνίοτε ἔλεγον καὶ τοὺς νερτέρους, ἤτοι καταχθονίους Θεοὺς, ἢ καὶ αὐτὰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἐπίστευον, ἤρχοντο πολλάκις εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἔβλαπτον τοὺς

ζῶντας ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν καθὼς καὶ οἱ μετὰ ταῦτα μυθολογηθέντες Βρυκόλακες, κοινῶς Βρυκολάκκες.

Μανία (Mania), Θεὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγοντοι οἱ Μάνητες, εἶδος Ἡμιθέων μεταξὺ αὐτῶν. Κατὰ παρεξήγησιν τινὸς ἀρχαίου χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἔπρεπε νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὴν Μανίαν ταύτην κεφαλὴν ἀντὶ κεφαλῆς, ἐθυσίαζεν ἑκάστη οἰκία ἓν τέκνον πρὸς αὐτὴν, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς λοιπῆς οἰκογενείας. Αὕτη δὲ ἡ ἀπάνθρωπος θυσία ἔπαυσεν ἐπὶ Ἰουνίου Βρούτου, ὅστις ἐξηγήσας ἀλληγορικώτερον ταύτην τοῦ χρησμοῦ τὴν ἔννοιαν, διώρισε νὰ θυσιάζῃ ἑκάστη οἰκία πρὸς αὐτὴν τὴν Θεὰν κατ' ἔτος μίαν κεφαλὴν σκόρδου, θυσίαν τῷ ὄντι πρέπουσαν καὶ ἀξίαν τοῦ ὀνόματός της.

Μανίλιος (Manilius) Μάρκος, Ῥωμαῖος, Ποιητὴς εὐδόκιμος, ἔζη ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ συνέγραψε Ποίημα Ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Λονδίνῳ, 1793, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Μανουὴλ Βρυέννιος, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ιδ'. Αἰῶνος. Συνέγραψε Περὶ Μουσικῆς, ἢ Ἁρμονικῶν βιβλία τρία, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βαλλισίου Συλλογὴν τῶν Μαθηματικῶν.

Μανουὴλ Φιλῆς, Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Μιχαὴλ Παλαιολόγου τοῦ Νέου. Συνέγραψε Α'. Περὶ Ζώων

ἰδιότητος, Ποίημα εἰς στίχους Ἰαμβικούς, ἤ, κατ' ἄλλους, Πολιτικούς, ἐκδοθ. ἐν Οὐτρέχτῳ, 1730, 4. Β'. Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλα ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1768, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Μαντίνεια (Τριπολιτσά), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Μαντινεύς).

Μαντὼ (Manto), Θυγάτηρ τοῦ Μάντεως Τειρεσίου, Μάντις καὶ αὐτὴ περίφημος, ἡ ὁποία μετὰ τὴν κυρίευσιν τῆς πατρίδος της ὑπὸ τῶν Ἀργείων, μεταβᾶσα, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὴν νῆσον Κλάρον, ἔλαβεν εἰς ἄνδρα της τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Ῥάκιον. Ἀλλ' ἐνθυμουμένη πάντοτε τὴν δυστοχίαν τῆς πατρίδος της, ἔκλαιεν ἀκαταπαύστως· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν της δακρύων ἔγεινε μία πηγή, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὅσοι ἔπινον, ἐγίνοντο καὶ αὐτοὶ Μάντεις.

Μάντουα (*Mandova*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν νῦν Λομβαρδίαν κειμένη.

Μάντουα (*Madrit*), πόλις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Ταρακοννησίαν, ἡ σημερινὴ μητρόπολις αὐτῆς (Κάτοικ. Μαντουανός).

Μάξιμος, Βυζάντιος, Φιλόσοφος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου, κατά τινας, καὶ διδάσκαλος ἐχρημάτισεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Πραγματεία περὶ Ἀλύτων Ἀντιθέσεων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1554, 8. Β'. Ποίημα Ἀστρολογικὸν περὶ Καταρχῶν, ἐκδοθ. εἰς τὸν Θ'. Τόμον τῆς Ἑλλ. Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικίου.

Μάξιμος Ἐπίσκοπος (Maximus Episcopus) Τορίνου, ἀποθανὼν κατὰ τὸ 460 ἔτος. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλά, ἐκδοθέντα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Λατίνων Πατέρων.

Μάξιμος, ὁ ἐπονομαζόμενος Ὁμολογητής, Κωνσταντινοπολίτης. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς Ἡρακλείου τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἔπειτα ἀγαπήσας τὸν μονήρη βίον, ἔγεινε Μοναχός, καὶ Ἡγούμενος τῆς ἐν Χρυσουπόλει Μονῆς. Ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως νὰ δεχθῇ τὰ δόγματα τῶν Μονοθελητῶν, καὶ μὴ πεισθεὶς, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Λαζικὴν, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ 662 σωτήριον ἔτος. Σώζονται τούτου πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, καὶ 44 Ἐπιστολαί, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1675, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Μάξιμος Πλανούδης, Κωνσταντινοπολίτης, Μοναχὸς καὶ Γραμματικὸς τοῦ καιροῦ του εὐδόκιμος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάλθη καὶ εἰς Βενετίαν διὰ νὰ φιλιώσῃ τοὺς Βενετοὺς μετὰ τῶν Γραικῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλά, οἷον Θεολογικά, Λόγοι, Ἐπιγράμματα, ὁ Βίος τοῦ Αἰσώπου, Ἀνθολογία Ἐπιγραμμάτων εἰς βιβλία ἑπτά, Μεταφράσεις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθέντα κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Μάξιμος, Τύριος, Σοφιστής, Ῥήτωρ, καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψε μὲ Ἀττικὴν εὐφράδειαν Λόγους, ἤτοι Διαλέξεις περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη 41, ἐκδοθ. ἐν Λονδίνῳ 1740, 4, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαραθὼν (Μοργάτ), δῆμος, ἢ κωμόπολις καὶ πεδίον τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὰ κατὰ τῶν Βαρβάρων τρόπαια τοῦ Μιλτιάδου (Κάτοικ. Μαραθώνιος).

Μαράκανδα, πόλις τῆς Περσίας, κατὰ τὴν Σογδιανὴν κειμένη.

Μαργιανὴ (Ἐσσαραβάδ), ἐπαρχία τῆς Περσίας, μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Βακτριανῆς κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Μαργιανῆς).

Μάργος. Ζ. Μάρτος.

Μάργος, ποταμὸς τῆς Περσίας, εἰς τὴν Μαργιανήν.

Μάρδοι, λαοὶ τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Ἀτροπατηνὴν χώραν κατοικοῦντες.

Μαρεία, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Μαρεώτιδα λίμνην κειμένη (Κάτοικ. Μαρεώτης).

Μαρεῶτις (Μαριούτ), λίμνη τῆς Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη.

Μαριάβα. Ζ. Μακόραβα.

Μαρῖνος, ὁ ἐκ Νεαπόλεως τῆς Παλαιστίνης, Φιλόσοφος καὶ Μαθηματικὸς περίφημος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Πρόκλου χρηματίσας, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὸν βίον, πλὴν μεμιγμένον μὲ πολλὰς μυθώδεις διηγήσεις, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1814, 8. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Μάρκελλος, ἐκ τῆς Σίδης, πόλεως τῆς Παμφυλίας, Ποιητὴς καὶ Ἰατρὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ καὶ Μ. Ἀντωνίνου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται ἀκόμη ἓν τμῆμα περὶ τῶν ἐκ τῶν ἰχθύων ἰατρικῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1598, 8. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαρκιανός, Ἡρακλεώτης, Γεωγράφος. Σώζεται καὶ τούτου Περίπλους τῆς ἔξω Θαλάσσης κτλ. εἰς βιβλία δύω, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον εἶναι ἐλλιπές· ἔτι Πρόλογος, καὶ ὁ Περίπλους ἀμφοῖν τῶν Πόντων τῆς Βιθυνίας καὶ Παφλαγονίας, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Σκύλακος ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βενδελικῶν 1608, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαρκιανούπολις (Πρέβισλαβ), πόλις παρὰ τὸν Ἄξεινον Πόντον κειμένη (Κάτοικ. Μαρκιανοπολίτης).

Μάρκος Αὐρήλιος (Marcus Aurelius) Ἀντωνῖνος, Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, Βασιλεὺς σοφὸς, παιδευθεὶς ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἀπὸ Ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους ἀγχίνοους καὶ πεπαιδευμένους, οἷον Ἀπολλώνιον καὶ Ἑρμογένην, τοὺς

ὁποίους ἠκροάζετο καὶ ὅταν ἐστέρθη Βασιλεύς· ἐπροσκολλήθη ὅμως περισσότερον εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Στωϊκῶν, καὶ ὑπέρερρε γενναίως ὅλην τὴν Στωϊκὴν σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὐτοκρατορίας του ἡ Ῥώμη ἀπεκατεστάθη τὸ κατοικητήριον τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, ἐπειδὴ ἐπροσκάλεσε πανταχόθεν τοὺς ἀρίστους τεχνίτας καὶ διδασκάλους, τοὺς ὁποίους καὶ μεγάλως ἐτίμα, καὶ διὰ τοῦτο ὁ καιρὸς τῆς αὐτοκρατορίας του ὠνομάσθη χρυσοῦς Αἰών, καὶ αὐτὸς Πατὴρ τῆς Πατρίδος, κ' ἔκαμε νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Πλάτωνος, ὅτι τότε εὐδαιμονεῖ μία πόλις, ὅταν ἢ Φιλόσοφος βασιλεύσῃ, ἢ Βασιλεὺς φιλοσοφεῖ. Ἔχομεν ἀπὸ τοῦτον τὸν φιλόσοφον Αὐτοκράτορα Σύγγραμμα εἰς δώδεκα βιβλία διῃρημένον, καὶ, Εἰς ἑαυτὸν, ἐπιγραφόμενον, πλῆρες ἠθικῶν παραγγελμάτων τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ὑπὸ Α'. Κοραῆ ἐν Παρισίοις 1816, 8. μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Μάρκος, Αἰγύπτιος, ἀνὴρ ὅσιος καὶ ἔκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγουσιν, ἤξευρεν ὅλην ἀπὸ στήθους. Συνέγραψε πολλὰ Ἀσκητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα μόνον σώζονται, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Μάρκος Ἰούνιος (Marcus Junius) Βροῦτος, Ῥωμαῖος, Ἱστορικὸς καὶ Φιλόσοφος, καὶ πολλὰ ἠγαπημένος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν συνωμοτῶν, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ἔπειτα ἰδιοχείρως. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 25 Ἐπιστολαὶ Ἑλληνικαί, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μάρκος Μουσοῦρος, Κρὴς τὴν πατρίδα, ὅστις ἐλθὼν πολλὰ νέος ἀκόμη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐτελειοποίησεν ἐν πρώτοις τὰς σπουδάς του εἰς ἄνδρα Ἕλληνα, Ἰωάννην τὸν Λάσκαριν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε δημόσιος διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας εἰς τὸ Πατάυιον, ὅπου ἐγνωρίσθη καὶ μετὰ τοῦ περιφήμου Ἑλληνιστοῦ Ἐράσμου τοῦ ἐκ Ῥοττερδάμου, πόλεως Ὁλλανδικῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ Θαυμάσιος Λατινιστὴς εἰς μίαν του Ἐπιστολὴν ὀνομάζεται: Latinae linguae usque ad miraculum doctus. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγκαταλείψας ὁ Μουσοῦρος τὸ Πατάυιον διὰ τὰς συμβάσας ἐκεῖ ἀνωμαλίας, μετέβη εἰς Βενετίαν, ὅπου ἐξηκολούθει νὰ διδάσκῃ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ προσέτι νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ἄλδου τοῦ Πρεσβυτέρου λαμπρὰς ἐκδόσεις τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων καὶ Ποιητῶν. Τέλος δὲ προσκληθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ Ι'. τοῦ ἐνθέρμου προστάτου τῶν Μουσῶν, ἐψηφίσθη Μονεμβασίας Ἀρχιεπίσκοπος, ὅπου καὶ ἀπέθανε, ζήσας βίον μακρόν.

Μάρκος Τούλιος Κικέρων (Marcus Tulius Cicero). Ζ. Κικέρων.

Μαρμαρικὴ, ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ μεγάλης Σύρτεως κειμένη.

Μαρπησία (Marpesia). Ζ. Ἀμαζόνες.

Μαρσύας (Marsya), Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου, καὶ Μουσικὸς ἄριστος. Οὗτος εὗρων τοὺς αὐλοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοὺς ὁποίους αὐτὴ ἔρριψεν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, εἰς τόσην ἔπαρσιν ἦλθεν, ὥστε ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ περὶ μουσικῆς τέχνης καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀλλὰ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, τὸν ἔδαρε ζωντανόν, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μουσῶν, κ' ἐκρέμασε τὸ δέρμα του εἰς ἓν ἄντρον τῆς Φρυγίας, πλησίον τοῦ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθέντος Μαρσύου ποταμοῦ.

Μαρτιάλιος (Martialis) Μάρκος Βαλέριος, Ἱσπανὸς, καὶ Ἐπιγραμματοποιὸς ἄριστος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομιτιανοῦ, Νέρβα καὶ Τραϊανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Οὗτος κατ' ἀρχὰς μετῆρχετο εἰς τὴν Ῥώμην τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Δικολόγου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔσως ὑφώθη καὶ εἰς πολλὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. Ὕστερον ὅμως παρατηθεὶς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἐδόθη εἰς τὸ νὰ συγγράφῃ Ἐπιγράμματα, καὶ εὐδοκίμησεν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, Κορυφαῖος τῶν Λατίνων Ἐπιγραμματοποιῶν δικαίως ἐπονομασθείς, μ' ὅλον ὅτι μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ἐπιγραμμάτων εὑρίσκονται καί τινα ἄκομψα καὶ ψυχρὰ, καὶ τρόπον τινὰ ἁπλῶς παραγεμίσματα τοῦ βιβλίου, καθὼς καὶ περὶ τούτου αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀστείως ἀναφέρει εἰς τὸ δέκατον ἕβδομον Ἐπίγραμμα τοῦ πρώτου βιβλίου. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τῶν εἰς 14 βιβλία διῃρημένων Ἐπιγραμμάτων αὐτοῦ νομίζεται ἡ ἐν Παρισίοις 1825-1826, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων ἀναγνώσεων, Σημειώσεων, καὶ ἄλλων φιλολογικῶν παρατηρήσεων.

Μάρτιος (Martius), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ὁ πρῶτος μεταξὺ αὐτῶν πρὶν τοῦ Ῥωμύλου, καὶ εἰς τὸν Ἄρην (Martem) ἀφιερωμένος, τὸν ἔφορον καὶ προστάτην αὐτοῦ.

Μάρτος, ἢ Μάργος (Μοράβα), ποταμὸς τῆς Μοισίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Δανούβιον.

Μαρώνεια (Μαρώνια), ἡ πρότερον Ἴσμαρος, πόλις τῆς Θράκης, ὀνομαστὴ διὰ τὸν Μαρώνειον λεγόμενον οἶνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Ὀδυσσεὺς δώδεκα ἀμφορεῖς, ἐμέθυσε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Πολύφημος.

Μασαγέται, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Κασπίας Θαλάσσης κατοικοῦντες.

Μάσης, λιμὴν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ πόλεως Ἑρμιόνης.

Μασιαί (Μασιεβκάν), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅπου διαμοιράζεται ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Μασσαλία (*Marsiglia*), πόλις τῆς Γαλλίας εἰς την Ναρβοννησίαν, ἀποικία τῶν Φωκαέων (Κάτοικ. Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιεύς).

Μασσικός, ἡ Φαλαρνός (*Monte Masso*), ὄρος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Καμπανίαν, ὅπου τὸ πάλαι ἐγίνετο οἶνος ἐξαίρετος.

Μάσταυρα, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μασταυρεύς, καὶ Μασταυρίτης).

Ματθαῖος Καμαριώτης, Θεσσαλονικεύς, Ῥήτωρ, Ἱστορικὸς καὶ Φιλόσοφος. Συνέγραψε Α'. Παλινῳδίαν περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐκδοθ. In Crusii Turco-Graecia, Σελ. 76-79. Β'. Λόγους δύο πρὸς Πλήθωνα Περὶ Εἱμαρμένης, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1721, 8.

Ματθαῖος Καντακουζηνός, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ, ἄξιος καὶ πολυμαθὴς, καθὼς καὶ ὁ πατήρ του. Οὗτος μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρός του ἀναγκασθεὶς ἀπὸ τὰς τότε ἀνωμαλίας τοῦ βασιλείου, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, καὶ ἐνδυθεὶς τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διήνυσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μελέτῃ βιβλίων. Ὁ Ματθαῖος συνέγραψε μετὰ τοῦ πατρός του, καὶ ἰδίως Ἑρμηνείαν εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ 1624, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Μαυρίκιος, Βασιλεὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔμφρων καὶ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ καὶ πολλὰ δυστυχής. Συνέγραψε Περὶ Τακτικῆς βιβλία δώδεκα, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Οὐψαλίᾳ 1664, 8.

Μαυριτανία, ἡ Μαυρουσία (Μαρόκκο), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς (Κάτοικ. Μαῦρος, ἢ Μαυρούσιος).

Μαῦρος Τερεντιανὸς (Maurus Terentianus), Καρχηδόνιος, τοῦ ὁποίου σώζεται Ποιημάτιον Περὶ Γραμμάτων, Συλλαβῶν, Ποδῶν, καὶ Μέτρων Ποιητικῶν, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Μαυσωλεῖον (Mausoleum). Ζ. Ἁλικαρνασσός.

Μαχάων (Machaon) καὶ Ποδαλείριος υἱοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐκ τῆς Ἠπιώνης, Ἰατροὶ ἄριστοι, Θεραπεύοντες εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον τὰς πληγὰς τῶν μαχρμένων Θεῶν καὶ Ἡρώων. Ἔπειτα ὅμως ὁ μὲν Μαχάων τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου πληγὴν ἀνίατον, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ὁ δὲ Ποδαλείριος μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος κατήντησεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σύρναν, θυγατέρα τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως Δαμαιθόνος, ἀφ' οὗ πρῶτον τὴν ἱάτρευσεν ἀπὸ μίαν θανατηφόρον πληγήν.

Μεγαίρα (Megaera). Ζ. Ἐρινύες.

Μεγάλη Ἑλλὰς (Magna Graecia). Ζ. Ἑλλὰς, Ἰταλία.

Μεγάλη Πύλη. Ζ. Δίπυλον.

Μεγαλόπολις, ἡ Μεγάλη πόλις (Λεοντάρι, ἢ Σωάνο), ἡ μητρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας (Κάτοικ. Μεγαλοπολίτης).

Μέγαρα. Ζ. Μεγαρὶς.

Μέγαρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ὕβλα, πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Μεγαρεύς).

Μεγαρὶς, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἀττικῆς, Σαρωνικοῦ κόλπου, Ἰσθμοῦ καὶ Βοιωτίας κειμένη, τῆς ὁποίας ἡ μητρόπολις ἦσαν τὰ μέχρι τῆς σήμερον οὕτω καλούμενα Μέγαρα (Κάτοικ. Μεγαρεύς).

Μεγασθένης, Ἱστορικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Σελεύκου τοῦ Νικάτωρος, παρὰ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἰνδίαν, συνέγραψε τὴν Ἱστορίαν αὐτῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς τὸν Στράβωνα, Εὐσέβιον, καὶ ἄλλους.

Μεδιόλανα, ἢ Μεδιόλανον (*Milano*), πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν νῦν Λομβαρδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεδιολάνιος, καὶ Μεδιολανός).

Μέδουσα (Medusa). Ζ. Γοργόνες.

Μέδων (Medon). Ζ. Κόδρος.

Μέθανα, ἡ Μεθώνη, πόλις ὀρεινὴ τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου κειμένη.

Μεθόδιος, Πατάρων Ἐπίσκοπος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ, καὶ ὑπομείνας ἐνδόξως τὸν μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Κοίλης Συρίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Περὶ τοῦ Αὐτεξουσίου. Β'. Συμπόσιον τῶν δέκα Παρθένων. Γ'. Ὁμιλία περὶ Συμεὼν καὶ Ἄννης. Δ'. Ὁμιλία εἰς τὰ Βαΐα. Ε'. Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1644, φύλ.

Μεθύδριον, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεθυδριεύς).

Μέθυμνα (Μολιβό), πόλις τῆς νήσου Λέσβου παραθαλάσσιος, ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Μεθυμναῖος).

Μεθώνη (Μοδώνη) πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος εἰς τὴν Μεσσηνίαν, πρὸς τὸ Ἰόνιον πέλαγος ἐκνεύουσα.

Μεθώνη (Μοδώνη), πόλις τῆς Μακεδονίας, ὅπου ὁ Φίλιππος ἔχασε τὸν ἕνα του ὀφθαλμὸν ὑπό τινος στρατιώτου Ἕλληνος (Κάτοικ. Μεθωναῖος).

Μεθώνη, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Μαγνησίαν κειμένη (Κάτοικ. Μεθωναιεύς).

Μέλαινα ἄκρα (Καρὰ Βουρνοῦ), μέρος τοῦ ὄρους Μίμαντος, εἰς τὴν Ἰωνίαν.

Μελανεῖς, ἡ Μέλαινα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Μελανεύς).

Μελάμπους (Melampus), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, καὶ Μάντις ἄριστος, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατή-

γοντο οἱ Μελαμποδίδαι, Μάντεις καὶ αὐτοὶ ἐπίσημοι χρηματίσαντες.

Μελάμπους, Ἰατρός, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε Μαντικὴν περὶ Παλμῶν καὶ περὶ Ἐλαιῶν τοῦ σώματος, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1545, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μέλανθος (Melanthus). Ζ. Ἀπατούρια.

Μελάντιον, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Μέλας Πομπώνιος (Mela Pomponius), Ἱσπανὸς, πατὴρ τοῦ Ποιητοῦ Ἀνναίου Λουκανοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Συνέγραψεν ἐπιτομικῶς Περὶ Τοποθεσίας Οἰκουμένης (De Situ Orbis), ἢ Κοσμογραφίας βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1807, 8, εἰς τόμους ἑπτά, μετὰ Πινάκων Γεωγραφικῶν.

Μέλας (Γενισσοῦ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Καππαδοκίαν.

Μέλας (Ἀλαρὰσουϊ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Μέλας, ῥύαξ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιῶτιδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιέα κόλπον.

Μελέαγρος, Γαβαρεὺς, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας, ὅστις συναρμισάμενος τὰ κάλλιστα Ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρίστων Συγγραφέων, συνέγραψε τὸν λεγόμενον Στέφανον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ὑένῃ 1789, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Μελέαγρος (Meleager, ἢ Meleagrus), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἐκ τῆς Ἀλθαίας. Ἀμ' ἀρ' οὗ ἀγεννήθη ὁ Μελέαγρος οὗτος, αἱ Μοῖραι παρασταθεῖσαι, προσδιώρισαν τὴν μέλλουσαν τύχην του. Καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ εἶπεν, ὅτι θέλει γείνει τολμηρός· ἡ δὲ Λάχεσις, ἀνδρεῖος· ἡ δὲ Ἄτροπος ἀπεφάσισε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του μὲ τὸ τέλος τοῦ ἐπὶ τῆς ἑστίας καιομένου τότε δαυλοῦ· καὶ ταῦτα εἰποῦσαι, ἔγειναν ἄφαντοι. Ἡ δὲ Ἀλθαία ἀκούσασα τῶν Μοιρῶν τὴν ἀπόφασιν, ἔλαβεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἑστίαν τὸν καιόμενον ἐκεῖνον δαυλὸν, καὶ τὸν ἔχωσεν εἰς τόπον μυστικὸν, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλ' ὕστερον ὀργισθεῖσα διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν της, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Μελέαγρος διὰ τὴν δορὰν τοῦ Κάπρου, ἔκαυσεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὸν δαυλὸν, συγκατακαύσασα ἀπλάγχνως καὶ τὸν δυστυχῆ υἱόν της, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ζ. Ἀλθαία. Καλυδών.

Μέλης, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, πλησίον τῆς Σμύρνης ῥέων, ὅπου, κατά τινας, γεννηθεὶς ὁ Ὅμηρος, ἐπωνομάσθη Μελησιγένης, ἢ Μελησιγενὴς.

Μελίβοια (Καστέλλι), πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Μαγνησίαν κειμένη (Κάτοικ. Μελιβοεύς).

Μελικέρτης (Melicertes). Ζ. Λευκοθέα.

Μέλισσα. Ζ. Ἀντώνιος Μέλισσα.

Μελισσεὺς (Melisseus), Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, καὶ πρῶτος Ἱερεὺς τῶν Θεῶν, τοῦ ὁποίου αἱ Θυγατέρες Ἀμάλθεια καὶ Μέλισσα ἀνέθρεψαν τὸν Δία. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μόνη ἡ Μέλισσα ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς, Ἀμαλθείας καλουμένης. Ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Δία Θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, ὠνομάζοντο Ἀδράστεια καὶ Ἴδη, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς, ἐχάρισε τὸ ἓν κέρατον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔτρεχε παντοτεινὰ μέλι καὶ γάλα, καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελεν ἐπιθυμήσει ὅστις εἶχεν αὐτό. Καὶ τὴν μὲν αἶγα ὁ Ζεὺς ἀπεθανοῦσαν, τὴν κατηστέρισε, τὸ δὲ δέρμα της, ἤγουν τὴν αἰγίδα φέρει αὐτὸς, ἡ ὁποία σειομένη, ἐπροξένει φόβον καὶ τρόμον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀθανάτους Θεούς.

Μελίτη, ἢ Μελιτηνὴ (Μέλεθα), πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν, παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Μελιτηνός).

Μελίτη (*Malta*), νῆσος πλησίον τῆς Σικελίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον οἱ Ῥωμαῖοι τὰ μικρὰ σκυλάκια, ἤτοι τὰ λεγόμενα Μελιταῖα κυνίδια (Κάτοικ. Μελιταῖος).

Μελπομένη (Melpomene). Ζ. Μοῦσαι.

Μέμνων, ὁ ἐκ τῆς Ποντικῆς Ἡρακλείας, Ἱστορικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψεν Ἱστορίαν τῆς ἰδίας του πατρίδος εἰς βιβλία 24, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐφυλάχθησαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεδόθησαν κατ' ἰδίαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1816, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Μέμνων (Memnon), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς. Οὗτος ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, καὶ μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐφονεύθη· εἰς δὲ τὸν τόπον, ὅπου ἔπεσε φονευμένος, ἀνέβλυσε μία πηγὴ, ἡ ὁποία κατ' ἔτος εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου του, ἐπήγαζεν αἷμα ἀντὶ ὕδατος. Μεταμορφωθεὶς δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὄρνιν, καὶ πετάξας, ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου οἱ Αἰγύπτιοι τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεὸν, στήσαντες καὶ ἄγαλμα αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ τῶν Σεράπιδος.

Μέμφις (Γκίζα), πόλις περίφημος τῆς μέσης Αἰγύπτου, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Μεμφίτης). Μεταξὺ ταύτης τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νείλου ἔκειντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τρεῖς μεγαλοπρεπέστατα Πυραμίδες, αἱ ὁποῖαι ἦσαν οἰκοδομαὶ τετράγωνοι καὶ εἰς ὀξὺ λήγουσαι, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐθάπτοντο διὰ μυστικῆς εἰσόδου οἱ Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου. Διὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν καὶ εὐπρέπειαν ἐθεωροῦντο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θαυμάτων τοῦ Κόσμου· ἐπειδὴ εἰς τὴν κτίσιν μιᾶς μόνης ἐξ αὐτῶν τῆς μεγίστης εἰργάζοντο τετρα-

κόσιοι ἐξήκοντα χιλιάδες ἄνθρωποι, εἰς διάστημα εἴκοσι τρῶν χρόνων.

Μένανδρος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμωδίας περίφημος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου χρηματίσας. Συνέγραψε, λέγουσιν, ὑπὲρ τὰς 200 Κωμωδίας, τὰς ὁποίας ἐμιμήθησαν οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ Ρωμαῖος Κωμικὸς Τερέντιος, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς λείψανα τινὰ μόνον διεσώθησαν, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Τραγωδῶν καὶ Κωμῳδῶν, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Βερολίνῳ, 1823, 8, μετὰ τοῦ Φιλήμονος.

Μένανδρος, Βυζάντιος, ὁ ἐπονομαζόμενος Προτέκτωρ, Ἱστορικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαυρικίου. Σῴζονται καὶ τούτου ἐκ τῶν Ἱστοριῶν ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Χοισσελίου Συλλογὴν τῶν Πρεσβειῶν.

Μενέλαος (Menelaus), ὁ Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἦτον υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, ἢ τοῦ Πλεισθένους (Ζ. Ἀτρεύς), καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ δὲ τῆς περιφήμου Ἑλένης. Ὅταν ὁ Πάρις ἥρπασεν αὐτὴν τὴν Ἑλένην, καὶ συνήχθησαν οἱ ἁπανταχοῦ Ἕλληνες πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, ὑπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον μὲ ἑξήκοντα πλοῖα, ὅπου ἔδειξε καὶ πολλὰς ἀνδραγαθίας. Ἐμονομάχησε μετὰ τοῦ Πάριδος, καὶ τὸν ἐνίκησεν· ὁμοίως ἐφόνευσε καὶ τὸν Ἔυφορβον, μονομαχήσας καὶ μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀνδραγαθίας ἐμβῆκεν εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον, καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὀπίσω τὴν γυναῖκα τοῦ Ἑλένην, φονεύσας τὸν Δηΐφοβον, ὅστις εἶχεν αὐτὴν μετὰ τὸν Θάνατον τοῦ Πάριδος. Ἐπιστρέφων δὲ μετ' αὐτῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς τρικυμίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, καὶ μετὰ ὀκταετῆ πλάνην, ἔφθασεν ὑγιῶς εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου καὶ ἔζησεν ἐν εἰρήνῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του.

Μενίππη (Menippe). Ζ. Ὡρίων.

Μενοικεὺς (Menoeceus), υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὅταν ὁ Ἄδραστος ἐπλησίασεν εἰς τὰς Θήβας, διὰ ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὸν Θρόνον τὸν γαμβρόν του Πολυνείκην, οἱ Θηβαῖοι ἔμαθον παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι αὐτοὶ θέλουν νικήσει, ἐὰν ὁ Κρέων ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ἄρην. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τοῦτο, ὁ Μενοικεὺς ἐθυσιάσθη μόνος του, καὶ οὕτως ἔγλυτεν εἰς τοὺς συμπολίτας του παραίτιος τῆς νίκης.

Μενοίτιος (Menoetius). Ζ. Πάτροκλος.

Μενοίτιος, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ὅστις ὑπερήφανος ὢν καὶ ὑβριστὴς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν Τάρταρον.

Μέντωρ (Mentor), Ἰθακήσιος, ὁ πλέον πιστὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, εἰς τὸν ὁποῖον, ἀναχωρῶν διὰ τὴν Τρωάδα, παρέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν ὅλης τῆς οἰκίας του, καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου, ὅστις τότε ἦτον ἀκόμη βρέφος. Κατὰ τὸν μῦθον ἡ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος ἐσυμβούλευε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ συνῴδευεν ἔπειτα καὶ τὸν Τηλέμαχον, ὅτε περιήρχετο ζητῶν τὸν πατέρα του. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μέντωρ ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐπειδὴ ἐφιλοξένησε κ' ἐπεριποιήθη αὐτὸν τὸν Ὅμηρον, διαβάντα ἐκεῖθεν, ἠθέλησεν ὁ Ποιητὴς πρὸς εὐγνωμοσύνην, νὰ τοῦ ἀθανατίσῃ τὸ ὄνομα εἰς τὸ ἀθάνατόν του Ποίημα.

Μερόη (Γιραύα), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Μεροΐτης).

Μεσημβρία (Μεσέμβρια), πόλις τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Μεσημβριανός).

Μεσηνὴ (Βάσρα Μεσὰν), νῆσος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ κειμένη.

Μεσοποταμία (Ἀραὰμ Ναχαραΐμ, ἢ Ἀλβισέρικα), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος τῶν ποταμῶν κειμένη, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Μέση τῶν ποταμῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο (Κάτοικ. Μεσοποταμίτης).

Μεσσαπία, ἢ Καλαβρία (*Terra d' Otranto*), ἡ αὐτὴ καὶ Ἰαπυγία καὶ Σαλεντίνη, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Μεσσάπιος).

Μεσσήνη (Μοσσενίγκο, ἢ Μαυρομάτια), ἡ μητρόπολις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.

Μεσσήνη, ἡ πρότερον Ζάγκλη (*Messina*), πόλις μεγίστη καὶ πρωτεύουσα τῆς Σικελίας (Κάτοικ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνία, ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Λακωνικῆς, Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἰονίου πελάγους, καὶ Ἀρκαδίας κειμένη (Κάτοικ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνιακὸς κόλπος (Κόρφος τῆς Κορώνης), ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἕως εἰς τὴν πόλιν Στενύκλαρον.

Μεταγείτνια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἐνοικιασταὶ μετέβαινον εἰς ἄλλας οἰκίας. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη οὕτως αὕτη ἡ ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεταγειτνιάσεως τῶν κατοίκων τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ Μελίτης μὲ τὸν δῆμον Διόμειαν. Ἑωρτάζετο δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐκ ταύτης ὠνομάσθη καὶ ὁ Μήν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο, Μεταγειτνιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Μετάποντα, ἢ Μεταπόντιον (*Torre di mare*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη, ἀποικία Ἑλληνική (Κάτοικ. Μεταπόντιος, καὶ Μεταποντῖνος).

Μεταφραστής. Ζ. Συμεών Μεταφραστής.

Μέτουλον (Μέτλιγγ), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, κατὰ τὴν Ἰαποδικὴν χώραν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Μετούλου).

Μήδεια. Ζ. Εὐριπίδης.

Μήδεια (Medea), θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, Βασιλέως τῆς Κολχίδος, καὶ μάγος περίφημος. Ὅταν ἦλθον οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα, διὰ νὰ λάβωσι τὸ χρυσοῦν Δέρας, ἡ Μήδεια ἰδοῦσα τὸν Ἰάσονα, ἐθελχθὴ ἀπὸ τὰ κάλλη του, καὶ τὸν ἠγάπησεν ὑπερβολικά· ὅθεν καὶ συμφωνήσασα μετ' αὐτοῦ νὰ τὴν λάβῃ μαζή του εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν ἐδίδαξε τὸν τρόπον, πῶς ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀκινδύνως ἐκεῖνο τὸ Δέρας. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται διὰ τῆς οἰκήσιας καὶ βοηθείας αὐτῆς λαβόντες τὸ Δέρας, ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν. Ἡ Μήδεια ὅμως προβλέπουσα τὸν μέλλοντα κίνδυνον, ἔλαβε μαζή της καὶ τὸν μικρότερον ἀδελφὸν της Ἄψυρτον, τὸν ὁποῖον, διὰ νὰ μὴ τοὺς φθάσῃ ὁ Αἰήτης, κόψασα εἰς λεπτὰ κομμάτια, τὸν ἔρριψεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ περάσῃ, ὅταν τοὺς ἐδίωκε. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν θέλων αὐτὸς ὁ δυστυχὴς πατὴρ νὰ συναξῇ τὰ διεσκορπισμένα μέλη τοῦ υἱοῦ του, ἠργοπόρησεν εἰς τὸν δρόμον, κ' ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν ἀκινδύνως. Ἀλλ' ὁ Ἰάσων μετὰ ταῦτα δὲν ἐφύλαξε πιστῶς τὴν πρὸς τὴν Μήδειαν ὑπόσχεσίν του· διότι ἀφ' οὗ ἔζησε μετ' αὐτῆς εὐτυχῶς δέκα ὁλόκληρα ἔτη, τὴν ἀπεχωρίσθη τελευταῖον εἰς τὴν Κόρινθον, λαβὼν ἀντ' αὐτῆς εἰς γυναῖκα του τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, Βασιλέως τῆς Κορίνθου. Ἡ δὲ Μήδεια, πρὸς ἐκδίκησιν ταύτης τῆς ἀτιμίας, πρῶτον μὲν διὰ τῶν μαγειῶν της κατέστρεψεν ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ Κρέοντος, ἔπειτα δὲ σφάξασα ἰδιοχείρως καὶ τὰ δύω της τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχε γεννήσει μετὰ τοῦ Ἰάσονος, καὶ ἐλέγξασα αὐτὸν ὡς ἀχάριστον, μετέβη ἐφ' ἅρματος πτερωτῶν δρακόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἔλαβεν εἰς ἄνδρα τὸν Αἰγέα, Βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπειτα ἐφάνη ἐπίβουλος τῆς ζωῆς τοῦ Θησέως, ἐδιώχθη καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀρίας, καὶ ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ ἡ χώρα ἐκείνη Μηδία.

Μηδία (Ἰράκ Ἀγραμί), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μεταξὺ Κασπίας Θαλάσσης, Ὑρκανίας, καὶ Ἀρμενίας κειμένη, τῆς ὁποίας τὸ μὲν μεσημβρινὸν μέρος ὠνομάζετο Μεγάλη Μηδία, τὸ δὲ βόρειον, Ἀτροπατηνὴ (Κάτοικ. Μῆδος).

Μῆλος, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, μεταξὺ Κρήτης καὶ τοῦ Σκυλλαίου ἀκρωτηρίου κειμένη (Κάτοικ. Μήλιος).

Μῆνες Ἀθηναίων (Menses Atheniensium). Τὸ Ἀττικὸν ἔτος ἦτον Σεληνιακὸν, καὶ ἤρχιζεν εἰς τὴν πρώτην Νουμηνίαν, τουτέστι νέαν Σελήνην μετὰ τὸ Θερινὸν Ἡλιοστάσιον. Συνίστατο δὲ ἐκ Μηνῶν ὀκτὼ δεκα καὶ ἡμερῶν τριακοσίων πεντήκοντα τεσσάρων. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ αὐτῶν ἐγίνετο ἀνωμάλως, καὶ συνέβαινεν ἐκ τούτου νὰ μένωσιν ὀπίσω κατ' ἔτος ἕνδεκα ἡμέρας, ἐπρόσθετον καθ' ἕκαστον τρίτον ἔτος καὶ ἕνα ἐμβόλιμον Μῆνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον Ποσειδεῶνα δεύτερον. Ἐκ τούτων δὲ τῶν Μηνῶν οἱ μὲν περιεῖχον 29, οἱ δὲ 30 ἡμέρας, καθὼς ἀκολούθως φαίνονται μὲ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀναλογίαν τῶν παρ' ἡμῖν ἤδη ἐν χρήσει Ῥωμαϊκῶν Μηνῶν.

29. Ἑκατομβαιὼν, Ἰούλιος. Ζ. Ἑκατόμβαια.
30. Μεταγειτνιὼν, Αὔγουστος. Ζ. Μεταγείτνια.
29. Βοηδρομιὼν, Σεπτέμβριος. Ζ. Βοηδρόμια.
30. Μαιμακτηριὼν, Ὀκτώβριος. Ζ. Μαιμακτήρια.
29. Πυανεψιὼν, Νουέμβριος. Ζ. Πυανέψια.
30. Ποσειδεὼν, Δεκέμβριος. Ζ. Ποσειδώνια.
29. Γαμηλιὼν, Ἰανουάριος. Ζ. Γαμήλια.
30. Ἀνθεστηριὼν, Φεβρουάριος. Ζ. Ἀνθεστήρια.
29. Ἐλαφηβολιὼν, Μάρτιος. Ζ. Ἐλαφηβόλια.
30. Μουνυχιὼν, Ἀπρίλιος. Ζ. Μουνύχια.
29. Θαργηλιὼν, Μάϊος. Ζ. Θαργήλια.
30. Σκιροφοριὼν, Ἰούνιος. Ζ. Σκιροφόρια.

Ἕκαστος δὲ τούτων τῶν Μηνῶν διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, τουτέστιν εἰς τρεῖς Δεκάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη περιέχει τὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἕως τῆς δεκάτης τοῦ Μηνὸς ἡμέρας, καὶ λέγεται Δεκὰς ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός· ἡ δὲ δευτέρα, τὰς ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης ἕως τῆς εἰκοστῆς, καὶ ὀνομάζεται Δεκὰς μεσοῦντος Μηνός· ἡ δὲ τρίτη, τὰς ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς πρώτης ἕως τῆς τριακοστῆς (ἐὰν ὁ Μὴν περιέχῃ 30 ἡμέρας), ἢ τῆς εἰκοστῆς ἐννάτης (ἐὰν περιέχῃ 29 μόνον), καὶ καλεῖται Δεκὰς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, ἢ ἀπιόντος Μηνός. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἑκάστου Μηνὸς ὀνομάζεται Νουμηνία, ἤτοι νέος Μήν, ἡ δὲ τελευταία Ἕνη καὶ Νέα, ἤγουν παλαιὰ καὶ νέα, ἐπειδὴ εἶναι ἡ τελευταία τοῦ παλαιοῦ Μηνὸς, καὶ ἡ νέα, ἤτοι ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου.

Ἡ ἁ. λοιπὸν ἡμέρα τῆς πρώτης Δεκάδος λέγεται ἐν γένει Νουμηνία, ὡς εἴρηται, ἢ πρώτη ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός (δεῖνος)· ἡ β. δευτέρα ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου, ἡ γ. τρίτη ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς δεκάτης,

ἡ ὁποία λέγεται Δεκάτη, ἢ δεκάτη προτέρα, ἢ δεκάτη πρὸ εἰκάδος.

Τῆς δευτέρας Δεκάδος ἡ πρώτη ἡμέρα, τουτέστιν ἡ ἑνδεκάτη τοῦ Μηνός, λέγεται πρώτη μεσοῦντος Μηνός, ἢ πρώτη ἐπὶ δεκάδι, ἢ ἐπὶ δέκα, ἢ ἐπὶ δεκάτῃ· ἡ β΄. τουτέστιν ἡ δωδεκάτη, δευτέρα μεσοῦντος, ἢ δευτέρα ἐπὶ δεκάδι, κτλ. ἕως τῆς εἰκοστῆς, ἡ ὁποία καλεῖται Εἰκοστὴ, καὶ Εἰκάς.

Τῆς τρίτης Δεκάδος ἡ ἀρίθμησις γίνεται ὀπισθοβατικῶς, οἷον ἡ πρώτη ἡμέρα, τουτέστιν ἡ εἰκοστὴ πρώτη τοῦ Μηνός, λέγεται δεκάτη Μηνὸς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, ἢ ἀπιόντος, ἐὰν ὁ Μὴν περιέχῃ 30 ἡμέρας, ἐὰν δὲ περιέχῃ 29 μόνον, τότε ἡ εἰκοστὴ πρώτη λέγεται ἐνάτη Μηνὸς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, ἢ ἀπιόντος, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἤγουν ἡ κβ΄. ἐνάτη, ἢ ὀγδόη Μηνὸς φθίνοντος, ἢ κγ΄. ὀγδόη, ἢ ἑβδόμη Μηνὸς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, κτλ. ἕως τῆς τελευταίας, ἡ ὁποία λέγεται Ἑνη καὶ Νέα, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Ταύτης δὲ τῆς τρίτης Δεκάδος αἱ ἡμέραι ἀριθμοῦνται καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, τακτικῶς δηλαδὴ, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι δύω δεκάδες, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Ἐπὶ εἰκάδι, ἢ μετὰ εἰκάδα, ἤγουν ἡ μὲν κά. ἡμέρα λέγεται πρώτη ἐπὶ εἰκάδι, ἢ μετὰ εἰκάδα, ἡ δὲ κβ΄. δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι, ἢ μετὰ εἰκάδα, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς τελευταίας, ἡ ὁποία λέγεται Τριακὰς μόνον, καθὼς σαφέστερον φαίνεται καὶ εἰς τὸν ἀπέναντι Πίνακα.

Ἀττικοῦ Μηνὸς διαίρεσις, καὶ τρόπος τοῦ ἀριθμεῖν τὰς ἡμέρας αὐτοῦ.

Πρώτη Δεκάς.	1.	{Νουμηνία, ἢ Πρώτη.	Ἱσταμένου, ἢ ἀρχομένου Μηνός.
	2.	Δευτέρα.	
	3.	Τρίτη.	
	4.	Τετάρτη.	
	5.	Πέμπτη.	
	6.	Ἕκτη.	
	7.	Ἑβδόμη.	
	8.	Ὀγδόη.	
	9.	Ἐνάτη.	
	10.	Δεκάτη.	
Δευτέρα Δεκάς.	11.	Πρώτη.	Μεσοῦντος Μηνός, ἢ ἐπὶ δεκάδι.
	12.	Δευτέρα.	
	13.	Τρίτη.	
	14.	Τετάρτη.	
	15.	Πέμπτη.	
	16.	Ἕκτη.	
	17.	Ἑβδόμη.	
	18.	Ὀγδόη.	
	19.	Ἐνάτη.	
	20.	Εἰκάς.	

Μηνὸς 30 ἡμερῶν.		Μηνὸς 29 ἡμερῶν.		Ἄλλως.	
21. Δεκάτη,		Ἐνάτη.	Μηνὸς φθίνοντος, ἢ λήγοντος, ἢ ἀπιόντος.	Πρώτη.	Ἐπὶ εἰκάδι, ἢ μετ' εἰκάδα.
22. Ἐνάτη,		Ὀγδόη.		Δευτέρα.	
23. Ὀγδόη,		Ἑβδόμη.		Τρίτη.	
24. Ἑβδόμη,		Ἕκτη.		Τετάρτη.	
25. Ἕκτη,	Ἢ	Πέμπτη.		Ἢ Πέμπτη.	
26. Πέμπτη,		Τετάρτη.		Ἕκτη.	
27. Τετάρτη,		Τρίτη.		Ἑβδόμη.	
28. Τρίτη,		Δευτέρα.		Ὀγδόη.	
29. Δευτέρα,		Ἑνη καὶ Νέα.		Ἐνάτη.	
30. Ἑνη καὶ Νέα.				Τριακάς.	

Τρίτη Δεκάς.

Παραδείγματα. Ἐπὶ Ἄρχοντος Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος, κτλ. (Δημοσθ. Περὶ Στεφ. 36. Ἐκδ. Βεκκέρου)· ἦτοι τῇ εἰκοστῇ ἐννάτῃ Ἰουλίου, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ἑκατομβαιὼν ἀναλογεῖ μὲ τὸν καθ' ἡμᾶς Ἰούλιον, ἡ δὲ ἕνη καὶ νέα μὲ τὰς 29 αὐτοῦ τοῦ Μηνός, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὸν ὄπισθεν Πίνακα.

Ἐπὶ Μνησιφίλου Ἄρχοντος, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γενομένης, καὶ πρυτάνεων καὶ βουλῆς γνώμῃ (Μηνὸς) Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος (21 Ὀκτωβρίου), Καλλιαθένης, κτλ. (αὐτόθι 46).

Ἐπὶ Χαιρώνδου Ἄρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου (6 Μαρτίου), Αἰσχίνης Ἀτρομήτου, κτλ. (αὐτόθι 66).

Ἄρχων Δημόνικος Φλυεύς, Βοηδρομιῶνος ἕκτῃ μετ' εἰκάδα (26 Σεπτεμβρίου), γνώμῃ βουλῆς καὶ δήμου, Καλλίας Φρεάρριος εἶπεν, ὅτι, κτλ. (αὐτόθι 147).

Ἐπὶ Ἄρχοντος Ἡροπύθου, Μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος (24 Μαρτίου), φυλῆς πρυτανευούσης Ἐρεχθηίδος, κτλ. (αὐτόθι 209).

Τοῦτο δ' αὖ πάλιν, Πέρσαι Μηνὸς Βοηδρομιῶνος ἕκτῃ μὲν (6 Σεπτεμβρίου) ἐν Μαραθῶνι, τρίτῃ δὲ (3 τοῦ αὐτοῦ) ἐν Πλαταιαῖς, ἅμα καὶ περὶ Μυκάλην ἡττήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· πέμπτῃ δὲ φθίνοντος (25 τοῦ αὐτοῦ), ἐν Ἀρβήλοις, κτλ. (Πλούταρχ. Καμίλ. 19. 15. Ἐκδ. Κοραῆ).

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναλογοῦνται καὶ αἱ λοιπαὶ ἡμέραι ἑκάστου Μηνός, μ' ὅλον ὅτι μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἤδη ἐν χρήσει Ῥωμαϊκῶν Μηνῶν εὑρίσκεται εἰς ἄλλους διαφορετική τις ἀνωλογία, ἀλλὰ δὲν εὑρέθη ἀκόμη καὶ ἀκριβὴς ἀνταπόκρισις, οὔτε δύναται νὰ εὑρεθῇ, ἐπειδὴ ἕνας Ἀττικὸς Μὴν ἀρχίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ τὸν ἕνα ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς, καὶ λήγει εἰς τὸν ἄλλον, οἷον ὁ Ἀνθεστηριὼν κεῖται μεταξὺ τοῦ Φεβρουαρίου καὶ τοῦ Μαρτίου Μηνός, ὁ Βοηδρομιών, μεταξὺ Σεπτεμβρίου καὶ Ὀκτωβρίου, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως.

Μῆνες Ῥωμαίων (Menses Romanorum). Καθὼς τὸ Ἀττικόν, οὕτω καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν ἔτος ἦτον Σεληνιακόν, καὶ περιεῖχε τὰς αὐτὰς, ἢ καὶ περισσοτέρας ἀνωμαλίας, ἕως ὅτου ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος 709 ἔτη ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, καὶ 45 πρὸ Χριστοῦ ἔλαβε καλητέραν τινὰ μεταβολὴν, καὶ ἐντελεστέραν ἐπὶ τοῦ Πάπα τῆς Ῥώμης Γρηγορίου ΙΓ'. κατὰ τὸ 1582 σωτήριον ἔτος. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἐποχῆς τὸ μὲν Ἰουλιακὸν ἔτος ὠνομάσθη Παλαιόν, καὶ ἔμεινεν ἀκόμη εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς Ῥώσσους· τὸ δὲ Γρηγοριακόν, Νέον, καὶ τὸ μεταχειρίζονται ὅλα τὰ ἄλλα χριστιανικὰ γένη τῆς Εὐρώπης

εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις καὶ θρησκευτικάς των ἱεροπραξίας, τὸ ὁποῖον ἀκολουθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἐνίοτε ἀπαραλλάκτως κατὰ τὸ πολιτικὸν διὰ τὴν μετ' αὐτῶν ἐπιμιξίαν, ἢ σημειόνοντες τὴν ἡμέραν τοῦ Μηνὸς οὕτω: 13/25, φέρ' εἰπεῖν, Μαρτίου, τὸ ὁποῖον δηλοῖ εἰς τὰς 13 τοῦ Μαρτίου καθ' ἡμᾶς, καὶ εἰς τὰς 25 κατ' αὐτούς, διὰ τὴν δωδεκαήμερον μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν διαφοράν.

Οἱ δώδεκα Μῆνες τῶν Ῥωμαίων ἀνταποκρίνονται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μὲ τοὺς τῶν Ἀθηναίων ὡς ἑφεξῆς φαίνονται:

Januarius, Γαμηλιών. Z. Ἰανουάριος.

Februarius, Ἀνθεστηριών. Z. Φεβρουάριος.

Martius, Ἐλαφηβολιών. Z. Μάρτιος.

Aprilis, Μουνυχιών. Z. Ἀπρίλιος.

Majus, Θαργηλιών. Z. Μάϊος.

Junius, Σκιροφοριών. Z. Ἰούνιος.

Julius (**Quintilis**), Ἑκατομβαιών. Z. Ἰούλιος.

Augustus (**Sextilis**), Μεταγειτνιών. Z. Αὔγουστος.

September, Βοηδρομιών. Z. Σεπτέμβριος.

October, Μαιμακτηριών. Z. Ὀκτώβριος.

November, Πυανεψιών. Z. Νοεμβριος.

December, Ποσειδεών. Z. Δεκέμβριος.

Ἕκαστος τούτων τῶν Μηνῶν διαιρεῖται εἰς τρία, ἤγουν εἰς Καλάνδας, ἢ Καλένδας, εἰς Νόνας (Νόννας) καὶ εἰς Ἴδους (Εἴδους). Καὶ αἱ μὲν Καλένδαι (Calendae, ὅθεν τὸ **Calendarium**, ἤτοι Μηνολόγιον αὐτῶν) παρωνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ **Calare**, τουτέστι Καλεῖν ῥήματος, ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς, ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην ἑκάστου Μηνός, ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς τὸ Καπιτώλιον, καὶ ἐμήνυεν εἰς αὐτὸν τὴν ἡμέραν τῶν Νόνων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο εἰς τὴν Ῥώμην δημοτελὴς πανήγυρις· καὶ προσέτι τὴν νέαν Σελήνην, τὰς ἑορτὰς καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν ἀναγκαῖα νὰ πραχθῶσι καθ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν Μῆνα· αἱ δὲ Νόναι (**Nonae**), παρωνομάσθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτὰς ἀποκλειστικῶς ἕως τῶν Ἰδῶν ὁμοίως ἀποκλειστικῶς ἀριθμοῦνται ἐννέα ἡμέραι· αἱ δὲ Ἴδοι (**Idus**) ἔλαβον, λέγουσι, τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ **Iduare**, τουτέστι Διαιρεῖν Τυῤῥηνικοῦ ῥήματος, ἐπειδὴ διαιροῦσι σχεδὸν εἰς δύω ἴσα μέρη ἕκαστον Μῆνα.

Αἱ Καλένδαι εἶναι πάντοτε ἡ πρώτη ἡμέρα ἑκάστου Μηνός, χωρὶς τινος ἐξαιρέσεως, καθὼς ἡ τῶν Ἀθηναίων Νουμηνία· αἱ δὲ Νόναι εἰς μὲν τοὺς Μῆνας Μάρτιον, Μάϊον, Ἰούλιον καὶ Ὀκτώβριον εἶναι ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς, ἡ πέμπτη· αἱ δὲ Ἴδοι εἰς μὲν τοὺς ἤδη εἰρημένους τέσσαρας Μῆνας

εἶναι ἡ δεκάτη πέμπτη, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς, ἡ δεκάτη τρίτη.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἡμέρα ἑκάστου Μηνὸς λέγεται Καλένδαι, Παρ. χάρ. ἡ πρώτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται Καλένδαι Ἰανουαρίου· ἡ πρώτη τοῦ Φεβρουαρίου, Καλένδαι Φεβρουαρίου, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως. Ἡ δὲ δευτέρα καὶ αἱ ἄλλαι ἡμέραι τοῦ Μηνὸς λογαριάζονται ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἀριθμὸν, ὅστις προκύπτει ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρίθμησιν τῶν ἕως τῶν Νόνων, Ἰδῶν καὶ Καλενδῶν ἡμερῶν· καὶ ἐπειδὴ, Παρ. χάρ. ἀπὸ τῆς δευτέρας τοῦ Ἰανουαρίου ἕως τῶν Νόνων αὐτοῦ ἀριθμοῦνται τέσσαρες ἡμέραι, ἡ δευτέρα αὐτοῦ λέγεται Δ'. Νόνων, ἡ πρὸ Νόνων Ἰανουαρίου, ἤγουν τοῦτο, ἡ ἐκεῖνο ἔγεινε τέσσαρας ἡμέρας προτήτερα ἀπὸ τὰς Νόνας τοῦ Ἰανουαρίου, ἀντὶ νὰ εἴπωσιν, ὅτι ἔγεινεν εἰς τὰς 2 τοῦ Ἰανουαρίου· ἡ τρίτη, Γ'. Νόνων, ἡ πρὸ Νόνων Ἰανουαρίου· ἡ δὲ τετάρτη δὲν λέγεται Δευτέρα Νόνων (καθὼς οὔτε εἰς τὸ Λατινικὸν Secundo Nonas), ἀλλὰ μόνον Πρὸ Νόνων, χωρὶς τοῦ Δευτέρα (Λατινιστὶ Pridie Nonas, ἤγουν die ante Nonas), Τῇ προτεραίᾳ Νόνων, ἡ τῇ πρὸ Νόνων ἡμέρᾳ, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς πρὸ Καλενδῶν καὶ Ἰδῶν ἡμέρας διὰ τὴν εἰς τὸ Λατινικὸν σημασίαν τῆς λέξεως Secundus, γενομένης ἀπὸ τοῦ ῥήματος Sequor, τὸ ὁποῖον σημαίνει Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, καὶ ἡ ἔννοια εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἀπαιτεῖ προήγησιν, ἤτις σημαίνεται μὲ τὸ Ἐπίῤῥημα Pridie· ἡ πέμπτη εἶναι αἱ καθ' αὐτὸ Νόναι, καὶ λέγεται Νόναι Ἰανουαρίου (Nonae Januarii). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λογαριάζονται καὶ οἱ λοιποὶ Μῆνες, ἐκτὸς τοῦ Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου, τῶν ὁποίων αἱ ἕως τῶν Νόνων ἡμέραι ἐπειδὴ εἶναι ἓξ, ἡ δευτέρα ἡμέρα αὐτῶν λέγεται Ϛ'. Νόνων, ἡ τρίτη, Ε'. Νόνων, κτλ.

Μετὰ τὰς Νόνας ἕπονται αἱ Ἰδοὶ, τῶν ὁποίων ὁ λογαριασμὸς γίνεται ὁμοίως καθὼς καὶ ὁ τῶν Νόνων· ὅθεν ἡ ἕκτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται Η'. Ἰδῶν, ἡ πρὸ Ἰδῶν Ἰανουαρίου, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ἕως τῶν Ἰδῶν ἀποκλειστικῶς εἶναι ὀκτὼ ἡμέραι· ἡ ἑβδόμη, Ζ'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου· ἡ ὀγδόη, Ϛ'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς δωδεκάτης, ἥτις λέγεται μόνον Πρὸ Ἰδῶν Ἰανουαρίου (Pridie Idus Januarii), ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· καὶ ἡ δεκάτη τρίτη Ἰδοὶ Ἰανουαρίου (Λατινιστὶ Idus Januarii, ἢ εἰς πτῶσιν Ἀφαιρετικὴν Idibus Januariis, ἢ Januarii, ὡς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν Καλενδῶν καὶ Νόνων ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς Ἀφαιρετικῆς). Θεωρεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ εἰρημένη ἐξαίρεσις τῶν τεσσάρων ἐκείνων Μηνῶν, ἤγουν Μαρτίου, Μαΐου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου.

Μετὰ δὲ τὰς Ἰδοὺς ἀρχεται ἡ ἀρίθμησις τῶν ἕως τῶν Καλενδῶν ἡμερῶν τοῦ ἑπομένου Μηνός· καὶ ἐπειδὴ Παρ. χάριν μεταξὺ τῆς ιδ'. τοῦ Ἰανουαρίου (ΙΘ'. Καλενδῶν Φεβρ.) καὶ τῶν Καλενδῶν τοῦ ἑπομένου Μηνὸς (Καλένδαι Φεβρ.) ἀριθμοῦνται ἀποκλειστικῶς 19 ἡμέραι, ἡ δεκάτη τετάρτη τοῦ Ἰανουαρίου λέγεται ΙΘ'. Καλενδῶν, ἡ πρὸ Καλενδῶν Φεβρουαρίου· ἡ δεκάτη πέμπτη αὐτοῦ, ΙΗ'. Καλενδῶν Φεβρουαρίου· ἡ δεκάτη ἕκτη, ΙΖ'. Καλενδῶν Φεβρουαρίου, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τῆς τελευταίας τοῦ Ἰανουαρίου, ἡ ὁποία λέγεται, ὡς εἴρηται, Πρὸ Καλενδῶν Φεβρουαρίου (Pridie Calendas Februarias, ἢ Februarii), καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ, Καλένδαι Φεβρουαρίου (Calendae Februarii, ἢ Februariae). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται καὶ ὅλων τῶν ἄλλων Μηνῶν ὁ λογαριασμὸς μὲ τὰς εἰρημένας μόνον παρατηρήσεις καὶ διαφορὰς τῶν τεσσάρων ἐκείνων Μηνῶν, καθὼς σαφέστερον φαίνεται καὶ εἰς τοὺς ὄπισθεν Πίνακας.

Σημειώσεις. Α'. Ὁ Φεβρουάριος λέγεται Κοινὸς, ἢ τοῦ κοινοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅταν ἔχῃ 28 μόνον ἡμέρας, καὶ Δίσεκτος, ἢ Βίσεκτος (Bisectus), ὅταν ἔχῃ 29, ἐπειδὴ τότε εἰς τὰς 24 καὶ 25 αὐτοῦ λέγεται δὶς (bis), Ἕκτη Καλενδῶν, ἤγουν εἰς τὰς 24 ἔλεγον Sexto Calendas Martias, εἰς τὰς 25 πάλιν Sexto Calendas Martias, εἰς δὲ τὰς 26, Quinto Calendas Martias, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Β'. Ὁ Ἰούλιος καὶ Αὔγουστος ὠνομάσθησαν οὕτως εἰς τιμὴν τούτων τῶν Καισάρων, Κυντίλιος, ἢ Κυϊντίλιος (Quintilis), καὶ Σεξτίλιος (Sextilis), ἤτοι Πέμπτος καὶ Ἕκτος τὸ πρῶτον καλούμενοι, τακτικῶς δηλαδὴ ἀριθμούμενοι ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν ἐνιαυσίου Μηνός.

Γ'. Οἱ Μῆνες ἢ τίθενται κατὰ Γενικὴν, ἢ ἐκφέρονται ἐπιθετικῶς μετὰ τῶν Καλενδῶν, Νόνων καὶ Ἰδῶν, οἷον Καλένδαι, Νόναι, Ἰδοὶ Ἰανουαρίου, ἢ Ἰανουάριαι (Calendae, Nonae, Idus Januarii, ἢ Januariae), καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πτώσεων ὁμοίως.

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.	Ἰανουάριος.	Φεβρουάριος. *)	Μάρτιος.
1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΑΝ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΦΕΒΡ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΜΑΡΤ.
2.	Δ'. Νόνων Ἰανουαρίου.	Δ'. Νόνων Φεβρουαρίου.	ϛ'. Νόνων Μαρτίου.
3.	Γ'. Νόν. Ἰανουαρ.	Γ'. Νόν. Φεβρ.	Ε'. Νόν. Μαρτ.
4.	Πρὸ Νόν. Ἰανουαρ.	Πρὸ Νόν. Φεβρ.	Δ'. Νόν. Μαρτ.
5.	ΝΟΝΑΙ ΙΑΝ.	ΝΟΝΑΙ ΦΕΒΡ.	Γ'. Νόν. Μαρτ.
6.	Η'. Ἰδῶν Ἰανουαρίου.	Π'. Ἰδῶν Φεβρουαρίου.	Πρὸ Νόν. Μαρτ.
7.	Ζ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Ζ'. Ἰδ. Φεβρ.	ΝΟΝΑΙ ΜΑΡΤ.
8.	ϛ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	ϛ'. Ἰδ. Φεβρ.	Η'. Ἰδῶν Μαρτίου.
9.	Ε'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Ε'. Ἰδ. Φεβρ.	Ζ'. Ἰδ. Μαρτ.
10.	Δ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Δ'. Ἰδ. Φεβρ.	ϛ'. Ἰδ. Μαρτ.
11.	Γ'. Ἰδ. Ἰανουαρ.	Γ'. Ἰδ. Φεβρ.	Ε'. Ἰδ. Μαρτ.
12.	Πρὸ Ἰδ. Ἰανουαρ.	Πρὸ Ἰδ. Φεβρ.	Δ'. Ἰδ. Μαρτ.
13.	ΙΔΟΙ ΙΑΝ.	ΙΔΟΙ ΦΕΒΡ.	Γ'. Ἰδ. Μαρτ.
14.	ΙΘ'. Καλενδῶν Φεβρ.	Ις'. Καλενδῶν Μαρτ.	Πρὸ Ἰδ. Μαρτ.
15.	ΙΗ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΕ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΔΟΙ ΜΑΡΤ.
16.	ΙΖ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΔ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΖ'. Καλενδῶν Ἀπριλ.
17.	Ις'. Καλ. Φεβρ.	ΙΓ'. Καλ. Μαρτ.	Ις'. Καλ. Ἀπριλ.
18.	ΙΕ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΒ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΕ'. Καλ. Ἀπριλ.
19.	ΙΔ'. Καλ. Φεβρ.	ΙΑ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΔ'. Καλ. Ἀπριλ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Φεβρ.	Ι'. Καλ. Μαρτ.	ΙΓ'. Καλ. Ἀπριλ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Φεβρ.	Θ'. Καλ. Μαρτ.	ΙΒ'. Καλ. Ἀπριλ.
22.	ΙΑ'. Καλ. Φεβρ.	Η'. Καλ. Μαρτ.	ΙΑ'. Καλ. Ἀπριλ.
23.	Ι'. Καλ. Φεβρ.	Ζ'. Καλ. Μαρτ.	Ι'. Καλ. Ἀπριλ.
24.	Θ'. Καλ. Φεβρ.	ϛ'. Καλ. Μαρτ.	Θ'. Καλ. Ἀπριλ.
25.	Η'. Καλ. Φεβρ.	Ε'. Καλ. Μαρτ.	Η'. Καλ. Ἀπριλ.
26.	Ζ'. Καλ. Φεβρ.	Δ'. Καλ. Μαρτ.	Ζ'. Καλ. Ἀπριλ.
27.	ϛ'. Καλ. Φεβρ.	Γ'. Καλ. Μαρτ.	ϛ'. Καλ. Ἀπριλ.
28.	Ε'. Καλ. Φεβρ.	Πρὸ Καλ. Μαρτ.	Ε'. Καλ. Ἀπριλ.
29.	Δ'. Καλ. Φεβρ.		Δ'. Καλ. Ἀπριλ.
30.	Γ'. Καλ. Φεβρ.	*) Τοῦ κοινοῦ ἐνιαυτοῦ.	Γ'. Καλ. Ἀπριλ.
31.	Πρὸ Καλ. Φεβρ.		Πρὸ Καλ. Ἀπριλ.

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.	Ἀπρίλιος.	Μάϊος.	Ἰούνιος.
1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΑΠΡΙΛ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΜΑΪΟΥ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΟΥΝ.
2.	Δ'. Νόνων Ἀπριλίου.	ϛ'. Νόνων Μαΐου.	Δ'. Νόνων Ἰουνίου.
3.	Γ'. Νόν. Ἀπριλ.	Ε'. Νόν. Μαΐου.	Γ'. Νόν. Ἰουν.
4.	Πρὸ Νόν. Ἀπριλ.	Δ'. Νόν. Μαΐου.	Πρὸ Νόν. Ἰουν.
5.	ΝΟΝΑΙ ΑΠΡΙΛ.	Γ'. Νόν. Μαΐου.	ΝΟΝΑΙ ΙΟΥΝ.
6.	Η'. Ἰδῶν Ἀπριλίου.	Πρὸ Νόν. Μαΐου.	Π'. Ἰδῶν Ἰουνίου.
7.	Ζ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	ΝΟΝΑΙ ΜΑΪΟΥ.	Ζ'. Ἰδ. Ἰουν.
8.	ϛ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Η'. Ἰδῶν Μαΐου.	ϛ'. Ἰδ. Ἰουν.
9.	Ε'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Ζ'. Ἰδ. Μαΐου.	Ε'. Ἰδ. Ἰουν.
10.	Δ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	ϛ'. Ἰδ. Μαΐου.	Δ'. Ἰδ. Ἰουν.
11.	Γ'. Ἰδ. Ἀπριλ.	Ε'. Ἰδ. Μαΐου.	Γ'. Ἰδ. Ἰουν.
12.	Πρὸ Ἰδ. Ἀπριλ.	Δ'. Ἰδ. Μαΐου.	Πρὸ Ἰδ. Ἰουν.
13.	ΙΔΟΙ ΑΠΡΙΛ.	Γ'. Ἰδ. Μαΐου.	ΙΔΟΙ ΙΟΥΝ.
14.	ΙΗ'. Καλενδῶν Μαΐου.	Πρὸ Ἰδ. Μαΐου.	ΙΗ'. Καλενδῶν Ἰουλ.
15.	ΙΖ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΔΟΙ ΜΑΪΟΥ.	ΙΖ. Καλ. Ἰουλ.
16.	Ις'. Καλ. Μαΐου.	ΙΖ'. Καλενδῶν Ἰουνίου.	Ις'. Καλ. Ἰουλ.
17.	ΙΕ'. Καλ. Μαΐου.	Ις'. Καλ. Ἰουν.	ΙΕ'. Καλ. Ἰουλ.
18.	ΙΔ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΕ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΔ'. Καλ. Ἰουλ.
19.	ΙΓ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΔ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΓ'. Καλ. Ἰουλ.
20.	ΙΒ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΓ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΒ'. Καλ. Ἰουλ.
21.	ΙΑ'. Καλ. Μαΐου.	ΙΒ'. Καλ. Ἰουν.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουλ.
22.	Ι'. Καλ. Μαΐου.	ΙΑ'. Καλ. Ἰουν.	Ι'. Καλ. Ἰουλ.
23.	Θ'. Καλ. Μαΐου.	Ι'. Καλ. Ἰουν.	Θ'. Καλ. Ἰουλ.
24.	Η'. Καλ. Μαΐου.	Θ'. Καλ. Ἰουν.	Η'. Καλ. Ἰουλ.
25.	Ζ'. Καλ. Μαΐου.	Η'. Καλ. Ἰουν.	Ζ'. Καλ. Ἰουλ.
26.	ϛ'. Καλ. Μαΐου.	Ζ'. Καλ. Ἰουν.	ϛ'. Καλ. Ἰουλ.
27.	Ε'. Καλ. Μαΐου.	ϛ'. Καλ. Ἰουν.	Ε'. Καλ. Ἰουλ.
28.	Δ'. Καλ. Μαΐου.	Ε'. Καλ. Ἰουν.	Δ'. Καλ. Ἰουλ.
29.	Γ'. Καλ. Μαΐου.	Δ'. Καλ. Ἰουν.	Γ'. Καλ. Ἰουλ.
30.	Πρὸ Καλ. Μαΐου.	Γ'. Καλ. Ἰουν.	Πρὸ Καλ. Ἰουλ.
31.		Πρὸ Καλ. Ἰουν.	

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.	Ἰούλ. (Κυϊντίλιος).	Αὔγ. (Σεξτίλιος).	Σεπτέμβριος.
1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΙΟΥΛ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΑΥΓ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΣΕΠΤ.
2.	ϛ'. Νόνων Ἰουλίου.	Δ'. Νόνων Αὐγούστου.	Δ'. Νόνων Σεπτεμ.
3.	Ε'. Νόν. Ἰουλ.	Γ'. Νόν. Αὐγ.	Γ'. Νόν. Σεπτεμ.
4.	Δ'. Νόν. Ἰουλ.	Πρὸ Νόν. Αὐγ.	Πρὸ Νόν. Σεπτεμ.
5.	Γ'. Νόν. Ἰουλ.	ΝΟΝΑΙ ΑΥΓ.	ΝΟΝΑΙ ΣΕΠΤ.
6.	Πρὸ Νόν. Ἰουλ.	Η'. Ἰδῶν Αὐγούστου.	Η'. Ἰδῶν Σεπτεμβρ.
7.	ΝΟΝΑΙ ΙΟΥΛ.	Ζ'. Ἰδ. Αὐγ.	Ζ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
8.	Η'. Ἰδῶν Ἰουλίου.	ϛ'. Ἰδ. Αὐγ.	ϛ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
9.	Ζ'. Ἰδ. Ἰουλ.	Ε'. Ἰδ. Αὐγ.	Ε'. Ἰδ. Σεπτεμ.
10.	ϛ'. Ἰδ. Ἰουλ.	Δ'. Ἰδ. Αὐγ.	Δ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
11.	Ε'. Ἰδ. Ἰουλ.	Γ'. Ἰδ. Αὐγ.	Γ'. Ἰδ. Σεπτεμ.
12.	Δ'. Ἰδ. Ἰουλ.	Πρὸ Ἰδ. Αὐγ.	Πρὸ Ἰδ. Σεπτεμ.
13.	Γ'. Ἰδ. Ἰουλ.	ΙΔΟΙ ΑΥΓ.	ΙΔΟΙ ΣΕΠΤ.
14.	Πρὸ Ἰδ. Ἰουλ.	ΙΘ'. Καλενδῶν Σεπτεμ.	ΙΗ'. Καλενδῶν Ὀκτ.
15.	ΙΔΟΙ ΙΟΥΛ.	ΙΗ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΖ. Καλ. Ὀκτωβ.
16.	ΙΖ'. Καλενδῶν Αὐγ.	ΙΖ'. Καλ. Σεπτεμ.	Ις'. Καλ. Ὀκτωβ.
17.	Ις'. Καλ. Αὐγ.	Ις'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΕ'. Καλ. Ὀκτωβ.
18.	ΙΕ'. Καλ. Αὐγ.	ΙΕ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΔ'. Καλ. Ὀκτωβ.
19.	ΙΔ'. Καλ. Αὐγ.	ΙΔ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΓ'. Καλ. Ὀκτωβ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Αὐγ.	ΙΓ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΒ'. Καλ. Ὀκτωβ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Αὐγ.	ΙΒ'. Καλ. Σεπτεμ.	ΙΑ'. Καλ. Ὀκτωβ.
22.	ΙΑ'. Καλ. Αὐγ.	ΙΑ'. Καλ. Σεπτεμ.	Ι'. Καλ. Ὀκτωβ.
23.	Ι'. Καλ. Αὐγ.	Ι'. Καλ. Σεπτεμ.	Θ'. Καλ. Ὀκτωβ.
24.	Θ'. Καλ. Αὐγ.	Θ'. Καλ. Σεπτεμ.	Η'. Καλ. Ὀκτωβ.
25.	Η'. Καλ. Αὐγ.	Η'. Καλ. Σεπτεμ.	Ζ'. Καλ. Ὀκτωβ.
26.	Ζ'. Καλ. Αὐγ.	Ζ'. Καλ. Σεπτεμ.	ϛ'. Καλ. Ὀκτωβ.
27.	ϛ'. Καλ. Αὐγ.	ϛ'. Καλ. Σεπτεμ.	Ε'. Καλ. Ὀκτωβ.
28.	Ε'. Καλ. Αὐγ.	Ε'. Καλ. Σεπτεμ.	Δ'. Καλ. Ὀκτωβ.
29.	Δ'. Καλ. Αὐγ.	Δ'. Καλ. Σεπτεμ.	Γ'. Καλ. Ὀκτωβ.
30.	Γ'. Καλ. Αὐγ.	Γ'. Καλ. Σεπτεμ.	Πρὸ Καλ. Ὀκτωβ.
31.	Πρὸ Καλ. Αὐγ.	Πρὸ Καλ. Σεπτεμ.	

Πίνακες τῶν Καλενδῶν, Νόνων, καὶ Ἰδῶν.

Ἡμέραι.	Ὀκτώβριος.	Νουέμβριος.	Δεκέμβριος.
1.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΟΚΤ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΝΟΥΕΜ.	ΚΑΛΕΝΔΑΙ ΔΕΚ.
2.	ϛ'. Νόνων Ὀκτωβρίου.	Δ'. Νόνων Νουεμβρίου.	Δ'. Νόνων Δεκεμβ.
3.	Ε'. Νόν. Ὀκτωβ.	Γ'. Νόν. Νουεμβ.	Γ'. Νόν. Δεκεμβ.
4.	Δ'. Νόν. Ὀκτωβ.	Πρὸ Νόν. Νουεμβ.	Πρὸ Νόν. Δεκεμβ.
5.	Γ'. Νόν. Ὀκτωβ.	ΝΟΝΑΙ ΝΟΥΕΜ.	ΝΟΝΑΙ ΔΕΚΕΜ.
6.	Πρὸ Νόν. Ὀκτωβ.	Η'. Ἰδῶν Νουεμβρίου.	Η'. Ἰδῶν Δεκεμβρ.
7.	ΝΟΝΑΙ ΟΚΤ.	Ζ'. Ἰδ. Νουεμβ.	Ζ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
8.	Η'. Ἰδῶν Ὀκτωβρίου.	ϛ'. Ἰδ. Νουεμβ.	ϛ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
9.	Ζ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Ε'. Ἰδ. Νουεμβ.	Ε'. Ἰδ. Δεκεμβ.
10.	ϛ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Δ'. Ἰδ. Νουεμβ.	Δ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
11.	Ε'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Γ'. Ἰδ. Νουεμβ.	Γ'. Ἰδ. Δεκεμβ.
12.	Δ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	Πρὸ Ἰδ. Νουεμβ.	Πρὸ Ἰδ. Δεκεμβ.
13.	Γ'. Ἰδ. Ὀκτωβ.	ΙΔΟΙ ΝΟΥΕΜ.	ΙΔΟΙ ΔΕΚΕΜ.
14.	Πρὸ Ἰδ. Ὀκτωβ.	ΙΗ'. Καλενδῶν Δεκεμβ.	ΙΘ'. Καλενδῶν Ἰαν.
15.	ΙΔΟΙ ΟΚΤ.	ΙΖ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΗ'. Καλ. Ἰανουαρ.
16.	ΙΖ'. Καλενδῶν Νουεμβρ.	Ις'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΖ'. Καλ. Ἰανουαρ.
17.	Ις'. Καλ. Νουεμβ.	ΙΕ'. Καλ. Δεκεμβ.	Ις'. Καλ. Ἰανουαρ.
18.	ΙΔ'. Καλ. Νουεμβ.	ΙΔ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΕ'. Καλ. Ἰανουαρ.
19.	ΙΕ'. Καλ. Νουεμβ.	ΙΓ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΔ'. Καλ. Ἰανουαρ.
20.	ΙΓ'. Καλ. Νουεμβ.	ΙΒ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΓ'. Καλ. Ἰανουαρ.
21.	ΙΒ'. Καλ. Νουεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΒ'. Καλ. Ἰανουαρ.
22.	ΙΑ'. Καλ. Νουεμβ.	Ι'. Καλ. Δεκεμβ.	ΙΑ'. Καλ. Ἰανουαρ.
23.	Ι'. Καλ. Νουεμβ.	Θ'. Καλ. Δεκεμβ.	Ι'. Καλ. Ἰανουαρ.
24.	Θ'. Καλ. Νουεμβ.	Η'. Καλ. Δεκεμβ.	Θ'. Καλ. Ἰανουαρ.
25.	Η'. Καλ. Νουεμβ.	Ζ'. Καλ. Δεκεμβ.	Η'. Καλ. Ἰανουαρ.
26.	Ζ'. Καλ. Νουεμβ.	ϛ'. Καλ. Δεκεμβ.	Ζ'. Καλ. Ἰανουαρ.
27.	ϛ'. Καλ. Νουεμβ.	Ε'. Καλ. Δεκεμβ.	ϛ'. Καλ. Ἰανουαρ.
28.	Ε'. Καλ. Νουεμβ.	Δ'. Καλ. Δεκεμβ.	Ε'. Καλ. Ἰανουαρ.
29.	Δ'. Καλ. Νουεμβ.	Γ'. Καλ. Δεκεμβ.	Δ'. Καλ. Ἰανουαρ.
30.	Γ'. Καλ. Νουεμβ.	Πρὸ Καλ. Δεκεμβ.	Γ'. Καλ. Ἰανουαρ.
31.	Πρὸ Καλ. Νουεμβ.		Πρὸ Καλ. Ἰανουαρ.

Παραδείγματα. Οὐμὴν ἀνεῖλεν (ὁ Ῥωμύλος), οὐδὲ κατέσκαψεν, ἀλλὰ Ῥωμαίων ἐποίησεν ἀποικίαν, δισχιλίους καὶ πεντακοσίους ἀποστείλας οἰκήτορας, Εἰδοῖς Ἀπριλίαις (13 Ἀπριλίου). (Πλούταρχ. Ῥωμύλ. ΚΓ'. 31. Ἐκδ. Κοραῆ).

Καὶ τὴν πολιν ἑλών, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν περιγενομένων εἰς Ῥώμην ἐξώκισε, τῶν δ' ὑπομενόντων διπλασίους ἐκ Ῥώμης κατώκισεν εἰς τὴν Καμερίαν, Σεξτιλίαις Καλάνδαις (1 Αὐγούστου). (αὐτόθι ΚΔ'. 15).

Ἐθριάμβευσε δὲ καὶ ἀπὸ τούτων, Εἰδοῖς Ὀκτωβρίαις (15 Ὀκτωβρίου). (αὐτόθι ΚΕ'. 30).

Ἡφανίσθη δὲ Νόναις Ἰουλίαις, ὡς νῦν ὀνομάζουσιν, ὡς δὲ τότε, Κυντιλίαις (7 Ἰουλίου). (αὐτόθι ΚΖ'. 15).

Ἡμεῖς ἀπὸ σοῦ, ὡς ἠξεύρεις, ἀνεχωρήσαμεν τῇ Δ'. Νόνων Νοεμβρίου (2 Νοεμβρίου), ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Λευκάδα τῇ Η'. Ἰδῶν Νοεμβρίου (6 Νοεμβρίου), καὶ τῇ Ζ'. (7 Νοεμβρίου) εἰς τὸ Ἄκτιον. Ἐκεῖ διὰ τὴν κακοκαιρίαν διετρίψαμεν μέχρι τῆς 5'. Ἰδῶν (8 Νοεμβρίου). Ἐκεῖθεν τῇ Ε'. Ἰδῶν (9 Νοεμβρίου) ἐπλεύσαμεν κάλλιστα πρὸς τὴν Κέρκυραν. Ἐν Κερκύρᾳ δὲ διὰ τὰς κακοκαιρίας παρεμείναμεν μέχρι τῆς 15'. Καλενδῶν Δεκεμβρίου (16 Νοεμβρίου). Κατὰ δὲ τὴν ΙΕ'. Καλενδῶν Δεκεμβρίου (17 Νοεμβρίου) ἐπροχωρήσαμεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῶν Κερκυραίων πρὸς τὴν Κασσιόπην 120 στάδια. Ἐκεῖ διεμείναμεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέμων μέχρι τῆς Θ'. Καλενδῶν (23 Νοεμβρίου), κτλ. (Nos a te, ut scis, discessimus ad IV. Non. Novemb., Leucadem venimus ad VIII. Id. Novemb., ad VII. Actium. Ibi propter tempestatem ad VI. Id. morati sumus. Inde ad V. Id. Corcyram bellissime navigavimus. Corcyrae fuimus usque ad XVI. Calend. Decemb. tempestatibus retenti. Ad XV. Calend. Decemb. a portu Corcyraeorum ad Cassiopem stadia CXX. processimus. Ibi retenti ventis sumus ad IX. Calend. etc. Κικέρ. Ἐπιστολ. 9, Βιβλ. 15'.).

Μῆναξ, νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς μικρᾶς Σύρτεως κειμένη (Κάτοικ. Μηνάγγιος).

Μηριόνης (Meriones), υἱὸς τοῦ Μώλου, ὅστις παρευθεὶς ὡς νάυαρχος τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἐπηνέθη καὶ ὡς ἄξιος ἡνίοχος αὐτοῦ, διότι ἦτον, λέγει ὁ Ποιητής, ἴσος εἰς τὴν δύναμιν μὲ τὸν πολεμικὸν Ἄρην.

Μήστωρ (Mestor). Ζ. Περσεύς.

Μητιόχη (Metioche). Ζ. Ὠρίων.

Μῆτις (Metis). Ζ. Ἀθηνᾶ, Ζεύς.

Μητρόπολις, πόλις μικρὰ τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Ἰστιαιώτιδα (Κάτοικ. Μητροπολίτης).

Μίδας (Midas), Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. Οὗτος γενόμενος ποτὲ κριτὴς εἰς τὴν περὶ μουσικῆς τέχνης φιλονεικίαν τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ Πανός, ἔδωκεν ἀπερισκέπτως τὴν προτίμησιν εἰς τὸν φίλον του Πᾶνα. Ὁ δ' Ἀπόλλων τὸν ἀντήμειψε μὲ δύω μεγάλα αὐτία ὄνου, θέλων νὰ τὸν κάμῃ εἰς τὸ ἑξῆς προσεκτικώτερον εἰς παρομοίας περιστάσεις. Ὁ Μίδας αἰσχυνόμενος νὰ φαίνεται εἰς τὸν κόσμον μὲ τόσα μεγάλα αὐτία, τὰ ἔκρυπτεν, ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ ἄλλος δὲν τὰ ἤξευρεν, εἰμὴ μόνον ὁ κουρεύς του, τὸν ὁποῖον καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλάττῃ τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ὁ δὲ κουρεὺς ὑπεσχέθη· ἀλλ' ὢν εἷς ἐξ ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν Περὶ Ἀδολεσχίας Λόγον του, δὲν ἠμπόρεσε νὰ βαστάξῃ ἐπὶ πολὺ τὸ μυστικόν. Ὅθεν ἐμβάς ποτε ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀνοίξας μίαν τρύπαν εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀγορᾶς, ἐφώναξεν ἐκεῖθεν μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν: Ὁ Βασιλεύς μας ἔχει αὐτία ὄνου! Τὸ δὲ χειρότερον ἦτον, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐφύτρωσαν μετὰ ταῦτα κάλαμοι, οἱ ὁποῖοι κινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀέρος, αὐτήχουν τὰς αὐτὰς λέξεις: Ὁ Βασιλεύς μας ἔχει αὐτία ὄνου! Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μίδας ἔδωκεν ὀπίσω εἰς τὸν Βάκχον τὸν παιδαγωγὸν του Σιληνὸν (Ζ. Διόνυσος), ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσίον πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει. Ἀλλὰ πάραυτα

ἐμετανόησε! Διότι σιμὰ τῶν ἄλλων μετεβάλλετο εἰς χρυσίον καὶ αὐτὴ ἡ τροφή του. Ὁ δὲ Διόνυσος ἀφ' οὗ τὸν ἀπέδειξεν ἀνόητον διὰ τὸ ζήτημά του, τὸν ἔστειλε καὶ ἐνίφθη εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμόν, καὶ ἔκτοτε ἀπεκατεστάθη καὶ ὁ ποταμὸς ἐκεῖνος χρυσοφόρος.

Μίλητος (Παλατασά), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν, πατρὶς Θάλητος τοῦ σοφοῦ (Κάτοικ. Μιλήσιος).

Μιλίχειος (Ποτάμι τῆς Πάτρας), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Μίμας, ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν, πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν.

Μίμνερμος, Κολοφώνιος, Ποιητὴς Γνωμικὸς, καὶ ἐφευρετὴς τοῦ Πεδομέτρου, ὅστις διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς φωνῆς του, ἢ τῶν Ποιημάτων του καὶ Λιγυάδης ἐπωνομάσθη. Συνέγραψεν εἰς Ἐλεγειακοὺς στίχους πολλὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται ἐν τοῖς Ἀνθολόγοις τοῦ Βρουγκίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μινουκιανὸς, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ. Συνέγραψε Περὶ Ἐπιχειρημάτων βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Ὀυψαλίᾳ, 1690, μετὰ καὶ ἄλλων Ῥητόρων.

Μινούκιος (Minutius) Φῆλιξ, Ἀφρικανὸς, Συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται

Διάλογος, Ὀκτάϋιος, ἐπιγραφόμενος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπερασπίζόμενος τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, καταχλευάζει τὰς τῶν Ἐθνικῶν γελειώδεις περὶ Θεῶν ἰδέας, ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ, 1709, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Μίνως (Minos), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, Βασιλεὺς καὶ Νομοθέτης τῆς Κρήτης ἄριστος, ὅστις διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην διωρίσθη κριτὴς εἰς τὸν Ἅδην, μετὰ Ῥαδαμάνθυος, καὶ Αἰακοῦ, τῶν ὁμοπατρίων ἀδελφῶν του.

Μίνως, ὁ δεύτερος, υἱὸς, ἢ ἔγγονος τοῦ εἰρημένου, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πασιφάης τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην, καὶ ἄλλους υἱοὺς καὶ θυγατέρας, μ' ὅλον ὅτι τινὲς συγχέουσι τὰ ὀνόματα τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου Μίνωος, ἀποδίδοντες τὰς πράξεις τούτου εἰς τὸν πρῶτον, αἱ ὁποῖαι προφανῶς ἀντιφάσκουσιν εἰς τὸν χαρακτῆρα του.

Μινώταυρος (Minotaurus). Ζ. Πασιφάη.

Μιτυλήνη (Κάστρον), ἡ μητρόπολις τῆς νήσου Λέσβου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ ὅλη ἡ νῆσος Μιτυλήνη (Κάτοικ. Μιτυληναῖος).

Μιχαὴλ ὁ Ἀθηνῶν Μητροπολίτης, ἦτον ἀδελφὸς Νικήτα τοῦ Χωνιάτου. Σώζονται καὶ τούτου Α'. Μονῳδία, ἢ Βίος Νικήτα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐκδοθ. Λατινιστὶ μόνον εἰς τὴν μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων. Β'. Ὁμιλία εἰς τὰ Βαΐα, ἐκδοθ. εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Κομβεφισίου.

Μιχαὴλ Ἀποστόλιος, Βυζάντιος, Ῥήτωρ καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικός. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταφυγὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἰταλίαν, εὗρεν ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὸν Καρδινάλιον Βησσαρίωνα, διατρίβοντα τότε μὲ μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν Ῥώμην. Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβὰς ἀπὸ Ῥώμης εἰς Κρήτην, ἔζη ἐκεῖ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς τῶν βιβλίων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Συλλογὴ Παροιμιῶν, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Παροιμιῶν Γεωργίου, ἢ Γρηγορίου τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1619, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ὁμιλία Περὶ Ἀθανασίας ψυχῆς, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1793, φύλ.

Μιχαὴλ Γλυκᾶς, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς καὶ Ἱστορικός. Συνέγραψε Α'. Χρονικὸν ἀπὸ Κ. Κόσμου ἕως τοῦ Θανάτου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος. Β'. Ἐπιστολάς, ἐκ τῶν ὁποίων δέκα μόνον ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Λαμίου In Deliciis Eruditorum, τόμ. Α'. καὶ Ε'.

Μιχαὴλ Φελλὸς, Κωνσταντινοπολίτης, Ἱστορικὸς, Νομικὸς, καὶ Φιλόσοφος τοῦ καιροῦ του περίφημος. Οὗτος ἐπιστρέψας ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἐδίδασκεν εἰς τὴν

Κωνσταντινούπολιν πολυκρότως τὴν Φιλοσοφίαν, ὅτε καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος Δούκας τὸν ἔλαβε διδάσκαλον εἰς τοὺς υἱούς του, Ἀνδρόνικον καὶ Μιχαὴλ. Ἀλλ' ἔπειτα δυσαρεστηθεὶς εἴτε διὰ τὴν προτίμησιν τῶν Ἀρχόντων πρὸς Ἰωάννην τινὰ Ἰταλὸν, εἴτε δὲ ἄλλα τινὰ περιστατικὰ, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὸν Ἰωάννην τὴν φιλοσοφικὴν Καθέδραν, καὶ ἀπελθὼν εἰς Μοναστήριον, ἔζησεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ μελέτῃ βιβλίων τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁ Ψελλὸς συνέγραψε πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Ἱστορικὰ, Νομικὰ, Φιλοσοφικὰ, Ῥητορικὰ, Θεολογικὰ καὶ ἄλλα, ἐκδοθέντα τὰ περισσότερα ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Μνημοσύνη. Ζ. Λήθη.

Μνημοσύνη (Mnemosyne), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ μήτηρ τῶν ἐννέα Μουσῶν ἐκ τοῦ Διός. Ζ. Μοῦσαι.

Μοῖραι (Parcae), θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτὸς, Κλωθὼ, Λάχεσις, καὶ Ἄτροπος ὀνομαζόμεναι, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων ἀπέδιδον οἱ Ἕλληνες ὅλα τὰ συμβεβηκότα, καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκ τούτου προῆλθον αἱ φράσεις αὗται: Εἵμαρται, Πέπρωται, ἦγουν ἦτον διωρισμένον, ἀποφασισμένον ἀπὸ τὴν Μοῖραν, ἢ τὴν τύχην· τὸ δὲ πεπρωμένον τοῦτο ἦτον ἀπόφασις ἀμεταβλη-

τος πολλάκις καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Θεούς. Ἑκάστη δὲ τούτων τῶν Μοιρῶν εἶχεν ἰδιαιτέραν ἐπιστασίαν, ἦγουν ἡ μὲν Κλωθὼ ἐβάσταζε τὴν ἠλακάτην, ἤτοι ῥόκαν, ἡ δὲ Λάχεσις ἔστρεφε τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τὴν κλωστὴν μὲ τὸ φαλλίδιον, καὶ οὕτως ἀπέθνησκεν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἦτον ἕως εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν διωρισμένη. Ὑπέθετον δὲ τὴν κατοικίαν αὐτῶν εἰς τὸν Ἅδην, καὶ ὅτι ἔγραφον εἰς τὸ σύμβολον, τουτέστι κατάστιχον ὅσους ἐμέλλον ν' ἀποθάνωσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ ἔδιδεν ἡ Ἄτροπος εἰς τὸν Ἑρμῆν· ἡ δὲ Κλωθὼ καθημένη πλησίον εἰς τὴν ἀποβάθραν (σκάλαν) τοῦ πλοίου τοῦ Χάρωνος, ἐδέχετο τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, ἀφ' οὗ πρῶτον τὰς ἐξέταζεν ἀκριβῶς. Παραστένοντο δὲ αἱ Μοῖραι ὡς τρεῖς γραῖαι, καθήμεναι ἐπὶ θρόνου, σκεπασμέναι μὲ ἱμάτια λευκά· καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ κλώθουσα τὸ νῆμα, ἡ δὲ Λάχεσις βαστάζουσα τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ Ἄτροπος κόπτουσα μὲ τὸ φαλλίδιον τὴν κλωστὴν, ὡς εἴρηται.

Μοῖρις. Ζ. Αἰλιος Μοῖρις.

Μοῖρις (Βάθυ, ἢ Λίμνη τοῦ Χάρωνος), λίμνη τεχνητὴ τῆς Αἰγύπτου, ὑπὸ Μοίριδος τοῦ Βασιλέως κατασκευασθεῖσα.

Μοισία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Δανουβίου, Παννονίας, Θρᾴκης, καὶ Εὐξείνου Πόντου κειμένη (Κάτοικ. Μοισὸς). Ἐ-

διαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν· καὶ ἡ μὲν ἄνω περιελάμβανε τὴν νῦν Σερβίαν, ἡ δὲ κάτω, τὴν Βουλγαρίαν.

Μολοσσία, καὶ Μολοττία, ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ὀνομαστὴ ποτε διὰ τοὺς μεγαλους της κύνας (Κάτοικ. Μολοσσὸς, καὶ Μολοττός).

Μονήτιον, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Ἰαποδικὴν χώραν κειμένη.

Μορφεὺς (Morpheus), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, καὶ ὑπουργὸς αὐτοῦ, οὕτω παρονομασθεὶς, διότι φαίνετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὸ σχῆμα διαφόρων μορφῶν.

Μοσχίων, Ἰατρὸς Μεθοδικὸς, τοῦ ὁποίου σώζεται Συγγραμμα, Περὶ τῶν γυναικείων παθῶν, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βιέννῃ, 1793, 8.

Μοσχόπουλος. Ζ. Ἐμμανουὴλ Μοσχόπουλος.

Μόσχος. Ζ. Ἰωάννης Μόσχος.

Μούνδα (*Munda*), πόλις τῆς Ἱσπανίας ἀξιόλογος, κατὰ τὴν Βαιτικὴν κειμένη.

Μουνυχία (Τρεῖς Πύργοι), εἷς ἐκ τῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πειραιῶς κείμενος (Κάτοικ. Μουνύχιος).

Μουνυχία, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, πανηγυριζομένη εἰς τιμὴν τῆς ἐν Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν, καθ' ὃν ἐτελεῖτο, Μουνυχιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Μοῦσαι (Musae), Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμόν: Κλειὼ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατὼ, Πολύμνια, Οὐρανία, καὶ Καλλιόπη, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἔφοροι καὶ προστάτιδες ὅλων τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Κλειὼ ἐνομίζετο προστάτις τῆς Ἱστορίας· ἡ δὲ Εὐτέρπη, τῶν Μουσικῶν ὀργάνων· ἡ δὲ Θάλεια, τῆς Κωμῳδίας· ἡ δὲ Μελπομένη, τῆς Τραγῳδίας· ἡ δὲ Τερψιχόρη, τοῦ Χοροῦ· ἡ δὲ Ἐρατὼ, τῶν Ἐρωτικῶν Ποιημάτων· ἡ δὲ Πολύμνια, τῆς Ὠιδῆς· ἡ δὲ Οὐρανία, τῆς Ἀστρονομίας, καὶ ἡ Καλλιόπη, τῶν Ἡρωϊκῶν Ποιημάτων, τὴν ὁποίαν ἐπροσκάλεσε καὶ ὁ Θεῖος Ὅμηρος εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀθανάτου Ποιήματός του. Ἐδιδάχθησαν δὲ ταύτας τὰς μαθήσεις ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνδιέτριβον πάντοτε εἰς τὸν Ἑλικῶνα, Παρνασσὸν, καὶ Πιερίαν, καὶ ἐλούοντο συνήθως εἰς τὴν Ἱπποκρήνην, καὶ Κασταλίαν τὰς πηγάς. Ἐτύφλωσαν δὲ τὸν Θάμυριν, διότι ἠθέλησε νὰ φιλονεικήσῃ μὲ αὐτὰς περὶ μουσικῆς τέχνης· ὁμοίως ἐνίκησαν καὶ τὰς μελῳδικὰς Σειρῆνας, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ μετεμόρφωσαν εἰς ἐννέα εἴδη ὀρνέων τὰς ἐννέα Θυγατέρας τοῦ Πιέρου, ἐπειδὴ ἐκαυχήθησαν, ὅτι ὑπερβαίνουσιν αὐτὰς εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσαι, ὠνομάσθησαν Πιερίδες, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπὸ τὴν Πιερίαν, ὄρος τῆς Μακεδονίας, καθὼς καὶ Ἑλικωνιάδες, ἢ Ἑλικωνίδες, ἀπὸ τὸν Ἑλικῶνα. Παραστένονται δὲ αἱ Μοῦσαι καθήμεναι, ἢ ἱστάμεναι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ βαστάζουσα ἑκάτη ὄργανον, ἀνάλογον τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὁποίας ἐνομίζετο ἔφορος καὶ προστάτις.

Μουσαῖος, Ἀθηναῖος, Φιλόσοφος, καὶ Ποιητὴς Ἐπικός, σύγχρονος δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον τὸ Καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρου Ποίημα, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν Κριτικῶν εἰς ἄλλον τινὰ Μουσαῖον Γραμματικὸν, καὶ πολλὰ νεώτερον τούτου. Τοῦτο τὸ Ποίημα ἐξεδόθη τὸ πρῶτον, καὶ ὡς πρῶτον, κατά τινας, Ἑλληνικὸν βιβλίον, ἐν Βενετίᾳ 1494, 4, ὑπὸ τοῦ Ἄλδου, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως τοῦ Μ. Μουσούρου, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτόθι, καὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ. Ἑλλ. Λατ. 1737, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν.

Μουσεῖον (Museum), οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς καὶ καλῶς περιτειχισμένον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως κείμενον, ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες μουσικῆς, καὶ ἄλλων σωματικῶν γυμνάσεων.

Μουσεῖον, τόπος τῆς Κρήτης, ὅπου αἱ Μοῦσαι ἐφιλονείκησαν μετὰ τῶν Σειρήνων. Ζ. Ἄπτερα.

Μουτίνη (*Modena*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη.

Μόψος (Mopsus), υἱὸς τοῦ Ἀμπύκου καὶ τῆς Χλωρίδος, καὶ συνοδοιπόρος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἀπέθανεν εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων ὡς Θεός.

Μόψος, υἱὸς τοῦ Ῥακίου καὶ τῆς Μαντοῦς, Μάντις ἄριστος χρηματίσας, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἐτιμῶντο μεγάλως, νομιζόμενοι ἀλάνθαστοι.

Μόψου ἑστία, ἢ Μόψος μόνον (Μεσίσσα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν (Κάτοικ. Μοψεάτης, καὶ Μοψουεστηνός).

Μυγδονία. Ζ. Ἡράκλεια.

Μυκαλη (Κάβο Σαμσών), ὄρος, ἢ ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰωνίαν, πρὸς Βορρᾶν τῆς Πριήνης ἐκνεῦον.

Μυκῆναι (Ἅγιος Ἀδριανὸς, ἢ Χαρβάτι), πόλις ποτὲ περίφημος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα, καθέδρα τοῦ Ἀγαμέμνονος (Κάτοικ. Μυκηναῖος).

Μύκονος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πλησίον τῆς Δήλου κειμένη (Κάτοικ. Μυκόνιος).

Μύλασα (Μύλασο, ἢ Μεσί), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Καρίαν (Κάτοικ. Μυλασεύς).

Μύνδος (Μενδεσὲ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παραθαλάσσιος, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Μύνδιος).

Μυοῦς, πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν, παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Μυούσιος).

Μύρα (Μάκρη), πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυδίαν κειμένη (Κάτοικ. Μυρεύς).

Μυρίνα, λιμὴν καὶ πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Αἰολίδα (Κάτοικ. Μυρινα῀ος).

Μύρκινος, πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν κειμένη.

Μυρμηδόνες (Myrmidones). Ζ. Αἰακὸς, Πηλεύς.

Μυρρινου῀ς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Μυρρινούσιος, ἢ Μυρρινουντόθεν).

Μυρτῖλος (Myrtilus). Ζ. Οἰνόμαος.

Μυρτούντιον, τὸ μεταξὺ Λευκάδος, καὶ Ἀμβρακικου῀ κόλπου πέλαγος.

Μυρτῶον, ἡ μεταξὺ Ἀργολίδος, καὶ Ἀττικῆς θάλασσα.

Μυσία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (Κάτοικ. Μυσός). Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Παλαιῶν εἰς Μικρὰν καὶ Μεγάλην Μυσίαν· καὶ ἡ μὲν μικρὰ περιωρίζετο ἐκ Βορρᾶ μὲν ἀπὸ τὴν Προποντίδα· ἐξ Ἀνατολῶν δὲ, ἀπὸ τὴν Βιθυνίαν, καὶ ἐκ Δυσμῶν καὶ Νότου, ἀπὸ τὴν Τρωάδα· ἡ δὲ μεγάλη εἶχεν ἐκ Δυσμῶν μὲν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ἐκ Βορρᾶ δὲ, τὴν Τρωάδα· ἐκ Νότου δὲ, τὴν Πέργαμον, καὶ ἐξ Ἀνατολῶν, τὴν Φρυγίαν.

Μυστήρια. Ζ. Ἐλευσίνια.

Μῶμος (Momus), υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἐκ πατρὸς ἀδήλου, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἦτον νὰ περιπαίζῃ καὶ νὰ μέμφεται τὰ πάντα, εὑρίσκων πάντοτε σφάλματα εἰς ὅλα τὰ ἔργα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἐχλεύασε τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι δὲν εἶχε καὶ θυρίδα εἰς τὸ στῆθος του, διὰ νὰ φαίνωνται εἰς ὅλους τῆς ψυχῆς του τὰ διανοήματα, ὁμοίως καὶ τὸν οἶκον τῆς Ἀθηνᾶς, διότι δὲν ἦτον κινητός, διὰ νὰ τὸν μετακομίζῃ ἕκαστος εὐκόλως εἰς ἄλλο μέρος, ὅταν τύχῃ πλησίον του κακὸς γείτων. Εἰς δὲ τὴν Ἀφροδίτην μὴ εὑρίσκων κἀνὲν ἐλάττωμα, εἶπεν, ὅτι τρίζουσι τὰ σανδάλιά της, ὅταν περιπατῇ.

Μωρία, εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων λόφων τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔκειτο ἡ Ἱερουσαλήμ.

Ν Α

Ναβατία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν κειμένη.

Ναζαρὲτ, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πλησίον τοῦ ὄρους Θαβὼρ κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Ναζαρὲτ).

Ναζάριος (Nazarius), Γάλλος τὸ γένος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ Λόγον Πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ἐν Ῥώμῃ, παρόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Ναζιανζὸς (Σινασός), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καππαδοκίαν κειμένη (Κάτοικ. Ναζιανζηνός).

Ναϊάδες, ἢ Ναΐδες (Najades). Ζ. Νύμφαι.

Ναίβιος (Naevius) Γναῖος, Ποιητὴς Λατῖνος ἀρχαιότατος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸν Βροῦτον του. Συνέγραψε πολλὰς Κωμῳδίας καὶ Τραγῳδίας, καὶ προσέτι Ἐπικὸν Ποίημα, Διὰς Κυπρία, ἐπιγραφόμενον, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὸ Σῶμα τῶν Παλαιῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιτταίρου.

Νάξος, ἡ αὐτὴ καὶ Δία (Ἀξιὰ), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἡ μεγίστη (Κάτοικ. Νάξιος).

Νάρκισσος (Narcissus), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Λιριόπης, νέος εὐειδέστατος καὶ πολλὰ ἰδιόρρυθμος, ἐπειδὴ οὔτε νὰ ἀγαπᾷ, οὔτε νὰ ἀντιαγαπᾶται ἤθελεν. Ἀλλὰ τέλος καθήμενος ποτὲ εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς πηγῆς, καὶ ἰδὼν τὴν εἰκόνα του εἰς τὸ ὕδωρ, ἤγειρεν ἔρωτής τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, καὶ ὁρμήσας νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸ φαινόμενον ἀντικείμενον, ἔπεσε μέσα καὶ ἐπνίγη, μεταμορφωθεὶς ἔπειτα εἰς τὸ ὁμώνυμόν του ἄνθος, τὸν νάρκισσον.

Νάρων (Ναρέντα), ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίδος, ἐκχυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Ναυκράτη, ἡ Ναυκρατὶς, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τενος ἀτόματος τοῦ Νείλου κειμένη (Κάτοικ. Ναυκρατίτης).

Ναύπακτος (Ἐπάκτος, ἡ Λεπάντο), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Ναυπάκτιος).

Ναυπλία, καὶ Ναύπλιον (Ἀνάπλι, Νάπλι, Ἰταλ. *Napoli di Romania*), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Ναυπλιεύς, καὶ Ναύπλιος).

Ναύπλιος (Nauplius), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ τῆς Ἀμυμώνης, καὶ πατὴρ τοῦ σοφοῦ Παλαμήδους. Οὗτος μαθὼν τὴν δολοφονίαν τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα, κ' ἐζήτει ἐκδίκησιν παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ὅμως δὲν εἰσηκούσθη, ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔκραναν πρὸς χάριν τοῦ Ἀγαμέμνονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεὺς ἐφόνευσε τὸν Παλαμήδην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐπιστρέφων λοιπὸν ὁ Ναύπλιος ἅπρακτος εἰς τὴν Ἑλλάδα, περιῆλθε πρῶτον τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, καὶ συνήργησε νὰ μοιχευθῶσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν ἀπόντων Ἑλλήνων, λέγων, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ἔλαβον εἰς τὴν Τρωάδα ἄλλας γυναῖκας, καὶ ὅτι δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψωσι πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἔπειτα δὲ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ὅτι πάσχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν, ὑπῆγεν εἰς τὸν Καφηρέα, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, καὶ ἀνάψας φανοὺς εἰς διάφορα ἐπικίνδυνα μέρη, ἔγεινεν αἴτιος νὰ χαθῶσιν ὅλοι, ὅσοι προσώρμησαν ἐκεῖ, νο-

μίζοντες, ὅτι καταφεύγουσιν εἰς λιμένα. Μαθὼν ὅμως ἔπειτα, ὅτι ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του Ὀδυσσεὺς ἐσώθη, τόσον ἐλυπήθη, ὥστε πεσὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπνίγη.

Ναυσικάα (Nausicaa). Z. Ἀλκίνοος.

Νέα. Z. Ἴσαυρα.

Νέα, ἢ Νέαι (Αἰστράτης), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πρὸς τὸ νότιον τῆς Λίμνου κειμένη (Κάτοικ. Νεαῖος).

Νεάπολις. Z. Λέπτις. — Συχάρ.

Νεάπολις (*Napoli*), πόλις περίφημος, καὶ πρωτεύουσα τῆς Καμπανίας, ἡ αὐτὴ καὶ Παρθενόπη.

Νεάπολις, πόλις τῆς Σικελίας, μὲ περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος (Κάτοικ. Νεαπολίτης).

Νέδα (Νέδων), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, διαχωρίζων τὴν Ἠλιδα ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν.

Νεῖλος, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς μέγιστος, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Αἰγύπτου, χύνεται δὲ ἑπτὰ μεγάλων στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν.

Νεῖλος, ὁ Ἅγιος, Κωνσταντινοπολίτης, ὅστις διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ γένους του, καὶ διὰ τὰ ἄλλα προτερήματά του ἐχρημάτισε καὶ διοικητὴς ταύτης τῆς περιφήμου πόλεως. Μετὰ παρέλευσιν δέκα τινῶν χρόνων ἀποφασίσας μὲ τὴν συγκατάνευσιν τῆς γυναικός του νὰ ἀσπασθῇ τὸν μονήρη βίον, ἀνεχώρησε διὰ τὸ ὄρος Σινᾶ, λαβὼν μαζή του καὶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο υἱούς του. Καθ' ὁδὸν ὅμως ὑπέπεσεν εἰς τοὺς Βαρβάρους, οἵτινες τοῦ ἥρπασαν τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον θέλων νὰ ἐλευθερώσῃ, ἠχμαλωτίσθη καὶ αὐτός. Τέλος ἐλευθερωθείς, εὗρεν ὕστερον καὶ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐλούσης, ἐξαγορασμένον ἀπὸ τοὺς Βαρβάρους ἐκείνους. Ὁ Νεῖλος συνέγραψε μὲ εὐφράδειαν πλείστας Ἐπιστολάς, Λόγους Συμβουλευτικούς, Γνωμικά, Ἀσκητικά, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθέντα ἰδίως κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Νεῖλος Δοξαπατρῆς, ἢ Δοξαπάτριος, Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅστις διατρίβων εἰς τὸ Παλέρμον τῆς Σικελίας, συνέγραψε, κατὰ ζήτησιν τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως Ῥογήρου, Σύνταγμα περὶ τῶν πέντε Πατριαρχικῶν Θρόνων, καὶ περὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐξηρτημένων Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων, κτλ. τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ὑπὸ Στεφ. Λεμούρου In Variis Sacris, Τόμ. Α', καὶ ἀλλαχοῦ.

Νεῖλος Καββάσιλας, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Συνέγραψε περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα, καὶ τῆς αἰτίας τοῦ σχίσματος τῶν δύω Ἐκκλησιῶν, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταν. 1645, 4.

Νεῖσός, ἢ Ναῖσός (Νῆσι τῆς Σερβίας), πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, πατρὶς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (Κάτοικ. Ναισιτανός).

Νεκρομαντεία, ἢ Νεκυομαντεία, μαγεία, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τοὺς τάφους των, καὶ τοὺς ἠρώτουν περὶ τῶν μελλόντων.

Νεμέα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀργολίδα (Κάτοικ. Νεμαῖος). Εἰς τὸ ὁμώνυμόν της ἄλσος διέτριβε λέων τις ἀκαταμαχήτου δυνάμεως, ὅστις ἐπροξένει μεγίστην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν χώραν, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐμποδίσωσι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν μανιώδη αὐτοῦ ὁρμήν. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς διώξας αὐτόν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὸν ἠνάγκασε νὰ χωθῇ μέσα εἰς ἓν σπήλαιον, καὶ ἐκεῖ μὲ ἀμίμητον ἀνδρείαν τὸν ἔπνιξε, καὶ λαβὼν αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους του, τὸν ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας.

Νέμεα, ἢ Νεμικοὶ ἀγῶνες (Nemei Ludi), πανηγυριζόμενοι τὸ πρῶτον κατὰ διετίαν εἰς τὴν πόλιν Νεμέαν, εἰς τιμὴν τοῦ Διός, καὶ ἀνάμνησιν τοῦ παραδόξου θανάτου τοῦ Ὀφέλτου, ἢ Ἀρχεμόρου, ὡς εἰρηται ἐκεῖ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν ἐν τῷ δάσει τῆς Νεμέας ἐμφωλεύοντα τρομερὸν λέοντα, οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτοῦ, τῶν ὁποίων τὸ βραβεῖον ἦτον στέφανος ἐκ σελίνου, ἢ κατ' ἄλλους, ἐκ κισσοῦ.

Νεμεσιανός (Nemesianus) Αὐρήλιος, Καρχηδόνιος, Ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Κάρου καὶ Καρίνου τῶν Αὐτοκρατόρων. Σώζεται καὶ αὐτοῦ Ποιημάτιον, Κυνηγετικόν, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Γρατίου Φαλίσκου ἐν Μιτταυΐᾳ, καὶ προσέτι τέσσαρες Ἐκλογαί, συνεκδοθεῖσαι αὐτόθι μετὰ τῶν ἑπτὰ τοῦ Καλπουρνίου.

Νεμέσιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Φοινίκῃ Ἐμέσσης. Συνέγραψε Περὶ φύσεως ἀνθρώπου, ἐκδοθ. ἐν Ἄλλῃ τῆς Σαξωνίας 1800, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Νέμεσις (Nemesis), Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός. Νομίζεται Θεὰ καὶ ἔφορος τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε μετωνυμικῶς ἀντ' αὐτῆς. Ἐτιμώρει δὲ τοὺς κακούργους καὶ ὑβριστὰς ἀνθρώπους· καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν δικαίαν της ἀγανάκτησιν, ὠνομάζετο καὶ Ἀδράστεια. Παραστένεται δὲ ἡ Νέμεσις μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν, ὡπλισμένη μὲ ὄφεις, καὶ βαστάζουσα εἰς τὰς χεῖρας της ἀναμμένας λαμπάδας.

Νεοκαισάρεια. Z. Κάβειρα.

Νεοπτόλεμος (Neoptolemus). Z. Πύῤῥος.

Νεσάκτιον, πόλις τῆς Ἰστρίας, παρὰ τὸ στόμα τοῦ Ἄρσιου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Νεσακτίου).

Νέσος, ἢ Νέσσος (Nessus), ὁ Κένταυρος, ὅστις διατρίβων παρὰ τὸν Εὔηνον ποταμὸν, διεπόρθμευε μὲ μισθὸν τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας. Διαπορθμεύων δὲ ποτε καὶ τὴν Δηϊάνειραν, γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους, ἠθέλησεν εἰς τὰ μέσα τοῦ ποταμοῦ νὰ τὴν βιάσῃ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὅστις τοὺς ἐπρόσμενεν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀκού-

σας τὴν φωνήν της, τόσην ὀργὴν ἔλαβεν, ὥστε ἐντείνας τὸ τόξον του, πάφαυτα τὸν ἐφόνευσεν. Ἀποθνήσκων δὲ ὁ Νέσσος, ἐσυμβούλευσε τὴν Δηϊάνειραν νὰ συναίξῃ τὸ σπέρμα του, καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἀνακατώσῃ μὲ τὸ ἐκχυθὲν αἷμα του, ν' ἀλείφῃ μὲ αὐτὸ τὸν χιτῶνα τοῦ ἀνδρός της, διὰ νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγάπην της, ἐὰν ποτὲ αὐτὸς παρεκτραπῇ εἰς ἔρωτα ἄλλης γυναικός. Ἡ δυστυχὴς Δηϊάνειρα ἀπατηθεῖσα, ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν βουλὴν ταύτην συμβουλὴν του, ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, καὶ οὕτως ἐπροξένησε τὸν ἐλεεινὸν αὐτοῦ θάνατον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Δηϊάνειρα, Ἡρακλῆς.

Νέσσος, ἢ Νέστος (Μέστρο), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, διαχωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἤπειρον.

Νεσσωνὶς (Καράσουϊ), λίμνη τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Πελασγιώτιδα, μεταξὺ Λαρίσσης καὶ Τεμπῶν κειμένη.

Νεστάνη, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν (Κάτοικ. Ἐκ Νεστάνης).

Νέστας. Ζ. Νέσσος.

Νέστωρ (Nestor), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Χλωρίδος, καὶ Βασιλεὺς τῆς Πύλου, Γερήνιος ἐπονομαζόμενος, ὡς ἀνατραφεὶς εἰς τὴν Γερήνην, πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Ὡς Μνηστὴρ τῆς Ἑλένης πορευθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κατὰ τῆς Τρωάδος πόλεμον, ἔδειξε μέγιστα σημεῖα εὐγλωττίας, μάλιστα καὶ φρονήσεως, ὥστε ὁ Ἀγαμέμνων ἔλεγεν, ὅτι ἂν εἶχε δέκα τοιούτους συμβούλους εἰς τὸ στρατευμά του, πολλὰ γλήγορα ἤθελε κυριεύσει τὴν Τρωάδα. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν ταύτης τῆς πόλεως ὑπέστρεψεν ὁ Νέστωρ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ ὑπεργήρως, ζήσας, καθ' Ὅμηρον, τρεῖς γενεάς, ἤγουν τριακοσίους χρόνους, ἢ, κατ' ἄλλους, ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα ἔτη.

Νεφέλαι. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Νεφέλη (Nephele), μήτηρ τῶν Κενταύρων, καὶ ἔπειτα γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος. Ζ. Ἀθάμας.

Νηλεὺς (Neleus), υἱὸς τοῦ Κρηθέως, Βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ τῆς Τυροῦς. Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πελίου, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσήνην τῆς Πελοποννήσου, καὶ διώξας ἐκ τῆς Πύλου τὸν Πῖλον, ἔμεινεν αὐτὸς ἐκεῖ, κ' ἐγέννησεν ἐκ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίωνος δώδεκα υἱούς, καὶ μίαν μόνην θυγατέρα, τὴν Πυρώ. Καυχώμενος δὲ εἰς τὴν δύναμιν τῶν υἱῶν του, ἐφλονείκησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι, πλὴν τοῦ Νέστορος, ὅστις ἀνετρέφετο εἰς τὴν πόλιν Γερήνην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Νηλία (Ἀγριά), πόλις παραθαλάσσιος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Νηλιεύς, ἢ Νηλεύς).

Νηρεὺς (Nereus), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, Θεὸς θαλάσσιος, καὶ Μάντις ἀψευδέστατος. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ πεντήκοντα θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Νηρηΐδες, καὶ Δωρίδες ἐκ τῆς μητρός των. Κατῴκουν δὲ καὶ αὗται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἶχον ἀπόλυτον ἐξουσίαν εἰς αὐτήν, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ζ. Νύμφαι, Νηρηΐδες.

Νηρηΐδες (Nereides), αἱ αὗται καὶ Δωρίδες, ὠνομάζοντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Αὗται διατρίβουσαι εἰς τὴν θάλασσαν, περιεφέροντο ἐπάνω εἰς θαλασσίους ἰχθῦς καὶ εἰς κήτη· πολλάκις δὲ ἐκάθηντο καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς τῶν παραλίων πετρῶν, ξηραίνουσαι τὴν κάθυγρον κόμην τῆς κεφαλῆς των, καὶ ἄλλοτε ἐχόρευον, χαίρουσαι διὰ τὰ κάλλη καὶ τὴν παντοτεινὴν των νεότητα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέλαμπον ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ Θέτις, ἡ Γαλάτεια, καὶ ἡ ψαμμάθη.

Νῆσοι Μακάρων. Ζ. Καναρία.

Νησαία (Νῆσα), πόλις τῆς Περσίας, κατὰ τὴν Ὑρκανίαν κειμένη, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν (Κάτοικ. Νησαῖος).

Νίκαια, τόπος ἰσχυρὸς τῆς Φωκίδος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

Νίκαια (Nizza), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Λιγυστικὴν κειμένη.

Νίκαια, πόλις τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν τοῦ Ἰθάσπου ποταμοῦ κειμένη.

Νίκαια (Ισνίκ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, ὀνομαστὴ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ συγκροτηθείσας δύω Οἰκουμενικὰς Συνόδους (Κάτοικ. Νικαιεύς, καὶ Νικαεύς).

Νίκανδρος Κολοφώνιος, ἢ, κατ' ἄλλους, Λίτωλός, υἱὸς τοῦ Δαμαίου, Γραμματικός, Ἰατρός, Ποιητὴς καὶ Ἱερεὺς τοῦ ἐν Κλάρῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Συνέγραψε διὰ στίχων Ἡρωϊκῶν δύω Ποιημάτια Α'. Θηριακά, ἤτοι περὶ δηγμάτων θαρμακερῶν θηρίων, καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1816, 8, μετὰ Σχολίων καὶ δύω Παραφράσεων, εἴον Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς. Β'. Ἀλεξιφάρμακα, ἤτοι περὶ ἰατρικῶν ἐναντίων τῶν φαρμάκων, ἐκδοθ. ἐν Ἄλλῃ, 1792, 8, μετὰ διπλῆς Παραφράσεως, Σχολίων καὶ κριτικῶν Σημειώσεων.

Νίκη (Nice). Ζ. Στύξ.

Νικήτας Ἀκομινάτος, ὁ Ἀκομινάτης, καὶ κοινῶς Χωνιάτης, ὡς γεννηθεὶς εἰς τὰς Χώνας, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐχρημάτισεν ἀξιωματικὸς εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διοικητὴς τῆς Φιλιππουπόλεως. Συνέγραψε Χρονικὸν ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου Κομνηνοῦ ἕως τοῦ Ἐρρίκου Βαλδουΐνου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Νικήτας, Κωνσταντινουπολίτης, Ἰα-

τρὸς, τοῦ ὁποίου ἡ Συλλογὴ τῶν χειρούργων λειψάνων ἐξεδόθη ἐν Φλωρεντίᾳ, 1754, φύλ.

Νικήτας Πεκτοράτος, ἢ Στηθάτος, Μοναχὸς Στουδίτης, καὶ μαθητὴς Συμεῶνος τοῦ Νέου Θεολόγου, ἐχθρὸς δὲ ἀσπονδος τῶν Λατίνων, κατὰ τῶν ὁποίων καὶ πλεῖστα συνέγραψε, πλὴν ὅλα διὰ τῆς συνεργείας αὐτῶν παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ, καὶ σώζονται μόνον εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ Ἀλλατίου, Σελ. 168, Στίχοι τινὲς Ἰαμβικοὶ πρὸς Συμεῶνα τὸν διδάσκαλόν του.

Νικήτας Σερρῶνειος, Ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας, ἀνὴρ σοφὸς, καὶ ἔκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐξεδόθησαν τὰ ἑπόμενα Α'. Σειρὰ εἰς τὸν Ἰὼβ, ἐκδοθ. ἐν Λονδίνῳ, 1637, φύλ. Β'. Σειρὰ εἰς τὸν Ματθαῖον, ἐκδοθ. αὐτόθι 1647, Γ. Σειρὰ εἰς τὴν πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴν τοῦ Θείου Παύλου, ἐκδοθ. ἐν Φλωρεντίᾳ, 1738, 8. Δ'. Ἐπιστολαί τινες, καὶ ἄλλα.

Νικηφόριον (Ῥαφικά), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, παρὰ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἢ αὐτὴ καὶ Καλλίνικος, καὶ Λεοντόπολις (Κάτοικ. Νικηφόριος).

Νικηφόρος Βασιλάκης, ἢ Βασιλάκιος ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Συνέγραψε Μύθους, Διηγήματα καὶ Ἠθοποιΐας, ἤτοι Γυμνάσματα Ῥητορικά, ἤγουν Τί ἤθελεν εἰπεῖ τις εἰς τὴν δεῖνα περίστασιν, κτλ. ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων τοῦ Ἀλλατίου.

Νικηφόρος Βλεμμίδης, γνωστὸς διὰ τὴν κατ' ἐπιτομὴν Λογικήν του, ἦτον Μοναχὸς καὶ Πρεσβύτερος, λόγιος δὲ καὶ ἔνθερμος ζηλωτὴς τῶν ἡμετέρων δογμάτων, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀλλάτιος λέγει, ὅτι αὐτὸς ὕστερον ἐλατινοφρόνησε, πλὴν ὁ μάρτυς δὲν εἶναι πανταχοῦ πιστός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ἐπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος Λόγοι δύω. Β'. Ἐπιστολὴ Ἐγκύκλιος, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου ἐν τοῖς Ὀρθοδόξοις. Γ'. Ἐπιτομὴ Λογικῆς καὶ Φυσικῆς, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1784. Δ'. Γεωγραφικῶν τμήματα δύω, ἐκδοθ. αὐτόθι, 1818, 4.

Νικηφόρος Βρυέννιος, Μακεδὼν, ἀνὴρ ἔνδοξος καὶ πολεμικὸς, ὅστις διὰ τὰ πολλά του προτερήματα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἄνναν τὴν Κομνηνὴν, θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψεν ὁ Βρυέννιος οὗτος διὰ προτροπῆς τῆς πενθερᾶς του Εἰρήνης τῆς Βασιλίσσης Ἱστορίαν τῶν Κομνηνῶν, ὀνομάσας αὐτὴν Ὕλην Ἱστορίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Νικηφόρος Γρηγορᾶς, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, Φιλόσοφος, Ἱστορικὸς καὶ Θεολόγος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Χαρτοφύλακος, καὶ κατὰ τὸ 1325 ἔτος ἐπέμφθη παρὰ τοῦ ἰδίου πρέσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Σέρβων. Ἔπειτα ὅμως φανεὶς ἐναντίος τῶν φρονημάτων τῶν Παλαμιτῶν, κατεκρίθη ἐπὶ Συνόδου, καὶ ἀπέθανεν ἐξόριστος εἰς Μοναστήριον. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη ἑκανὰ, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις, καὶ προσέτι Βυζαντινῆς, ἢ ὡς αὐτὸς τὴν ὀνομάζει, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία τριάκοντα ὀκτὼ, ἐκ τῶν ὁποίων εἰκοσιτέσσαρα μόνον ἐξεδόθησαν εἰς τὸ ἐν Παρισίοις, καὶ ἐν Βενετίᾳ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, τὰ δὲ λοιπὰ μένουσιν εἰσέτι ἀνέκδοτα.

Νικηφόρος Κάλλιστος, ὅστις καὶ Ξανθόπουλος λέγεται, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Κομνηνοῦ. Συνέγραψε Α'. Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς 18 βιβλία, ἐκδοθ. ἐν Λουτετίᾳ τῶν Παρισίων, 1630, φύλ. εἰς τόμους δύω. Β'. Κατάλογον τῶν Βασιλέων καὶ τῶν Πατριαρχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Γ'. Κατάλογον τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Ὑμνογράφων τῆς Ἐκκλησίας. Δ'. Σύνοψιν τῶν ἁγίων τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ. Ε'. Ἐπιτομὴν τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις.

Νικηφόρος, Κωνσταντινοπολίτης, καὶ Πατριάρχης ταύτης τῆς περιφήμου πόλεως, ἀνὴρ πολυμαθὴς, καὶ ἔνθερμος ζηλωτὴς τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐχθρὸς δὲ θανάσιμος τῶν Εἰκονομάχων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἱστορία Χρονικὴ, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῶν ἡμερῶν του. Β'. Σύντομος Ἱστορία ἀπὸ τοῦ 602 ἕως τοῦ 770 ἔτους, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Νικόλαος Δαμασκηνὸς, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ τῆς Στρατονίκης, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, Ποιητὴς, Ῥήτωρ, καὶ Ἱστορικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος, καὶ τοῦ Ἡρώδου, Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ μεγάλως ἐτιμᾶτο. Συνέγραψεν Ἱστορίαν Καθολικὴν, καὶ ἰδίως τῶν Ἀσσυρίων· τὸν βίον τοῦ Καίσαρος, καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ, τὰ πάντα εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρα, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τμήματα τινὰ, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις, 1805, 8, ὑπὸ Α. Κοραῆ ἐν τῷ Προδρόμῳ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ Βιβλιοθήκης.

Νικόλαος Σαγουντινὰς, ἢ Σεκουνδενὸς ἐπονομαζόμενος, κατ' ἄλλους

δὲ, Εὐβοεκός, ἴσως διὰ τὴν εἰς Βοιωτίαν γέννησίν του, ἤκμαζεν ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, τὸν ὁποῖον καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἰς δὲ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον μὲ τόσην εὐκολίαν ἐξήγει τοὺς λόγους τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ὥστε διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ἁπάσης ἐκείνης τῆς Συνόδου. Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ Συγγραμμάτων, σώζεται καὶ ἓν πρὸς Αἰνείαν τὸν Σύλβιον: **De origine et rebus gestis Turcarum**, ἤτοι Περὶ ἀρχῆς καὶ πράξεων τῶν Τούρκων, ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1556.

Νικόμαχος, Γερασηνὸς, Μαθηματικὸς, Μουσικὸς, καὶ Φιλόσοφος Πυθαγόρειος. Συνέγραψε Α'. Ἀριθμητικῆς Εἰσαγωγῆς βιβλία δύο, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Παρισίοις, 1538, 4. Β'. Ἐγχειρίδιον Ἁρμονικῆς βιβλία δύο, ἐκδοθ. μετὰ τῶν λοιπῶν Μουσικῶν τοῦ Μεϊβομίου.

Νικομήδεια (Ἰσμὶτ), ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Βιθυνίας (Κάτοικ. Νικομηδεύς).

Νικόπολις (Χιόρμη), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἀρμενίαν.

Νικόπολις (Πρέβεζα), πόλις τῆς Ἠπείρου, ἀπέναντι τοῦ Ἀκτίου κειμένη.

Νικόπολις, πόλις τῆς Αἰγύπτου, ὄχι μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη.

Νικόπολις, πόλις τῆς κάτω Μοισίας (Κάτοικ. Νικοπολίτης).

Νικόστρατος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Νικόφρων, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας. Σώζονται καὶ αὐτοῦ ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. ὁμοίως εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Γροτίου.

Νικοχάρης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλωνίδου, καὶ Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ λείφανα τῶν Κωμῳδιῶν εὑρίσκονται ὁμοίως εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Γροτίου.

Νίκων, Μοναχὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, ὅστις καὶ Μετανοεῖτε ἐπονομάζεται, διότι κηρύττων, ἢ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συναστροφόμενος, τοῦτο πάντοτε ἔλεγεν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ἀρμενίων. Β'. Περὶ Αἱρέσεων. Γ'. Ἐπιστολὴ πρός τινα Ἐγκλειστον, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. εἰς τὴν μεγάλην Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Νινευΐ, ἢ Νινευὴ καὶ Νίνος ἡ αὐτὴ (Μοσοὺλ), πόλις ποτὲ περίφημος τῆς Ἀσσυρίας, ἐπὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Νινευίτης, καὶ Νίνιος).

Νίνος (Ninus), υἱὸς τοῦ Βήλου, Βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας, καὶ Θεμελιωτὴς τῆς εἰρημένης πόλεως Νινευΐ. Οὗτος πρῶτος, ὡς λέγουσι, στήσας ἄγαλμα εἰς τιμὴν

του, ἔγεινεν αἴτιος τῆς μετὰ ταῦτα εἰδωλολατρείας.

Νιόβη (Niobe), Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου γεννήσασα ἑπτὰ υἱοὺς, καὶ ἰσαρίθμους θυγατέρας, εἰς τόσην ἔπαρσιν ἐφθασεν, ὥστε ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ περὶ εὐτεκνίας καὶ πολυτεκνίας καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Λητώ. Ἀλλὰ πάραυτα ἐκατάλαβε τῆς παρακαίρου φιλοτιμίας της τὸ ἀποτέλεσμα! Διότι ἡ Θεὰ αὐτὴ μὴν ὑποφέρουσα τὴν ἀλαζονείαν της, παρεκάλεσε τὰ τέκνα της νὰ κάμωσι πρὸς αὐτὴν τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν. Ὅθεν ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς της, ἡ δὲ Ἄρτεμις, τὰς θυγατέρας της· καὶ οὕτως ἡ εὐτεκνος καὶ πολυτεκνος Νιόβη μείνασα αὐθημερὸν διόλου ἄτεκνος, ἀπὸ τὴν λύπην της κατεμαράνθη, καὶ τέλος ἀπελιθώθη.

Νηρεύς (Nireus), ὁ ἐκ τῆς νήσου Σίμης, ἦτον υἱὸς τοῦ Χάροπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ὁ πλέον ὡραῖος, καθ' Ὅμηρον, ἀπὸ ὅσους ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἴλιον, τουτέστιν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀδύνατος καὶ ἀνανδρος, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ δείξῃ κἀνὲν σημεῖον ἀνδραγαθίας.

Νισαία, πόλις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Μεγαρίδα, καὶ λιμὴν αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Νισαῖος).

Νίσιβις, ἡ Νισίβη (Νεσβὶν), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μεσοποταμίαν κειμένη (Κάτοικ. Νισιβηνός).

Νίσυρος, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Νισύριος).

Νομαδικὴ. Ζ. Νουμηδία.

Νόναι (Nonae). Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Νόννιος (Nonnius) Μάρκελλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικός. Συνέγραψε Περὶ διαφόρου σημασίας τῶν λέξεων βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1825, 8, μετὰ τοῦ Πλαγκιάδου τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Νόννος. Ζ. Θεοφάνης Νόννος.

Νόννος, Ἀιγύπτιος, Πανοπολίτης, Ποιητής. Συνέγραψε Α'. Διονυσιακῶν βιβλία τεσσαράκοντα ὀκτώ, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1819-1826, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Παράφρασιν Ἐπικὴν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις Ἑλλ. Λατ. 1623, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Νοσσὶς, Λοκρὴ, Ποιήτρια Λυρικὴ, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σνειδέρου Συλλογὴν τῶν Ἑλληνίδων Ποιητριῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Νουέμβριος (November), ἤτοι Ἔνατος, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Νουμαντία (Soria), πόλις τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν Ταρακονησίαν (Κάτοικ. Νουμαντῖνος).

Νουμαντιανὸς (Numantianus) Ῥουτήλιος, Γάλλος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, καὶ Ποιητὴς Ἐθνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Νέου. Σώ-

ζεται αὐτοῦ Ποίημα Ἑλεγειακὸν εἰς δύω βιβλία, Ὁδοιπορικὸν (Itinerarium), ἐπιγραφόμενον, ἤτοι περὶ τῆς ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα ἐπιστροφῆς, ἐκδοθ. ἐν Νοριμβέργ. 1804, 8.

Νουμηδία, ἡ Νομαδικὴ (ἡ σημερινὴ ἐπικράτεια τοῦ Ἀλγερίου), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, περιοριζομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον Θαλασσαν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Ἄμψαγα ἕως εἰς τὸν Τούσκαν τῆς Ζευγιτανῆς (Κάτοικ. Νομάδες).

Νουμηνία, τουτέστι Νεομηνία (Calendae), ἐλέγετο ἡ πρώτη ἡμέρα ἑκάστου μηνός (Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων), τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον ὡς ἑορτὴν οἱ ἁπανταχοῦ Ἕλληνες, ἑορτάζοντες κατ' αὐτὴν καὶ τὰ Ἑκατήσια. Ζ. Ἑκατήσια.

Νουμήνιος. Ζ. Ἀλέξανδρος Νουμήνιος.

Νυκτεύς (Nycteus). Ζ. Λύκος.

Νύμφαι (Nymphae), θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ Νύμφαι ἐγεννήθησαν, πλὴν τῶν Νηρηίδων, ἀπὸ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν ἀπὸ τὰ αἰδοῖα τοῦ Οὐρανοῦ, ὅταν τὰ ἔκοψεν ὁ Κρόνος μὲ τὴν ἀδαμαντίνην ἅρπην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἦσαν δὲ πολλόταται τὸν ἀριθμόν, καὶ ἐδιαιροῦντο εἰς Οὐρανίους, Ἐπιγείους, καὶ Ἐνύδρους. Καὶ Οὐράνιοι μὲν ἐλέγοντο, ὅσαι εἶχον τινὰ ἐπιστασίαν εἰς τὸν οὐρανόν· Ἐπίγειοι δὲ καὶ Ἔνυδροι, ὅσαι διέτριβον εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὰ ὕδατα, ὀνομαζόμεναι μὲ διάφορα ὀνόματα, κατὰ τὰς διαφόρους αὐτῶν ἐπιστασίας, οἷον, Ὀρειάδες μὲν ἐλέγοντο, ὅσαι ἐπεστάτουν εἰς τὰ ὄρη· Ναπαῖαι δὲ, ὅσαι εἰς τὰ νάπη, καὶ εἰς τὰς κοιλάδας· Ἀγριάδες δὲ, ἢ Ἀγρωστῖναι, ὅσαι εἰς τοὺς ἀγροὺς· Χλωρίδες δὲ, ὅσαι εἰς τὴν χλόην· Ἀνθοῦσαι δὲ, ὅσαι εἰς τὰ ἄνθη· Ποταμίδες δὲ, ὅσαι εἰς τοὺς ποταμούς· Ναΐδες δὲ, ἢ Ναϊάδες, ὅσαι εἰς τὰ ἀναβρυστικὰ ὕδατα· Ἁμαδρυάδες δὲ ὠνομάζοντο, ὅσαι ἦσαν ἐπιστάτιδες ἑκὸς ἑκάστου δένδρου, αἱ ὁποῖαι ἔζων τόσον, ὅσον καὶ τὸ δένδρον ἐκεῖνο.

Νύξ (Nyx, ἡ Nox), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Χάους καὶ τῆς Γῆς, καὶ Θεὰ τοῦ σκότους, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν καθησύχαζεν εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἅδου, καὶ μόνον τὴν νύκτα περιεφέρετο μὲ σιωπὴν εἰς τὸν οὐρανὸν, καθημένη ἐπάνω εἰς ἅμαξαν ἀπὸ ἔβενον, φοροῦσα ἱμάτιον μέλαν, κεντημένον μὲ ἄστρα, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν χεῖρα της σκῆπτρον ἀπὸ μόλυβδον.

Νύσσα (Νοσουὲρ), πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Καππαδοκίαν, πλησίον τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ κειμένη.

Νύσσα (Ναγάρα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικὴν (Κάτοικ. Νυσσαῖοι).

Νῶλα (*Nola*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμπανίαν κειμένη (Κάτοικ. Νωλανός, καὶ Νώλιος).

Νωρικὸν, ἐπαρχία τῆς Γερμανίας, περιλαμβάνουσα τὴν Καρινθίαν, Βαυαρίαν, Τιρώλιον, καὶ ἄλλας τινὰς χώρας (Κάτοικ. Νορικός).

Ξ Α

Ξανθόπουλος. Ζ. Νικηφόρος Κάλλιστος Ξανθόπουλος.

Ξάνθος. Ζ. Ἀπατούρια. — Σκάμανδρος.

Ξάνθος (Ἐξενίδα), πόλις τῆς Λυκίας, πλησίον τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ξάνθιος).

Ξενοκράτης, Ἀφροδισιεὺς, Ἰατρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου σώζεται Πραγματεία περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων τροφῆς, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις 1814, 8, ὑπὸ Α. Κοραῆ, μετὰ τοῦ Γαληνοῦ.

Ξενοφάνης, Κολοφώνιος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἐλεατικῆς αἱρέσεως. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς Διογένην τὸν Λαέρτιον, καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου.

Ξενοφῶν, Ἀθηναῖος, ἡ Ἀττικὴ Μοῦσα καὶ Μέλισσα, ἦτον υἱὸς τοῦ Γρύλλου, καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως καὶ τὰς ἠθικὰς διδασκαλίας. Ὁ Ξενοφῶν ἦτον ἀγχίνους, ἐγκρατὴς, θεοσεβὴς, καὶ τὴν ὄψιν ὡραιότατος. Οὗτος πρῶτον μὲν ἐστράτευσεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς τὸ Δήλιον, ὅπου καὶ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους· ὕστερον δὲ προσκληθεὶς ἀπὸ τὸν φίλον του Πρόξενον τὸν Βοιώτιον, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς τὸν Κύρον κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Μετὰ δὲ τὸν Θάνατον τοῦ Κύρου καὶ τοῦ Προξένου, στρατηγοῦ τῶν Ἑλλήνων, ὡδήγησεν αὐτὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα σώους μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους, καθὼς μόνος του διηγεῖται εἰς τὴν Κύρου Ἀνάβασιν. Φίλος δὲ ὢν τοῦ Κύρου καὶ τοῦ Ἀγησιλάου, τῶν ἐχθρῶν τῶν Ἀθηναίων, καὶ κατηγορούμενος δι' αὐτὸ ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του, τοὺς φίλους τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐξωρίσθη ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ διέτριβεν εἰς τὴν Σκιλλοῦντα, χωρίον τῆς Ἠλιάδος, κείμενον ὄχι μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἠλεῖοι καταπολεμοῦντες τοὺς Λακεδαιμονίους, ἐκυρίευσαν καὶ τὴν Σκιλλοῦντα, ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ εἰς Λέπρεον, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου καὶ διήνυσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁ Ξενοφῶν συνέγραψε μὲ ἀμίμητον χάριν, γλυκύτητα καὶ ἀφέλειαν τὰ ἑπόμενα Συγγράμματα. Α'. Κύρου Παιδείας βιβλία ὀκτώ. Β'. Κύρου Ἀναβάσεως βιβλία

ἑπτά. Γ'. Ἑλληνικῶν βιβλία ἑπτά. Δ'. Ἀπομνημονευμάτων βιβλία τέσσαρα. Ε'. Οἰκονομικόν. Ϛ'. Λακεδαιμονίων Πολιτείαν. Ζ'. Ἀθηναίων Πολιτείαν. Η'. Συμπόσιον Φιλοσόφων. Θ'. Λόγον εἰς Ἀγησίλαον τὸν Βασιλέα. Ι'. Ἱέρωνα, ἢ Τυραννικόν. ΙΑ'. Περὶ Πόρων. ΙΒ'. Ἱππαρχικόν. ΙΓ'. Περὶ Ἱππικῆς. ΙΔ'. Ἀπολογίαν Σωκράτους πρὸς τοὺς κριτάς. ΙΕ'. Κυνηγετικόν, καί τινας Ἐπιστολάς, ἐκδοθ. ἰδίως, καὶ ὅλα ὁμοῦ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις αὐτῶν εἶναι ἡ τοῦ Θειμίου (Thiemes) ἐν Λειψίᾳ, 1763, 8, εἰς τόμους τέσσαρας μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθησαν τὸ 1801 καὶ ἑξῆς ἕτεροι τέσσαρες τόμοι, περιέχοντες τὸ τοῦ Στουρζίου (Sturz). Ἑλληνολατινικὸν Λεξικόν, τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἐμπεριεχομένων λέξεων ἐξηγητικόν.

Ξενοφῶν, Ἐφέσιος, Μυθιστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤκμαζε, καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ἄδηλα. Συνέγραψε τῶν κατ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην Ἐφεσιακῶν βιβλία πέντε, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1796, 4ο μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ξιφιλῖνος. Ζ. Ἰωάννης Ξιφιλῖνος.

Ξοῦθος (Xuthus), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος. Οὗτος διωχθεὶς ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἐρεχθέως, ἐγέννησε δύω υἱούς, τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐρεχθέως διωχθεὶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἀττικήν, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν Λιγιάλειαν τῆς Πελοποννήσου, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Ξυπέτη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ξυπετεών).

Ο Α

Οα, ἡ Οἶς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιῤῥ. Ὁαθεν).

Ὀβίδιος (Ovidius) Νάσων, Ποιητὴς Λατῖνος ἀγχινούστατος καὶ γλαφυρώτατος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Σουλμον τῆς Ἰταλίας ἐξ ἱππικοῦ τάγματος, καὶ ἤκμαζε μετὰ κλέους εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη δι' ἀγνώστους αἰτίας, κατὰ τὸ 40 ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰς τοὺς Τόμους τῆς Σκυθίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε, μετὰ πολλὰς καὶ ἀφορήτους ταλαιπωρίας, καθὼς μόνος του εἰς διαφόρους Ἐλεγείας περιστατικῶς ἐκτραγῳδεῖ τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασίν του. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σῴζονται τὰ ἑπόμενα Λ'. Μεταμορφώσεων (Metamorphoseon) βιβλία δεκαπέντε, τῶν ὁποίων σῴζεται καὶ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις Μαξίμου τοῦ Πλανούδου. Β'. Ἡρωΐδες (Heroides), ἤτοι Ἐπιστολαὶ παλαιῶν Ἡρώων, καὶ μάλιστα Ἡρωΐδων, μεταφρασθεῖσαι ὁμοίως καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μ. τοῦ Πλανούδου. Γ'. Ἡμερολογίων (Fastorum) βιβλία ἓξ. Δ'. Λυπηρῶν, ἢ Μελαγχολικῶν (Tristium) βιβλία πέντε. Ε'. Περὶ Ἐρώτων (De Amoribus) βιβλία τρία. Ϛ'. Περὶ τῆς τέχνης τοῦ ἐρᾶν (De arte amandi) βιβλία τρία. Ζ'. Περὶ Θεραπείας τοῦ Ἔρωτος (De remedio Amoris) βιβλίον ἕν. Η'. Ἐκ τοῦ Πόντου, ἢ Ποντικῶν (Ponticarum, ἤγουν Epistolarum) βιβλία τέσσαρα. Θ'. Κατὰ Ἶβιδος (In Ibin), Ποίημα Σατυρικόν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1819-1825, 8, εἰς τόμους δέκα, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Αἱ δὲ Μεταμορφώσεις ἐξεδόθησαν καὶ ἐν Βενετίᾳ μεταφρασμέναι εἰς τὴν γλῶσσαν μας ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σπυρίδωνος Βλαντῆ.

Ὀβσεκβέντιος (Obsequens) Ἰούλιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Συνέγραψε βιβλίον, Περὶ Τεράτων (De Prodigiis), ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ἐν Λεύδᾳ, 1720, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὀγκειος, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Ὀγχηστός, ποταμὸς τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Φθιῶτιδα, ἐκ χυνόμενος εἰς τὸν Πελασγικὸν κόλπον.

Ὀδησσός, πόλις ἀρχαία τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία Ἑλληνική, διάφορος παρὰ τὴν νεόκτιστον τῶν Ῥώσσων Ὀδησσὸν, Κοιν. Ὀδέσσαν (Κάτοικ. Ὀδησσίτης, καὶ Ὀδησσεύς).

Ὀδύσσεια. Ζ. Ὅμηρος.

Ὀδύσσεια (Lisbona), πόλις τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν Λυσιτανίαν (Κάτοικ. Ὀδυσσίτης).

Ὀδυσσεύς (Ulisses, ἢ Ulisseus), υἱὸς τοῦ Λαέρτου ἐκ τῆς Ἀντικλείας, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης. Ὅταν ἠγέρθη ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος, αὐτὸς διὰ νὰ μὴν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐρασμίαν του σύζυγον, τὴν Πηνελόπην, ἐπροσποιήθη, ὅτι εἶναι μωρὸς· καὶ ζεύξας βοῦν καὶ ὄνον, ἐγεώργει τὴν γῆν, σπείρων ἅλας ἀντὶ σίτου. Ἀλλ' ὁ Παλαμήδης, ὅστις ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὴν κοινὴν συμμαχίαν, λαβὼν τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, βρέφος ἀκόμη ὄντα, τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ περάσῃ ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ἀνεκάλυψε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν προσποίησίν του· ἐπειδὴ αὐτὸς, διὰ νὰ μὴ πατήσῃ τὸν ἀγαπητόν του υἱόν, ἔστρεψεν ἀλλοῦ τὸ ἄροτρον, τὸ ὁποῖον μωρὸς ἄνθρωπος βέβαια δὲν ἤθελε τὸ κάμει. Ἀνεκάλυψε δὲ καὶ αὐτὸς ἔπειτα τὸν Ἀχιλλέα, ὅστις ἐκρύπτετο

μὲ γυναικεῖα ἱμάτια εἰς τὸν Παρθενῶνα τοῦ Λυκομήδους, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ὁμοίως ἔφερεν εἰς τὴν Αὐλίδα ἀπὸ τὰς Μυκήνας μὲ πλαστὰ γράμματα τὴν Ἰφιγένειαν, θυγατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, διὰ νὰ θυσιασθῇ ἐκεῖ, πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος, ἀπατήσας τὴν μητέρα της Κλυταιμνήστραν. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Τρωάδα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, ἔδειξε μεγίστην φρόνησιν εἰς πολλὰς καὶ διαφόρους περιστάσεις. Ἐμβὴκεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἐπαίτης, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν τοποθεσίαν της, καὶ γνωρισθεὶς, ἐσώθη ἀβλαβὴς ἀπὸ τὴν Ἑκάβην διὰ τῆς πανουργίας του. Ἔλαβε μὲ δόλον τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τὸν Φιλοκτήτην, καὶ τὰ ἔφερε, κατὰ τὸν χρησμὸν εἰς τὴν Τρωάδα. Ἦρπασε δὲ μετὰ τοῦ Διομήδους, καὶ τὸ περίφημον Παλλάδιον, καὶ ἐφεύρων τὴν κατασκευὴν τοῦ Δουρείου ἵππου, ἔγεινεν αἴτιος τῆς παντελοῦς καταστροφῆς ἐκείνης τῆς περιφήμου πόλεως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῆς θέλων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, ὑπέπεσεν εἰς πολλὰς καὶ μεγάλας δυστυχίας. Κατὰ πρῶτον οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν χώραν τῶν Κικόνων, οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του· ἔπειτα εἰς τὴν τῶν Λωτοφάγων, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐκινδύνευσεν ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας,

καὶ μαλιστα ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Πολύφημον, καὶ μόλις ἐσώθη διὰ τῆς πανουργίας του, μεταβαλὼν τὸ ἴδιόν του ὄνομα εἰς τὸ Οὖτις (Ζ. Πολύφημος). Ἐκεῖθεν δὲ κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τοὺς ἀνέμους, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αἰτίας τῶν συντρόφων του (Ζ. Αἰολος). Ἔπειτα ἔπεσεν εἰς τοὺς Λαιστρυγόνας, καὶ μόλις ἐσώθη μὲ ἓν μόνον πλοῖον. Ἡ Κίρκη, μάγισσα περίφημος, μετεμόρφωσεν ὅλους τοὺς συντρόφους του, πλὴν τοῦ Εὐρυλόχου, εἰς χοίρους, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν αὐτὸς, καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὸ μῶλυ, ἠνάγκασεν αὐτὴν, καὶ τοὺς μετέφερε πάλιν εἰς τὴν προτέραν των μορφήν· ἔπειτα δὲ φιλιωθεὶς μετ' αὐτῆς, ἐγέννησε τὸν Τηλέγονον, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τῶν συμβουλῶν της καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην, ἐμαντεύθη περὶ πολλῶν πραγμάτων ἀπὸ τὸν Μάντιν Τειρεσίαν. Ὕστερον κατήντησεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων, καὶ διὰ νὰ μὴ χαθῶσιν ἀπὸ τὰ τερπνὰ αὐτῶν ᾄσματα, ἔφραξε τῶν μὲν συντρόφων του τὰ ὦτα μὲ κηρίον, τὸν δὲ ἑαυτόν του ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔδησαν εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου, καὶ οὕτω διεσώθησαν ὅλοι ἀβλαβεῖς. Ἐκεῖθεν δὲ παραπλέοντες, διῆλθον τὰς πλαγκτὰς πέτρας, Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν, ἀπὸ τὰς ὁποίας μόλις μετὰ πολλοὺς κινδύνους ἠμπόρεσαν νὰ ἐλευθερωθῶσιν. Ἔπειτα ἀπὸ μεγάλην τρικυμίαν ἐρρίφθη εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ὅπου διατρίψας ἱκανὸν χρόνον, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν διὰ πρασταγῆς τῶν Θεῶν. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὑπέπεσεν εἰς ἄλλας χειροτέρας τρικυμίας, τὰς ὁποίας διήγειρε κατ' αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν, διὰ τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ του Πολυφήμου. Ἀλλὰ τέλος διὰ τῆς βοηθείας τῆς Θεᾶς Λευκοθέας ἐσώθη κατάγυμνος εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, ὅπου ἔλαβε μεγάλας δεξιώσεις ἀπὸ τὸν Ἀλκίνοον, Βασιλέα ταύτης τῆς νήσου, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ πέμπεται μὲ πλοῖον Φαιάκειον εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην. Ἐκεῖ πλάττεται ὡς ἐπαίτης, γνωρίζεται ἀπὸ τὸν κύνα του, καλούμενον Ἄργον, εὑρίσκει τοὺς βοσκούς του, καὶ μάλιστα τὸν πιστόν του Εὔμαιον, καὶ τέλος ἀναγνωρίζεται καὶ μὲ τὸν υἱόν του Τηλέμαχον, μετὰ τοῦ ὁποίου, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς πιστούς του βούλους, φονεύει ταὺς ἀναισχύντους ἐκείνους μνηστῆρας, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν γυναῖκα του Πηνελόπην. Ἀλλὰ τελευταῖον φονεύεται καὶ αὐτὸς, κατὰ τὸ πεπρωμένον, ἀπὸ τὸν υἱόν του Τηλέγονον, μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν ἀπὸ τῆς φίλης του πατρίδος.

Ὀή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Ἐπιῤῥ. Ὀῆθεν).

Ὀιάνθη, πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Λοκρίδα κειμένη (Κάτοικ. Ὀιανθεύς).

Ὀιδίπους (Oedipus). Ζ. Λάϊος.

Ὀιδίπους Τύραννος, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. Ζ. Σοφοκλῆς.

Ὀιη (Τρίπολις), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων κειμένη.

Οἰκουμένιος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Θράκῃ Τρίκκης, ἀνὴρ θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, καὶ ἔκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ τῶν Συγγραμμάτων τῶν ἱερῶν Πατέρων. Συνέγραψεν Ὑπόμνημα εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καὶ εἰς τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Θείου Παύλου, καὶ προσέτι εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐκδοθ. ἐν Βερῴᾳ 1532, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ τοῦ Ἀρέθα, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Οἰναὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Οἰναῖος).

Οἰνόη (Πετροχεράκι), δῆμος, ἢ πολίχνη τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Θηβῶν κειμένη (Κάτοικ. Οἰνοαῖος, ἢ Οἰνοεύς).

Οἰνόμαος (Oenomaus), υἱὸς τοῦ Ἀλεξίωνος, πρώτου Βασιλέως τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης καὶ τῆς Στερόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν ὡραίαν Ἱπποδάμειαν. Οὗτος μαθὼν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, ἀνέβαλλε πάντοτε τὸν γάμον τῆς θυγατρός του. Ἀλλὰ τέλος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐζήτουν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐσύστησεν ἀγῶνα ἁρματοδρομίας, καὶ ἐκήρυ-

ξεν, ὅτι ἐκεῖνος θέλει λάβει τὴν θυγατέρα του διὰ γυναῖκα, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ, ὅστις ἤθελε τὸν νικήσει τρέχων εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, ὁ δὲ νικηθεὶς, θέλει φονευσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Ἔχων λοιπὸν ὁ Οἰνόμαος ἅρμα καλὸν καὶ ἐλαφρὸν, καὶ ἵππους ταχεῖς, καὶ ἔμπειρον ἡνίοχον, ἐνίκα καὶ ἐφόνευε πολλούς. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ καὶ ὁ Πέλοψ, καὶ ἀγωνισθεὶς, ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον, καὶ ἔλαβε, κατὰ τὴν συμφωνίαν, τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα του. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Πέλοψ κατέπεισε πρῶτον τὸν Μυρτίλον, ἡνίοχον τοῦ Οἰνομάου, νὰ βάλῃ εὔθραυστον ἔμβολον εἰς τὸν ἄξονα, καὶ οὕτω τρέχων ὁ Οἰνόμαος χωρὶς κάμμίαν ὑποψίαν, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἅρμα περιτραπὲν, καὶ ἐφονεύθη.

Οἰνώ (Oeno). Z. Ἄνιος.

Οἰνώνη, ἡ μετέπειτα Αἴγινα (Κάτ. οἰκ. Οἰνωναῖος). Z. Ἀιακὸς, Αἴγινα.

Οἰνωπίων (Oenopion). Z. Ὠρίων.

Οἰνωτρία, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, ἢ, κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἡ Ἰταλία (Κάτοικ. Οἰνωτρὸς, καὶ Οἰνώτριος).

Οἶον, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς· καὶ ἄλλος, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος (Κάτοικ. Ἐξ Οἴου).

Οἴτη (Βουξάρτα), ὄρος τῆς Φωκίδος, κατὰ τὰ Θεσσαλικὰ σύνορα κείμενον (Κάτοικ. Οἰταῖος).

Οἰχαλία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Μεσσηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Οἰχαλιεὺς, καὶ Οἰχαλιώτης).

Οἰωνοσκοπία, μαντεία γινομένη διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων, ἡ αὐτὴ καὶ ὀρνιθομαντεία.

Ὀκτώβριος (October), ἤτοι Ὄγδοος, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Z. Ἰούλιος.

Ὀλβία, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας κειμένη (Κάτοικ. Ὄλβιος).

Ὀλγίασσος, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Ὀλιζὼν (Χόρτος), πόλις τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας, πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Ὀλιζώνιος).

Ὀλκίνειον, ἢ Ὀλχίνειον (Dulcigno), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, κατὰ τὴν Δαλματίαν κειμένη.

Ὄλλιος (Oglio), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων χώραν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Ὀλμειὸς, ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος ῥέων.

Ὀλμιαὶ (Ἀγορίλιος), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Ὀλοσσὼν (Ἐλασσῶνας ἢ Τσαρίτσανη), πόλις τῆς Θεσσαλίας, εἰς τὴν Πελασγιώτιδα (Κάτοικ. Ὀλοσσώνιος).

Ὄλπαι (Κομπότι), φρούριον ἰσχυρὸν τῆς Ἠπείρου, κοινὸν δικαστήριον τῶν Ἀκαρνάνων καὶ Ἀργείων, ἤτοι Ἀμφιλοχίων (Κάτοικ. Ὀλπαῖος).

Ὀλυμπία (Μιράκα), πόλις τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἠλείαν, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν κειμένη, πλησίον τῆς Πίσης (Κάτοικ. Ὀλύμπιος). Αὐτὴ ἡ πόλις ἐχρημάτισεν ὀνομαστὴ διὰ τοὺς κατὰ πενταετίαν ἑορταζομένους ἀγῶνας, καὶ διὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου λεγομένου Διός, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ περίφημος Φειδίας, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων λίθων, καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ μεγαλοπρεπεστάτου, περὶ τὸ ὁποῖον ἦσαν διάφοροι χρυσαῖ ζωγραφίαι, παριστάνουσαι τὰ κατορθώματα τοῦ Θησέως, τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἄλλων πολλῶν Θεῶν καὶ Ἡρώων τὰς εἰκόνας, μὲ τοιαύτην τέχνην καὶ πολυτέλειαν, ὥστε ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον μεταξὺ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου.

Ὀλύμπια, ἢ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες (Olympici Ludi), πανηγυριζόμενοι κατὰ πενταετίαν, τουτέστιν εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου πέμπτου ἔτους, εἰς τιμὴν τοῦ Διός, ἢ, κατ' ἄλλους, ὅλων τῶν Θεῶν καὶ Ἡμιθέων. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες οἱ ἐπισημότεροι μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐχρησίμευον εἰς τὸ νὰ διορίσωσι καὶ τὴν χρονολογίαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἔλαβε συστηματικὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος, ὅτε πρώτην φορὰν ἐτιμήθη, μὲ ἀνδριάντα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας Κόροιβος ὁ Ἠλεῖος, νικήσας εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον. Εἰς ταύτην δὲ τὴν πανήγυριν συνηθροίζοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ὄχι μόνον διὰ νὰ θεωρῶσι τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ νὰ συμβουλεύωνται περὶ τῆς κοινῆς εὐτυχίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντες πάντοτε εἰς τὴν μνήμην των ἀνεξάλειπτον τῆς δόξης τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνην παράταξιν τῶν ἀγώνων. Τὰ δὲ συνηθέστερα ἀγωνίσματα ταύτης τῆς πανηγύρεως ἦσαν πέντε: Δρόμος, Πάλη, Πυγμὴ, Ἅλμα, καὶ Δίσκος, τὰ ὁποῖα ὅλα ὁμοῦ ὠνομάζοντο Πένταθλον, καὶ περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ. Ἐγίνοντο δὲ καὶ ἄλλοι διάφοροι ἀγῶνες, οἷον Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ ἄλλων εἰδῶν φιλολογίας. Καὶ οἱ μὲν κριταὶ καὶ ἐπιστάται τούτων τῶν ἀγώνων ἦσαν οἱ Ἠλεῖοι, καὶ ὠνομάζοντο Ἑλλανοδίκαι καὶ Ἀγωνοθέται, οἱ δὲ ἀγωνιζόμενοι νικηταὶ καὶ ἀθληταὶ, ἐκαλοῦτο Ὀλυμπιονίκαι· τὸ δὲ βραβεῖον ἦτον στέφανος ἐκ κοτίνου, ἤτοι ἀγριελαίας, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν αὐτὴν τιμὴν μὲ ἓν βασιλικὸν διάδημα.

Ὀλυμπιάς (Olympias), διάστημα τεσσάρων ἐνιαυτῶν, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, οἵτινες ἐπανηγυρίζοντο μετὰ τετραετίαν, ἤτοι εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου πέμπτου ἐνιαυτοῦ, εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν κατὰ τὴν νέαν Σελήνην τοῦ Θερμιδοῦ Ἡλιοστασίου, διὰ πέντε κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἢ πάντων ὁμοῦ τῶν Θεῶν καὶ Ἡρώων, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Ἡ διὰ τῶν Ὀλυμπιάδων χρονολογία, ἥτις ἔπειτα ἐχρησίμευσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς βάσις γενικῆς τινος ἐποχῆς, δὲν ἤρχισε συγχρόνως μὲ τὴν σύστασιν τῶν ἀγώνων τούτων, ἀλλὰ μόλις κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ὅτε πρώτην φορὰν ἔκαμον ἀρχὴν νὰ τιμῶσι τοὺς ἀθλητὰς μὲ ἀνδριάντας, καὶ νὰ καταγράφωσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ τῆς πατρίδος εἰς τὰ δημόσια Γραμματοφυλάκια, καὶ διήρκεσεν ἡ χρῆσις αὐτῶν ἕως τῆς μοναρχίας τοῦ Αὐγούστου, ἢ, κατ' ἄλλους, ἕως τῆς βασιλείας τοῦ Μαυρικίου, ἐξακόσια περίπου ἔτη μετὰ Χριστόν.

Αἱ Ὀλυμπιάδες γράφονται συνήθως διὰ κεφαλαίων Ἑλληνικῶν γραμμάτων, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν διὰ μικροτέρων, ἢ δὲ Ἀραβικῶν ἀριθμῶν οὕτως: Ὀλυμπ. ΝΕ', α', β', γ', δ'. ἢ ΝΕ. 1, 2, 3, 4. καὶ ἀναγινώσκονται, Τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ, τρίτῳ, τετάρτῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος.

Διὰ νὰ φέρῃς δὲ Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη πρὸ Χριστοῦ, πρέπει πρῶτον νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν ὑποτεθεῖσαν αὐτῶν ἀρχὴν, ἤτοι τὰ 776 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ τὰ ὑπερβαίνωσι τὰ ἐκ τῆς δοθείσης Ὀλυμπιάδος ἔτη· καὶ δεύτερον, νὰ ἐλαττόνῃς πάντοτε κατὰ μονάδα τὴν ποσότητα τῶν δεδομένων Ὀλυμπιάδων, διὰ τὴν παρελθοῦσαν μίαν Ὀλυμπιάδα πρὸ τῆς ἐναρξεως αὐτῶν, καθὼς καὶ ὅταν θέλῃς νὰ φέρῃς Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη μετὰ Χριστόν· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ, ὅταν θέλῃς νὰ φέρῃς ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἢ μετὰ Χριστὸν εἰς Ὀλυμπιάδας, πρέπει νὰ αὐξάνῃς κατὰ μονάδα τὴν δοθεῖσαν ποσότητα τῶν Ὀλυμπιάδων, διὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, ἥτις εἶναι ἀρχὴ τῆς ἑξῆς Ὀλυμπιάδος, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ εἰς τὰ ἑφεξῆς παραδείγματα.

Ὅταν λοιπὸν σοὶ δοθῶσι Ὀλυμπιάδες διὰ νὰ τὰς ἀναλογήσῃς μὲ ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ἐλάττωσον πρῶτον αὐτὰς, καὶ τὰ ἔτη αὐτῶν κατὰ μονάδα, καὶ ἔπειτα πολλαπλασιάσας τὸ κατάλοιπον αὐτῶν τῶν Ὀλυμπιάδων ἐπὶ τὸν 4, πρόσθες εἰς τὸ γενόμενον καὶ τὰ ἠλαττωμένα ἔτη· ἔπειτα δὲ ἀφαιρέσας τὸ ἄθροισμα ἀπὸ τὰ 776, θέλεις ἔχει διὰ ἔτη πρὸ Χριστοῦ τὸ κατάλοιπον αὐτῶν.

Παράδειγμα. Αἱ δοθεῖσαι Ὀλυμπιάδες ἔστωσαν ΝΕ', β', ἤτοι 55, 2, αἱ ὁποῖαι τῷ λόγῳ τῆς ἐλαττώσεως γίνονται 54, 1· ὁ 54 ἐπὶ τὸν 4 πολλαπλασιασθεὶς, δίδει γενόμενον 216, ἢ 217 μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὰ 776, μένει κατάλοιπον 559, καὶ τοῦτο εἶναι τὰ πρὸ Χριστοῦ ἔτη, ἀναλογοῦντα μὲ τὴν ΝΕ', β'. Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ὑποτίθεται, ὅτι ἐγεννήθη Ἀνακρέων ὁ Ποιητής.

Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ φέρῃς Ὀλυμπιάδας εἰς ἔτη μετὰ Χριστόν, ἐλάττωσον τὸν δοθέντα ἀριθμὸν τῶν Ὀλυμπιάδων κατὰ μονάδα, ὡς εἴρηται, καὶ ἔπειτα πολλαπλασιάσας τὸ κατάλοιπον ἐπὶ τὸν 4, πρόσθες εἰς τὸ γενόμενον καὶ τὰ ἔτη τῆς προκειμένης Ὀλυμπιάδος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄθροισμα αὐτῶν ἀφαιρέσας τὰ 776, θέλεις ἔχει διὰ ἔτη μετὰ Χριστὸν τὸ κατάλοιπον αὐτῶν.

Παράδειγμα. Ἔστωσαν αἱ δοθεῖσαι Ὀλυμπιάδες ΧΝΓ', β', ἤτοι 653, 2, αἱ ὁποῖαι τῷ λόγῳ τῆς ἐλαττώσεως γίνονται 652, 1· ὁ 652, ἐπὶ τὸν 4 πολλαπλασιασθεὶς, δίδει γενόμενον 2608, καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἔτους 2609, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἀφαιρεθῶσι τὰ 776, μένει κατάλοιπον 1833, καὶ τοῦτο εἶναι τὰ μετὰ Χριστὸν ἔτη τῆς δοθείσης ΧΝΓ', β'. Ὀλυμπιάδος.

Διὰ νὰ φέρῃς δὲ ἔτη πρὸ Χριστοῦ εἰς Ὀλυμπιάδας, ἀφαίρεσον τὰ δοθέντα ἔτη ἀπὸ τὰ 776, καὶ διαίρεσον τὸ κατάλοιπον διὰ τοῦ 4· ἔπειτα προσθέσας εἰς τὸ πηλίκον καὶ εἰς τὸ τατάλοιπον ἀνὰ μίαν μονάδα, εὑρίσκεις τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ τὸ ἔτος αὐτῶν.

Παράδειγμα. Τὰ πρὸ Χριστοῦ δοθέντα ἔτη ἔστωσαν 559, τὰ ὁποῖα ἀφ' οὗ τὰ ἀφαιρέσῃς ἀπὸ τὰ 776, θέλεις ἔχει κατάλοιπον 217· τὰ 217 διαιρεθέντα διὰ τοῦ 4, δίδουσι πηλίκον 54, καὶ λείψανον 1· προσθέσας ἤδη καὶ ἀνὰ μίαν μονάδα, ὡς εἴρηται, θέλεις ἔχει 55 καὶ 2, ἤτοι τὰ 559 ἔτη πρὸ Χριστοῦ δίδουσι 55, 2 = ΝΕ'. β'. Ὀλυμπιάδας.

Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ φέρῃς εἰς Ὀλυμπιάδας ἔτη μετὰ Χριστὸν, σύναψον τὰ δοθέντα ἔτη μετὰ 776, καὶ διαίρεσον τὸ ἄθροισμα διὰ τοῦ 4, ἔπειτα προσθέσας εἰς τὸ πηλίκον καὶ εἰς τὸ καταλοιπον μονάδα μίαν, εὑρίσκεις τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ τὸ ἔτος αὐτῶν.

Παράδειγμα. Τὰ δοθέντα μετὰ Χριστὸν ἔτη ἔστωσαν 1833, τὰ ὁποῖα συναφθέντα μὲ τὰ 776, δίδουσιν ἄθροισμα 2609· τοῦτο δὲ διαιρεθὲν διὰ τοῦ 4, δίδει πηλίκον 652 καὶ κατάλοιπον 1· προσθέσας δὲ καὶ μονάδα μίαν, ὡς εἴρηται, τόσον εἰς τὸ πηλίκον, ὅσον καὶ εἰς τὸ καταλοιπον, ἔχεις 653, 2, τουτέστι τὰ 1833 ἔτη μετὰ Χριστὸν κάμνουσιν 653, 2 = ΧΝΓ', β'. Ὀλυμπιάδας, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως.

Ὀλυμπιόδωρος, Ἀλεξανδρεὺς, Φιλό-

σοφος Περιπατητικός. Συνέγραψεν Ὑπόμνημα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1551, φύλ. μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Ὀλυμπιόδωρος, Διάκονος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου τὰ εἰς τὸν Ἰὼβ, Ἱερεμίαν καὶ Ἐκκλησιαστὴν Ὑπομνήματα ἐξεδόθησαν εἰς τὸν Π'. τόμον τῆς ἐν Παρισίοις τυπωθείσης Βιβλιοθήκης τῶν Πατέρων.

Ὀλυμπιόδωρος, Αἰγύπτιος, Θηβαῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων εἰς βιβλία εἰκοσιδύω, ἀπὸ τοῦ 407 ἕως τοῦ 425 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια σώζονται εἰς τὸν Φώτιον, καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Συλβουργίου Συλλογὴν τῶν Ἑλασσόνων Ῥωμαϊκῶν Ἱστοριογράφων.

Ὀλυμπιόδωρος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τοὺς τέσσαρας Διαλόγους τοῦ Πλάτωνος, ἤγουν εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην Α'. εἰς τὸν Φαίδωνα, εἰς τὸν Γοργίαν καὶ εἰς τὸν Φίληβον, καὶ προσέτι τὸν Βίον αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Φισσέρου ἐν Λειψίᾳ, 1783, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὄλυμπος (Olympus), Φρὺξ, Μουσικὸς ἄριστος, καὶ πατὴρ τοῦ αὐλήτου Μαρσύου, τὸν ὁποῖον ἔγδαρε ζωντανὸν ὁ Ἀπόλλων, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Ὄλυμπος, ὄρος ὀνομαστὸν τῆς Μακεδονίας, εἰς τὰ Θεσσαλικὰ σύνορα, κατοικία τῶν Θεῶν.

Ὄλυμπος (Κεσιδὰρ), ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν μικρὰν Μυσίαν, κατοικία τῶν ληστῶν.

Ὄλυμπος (Λαχὰ), ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Γαλατίαν.

Ὄλυμπος (Λεβίλλα), πόλις τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας κειμένη (Κάτοικ. Ὀλύμπιος).

Ὄλυνθος (Ἅγιος Μάμας), πόλις τῆς Μακεδονίας παραθαλάσσιος, πολλάκις καταπολεμηθεῖσα, καὶ τέλος καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου (Κάτοικ. Ὀλύνθιος).

Ὀμβρικὴ (*Umbria*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, πρὸς δυσμὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ὀμβρικὸς, καὶ Ὄμβρος).

Ὄμβρος (*Ombrone*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν.

Ὅμηρος, ὁ κορυφαῖος ὅλων τῶν Ποιητῶν τοῦ Κόσμου, ἡ ἀνεξάντλητος πηγὴ πασῶν τῶν γνώσεων, καὶ ἡ αἰώνιος δόξα τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἐγεννήθη 400 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, καὶ 900 πρὸ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην, εἰς Σμύρνην, ὑπὸ πατρὸς Μαίονος, καὶ μητρὸς Κριθηΐδος, πλησίον τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάσθη· πλὴν αὕτη ἡ γνώμη ὑπόκειται εἰς πολλὰς φιλονεικίας. Παλαιόθεν ἡ Σμύρνη, ἡ Χίος, αἱ Ἀθῆναι, ἡ Κολοφὼν, τὸ Ἄργος, ἡ Πύλος, ἡ Κύμη, καὶ ἄλλαι πολλαὶ πόλεις ἐφιλονείκουν διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ὁμήρου, καὶ πᾶσα μία ἐπέφερεν ἐντόνως τὰ

δίκαιά της, διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸν Θεσπέσιον τοῦτον ἄνδρα. Ὁ Ὅμηρος ἔκαμε πολλὰς καὶ διαφόρους περιηγήσεις εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, Αἴγυπτον, Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀναγκαίας γνώσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐκαλλώπισεν ἀμιμήτως τὰ ἡρωϊκὰ καὶ ἀθάνατά του Ποιήματα. Εἰς δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ζωῆς του φαίνεται, ὅτι ὑπ' ἀσθενείας τινὸς, ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ γήρως αὐτοῦ ἐστερήθη τῆς ὁράσεώς του, καὶ ἐκ τούτου ἴσως ὑπέλαβον τινὲς, ὅτι ἐγεννήθη ἀόμματος, ὁ ὀξυδερκέστατος ἡμῶν Ποιητής· ἀλλὰ τοῦτο καὶ νὰ τὸ φανταθῇ τις εἶναι καθ' ἑαυτὸ γελοῖον καὶ ἄτοπον. Ἐκ τῶν ἀμιμήτων Συγγραμμάτων τοῦ Ὁμήρου σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Βατραχομυομαχία, ἤτοι πόλεμος τῶν Βατράχων καὶ Μυῶν (ποντικῶν), Ποίημα Ἡρωϊκὸν καὶ ἀστειότατον, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ νομίζεται καρπὸς τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, φαίνεται ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ ζωηρὸν τῆς φαντασίας του, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1486, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ὕμνοι· οὗτοι, ἂν δὲν ἦναι γνήσιοι, τοῦ Ὁμήρου, εἶναι ὅμως ἀρχαιότατοι, ἐπειδὴ ἀναφέρονται ἀπὸ πολλοὺς τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Γ'. Ἐπιγράμματα, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ, ἂν καὶ ἀμφίβολα, εἶναι ὅμως ἀρχαῖα, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1806, 8. Δ'. Ἰλιάς· ἐκεῖνο τὸ ἡρωϊκώτατον καὶ ἀθάνατον Ποίημα, τὸ ὁποῖον περιγράφει τὸν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων πόλεμον, τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἄλγεα, κτλ. Ε'. Ὀδύσσεια· Ποίημα καὶ αὐτὸ ὁμοίως Ἡρωϊκὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξιστορεῖ τὴν πολυχρόνιον περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσέως, ἐπιστρέφοντος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, κτλ. Ὁ Ὅμηρος ἐξεδόθη πολλάκις μετὰ Σχολίων καὶ χωρὶς τούτων κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' οἱ ὀνομαστότεροι Ἕλληνες Σχολιασταὶ τούτου εἶναι δύω, ὁ Δίδυμος καὶ ὁ Εὐστάθιος. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Ὁμήρου μετὰ τῶν Σχολίων τοῦ Διδύμου εἶναι ἡ τοῦ Βαρνεσίου ἐν Κανταβριγίᾳ, 1711, 4, εἰς τόμους δύω· ἡ δὲ προχειροτέρα διὰ μαθητὰς εἶναι ἡ ἐν Βενετίᾳ, 1803, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ τῶν αὐτῶν Σχολίων τοῦ Διδύμου· καὶ ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ, ὁμοίως εἰς τόμους τέσσαρας, περιέχοντας μόνον τὴν Ἰλιάδα καὶ Βατραχομυομαχίαν, μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Παραφράσεως Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ, ἐκδοθ. 1811, 8, ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς Ν. Θησέως, τοῦ ἐκ τῆς Κύπρου. Μετὰ δὲ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης ἐξεδόθη ἡ Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια τὸ πρῶτον ἐν Ῥώμῃ, 1542-1550, φύλ. εἰς τόμους τέσσαρας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τέταρτος περιέχει τὸν Πίνακα τῶν

λέξεων. Ἀρίστη δὲ καὶ ὠφελιμωτάτη ἔκδοσις διὰ τὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, ἀρξαμένη ἐν Παρισίοις, 1811-1820, 8, εἰς μικρὰ τομίδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει ἓν μόνον Στοιχεῖον, μετὰ ἀξιολόγων Σχολίων εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τόμου. Εἰς ἐμὲ τέσσαρα μόνον ἀπὸ αὐτὰ τὰ τομίδια εἶναι γνωστά, περιέχοντα τὰ πρῶτα Στοιχεῖα τῆς Ἰλιάδος.

Ὀμφαλὴ (Omphale). Z. Ἡρακλῆς, Ἴφιτος.

Ὄνεια, σειρὰ βουνῶν, διαχωρίζουσα τὴν Μεγαρίδα ἀπὸ τὴν Κόρινθον.

Ὀνειρομαντεία, μαντεία γινομένη διὰ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ὀνείρων, ἡ πλέον συνειθισμένη εἰς τοὺς Ἕλληνας.

Ὄνειρος, υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, καὶ Βασιλεὺς τῶν ὀνείρων, καθὼς καὶ ὁ ἀδελφός του Ὕπνος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ παντοτεινὰ συγκατῴκει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου. Τοῦτο τὸ σπήλαιον, λέγουσιν, εἶχε δύω πύλας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν ἦτον Κερατίνη, ἡ δ' ἄλλη Ἐλεφαντίνη. Καὶ ἀπὸ μὲν τὴν πρώτην ἐξῄρχοντο οἱ ἀληθωσὶ ὄνειροι, ἀπὸ δὲ τὴν δευτέραν, οἱ ἀπατηλοὶ καὶ ψευδεῖς.

Ὀνήσανδρος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Συνέγραψε Στρατηγικόν, ἐκδοθὲν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις, 1822, 8, ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν.

Ὄνου γνάθος (Κάβο Ξύλι), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Ὀνυχομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ὀνύχων γινομένη μαντεία.

Ὀξυδράκαι, ἔθνος τῆς Ἰνδίας ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, ὅπου μεγάλως ἐκινδύνευσεν Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας.

Ὁπλίτης, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅτε οἱ ἀγωνιζόμενοι ἔτρεχον εἰς τὸ Στάδιον ἔνοπλοι.

Ὀποῦς (Πουντονίτσα), πόλις τῆς Λοκρίδος, ἡ μητρόπολις τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν (Κάτοικ. Ὀπούντιος).

Ὀππιανός, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, Ποιητής, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀναζαρβόν, πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ πατρός του ἐπέδωκε τόσον εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, ὥστε ἠγαπήθη μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλλα, ὁ ὁποῖος καὶ ἠλευθέρωσε χάριν αὐτοῦ καὶ τὸν πατέρα του, ὄντα ἐξόριστον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Σεβήρου. Ὁ Ὀππιανὸς συνέγραψε διὰ στίχων Ἡρωϊκῶν Α'. Ἁλιευτικῶν βιβλία πέντε. Β'. Κυνηγετικῶν βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1813, 8. Ἡ εἰς τὰ μὴ σωζόμενα πλέον Ἰξευτικὰ τοῦ Ὀππιανοῦ Παράφρασις Εὐτεκνίου τινὸς Σοφιστοῦ ἐξεδόθη ἰδίᾳ ἐν Αὐνίᾳ, 1702, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Ὀπτάτος (Optatus), Μιλευτα-

νὸς, οὕτω παρονομασθεὶς, ἐπειδὴ ἐγεννήθη εἰς τὴν Μίλευον, ἢ Μιλευΐδα, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, τῆς ὁποίας ἔπειτα ἐχρημάτισε καὶ Ἐπίσκοπος. Συνέγραψε κατὰ Παρμενιανοῦ, Αἱρετικοῦ Δονατιστοῦ καὶ Ἐπισκόπου τῆς Καρχηδόνος βιβλία ἑπτά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1702, φύλ. καὶ αλλαχοῦ.

Ὁράτιος (Horatius) Κύϊντος Φλάκκος, ὁ κορυφαῖος τῶν Λατίνων Λυρικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βενουσίαν, πόλιν τῆς Ἀπουλίας. Ὁ πατήρ του, καθὼς μόνος του διηγεῖται, τὸν ἔφερε πολλὰ μικρὸν εἰς τὴν Ῥώμην, κ' ἐπροπάθησε μεγάλως διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐδιδάχθη εὐτυχῶς ὅλα τὰ Ἐγκύκλια μαθήματα, ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις ἤκουσε καὶ τὴν Φιλοσοφίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην, ἠκολούθησεν ὡς Χιλίαρχος εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸν Μάρκον Βροῦτον, καὶ παρευρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Φιλίπποις καταστροφήν του. Κατατρεχόμενος δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἀποβαλὼν καὶ ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσίαν, ἀφιερώθη εἰς τὴν Ποιητικήν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησεν ὄχι μόνον τὴν γνωριμίαν πολλῶν σημαντικῶν ὑποκειμένων, ἀλλὰ διὰ τοῦ Μαικήνα, τοῦ ἐνθέρμου προστάτου τῶν Μουσῶν, καὶ αὐτὴν τὴν εὔνοιαν καὶ ὑπεράσπισιν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, τῶν ὁποίων τὰς πράξεις ἐξύμνησεν ἔπειτα μὲ τὰ μελιῤῥυτα καὶ ἀθάνατά του μελῳδήματα. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σῴζονται Α'. Ὠδῶν (Odarum) βιβλία τέσσαρα. Β'. Ἐπῳδῶν (Epodon) βιβλίον ἕν. Γ'. Σατύρων, ἢ Λόγων (Sermonum) βιβλία δύω. Δ'. Περὶ Ποιητικῆς Τέχνης (De Arte Poëtica) βιβλίον ἕν. Ε'. Ἐπιστολῶν (Epistolarum) βιβλία δύω, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ, 1792-1793, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων ἀναγνώσεων, Σημειώσεων, καὶ ἑνὸς πλουσιωτάτου Πίνακος.

Ὀρειάδες (Oreades). Z. Νύμφαι.

Ὀρέστης. Z. Εὐριπίδης.

Ὀρέστης (Orestes), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅταν ἐφονεύθη ὁ Ἀγαμέμνων ἀπὸ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν (Z. Ἀγαμέμνων), ἡ Ἠλέκτρα ἔλαβε τὸν Ὀρέστην, μικρὸν ἀκόμη ὄντα, καὶ τὸν ἔστειλε κρυφίως πρὸς τὸν Στρόφιον, Βασιλέα τῆς Φωκίδος, ὅπου συνανατραφέντες μὲ τὸν Πυλάδην, υἱὸν αὐτοῦ τοῦ Στροφίου, ἔγειναν εἰς τὸ ἑξῆς φίλοι, μᾶλλον δὲ, τὸ πρωτότυπον μιᾶς ἀδόλου καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας. Ὅταν δὲ ηὐξήθησαν ἱκανῶς, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν Θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονεύοντες τὸν ἀχρεῖον καὶ παράνομον Αἴγισθον, ὅστις καὶ ὑπῆγαν οἱ αὐτὸ εἰς τὰς Μυκη-

νας ἀγνώριστοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἔρθασαν ἐκεῖ, ὁ μὲν Ὀρέστης ἐμβῆκεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας, ὅπου συνομιλήσας μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, τὸν παρήγγειλε νὰ κηρύξῃ καθ' ὅλην τὴν πόλιν, ὅτι ὁ Ὀρέστης ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Πυλάδης περιφερόμενος ἔξω, ἐκήρυττε καὶ αὐτὸς ὁμοίως, μάλιστα δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἄιγισθον, ἐβεβαίονε τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου, δεικνύων εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κόνιν τοῦ σώματός του. Ἐκ τούτου λοιπὸν πεισθεὶς ὁ Ἄιγισθος, ὑπῆγε μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, διὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἀγγελίαν, ὅπου ἐπιπροσὼν ἔξαφνα ὁ Ὀρέστης, ἐφόνευσεν αὐτὸν, καὶ κατὰ δυστυχίαν, καὶ τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν. Μ' ὅλον ὅτι καὶ διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός του εἶχε κάποιον δικαιολόγημα ὁ Ὀρέστης, μ' ὅλον τοῦτο αἱ τρομακτικαὶ Ἐρινύες, καὶ ἡ συνείδησίς του τὸν ἐβασάνιζον ἀδιακόπως, καὶ διὰ τοῦτο περιήρχετο ὡς μανόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητῶν καθαρισμὸν καὶ ἀνάπαυσιν τοῦ πάθους του. Ἀλλὰ δὲν εὑρισκε. Τέλος ὁ χρησμὸς εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἐντελῶς ἀπὸ αὐτὴν τοῦ συνειδότος του τὴν τύψιν, ἔπρεπε νὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Ταυρικὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς Ἀρτέμιδος. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐφάνη πολλὰ δύσκολον εἰς τὸν Ὀρέστην, διότι ὁ νόμος τοῦ τόπου ἐκείνου διώριζε νὰ θυσιάζωνται ὅλοι οἱ ξένοι εἰς τὸ ἄγαλμα αὐτῆς τῆς Θεᾶς· ἀλλ' ἡ ἐγκαρδίωσις τοῦ φίλου του Πυλάδου τὸν ἔκαμε νὰ ἀποφασίσῃ μετ' αὐτοῦ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο ταξείδιον. Ἂμ' ἀφ' οὗ ἐπάτησαν τὴν γῆν ἐκείνην, ἐπιάσθησαν τῷ ὄντι ἀπὸ τοὺς ἐγκατοίκους, καὶ παρευθὺς ἐφέρθησαν εἰς τὸν Θόαντα, τὸν Βασιλέα καὶ Ἀρχιερέα αὐτῶν. Ὁ δὲ Θόας ἀπεφάσισε τότε νὰ θυσιάσῃ μόνον τὸν ἕνα, εἰς δὲ τὸν ἄλλον νὰ χαρίσῃ τὴν ζωήν. Ἡ φιλονεικία τούτων τῶν δύω πιστῶν φίλων ἐσταθῇ μεγάλη, διότι ἕκαστος ἐζήτει νὰ θυσιασθῇ αὐτὸς, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του· ἀλλὰ τελευταῖον ὁ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν Ὀρέστην, ὁ ὁποῖος καὶ εὐθὺς παρεδόθη εἰς τὴν Ἰφιγένειαν, ἥτις τότε ἦτον Ἱέρισσα, νὰ τὸν θυσιάσῃ. Ἡ δὲ Ἰφιγένεια ἀπὸ κάποια σημεῖα γνωρίσασα, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ ἀδελφός της Ὀρέστης, ἀνέβαλε τότε τὴν θυσίαν, εἰποῦσα, ὅτι ἔπρεπε πρῶτον νὰ καθαρισθῇ ὁ Ὀρέστης· εἰς δὲ τοῦτο τὸ μεταξὺ συνομιλήσαντες περὶ τοῦ πρακτέου, ἀπεφάσισαν νὰ ἐλευθερωθῶσι καὶ οἱ τρεῖς. Φονεύσαντες λοιπὸν διὰ νυκτὸς τὸν Θόαντα, ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν ἀσφαλῶς μὲ τὸ ἄγαλμα, καὶ ὑπέστρεψαν ὑγιῶς εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου ἐλευθερωθεὶς καὶ ὁ Ὀρέστης ἀπὸ τὴν μανίαν του, ἔλαβε τὸ βασίλειον, καὶ διὰ γυναῖκα του τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, φονεύσας τὸν ἄρπαγα αὐτῆς Πύρρον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως.

Ὀρεστιάς. Z. Ἀδριανούπολις.

Ὄρθρος (Βρυνὰ τῆς Γούρας), ὄρος τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Ὀριβάσιος, Περγαμηνὸς, Ἰατρὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ Καίσαρος, τοῦ ὁποίου καὶ Ἀρχιατρὸς ἐχρημάτισε. Συνέγραψεν ἐκ πολλῶν Συγγραμμάτων ἐπιτομικὴν Συλλογὴν εἰς ἑβδομήκοντα βιβλία, τὴν ὁποίαν καὶ Ἑβδομηκοντάβιβλον ὠνόμασεν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη ὀλίγα τινὰ τμήματα μέρος Λατινιστὶ μόνον, καὶ μέρος Ἑλληνιστὶ, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ὄρμινα. Z. Ὕρμινα.

Ὀρνεαί, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Ὀρνεῶν).

Ὄρνιθες. Z. Ἀριστοφάνης.

Ὀρνιθομαντεία. Z. Οἰωνοσκοπία.

Ὀρόντης (Ὀρόντ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Συρίαν.

Ὀρόσιος (Orosius) Παῦλος, Ἱσπανὸς, Πρεσβύτερος τῆς Ταρακώνης, καὶ μαθητὴς τοῦ ἱεροῦ Ἀυγουστίνου, ἤκμαζεν ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν Ἱστοριῶν βιβλία ἑπτὰ, πλήρη πολυμαθείας, εἰς τὰ ὁποῖα περιγράφει τὰς ἀπ' ἀρχῆς Κόσμου μέχρι τῶν ἡμερῶν του δυστυχίας, διὰ νὰ ἐμφράξῃ τὰ στόματα τῶν Ἐθνικῶν, οἵτινες ἀπέδιδον τὰς ἀλλεπαλλήλους τοῦ καιροῦ των συμφορὰς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Orosii Pauli Historiarum libri VII. ἐξεδόθησαν ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1767, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὀρτυγία. Z. Ῥήνη.

Ὀρφεύς (Orpheus), υἱὸς τοῦ Οἰάγρου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ τῆς Κλειοῦς, Θρᾳξ τὴν πατρίδα, καὶ Κιθαρῳδὸς ἄριστος, ὥστε ὅταν ἐκιθάριζεν ἐχόρευον ὄχι μόνον τὰ ζῶα, ἀλλ' ἐκινοῦντο καὶ οἱ λίθοι, καὶ τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἐστέκετο, καὶ τὰ δένδρα αὐτὰ ἔκλινον τὰς κορυφάς των, διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν μελῳδίαν του. Συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ διὰ τῆς λύρας του ἐκίνει τὴν Ἀργὼ, καὶ ἔσωσε καὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους. Κατέβη δὲ καὶ εἰς τὸν Ἅδην, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς μελῳδίας κατέπεισε τὸν Πλοῦτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην νὰ τῷ δώσωσι τὴν ἠγαπημένην του Εὐρυδίκην, τὴν ὁποίαν εἶχε στερηθῇ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀριστταίου, ὅστις καταδιώκων αὐτὴν διὰ νὰ τὴν βιάσῃ, τὴν ἔκαμε νὰ πατήσῃ ὄφιν, καὶ ν' ἀποθάνῃ αὐθημερόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἐφύλαξε τὴν ἐντολὴν τοῦ Πλούτωνος, ὅστις τὸν εἶπε νὰ μὴ στραφῇ νὰ τὴν κυτταξῃ, ἕως νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γῆν, ἡ

Εὐρυδίκη ἔπεσε πάλιν εἰς τὸν Ἅδην, καὶ αὐτὸς ἔζησε πολὺν καιρὸν εἰς μεγάλην λύπην καὶ μελαγχολίαν, ἀποστρεφόμενος πλέον πᾶσαν γυναικείαν συναναστροφήν, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθεῖσαι αἱ γυναῖκες τῶν Θρᾳκῶν, ἢ, κατ' ἄλλους, αἱ Βάκχαι αὐταί, τὸν κατέκοψαν εἰς κομμάτια, καὶ ἔρριψαν τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ὁ δὲ πατήρ του Ἀπόλλων τὸν μετεμόρφωσεν εἰς κύκνον, καὶ οἱ ἄνθρωποι μετὰ ταῦτα τὸν ἐτίμησαν μὲ θείκὰς τιμάς, κτίσαντες πολλαχοῦ καὶ περικαλλῆ τεμένη εἰς τιμήν του. Ὡς Συγγραφεὺς δὲ θεωρούμενος ὁ Ὀρφεὺς, συνέγραψε Α'. Ἀργοναυτικά, Ποίημα Ἡρωϊκόν, περὶ τῆς εἰς τὴν Κολχίδα ἀναβάσεως τῶν Ἀργοναυτῶν. Β'. Ὕμνους ὀγδοήκοντα ἓξ. Γ'. Λιθικά, ἤτοι περὶ Λίθων καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν. Δ'. Προγνωστικὰ ἐκ τῶν Σεισμῶν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1764, 8. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἄλλων.

Ὄρχαμος (Orchamus). Z. Λευκοθέα.

Ὀρχομενὸς (Σκριποῦ), πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ κειμένη.

Ὀρχομενὸς (Καλπάκι), πόλις τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀργείας κειμένη (Κάτοικ. Ὀρχομένιος).

Ὄσσα (Κίσσαβος), ὄρος τῆς Θετταλίας εις τὴν Πελασγιώτιδα, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου.

Ὀσσαρία, τόπος τῆς Ἰταλίᾳ εἰς τὴν Τυρρηνίαν, ὅπου ὁ Ἀννίβας ἐκτύπησε τοὺς Ῥωμαίους.

Οὐελιτρα. Z. Βέλιτρα.

Οὐενουσία, ἢ Βενουσία (*Venosa*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ἀπουλίαν (Κάτοικ. Οὐενουσῖνος, ἢ Βενουσῖνος).

Οὐερβανός, λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων χώραν κειμένη.

Οὐεσούϊον, ἢ Βεσούϊον (*Vesuvio*), ὄρος πυρίπνοον τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμπανίαν, πλησίον τῆς Νεαπόλεως.

Οὐηρών (*Verona*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἐνετῶν κειμένη (Κάτοικ. Ἐξ Οὐηρώνης).

Οὐϊνδελικία, ἢ Βινδελικία (Μέρος τῆς νῦν Βαυαρίας), ἐπαρχία τῆς Γερμανίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ Δανουβίου κειμένη (Κάτοικ. Βινδελικός).

Οὐϊνδοβόνα (*Vindebona*), πόλις περίφημος τῆς ἄνω Παννονίας, ἢ νῦν περίφημος Βιέννα (*Vienna*) τῆς Αὐστρίας, ἢ Αὐστρίας λεγομένη, πρὸς διαφορὰν τῆς ἐν Ναρβωννησίᾳ τῆς Γαλλίας Οὐιέννης, ἢ Βιέννης (*Vienne*).

Οὐλπία. Z. Σαρδική.

Οὐλπία Τραϊανή. Z. Ζαρμισεγεθοῦσα.

Οὐολσινία (*Lago di Volsena*), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυρρηνίαν.

Οὐολτοῦρνος (*Volturno*), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Καμπανίαν.

Οὐρανία (Urania). Z. Μοῦσαι.

Οὐρανὸς (Uranus) καὶ ἡ Γῆ ἦσαν, κατὰ τοὺς Ποιητάς, οἱ πρῶτοι Θεοί, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν οἱ λοιποὶ πάντες. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος κατεταράρωσε τοὺς Κύκλωπας, φοβηθεὶς τὴν ἀκαταμάχητον αὐτῶν δύναμιν, ὠργίσθησαν οἱ ἀδελφοί των Τιτᾶνες, καὶ κινήσαντες κατ' αὐτοῦ πόλεμον, μάλιστα δὲ διὰ συνεργείας τῆς μητρός των Γῆς, τὸν ἐνίκησαν κατὰ κράτος, καὶ ὁ νεώτατος πάντων ὁ Κρόνος, λαβὼν παρὰ τῆς μητρός του ἀδαμαντίνην ἅρπην, ἔκοψε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν Θάλασσαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθησαν, ὡς λέγουσιν, ἡ Ἀφροδίτη, αἱ Ἐριννύες, καὶ πολλοὶ τιτᾶνες Νύμφαι.

Οὐρβίκιος, ἢ Ὀρβίκιος, Τακτικὸς, τοῦ ὁποίου τὸ πολεμικὸν Πόνημα, Ἐπιτήδευμα, ἐπιγραφόμενον, ἐξεδόθη (ἑλληνὶς) Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1599, 4.

Οὖτις, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως. Z. Ὀδυσσεύς, Πολύφημος.

Ὀφέλτης (Opheltes), ὁ μετέπειτα Ἀρχέμορος ἐπονομασθεὶς, ἦτον υἱὸς τοῦ Λυκούργου, Βασιλέως τῆς Νεμέας. Ὅταν οἱ ἑπτὰ Ἡγεμόνες ὑπήγαινον ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ὑπήντησαν, κατὰ τύχην, τὴν Ὑψιπύλην, τροφὸν τοῦ Ὀφέλτου, καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσῃ ὀλίγον ὕδωρ, ἐπειδὴ ἦσαν πολλὰ διψασμένοι. Ἡ δὲ Ὑψιπύλη γνωρίζουσα ἐκεῖ πλησίον μίαν πηγὴν, ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ νήπιον, καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς δείξῃ τὸ μέρος· ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφήν των εἶδον μὲ ἄκραν τῆς ψυχῆς των λύπην φονευμένον τὸν Ὀφέλτην ἀπὸ ἕνα ὄφιν. Τότε οἱ Ἡγεμόνες ἐκεῖνοι τὸν μὲν ὄφιν εὐθὺς τὸν ἐφόνευσαν, τιμήσαντες δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ὀφέλτου (τὸν ὁποῖον τότε ὠνόμασαν Ἀρχέμορον, ὡς προμήνυμα τῆς δυστυχίας των) μὲ ἐπιταφίους ἀγῶνας, ἀνεχώρησαν διὰ τὰς Θήβας. Οἱ δὲ ἀγῶνες οὗτοι ἐτελοῦντο καὶ εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὴν Νεμέαν κατὰ διετίαν, εἰς τιμὴν μὲν τοῦ Διός, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ οὕτω παραδόξως φονευθέντος Ὀφέλτου, ἕως ὅτου μετεβλήθησαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, ὅταν οὗτος ὁ Ἥρως ἐφόνευσε τὸν εἰς τὰ δάσος ταύτης τῆς πόλεως ἐμφωλεύοντα τρομερὸν λέοντα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Z. Νέμεα.

Ὀφιοῦσα, ἢ Κολουβρακκία (*Formentara*), νῆσος τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν μεσόγειον Θάλασσαν.

Π Α

Παγασαί, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Θεσσαλιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Παγασαῖος).

Παγασαῖος, ἢ Παγασητικὸς κόλπος (Κόρφος τοῦ Ἀρμερεοῦ, ἢ τοῦ Βώλου), ὁ αὐτὸς καὶ Πελασγικὸς εἰς τὴν Φθιώτιδα.

Παγγαῖον, ὄρος τῆς Μακεδονίας,

ὀνομαστὸν διὰ τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ.

Παγκράτιον, ἀγώνισμα, σύνθετον ἀπὸ τὴν Πυγμὴν καὶ τὴν Πάλην.

Πάδος, ἡ Ἠριδανὸς (*Po*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων χώραν, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὰς Κελτικὰς Ἄλπεις, χύνεται δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος.

Παιανία (καθύπερθεν, καὶ ὑπένερθεν) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παιανιεύς).

Παιάνιος, Γραμματικός, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ἡ πατρὶς καὶ ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤκμαζε. Σώζεται αὐτοῦ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ τῆς κατ' ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας τοῦ Εὐτροπίου, συνεκδοθεῖσα μετὰ τοῦ κειμένου ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1729, 8· καὶ ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας 1807, 8, μετὰ τῆς ἁπλῆς μόνον Παραφράσεως ὑπὸ Ν. Δούκα, εἰς τόμους δύω.

Παιονίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παιονίδης).

Παίων (Paeon), ἢ Παιήων, Ἰατρὸς ἄριστος τῶν Θεῶν· ἤ, κατ' ἄλλους, ὠνομάζετο ἐπιθετικῶς αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων.

Πακούβιος (Pacuvius) Μάρκος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Ποιητοῦ Ἐνίου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρεντήσιον, πόλιν τῆς Ἀπουλίας, καὶ ἐχρημάτισε Ποιητὴς Τραγικὸς περίφημος, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει εἰς τὸν Περὶ Φιλίας Λόγον του ὁ Κικέρων. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Τραγῳδιῶν σώζονται λείψανα τινά, ἐκδοθ. εἰς τὸ Σῶμα τῶν Λατίνων Ποιητῶν τοῦ Μαιττηίρου.

Πακτιανή. Ζ. Φρυγία.

Πακτωλὸς (Σάρτ), ποταμὸς τῆς Λοίας, εἰς τὴν Φρυγίαν. Ζ. Μίδας.

Παλαιὰ. Ζ. Ἴσαυρα.

Παλαίμων (Palaemon). Ζ. Λευκοθέα.

Παλαίμων (Palaemo) Φάνιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Βικεντίαν, πόλιν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐχρημάτισε Γραμματικὸς περίμηκος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει Πλίνιος ὁ Νεώτερος, καὶ ὁ Ποιητὴς Ἰουβενάλιος. Συνέγραψε Περὶ Τέχνης Γραμματικῆς, καὶ προσέτι Ποιημάτιον Περὶ Βαρῶν καὶ Μέτρων, ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ, 1587, 8.

Παλαίπαφος (Πάφος), πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸν δυτικὸν αἰγιαλὸν αὐτῆς κειμένη.

Παλαιστίνη, ἡ ποτὲ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἰουδαία ὀνομασθεῖσα (μέρος τῆς Συρίας καὶ τῆς Σιτακινῆς ἐπαρχίας).

Παλαίφατος, Ἀθηναῖος. Συνέγραψε Περὶ Ἀπίστων βιβλία πέντε, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὸ πρῶτον σώζεται, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1789, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος.

Παλαμήδης (Palamedes), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης.

Ἀνατραφεὶς καὶ οὗτος ἀπὸ τὸν Χείρωνα Κένταυρον, ἔγεινεν ἐμπειρότατος εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, καὶ ἐφεῦρε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ τέσσαρα ταῦτα Γράμματα: Θ, Ξ, Φ, Χ· ἐπενόησε δὲ καὶ τοὺς ἀριθμούς, τὰ μέτρα, τοὺς κύβους, τὰς ψηφηφορίας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπωφελῆ πράγματα. Εἰς δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔδειξε μεγάλα σημεῖα φρονήσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πανοῦργος Ὀδυσσεὺς φθονῶν τὴν δόξαν του, ἢ μνησικακῶν, διότι ἀνεκάλυψε τὴν προσποίησίν του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἔγεινεν αἴτιος τοῦ θανάτου αὐτοῦ, λαβὼν συμβουλὴν τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ὁποῖον κατέπεισε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Παλαμήδης πείθει τοὺς Ἕλληνας νὰ κηρύξωσιν αὖτ' αὐτοῦ τὸν Ἀχιλλέα Ἀρχιτράτηγον παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, κλάσας ἐν ταὐτῷ εἰς τὴν ἀπουσίαν του καὶ ψευδεῖς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι διελάμβανον, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις αὐτὸς ἔμελλε νὰ προδώσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Πρίαμον, τὰς ὁποίας καὶ ἔκρυψε τεχνιέντως εἰς τὴν σκηνήν του μὲ ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων. Ὅταν ὑπέστρεψεν ὁ Παλαμήδης καὶ ἔμαθεν ὅλα ταῦτα, ἔμεινεν ἐκστατικὸς εἰς μίαν τοιαύτην τρομερὰν διαβολήν, καὶ ματαίως ἐπροσπάθησε νὰ ἀπολογηθῇ, ἐπειδὴ ὑπερισχύσαντες ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπρόσταξαν καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐξεδικήθη ἔπειτα ὁ πατήρ του Ναύπλιος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ναύπλιος.

Παλάτιον (*Monte Palatino*), εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης. Ζ. Παλλάντιον.

Πάλη, ἤγουν πάλευμα, εἶδος ἀγωνίσματος. Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα οἱ ἀθληταὶ πρῶτον ἀλείφοντο μὲ ἔλαιον, ἔπειτα ἐτρίβοντο μὲ ψιλὴν ἄμμον, καὶ οὕτως ἐπάλαιον ἀπὸ δύω δύω· ὁ δὲ ἀποκαμὼν, ἀνατείνας τὴν χεῖρα, ὡμολόγει τὴν ἧτταν του.

Παλλάδιον (Palladium), ἄγαλμα ξύλινον, ἔχον μέγεθος τριῶν πηχῶν, καὶ τοὺς πόδας ἡνωμένους εἰς μίαν βάσιν, καὶ βαστάζον εἰς μὲν τὴν δεξιὰν του χεῖρα δόρυ, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν ἄτρακτον καὶ ἡλακάτην, ἤτοι ῥόκαν, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦνται πολλά. Ἐπονομάζεται δὲ τοῦτο τὸ ἄγαλμα Διόπετες, διότι ὁ Ζεὺς τὸ ἔρριψεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ Ἴλου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Τρωός, ὅστις κτίσας τὸ Ἴλιον, ἠθέλησε σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἄγαλμα οἱ Τρῶες τὸ ἐφύλαττον ἐπιμελῶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἐπειδὴ κατὰ τὸν χρησμὸν, ἡ τύχη αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ἠδιάκεια ἐκρέμοντο ἀπ' αὐτό. Οἱ δὲ Ἕλληνες μαθόντες ταύτην τοῦ χρησμοῦ τὴν ἀπόφασιν παρὰ τοῦ Ἑλένου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου, ἐπροσπάθησαν καὶ τὸ ἔκλεψαν διὰ μέσου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους, τὸ ὁποῖον ἔπειτα

κατήντησεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦτο τὸ κατεσκεύασεν ὁ Σκύθης Ἄβαρις ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τοῦ Πέλοπος, καὶ τὸ ἐπώλησε τεχνιέντως εἰς τοὺς Τρῶας ὡς οὐρανοκαταίβατον.

Παλλάδιον, ναὸς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἦτον καὶ κριτήριον περὶ φόνου, ἐπὶ Παλλαδίῳ, λεγόμενον.

Παλλάδιος, Γαλάτης, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ὑπεραγαπώμενος, προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἑλενουπόλεως. Οὗτος νέος ὢν ἀκόμη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἔρημον, ὅπου διατρίψας χρόνον ἱκανὸν, ἐπεσκέπτο συνεχῶς τὰς Μονὰς τῶν Μοναχῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Ἱστορία Λαυσαϊκὴ, περιέχουσα τοὺς βίους τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τοῦ αἰῶνος του, συγγραφεῖσα πρὸς τινα ἀξιωματικὸν Λαῦσον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ καινῶς Λαυσαϊκὸν καλεῖται, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1616, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Περὶ Βιοτῆς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1738, 4. Γ'. Περὶ Ἰδῶν καὶ Βραχμάνων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1668, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Παλλάδιος, Ἰατρὸς τῆς Ἀντιοχείας, τοῦ ὁποίου τὸ Περὶ Πυρετῶν Σύγγραμμα ἐξεδόθη Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1745, 8, μετὰ Σχολίων.

Παλλάδιος Ῥουτίλιος (Palladius Rutilius), Ῥωμαῖος, ἢ, κατ' ἄλλους, Γάλλος, ἀνὴρ πολυμαθὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Συνέγραψε Περὶ Γεωργικῆς (De re Rustica) Σύγγραμμα εἰς βιβλία δεκατέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1735, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Παλλάντιον, τόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ φρούριον τοῦ λόφου Παλατίου, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ Παλάτιον.

Παλλὰς (Pallas). Ζ. Ἀθηνᾶ.

Πάλλας (Pallans), υἱὸς τοῦ Κρείου καὶ τῆς Εὐρυβίας, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς, Θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ τέσσαρα τέκνα: τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον, τὴν Βίαν, καὶ τὴν Νίκην.

Πάλλας, υἱὸς τοῦ δευτέρου Πανδίονος ἐκ τῆς Πελίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως. Οὗτος ἔχων πεντήκοντα υἱοὺς, τοὺς καλουμένους Παλλαντίδας, ἐζήτει νὰ κατακυριεύσῃ μετ' αὐτῶν ὅλην τὴν Ἀττικήν· ἀλλ' ὑπερισχύσας ὁ Αἰγεὺς, ἐματαίωσε τοὺς σκοπούς του, καὶ τελευταῖον Θησεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγέως, τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς τέλειος διάδοχος τῆς βασιλείας τῶν Ἀθηνῶν.

Παλλήνη (Παλλιοῦρι), πόλις μεσόγειος τῆς Ἠπείρου (Κάτοικ. Παλληνεύς).

Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παλληνεύς).

Παμβοτάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Παμβοτάδης).

Πάμισος (Παρνάτσα), ποταμὸς μέγιστος τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον.

Πάμμων (Pammon). Ζ. Ἐκάβη.

Πάμφιλος, ὁ ἐκ Βηρυτοῦ τῆς Φοινίκης, ἀνὴρ ἐνάρετος καὶ εἰς ἄκρον φιλομαθὴς, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Καισάρειαν, ἐσύστησε Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον παρέδιδεν ὁ ἴδιος τὴν Θείαν Γραφὴν, προικίσας αὐτὸ καὶ μὲ μίαν ἀξιόλογον Βιβλιοθήκην. Φθάσας δὲ εἰς γῆρας βαθὺ, ὑπέφερε γενναίως καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τὸ 309 ἔτος. Ὁ Πάμφιλος ἔχων μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸν Ὠριγένην, συνέγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς πέντε βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπροόθησε καὶ ὁ πολλὰ ἠγαπημένος του μαθητὴς Εὐσέβιος ἕκτον βιβλίον. Σώζεται ἔτι ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου καὶ Ἔκθεσις τῶν Ἀποστολικῶν Διατάξεων, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1715, εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Παμφυλία (Μέρος τῆς Καραμανίας), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Λυκίας, Πισιδίας, Κιλικίας, καὶ Μεσογείου Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Παμφύλιος).

Πὰν (Pan), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τινος Νύμφης Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἐξηπάτησεν αὐτὸς, μεταμορφωθεὶς εἰς τράγον, καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθη κακόμορφος ὁ Πὰν, ἔχων εἰς τὴν μικρὰν καὶ πυργοειδῆ του κεφαλὴν δύω κέρατα, καὶ ὦτα μικρὰ, εἰς ὀξὺ λήγοντα, καὶ γένεια τραχέα, καὶ οὐρὰν καὶ πόδας τράγου, τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ Θεοὶ εἰς τοιοῦτον σχῆμα, ἐγέλασαν πάντες, καὶ ἐκ τούτου λέγουσιν ὠνομάσθη Πάν. Ὁ Πὰν διέτριβεν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λύκαιον ὄρος, ὅπου καὶ ἐγεννήθη. Ἦτον δὲ κυνηγὸς καὶ Μάντις ἄριστος, καὶ ὅταν ἐπαιζε τὴν σύριγγα, συνηθροίζοντο ὀλόγυρά του αἱ Νύμφαι καὶ ἐχόρευον. Ἐβοήθησε δὲ καὶ τὸν Δία εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, καὶ συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Διονύσου ὡς ἀρχηγὸς τῶν Σατύρων. Ὁ Πὰν ἐνομίζετο Θεὸς καὶ προστάτης τῶν κυνηγῶν, τῶν βοσκῶν, τῶν βουκῶν καὶ τῶν πεδιάδων, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Νυμφῶν. Ἐπροξένει ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἰφνίδιον φόβον, χωρὶς νὰ ἦναι γνωστὴ ἡ αἰτία, καὶ ὁ τοιοῦτος φόβος ἐλέγετο Πανικός.

Παναθήναια (Panathenaea), ἡ πλέον λαμπρὰ καὶ ἔνδοξος ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων, διορισθεῖσα κατ' ἀρχὰς εἰς τιμὴν τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου, ὅτε καὶ Ἀθήναια ἁπλῶς ὠνομάζετο. Ὅταν δὲ ὁ Θησεὺς συνήθροισε τοὺς διεσκορπισμένους

δήμους τῆς Ἀττικῆς, καὶ τοὺς ἤνωσεν εἰς μίαν πολιτικὴν διοίκησιν, μετακομίσας μέρος ἐξ αὐτῶν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αὐξήσας αὐτὴν, ἀνενέωσε καὶ ταύτην τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀθηναίων, καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ τῆς λοιπῆς Ἀττικῆς, τὴν ὠνόμασε Παναθήναια. Ἐδιαιρεῖτο δὲ αὕτη ἡ ἑορτὴ εἰς Μικρὰ καὶ εἰς Μεγάλα Παναθήναια· καὶ τὰ μὲν μικρὰ ἑωρτάζοντο κατὰ διετίαν, ἤ, ὡς ἄλλοι λέγουσι, κατ' ἔτος, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ Θαργηλιῶνος Μηνός, μὲ διαφόρους ἀγῶνας μουσικῆς, μὲ χορούς καὶ τρέξιμον ἵππων καὶ ἀμαξῶν, καὶ μὲ πᾶσαν ἄλλην πομπὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ παράταξεν, τῶν ὁποίων τὰ βραβεῖα ἦσαν κέραμος ἐλαίου, καὶ στέφανος ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ἡ ὁποία ἐφύτρωσε διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τὰ δὲ μεγάλα ἑωρτάζοντο κατὰ πενταετίαν μὲ περισσοτέραν λαμπρότητα, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Ἑκατομβαιῶνος Μηνός, ὅτε καὶ λιτανεύοντες, περιέφερον τὸν ἱερὸν Πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς ἐπάνω εἰς μεγαλοπρεπὲς πλοῖον, κινούμενον δι' ἀφανῶν μηχανῶν μὲ τὴν πλέον μεγαλοπρεπῆ πομπὴν καὶ παράταξιν. Ζ. Πέπλος.

Παναταρία (*Santa Maria*), νῆσος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἐκ Πανδαταρίας).

Πανδίων (Pandion), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθονίου, Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἔμεινε διάδοχος τοῦ πατρός του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρός του Ξανθίππην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε δύω υἱούς, τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὸν Βούτην, καὶ ἰσαρίθμους θυγατέρας, τὴν Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκε γυναῖκα εἰς τὸν Τηρέα, Βασιλέα τῆς Θράκης, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πανδοσία (*Anglona*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Βρεττίαν κειμένη (Κάτοικ. Πανδοσῖνος, καὶ Πανδοσιανός).

Πανδοσία (Παλαιοβενετία), πόλις τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Θεσπρωτίαν κειμένη (Κάτοικ. Πανδοσιεύς).

Πανδώρα (Pandora). Ζ. Προμηθεύς.

Πάνθεον (Pantheum), ναὸς περικαλλὴς τῶν Ἀθηνῶν εἰς τιμὴν τῶν δώδεκα μεγάλων Θεῶν, ἢ πάντων ὁμοῦ τῶν Θεῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφαίνοντο ηλυπτὰ τὰ ἔργα, καὶ τὰ διάφορα αὐτῶν κατορθώματα, καὶ ἐπὶ τῶν θυρῶν αὐτοῦ δύω χάλκινοι ἵπποι, ἔργον τοῦ περιφήμου Πραξιτέλους. Κατὰ μίμησιν δὲ αὐτοῦ κατεσκευάσθη πολυτελῶς καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ Πάνθεον (*Santa Maria Rotonda*), ὑπὸ τοῦ Ἀγρίππα, γαμβροῦ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Πάνθοος (Panthous), υἱὸς τοῦ Ὀρθρυάδου, καὶ Ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὁ ὁποῖος μεταβὰς εἰς τὴν Τρωάδα, ἀπεκατέστη πόλεν ὑπὸ τοῦ Πριάμου εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἱερεὺς καὶ Μάντις ἐπίσημος. Τούτου υἱὸς ἦτον ὁ Εὔφορβος, ὅστις ὕστερον ἔγενε Πυθαγόρας κατὰ τὸν λόγον τῆς μετεμψυχώσεως.

Πανωνία, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης μεγίστη, περιλαμβάνουσα τὴν σημερινὴν Οὐγγαρίαν, μὲ ἄλλας τινὰς ἀκόμη χώρας. Ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Πανωνίαν· καὶ εἰς μὲν τὴν ἄνω ἔκειτο ἡ Οὐϊνδοβόνα (Βιέννα), εἰς δὲ τὴν κάτω, τὸ Ἀκιμίγκον (Πετροβαραδῖνον), τὸ Σίρμιον, καὶ ἄλλαι πόλεις.

Πανόπη. Ζ. Πανωπαία.

Πάνορμος (Ῥάφτι), εἷς ἐκ τῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς.

Πάνορμος (*Palermo*), πόλις τῆς Σικελίας παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Πανορμίτης).

Παντεκάπαιον, ἢ Βόσπορος, ἡ μητρόπολις τῆς παλαιᾶς Ταυρίδος, πλησίον τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Παντεκαπαιεύς).

Πανωπαία, ἢ Πανόπη (Ἅγιος Βλάσιος), πόλις τῆς Βοιωτίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Φωκίδος κειμένη (Κάτοικ. Πανωπαῖος, ἢ Πανοπεύς).

Πάξης (Τοῦτσα), ποταμὸς τῆς Θράκης, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον.

Πάππος, Ἀλεξανδρεύς, Μαθηματικὸς περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τοῦ ὄ. Αἰῶνος ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν Σωζομένων αὐτοῦ Συγγραμμάτων ὀλίγα τινὰ μόνον ἐξεδόθησαν Ἑλληνιστὶ ἐν Βονωνίᾳ, 1660, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Παράβυστον, κριτήριον παράμερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ἔκρινε μικρὰς τινας καὶ ἀσημάντους ὑποθέσεις, καὶ ἐκ τούτου προῆλθεν ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις: Ποιεῖν, ἢ φυλάττειν τι ἐν Παραβύστῳ, λεγομένη διὰ πράγματα ἀνάξια τάχα φωτός.

Παρθένιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Παρθένιον, ἀκρωτήριον τῆς Ταυρίδος, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ αὐτῆς κείμενον.

Παρθένιος (Γερεδάσους), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν.

Παρθενόπη, ἡ Νεάπολις (Κάτοικ. Παρθενοπαῖος). Ζ. Νεάπολις.

Παρθενὼν (Parthenon), ναὸς περικαλλὴς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τιμὴν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἄγαλμα κατεσκευάσθη ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ὑπὸ τοῦ περιφήμου Φειδίου.

Παρθυαία (Ἰρὰκ Ἀτσεμὶ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Περσίαν (Κάτοικ. Παρθυαῖος, καὶ Πάρθος).

Πάρις (Paris). Ζ. Ἀλέξανδρος Πάρις.

Πάρμα (*Parma*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Αὐγουστικὴν κειμένη (Κάτοικ. Παρμανός, καὶ Παρμαῖος).

Παρμενίδης, Ἐλεάτης, Φιλόσοφος περίφημος, μαθητὴς χρηματίσας τοῦ Ξενοφάνους, καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσυστήθη καὶ ἡ Ἐλεατικὴ καλουμένη Σχολή. Ὁ Παρμενίδης ἦτον ἀγαθὸς καὶ πολλὰ ἐνάρετος ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ ὁ Κέβης διὰ νὰ παραστήσῃ μίαν ἄμεμπτον καὶ ἐνάρετον ζωὴν, μετεχειρίσθη εἰς τὸν Πίνακά του ὡς Παροιμίαν, τὸν Παρμενίδειον βίον. Ἦτον δὲ ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, καὶ πρῶτος αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους εἶπε τὴν γῆν Σφαιροειδῆ. Συνέγραψε δὲ πολλὰ εἰς Ἑξαμέτρους στίχους, ἐκ τῶν ὁποίων λείψανα μόνον τινὰ ἐκ τοῦ Περὶ Φύσεως σώζονται εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Ποίησιν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Παρνασσὸς (Λυάκωρας), ὄρος τῆς Φωκίδος ὑψηλότατον, ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὰς Μούσας (Κάτοικ. Παρνάσσιος).

Πάρνης ἢ Πεντέλη, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Ἀθηνῶν, ὀνομαστὸν διὰ τὰ λευκά του μάρμαρα.

Παροπαμισός, ὄρος τῆς Περσίας, εἰς τὴν Βακτριανήν.

Πάρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Πάριος).

Παρράσιον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Πασίτιγρις. Ζ. Τίγρις.

Πασιφάη (Pasiphae), γυνὴ τοῦ δευτέρου Μίνωος, Βασιλέως τῆς Κρήτης. Ἀνέβωκε ποτὲ ὁ Ποσειδῶν ἕνα ταῦρον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, κατὰ ζήτησιν τοῦ Μίνωος, διὰ νὰ τὸν θυσιάσῃ· ὁ δὲ Μίνως ἰδὼν αὐτὸν ὡραῖον καὶ περικαλλῆ, τὸν ἔστειλεν εἰς τὰ βουκόλιά του, θυσιάσας ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ποσειδῶν, ἐνέβαλε τὴν γυναῖκα του Πασιφάην εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τοῦ ταύρου, καὶ συνευρεθεῖσα διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου, ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον, ὅστις ἦτον τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ταῦρος. Ὁ δὲ Μίνως λαβὼν τοῦτο τὸ ἀνθρωπόμορφον τέρας, τὸ ἔκλεισεν ὡς εἰς φυλακὴν εἰς τὸν περίφημόν του Λαβύρινθον, καὶ τὸ ἔτρεφε μὲ κρέατα ἀνθρώπων, ἕως ὅτου ἐλθὼν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Θησεὺς, τὸ ἐθανάτωσε διὰ συμβουλῆς καὶ βοηθείας τῆς Ἀριάδνης, θυγατρὸς αὐτοῦ τοῦ Μίνωος. Ζ. Δαίδαλος, Θησεύς.

Πάταρα (Πάτερα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυκίαν κειμένη (Κάτοικ. Παταρεύς).

Πατάυιον (*Padova*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐνετῶν (Κάτοικ. Παταυῖνος).

Πατέρκουλος (Paterculus) Βελλήιος, Ῥωμαῖος, ἐξ Ἱππικοῦ τάγματος καταγόμενος, εὐνους τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, καὶ φίλος τοῦ Ἀρχιθορυφόρου του Σηιανοῦ, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας, τῆς ὁποίας δύω

μόνον βιβλία σώζονται, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1719, 8. εἰς τόμους δύω, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων διαφόρων.

Πάτμος (Πάτνος), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Πάτμιος).

Πάτραι (Παλαιὰ Πάτρα), πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Πατρεύς).

Πάτροκλος (Patroclus), υἱὸς τοῦ Μενοιτίου, Βασιλέως τῆς Ὀποῦντος, καὶ φίλος φίλτατος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς συνανατραφεὶς καὶ συμπαιδευθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ὅταν διά τινα φόνον φυγὼν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, κατέφυγεν εἰς τὸν Πηλέα, τὸν πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος. Ἐκεῖ δὲ βλέπων τοὺς Ἕλληνας φθειρομένους ὑπὸ τῶν Τρώων, διὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀργὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπροσπάθησε νὰ καταπραΰνῃ τὸν φίλον του, καὶ μὴ δυνηθεὶς, μέλις κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὴν πανοπλίαν του, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνδυθεὶς αὐτὸς, ἐτρόμαξε κατὰ πρῶτον ὅλους τοὺς ἐχθρούς, νομίζοντας αὐτὸν Ἀχιλλέα. Ἀλλ' ἔπειτα παρατηρήσας ὁ Ἕκτωρ τὰ κινήματα τοῦ σώματός του, πάραυτα ἐνόησεν, ὅτι δὲν ἦτον ὁ ἴδιος Ἀχιλλεὺς, διὸ καὶ πολεμήσας μετ' αὐτοῦ, τὸν ἐφόνευσε, καὶ τοῦ ἐπῆρε καὶ τὴν Ἡφαιστότευκτον ἐκείνην πανοπλίαν. Τὸ δὲ σῶμα του λαβόντες οἱ Ἕλληνες μετὰ πολὺν ἀγῶνα, τὸ ἔφερον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις καὶ μυρολογήσας αὐτὸ, ὡς ἔπρεπε, τὸ ἔθαψεν ἐντίμως μὲ λαμπροὺς ἀγῶνας, θυσιάσας ἐπάνω τοῦ τάφου του καὶ δώδεκα ἐπισήμους Τρῶας. Ζ. Ἀχιλλεύς, Ἕκτωρ.

Παυλῖνος (Paulinus) Πόντιος, Ῥωμαῖος, μαθητὴς τοῦ περιφήμου Ἀυσονίου, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Καμπανίᾳ Νώλης, ἤκμαζεν ἐπὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ τρίτου, καὶ συνέγραψε πολλὰ πεζῶς καὶ ἐμμέτρως, ἐκδοθ. πολλαχοῦ.

Παῦλος, Ἀιγινήτης, Ἰατρὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πωγωνάτου. Συνέγραψε περὶ Ἰατρικῆς ἑπτὰ βιβλία, τῶν ὁποίων ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Βασιλείᾳ, 1538, φύλ.

Παῦλος, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀστρολόγος. Συνέγραψεν Εἰσαγωγὴν εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ, ἤτοι διδασκαλίαν περὶ ἐνεργειῶν καὶ δυνάμεων τῶν Ἀστέρων, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Βιττεμβέργῃ, 1586, 8, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Παῦλος Σιλεντιάριος, υἱὸς τοῦ Κύρου, καὶ ἔκγονος τοῦ Φλώρου, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ Παῦλος Κύρος Φλῶρος ὀνομάζεται. Ἦτον μυστικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ εὐδοκίμει μεγάλως εἰς τὴν Ποιητικήν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐπιγράμματα, ἐκδοθέντα εἰς τὰς διαφόρους Συλλογὰς τῶν Ἐπιγραμμάτων. Β'. Η-

μιάμβια εἰς τὰ ἐν Πυθίοις Θερμὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1598, 4, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ. Ἔκφρασις, ἢ Περιγραφὴ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1670, φύλ. μετὰ τοῦ Κανάμου, καὶ πληρέστερον ἐν Λειψίᾳ, 1822, 8, μετὰ τοῦ Ἰωάννου Γαζαίου.

Παυσανίας, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Οὗτος εἰς τὴν νεότητά του ἔκαμε πολλὰς καὶ μακρυνὰς ὁδοιπορίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, Μακεδονίαν, Ἰταλίαν, καὶ πολὺ μέρος τῆς Ἀσίας, ἕως εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Τέλος ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην, ἤρχισε καθ' ἡσυχίαν νὰ συγγράφῃ, ὑπέργηρως ἤδη ὤν, ὅσα ὀφθαλμοφανῶς εἶδεν, ἐπιγράψας τὸ Σύγγραμμά του, Ἑλλάδος Περιήγησις, τὸ ὁποῖον διαιρεῖται εἰς δέκα βιβλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐπιγράφεται μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἐπαρχίας, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύεται, οἷον Ἀττικὰ, Κορωνιακὰ, Λακωνικὰ, κτλ. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τοῦ Παυσανίου εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1822-1825, καὶ ἔτι αὐτόθι, 1827, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ Σημειώσεων, καὶ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως.

Παρλαγονία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου, Κολχίδος, Καππαδοκίας, καὶ Γαλατίας κειμένη (Κάτοικ. Παφλαγών).

Πάφος ἡ Νέα, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸν δυτικὸν αἰγιαλὸν αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Πάφιος).

Παχυμέρης. Ζ. Γεώργιος Παχυμέρης.

Πάχυνος (*Capo di Passaro*), ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῆς Ἑλλάδος ἐκνεῦον.

Πεδάνιος Διοσκουρίδης, Ἰατρὸς περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀναζαρβὸν, πόλιν τῆς Κιλικίας, καὶ ἔκαμε πολλὰς ὁδοιπορίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, περιγράφων κατ' ἐπιτομὴν τὰ βότανα. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ὕλης ἰατρικῆς βιβλία πέντε. Β'. Περὶ Ἀλεξιφαρμάκων καὶ Θηριακῶν βιβλία δύω. Γ. Περὶ Ἐμπορίστων ἁπλῶν τε καὶ συνθέτων φαρμάκων εἰς βιβλία δύω, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Φραγκοφορτίῳ Ἑλλ. Λατ. 1598, φύλ. μετὰ Σχολίων καὶ διαφόρων ἀναγνώσεων.

Πεδιάς. Ζ. Κιλικία.

Πεδιάσιμος. Ζ. Ἰωάννης Πεδιάσιμος.

Πειραιεύς (Πόρτο Δράκο), εἷς ἐκ τῶν τριῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς (Κάτοικ. Πειραιεύς).

Περίθους (Perithus). Ζ. Θησεύς, Λαπίθης.

Πεῖρος. Ζ. Ἀχελῶος.

Πελασγία. Ζ. Πελοπόννησος, Πελασγός, Θεσσαλία.

Πελασγικὸς κόλπος. Ζ. Παγασητικὸς.

Πελασγιῶτις, χώρα τῆς Θετταλίας, μεταξὺ Μαγνησίας, Μακεδονικῶν ὀρέων, Ἰτιαιώτιδος, καὶ Θεσσαλιώτιδος κειμένη.

Πελασγὸς (Pelasgus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Νιόβης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ αὕτη ἡ ἐπαρχία, Πελασγία. Ἔπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, κατῴκησεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμοίως Πελασγίαν. Ἐγέννησε δὲ εἰς μὲν τὴν Ἀρκαδίαν τὸν Λυκάονα, εἰς δὲ τὴν Θεσσαλίαν τὸν Ἄιμονα, τὸν πατέρα τοῦ Θεσσαλοῦ.

Πελίας (Pelias), υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς (Ζ. Κρηθεύς). Οὗτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, διώξας τὸν ἀδελφόν του Νηλέα, ἤ, κατ' ἄλλους, τὸν Αἴσονα, πατέρα τοῦ Ἰάσονος, ἔλαβεν αὐτὸς τὸ βασίλειον τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίωνος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἕνα υἱόν, καὶ τέσσαρας θυγατέρας, τὰς καλουμένας Πελιάδας. Φοβούμενος δὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι θέλει φονευθῆ ἀπὸ ἄνθρωπον μονοπέδιλον, ἔγεινεν αἴτιος νὰ μετακομισθῆ τὸ χρυσοῦν Δέρας ἀπὸ τὴν Κολχίδα διὰ τοῦ Ἰάσονος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἡ δὲ Μήδεια, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄνδρα της Ἰάσονα, ἐχθρὸν τούτου τοῦ Πελίου, ἐσυμβούλευσε τὰς Πελιάδας νὰ κόψωσι καὶ αὐταὶ τὸν πατέρα των εἰς λεπτὰ κομμάτια, καὶ νὰ τὸν βράσωσιν εἰς λέβητα, ἂν θέλουν νὰ γείνῃ πάλιν νέος, ὡς ὁ Αἴσων, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ τὸ ἔκαμαν εἶδον φανερὰ τὴν ἀπάτην των. Ὀργισθεὶς δὲ διὰ τοῦτο ὁ Ἄκαστος, ὁ υἱὸς τοῦ Πελίου, ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸν καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Ἰάσονα· ἔπειτα δὲ συναθροίσας τὰ μέλη τοῦ πατρός του, τὰ ἔθαψεν ἐντίμως, καταστήσας καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἑλλάδος, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Πηλεύς. Ζ. Πηλεύς.

Πέλλα, πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ Ἰορδάνου κειμένη.

Πέλλα, ἡ Πέλλη (Γενωτσὲ), πόλις τῆς Μακεδονίας, πατρὶς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου (Κάτοικ. Πελλαῖος).

Πελλήνη (Δοῦχα), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν (Κάτοικ. Πελληνεύς).

Πελοπία (Pelopia). Ζ. Θυέστης.

Πελοπόννησος (Μωρέας), χερσόνησος μεγίστη, συνεχομένη μὲ τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ Κορωνιακοῦ Ἰσθμοῦ, ὑπὸ Πέλοπος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ταντάλου παρονομασθεῖσα, ἡ αὐτὴ καὶ Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἄργος, καὶ Πελασγία (Κάτοικ. Πελοποννήσιος). Συνίστατο δὲ τὸ πάλαι ἡ Πελοπόννησος ἀπὸ ὀκτὼ ἄλλας ἐπαρχίας, οἷον ἀπὸ τὴν Ἀκαικωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἦλιδα, ἢ Ἠλείαν, Ἀρκαδίαν, Ἀργολίδα, ἢ Ἀργείαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, καὶ Κορωνθον, ἢ Κορινθίαν,

Θίαν, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Πέλοψ (Pelops), υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος. Θέλων ποτὲ ὁ Τάνταλος νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῶν Θεῶν, ἐπροσκάλεσεν αὐτοὺς εἰς δεῖπνον, καὶ σφάξας τοῦτον τὸν Πέλοπα, τὸν παρέθηκεν εἰς τὴν τράπεζαν. Τότε οἱ μὲν ἄλλοι Θεοὶ γνωρίσαντες τὴν πανουργίαν αὐτοῦ, δὲν ἔφαγον τίποτε, ἡ δὲ Δήμητρα ἐξ ἀπροσεξίας, ἢ οὖσα πολλὰ πεινασμένη, ἥρπασε τὸν ὦμον του, καὶ εὐθὺς τὸν κατέφαγε. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ Θεοὶ διώρισαν τὸν Ἑρμῆν νὰ ἀναστήσῃ τὸν Πέλοπα, καὶ ἀντὶ τοῦ φαγωθέντος ὤμου, νὰ βάλῃ ἄλλον ἐλεφάντινον, τὸν δὲ Τάνταλον διὰ τὸ ἀνόμημα τοῦτο, τὸν κατεδίκασαν εἰς τὸν Ἅδην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πελώρια (Peloria), ἑορτὴ τῶν Θετταλῶν, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος εἰς τιμὴν τοῦ Πελώρου ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Πελασγοῦ ἐσχίσθησαν ἀπὸ μέγαν σεισμὸν τὰ Θεσσαλικὰ Τέμπη, καὶ ἔρρευσαν τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον πολὺ μέρος ἐκείνης τῆς χώρας, καὶ ἐκ τούτου ἀνεφάνησαν πεδιάδες ὡραιόταται καὶ πολλὰ ἐπιτήδειοι εἰς γεωργίαν. Ταύτην τὴν ἀγαθὴν ἀγγελίαν ἔφερε πρῶτος χωρικός τις εἰς τὸν Πελασγόν, καθ' ὃν καιρὸν ἐπανηγύριζεν ἑορτὴν εἰς τὸν Δία. Ὁ δὲ Πελασγὸς περιχαρὴς γενόμενος διὰ τὸ τοιοῦτον ἀγαθὸν μήνυμα, ἐδεξιώθη μεγαλως τὸν Πέλωρον, τιμήσας αὐτὸν μὲ ἄλλα πολλὰ δῶρα, καὶ προσέτι μὲ πλουσίαν καὶ πολυτελῆ τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπηρέτησεν αὐτὸς καὶ οἱ ἀξιωματικοί του. Οἱ δὲ Θετταλοὶ πανηγυρίζοντες καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ταύτην τὴν ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ Πελώρου, ἔκαμνον λαμπρὰν καὶ κοινὴν εὐωχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ μίμησιν τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἐγίνοντο οἱ κύριοι ὑπηρέται τῶν δούλων.

Πελωριὰς (*Capo di Faro*), ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Ἰταλίας κείμενον.

Πενάται (Penates), τουτέστι Θεοὶ Γενέθλιοι, Πατρῷοι, ἢ Ἑφέστιοι, λατρευόμενοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἔφοροι καὶ προστάται τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἑκάστη οἰκία πρὸς διατήρησιν καὶ διαμονὴν αὐτῆς.

Πενθεύς (Pentheus). Ζ. Ἀγαυή.

Πένταθλον. Ζ. Ὀλύμπια.

Πεντάπολις, πέντε πόλεις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν χώραν, μία ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἡ Κυρήνη (Κάτοικ. Πενταπολίτης).

Πεντέλη. Ζ. Πάρνης.

Πεπάρηθος (Πιπέρι), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Πεπαρήθιος).

Πέπλος, ἱμάτιον χωρὶς χειρίδας, ἤτοι μανίκια, ἱερὸν τῆς Πολιούχου Ἀθηνᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαράστενον κατ' ἔτος αἱ ἐκλεκτὸτεραι παρθένοι τῶν Ἀθηνῶν, Ἐργαστῖναι καλούμεναι, χρυσοκεντήτους τοὺς θριάμβους καὶ τὰ λοιπὰ κατορθώματα ταύτης τῆς Θεᾶς, καὶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων τὸν περιέφερον καθ' ὅλην τὴν πόλιν μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως.

Πέργαμον, ἢ Πέργαμος, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν μικρὰν Μυσίαν, ἡ καθέδρα ποτὲ τῶν ἐκ τοῦ Ἀτταλικοῦ γένους καταγομένων φιλομούσων Βασιλέων (Κάτοικ. Περγαμηνός).

Περγασή, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περγασεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Περγασῆθεν).

Πέργη (Καρὰ Ἰσὰρ), ἡ μητρόπολις τῆς Παμφυλίας, εἰς τὴν Ἀσίαν (Κάτοικ. Περγαῖος).

Περίβοια (Periboea). Ζ. Λάϊος. - Τελαμών.

Περιηγητής. Ζ. Διονύσιος Περιηγητής.

Περιθοίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περιθοίδης).

Πέριλλος. Ζ. Φάλαρις.

Πέρινθος. Ζ. Ἡράκλεια.

Περίφας (Periphas), Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην καὶ Ζεὺς ἐπωνομάσθη. Ἀλλ' ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἐκεραύνωσε, καὶ ἔπειτα διὰ μεσιτείας τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ἀετόν, καὶ ἐταξείδευε μὲ αὐτὸν εἰς τὸν ἀέρα.

Περιφήτης (Periphetes). Ζ. Κορυνήτης.

Περουσία (*Perusia*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν (Κάτοικ. Περουσιάτης).

Περῤῥαιβία, χώρα καὶ πόλις ὁμώνυμος, εἰς τὰ Θετταλικὰ σύνορα, πέραν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πρὸς τὸν Ὄλυμπον (Κάτοικ. Περῤῥαιβὸς, ἢ Περραιβαῖος).

Περῤῥίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Περῤῥίδης).

Πέρσαι. Ζ. Αἰσχύλος.

Περσέπολις (Τσπαχὰν), πόλις τῆς Περσίδος, ὅπου ἦσαν τὰ περικαλλῆ παλάτια καὶ μνημεῖα τῶν Βασιλέων τῆς Περσίας (Κάτοικ. Περσεπολίτης).

Περσεύς (Perseus), υἱὸς τῆς Δανάης ἐκ τοῦ Διός (Ζ. Ἀκρίσιος). Ἀφ' οὗ γνιζήθη ὁ Περσεύς, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, Βασιλέως τῆς Σερίφου, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, μιᾶς ἐκ τῶν Γοργόνων, τῶν ὁποίων τὸ ἰδίωμα ἦτον νὰ ἀπολιθόνωσιν ὅσους, κατὰ περίστασιν, ἤθελον τὰς ἰδεῖ. Ὁ Περσεὺς κατ' ἀρχὰς εὑρέθη στενοχωρημένος, πῶς νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἐπιχείρημα σχεδὸν δυσκατόρθωτον· ἀλλ' ἐνθαῤῥυνθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ λαβὼν παρὰ μὲν τοῦ Ἑρμοῦ ἅρπην ἀδαμαντίνην, παρὰ δὲ τοῦ Πλούτωνος τὴν κυνέην, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδα χαλκίνην, ὑπῆγε καὶ εὗρε τὰς

Γοργόνας, αἱ ὁποῖαι τότε, κατὰ τύχην, ἐκοιμῶντο. Σταθεὶς λοιπὸν μακρόθεν, καὶ θεωρῶν εἰς τὴν ἀσπίδα του ὡς εἰς κάτοπτρον, ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἐγεννήθη εὐθὺς ἕνας ἵππος πτερωτός, Πήγασος λεγόμενος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνεχώρησε, λαβὼν μαζί του καὶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης. Διαβαίνων δὲ διὰ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ φονεύσας τὸ θαλάσσιον κῆτος, ἐν ᾧ ἦτον ἕτοιμον νὰ καταπίῃ τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ ἐκείσε Βασιλέως Κηφέως (Ζ. Κηφεύς), ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα του, καὶ ὑπέστρεψε θριαμβοφόρος εἰς τὴν Σέριφον. Ἀλλ' ἐπειδὴ εὗρεν ἐκεῖ τὴν μητέρα του κατατυρανουμένην ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, δείξας εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, τὸν ἀπελίθωσε, καὶ καταστήσας εἰς τὸ βασίλειον Δίκτην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν μετὰ τῆς μητρὸς καὶ γυναικός του Ἀνδρομέδας, χαρίσας ταύτην τὴν θαυματουργὸν κεφαλὴν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις τὴν ἐκόλλησεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος, ἢ τοῦ θώρακός της. Διερχόμενος δὲ διὰ τῆς Λαρίσσης, καὶ φονεύσας ἐκεῖ τὸν πάππον του Ἀκρίσιον ὑπ' ἀγνοίας, δὲν ὑπέστρεψε πλέον εἰς τὸ Ἄργος διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ βασίλειον αὐτοῦ, ἀλλὰ πορευθεὶς εἰς τὴν Τίρυνθον, ἔκαμεν ἀλλαγὴν μὲ τὸν Μεγαπένθην, υἱὸν τοῦ Προίτου. Ἐγέννησε δὲ ὁ Περσεὺς ἐκ τῆς Ἀνδρομέδας τὸν Πέρσην, τὸν Σθένελον, τὸν Ἠλεκτρίωνα, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἔλλειον, τὸν Μήστορα, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Γοργοφόνην.

Περσεφόνη (Proserpina), θυγάτηρ τῆς Δήμητρος ἐκ τοῦ Διός. Ἐπειδὴ τὸν Πλούτωνα διὰ τὴν ἀγριότητά του δὲν τὸν ἤθελε κάμμία Θεὰ εἰς ἄνδρα της, ἀνέβη εἰς τὸν κόσμον, καὶ περιήρχετο ζητῶν νὰ εὕρῃ μόνος του γυναῖκα. Ὅθεν ἰδὼν μίαν ἡμέραν τὴν Περσεφόνην περιδιαβάζουσαν εἰς τὴν Σικελίαν, τὴν ἥρπασε κρυφίως, διὰ τῆς βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ κατέβη μετ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἅδην. Ἡ δὲ Δημήτηρ μὴ βλέπουσα πλέον τὴν θυγατέρα της, ἄναψε λαμπάδας ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης, καὶ περιήρχετο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ζητοῦσα αὐτήν. Τέλος δὲ μαθοῦσα, ὅτι τὴν ἥρπασεν ὁ Πλούτων, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν, ὅτι δύναται νὰ ἐλευθερωθῇ, ἐὰν δὲν ἔφαγε καρπὸν τοῦ Ἅδου. Τότε ἕνας κάποιος Ἀσκάλαφος ἐμαρτύρησε καὶ εἶπεν, ὅτι εἶδε τὴν Περσεφόνην νὰ τρώγῃ καρπὸν ροιᾶς. Ὁ Ζεὺς ὡς τόσον διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν Δήμητραν, διέταξε νὰ μένῃ ἡ Περσεφόνη ἓξ μῆνας μὲ τὸν Πλούτωνα εἰς τὸν Ἅδην, καὶ ἓξ εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν μητέρα της. Ἑωρτάσαν δὲ οἱ Θεοὶ τοὺς γάμους αὐτῆς, καὶ οὕτως ἔγεινε

Βασίλισσα τοῦ Ἅδου, καὶ συμπάρεδρος τοῦ Πλούτωνος, ἥτις καὶ Κόρη κατ' ἐξοχὴν ὀνομάζεται. Ζ. Ἑκάτη.

Περσία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη (Κάτοικ. Πέρσης). Ἦτον δὲ τὸ πάλαι συγκειμένη ἡ Περσία ἀπὸ πολλὰς ἄλλας ἐπαρχίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἡ Ἀσσυρία, Ἀρμενία, Μηδία, Συρία, Ἰδίως Ἀσία, Περσὶς, Σουσιανὴ, Παρθυαία, Ὑρκανία, Ἀρία, Ἀραχωσία, Δραγγιανὴ, Καρμανία, Γεδρωσία, Βακτρία, καὶ Σογδιανὴ, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Πέρσιος (Persius) Φλάκκος, Ἰταλὸς, ἐκ Βολτέρρας τῆς Τυρρηνίας, Ποιητὴς Σατυρικὸς περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρωνος. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Σατύρων σῴζονται μόνον ἓξ, ἐκδοθ. ἐν Ἀυνίᾳ, 1827, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Περσὶς (Φὰρς), ἐπαρχία τῆς Περσίας, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, μεταξὺ Σουσιανῆς καὶ Καρμανίας κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Περσίδος).

Πεταλία, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸ Σούνιον ἐκνεῦον.

Πετηλία (*Strongoli*, ἢ *Policastro*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Βρεττίαν κειμένη (Κάτοικ. Πετηλινός).

Πέτρα (Ἑρὰκιμ), ἡ μητρόπολις τῆς Πετραίας Ἀραβίας (Κάτοικ. Πετραῖος).

Πετραία Ἀραβία. Ζ. Ἀραβία.

Πέτρος, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἀνὴρ ὅσιος καὶ ἀοίδιμος, ὅστις καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ τυράννου. Συνέγραψε βιβλίον περὶ Μετανοίας, ἐκ τοῦ ὁποίου σῴζονται ἀκόμη δεκαπέντε Κανόνες, ἐκδοθ. ἐν Ὀξωνίᾳ 1672, Τόμ. Β'. τῆς Πανδέκτης τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Πέτρος, Θεσσαλονικεὺς, Πατρίκιος, ἀνὴρ πεπαιδευμένος, ἔμφρων καὶ πολιτικὸς, ὅστις ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ ἐπέμφθη παρ' αὐτοῦ εἰς διαφόρους πρεσβείας. Συνέγραψε Σύγγραμμα περὶ Πολιτικῆς καταστάσεως, τοῦ ὁποίου τὰ σωζόμενα τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Πέτρος Χρυσολόγος, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ῥαβέννης. Συνέγραψε πολλὰς Ὁμιλίας, καὶ τινας Ἐπιστολὰς, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ 1642, φύλ.

Πετρώνιος Ἄρβιτρος (Petronius Arbiter), Γάλλος, Ποιητὴς Σατυρικὸς, ὅστις διέτριψε πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς καὶ μεγάλως ἠγαπᾶτο· ἔπειτα ὅμως πεσὼν εἰς ὑποψίαν, καὶ φοβηθεὶς τὴν μανίαν τοῦ τυράννου, ἔγεινεν αὐτόχειρ. Συνέγραψε Σατυρικὸν, ἥτοι μίαν πολλὰ ἐκτεταμένην καὶ πάσης αἰσχρολογίας ἔμπλεων Σάτυραν, εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφει τὸ δεῖπνον τινὸς ἀβροδιαίτου Τριμαλκίωνος, καὶ τὰ ἀσελγῆ καὶ

διερθαρμένα ἤθη αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸν, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1743, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Πευκετία (*Terra di Bari*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Πευκέτιος).

Πεύκη, νῆσος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ (Κάτοικ. Πευκηνός).

Πεφρηδώ (Pephredo). Z. Γραῖαι.

Πηγαί (Λιβαδοστάνι), πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Μεγαρίδα κειμένη (Κάτοικ. Πηγαῖος).

Πήγασος (Pegasus), ἵππος πτερωτὸς, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἢ κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδούσης, τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἔκοψεν ὁ Περσεύς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πηγομαντεία. Z. Ὑδρομαντεία.

Πηλεὺς (Peleus) καὶ Τελαμὼν, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ἐνδηΐδος, οἱ ὁποῖοι φονεύσαντες μὲ ἀπάτην τὸν μικρότερον ἀδελφόν των, γεννηθέντα ἐκ τῆς Ψαμάθης, Θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς των ἀπὸ τὴν Αἴγιναν. Καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν ὑπῆγεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐλθὼν εἰς τὴν Φθίαν, πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλεύοντα Εὐρυτίωνα, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θυγατέρα του Ἀντιγόνην, καὶ διὰ προῖκα τὸ τρίτον μέρος τῆς βασιλείας του, μετονομάσας καὶ τοὺς ἐγχωρίους ἀπὸ τῆς ἰδίας του πατρίδος Μυρμιδόνας (Z. Αἰακός). Παρευρεθεὶς δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ὁ Ἄκαστος εἰς τιμὴν τοῦ πατρός του Πελίου, ἐνικήθη ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, Θυγατρὸς τοῦ Ἰάσου· ἀλλ' ἰδοῦσα τότε αὐτὸν ἡ Ἀστυδάμεια, γυνὴ τοῦ Ἀκάστου τὸν ἠγάπησεν ἐμπαθῶς, καὶ μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀπολαύσῃ τὸν σκοπόν της, τὸν διέβαλεν εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅτι ταχα ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ. Ὁ δὲ Ἄκαστος ἐπειδὴ τὸν εἶχε καθαρίσει, ὅταν ἐφόνευσεν ἀκουσίως τὸν πενθερόν του Εὐρυτίωνα εἰς τὴν Θήρων τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν κακοποιήσῃ φανερὰ, ἀλλὰ τὸν ἔλαβε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ μόνον καὶ ἄοπλον, διὰ νὰ τὸν φάγωσι τὰ θηρία· κατὰ τύχην ὅμως διαβὰς ἐκεῖθεν ὁ Χείρων, τὸν ἔσωσε καὶ τὸν ἔλαβεν εἰς τὸ ἄντρον του. Σωθεὶς λοιπὸν τοιουτοτρόπως ὁ Πηλεὺς, καὶ πολεμήσας τὸν Ἄκαστον, τὸν ἐνίκησε, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὴν Ἰωλκὸν, σφάξας καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς γυναικός του Ἀντιγόνης, ἔλαβεν εἰς δευτέραν γυναῖκα του τὴν Θέτιν, Θυγατέρα τοῦ Νηρέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν ἔνδοξον Ἀχιλλέα, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πήληκες, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πήληξ).

Πήλιον (Πλιασίδι, ἢ βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς), ὄρος ὀνομαστὸν τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Μαγνησίαν, περὶ τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται τὴν σήμερον τὰ τοῦ Βώλου, ἢ Ζαγοράς λεγόμενα χωρία.

Πηλούσιον (Τινὲχ), πόλις ὀνομαστὴ τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τινος στόματος τοῦ Νείλου κειμένη (Κάτοικ. Πηλουσιώτης).

Πηνειὸς (Σαλαμβριὰ), ὁ πρότερον Ἀράξης ποταμὸς ἐπίσημος τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Ἰστιαιώτιδα, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Πηνειὸς (Ποτάμι τῆς Γαστούνης), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἠλείαν.

Πηνελόπη (Penelope), Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίωνος ἐκ τῆς Περιβοίας, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως, τὸ μόνον παράδειγμα τῆς σωφροσύνης τοῦ τότε καιροῦ. Αὕτη ἐνοχλουμένη συνεχῶς ἀπὸ τοὺς Μνηστῆρας εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρός της, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν νὰ τὴν λάβωσι διὰ γυναῖκα των, ἐκήρυξεν, ὅτι τότε θέλει λάβει εἰς ἄνδρα της τὸν ἀξιώτερον μεταξὺ αὐτῶν, ὅταν τελειώσῃ τὸν ἱστὸν, ἤτοι πανίον, τὸ ὁποῖον τότε ὑφαινεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅσον ὕφαινε τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα τὸ ἐξύφαινε, διήρκεσε τὸ πρᾶγμα, ἕως ὅτου ὑπέστρεψεν ὁ Ὀδυσσεύς, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησαν τοὺς ἀναισχύντους ἐκείνους Μνηστῆρας.

Πιερία, χώρα τῆς Μακεδονίας, καὶ ὄρος (Z. Πίνδος).

Πιερία, ὄρος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Συρίαν, συνεχόμενον μὲ τὸν Ἀμανόν.

Πιερίδες (Pierides). Z. Μοῦσαι, Πίερος.

Πίερος (Pierus), Βασιλεὺς τῆς Ἡμαθίας, ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ τὸ ἐκεῖσε ὄρος Πίερον, ἢ Πιερία. Οὗτος ἐγέννησεν ἐννέα Θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι καυχώμεναι εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῆς μουσικῆς τέχνης, ἐτόλμησαν νὰ φιλονεικήσωσι καὶ μὲ τὰς ἐννέα Μούσας, τὰς Θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης· ἀλλὰ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς ἐννέα εἴδη ὀρνέων.

Πίθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πιθεύς).

Πικεντία (*Bicenza*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη, τῆς ὁποίας μητρόπολις ἦτον τὸ Σαλερνον (Κάτοικ. Πικεντῖνος).

Πικεντίνη, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Πικεντηνός).

Πίκος (Picus), Βασιλεὺς ἀρχαιότατος τῆς Ἰταλίας, καὶ πιστὸς σύζυγος τῆς ὡραίας Κανέντης, Θυγατρὸς τοῦ Ἰανοῦ. Τούτου τὰ κάλλη ἐπιθυμήσασα ἐμπαθῶς ἡ Κίρκη, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὰ ἀπολαύσῃ, τὸν μετεμόρφωσε διὰ τῶν μαγειῶν της εἰς τὸ ὄρνεον Δρυοκολάπτην, τὸ ὁποῖον οἱ Λατῖνοι ὀνομάζουσι Πίκον. Ἡ δὲ

Κανέντη μαθοῦσα ταύτην αὐτοῦ τὴν συμφοράν, ἔκλαιεν ἀκαταπαύστως χύνουσα ποταμηδὸν δάκρυα, ἕως ὅτου ἀνέλυσε, καὶ παντελῶς κατεμαράνθη.

Πίνδαρος, ὁ κορυφαῖος τῶν Λυρικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰς Θήβας τῆς Βοιωτίας, καὶ διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Λάσσου τὴν Μουσικὴν, ἀφιερώθη ἔπειτα εἰς τὴν Ποιητικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ἐνομίζετο παρὰ πάντων ὁ περιφημότατος τῶν Ποιητῶν. Λέγουσιν, ὅτι ἡ Ποιήτρια Κορίννη τὸν ἐνίκησε πεντάκις, λαβοῦσα αὐτὴ τὸ βραβεῖον τῆς νίκης· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠλάττωσε παντάπασι τὴν δόξαν τοῦ Ποιητοῦ. Ὁ Πλάτων ὠνόμαζε τὸν Πίνδαρον Σοφώτατον, καὶ ἀνεγίνωσκε συχνὰ τὰ Ποιήματά του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατασκάπτων τὰς Θήβας, ἐπρόσταξε νὰ φυλαχθῇ ἀβλαβὴς τοῦ Ποιητοῦ τούτου ὁ οἶκος. « Πινδάρου τοῦ Μουσοποιοῦ τὴν στέγην μὴ καίετε ». Ὁ Πίνδαρος ἐπειδὴ ἐπήνεσεν εἰς τὰ Ποιήματά του τοὺς Ἀθηναίους, ἐζημιώθη ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν του εἰς ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἀντήμειψαν διπλασίως, ὑψώσαντες εἰς τιμήν του καὶ ἀνδριάντα εἰς τὴν Ποικίλην Στοάν. Ἀπέθανε δὲ ὑπέργηρως εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ ἐτάφη ἐνδόξως. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ μᾶς σώζονται ἀ-

κόμη 45 Λυρικαὶ Ὠδαί, μὲ τὰς ὁποίας ἔψαλλε τὰς νίκας ἐκείνων, οἵτινες ἐνίκησαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας τῆς Ἑλλάδος, οἷον, εἰς τὰ Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα, καὶ Ἴσθμια. Ὁ Πίνδαρος ἐξεδόθη πολλάκις μετὰ Σχολίων, καὶ χωρὶς τούτων κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· ἀλλ' ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις τούτου εἶναι ἡ ἐν Λειψίᾳ, 1811 - 1821, 4, εἰς δύω τόμους, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων καὶ ἄλλων φιλολογικῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Πίνδος, ἢ Πιερία (Μέτσοβον), ὄρος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἰστιαιώτιδα, διαχωρίζον τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν Ἤπειρον.

Πίσα, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Πισάτης, καὶ Πισαῖος).

Πίσα, ἢ Πεῖσαι (*Pisa*), πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, ἐπὶ τὰς δύω ὄχθας τοῦ Ἄρνου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Πισαῖος).

Πίσαυρον (*Pesaro*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ὀμβρικὴν κειμένη.

Πισιδία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Παμφυλίας κειμένη (Κάτοικ. Πισίδης).

Πιτάνη (Παλαιόκαστρον), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Αἰολίδα (Κάτοικ. Πιταναῖος).

Πιτθεύς (Pitheus). Ζ. Θησεύς.

Πίτυς (Pitys), μία ἐκ τῶν Νυμφῶν, καὶ ἐρωμένη τοῦ Πανός, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶν καὶ ὁ Βορέας, καὶ πνεύσας ποτὲ ὑπὸ ζηλοτυπίας σφοδρότερον, τὴν ἐφόνευσε, κρημνίσας αὐτὴν κατὰ πετρῶν. Ἡ δὲ Γῆ εὐσπλαγχνισθεῖσα, ἀνέθρεψε τὸ ὁμώνυμόν της φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κόψας κλάδους ὁ Πάν, ἐστέφθη πρὸς μικρὰν του παρηγορίαν.

Πλαγκιάδης (Planciades) Φουλγέντιος, Ἀφρικανός. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Σημειώσεις εἰς τὸν Βιργίλιον. Β'. Μυθολογιῶν βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1535, φύλ. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Γ'. Περὶ σημασίας τῶν ἀρχαίων λέξεων, ἐκδοθ. αὐτόθι· καὶ ἐν Λειψίᾳ μετὰ τοῦ Νωνίου.

Πλακεντία (*Piacenza*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη (Κάτοικ. Πλακεντῖνος).

Πλανασία (*Pianosa*), νῆσος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Ἐκ Πλανασίας).

Πλανούδης. Ζ. Μάξιμος Πλανούδης.

Πλαταιαὶ (Πλατάνι, ἢ Κόκλα), πόλις τῆς Βοιωτίας, ἀντίζηλος ποτὲ τῶν Θηβῶν, καὶ περίφημος διὰ τὴν κατὰ τῶν Βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων (Κάτοικ. Πλαταιεύς).

Πλάτεια (Platea). Ζ. Δαίδαλα.

Πλάτων, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς

Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ σωζόμενα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Πλάτων, ὁ Φιλόσοφος, ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ γονεῖς ἐπισήμους, ὅστις πρῶτον Ἀριστοκλῆς, ἢ Ἄριστων ὀνομαζόμενος, ὕστερον μετωνομάσθη Πλάτων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τῆς Παλαίστρας διὰ τοὺς πλατεῖς ὤμους του, ἢ, κατ' ἄλλους, ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, διὰ τὴν πλατύτητα καὶ εὐφυΐαν τοῦ νοός του. Διδάσκαλοι τοῦ Πλάτωνος ἐχρημάτισαν πολλοί, οἷον ὁ Κράτυλος, ὁ Ἑρμογένης, Εὐκλείδης ὁ Μεγαρεύς, Θεόδωρος ὁ Μαθηματικός, Εὔρυτος καὶ Ἀρχύτας οἱ Πυθαγόρειοι, καὶ πρὸ πάντων ὁ σοφώτατος καὶ ἠθικώτατος Σωκράτης. Ἔκαμε πολλὰς ὁδοιπορίας διὰ φιλομάθειαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Σικελίαν, καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐμυήθη καὶ τῶν Αἰγυπτίων τὴν Θεολογίαν. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤνοιξε Σχολεῖον, τὴν λεγομένην Ἀκαδημίαν. Τὰ Συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ Διαλόγους, οἱ ὁποῖοι εἶναι μὲ τόσην ἡδύτητα καὶ εὐφράδειαν συγγεγραμμένοι, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοὶ, λέγουσιν, ἂν κατέβαινον εἰς τὴν γῆν, ἤθελον ὁμιλήσει μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Πλάτων ἐδίδασκε μὲν Σωκρατικῶς, πλὴν εἰς πολλὰ μέρη δὲν ἐφύλαξεν ἀπαραλλάκτως τὰ δόγματα τοῦ

διδασκάλου του, αλλ' ανέμιξε πολλά ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς Σχολῆς, καὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς Θεολογίας, καὶ ἐκ τούτου ἐκιβδήλευσεν ἐν μέρει τὴν καθαρωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀπέθανε δὲ ἄγαμος, ζήσας ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν γνησίων αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται τριάκοντα καὶ πέντε Διάλογοι, Ἐπιστολαί τινες, Ἐπιγράμματα, καὶ ἡ Διαθήκη του, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Δυσιγεφύραις, 1781-1787, 8, εἰς τόμους δώδεκα, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ Σημειώσεων. Οἱ μὴ γνήσιοι Διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἐρασίστρατος, Ἀλκύων, Ἀκέφαλος, Σίσυφος, Ἀξίοχος, Δημοδόκος, Ὅροι περὶ Ἀρετῆς καὶ περὶ Δικαίου, συνεξεδόθησαν πάντοτε μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων.

Πλαῦτος (Plautus) Μάρκος Ἄκκιος, Κωμικὸς Ποιητὴς ἀρχαιότατος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀρπῖνον, ἢ Σαρσίναν, πολίχνην τῆς Ὀμβρικῆς, ἀπὸ γένος ταπεινόν. Οὗτος μετερχόμενος κατ' ἀρχὰς τὸν ἐμπορικὸν βίον, καὶ ἐκπεσὼν ἀπὸ τὴν μακρὰν του κατάστασιν, ἢ, κατ' ἄλλους, ἐξοδεύσας ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς διαφόρους καλλωπισμοὺς τοῦ Θεάτρου, κατήντησεν εἰς ἐσχάτην πενίαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγκαταλείψας τὴν πατρίδα του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης του. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἄλλον πόρον ζωῆς, ἠναγκάσθη νὰ μισθωθῇ εἰς ἀρτοποιόν τινα, ὅστις τὸν ἔβαλε νὰ γυρίζῃ τὴν μυλόπετραν. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν εὑρισκόμενος κατάστασιν, ἔγραφεν ἐνίοτε μύθους τινάς, τουτέστι μικρὰς καὶ ἀστείας Κωμῳδίας, τὰς ὁποίας ἐπώλει, ἢ καὶ μόνος του ἐπαράστενε πρὸς τοὺς παρευρισκομένους. Ἡ μεγάλη τοῦ νοὸς του εὐφυΐα, ἡνωμένη μὲ τὴν φυσικήν του εὐτραπελίαν, προσῴλκυσεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν πολλῶν εἰς τὸ νὰ τὸν νομίσωσι τοιοῦτον, ὁποῖος τῷ ὄντι μετὰ ταῦτα ἐφάνη εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως. Ἔλαβεν ἐπομένως μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ ἐκ τούτου ἐδόθη εἰς τὸ νὰ ποιῇ Κωμῳδίας μὲ πολλὴν εὐφράδειαν καὶ γλαφυρότητα, κατὰ μίμησιν τῶν Ἑλλήνων Κωμικῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰς Κωμῳδίας ἔλαβεν ὄχι μόνον πολλὰ κοήματα καὶ φράσεις ὁλοκλήρους, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς Ἑλληνικὰς λέξεις, καθὼς φαίνεται παντοχοῦ εἰς τὰς Κωμῳδίας του. Συνέγραψεν ὁ Πλαῦτος πολλὰς Κωμῳδίας, καὶ καθὼς λέγουσιν, ἕως ἑκατὸν τριάκοντα, ἀλλὰ τὴν σήμερον σώζονται μόνον εἴκοσι, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1664, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Πλειάδες (Plejades), ὠνομάζοντο αἱ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος ἐκ τῆς Ἀΐθρας, Θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις καὶ αὐτὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν παίδων, καὶ μάλιστα τῶν Θυγατέρων της, ἐπωνομάσθη Πλειόνη. Ζ. Ἄτλας.

Πλειστθένης (Plisthenes). Ζ. Ἀτρεύς.

Πλειστὸς (Σιτσαλίσκα), ποταμὸς τῆς Φωκίδος, διερχόμενος διὰ τῶν Δελφῶν.

Πλήθων. Ζ. Γεώργιος Γεμιστὸς, ἢ Πλήθων.

Πλωθίνη, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Μαρεώτιδα λίμνην κειμένη (Κάτοικ. Πλωθινήτης).

Πλίνιος Νεώτερος (Plinius Minor, ἢ Junior), ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Πρεσβυτέρου Πλινίου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Κῶμον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔζησεν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ φήμης ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μεγάλως ἀγαπώμενος, ἐτιμήθη μὲ πολλὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, καὶ τέλος μὲ τὴν διοίκησιν τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ., 1734, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. Β'. Λόγος Πανηγυρικὸς πρὸς Τραϊανὸν τὸν Αὐτοκράτορα, ἐκδοθεὶς αὐτόθι, 1738, 4, ὁμοίως μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Πλίνιος Πρεσβύτερος (Plinius Major), οὗτος ἐπονομαζόμενος πρὸς διαφορὰν τοῦ εἰρημένου ἀνεψιοῦ του Πλινίου τοῦ Νεωτέρου, ἐγεννήθη εἰς τὸ Κῶμον, ἢ, κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Βερώναν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου, κατα-

πλακωθεὶς ἀπὸ τὰς πυγηρὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ Βεσουΐου, ὅπου ἐπίτηδες εἶχεν ὑπάγει, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν ἔμφυτον περιέργειαν, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα. Τῆς ἐπὶ τῶν δύω τούτων Πλινίων τρομερᾶς ἐκρήξεως τοῦ Βεσουΐου λυπηρὰν περιγραφὴν μᾶς κάμνει ὁ Νεώτερος ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν πρὸς τὸν Τάκιτον 16 καὶ 20 Ἐπιστολήν του, ὡς αὐτόπτης παρευρεθεὶς τότε εἰς τὰ πλησιόχωρα τούτου τοῦ πυριπνόου ὄρους μετὰ τοῦ καταφλεχθέντος θείου του. Ὁ Πρεσβύτερος οὗτος Πλίνιος ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πολυμαθέστατος, καὶ εἶναι εἰς τὸ εἶδος του, ὅτε εἶναι ὁ Κικέρων μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων Φιλοσόφων καὶ Ῥητόρων, ὁ Βιργίλιος μεταξὺ τῶν Ἐπικῶν Ποιητῶν, καὶ ὁ Λίβιος μεταξὺ τῶν Ἱστοριογράφων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται ἡ μέχρι τῆς σήμερον ἐπαινουμένη Φυσικὴ Ἱστορία του (Historia Naturalis), διηρημένη εἰς 37 βιβλία, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1723, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Πλούταρχος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Χαιρώνειαν, πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ἐχρημάτισε Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς, Φιλολόγος, καὶ Ἱστορικὸς πολυμαθέστατος. Οὗτος ἀρ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδάς του εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν τότε περίφημον Ἀμμώνιον τὸν Φιλόσοφον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει μετ' ἐγκωμίων καὶ εἰς πολλὰ μέρη

τῶν Συγγραμμάτων του, ὑπῆγεν ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν ὀλίγον τινὰ χρόνον, καὶ λαβὼν καὶ μετρίαν τινὰ γνῶσιν τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐψηφίσθη πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ Ὑπατος τοῦ Ἰλλυρικοῦ, καὶ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ διοικητὴς τῆς Ἑλλάδος. Τέλος ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Πλουτάρχου σῴζονται ἀκόμη πολλά, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Παράλληλοι Βίοι, καὶ ἁπλῶς τὰ Παράλληλα ἔχουσι τὴν προτίμησιν. Τούτων δὲ ἁπάντων ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα ἔκδοσις εἶναι ἡ τοῦ Ῥεϊσκίου ἐν Λειψίᾳ, 1774-1782, 8, εἰς τόμους δώδεκα, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων καὶ Πινάκων. Ἰδίως δὲ οἱ Παράλληλοι βίοι ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Ἀ. Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1809-1815, 8, εἰς τόμους ἕξ, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων.

Πλοῦτος. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Πλοῦτος (Plutus ἢ Ditis), υἱὸς τοῦ Ἰασίωνος ἐκ τῆς Δήμητρος, καὶ Θεὸς τοῦ Πλούτου, ὅστις, ἐπειδὴ ἠγάπα τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, καὶ εἰς αὐτοὺς μόνον ὑπῆγαινε, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἐμπίπτει ἤδη χωρὶς διάκρισιν εἰς τὸν τυχόντα.

Πλούτων (Pluto, ἢ Pluton), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Θεὸς τοῦ Ἅδου, ὅστις καὶ Ἅδης, καὶ Ἀϊδωνεύς ὀνομάζεται, καθὼς καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογήθη, ὅτι ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους κατέβησαν εἰς τὸν Ἅδην, διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὴν γυναῖκα του Περσεφόνην (Ζ. Ἀϊδωνεύς). Παρατείνεται δὲ ὁ Πλούτων εἰς τὸν Ἅδην καθήμενος ἐπὶ θρόνου εἰς τόπον σκοτεινὸν, καὶ βαστάζων δίκρανον καὶ μίαν ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας του, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἡ γυνή του Περσεφόνη καθημένη, ἢ ἱσταμένη· παρὰ δὲ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου του φαίνονται αἱ Ἐριννύες, ὁ Κέρβερος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τέρατα.

Πλωθειὰ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Πλωθειεύς).

Πλωτῖνος, Φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Λυκόπολιν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὸν τότε Φιλόσοφον Ἀμμώνιον τὸν Σάκκαν. Ὁ Πλωτῖνος διὰ νὰ μάθῃ κατὰ τὴν ἔφεσίν του καὶ τὴν Περσικὴν καὶ Ἰνδικὴν Φιλοσοφίαν, συνεστράτευσε μετὰ τοῦ Γορδιανοῦ εἰς τὴν Περσίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἀπέθανεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖθεν μεταβὰς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐδίδασκε μετὰ κλέους τὴν Φιλοσοφίαν, ἀποκτήσας πλῆθος ἀκροατῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀξιωματικοί. Συνέγραψεν ὁ Πλωτῖνος πεντήκοντα τέσσαρα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔπειτα Πορφύριος ὁ μαθητής του διέταξεν εἰς ἓξ Ἐννεάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη περιέχει τὰ Ἠθικὰ, ἡ δευτέρα τὰ Φυσικὰ, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐκδοθ. ἰδίᾳ πολλαχοῦ, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐν Βασιλείᾳ, 1580, φύλ., μετὰ Σημειώσεων.

Πνύξ, τόπος τῶν Ἀθηνῶν ἀσκεπὴς πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου τὸ πάλαι ἐγίνετο ἡ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα, ὅταν ἤθελον νὰ χειροτονήσωσι τὰ νέα κριτήρια.

Ποδαλείριος (Podalirius). Ζ. Μαχάων.

Ποδάρκης (Podarces). Ζ. Πρίαμος.

Ποιητὴς, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ὅμηρος.

Πολέμων. Ζ. Ἀντώνιος Πολέμων.

Πολίτης (Polites). Ζ. Ἑκάβη.

Πολύαιγος (Πελαγοῦσα), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πλησίον τῆς Μήλου.

Πολύαινος, ὁ ἐκ Μακεδονίας, Ῥήτωρ καὶ Συγγραφεὺς πολυμαθὴς. Συνέγραψε Στρατηγηματικὰ εἰς βιβλία ὀκτὼ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1690, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων· καὶ ἐν Παρισίοις 1809, 8, ὑπὸ Ἀ. Κοραῆ, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων.

Πολύβιος, ὁ υἱὸς τοῦ Λυκόρτου, στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας, καὶ διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του καὶ τοῦ Φιλοποίμενος τὴν Στρατιωτικὴν, τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε νέος ὢν ἀκόμη, διωρίσθη διοικητὴς τῆς ἰδίας του πατρίδος, καὶ ἐπέμφθη πρέσβυς μετὰ τοῦ πατρός του πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ. Τέλος φερθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν, διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν τότε διχόνοιαν μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ῥωμαίων, ἀπέκτησε τὴν φιλίαν Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀφρικήν. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος, καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Κορίνθου, ἔκαμε καὶ ἄλλας πολλὰς ὁδοιπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον, Γαλλίαν καὶ Ἱσπανίαν, διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἀκριβῶς ὅσα ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν μέλλουσαν Ἱστορίαν του. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη. Ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἱστορίας τοῦ Πολυβίου, διηρημένης εἰς βιβλία τεσσαράκοντα, μᾶς σῴζονται μόνον τὰ πέντε πρῶτα, καὶ τινα ἀποσπασματα ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1789-1795, 8, εἰς τόμους ὀκτὼ, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ Πινάκων.

Πόλυβος (Polybus). Ζ. Λάϊος.

Πόλυβος, ὁ πιστότατος μαθητὴς καὶ

γαμβρὸς τοῦ Ἱπποκράτους. Συνέγραψε Περὶ Φύσιος παιδίου, περὶ Γονῆς, περὶ Παθῶν, καὶ περὶ Διαίτης ὑγιεινῆς, τὰ ὁποῖα συνεξεδόθησαν πάντοτε μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὑπὸ τῶν Κριτικῶν ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν τὸν Ἱπποκράτην.

Πολυδέκτης (Polydectes). Ζ. Ἀκρίσιος, Περσεύς.

Πολυδεύκης (Pollux). Ζ. Κάστωρ. - Ἰούλιος Πολυδεύκης.

Πολύδωρος (Polydorus). Ζ. Ἑκάβη.

Πολύκαρπος, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Σμύρνης, ἐχρημάτισε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καὶ ὑπέφερε γενναίως τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Μ. Ἀντωνίνου. Σῴζεται τοῦ Θείου τούτου Πατρὸς ἡ πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολή, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1685, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πολυμήστωρ (Polymestor). Ζ. Ἑκάβη.

Πολύμνια (Polymnia, ἢ Polyhymnia). Ζ. Μοῦσαι.

Πολυνείκης (Polynices). Ζ. Ἐτεοκλῆς.

Πολυξένη (Polyxene, ἢ Polyxena). Ζ. Ἑκάβη, Ἀχιλλεύς.

Πολύφημος (Polyphemus), ὁ ὠμότατος καὶ σκληρότατος μεταξὺ τῶν Κυκλώπων (Ζ. Κύκλωπες). Οὗτος κατοικῶν μετὰ τῶν ἄλλων Κυκλώπων εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Σικελίας, ἔβοσκε ποίμνια, τρεφόμενος ἀπὸ αὐτά, καὶ ἀπὸ κρέατα ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους

ἐπίανεν, ὅταν κατὰ δυστυχίαν ἔπιπτον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ δώδεκα ἐκ τῶν συντρόφων του ριφθέντες ἐκεῖ ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀποβάντες ἐπίτηδες, διὰ νὰ παρατηρήσωσι τὸ ὑπερφυὲς αὐτοῦ ἀνάστημα, ἐκρύφθησαν εἰς τὸ σπήλαιόν του, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε, κ' ἐπρόσμενον τὸν ἐρχομόν του. Μόλις ἐμβῆκε πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιόν του, καὶ εὐθὺς τοὺς ἐπίασεν ὅλους. Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πορθητὰς τῆς Τροάδος, ἤρχισε νὰ κατατρώγῃ μὲ ἀηδιὼδη μανίαν ἀνὰ δύω ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἀφήσας αὐτὸν νὰ τὸν φάγῃ πήματον, ὡς ἔλεγε, τουτέστι τελευταῖον. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς βλέπων τὸν προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, μετεχειρίσθη καὶ ἐνταῦθα τὴν συνήθη πανουργίαν του, καὶ ποτίσας τὸν Πολύφημον ἀπὸ τὸν Μαρώνειον οἶνον, τὸν ἐμέθυσε, καὶ μεθυσμένον οὕτω, τὸν ἐτύφλωσεν, ἐμπήξας εἰς τὸν κυκλωτερῆ ὀφθαλμόν του μίαν πεπυρακτωμένην δοκόν, ἀφ' οὗ μαλιστα τὸν εἶχεν ἀπατήσει πρότερον σοφιστικῶς καὶ εἰς τὸ ἴδιόν του ὄνομα, εἰπὼν, ὅτι ὀνομάζεται ὄχι Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ Οὔτις. Ἐξαφνισθεὶς λοιπὸν ὁ Πολύφημος ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο συμβάν, καὶ ὀδυνόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους, ἔκραζεν εἰς βοήθειαν τοὺς λοιποὺς Κύκλωπας. Αὐτοὶ δὲ τὸν

ἠρώτων μακρόθεν Ποῖος τὸν ἐτύφλωσε· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἐπαναλάμβανε συνεχῶς τὸ Οὔτις μ' ἐτύφλωσε, δὲν ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του, ὑπολαμβάνοντες αὐτὸν ὡς παράφρονα, καὶ τὸ Οὔτις, ἀντὶ τοῦ Κανένας. Ἐγκαταλελειμμένος λοιπὸν ὁ Πολύφημος καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους του συντρόφους, ἐκάθησε τὸ πρωῒ παρὰ τὴν ἔξοδον τοῦ σπηλαίου, καὶ προστάξας τὰ πρόβατα νὰ ὑπάγωσι μόνα των εἰς βοσκήν, ἐψηλάφα προσεκτικῶς ἓν πρὸς ἕν, διὰ νὰ πιάσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ τὸν Ὀδυσσέα μὲ τοὺς ἐναπολειφθέντας συντρόφους του· ἀλλ' αὐτοὶ κρυφθέντες ὑπὸ τὴν κοιλίαν τῶν βασυμάλλων κριῶν, ἐσώθησαν ὅλοι ἀβλαβῶς εἰς τὸ πλοῖον των. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ἤρχισε νὰ περιπαίζῃ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Πολύφημον, λέγων πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι αὐτὸς δὲν ὀνομάζεται Οὔτις, ἀλλὰ Ὀδυσσεύς· διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς ἔτι περισσότερον ὁ Πολύφημος, ἔρριψε κατ' αὐτῶν λίθον παμμεγιστον, καὶ τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὄρους, πλὴν δὲν τοὺς ἐπέτυχε, καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλεσε τὸν πατέρα του Ποσειδῶνα, νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν. Ὁ δὲ Ποσειδῶν χαριζόμενος εἰς τὸν ἀγαπητόν του υἱόν, διήγειρε τῷ ὄντι μεγάλην τρικυμίαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις διεσώθη ὁ Ὀδυσσεὺς μόνον κατάγυμνος εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ὀδυσσεύς.

Πολυχρόνιος, ὁ ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀντιοχείας, Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασείας, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος, καὶ ἔκδοτος εἰς τὴν μελέτην τῆς Θείας Γραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε καὶ πολλὰς ἐξηγήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων σῴζονται ἀκόμη τεμάχια τινὰ εἰς τὸν Ἰώβ, εἰς τὰς Παροιμίας, εἰς τὸν Ἱερεμίαν, εἰς τὸν Ἰεζεκιὴλ, εἰς τὸν Δανιὴλ, καὶ εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Μεουρσίου ἐν Λεύδᾳ 1617, μετὰ τῆς εἰς τὸ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων ἐξηγήσεως τοῦ Εὐσεβίου καὶ Ψελλοῦ.

Πομπηΐα (Scafati), πόλις ποτὲ ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Καμπανίαν, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βεσουΐου, καθὼς καὶ τὸ Ἡράκλειον φρούριον (Κάτοικ. Πομπήϊος, ἢ Πομπηϊανός).

Πομπηϊούπολις. Ζ. Σόλοι.

Πομπηϊόπολις, πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Παμφυλίαν (Κάτοικ. Πομπηϊοπολίτης).

Πομώνη, ἢ Πομώνα (Pomona), Νύμφη Ἀμαθρυὰς, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὸ Λατινικὸν Pomum, ἤτοι Μῆλον, ὡς ἔφορος καὶ προστάτις ἰδιαιτέρως τῶν Μήλων, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑώρταζον οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἑορτὴν, Πομωναλια καλουμένην, προσφέροντες εἰς τὸν ναόν της τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν αὐτῶν.

Πονζία (Ponza), νῆσος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πελα-

γος, ἀπέναντι τοῦ Λατίου κειμένη, ἡ πατρὶς τοῦ Πλάτου (Κάτοικ. Πόντιος).

Πόντος (Pontus), Θεὸς θαλάσσιος, γεννηθεὶς ἀπὸ μόνην τὴν Γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν αὐτὸς ἔπειτα τρεῖς υἱούς, τὸν Νηρέα, τὸν Θαύμαντα, καὶ τὸν Φόρκυνα, ἢ Φόρκον, καὶ δύω θυγατέρας, τὴν Κητὼ καὶ Εὐρυβίαν.

Πόντος Ἔυξεινος (Μαύρη θάλασσα), ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἀσίας θάλασσα.

Πόντος, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου, Κολχίδος, Καππαδοκίας, καὶ Γαλατίας κειμένη (Κάτοικ. Ποντικός).

Πόρος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Πόριος).

Πορφύριος, ὅστις καὶ Μάλχος Πορφύριος ὀνομάζεται, ἐγεννήθη εἰς τὴν Τύρον τῆς Συρίας, καὶ ἤκουσε κατ' ἀρχὰς τὸν Ὠριγένην· ἔπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ περιφήμου Λογγίνου τὴν Ῥητορικὴν, Γραμματικὴν καὶ Φιλοσοφίαν, εἰς τὰς ὁποίας καὶ μεγάλως εὐδοκίμησεν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀριερώθη ὅλος εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Πλωτίνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο πολὺ μέχρι τέλους, ἂν καὶ ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ἀπὸ τὰ δόγματα αὐτοῦ. Ἀπέθανε δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν Ῥώμην, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκέμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ποσείδιον. Ζ. Ἀφέται.

Ποσείδιον (Κάβο Σέρπα), ἀκρωτήριον, καὶ πόλις τῆς Ἠπείρου ὑπεράνω τοῦ Βουθρωτοῦ.

Ποσειδίππος, υἱὸς τοῦ Κυνίσκου, ἐκ Κασσάνδρας τῆς Μακεδονίας, Ποιητὴς τῆς Νέας Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ σῳζόμενα λείψανα εὑρίσκονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Ποσειδῶν (Neptunus), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, καὶ Θεὸς τῆς θαλάσσης. Ἐπειδὴ δὲ εὑρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Διὸς συνωμοσίαν, ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ περιφερόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατέτρεσε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθωτὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὅταν ἔκτιζε τὰ τείχη τῆς Τρωάδος. Ἐξιλεωθεὶς δ' ἔπειτα ὁ Ζεὺς, τὸν ἔλαβε πάλιν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν κατέστησεν εἰς τὴν προτέραν του τιμὴν καὶ ἀξίαν. Παρατέθεται δὲ ὁ Ποσειδῶν μὲ διάδημα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ μὲ τρίαιναν εἰς τὴν δεξιὰν του χεῖρα, καὶ καθήμενος εἰς ἅμαξαν κογχυλοειδῆ, συρομένην ὑπὸ θαλασσίων ἵππων καὶ δελφίνων, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας προπορευόμενοι οἱ Τρίτωνες, ἐμήνυον μὲ τὰς σάλπιγγάς των τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ.

Ποσειδώνεια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ

τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη καὶ ὁ Μὴν, καθ' ὃν ἐτελεῖτο, Ποσειδεών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Ποταμός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ποταμίος).

Ποτίδαια, ἡ μετέπειτα Κασσάνδρεια, πόλις τῆς Μακεδονίας παραθαλάσσιος, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου κειμένη, ἀποικία τῶν Κορινθίων. (Κάτοικ. Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς).

Ποτίολοι (*Pozzuolo*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Καμπανίαν κειμένη (Κάτοικ. Ποτιολεύς, καὶ Ποτιολήσιος).

Πούβλιος (Publius), Σύρος τὸ γένος, καὶ Μιμογράφος ἄριστος, ὅστις φερθεὶς δοῦλος εἰς τὴν Ῥώμην, ἠλευθερώθη μετ' ὀλίγον διὰ τῆς εὐτραπελίας καὶ τῶν μιμητικῶν του Ποιημάτων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ 1822, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Ποιητῶν.

Πραίνεστος, ἡ Πραινέστη (*Palestrina*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον (Κάτοικ. Πραινεστῖνος).

Πραξίλλα, Σικυωνία, Ποιήτρια Λυρική. Συνέγραψε Διθυράμβους καὶ Σκόλια, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα σῴζονται εἰς τὴν Συλλογὴν τοῦ Οὐρσίνου τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναικῶν.

Πρασιαί, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Πρασιεύς).

Πρίαμος (Priamus), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τῆς Στρυμοῦς, θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Τροίας. Φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, ἐφύλαξε μόνον τὸν Τιθωνὸν καὶ τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν Τελαμῶνα, βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Ἡ δὲ Ἡσιόνη ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα νὰ χαρισθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της Ποδάρκου, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε φονευθῇ. Ὁ Ἡρακλῆς συγκατένευσεν εἰς τὸ ζήτημά της, πλὴν ὡς αἰχμάλωτος ἔπρεπε πρῶτον νὰ πωληθῇ ὁ Ποδάρκης, καὶ οὕτως ἀφ' οὗ ἐπωλήθη, τὸν ἠγόρασεν αὐτὴ μὲ τὴν χρυσῆν της καλύπτραν, καὶ ἐκ τούτου ὠνομάσθη Πρίαμος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν ὁ Ἡρακλῆς, κατεθαφίσας τὸ τεῖχος τῆς Τρωάδος, ὁ Πρίαμος τὸ ἔκτισεν ἀκόμη ἰσχυρότερον· καὶ ἔπειτα λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἑκάβην, θυγατέρα τοῦ Κισσέως, Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἐγέννησε τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὸν Πολύδωρον, τὸν Ἕλενον, τὴν Πολυξένην, τὴν Κασσάνδραν, καὶ ἄλλους πολλοὺς υἱοὺς καὶ θυγατέρας ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων γυναικῶν. Βασιλεύσας δὲ εὐτυχῶς πολὺν καιρὸν, εἶδε τελευταῖον τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν τῆς πολυαρίθμου οἰκογενείας του, καὶ αὐτῆς τῆς περιφήμου πόλεως Τροίας, ἐξ αἰτίας τοῦ υἱοῦ του Πάριδος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Πρίαπος (Priapus), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ

Ἥρα διὰ τὸ πρὸς τὸν Διόνυσον μῖσος της, ἐφηλάφησε μὲ μαγευμένην χεῖρα τὴν κοιλίαν τῆς Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ γεννήσῃ, καὶ ἐκ τούτου ἐγεννήθη ὁ Πρίαπος πολλὰ κακόπλαστος καὶ κακόμορφος, μὲ γλῶσσαν καὶ κοιλίαν μεγάλην, καὶ μὲ αἰδοῖα μεγαλήτερα ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμα του. Ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Λάμψακον, καὶ ὅλαι αἱ Κυρίαι τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐπεθύμουν τὴν συναναστροφήν του, διὰ τὸ ὁποῖον φθονήσαντες οἱ ἄνδρες, τὸν ἐβίωξαν ἀπὸ τὴν χώραν των, καὶ ἐκ τούτου συνέβη εἰς αὐτοὺς μεγάλη ἀσθένεια εἰς τὰ αἰδοῖα των. Ὅθεν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακὸν, ἔπρεπε, κατὰ τὸν χρησμὸν, νὰ καλέσωσιν ὀπίσω τὸν Πρίαπον, καὶ ἀφ' οὗ κτίσωσι ναὸν, νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὸν θείκὰς τιμάς. Ἐσωμίζετο δὲ ὁ Πρίαπος ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ἀμπελώνων καὶ τῶν περιβολίων, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττε, καὶ τὰ ἔκαμνε νὰ καρποφορῶσιν.

Πριήνη (Σαμσὼν, ἢ Παλάτια), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰωνίαν, πατρὶς Βίαντος τοῦ σοφοῦ (Κάτοικ. Πριηνεύς).

Πρισκιανὸς (Priscianus), Καισαρεύς, Γραμματικὸς περίφημος, διδάξας πολὺν καιρὸν τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1820, 8, εἰς τόμους δύο, καὶ ἀλλαχοῦ.

Πρίσκος, Θρᾷξ, Ῥήτωρ καὶ Σοφιστὴς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάλθη καὶ πρέσβυς πρὸς τὸν Ἀττίλαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος.

Προβαλίνθιος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Προβαλίνθιος).

Πρόβος (Probus) Βαλέριος, ὁ ἐκ Βηρυτοῦ τῆς Φοινίκης, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται Διδασκαλίαι Γραμματικαὶ, ἐκδοθεῖσαι εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν.

Προῖτος (Proetus). Ζ. Βελλεροφόντης.

Πρόκλης (Procles). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Πρόκλος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἐνάρετος, καὶ Γραφεὺς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Συνέγραψε δὲ καὶ οὗτος ἰδιαιτέρως Ὁμιλίας καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1630, 4.

Πρόκλος, Κωνσταντινοπολίτης, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ, καὶ Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ὅστις καὶ Πρόκλος Λύκιος ὀνομάζεται, διὰ τὴν ἐκ τῆς Λυκίας καταγωγὴν τῶν γονέων του. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὰς πρώτας του σπουδὰς εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἤκουσε τὴν Ῥητορικὴν καὶ Γραμματικὴν, καὶ μάλιστα τὴν Χαλδαϊκὴν Θεολογίαν. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε τὸν τότε περίφημον Συριανὸν, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη εἰς τὴν φιλοσοφικὴν Καθέδραν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπονομάζεται καὶ Διάδοχος. Ὁ Πρόκλος οὗτος ἦτον μέγας ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὁ μαθητής του Μαρῖνος διηγεῖται πολλὰ μυθώδη πράγματα περὶ τῆς πολιτείας τούτου τοῦ Φιλοσόφου. Συνέγραψε δὲ πολλὰ καὶ παντοῖα Συγγράμματα, οἷον Γραμματικὰ, Φιλοσοφικὰ, Ὑπομνήματα, Ὕμνους, Ἐπιγράμματα καὶ ἄλλα, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις.

Πρόκνη (Procne). Ζ. Ἴτυς.

Προκόννησος (Μαρμαρᾶς), νῆσος τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Προποντίδα, ὀνομαστὴ διὰ τὰ λευκὰ καὶ ὡραῖα της μάρμαρα (Κάτοικ. Προκοννήσιος).

Προκόπιος, Γαζαῖος, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ Χριστιανὸς, ἀνὴρ πολυμαθὴς καὶ ἔμπειρος τῆς Θείας Γραφῆς. Συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τὴν Θείαν Γραφὴν, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται Α'. Σχόλια εἰς τὰ τῶν Βασιλειῶν καὶ Παραλειπομένων βιβλία, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1620, 4. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἡσαΐαν, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1580. Γ'. Ἐπιστολάς τινας, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Προκόπιος, ὁ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, ὅστις τὸν παρέδωκεν ὡς Σύμβουλον καὶ Μυστικὸν Γραφέα εἰς τὸν περίφημον Στρατηγόντου Βελισσάριον, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσε, συγγράψας ἔπειτα καὶ τοὺς πολέμους αὐτοῦ. Τέλος δὲ χειροτονηθεὶς Πολιτάρχης ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ ὕστερον ἀποβληθεὶς, πλεῖστα καὶ εἶπε, καὶ ἔγραψε κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Βελισσαρίου, καὶ μάλιστα κατὰ τῆς Βασιλίσσης Θεοδώρας. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἱστοριῶν βιβλία ὀκτώ. Β'. Περὶ τῶν κτισμάτων τοῦ Ἰουστινιανοῦ βιβλία ἓξ. Γ'. Ἀνέκδοτα, ἤτοι Ἱστορία Μυστικὴ, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις εἰς τὸ Σῶμα τῆς Βυζαντίδος, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Προκρούστης (Procrustes), ὁ Δαμάστης, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις διατρίβων εἰς τὰ πέριξ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐβασάνιζε μὲ τρόπον πολλὰ σκληρόν. Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ τοὺς ἐξάπλωνεν ἐπάνω εἰς σιδηροῦν κράββατον μετρίου μεγέθους, εἰμὲν ἦσαν τὰ μέλη αὐτῶν μακρύτερα, τὰ ἔκοπτεν, εἰδὲ κοντότερα, τὰ ἐτάνυεν ἕως νὰ ἔλθουν ἴσια ἴσια μὲ τὸν κράββατον ἐκεῖνον, καὶ οὕτω τοὺς ἐφόνευεν ἀπανθρώπως, μὲ πρόφασιν δικαιολογίας, ὀνομάζων τὸν κράββατόν του Μέτρον δικαιότατον. Ἀλλὰ πιάσας

αὐτὸν ὁ Θησεύς, καὶ μετρήσας εἰς τὸν ἴδιόν του κράββατον μὲ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐκεῖνος ἐμέτρα τοὺς ἄλλους, τὸν ἐρόνευσεν ἐλεεινῶς, εὑρὼν αὐτὸν ἄνισον.

Προμηθεὺς Δεσμώτης. Ζ. Αἰσχύλος.

Προμηθεὺς (Prometheus), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τῆς Θέμιδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως. Ἀφ' οὗ ὁ Ζεὺς ἔγεινε κυριάρχης τοῦ παντός, ἐνησχολήθη εἰς τὸ νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπον. Κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Διὸς ἔπλασε καὶ ὁ Προμηθεὺς μερικὰ ἀνθρώπινα εἰδωλα, καὶ διὰ νὰ τὰ ἐμψυχώσῃ, ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ ἡλίου. Ὁ δὲ Ζεὺς πειραχθεὶς εἰς τοῦτο, καὶ θέλων καὶ αὐτὸς νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Προμηθέα, ἐπρόσταξε τὸν Ἥφαιστον, καὶ κατεσκεύασε μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἰδόντες ἔπειτα οἱ Θεοὶ τόσον ὡραίαν, τὴν ἐφιλοδώρησαν πάντες, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ὠνομάσθη Πανδώρα. Μετὰ δὲ ταῦτα συνάξας ὁ Ζεὺς ὅλα τὰ κακά, τὰ ἔβαλεν εἰς ἓν κιβώτιον, καὶ κλεισμένον καλὰ, τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν Πανδώραν, διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν Προμηθέα. Ὁ δὲ Προμηθεὺς ἐννοήσας τὴν πονηρίαν τοῦ Διός, δὲν ἐδέχθη τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, παραγγείλας μάλιστα καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἐπιμηθέα νὰ μὴ δεχθῇ οὔτε τὴν Πανδώραν, οὔτε τὰ προσφερόμενα δῶρα της. Ἀλλ' ἐκεῖνος δεχθεὶς τὸ κιβώτιον, ἤνοιξεν αὐτὸ ὑπὸ ὀλεθρίου περιεργείας, καὶ οὕτω διεσκορπίσθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ὅλα τὰ κακά, πλὴν τῆς Ἐλπίδος, ἡ ὁποία ἔμεινε κολλημένη εἰς τὸ βάθος τοῦ κιβωτίου. Ἄλλοτε πάλιν εἰς μίαν εὐωχίαν τῶν Θεῶν σφάξας ὁ Προμηθεὺς βοῦν, τὸν διεμοίρασεν εἰς δύω μέρη, καὶ σκεπάσας τὰ μὲν κρέατα μὲ τὸ δέρμα, τὰ δὲ ὀστᾶ μὲ τὸ πάχος, εἶπε πρὸς τὸν Δία νὰ ἐκλέξῃ· ὁ δὲ Ζεὺς ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὸ πάχος, ἔλαβε τὰ ὀστᾶ. Δι' ὅλα δὲ ταῦτα πειραχθεὶς ἔτι περισσότερον ὁ Ζεὺς, ἐπρόσταξε τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἥφαιστον, ὁμοῦ μὲ τὴν Βίαν καὶ τὸ Κράτος νὰ δέσωσι τὸν Προμηθέα εἰς τὸ ὄρος τοῦ Καυκάσου, ὅπου διορίσθη καὶ ἕνας ἀετὸς νὰ τοῦ κατατρώγῃ τὸ ἧπαρ κολλημένος ἐπάνω του, τὸ ὁποῖον πάλιν ἀνεγεννᾶτο, πρὸς ἀκατάπαυστον τιμωρίαν του. Μετὰ δὲ πολλοὺς χρόνους διαβὰς ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἠλευθέρωσε τὸν Προμηθέα, φονεύσας ἐκεῖνον τὸν ἀετὸν, ἤ, κατ' ἄλλους, αὐτὸς ὁ Ζεὺς τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, μαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν δυστυχίαν, ἂν ἐλάμβανε τὴν Θέτιν διὰ γυναῖκα του, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Προπέρτιος (Propertius) Αὐρήλιος, Ἐλεγειακὸς Ποιητὴς ἐλαφυρώτατος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ὀμβρικὴν τῆς Ἰταλίας, ὅστις πολλὰ νέος ἀκόμη ἔχασε τοὺς γονεῖς του, καὶ μαζὴ μὲ αὐτοὺς πολὺ μέρος ἀπὸ τὴν περιουσίαν του. Ἀφ' οὗ δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔλαβε τὴν γνωριμίαν τοῦ Ὀβιδίου, τοῦ Τιβούλλου, καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπισήμων Ποιητῶν, καὶ προσέτι τὴν εὔνοιαν τοῦ Αὐγούστου διὰ τοῦ φιλομούσου Μαικήνα. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Ἐλεγειῶν βιβλία πέντε, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ., 1727, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Προποντὶς (Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ), ἡ μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου Θάλασσα.

Πρόσπαλτα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Προσπάλτιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Προσπαλτόθεν).

Πρόσπερος (Prosper) Τίρων, Γάλλος, Ἀκυιτανὸς, Ποιητὴς, Ῥήτωρ καὶ Μυστικὸς Γραμματεὺς τοῦ Λέοντος Πάπα Ῥώμης. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. κατὰ διαφόρους πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Προυδέντιος (Prudentius) Κλήμης, Ἱσπανὸς, πρῶτον Συνήγορος εἰς τὴν Ῥώμην, ἔπειτα Στρατιώτης, εἶτα Κριτὴς, καὶ τέλος Ποιητὴς, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἱεραὶ ὕλην περιέχοντα. Prudentii Aur. Clem. Opera omnia ἐξεδόθησαν ἐν Παρμᾳ, 1788, 4, εἰς τόμους δύω καὶ ἀλλαχοῦ.

Προῦσα, πόλις περίφημος τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Βιθυνίαν κειμένη (Κάτοικ. Προυσαεύς).

Πρύλις (Prylis), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἴσης, ὅστις ὡς Μάντις ἄριστος προεῖπεν, ὡς λέγουσιν, εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν κυρίευσιν τῆς Τρωάδος διὰ τοῦ Δουρείου Ἵππου.

Πρυτανεῖον, οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐτρέφοντο μὲ δημόσια ἔξοδα οἱ Πρυτάνεις, τουτέστιν οἱ Ἄρχοντες, ἢ οἱ Ἔφοροι ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν πεντακοσίων, καὶ προσέτι οἱ Πρέσβεις, καὶ τὰ τέκνα τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἐνδόξως ἀποθανόντων πολιτῶν, καὶ ὅσοι ἄλλοι μὲ ἔργον, ἢ καὶ μὲ λόγον εὐεργέτησαν τὴν πατρίδα των.

Πρυτανεῖον, ναὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐφυλάττετο τὸ ἄσβεστον πῦρ ἐπὶ λύχνου, ἢ ἐπὶ ἑστίας· καὶ κριτήριον αὐτόθι ὁμώνυμον, κρίνον περὶ φόνων.

Πρωτεσίλαος (Protesilaus), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, καὶ Βασιλεὺς τῆς ἐν Θετταλίᾳ Φυλάκης, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται Θετταλὸς νεανίσκος, καὶ Φυλάκιος. Ὡς Μνηστὴρ καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης ὑπῆγεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου του, καὶ πατήσας πρῶτος αὐτὸς τὴν ἐχθρικὴν γῆν, ἐφονεύθη, κατὰ τὸν χρησμὸν, ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Λαοδάμεια δὲ ἡ γυνή του μαθοῦσα τοῦτο, ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως ἀπὸ τὴν λύπην της.

Πρωτεύς (Proteus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σοφιστὴς Αἰγύπτιος, καὶ Μάντις πολλὰ ἔμπειρος, ὅστις διὰ νὰ μὴ δείξῃ τὴν τέχνην του, μετεβάλλετο εἰς διαφόρους μορφάς, οἷον εἰς ὕδωρ, εἰς πῦρ, εἰς δένδρα, εἰς θηρία, καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο αὐτὸς ἤθελεν. Ὅθεν διὰ νὰ ὠφεληθῇ τις ἀπ' αὐτόν, ἔπρεπε πρῶτον νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν δέσῃ σφικτά, ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον ἦτον δύσκολον νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, διὰ τὴν εἰρημένην μεταμόρφωσίν του. Ἐνομίζετο δὲ καὶ αὐτὸς Θεὸς τῆς Θαλάσσης, καὶ ἰδίως ἐπιστάτης τῆς Ἀμφιτρίτης, ἤτις τὸν εἶχε διωρισμένον νὰ φυλάττῃ τὰς Φώκας της.

Πτελέα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Πτελεάσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Πτελεάθεν).

Πτερέλαος (Pteralaus). Ζ. Ἀμφιτρύων.

Πτολεμαῖος, Γεωγράφος. Ζ. Κλαύδιος Πτολεμαῖος.

Πτολεμαῖος, ὁ ἐπονομαζόμενος Χῆνος, Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος. Συνέγραψε Περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα τεμάχια ἐφυλάχθησαν ὑπὸ τοῦ Φωτίου, καὶ ἰδίως ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γαλέου Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Συγγραφέων τῆς Ποιητικῆς Ἱστορίας.

Πτολεμαΐς, ἡ πρότερον Ἄκη (Ἄκρη), πόλις ὀχυρὰ τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Πτολεμαΐτης).

Πτωχοπρόδρομος. Ζ. Θεόδωρος Πτωχοπρόδρομος.

Πυανέψια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ὅταν ὑπέστρεψεν ὁ Θησεὺς ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰ πύανα, τουτέστιν ὄσπρια, ὅσα τοὺς εἶχον μείνει ἀπὸ τὸ ταξείδιον, τὰ ἔψησαν εἰς κοινὴν χύτραν, καὶ κοινῶς πάντες τὰ ἔφαγον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐώρταζον καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὁμοίαν ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως. Ὠνομάσθη δὲ καὶ ὁ Μὴν, καθ' ὃν ἐτελεῖτο αὕτη ἡ ἑορτὴ, Πυανεψιών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Πυγμὴ, εἶδος ἀγωνίσματος. Εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα κατ' ἀρχὰς οἱ Ἀθληταὶ ἐτύπτοντο ἁπλῶς μόνον μὲ τὴν πυγμὴν, ἤ, ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς, μὲ τοὺς γρόνθους· ἔπειτα ὅμως ἐτύλιγον τὴν πυγμὴν των μὲ δέρμα σκληρόν, καὶ ἐτύπτοντο ἀνελεῶς ὅπου ἔφθανον, ὥστε πολλάκις καὶ ἀπέθνησκον, ἢ ἔμενον ἀστερημένοι ὀφθαλμῶν, ὠτῶν, μύτης, καὶ τῶν τοιούτων. Ὅστις δὲ ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς ἀπέκαμνε, ἀνατείνας τὴν χεῖρα, ὡμολόγει τὴν ἧτταν του.

Πυθαγόρας, Φιλόσοφος περίφημος, υἱὸς Μνησάρχου τοῦ ἐμπόρου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σάμον, καὶ ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Φερεκύδην, καὶ ἄλλους. Οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τυραννίαν τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῆς πατρίδος του, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἰωνίαν πρὸς Θάλητα τὸν σοφὸν, διὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὑπῆγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐσπούδασε τὴν Γεωμετρίαν, Ἀστρονομίαν, καὶ πᾶσαν τὴν Αἰγυπτιακὴν Θεολογίαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ μὴν εὐδοκιμήσας, ἀνεχώρησε πάλιν, καὶ περιελθὼν πολὺ μέρος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλας τὰς Ἰωνικὰς νήσους, διέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐσύστησεν εἰς τὰ Κρότωνα τὴν περίφημον ἐκείνην Σχολὴν, ὅπου ἐδίδασκε πολυκρότως τὴν Φιλοσοφίαν, ἥτις καὶ Ἰταλικὴ, ἢ Πυθαγορικὴ ἐπωνομάσθη. Ἐκεῖ δὲ ἀπέκτησε πλῆθος μαθητῶν καὶ ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤκουον μὲ θαυμασμὸν, καὶ ἐσέβοντο τὰς διδασκαλίας του ὡς θείους χρησμούς, ἐπιλέγοντες συνεχῶς εἰς πᾶσαν ἀντίστασιν τὸ «Αὐτὸς ἔφα» ἤγουν ὁ διδάσκαλος τὸ εἶπεν. Ἡ διδασκαλία τοῦ Πυθαγόρου εἶναι γεμάτη ἀπὸ αλληγορίας, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του ἀπὸ πολλὰς καὶ γελοίας μυθολογίας. Νομίζεται δὲ πρῶτος εἰσηγητὴς τῆς Μετεμψυχώσεως, ἥτις, κατ' αὐτὸν, εἶχε διαφορετικὴν ἔννοιαν, παρὰ τὴν ὁποίαν ἔδωκαν εἰς αὐτὴν οἱ μεταγενέστεροι. Τὰ Συγγράμματα τοῦ μεγάλου τούτου Φιλοσόφου ἐχάθησαν ὅλα, καὶ σώζονται μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομά του Α'. Χρυσᾶ Ἔπη, ἐκδοθ. πολλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Δέσδρῃ, 1720, 8, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἱερὰ Ἀποφθέγματα, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρελλίου Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Γνωμικῶν, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ'. Ἐπιστολαὶ τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη εἶναι πρὸς Ἀναξιμένην· ἡ δὲ δευτέρα, πρὸς Ἱέρωνα, τὸν Βασιλέα τῶν Συρακουσῶν· καὶ ἡ τρίτη, πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν Τήλαυγον, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ὀρελλίου εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ἐπιστολῶν.

Πυθία (Pythia), ἡ Πυθωνὶς, Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος παρονομασθεῖσα, καθὼς καὶ αὐτὸς, Πύθιος, ἀπὸ τοῦ Πύθωνος δράκοντος, τὸν ὁποῖον βρέφος ὢν ἀκόμη, ἐφόνευσεν εἰς τοὺς Δελφούς. Ζ. Δελφοί.

Πύθια, ἢ Πυθικοὶ ἀγῶνες (Pythii Ludi), πανηγυρίζομενοι κατὰ τριετίαν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐφόνευσεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Πύθωνα δράκοντα, ἢ ὄφιν, καὶ ἐσύστησε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μαντεῖον. Εἰς τούτους τοὺς ἀγῶνας ἐγίνοντο γυμνάσεις καὶ τοῦ σώματος, καὶ τοῦ νοὸς, ἤγουν περὶ Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ τῆς λοιπῆς φιλολογικῆς ἐπιδείξεως. Ὁ δὲ νικητὴς ἐλάμβανε στέφανον ἐκ δάφνης.

Πυθόπολις, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βιθυνίαν, κτισθεῖσα διὰ προσταγῆς τοῦ Θησέως, κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὅστις ἔλεγεν, ὅτι ὅταν

αὐτὸς λυπηθῆ εἰς ξένην γῆν, νὰ κτίση ἐκεῖ πόλιν πρὸς παρηγορίαν του (Κάτοικ. Πυθοπολίτης).

Πύθων (Pytho, ἢ Python). Ζ. Ἀπόλλων.

Πυλάδης (Pylades). Ζ. Ὀρέστης.

Πύλαι. Ζ. Θερμοπύλαι.

Πύλαι (Ζαβιχὲ), μέρη στενὰ τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Κιλίκων καὶ Σύρων, πλησίον τῆς πόλεως Ἰσσοῦ.

Πύλος (Ἀβαρῖνοι, ἢ Ναβαρῖνοι), πόλις τῆς Πελοποννήσου παραθαλάσσιος, εἰς τὴν Μεσσηνίαν, πρὸς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.

Πύλος Τριφυλιακὸς, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα, πατρὶς τοῦ Νέστορος (Κάτοικ. Πύλιος).

Πυραμίδες Αἰγύπτου. Ζ. Μέμφις.

Πύργος Στρατῶνος. Ζ. Καισάρεια.

Πύρετος. Ζ. Ἱέρασσος.

Πυρηναῖα (Pyrenaei montes), ὄρη διαχωρίζοντα τὴν Ἱσπανίαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ἐκτεινόμενα δὶ ὅλης τῆς βορείου Ἱσπανίας ἕως εἰς τὴν Γαλλαικίαν.

Πυριφλεγέθων (Pyriphlegethon), ἢ Φλεγέθων, ποταμὸς τοῦ Ἅδου, χύνων χειμάρους ἀπὸ φλόγας, καὶ περικυκλόνων πανταχόθεν τὴν φυλακὴν τῶν κακοτρόπων.

Πυρόεις. Ζ. Ἥλιος.

Πυρομαντεία, μαντεία γινομένη διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκαίοντο τὰ θύματα.

Πύῤῥα (Pyrrha). Ζ. Δευκαλίων. — Ἀχιλλεύς.

Πύῤῥα (Ἀγκύστρι), ἀκρωτήριον τῆς Θετταλίας, πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου κειμένη.

Πύῤῥος (Pyrrhus), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Δηϊδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Λυκομήδους, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐλθὼν, κατὰ τὸν χρησμὸν, εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος πολλὰ νέος ἀκόμη (διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Νεοπτόλεμος ἐπωνομάσθη), καὶ ἐνδυθεὶς τὴν πατρικήν του πανοπλίαν ἔδειξε μεγάλα κατορθώματα, φονεύσας καὶ πολλοὺς ἐπισήμους Τρῶας. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Ἕλενον καὶ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ κατατρόπωσας ἐν παρόδῳ τὸν Ἄκαστον, Βασιλέα τῆς Ἰωλκοῦ, καὶ ἐχθρὸν τοῦ Πηλέως, ἔστησεν εἰς τὴν πόλιν Βουθρωτὸν τὸν θρόνον του, τὸν ὁποῖον ἔπειτα μετέφερεν ὁ Μέγας Πύῤῥος εἰς τὴν Ἀμβρακίαν. Τέλος δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, τὴν ὁποίαν εἶχε προτήτερα ὁ Ὀρέστης, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ρ Α

Ῥᾶ (Βόλγας) ποταμὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας.

Ῥάγα, ἢ Ἀρσακία, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Μηδίαν κειμένη

(Κάτοικ. Ῥάγιος, καὶ Ῥαγηνός).

Ῥαδάμανθυς (Rhadamanthys, ἢ Rhadamanthus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Εὐρώπης, ὅστις διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην, διωρίσθη μετὰ θάνατον κριτὴς εἰς τὸν Ἅδην, μετὰ Μίνωος καὶ Αἰακοῦ τῶν ἀδελφῶν του.

Ῥαιτία, ἐπαρχία τῆς Γερμανίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ Δανουβίου κειμένη, ἥτις περιεῖχε τὴν νῦν Σβαβίαν καὶ Βαυαρίαν.

Ῥάκιος. Ζ. Μαντώ.

Ῥαμνοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ῥαμνούσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Ῥαμνουτόθεν).

Ῥαβέννα, καὶ Ῥαβέννα (Ravenna), πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη (Κάτοικ. Ῥαβεννάτης, καὶ Ῥαβεννήσιος, τύπῳ Ῥωμαϊκῷ).

Ῥέα (Rhea, ἢ Cybele), θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Κρόνου, καὶ μήτηρ τοῦ Διὸς, τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἄλλων. Μ' ὅλον ὅτι ὁ Ζεὺς καταπολεμήσας τὸν πατέρα του Κρόνον, καὶ νικήσας αὐτὸν, τὸν ἀπεδίωξεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὡς εἶρηται ἐκεῖ, μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἠλάττωσε παντάπασι τὸ πρὸς τὴν μητέρα του σέβας, ἀλλ' συγνωμονῶν πρὸς αὐτὴν διὰ τὴν φιλαξίν τῆς ζωῆς του, τῆς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ζῇ ἐλευθέρως ὅπως θέλῃ. Αὐτὴ δὲ εὐχαριστημένη νὰ κατοικῇ εἰς τὰ ὄρη, διέβη μὲ τοὺς Κούρητας καὶ Κορύβαντας τοὺς Ἱερεῖς της εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ κατέστησε τὰ ὄργιά της περὶ τὸ ὄρος Κύβελα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Κυβέλη ἐπωνομάσθη. Εἰς τὰ γηρατεῖα της ὅμως ὑπέπεσεν ἡ Θεὰ αὐτὴ εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα, ἀγαπήσασα ὑπερβολικὰ τὸν Ἄττυν, ὅστις ἔχων κλίσιν εἰς ἄλλην, κατεφρόνει τοὺς ἔρωτάς της, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμωρήθη, ὡς εἴρηται ἐκεῖ: Ἀλλ' αὐτὴ μὴν ὑποφέρουσα μετὰ ταῦτα τὸν χωρισμὸν τοῦ Ἄττυος, ἔτρεχεν ἐφ' ἅρματος ὡς μαινομένη ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, τὸν Ἄττυν, τὸν Ἄττυν συνεχῶς κράζουσα. Παρίστανεται δὲ ἡ Ῥέα, καθημένη, φοροῦσα εἰς τὴν κεφαλήν της μίτραν πυργωτὴν, καὶ εἰς τὰς χεῖρας της βαστάζουσα δίσκον, ἢ τύμπανον.

Ῥεάτον (Rieti), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη (Κάτοικ. Ῥεατινός).

Ῥήγιον, ἢ Ῥήγιον Λέπιδον (Regio), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη (Κάτοικ. Ῥηγῖνος).

Ῥήνη, ἢ Ῥήνεια, καὶ Ὀρτυγία ἡ αὐτὴ, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πλησίον τῆς Δήλου (Κάτοικ. Ῥήνιος).

Ῥῆσος (Rhesus). Ζ. Εὐριπίδης. — Διομήδης.

Ῥιανός, Κρὴς, Βηναῖος, Ἱστορικὸς, Ποιητὴς, καὶ Γραμματικὸς περίφημος, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια σῳζονται ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρουγκίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ῥίον, ἡ Δρέπανον (Καστέλλι τῆς Πάτρας), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, πρὸς τὸ Ἀντίῤῥιον ἐκνεῦον.

Ῥιπαῖα, ὄρη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ῥοδόπη (Ἀργένταρο), ὄρος τῆς Θρᾴκης, ἀπὸ τοῦ Ἔβρου μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐκτεινόμενον.

Ῥόδος, νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπέναντι τῆς Καρίας κειμένη (Κάτοικ. Ῥόδιος). Εἰς τὸν λιμένα ταύτης τῆς πόλεως ἵστατο ποτὲ ὁ περίφημος Κολοσσός, τουτέστιν ἐν χαλκοῦν ἄγαλμα, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Χάρητος, ἢ Λάχητος τοῦ Λινδίου, εἰς τιμὴν ταῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Ἡλίου, τὸ ὁποῖον ἦτον τόσον ὑψηλόν, ὥστε ἠδύναντο νὰ περῶσι διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ καὶ πλοῖα ἱκανοῦ μεγέθους μὲ ἀνοικτὰ τὰ ἱστία. Τοῦτο τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λοιπὴν μεγαλοπρέπειαν ἐξέπληξε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων τοῦ Κόσμου, κατεσκευάσθη διακόσια ὀγδοήκοντα ὀκτὼ ἔτη πρὸ Χριστοῦ, καὶ μετὰ πεντήκοντα ἓξ ἀπὸ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ, ἔπεσεν ἀπὸ ἕνα μέγαν σεισμόν, καὶ πλέον δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ ἀνεγερθῇ, ἀλλ' ἔκειτο κατὰ γῆς, θέαμα ἐλεεινὸν εἰς τοὺς ὁρῶντας. Κατὰ δὲ τὸ 672 ἔτος μετὰ Χριστὸν κυριεύσας τὴν νῆσον ταύτην Μαβίας ὁ Σαρακηνός, τὸν ἐπώλησεν εἰς ἔμπορόν τινα Ἑβραῖον ἐκ τῆς Συρίας, ὅστις κόψας αὐτὸν εἰς λεπτὰ κομμάτια, τὸν μετεκόμισεν εἰς τὴν πατρίδα του ἐπάνω εἰς ἐννεακοσίας καμήλους.

Ῥουβίκων (*Pisatello*, ἢ *Fiumicino*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικὴν, καὶ εἰς τὴν ἐντὸς τῶν Ἄλπεων χώραν ῥέων.

Ῥοῦβων, ἢ Ῥοῦδων (Μέμελ), ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ῥουτίλιος (Rutilius), Λοῦπος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Ῥήτωρ, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθέντα εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Ῥουφῖνος (Rufinus), Ἰταλὸς, καὶ Πρεσβύτερος τῆς Ἀκυληΐας, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θείου Ἱερωνύμου, τοῦ ὁποίου ἐχρημάτισε φίλος ἄκρος, καὶ μετὰ ταῦτα ἀντίζηλος, διὰ τὰς τοῦ Ὠριγένους φρενοβλαβίας, καθὼς φαίνεται εἰς τὰς ἀνταποκριτικὰς αὐτῶν Ἐπιστολάς. Ὁ Ῥουφῖνος ἦτον εἰδήμων ὄχι μόνον τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετέφρασεν εἰς τὸ Λατινικὸν τὸν Φλάβιον Ἰώσηππον· τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ Εὐσεβίου μετὰ Προσθήκης· δέκα λόγους Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, καὶ ὀκτὼ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Εἰς δὲ τὸ Λατινικὸν συνέγραψε βίους τῶν ἐν Ἐρήμῳ Πατέρων, Ἐκθεσιν τῆς Πίστεως,

καὶ Ἐπιστολάς τινας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1580, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ῥοῦφος, Ἐφέσιος, Ἰατρὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων βιβλία τρία. Β'. Περὶ τῶν παθῶν τῶν νεφρῶν καὶ τῶν κύστεων βιβλίον ἓν (ἐλλιπές). Γ'. Περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν ἀποσπασμάτιον (ἐλλιπές), ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1554, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Ῥυνδακὸς (Μιχαλίτσι), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βιθυνίαν.

Ῥωμαϊκὸν ἔτος. Ζ. Μῆνες Ῥωμαίων.

Ῥώμη (Roma), ἡ περιφημοτάτη καὶ λαμπροτάτη πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου τὸ πρῶτον κτισθεῖσα, καὶ ἡ μητρόπολις μετὰ ταῦτα ὅλου τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου χρηματίσασα (Κάτοικ. Ῥωμαῖος).

Ῥωμύλος καὶ Ῥῶμος (Romulus καὶ Remus), ἀδελφοὶ δίδυμοι, τῶν ὁποίων ἡ γέννησις καὶ ἀνατροφὴ ἐστάθησαν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Πρόκας ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀλβανῶν ἐγέννησε δύω υἱοὺς, τὸν Νομήτορα καὶ τὸν Ἀμούλιον. Ὁ Νομήτωρ ὡς πρωτότοκος διεδέχθη ἀποθανόντα τὸν πατέρα του· ἀλλ' ὁ Ἀμούλιος ἐκδιώξας αὐτὸν τοῦ θρόνου, ἥρπασε τὴν βασιλείαν, καὶ διὰ περισσοτέραν του ἀσφάλειαν, ἔκαμε καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ῥέαν Συλβίαν ἱέρισσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἑστίας, ὅπου ἦτον εἰς χρέος νὰ ζῇ βίον καθαρὸν καὶ ἄμεμπτον. Ἐκεῖ δὲ διατρίβουσα ἡ Σύλβία, ἐγέννησε δύω δίδυμα, ὡς μὲν αὐτὴ ἔλεγεν, ἐκ τῆς μίξεως τοῦ Ἄρεως, ὡς δ' εἶναι πιθανὸν, ὑπό τινος ὑπουργοῦ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὸ ὁποῖον ὀργισθεὶς ὁ Ἀμούλιος, αὐτὴν μὲν ἀμέσως ἔβαλεν εἰς φυλακὴν, τὰ δὲ βρέφη ἐπρόσταξε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τὰ ῥίψῃ εἰς τὸν Τίβερην ποταμόν. Ὁ δὲ ὑπηρέτης λαβὼν αὐτὰ, τὰ ἀφῆκεν εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ὅστις τότε κατὰ περίστασιν ἦτον ἐκχειλισμένος, καὶ ἀνεχώρησεν εἰπὼν εἰς τὸν Ἀμούλιον, ὅτι ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν τὴν προσταγήν του. Μία λύκαινα, καθὼς ἐλέγετο, ἀκούσασα τὰ κλαυθμηρίσματα αὐτῶν, ἐσύγχυζε διὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἐθήλαζεν, ἕως ὅτου παρατηρήσας τὸ πρᾶγμα Φαυστύλος ὁ βασιλικὸς ποιμὴν, τὰ ἔλαβεν ἐκεῖθεν, καὶ φέρων τὰ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἄκκαν Λαυρεντίαν τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία καὶ τὰ ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς ὡς ἴδιά της τέκνα. Ἀφ' οὗ δὲ ηὐξήθησαν οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ Φαυστύλου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄκκας Λαυρεντίας, κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρχισαν νὰ γυμνάζωσι τὰς δυνάμεις των, συμπαίζοντες μετὰ τῶν συνηλίκων αὐτῶν παιδῶν· ἔπειτα δὲ, νὰ κυνηγῶσιν εἰς τὰ δάση, καὶ τελευταῖον, νὰ φυλάττωσι τὰ

ποίμνια, διώκοντες ἀπ' αὐτά τοὺς λῃστὰς καὶ κακούργους ἀνθρώπους. Διὰ τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς ἐπιβουλεύωνται, καὶ λαβόντες δὲ ἐνέδρας τὸν Ῥῶμον, τὸν ἔφερον πρὸς τὸν Ἀμούλιον, κατηγοροῦντες αὐτὸν, ὡς βλάπτοντα συνεχῶς τὰ ποίμνια τοῦ Νομήτορος. Τότε ὁ Φαυστύλος ὡμολόγησεν ὑπ' ἀνάγκης πρὸς τὸν Ῥωμύλον τὴν γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς μητρός του, καὶ ἐκ τούτου ὁπλισθεὶς αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ποιμένων, ὥρμησεν εἰς τὴν Ἄλβαν, καὶ φονεύσας τὸν Ἀμούλιον, ἠλευθέρωσε τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἀπεκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νομήτορα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἀπεφάσισαν καὶ αὐτοὶ νὰ κτίσωσι πόλιν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον ἐκτραφῆ καὶ ἀνατραφῆ· ἀλλ' ἠρίδη μεταξὺ αὐτῶν φιλονεικία περὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, καὶ διὰ νὰ παύσῃ ἡ λογομαχία των, ἀπεφάσισαν νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς οἰωνισμούς. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκάθησαν κατὰ μέρος καὶ οἱ δύω, παρετήρουν τὰ πτηνά, καὶ πρῶτος ὁ Ῥῶμος εἶδεν ἓξ γύπας ἱπταμένους, ὁ δὲ Ῥωμύλος, μ' ὅλον ὅτι ὕστερος, εἶδε δώδεκα, καὶ ἐκ τούτου φανεὶς νικητὴς αὐτὸς, ἔκτισε τὴν πόλιν εἰς τὸ μέρος, ὅπου κεῖται τὴν σήμερον, ὀνομάσας αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Ῥώμην. Θέλων δὲ νὰ ἀσφαλίσῃ αὐτὴν πρῶτον μὲ νόμους, παρὰ μὲ τείχη, ἐχάραξε μικρὸν διώρυχα,

καὶ ἐπρόσταξε νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸν περάσῃ χωρὶς τὴν ἄδειάν του. Ἀλλ' ὁ Ῥῶμος, ὡς νὰ ἤθελε νὰ περιπαίξῃ τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν προσταγὴν, τὸν ἐπέδησεν αὐθαδῶς, καὶ ἐκ τούτου ὀργισθεὶς ὁ Ῥωμύλος, τὸν ἐφόνευσεν ἀμέσως, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς μόνος κυριάρχης τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ τῶν ὀλίγων ὑπηκόων, οἵτινες ἦσαν ὅλοι ἄνθρωποι κακοῦργοι, φονεῖς, λῃταὶ καὶ ἐπαναστάται, καταφυγόντες ἐκεῖ ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ὡς εἰς ἀσυλὲς καταφύγιον. Μετὰ δὲ ταῦτα μὴν ἔχοντες γυναῖκας αὐτὸς καὶ οἱ ὑπήκοοί του, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὰ πλησιόχωρα μέρη, ζητοῦντες ἀπὸ τοὺς Σαβίνους μάλιστα νόμιμον γάμον, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἐδέχθησαν τὴν πρεσβείαν των, μάλιστα δὲ καὶ τοὺς ἐπερίπαιξαν, εἰπόντες πρὸς αὐτούς, ὅτι ἔπρεπε νὰ κτίσωσιν ἄσυλον καὶ διὰ τὰς γυναῖκας, ἐννοοῦντες μὲ τοῦτο τὴν πολιτείαν αὐτῶν. Ὁ δὲ Ῥωμύλος ἀκούσας ταύτην τῶν Σαβίνων τὴν ἀπόκρισιν, ἐλυπήθη μεγάλως, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του ἐμηχανεύθη τοιοῦτόν τί. Συστήσας λαμπρὰν πανήγυριν καὶ ἀγῶνας γυμνικούς, ἐπροσκάλεσε διὰ τοῦ κήρυκος εἰς τὴν θεωρίαν αὐτῶν καὶ ὅλους τοὺς πλησιοχώρους λαούς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἦλθον μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. Ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὰ θεάματα ἐκεῖνα, ὥρμησαν αὐτοὶ ἐκ συνθήμα-

τος, καὶ ἁρπάσαντες τὰς παρθένους αὐτῶν, κατεδίωξαν τοὺς ἄνδρας μὲ τὰ ὅπλα, οἱ ὁποῖοι καὶ μετὰ πολλὰς ἀντιστάσεις καὶ μάχας, στρατηγοῦντος μεταξὺ αὐτῶν τοῦ γενναίου Τατίου, ἐνικήθησαν, καὶ τελευταῖον ἐφιλιώθησαν διὰ τῆς ἐπιμόνου δεήσεως καὶ μεσιτείας αὐτῶν τῶν ἡρπασμένων γυναικῶν, καὶ ἐδέχθησαν εἰς τὴν πόλιν μὲ συμφωνίαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τὸ ἑξῆς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη κατὰ διαδοχήν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Ῥωμύλος θέλων νὰ διατάξῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως, διῄρεσε κατὰ πρῶτον τὴν γῆν εἰς μέρη τρία, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς Θεούς, τὸ δὲ δεύτερον τὸ διώρισε διὰ τὰ δημόσια ἔξοδα, καὶ τὸ τρίτον τὸ ἄφῆκεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Διῄρεσεν ὁμοίως καὶ τοὺς πολίτας εἰς τάξεις τρεῖς, εἰς Πατρικίους, Εὐγενεῖς, καὶ Δημοτικούς, καὶ ἐκλέξας μεταξὺ αὐτῶν ἑκατὸν τοὺς πλέον ἐπισήμους καὶ συνετοὺς, τοὺς διώρισεν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐκ τῆς γεροντικῆς των ἡλικίας, ὠνομάσθησαν Σενάτωρες (Senatores), ἤτοι Γερουσιασταί, ἀπὸ τοῦ Σένεξ (Senex) Λατινικοῦ ὀνόματος, σημαίνοντος τὸν Γέροντα. Διατάξας λοιπὸν ὁ Ῥωμύλος αὐτὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀποβλέποντα τὴν εὐταξίαν τῆς πόλεως, καὶ τοῦ ὑπηκόου του τὴν εὐτυχίαν, ὑπῆγε μίαν ἡμέραν εἰς ἀναθεώρησιν τοῦ στρατεύματός του περὶ τὸ Αἰγὸς ἕλος, καὶ ἐκεῖ ἔξαφνα ἔγεινεν ἄφαντος, κατά τινας μὲν καταφλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμπεσόντος κεραυνοῦ διὰ τὴν συμβᾶσαν τότε μεγάλην ταραχὴν καὶ ἀνεμοζάλην, κατ' ἄλλους δὲ, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Γερουσιαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν πρὸ πολλοῦ νὰ δυσαρεστῶνται εἰς τὸν αὐστηρὸν καὶ τυραννικὸν αὐτοῦ τρόπον τοῦ διοικεῖν. Θέλοντες δὲ οὗτοι καὶ νὰ δικαιωθῶσι πρὸς τὸν λαὸν, ἐκήρυξαν, ὅτι ὁ Ῥωμύλος ἡρπάγη σύσσωμος εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ συγκατηριθμήθη εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν Θεῶν, τῶν ὁποίων τοὺς λόγους ἐπιβεβαιῶν μεθ' ὅρκου Πρόκλος τις, ἀνὴρ ἐπίσημος μεταξὺ αὐτῶν, καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ῥωμύλου, ἔλεγεν, ὅτι τῷ ὄντι ὁ Ῥωμύλος ἐφάνη εἰς αὐτὸν καθ' ὁδὸν μὲ λαμπροτέραν ἰδέαν τοῦ προσώπου, καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀνάστημα, καὶ τῷ εἶπε νὰ μὴν ἐξετάζωσι πλεόν περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ τὸν τιμῶσιν ὡς Θεὸν Κυῖρῖνον (Quirinum), τουτέστι λογχοφόρον, ἢ πολεμικὸν κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Σαβίνων. Τοιαύτη ἐστάθη ἡ γέννησις, ἡ ἀνατροφὴ καὶ τὸ τέλος κτίτορος μιᾶς πόλεως, εἰς τῆς ὁποίας τὰ νεύματα ἔπρεπε μετὰ ταῦτα νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα ὅλος ὁ Παλαιὸς Κόσμος.

ΣΑ

Σαβίνη, ἡ Σαβινία (*Sabina*, ἡ, *Stato della Chiesa*), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν σημερινὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, ἔχουσα πρὸς Δυσμὰς τὴν Τυρρηνίαν· πρὸς Μεσημβρίαν, τὸ Λάτιον· πρὸς Ἀνατολὰς τὴν Πικεντίαν, καὶ πρὸς Βορρᾶν, τὴν Ὀμβρικήν (Κάτοικ. Σαβῖνος).

Σαβράτα (Σάβρατ), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων κειμένη.

Σαγγάριος (Ἀδάλα), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Βιθυνίαν.

Σαγοῦντος (*Murviedro*), πόλις τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν Ταρρακωνησίαν (Κάτοικ. Σαγουντηνός).

Σαγχωνιάθων, Αἰγύπτιος, ἢ Τύριος, ἔζη, κατά τινας, ἐπὶ Σεμιράμιδος, καὶ συνέγραψεν εἰς Φοινικὴν διάλεκτον Ἱστορίαν περὶ ἀρχαιότητος τῶν Φοινίκων, ἥτις ἐξελληνίσθη ἔπειτα ὑπό τινος Φίλωνος Βυβλίου, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κουμβερχάμβου ἐν Λονδ., 1720, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Σάϊς, πόλις παραθαλασσία τῆς κάτω Αἰγύπτου (Κάτοικ. Σάϊος).

Σάκαι (Κυνεζικοὶ Τάταροι), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Σαλαμὶς (Κολοῦρι), μία ἀπὸ τὰς πέριξ τῆς Ἀττικῆς νήσους, ὀνομαστὴ εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τὴν φθορὰν τοῦ Βαρβαρικοῦ στόλου· καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Ἀμπελάκι). (Κάτοικ. Σαλαμίνιος).

Σαλαμὶς, ἡ μετέπειτα Κωνσταντία, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Σαλαμίνιος).

Σαλβιανὸς (Salvianus), Γάλλος, Ἐπίσκοπος τῆς Μασσαλίας, ἢ, κατ' ἄλλους, Πρεσβύτερος αὐτῆς. Συνέγραψε Α'. Περὶ Προνοίας βιβλία ἑπτά. Β'. Κατὰ Φιλαρχυρίας. Γ'. Ἐπιστολάς τινας, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1734, 12, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σαλεντίνη, ἡ Μεσσαπία (Κάτοικ. Σαλεντηνός). Ζ. Μεσσαπία.

Σάλερνον (*Salerno*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Πικεντίαν κειμένη.

Σαλλούστιος, Φιλόσοφος Πλατωνικός. Συνέγραψε Περὶ Θεῶν καὶ Κόσμου βιβλίον, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Τυγουρίῳ, 1821, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σαλλούστιος Γάϊος Κρίσπος (Sallustius C. Crispus), ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἀμίτερνον, πόλιν τῆς Σαβίνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μεταβὰς εἰς τὴν Ῥώμην, ἐτιμήθη μὲ διάφορα πολιτικὰ ἀξιώματα. Ἀλλ' ἔπειτα παραιτηθεὶς ἀπὸ αὐτά, ἤρχισε νὰ συγγράφῃ ἱστορίας, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ θαυμασίως εὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπηνέθη μεγάλως καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ καιροῦ του, πρῶτος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας ὀνομασθεὶς ἀπὸ τὸν Μαρτιάλιον, καὶ Ῥωμαῖος Θουκυδίδης ἀπὸ ἄλλους, διὰ τὸ συνεπτυγμένον βέβαια καὶ ἐμβριθὲς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ μέρη σκοτεινὸν καὶ δυσνόητον ὕφος του. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται δύω βιβλία, τὸ πρῶτον Περὶ τῆς συνομωσίας τοῦ Κατιλίνα (De Conjuratione Catilinae) ἐπιγραφόμενον, καὶ τὸ δεύτερον Περὶ τοῦ Ἰουγουρθικοῦ πολέμου (De bello Jugurthino), καί τινα λείψανα ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας του, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1742, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων τοῦ Αὐερκαμπίου.

Σαλμακὶς (Salmacis). Ζ. Ἑρμαφρόδιτος.

Σαλμαντικὴ (*Salamanca*), πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Λυσιτανίαν κειμένη.

Σαλμυδησσὸς (Σταγνιάρα), πόλις Ἑλληνὶς, ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη (Κάτοικ. Σαλμυδησσηνός).

Σαλμωνεὺς (Salmoneus), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης. Οὗτος καταπολεμήσας τὸν Αἰτωλὸν, Βασιλέα τῆς Ἤλιδος, ἐκυρίευσεν αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν, καὶ γενόμενος ἐκ τούτου ἰσχυρὸς, ἔφθασεν εἰς τόσην ὕπαρσιν, ὥστε παρωμοίαζε τὸν ἑαυτόν του μὲ τὸν Δία. Κατασκευάσας λοιπὸν χαλκίνην τινὰ γέφυραν, καὶ τρέχων

ἐπάνω αὐτῆς μὲ ἅμαξαν, ἔκαμνε κρότον, ὅμοιον μὲ τὴν βροντὴν· ῥίπτων δὲ καὶ εἰς τὸν ἀέρα λαμπάδας ἀναμμένας, ἔλεγεν, ὅτι ἦσαν ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, ὅμοιαι μὲ τὰς τοῦ οὐρανίου Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς μισήσας τὴν τοιαύτην του ἀσέβειαν, τὸν ἐκεραύνωσε, καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸν Τάρταρον, νὰ κεῖται ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς, καὶ νὰ βλέπῃ ἔντρομος τὸν κατερχόμενον ἐπ' αὐτὸν κεραυνόν.

Σάλων, ἡ Σαλῶναι (*Castello di Clissa*), πόλις τῆς Δαλματίας παραθαλάσσιος (Κάτοικ. Σαλωνεύς).

Σαμάρεια, ἡ μετέπειτα Σεβαστὴ, χώρα καὶ πόλις τῆς Παλαιστίνης (Κάτοικ. Σαμαρείτης). Ζ. Ἰουδαία.

Σαμαχωνῖτις, λίμνη τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ νότιον αὐτῆς κειμένη.

Σαμμονικὸς (Sammonicus) Σερῆνος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καρακάλλα, διὰ προσταγῆς τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη ἐπὶ τῆς τραπέζης συνδειπνῶν μετ' αὐτοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Ἰατρικὸν Ποιημάτιον, ἐδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1785, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σάμνιον (*Abruzzo*), πόλις τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο Σαμνῖται, καὶ Σαυνῖται. Ζ. Σαυνῖτις.

Σαμοθρᾴκη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Θρᾴκης (Κάτοικ. Σαμοθρᾷξ).

Σάμος. Ζ. Κεφαληνία.

Σάμος, νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Ἐφέσου, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Σάμιος).

Σαμόσατα (Σκεμψάτ), πόλις τῆς Συρίας εἰς τὴν Κομμαγηνὴν, πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ (Κάτοικ. Σαμοσατεύς).

Σαμώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης, πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς κείμενον.

Σαοκόρας (Βάδι ἀλ Σεβαία), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν.

Σαπφὼ, Μιτυληναία, Ποιήτρια Λυρική, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου, καὶ τῆς Κλεΐδος, ἢ Κλοΐδος, καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀλκαίου, ἡ ὁποία τόσον εὐδοκίμησεν εἰς τὴν Ποίησιν, ὥστε καὶ δεκάτη Μοῦσα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπωνομάσθη. Ἀφ' οὗ ὅμως ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἡ καλή μας Σαπφὼ ἐδόθη εἰς μίαν ἀπόλυτον ἀσωτίαν, ἡ ὁποία τῆς ἐπροξένησε καὶ τὸν ἐλεεινὸν θάνατον τοῦ πνιγμοῦ. Διότι αὐτὴ ἀγαπήσασα ὑπερβολικῶς Φάωνα τινὰ Λέσβιον, ἢ, κατ' ἄλλους, Χῖον, τὸν ηκολούθησεν εἰς τὴν Σικελίαν, φεύγοντα τὸν ἔρωτα καὶ τὰ θέλγητρά της, καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν καταπείσῃ, ἐκρημνίσθη, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν ἀπηλπισμένων, ἀπὸ τοῦ Λευκάτα ἀκρωτηρίου τῆς νήσου Λευκάδος. Ἐκ τῶν πολλῶν Ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς σώζονται ἀκόμη δύω Ὠδαὶ, τρία Ἐπιγράμματα, καὶ τινα ἄλλα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βολφίου Συλλογὴν τῶν ἐννέα ἐνδόξων Γυναικῶν.

Σάρδεις (Σάρδ), ἡ μητρόπολις τῆς Λυδίας, καὶ καθέδρα τοῦ Κροίσου, καὶ ἄλλων Βασιλέων (Κάτοικ. Σαρδιανός).

Σαρδική, ἡ μετέπειτα Οὐλπία (Σόφια, ἢ Σοφία), πόλις μεσόγειος τῆς κάτω Μοισίας.

Σαρδὼ, καὶ Σαρδὼν, Κοιν. Σαρδινία (*Sardegna*), νῆσος τῆς Ἰταλίας, ἡ μεγίστη μετὰ τὴν Σικελίαν, πρὸς τὸ θυτικοβόρειον αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Σάρδος). Ἡ δὲ Παροιμία «Σαρδώνιος γέλως» κατά τινας μὲν ἐρρέθη ἀπὸ τὴν συνήθειαν τῶν ἐγκατοίκων τοῦ νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὸν Κρόνον τοὺς γέροντας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι, μ' ὅλον ὅτι ὑπήγαινον ἄκοντες εἰς αὐτὴν τὴν ἀπάνθρωπον θυσίαν, μ' ὅλον τοῦτο ἐφαίνοντο, ὅτι ἔχαιρον καὶ ἐγέλων, κρίνοντες τάχα ἄτοπον πρᾶγμα νὰ λυπῶνται διὰ τὸν θάνατον εἰς τοιαύτην ὄντες ηλικίαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τὸ ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ φυόμενον πικρότατον καὶ πολλὰ φαρμακερὸν Σαρδώνιον λεγόμενον φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅσοι, κατὰ δυστυχίαν, ἔτρωγον, ἀπέθνησκον μὲ σπασμοὺς, καὶ μὲ πρόσωπον τρόπον τινὰ ἐπιμειδιῶντος, συστελλομένων κατ' ὀλίγον τῶν νεύρων τοῦ σώματος, ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐτοῦ δριμύτητα. Σημαίνει δὲ ἡ Παροιμία γέλωτα πικρὸν, πλαστὸν καὶ προσποιημένον, ἢ γέλωτα ἀνθρώπου ὠργισμένου καὶ χαιρεκάκου.

Σαρματία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης (Κάτοικ. Σαρμάτης). Καὶ ἡ μὲν Ἀσιανὴ Σαρματία ἐχωρίζετο ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴν διὰ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης· ἡ δὲ Εὐρωπαϊκὴ περιελάμβανε κατὰ πλατυτέραν ἔκτασιν τὴν σημερινὴν Γαλλικίαν, Προυσίαν, καὶ Ῥωσσίαν.

Σάρος, ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Καππαδοκίαν.

Σαρπηδόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Θράκης, πρὸς τὴν ἄκραν τῆς Χερσονήσου.

Σάρσινα (*Sarsina*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ὀμβρικὴν κειμένη.

Σαρωνικὸς κόλπος (Κόρφος τῆς Αἰγίνης), ἡ μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Ἀττικῆς θάλασσα, τελευτῶσα εἰς τὸν λιμένα τῶν Κεγχρεῶν.

Σάτυροι (Satyri), υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἰφθίμης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Νύμφης Νικαίας. Ἦσαν δὲ οἱ Σάτυροι ἀνθρωπόμορφα ζῶα, μὲ σῶμα μὲν καὶ κεφαλὴν ἀνθρώπου, μὲ πρόσωπον μικρὸν καὶ πυροειδὲς, μὲ ὦτα μεγάλα καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντα, μὲ οὐρὰν καὶ πόδας αἰγός, μαλλιαροὶ καὶ ἀσελγέστατοι· ἐνομίζοντο μ' ὅλον τοῦτο ἡμίθεοι, καὶ ἦσαν ὀπαδοὶ τοῦ Βάκχου εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Σιληνὸν, ἢ Σειληνὸν κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζόμενον. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὅλοι οἱ Σάτυροι ὅταν ἐγήρασκον ὠνομάζοντο Σιληνοὶ, καὶ ἄλλοι πάλιν, ὅτι οἱ Σιληνοὶ ἦσαν διάφοροι τῶν Σατύρων, καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Σιληνὸν, υἱὸν τοῦ Πανὸς, καὶ Βασιλέα τῆς Λιβύας, ὅστις σοφὸς τις ὤν, ἐχρημάτισε παιδαγωγὸς τοῦ Βάκχου, καὶ ὀπαδὸς αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του.

Σαυνῖτες, ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάζοντο Σαυνῖται καὶ Σαμνῖται.

Σεβαστὴ, Ζ. Κάβειρα. — Σαμάρεια.

Σεβαστούπολις, ἡ πρότερον Διοσκουριὰς, πόλις τῆς Κολχίδος, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Σεβαστοπολίτης).

Σεβηριανὸς (Severianus) Ἰούλιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται Περὶ τέχνης Ῥητορικῆς βιβλίον, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ῥητόρων.

Σεβηριανὸς, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Γαβαλλης, ὅστις φλογὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀπέκτησε τὴν φιλίαν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ἀλλ' ὕστερον ἐκωθεὶς μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χρυσοστόμου, τὸν κατεπολέμησε καὶ αὐτός. Σώζονται καὶ τούτου Ὁμιλίαι τινὲς συνεκδοθεῖσαι μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Χρυσοστόμου.

Σεβῆρος, Ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεύς, τοῦ ὁποίου σώζονται Ἠθοποιΐαι, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1773, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σεγούσιον (*Susa*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν κειμένη.

Σεδούλιος (Sedulius) Καίλιος, Σκώττος τὸ γένος, Ἱερεύς, καὶ μετὰ ταῦτα Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Ἱσπανίαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ποίημα Πασχάλιον, διαλαμβάνον περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· Β'. Παραβολὴ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης. Γ'. Ὕμνοι, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἐν Ῥώμῃ, 1794, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων.

Σειληνός. Ζ. Σάτυροι.

Σειρῆνες, Θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης, ἔχουσαι τὸ μὲν ἥμισυ σῶμα τῶν ὡραιοτάτης παρθένου, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ, ὀρνέου πτερωτοῦ. Λύται φιλονεικήσασαι μετὰ τῶν Μουσῶν περὶ μουσικῆς τέχνης (Ζ. Ἄπτερα), καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν, ἔπεσον ἀπὸ τὴν λύπην των εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μετερέρθησαν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου καθήμεναι παρὰ τὸν Σικελικὸν κόλπον, εἴλκυον μὲ τὴν τερπνὴν μελῳδίαν των ὅλους τοὺς ἐκεῖθεν παραπλέοντας, καὶ τοὺς ἔτρωγον, πίπτοντας εἰς τὸ πέλαγος. Ἦτον δὲ πεπρωμένον καὶ εἰς αὐτὰς νὰ ἀποθάνωσι, ὅταν ἕνας μόνον θνητὸς δὲν ἤθελε θέλξῃ ἀπὸ τὰ τερπνά αὐτῶν ᾄσματα, τὸ ὁποῖον εὐκόλως κατώρθωσεν ὁ Ὀδυσσεύς, διδαχθεὶς τὰ σωτήρια μέσα ἀπὸ τὴν μάγισσαν Κίρκην, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς διεσώθη ἀβλαβὴς μετὰ τῶν συντρόφων του, αἱ δὲ Σειρῆνες κρημνισθεῖσαι ἀπὸ τὸ πεῖσμα των εἰς τὴν θάλασσαν, μετεβλήθησαν εἰς σκοπέλους, οἱ ὁποῖοι ἐξ αὐτῶν ὠνομάσθησαν Σειρηνοῦσαι νῆσοι.

Σέλγη, πόλις ὀνομαστὴ τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Πισιδίαν κειμένη.

Σελεύκεια, πόλις τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν κειμένη.

Σελεύκεια Τραχεῖα (Σελέχια), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν.

Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ (Κεφὲ), πόλις τῆς Συρίας, εἰς τὴν Σελευκίδα (Κάτοικ. Σελευκεύς).

Σελευκίς, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Συρίαν κειμένη.

Σελήνη (Luna), Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον ἦτον νὰ περιέρχεται ἡσύχως τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν νύκτα. Ἰδοῦσα δέ ποτε τὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς τὸ Λάτμιον, ὄρος τῆς Καρίας, τόσον τὸν ἠγάπησεν, ὥστε πᾶσαν νύκτα κατέβαινε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀπελάμβανε τὰ κάλλη του μὲ μόνην τὴν θεωρίαν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἐνομίζετο δὲ ἡ Σελήνη προστάτις τῆς μαγείας, καὶ εἶναι, λέγουσιν, ἡ αὐτὴ μὲ

τὴν Ἄρτεμιν καὶ Ἑκάτην, ἢ ἡ Ἄρτεμις ὠνομάζετο καὶ Σελήνη. Ζ. Ἑκάτη.

Σελινοῦς (Λεοντάρι), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Σελινοῦς (Ἰσιενὸς), ποταμὸς τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Κιλικίαν· καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος.

Σελινοῦς (*Terra di Polluce, ἢ di Pulici*), πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Σελινουντίος, καὶ Σελινουσίος).

Σελλασία, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνικὴν (Κάτοικ. Σελλασιεύς).

Σελλήεις, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα.

Σελλοί, ἢ Ἕλλοι, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἠπείρου, κατὰ τὴν Θεσπρωτίαν κατοικοῦντες, καὶ μητρόπολιν, κατά τινας, ἔχοντες τὴν Ἑλλοπίαν.

Σεμέλη (Semele). Ζ. Διόνυσος.

Σεμναὶ Θεαί. Ζ. Ἐρινύες.

Σένεκας Λούκιος (Seneca Lucius) Ἀνναῖος, Φιλόσοφος καὶ Ποιητὴς Τραγικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κορδοῦβην, πόλιν τῆς Ἱσπανίας, καὶ μικρὸς ὢν ἀκόμη, ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην, διὰ τῆς ἐπιμελείας τοῦ ὁποίου ἐπέδωκεν εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ἠθικὴν Φιλοσοφίαν. Διὰ δὲ τῆς μεγάλης του παιδείας καὶ τῆς τῶν ἠθῶν του καθαριότητος ὑψώθη κατ' ἀρχὰς εἰς διάφορα ἀξιώματα, καὶ τέλος ἀπεκατεστάθη παιδαγωγὸς τοῦ Νέρωνος, τὸν ὁποῖον ὠφελήσας, καθ' ὅσον ἠδυνήθη, διδάξας εἰς αὐτὸν τὰ ἁληθῆ καθήκοντα τοῦ Ἡγεμόνος, ἀντωφελήθη καὶ αὐτὸς μεγάλως ἀπὸ τὰς πλουσιοπαρόχους αὐτοῦ δωρεὰς, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἐχάρη μέχρι τέλους. Ἐπειδὴ διαφθαρεὶς ὁ Νέρων ἀπὸ τοὺς ἐπαράτους αὐλικοὺς κόλακας, καὶ ἀντὶ χρηστοῦ, φιλομαθοῦς καὶ εὐπειθοῦς νέου, τέρας ἀνθρωπόμορφον καὶ αἱμοβόρον ἀποκατασταθείς, κατεδίκασε πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς θάνατον καὶ τὸν πρότερον προσφιλῆ διδάσκαλόν του, ὡς ἕνα τάχα τῶν κατ' αὐτοῦ συνωμοτῶν, μὲ μόνην τὴν χάριν τοῦ νὰ ἐκλέξῃ μόνος του ὁπωσοῦν ἀπὸ τὸν θάνατον θελήσῃ. Ἀτάραχος ὁ Στωϊκὸς οὗτος Φιλόσοφος ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀχαρίστου μαθητοῦ του, ἐμβῆκεν εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἀνοίξας διὰ σιδήρου τὰς φλέβας τῶν χειρῶν του, ἐτελείωσεν ἡσύχως τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν Ἠθικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται Α'. Περὶ Θυμοῦ βιβλία τρία. Β'. Περὶ Προνοίας βιβλίον ἕν. Γ'. Περὶ Πραότητος πρὸς Νέρωνα (ἐλλιπῆ εἰς τὸ τέλος) βιβλία δύω. Δ'. Περὶ βραχύτητος βίου βιβλίον ἕν. Ε'. Περὶ σχολῆς τοῦ Σοφοῦ βιβλίον ἕν (ἐλλιπές). Ϛ'. Περὶ Εὐποιΐας βιβλία ἑπτά. Ζ'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς τὴν μητέρα του Ἑλβίαν ἀπὸ τῆς ἐξορίας του βιβλίον ἕν. Η'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς Πολύβιον βιβλίον ἕν (ἀνάρχου). Θ'. Περὶ Παραμυθίας πρὸς Μαρ-

κίαν βιβλίον ἓν. Γ. Φυσικῶν Ζητημάτων βιβλία ἑπτά. ΙΑ'. Ἐπιστολαὶ 127, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1672, 8, εἰς τόμους τρεῖς, μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Μάρκου Σένεκα. ΙΒ'. Τραγῳδίαι (ἀμφισβητοῦμεναι μεταξὺ τῶν Κριτικῶν) δέκα, ὅλαι μὲ ἐπιγραφὰς καὶ ὑποθέσεις Ἑλληνικάς, πλὴν τῆς τελευταίας, οἷον Α'. Μήδεια. Β'. Οἰδίπους. Γ'. Θηβαΐς. Δ'. Ἱππόλυτος, ἢ Φαίδρα. Ε'. Ἡρακλῆς Μαινόμενος. Ϛ'. Ἡρακλῆς Οἰταῖος, ἢ ἐν Οἴτῃ. Ζ'. Θυέστης. Η'. Τρῳάδες. Θ'. Ἀγαμέμνων. Ι'. Ὀκταυία, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ., 1682, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων.

Σένεκας Μάρκος (Seneca Marcus) Ἀνναῖος, Ῥήτωρ περίφημος, ἀρχαιότερος τοῦ Φιλοσόφου Σένεκα. Γεννηθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Κορδοῦβην τῆς Ἱσπανίας, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διήνυσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος, θαυμαζόμενος ὑπὸ πάντων, διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, καὶ κατ' ἐξοχὴν διὰ τὴν ῥητορικήν του τέχνην. Ἐκ τῶν Ῥητορικῶν αὐτοῦ Λόγων σῴζονται πέντε βιβλία τοῦ Δικανικοῦ Γένους, καὶ ἓν ἄλλο τοῦ Συμβουλευτικοῦ, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ εἰρημένου Σένεκα, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Σενία (Τσέγγ), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, κατὰ τὴν Λιβυρνικὴν χώραν κειμένη.

Σεπτέμβριος (September), ἤτοι Ἑβδόμος, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων τακτικῶς ἀριθμούμενος ἀπὸ τοῦ Μαρτίου, τοῦ πρώτου ἐνιαυσίου Μηνὸς αὐτῶν. Ζ. Ἰούλιος.

Σεραπίων, Αἰγύπτιος, Μοναχὸς καὶ Κατηχητὴς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ὕστερον Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θωμαΐδος. Συνέγραψε κατὰ Μανιχαίων βιβλίον, ἐκδοθ. In H. Canisii lection. Antiq. Edit. S. Basuagio, Τόμ. Α', Σελ. 35.

Σέρβιος (Servius) Μαῦρος Ὀνωράτος, Γραμματικὸς περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Ὁνωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Αὐτοκρατόρων. Συνέγραψεν Ὑπομνήματα εἰς τὸν Βιργίλιον, πλήρη πολυμαθείας, συνεκδοθέντα εἰς πολλὰς ἐκδόσεις αὐτοῦ.

Σερβωνὶς, λίμνη τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τοῦ Κασσίου ὄρους κειμένη.

Σέριφος (Σέρφος), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ νότιον τῆς Θηραμενίας κειμένη (Κάτοικ. Σερίφιος).

Σέρριον, ἀκρωτήριον τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης κείμενον.

Σηλυβρία, πόλις τῆς Θράκης, ἐπὶ τῆς Προποντίδος κειμένη (Κάτοικ. Σηλυβριανός).

Σήνα Ἰουλία (Siena), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυῤῥηνίαν κειμένη (Σηναῖος).

Σηνογαλλία (Sinigaglia), πόλις

παραθαλάσσιος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικήν.

Σήξτος, Ἀφρικανός, Φιλόσοφος καὶ Ἰατρὸς Ἐμπειρικός. Συνέγραψε Α'. Πρὸς τοὺς Μαθηματικοὺς Ἀντιῤῥητικῶν Λόγων βιβλία ἕνδεκα. Β'. Σκεπτικῶν Ὑπομνημάτων βιβλία τρία, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1718, φύλ. μετὰ τῶν Σημειώσεων τοῦ Φαβρικίου.

Σήξτος Ἰούλιος, Ἀφρικανὸς, Ἱστορικὸς Χριστιανός. Συνέγραψε Α'. Χρονογραφίαν ἀπὸ Κ. Κόσμου μέχρι τοῦ 221 ἔτους μετὰ Χριστὸν, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποσπασμάτια τινὰ σῴζονται εἰς τὸν Εὐσέβιον, Θεοφάνην, Κεδρηνὸν, καὶ ἄλλους. Β'. Σπουδάσματα, ἤτοι Συλλογὰς ἐκ διαφόρων Συγγραφέων, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβηνότου Συλλογὴν τῶν Παλαιῶν Μαθηματικῶν. Γ'. Πράξεις μαρτυρικὰς καὶ ἄλλα τινά.

Σήξτος Ῥοῦφος (Sextus Rufus), Ῥωμαῖος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Βαλεντιανοῦ τοῦ δευτέρου. Συνέγραψε Α'. Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας. Β'. Περὶ τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Ῥώμης, ἐκδοθ. ἐν Ἀννοβέρ. 1815, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σηπιὰς, ἀκτὴ εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ὅπου ἐναυάγησεν ὁ στόλος τῶν Περσῶν.

Σήρα (Κανσχοῦ), πόλις ἀρχαία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Σηρικὴν (Κατοικ. Σῆρος).

Σηρικὴ (Μέρος τῆς σημερινῆς Μογολίας), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρέρθη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Σηρικὴ λεγομένη μετάξη (Κάτοικ. Σηρικός).

Σηστὸς (Παλαιόκαστρον), πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου κειμένη.

Σθενέβοια (Stheneboea). Ζ. Βελλεροφόντης.

Σθένελος (Sthenelus). Ζ. Περσεύς.

Σθενὼ (Stheno). Ζ. Γοργόνες.

Σιάζυρος (Σερζοὺρ), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀσσυρίαν.

Σιβύλλα (Sibylla), Προφήτισσα ἀρχαία, τῆς ὁποίας ἡ βιογραφία εἶναι σκοτεινοτέρα ἀπὸ τὰς προφητείας της. Σῴζεται ὑπὸ τὸ ὄνομά της τεῦχος, διηρημένον εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιέχει διαφόρους χρησμοὺς, οἷον τὸ πρῶτον διαλαμβάνει περὶ τῆς κτίσεως τοῦ Κόσμου, περὶ τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδὰμ, καὶ περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ· τὸ δεύτερον, περὶ τῆς ἐσχάτης ἡμέρας· τὸ τρίτον, περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου· τὸ τέταρτον, περὶ τῆς πτώσεως διαφόρων βασιλειῶν· τὸ πέμπτον, περὶ τῶν Ῥωμαίων μέχρι τοῦ Καίσαρος Λουκίου τοῦ Βήρου· τὸ ἕκτον, περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην· τὸ ἕβδομον, περὶ τῆς πτώσεως διαφόρων ἐθνῶν καὶ πόλεων· τὸ ὄγδοον καὶ τελευταῖον περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς πτώσεως τῆς Ῥώμης. Ποῦ ὅμως ἐγεννήθη ἡ Σιβύλλα

αὐτη, πότε ἤκμαζε, τί σημαίνει τὸ ὄνομά της, καὶ ἂν ἦτον μία, ἢ πολλαὶ Σίβυλλαι, εἶναι εἰσέτι ἀμφιβαλλόμενον· τοῦτο μόνον εἶναι γνωστόν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν ἀκωλύτως εἰς τὰ Συγγράμματά των τοὺς Σιβυλλιακοὺς χρησμούς, καὶ κατὰ τὴν διήγησίν των, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ ἀληθευσαν. Ἡ ἀρίστη ἔκδοσις τῶν Σιβυλλιακῶν τούτων χρησμῶν εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Γαλέου ἐν Ἀμστελοδ. 1689, 4, εἰς δύω τόμους, μετὰ Ἑρμηνείας, πολλῶν Σημειώσεων καὶ τῶν Εἰκόνων αὐτῶν.

Σιγγιτικὸς, κόλπος τοῦ Ἄθωνος, ἢ τοῦ ἁγίου Ὄρους.

Σίγειον (Κάβο Γενίτσαρι), ἀκρωτήριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Τρωάδα.

Σιγίδονον, πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, πλησίον τοῦ νῦν Βελιγραδίου κειμένη.

Σίδη, πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Παμφυλίαν κειμένη (Κάτοικ. Σιδήτης).

Σιδήτης. Ζ. Μάρκελλος Σιδήτης.

Σιδὼν (Σαΐδ), πόλις μεγίστη, καὶ πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης (Κάτοικ. Σιδώνιος).

Σιδώνιος (Sidonius), Ἀπολλινάριος, Γάλλος, ἐκ Λουγδούνου, κατήγετο ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν, καὶ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος τοῦ Κλαρομοντίου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Ἐπιστολῶν βιβλία ἐννέα, καί τινα ἄλλα Ποιημάτια, ἐκδοθ. ἐν

Παρισίοις, 1609, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Σικελία (*Sicilia*), νῆσος μεγίστη τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας κειμένη (Κάτοικ. Σικελιώτης, καὶ Σικελός).

Σικυὼν (Βασιλικὰ), πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀχαΐας, πρὸς τὸν Κρισσαῖον κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Σικυώνιος).

Σιλβανός, καὶ Συλβανός, ἢ Σιλουανός (Silvanus, καὶ Sylvanus), υἱὸς τοῦ Φαύνου, ἢ τοῦ Κρόνου, καὶ τῆς Νύμφης Αἰγός. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σιλβανὸς εἶναι ὁ Αἰγίπαν τῶν Ἑλλήνων, ἢ αὐτὸς ὁ Πάν, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευον οἱ Ῥωμαῖοι ὡς ἔφορον καὶ προστάτην τῶν δασῶν, πεδιάδων καὶ τῶν ποιμνίων, καθὼς καὶ οἱ Ἕλληνες τὸν Πᾶνα.

Σιληνός (Silenus). Ζ. Σάτυροι, Διόνυσος, Μίδας.

Σίλιος (Silius), Ἰταλικὸς, ἤτοι ὁ ἐξ Ἰταλίκης, πόλεως τῆς Ἱσπανίας, Ποιητὴς Ἐπικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Σώζεται αὐτοῦ Ποίημα περὶ τοῦ δευτέρου Φοινικοῦ, ἢ Φοινικικοῦ, τουτέστι Καρχηδονικοῦ πολέμου (De bello Punico Secundo), ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ 1792, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος τῶν λέξεων.

Σιμαχίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Κάτοικ. Σιμαχίδης).

Σιμμίας, Ῥόδιος, Ποιητὴς, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποίου μᾶς σω-

ζονται ἀκόμη δύω Πτέρυγες, δύω Ὠά, δύω Πελέκεις, Ποιήματα, τῶν ὁποίων οἱ στίχοι παραστένουσι τὸ σχῆμα τοῦ ὠοῦ, τῆς πτέρυγος, κτλ. ἔτι Ἐπιγράμματα, καὶ ἄλλοι τινὲς στίχοι, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βεντερτώνου Συλλογὴν τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Σιμόεις, ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Τρωάδα.

Σιμπλίκιος, Φιλόσοφος Ἐκλεκτικός, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου. Συνέγραψε Α'. Ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1640, 4, Β'. Ὑπόμνημα εἰς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους πόλεις.

Σιμωνίδης, Φιλόσοφος καὶ Ποιητὴς περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Κέων. Οὗτος ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Θετταλίαν, Ἀθήνας, Πελοπόννησον, καὶ εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐνενηκοντούτης, καὶ ἐτάφη εἰς τὰς Συρακούσας. Νομίζεται κοινῶς, ὅτι οὗτος ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ Ἀλφάβητον τὰ διπλᾶ ταῦτα Γράμματα, οἷον τὸ Ζ, Η, Ψ, Ω. Εὐδοκίμησε δὲ πολὺ εἰς τὴν Ποιητικὴν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ Ἐλεγεῖα, νικήσας καὶ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον εἰς ἕνα ποιητικὸν ἀγῶνα. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρουγκίου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σίνις (Sinis), ἢ Σίννις, ὁ Πιτυοκάμπτης, ληστὴς περίφημος, ὅστις διατρίβων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ τοὺς ἐφόνευε μὲ τρόπον σκληρότατον. Διότι λυγίζων τὰς κορυφὰς δύω δένδρων, ἔδενε τοὺς πόδας αὐτῶν σφικτὰ, καὶ ἔπειτα τὰς ἄφινε· αὐταὶ δὲ ἐπανακαμπτόμεναι μὲ σφοδρότητα, κατεξέσχιζον ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους. Ἀλλὰ τέλος πιάσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς, τὸν ἐτιμώρησε μὲ τὸν αὐτὸν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον.

Σίντιας. Ζ. Ἥφαιστος.

Σίνων (Sinon). Ζ. Δαύρειος Ἵππος.

Σινώπη (Σινάβε), πόλις Ἑλληνὶς, ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη, πατρὶς Διογένους τοῦ Κυνικοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Σινωπεύς).

Σίπυλον, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Σίρμιον (Μιτροβίτσα), πόλις τῆς κάτω Παννονίας, πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Δανουβίου κειμένη. (Κάτοικ. Σιρμιεύς).

Σίσυφος (Sisyphus), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ὅστις ἀγαθὸς ὢν τὸ πρῶτον καὶ εἰρηνικὸς, ἔγεινεν ἔπειτα ἀπὸ ἐναντίας περιστάσεις σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο διατρίβων παρὰ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φονεύῃ τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας μὲ διαφόρους

κολάσεις. Ἀλλὰ πιάσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε, καὶ οἱ Θεοὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς τὸν Ἅδην νὰ ἀναβιβάζῃ εἰς τὴν κορυφὴν τινὸς ὄρους ἕνα μεγαλώτατον βράχον, ὅστις πάλιν ἔπιπτε κάτω κυλιόμενος, πρὸς ἀκατάπαυστον τιμωρίαν του. Κατ' ἄλλους δὲ, κατεδικάσθη ὁ Σίσυφος εἰς ταύτην τὴν τιμωρίαν, ἐπειδὴ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἥρπασε τὴν θυγατέρα του Αἴγιναν, ἢ ἐπειδὴ ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀπόῤῥητα τῶν Θεῶν.

Σιτακηνὴ (Ῥαβιά), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀσσυρίαν κειμένη (Κάτοικ. Σιτακηνός).

Σιτὼ (Sito). Ζ. Ἅγιος.

Σίφνος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Σίφνιος).

Σιὼν, ἢ Πόλις Δαβὶδ καὶ Σολομῶντος, εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων λόφων τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτον κτισμένη ἡ Ἱερουσαλήμ.

Σκάμανδρος, ἢ Ξάνθος (Κίρκε Κιουτσλέρ), ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν.

Σκαμβωνίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Σκαμβωνίδης).

Σκάρδος, ὄρος τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰλλυρίδος κείμενον.

Σκάρδων, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Λιβυρνικὴν χώραν κειμένη.

Σκίαθος (Σκιάθος), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μαγνησίας κειμένη (Κάτοικ. Σκιάθιος).

Σκιλλοῦς, πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα (Κάτομκ. Σκιλλούντιος, καὶ Σκιλλούσιος).

Σκιρῖται, χώρα τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας κειμένη.

Σκίρος, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Σκιρεὺς, ἢ Σκιρῖτης).

Σκίῤῥιον, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης κείμενον.

Σκιροφόρια, ἢ Σκιροφόρια, ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος, ἢ Σκιρίας Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τῆς κώμης Σκίρας πλησίον τῶν Ἀθηνῶν τὴν ὀνομασίαν λαβοῦσα, καθὼς καὶ ὁ Μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐτελεῖτο αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, ὠνομάσθη Σκιροφοριών. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Σκίρων (Sciron), λῃστὴς περίφημος, ὅστις διατρίβων εἰς ἓν παράλιον μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἐπίανε τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἐπρόσταζε μὲ πολλὴν καταῤῥόνησιν νὰ τοῦ πλύνωσι πρῶτον τοὺς πόδας, τοὺς ἔῤῥιπτεν ἔπειτα λακτίζων εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ πιάσας καὶ αὐτὸν ὁ Θησεὺς, τὸν ἐφόνευσε μὲ τὸν ὁμοιον τρόπον.

Σκόλλις, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα.

Σκόπελος (Σκόπελον), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μαγνησίας κειμένη.

Σκοτοῦσσα, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Θεσσαλιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Σκοτουσσαῖος).

Σκυδίσης, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἀρμενίαν.

Σκυθία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, διαχωριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἰμάου ὄρους εἰς τὴν Ἐντεῦθεν καὶ Πέραν τοῦ Ἰμάου Σκυθίαν (Κάτοικ. Σκύθης). Οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνες Σκυθίαν, ἢ Σκυθικὴν ὠνόμαζον ὅλους τοὺς ἐπέκεινα τοῦ Εὐξείνου Πόντου τόπους, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἦσαν γνωστοὶ εἰς αὐτοὺς ὡς ἄριστοι ἱππόται καὶ τοξόται. Μετέπειτα ὅμως ὠνομάσθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι Σαρμάται, καὶ ἑπομένως καὶ αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Σκυθίας, Σαρματία. Ζ. Σαρματία.

Σκυλάκιον. Ζ. Σκυλλήτιον.

Σκύλαξ, Καρυανδεὺς, Γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζεται Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1700, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σκυλίτσης. Ζ. Ἰωάννης Σκυλίτσης.

Σκύλλα (Scylla), θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος καὶ τῆς Νύμφης Κραναΐδος. Αὕτη οὖσα παρθένος πολλὰ ὡραία, ἠγάπατο ἐρωτικῶς ἀπὸ τὸν Γλαῦκον· ἡ δὲ Κίρκη ἀγαπῶσα καὶ αὐτὴ τὸν Γλαῦκον, ἐμάγευσεν ὑπὸ ζηλοτυπίας τὴν πηγὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Σκύλλα ἐσυνείθιζε νὰ λούεται, καὶ πάραυτα μετεμορφώθη ἡ δυστυχὴς εἰς ἀσχημότατον τέρας, διὰ τὸ ὁποῖον αἰσχυνομένη νὰ διατρίβῃ πλέον εἰς τὴν γῆν, ἐῤῥίφθη εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, ὅπου πιάνουσα τοὺς ἐκεῖθεν παραπλέοντας, τοὺς κατεξέσχιζεν ἐλεεινῶς, καὶ τοὺς ἔτρωγε. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ μῦθος· τὸ δ' ἀληθὲς εἶναι, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν πορθμὸν εἶναι δύω πολλὰ ἐπικίνδυνοι σκόπελοι, Σκύλλα καὶ Χάρυβδις ὀνομαζόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐμπίπτοντες πολλάκις οἱ παραπλέοντες, ἀφανίζονται.

Σκύλλαιον, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Σκύλλαιον (Sciglio), ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Βρεττίαν· καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Σκυλλαῖος).

Σκυλλήτιον, καὶ ἔπειτα Σκυλάκιον (Squillaci), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Βρεττίαν (Κάτοικ. Σκυλλαῖος).

Σκύλλος. Ζ. Σκιλλοῦς.

Σκίμνος, Χῖος, ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Νικομήδους, Βασιλέως τῆς Βιθυνίας, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψεν εἰς Ἰαμβικοὺς στίχους, Περιήγησιν τῆς γῆς, ἐκδοθ. ψευδῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαρκιανοῦ τοῦ Ἡρακλεώτου ἐν Παρισίοις 1606, 8.

Σύρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους (Κάτοικ. Σύριος).

Σμίνθος, ἢ Σμίνθη, πολίχνη τῆς Τρωϊκῆς γῆς, πλησίον τῆς πόλεως Χρύσης, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σμίνθων, τουτέστι ποντικῶν παρονομασθεῖσα, ὅπου ἦτον καὶ ναὸς περικαλλὴς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἱεράτευεν ὁ Χρύ-

σης, ὁ πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Κρίνις, ἄλλος Ἱερεὺς καὶ Μάντις, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας ἀφανίσας ὁ Ἀπόλλων τὸ πλῆθος τῶν σμίνθων, ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Σμίνθιος, ἢ Σμινθεύς (Sminтheus).

Σμύρνα, ἡ Σμύρνη, πόλις Ἰωνικὴ παραθαλάσσιος, περίφημος ἔκπαλαι, καὶ μάλιστα διὰ τὴν γέννησιν (κατὰ τὴν πιθανωτέραν γνώμην) τοῦ Θεσπεσίου Ὁμήρου (Κάτοικ. Σμυρναῖος).

Σογδιανὴ, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Περσίαν, περιοριζομένη ἀπὸ τὸν Ὦξον καὶ Ἰαξάρτην τοὺς ποταμούς (Κάτοικ. Σόγδιος, καὶ Σόγδος).

Σολῖνος (Solinus), Γάϊος Ἰούλιος, Ῥωμαῖος, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομιτιανοῦ. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται Συναγωγὴ Ἀποφθεγμάτων καὶ ἀξιομνημονεύτων πραγμάτων ἐκ τῶν τοῦ Πλινίου τοῦ Πρεσβυτέρου, ἐκδοθεῖσα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, Exercitationes Plinianae, ἐν Δυσιγεφύραις 1794, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἄλλαχοῦ.

Σόλοι, ἡ μετέπειτα Πομπηϊούπολις, πόλις παραθαλάσσιος τῆς Κιλικίας, ἀποικία Ἑλληνική, ἀπὸ τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους προῆλθον, λέγουσιν, οἱ Σολοικισμοὶ, καθὼς καὶ ἐπταισμένος τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν προφέροντας.

Σόλοι, πόλις τῆς Κύπρου, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς κειμένη.

Σόλυμοι, λαοὶ τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν Πισιδίαν κατοικοῦντες.

Σόλων, Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἐξηκεστίδου, τοῦ ἐκ τῆς Σαλαμῖνος, Ποιητὴς, Πολιτικὸς, καὶ Νομοθέτης ἄριστος, ὅστις κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν μετρίαν του κατάστασιν μετῆρχετο τὸν ἐμπορικὸν βίον· ὕστερον δὲ ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων, καὶ ἔκαμε καὶ διαφόρους περιηγήσεις· ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ὠφέλησε καὶ μὲ λόγον καὶ μὲ ἔργον. Οὗτος συνέγραψε Νόμους, ἢ μετεμόρφωσε τοὺς τοῦ Δράκοντος, ἀρχαιοτέρου Νομοθέτου τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολλὰ σκληροί, καὶ εἰσῆξε καὶ τὴν Σεισάχθειαν, ἤτοι μετρίασιν καὶ περιορισμὸν τοῦ βάρους τῶν χρεῶν κατὰ τῶν σκληρῶν δανειστῶν, καὶ μὲ τὴν προσποιημένην του ἔκστασιν τῶν φρενῶν του, παρώρμησε τοὺς Ἀθηναίους διά τινων ἐνθουσιαστικῶν στίχων εἰς τὴν ἀνάκτησιν τῆς Σαλαμῖνος. Θέλων δὲ νὰ ἀποδημήσῃ καὶ ἐκ δευτέρου, ὑπεχρέωσε μὲ ὅρκου τοὺς συμπολίτας του νὰ τηρήσωσιν ἀπαρασαλεύτως τοὐλάχιστον δέκα χρόνους τοὺς Νόμους του. Ὁ Σόλων ἦτον εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ σύγχρονος τοῦ πλουσιωτάτου Κροίσου, τοῦ ὁποίου ἐπερίπαιξεν ἀφρόβως τὴν κενοδοξίαν, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Λυδίαν. Τέλος δὲ ἀπέθανεν ὑπέργηρως εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μετακομισθὲν τὸ σῶμα του, ἐτάφη

λαμπρῶς εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Νόμοι, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις 1635, φύλ. In Samuellis Petiti Legibus Atticis, καὶ ἀλλαχοῦ. Β'. Ἐκ διαφόρων Ἐλεγειακῶν Ποιημάτων ἀποσπασμάτια τινά, ἐκδοθέντα ἐν τοῖς Ἀναλέκτοις τοῦ Βρουγκίου. Γ'. Ἐπιστολαί τινες, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Σουέσσα (Sessa), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὸν Λεῖριν ποταμὸν κειμένη.

Σουΐδας, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του μένουσιν εἰσέτι ἄγνωστα, μᾶς ἀφῆκε Λεξικὸν, ἐρανισμένον ἐκ διαφόρων Συγγραφέων, τὸ ὁποῖον περιέχει βίους ἐνδόξων ἀνδρῶν, παροιμίας, καὶ ἐξηγήσεις τινῶν λέξεων καὶ ἰδιωτισμῶν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Κανταβριγίᾳ, 1705, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς, Ἑλλ. Λατ. δὶ ἐπιμελείας τοῦ Κυστέρου.

Σουλμον (Sulmona), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Σαβίνην.

Σουλπικία (Sulpicia), Ῥωμαία, Ποιήτρια τοῦ καιροῦ τῆς περίφημος, ἀκμάσασα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομιτιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον διευθύνεται καὶ ἡ μέχρι τῆς σήμερον σωζομένη Σάτυρά της, ἐκδοθ. ἐν Ἀργεντορ., 1509, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σουλπίκιος (Sulpicius) Σεβῆρος, Γάλλος, Ἀκυιτανὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ὀνωρίου καὶ Θεοδοσίου τῶν Λυτοκρατόρων. Συνέγραψε πολλὰ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐπαινεῖται ἡ κατ' ἐπιτομὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου, ἀρχομένη ἀπὸ κτίσεως αὐτοῦ ἕως τοῦ 400 ἔτους μετὰ Χριστὸν, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1709, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σούνιον (Κάβο Κολόννε), τὸ νοτιώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος· καὶ δῆμος, ἢ κωμόπολις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Σουνιεύς).

Σοῦσα (Σούστερ), μία ἀπὸ τὰς πρωτευούσας πόλεις τῆς Περσίας, ἡ καθέδρα τῶν Βασιλέων αὐτῆς (Κάτοικ. Σούσιος).

Σουσιανὴ (Χουσιστὰν), ἐπαρχία μεγίστη τῆς Περσίας, μεταξὺ Βαβυλωνίας καὶ Περσίδος κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Σουσιανῆς).

Σοφοκλῆς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ποιητὴς Τραγικὸς περίφημος, μαθητὴς τῆς μὲν Μουσικῆς τοῦ Λάμπρου, τῆς δὲ Ποιητικῆς τοῦ Αἰσχύλου χρηματίσας. Οὗτος πολλὰ νέος ὢν ἀκόμη, ἔδειξε μεγάλα σημεῖα τῆς ἐξαιρέτου ἀγχνοίας του, καὶ ἔψαλεν εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ηλικίας του τὰ ἐπινίκια διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Σαλαμῖνος, καὶ μετὰ δέκα ἔτη δημοσιεύσας κατὰ πρῶτον Τραγῳδίαν, ἐνίκησε τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐστάθη πολλὰ εὐτυχὴς ὁ Σοφοκλῆς μας εἰς τὴν Τραγῳδίαν, καὶ ἔφερε τὸ Θέατρον εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, καλλωπίσας αὐτὸ μὲ εἰκόνας,

προσθέσας καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρόσωπον, καὶ ἐπαυξήσας τὸν χορὸν μὲ ἄλλα δεκαπέντε πρόσωπα. Ἔχων δὲ μεγάλην ἔφεσιν εἰς τὴν Ποιητικήν, ἠμέλησε παντάπασι τὴν οἰκονομίαν τῆς οἰκίας του, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του ὡς ἄσωτος καὶ παράφρων, ἀθωώθη, ἀναγνοὺς ἔμπροσθεν τῶν κριτῶν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, Τραγῳδίαν, τὴν ὁποίαν τότε ὀγδοηκοντούτης ὢν συνέγραψε. Τέλος ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης, κατά τινας μὲν ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἀκούσας, ὅτι εἰς τὸ γῆρας του ἔλαβε τὸ βραβεῖον, κατ' ἄλλους δὲ, ἀποπνιγεὶς ἀπὸ ῥᾶγα σταφυλῆς. Ἐκ τῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι Τραγῳδιῶν του μᾶς σώζονται μόνον ἑπτά Α'. Αἴας Μαστιγοφόρος. Β'. Ἠλέκτρα. Γ'. Οἰδίπους Τύραννος. Δ'. Ἀντιγόνη. Ε'. Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. Ϛ'. Τραχίνιαι. Ζ'. Φιλοκτήτης, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1781, εἰς τόμους δύω, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, Σχολίων, καὶ Σημειώσεων.

Σπάλαθρα (Λυφόκαστρον), πόλις παραθαλάσσιος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας (Κάτοικ. Σπαλαθραῖος).

Σπανία. Ζ. Ἰσπανία.

Σπάρτη (Μιστρᾶς), ἡ αὐτὴ καὶ Λακεδαίμων, πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ περίβοξος, καὶ ἡ μητρόπολις τῆς Λακωνίας (Κάτοικ. Σπαρτιάτης).

Σπαρτοί. Ζ. Κάδμος.

Σπερχειὸς (Ἑλλάδα, ἢ Ἀλλαμάνα), ποταμὸς τῆς Θετταλίας, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους, καὶ ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Σπολήτιον (*Spoleto*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Ὀμβρικὴν (Κάτοικ. Ἐκ Σπολητίου).

Σπόργλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐξ ἀγνώστου φυλῆς (Κάτοικ. Σπογίλιος).

Σταγειρα (Λιβάνοβα), πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους (Κάτοικ. Σταγειρίτης).

Στάδιον, διάστημα 125 βημάτων, ἢ 600 ποδῶν τὸ μῆκος· καὶ οὕτως ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠγωνίζοντο οἱ ἀθληταί, καὶ Σταδιοδρόμοι, ὅσοι ἔτρεχον μίαν μόνην φορὰν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ Σταδίου.

Στάτιος (Statius) Πούβλιος Παπίνιος, Νεαπολίτης, Ποιητὴς τοῦ καιροῦ του περίφημος, ἀκμάσας ἐπὶ Δομετιανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Θηβαΐς, ἤτοι περὶ τοῦ μεταξὺ Πολυνείκους καὶ Ἐτεοκλέους πολέμου εἰς βιβλία δώδεκα. Β'. Ἀχιλληΐς, ἤτοι περὶ τῶν πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου συμβάντων εἰς βιβλία δύω. Γ'. Δρυμῶν, τουτέστι συναγωγὴ πολλῶν ποιημάτων διαφόρων ὑποθέσεων εἰς βιβλία πέντε, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ, 1728, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Στειρία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Στειριεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Στειριάδης).

Στέντωρ (Stentor), Ἀρκὰς, ἀνὴρ μεγαλοφωνότατος, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐχρησίμευεν ὡς βροντόφωνος σάλπιγξ, ἐπειδὴ, καθ' Ὅμηρον, ἐφώναζε τόσον, ὅσον ἠδύναντο νὰ φωνάξωσι πεντήκοντα ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁμοῦ ἡνωμένοι.

Στενύκλαρος (Νίσι), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Μεσσηνίαν (Κάτοικ. Στενυκλάριος).

Στερόπη (Sterope). Ζ. Οἰνόμαος.

Στερόπης (Steropes). Ζ. Κύκλωπες.

Στέφανος, Ἀθηναῖος, Ἰατρός. Συνέγραψεν ἐξηγήσεις εἰς τὸ πρῶτον τοῦ Γαληνοῦ Θεραπευτικὸν βιβλίον, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1536, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Στέφανος, Βυζάντιος, Γραμματικὸς περίφημος. Συνέγραψεν Ἐθνικά, ἤτοι Λεξικὸν Γραμματικὸν καὶ Γεωγραφικὸν, τὸ ὁποῖον διαλαμβάνει περὶ Πόλεων καὶ Δήμων, καὶ τῆς παραγωγῆς τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων. Ἐκ τούτου τοῦ ὠφελιμωτάτου Λεξικοῦ σώζονται μόνον ὀλίγα τινὰ λείψανα, καὶ ἡ Ἐπιτομὴ, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν Ἑρμόλαός τις Γραμματικὸς Κωνσταντινοπολίτης ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἰουστινιανοῦ. Ἡ ἐντελεστέρα ἔκδοσις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐν Λουγδ. Βαταυ., Ἑλλ. Λατ. 1694, φύλ. μετὰ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων κριτικῶν Σημειώσεων.

Στῆλαι Ἡρακλέους. Ζ. Ἄβυλη.

Στησίχορος, ὁ ἐξ Ἱμέρας, πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Ἡσιόδου, Ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἠγαπᾶτο, μ' ὅλον ὅτι αὐτὸς ἠναντιώνετο πάντοτε εἰς τὴν τυραννίαν του. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν Κατάνην, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ἐπῶν σώζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπασμάτια, ἐκδοθ. ἐν Γοττίγγῃ, 1771, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Στιχομαντεία, ἢ Ῥαψῳδομαντεία, ἡ διὰ στίχων τινὸς Ποιητοῦ, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ Ὁμήρου, γινομένη μαντεία.

Στοὰ (Porticus), οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ στύλους ἀφ' ἑνὸς μέρους, ἤτις καὶ Ποικίλη Στοὰ (Porticus Poecile) ἐλέγετο διὰ τὰς ὑπὸ τοῦ περιφήμου Πολυγνώτου τοῦ Θασίου πολυειδεῖς καὶ ποικίλας ζωγραφίας, μὲ τὰς ὁποίας ἐπαράστενε τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Τροιάδος, τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἄξια λόγου καὶ θαυμασμοῦ ἔργα. Αὐτοῦ ἐδίδασκε Ζήνων ὁ Φιλόσοφος, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς καὶ οἱ ὀπαδοί του ὠνομάσθησαν Στωϊκοί, ἢ οἱ ἐκ τῆς Στοᾶς Φιλόσοφοι.

Στοβαῖος. Ζ. Ἰωάννης Στοβαῖος.

Στόβοι (Σαρακῖνο), πόλις τῆς Μακεδονίας, πατρὶς τοῦ εἰρημένου Ἰω. Στουβαίου.

Στουδίτης. Ζ. Θεόδωρος Στουδίτης.

Στράβων, Γεωγράφος περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀμάσειαν τοῦ Πόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐνίοτε καὶ Καππαδόκης ὀνομάζεται. Οὗτος ἔκαμε πολλὰς περιηγήσεις εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἴγυπτον, Ἑλλάδα, Ἰταλίαν, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη, καὶ συνέγραψε Γεωγραφίαν εἰς βιβλία δέκα καὶ ἑπτά, χρησιμωτάτην εἰς ὅλους τοὺς Φιλολόγους, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ὑπὸ Α. Κοραῆ ἐν Παρισίοις, 1816-1819, 8, εἰς τόμους τέσσαρας, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων. Σώζεται καὶ Ἐπιτομὴ ταύτης τῆς Γεωγραφίας, Χρηστομαθία, ἐπιγραφομένη, καὶ κατὰ τὸ 980 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ γενομένη ὑπό τινος ἀνωνύμου Γραμματικοῦ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ, 1533, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Στρατονίκεια (Ἐσκὶ Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καρίαν κειμένη (Κάτοικ. Στρατονικεύς).

Στράτος, ἢ Στρατὸς (Σεροβίγλι), πόλις ἀρχαία τῆς Ἀκαρνανίας, πλησίον τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Στράτιος).

Στράτων, Σαρδιανός, τοῦ ὁποίου σώζεται Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων, Παιδικὴ Μοῦσα, ἐπιγραφομένη, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτεμβέργ., 1764, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Στροφάδες (Στρίβαλοι), νησίδια τινά, ἢ διάφοροι σκόπελοι, περὶ τὴν νῆσον Ζάκυνθον (Κάτοικ. Στροφαδεύς).

Στρόφιος (Strophius). Ζ. Ὀρέστης.

Στρυμὼ (Strymo). Ζ. Πρίαμος.

Στρυμονικὸς κόλπος (Κοντέσσα, ἢ Κόρφος τοῦ Ὀρφανοῦ), θάλασσα τοῦ Αἰγαίου πελάγους, σχηματιζομένη εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.

Στρυμὼν (Ῥενδίνα, ἢ Καρασοῦ), ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Στυμφαλὶς, λίμνη τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Ἐταύθα διέτρεβεν ἓν πλῆθος ὀρνέων, τὰ ὁποῖα ἐπτάμενα, ἐκάλυπτον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπροξένουν μεγίστην φθορὰν εἰς τὴν χώραν, ἐπειδὴ ἥρπαζον καὶ ζῶα, καὶ ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἠφάνιζον. Ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὰ διεσκόρπισεν ὅλα, καὶ οὕτως ἠλευθέρωσε τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀπὸ ταύτην τὴν μάστιγα.

Στύμφαλος, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ Στυμφαλὶς λίμνη, καὶ πόλις ὁμώνυμος (Κάτοικ. Στυμφάλιος).

Στὺξ, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, τοῦ ὁποίου τὰ καταβρωτικὰ ὕδατα ἔδωκαν αἰτίαν εἰς τοὺς Ποιητὰς νὰ τὸν ὑποθέσωσι ποταμὸν τοῦ Ἅδου, λέγοντες, ὅτι ἡ Στὺξ (Styx) ἦτον Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ ὁποία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀχέροντος μίαν κόρην, Νίκην λεγομένην. Καὶ ἐπειδὴ ἐβοήθησε καὶ αὐτὴ μετὰ τῆς

Θυγατρός της τὸν Δία εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐψήφισεν ὁ Ζεὺς δὲ εὐγνωμοσύνην, νὰ ὀμνύωσιν ὅλοι οἱ Θεοὶ εἰς τὸ ὄνομά της, μὲ ἀπόφασιν, ὅτι ὅστις ἤθελε παραβῆ τὸν ὅρκον του, νὰ ἐξορίζεται διὰ δέκα ἔτη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ στερῆται πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ Νέκταρ καὶ τὴν Ἀμβροσίαν.

Σύβαρις, ἡ μετέπειτα Θούριον καὶ Κώπιαι, πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Λευκανίαν, ὀνομαστὴ διὰ τοὺς ἁβροδιαίτους κατοίκους της, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Συβαρίτης).

Συβρίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Συβρίδης).

Συετώνιος (Svetonius) Γάϊος Τραγκύλλος, Ῥωμαῖος, Γραμματικὸς, Ῥήτωρ, καὶ Ἱστορικὸς ἐλεύθερος καὶ φιλαλήθης, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Βίοι τῶν δώδεκα πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ Ἰουλίου Καίσαρος ἕως τοῦ Δομιτιανοῦ. Β'. Περὶ τῶν ἐνδόξων Γραμματικῶν βιβλίον ἕν. Γ'. Περὶ τῶν ἐνδόξων Ῥητόρων βιβλίον ὁμοίως ἕν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀστελοδ., 1736, 4, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Συήνη (Ἐσσὰν), πόλις ἀρχαία καὶ περίφημος τῆς ἄνω Αἰγύπτου (Κάτοικ. Συηνήτης).

Σύθας, ἢ Σῦς, ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

Συκέα, πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Κιλικίαν κειμένη.

Συκεὺς (Syceus), εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων, ὅστις καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Διός, καὶ κινδυνεύων νὰ κερανωθῇ, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τῆς μητρός του Γῆς· ἡ δὲ Γῆ σχισθεῖσα, τὸν ὑπεδέχθη ζωντανὸν, καὶ ἀνέθωκεν ἀντ' αὐτοῦ τὸ ὁμώνυμόν του φυτὸν, τὴν συκῆν.

Συμβόλων λιμὴν (Βαλουκλαύα), λιμὴν ἀξιόλογος τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Συμεών, Ἡγούμενος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅστις καὶ Νέος Θεολόγος ὀνομάζεται· Συνέγραψε πολλὰ Ἐκκλησιαστικὰ, Θεολογικὰ καὶ Ἀσκητικὰ Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ἔπειτα ἀνενέωσε Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, καὶ κατὰ τὸ 1603 ἔτος ἐξεδόθησαν ὅλα ὁμοῦ ἐν Ἰγγολσταδίῳ.

Συμεών, Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνὴρ πολυμαθὴς, καὶ μέγας ζηλωτὴς τοῦ δόγματος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐχθρὸς δὲ ἀσπόνδος τῶν Λατίνων. Συνέγραψε Περὶ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, περὶ Τελετῶν, περὶ Μυστηρίων, κατὰ Αἱρέσεων, κτλ. βιβλίον πολλὰ ὠφέλιμον εἰς πάντα εὐσεβῆ Χριστιανὸν, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Ἱερομένους. Ἐτυπώθη δὲ Ἑλληνιστὶ ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαυΐας, 1683, φύλ. καὶ Γραικιστὶ ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1793, 4.

Συμεὼν Μεταφραστὴς, Μάγιστρος καὶ Λογοθέτης. Συνέγραψε Α'. Βίους τῶν Ἁγίων ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Β'. Λόγους Ἠθικοὺς 24. Γ'. Ἐπιτομὴν Κανόνων. Δ'. Χρονικὸν ἐκ διαφόρων Ἱστορικῶν. Ε'. Ἐπιστολὰς, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. ἰδίως κατὰ διαφόρους πόλεις καὶ χρόνους.

Συμεὼν Σηθος, Ἀντιοχεὺς, Ἀξιωματικὸς καὶ Ἰατρὸς ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ Δούκα, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ συνέγραψε Σύνταγμα κατὰ Στοιχεῖον Περὶ τροφῶν δυνάμεως, ὠφελείας, καὶ βλάβης, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1658, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σύμη, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κύπρου κειμένη (Κάτοικ. Συμαῖος, καὶ Σύμιος).

Σύμμαχος Αὐρήλιος (Symmachus Aurelius), Ῥωμαῖος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Ἐπιστολῶν πρὸς διαφόρους βιβλία δέκα, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1604, 4, μετὰ Σημειώσεων. Β'. Λόγοι ὀκτὼ περὶ διαφόρων ὑποθέσεων, ἐκδοθέντες ἤδη πρῶτον ὑπὸ Ἀγγέλου Μαΐου ἐν Μεδιολάνοις, 1815, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Σύμμαχος, Σαμαρείτης, ὅστις καταλιπὼν τὴν αἵρεσίν του, ἔγεινε Χριστιανὸς, πλὴν δὲν ἔμεινε μέχρι τέλους πιστὸς εἰς τὴν ὁμολογίαν του. Μετέφρασε καὶ οὗτος ἐκ τοῦ Σαμαριτικοῦ τὴν παλαιὰν Γραφὴν μετὰ τὸν Ἀκύλαν καὶ Θεοδοτίωνα, κατὰ νόημα μᾶλλον, παρὰ κατὰ λέξιν. Ταύτην τὴν Μετάφρασιν ἀναφέρουσι πολλάκις καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς ὁποίας τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου.

Συμπληγάδες, Ζ. Κυάνεαι.

Συνέσιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Ἀφρικῆς ἀπὸ Εὐνικούς, πλὴν ἐπισήμους γονεῖς, ὅστις νέος ὢν ἀκόμη τὴν ἡλικίαν, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Γραμμάτων εἰς τὴν ὁποίαν καὶ θαυμασίως ἐπέδωκεν. Ἔπειτα δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐτελειοποιήθη καὶ εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, μαθητὴς χρηματίσας τῆς περιφήμου Ὑπατίας, Πλατωνικῆς Φιλοσόφου. Τέλος οἱ ἡμέτεροι τὸν ἐπρόβαλον νὰ βαπτισθῇ, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν τιμήσωσι καὶ μὲ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἀλλ' αὐτὸς κατ' ἀρχὰς ἀντέλεγε, μὴ θέλων νὰ χωρίσῃ τὴν νόμιμόν του σύζυγον, καὶ ὑ ἀφῆσῃ τὸ κυνήγιον, καὶ τὰς ἄλλας του εὐθύμους διατριβὰς, καὶ μάλιστα μὴ δυνάμενος νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν· ἔπειτα ὅμως συμβιβασθεὶς εἰς ὅλα αὐτὰ, καὶ βαπτισθεὶς, ἐχειροτονήθη τῆς Πτολεμαΐδος Ἐπίσκοπος. Ἔζησε λοιπὸν εἰς τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἱκανοὺς χρόνους, ἐκπληρῶν ἐπιμελῶς τὰ χρέη τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ πιστεύσας καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς ἀναστάσεως

τῶν νεκρῶν δόγμα. Ὁ Συνέσιος συνέγραψε πλεῖστα Συγγράμματα πρὶν καὶ ἀφ' οὗ ἀρχιερατεύσε, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Λόγος περὶ Βασιλείας πρὸς Ἀρκάδιον τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν ὁποῖον ὡς πρέσβυς τῶν Κυρηναίων ἐξεφώνησε πρὸς αὐτόν. Β'. Δίων, ἢ περὶ τῆς καθ' ἑαυτὸν διαγωγῆς. Γ'. Φαλάκρας Ἐγκώμιον, ἐναντίον Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ συγγράψαντος Κόμης Ἐγκώμιον. Δ'. Αἰγύπτιος, ἢ περὶ Προνοίας. Ε'. Περὶ Ἐνυπνίων πρὸς τὴν διδασκάλισσάν του Ὑπατίαν. Ϛ'. Ἐπιστολαὶ 155, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1612, φύλ. Αἱ δὲ Ἐπιστολαὶ αὐτοῦ ἐξεδόθησαν καὶ ὑπὸ Γρηγορίου Κωνσταντᾶ τοῦ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας Ἑλληνιστὶ, 1792, 8, μετὰ τῶν Σχολίων Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου.

Σύναδα (Σανδακλὲ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Φρυγίαν κειμένη (Κάτοικ. Συναδεύς).

Συνωρὶς, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐλέγετο, ὅτε μία ἅμαξα ἐσύρετο εἰς τὸ στάδιον ὑπὸ δύω μόνον ἵππων.

Συπαλήττος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Συπαλήττιος, καὶ Συπαλληττεύς).

Συρακοῦσαι, ἢ Συράκουσαι (*Saragosa*), ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Σικελίας, ἀποικία Ἑλληνικὴ (Κάτοικ. Συρακούσιος).

Συρία (Σορία, ἢ Σουσιστὰν), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, μεταξὺ Λυκίας, Εὐφράτου, Ἀραβίας, καὶ Μεσογείου Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Σύρος).

Συριανὸς, Ἀλεξανδρεύς, ἢ, κατ' ἄλλους, Γαζαῖος, ἐχρημάτισεν εἰς τὰς Ἀθήνας μαθητὴς τοῦ τότε περιφήμου Πλουτάρχου, καὶ ὕστερον διδάσκαλος Πρόκλου τοῦ Διαδόχου. Σώζεται καὶ τούτου Ὑπόμνημα εἰς τὸ περὶ Στάσεων τοῦ Ἑρμογένους, ἐκδοθ. ὑπὸ τοῦ Ἄλδου ἐν Βενετίᾳ, 1509, φύλ. μετὰ τῶν λοιπῶν Ῥητόρων.

Σύριγξ (Syrinx), θυγάτηρ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Αὕτη διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Πανὸς, καὶ κινδυνεύουσα νὰ παθθῇ, ἐζήτησε τὴν βοήθειαν τοῦ πατρός της· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς τὴν μετεμόρφωσεν εἰς καλαμον, τὸν ὁποῖον κόψας ὁ Πὰν, κατεσκεύασε μουσικὸν ὄργανον, τὴν σύριγγα, καὶ τὴν ἔπαιζε πρὸς παρηγορίαν του.

Σύρος (Σύρα), μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῆς Δήλου κειμένη, πατρὶς Φερεκύδου τοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Σύριος).

Συροφοίνικες. Ζ. Κοίλη Συρία.

Σύρτεις. Ζ. Ἀφρικὴ.

Σῦς. Ζ. Σύθας.

Συχὰρ, ἢ μετέπειτα Νεάπολις (Ναπλῶσα), πόλις τῆς Παλαιστίνης, εἰς τὴν Σαμάρειαν.

Σφακτηρία (Προδόνα), νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Μεσσηνίας, ὅπου οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐνεκήθη-

σαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (Κάτοικ. Σφακτηριαύς).

Σφενδάλη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Σφενδαλεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Σφενδαλήθεν).

Σφῆκες. Ζ. Ἀριστοφάνης.

Σφηττός, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Σφήττιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Σφηττόθεν).

Σφίγξ (Sphinx), τέρας τρομερὸν καὶ ἀλλόκοτον, ἔχουσα κεφαλὴν καὶ πρόσωπον κόρης, σῶμα κυνὸς, οὐρὰν δράκοντος, πτέρυγας ἀετοῦ, ὀδόντας λέοντος, ὄνυχας γυπὸς, καὶ φωνὴν ἀνθρώπου. Αὕτη πεμφθεῖσα παρὰ τῆς Ἥρας εἰς τὴν γῆν τῶν Θηβαίων, διὰ τὸ πρὸς αὐτοὺς μῖσος της, ἔβλαπτε πολυτρόπως τὴν χώραν ἐκείνην, προβάλλουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τοὺς διαβάτας καὶ αἴνιγμα πολλὰ σκοτεινὸν, τὸ ὁποῖον ὅστις δὲν τὸ ἔλυε, κατεσπαράττετο ὑπ' αὐτῆς ἀνιλεῶς. Ἦτον δὲ πεπρωμένον καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ἀποθάνῃ, ὅταν λυθῇ τὸ αἴνιγμά της, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη διὰ τοῦ Οἰδίποδος, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Λάϊος.

Σχερία. Ζ. Κόρκυρα.

Σχοινουντία, καὶ Σχοινοῦς, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου, εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον (Κάτοικ. Σχοινούντιος, καὶ Σχοινούσιος).

Σχολάριος. Ζ. Γενναδίος Σχολάριος.

Σωζόμενος. Ζ. Ἑρμείας Σωζόμενος.

Σωκράτης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Σωφρονίσκου τοῦ λιθουργοῦ καὶ Φαιναρέτης Μαίας. Οὗτος κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν πτωχικὴν του κατάστασιν μαθὼν τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, εὐδοκίμησε θαυμασίως, ἐπειδὴ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσώζοντο πολὺν καιρὸν ὁ Ἑρμῆς καὶ αἱ τρεῖς Χάριτες, ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ὕστερον δὲ ἀγαπήσας τὴν Φιλοσοφίαν, ἔκαμεν εἰς αὐτὴν μεγάλας προόδους, διὰ τῆς γενναίας συνδρομῆς τοῦ Κρίτωνος, Φιλοσόφου καὶ πλουσίου Ἀθηναίου. Ὁ Πρόδικος, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Ἀρχέλαος, καὶ ἄλλοι περίφημοι Σοφισταὶ ἐχρημάτισαν διδάσκαλοι τούτου τοῦ ἠθικωτάτου Φιλοσόφου. Ὁ Σωκράτης δὲν ἤνοιξε ποτὲ Σχολεῖον, οὔτ' ἐδίδασκεν ἀπὸ Καθέδρας, ὡς λέγουσιν, ἀλλὰ μετερρύθμιζε τῶν συμπολιτῶν του τὰ ἤθη, διδάσκων αὐτοὺς εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀγορὰν, μὲ τρόπον ἁπλούστατον καὶ ὠφελιμώτατον, καθὼς φαίνεται εἰς τὰ Συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, τῶν μαθητῶν του. Εἰς δὲ τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἠναγκάσθη, διὰ τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του, νὰ πίῃ τὸ κώνειον, διαβληθεὶς ἀπὸ τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον, δύω δεινοὺς καὶ πολλὰ φθονεροὺς Σοφιστὰς, ὡς ἄθεος καὶ φθορεὺς τῶν νέων, ὁ ἔνθεος καὶ ἠθικώτατος οὗτος Φιλόσοφος. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πάραυτα ἐκατάλαβαν τὸ ἀσυγχώρητον τοῦτο σφάλμα των, καὶ καταδικάσαντες τοὺς πρωταιτίους εἰς ἐξορίαν καὶ θάνατον, ὕψωσαν εἰς τιμὴν τὸν περικαλλῆ ἀνδριάντα. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους ἑπτὰ Ἐπιστολαὶ ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου Συλλογὴν τῶν Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σωκράτης, Κωνσταντινοπολίτης, Σχολαστικός. Συνέγραψε πρὸς τινα Θεόδωρον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἑπτὰ, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Κανταβρ. 1720, φύλ. μετὰ Σημειώσεων.

Σώπατρος, Ποιητὴς Κωμικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἓν ἀποσπασμάτιον σώζεται, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Σωρανὸς, Ἐφέσιος, Ἰατρὸς, τοῦ ὁποίου τὰ Συγγράμματα ἐξεδόθησαν μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνοῦ, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Φλωρεντίᾳ, 1754, φύλ. μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Σωσίπατρος (Sosipater), Ἰταλὸς, Νεαπολίτης, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὀνωρίου, τοῦ ὁποίου σώζεται Γραμματικὴ διδασκαλία, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Γραμματικῶν.

Σωτάδης, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας. Συνέγραψε Μέλη ἀσελγέστατα, τῶν ὁποίων ἀποσπασμάτια τινὰ σώζονται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδῶν καὶ Κωμῳδῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τ Α

Τάαντος. Ζ. Ἑρμῆς Τρισμέγιστος.

Ταίναρον (Ματαπᾶς), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Λακωνικὴν, καὶ λιμὴν αὐτόθι ὁμώνυμος.

Τακάπη (Γάβης), πόλις τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν χώραν τῶν δύω Σύρτεων κειμένη.

Τάκιτος (Tacitus), Γάϊος Κορνήλιος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ γαμβρὸς τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ἀκμάσας ἐπὶ Βεσπασιανοῦ, Δομιτιανοῦ, καὶ Νέρβα τῶν Αὐτοκρατόρων· Ἐχρημάτισε δὲ σύγχρονος καὶ φίλος Πλινίου τοῦ Νεωτέρου, καὶ ἐπαινεῖται μεγάλως ὡς Συγγραφεὺς πολυμαθὴς, ἀκριβὴς, ἀδιάφορος, καὶ, ὅσον τὸ δυνατὸν, φιλαλήθης. Συνέγραψε Α'. Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἀπὸ τοῦ Θανάτου τοῦ Γάλβα ἕως τοῦ Δομιτιανοῦ, τῆς ὁποίας σώζονται μόνον τὰ τέσσαρα πρῶτα βιβλία, καὶ μέρος τοῦ πέμπτου. Β'. Χρονικὰ (Annales) εἰς βιβλία δεκαέξ, περιέχοντα πᾶν ὅ, τι συνέβαινε κατ' ἔτος ἀπὸ Αὐγούστου Καίσαρος ἕως τοῦ Θανάτου τοῦ Νέρωνος, ἐκ τῶν

ὁποίων ὅμως λείπει τὸ ἕβδομον, τὸ ὄγδοον, τὸ ἔννατον, τὸ δέκατον βιβλίον, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἑνδεκάτου, καὶ μέρος τοῦ δεκάτου ἕκτου. Γ'. Τὸν βίον τοῦ πενθεροῦ του Ἀγρικόλα. Δ'. Περὶ Τοποθεσίας καὶ Ἠθῶν τῶν Γερμανῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ 1812, 8, εἰς τόμους πέντε, μετὰ Σημειώσεων, διαφόρων ἀναγνώσεων, καὶ ἀναπληρωμάτων.

Ταλάσσιος, ἢ Θαλάσσιος (Talassius, ἢ Thalassius), Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν γάμων, ὅστις, καθὼς λέγουσιν, εἶναι ὁ Τμέναιος τῶν Ἑλλήνων.

Ταναγρα, ἢ Γραῖα, (Σκάμενον), πόλις τῆς Βοιωτίας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀττικῆς κειμένη (Κάτοικ. Ταναγραῖος).

Ταναΐς, ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, καὶ ἕτερος τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος (Δὸν) τῆς Εὐρωπαϊκῆς.

Τάνταλος (Tantalus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Πλωτοῦς, καὶ Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας. Οὗτος ἐπειδὴ ἔσφαξε καὶ ἐμαγείρευσε τὸν υἱόν του, διὰ νὰ περιπαίξῃ, ἢ νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῶν Θεῶν, κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἅδην νὰ στέκεται πλησίον εἰς μίαν λίμνην, ἢ βουτισμένος μέσα εἰς αὐτὴν ἕως εἰς τὸν λαιμόν, καὶ φλεγόμενος ἀπὸ ὑπερβολικὴν δίψαν, νὰ μὴ δύναται νὰ πίῃ· ἐπειδὴ ὁσάκις ἔσκυπτε νὰ πίῃ, τὸ ὕδωρ ἐσύρετο ὀπίσω, καὶ ἂν ποτε τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖρας του, δὲν ἐπρόφθανε νὰ βρέξῃ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων του, καὶ εὐθὺς ἐχύνετο πάλιν διὰ τῶν δακτύλων του, καὶ ἡ τιμωρία του ἦτον διπλασία καὶ ἀδιάκοπος, διὰ τὴν εἰρημένην παρανομίαν του.

Τάξιλα (Ἀττὸκ), πόλις μεγάλη τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν, μεταξὺ Ἰνδοῦ καὶ Ἰνδάσπου τῶν ποταμῶν κειμένη (Κάτοικ. Ταξιληνός).

Ταρακωνησία. Ζ. Ἱσπανία.

Ταράκων, καὶ Ταῤῥάκων (*Tarragona*), ἡ μητρόπολις τῆς κάτω Ἱσπανίας (Κάτοικ. Ταρακωνήσιος).

Τάρας, ἢ Τάραντα (*Taranto*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα κειμένη (Κάτοικ. Ταραντῖνος).

Ταρκυνία (*Tarquena*), πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν (Κάτοικ. Ταρκύνιος).

Ταῤῥάκινα (*Terracina*), ἡ πρότερον Τραχίνη, πόλις τῆς Ἰταλίας, παραθαλάσσιος, εἰς τὸ Λάτιον (Κάτοικ. Ταῤῥακινῖτης).

Ταρσάτικὴ (Τερσὰτ), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, εἰς τὴν Λιβυρνικὴν χώραν κειμένη.

Ταρσὸς (Τάρσος), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Κιλικίαν, παρὰ τὸν Κύδνον ποταμὸν κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Κάτοικ. Ταρσεύς).

Τάρταρος, καὶ Τάρταρα (Tartarus), μέρος τοῦ Ἅδου, ὅπου ἐτιμωροῦντο αἰωνίως μὲν οἱ ἄθεοι, καὶ μέχρι τινὸς οἱ λοιποὶ

κακοῦργοι καὶ ἔνοχοι τινὸς ἐγκλήματος. Κατὰ τοὺς Ποιητὰς ὁ Τάρταρος ἦτον μία βαθυτάτη καὶ πολλὰ σκοτεινὴ φυλακὴ, μὲ τριπλοῦν χάλκινον τεῖχος περιτειχισμένη, καὶ περικυκλωμένη πανταχόθεν ἀπὸ τὸν Πυριφλεγέθοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποταμοὺς τοῦ Ἅδου. Αὐτοῦ κατῴκουν αἱ Ἐριννύες, ἡ Χίμαιρα, ἡ Σφίγξ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀλλόκοτα τέρατα. Αὐτοῦ ἐβασανίζοντο οἱ Τιτᾶνες, ὁ Τυφὼς καὶ οἱ Γίγαντες, καταπλακωμένοι ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης, καὶ προσέτι ὁ Τιτυὸς, ὁ Φλεγύας, ὁ Ἰξίων, ὁ Σίσυφος, ὁ Τάνταλος, αἱ Δαναΐδες καὶ ἄλλοι, περὶ τῶν ὁποίων βλέπε ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τοῦ παρόντος Λεξικοῦ.

Ταρτησσὸς, (*Tarissa*), πόλις τῆς Ἱσπανίας (Κάτοικ. Ταρτήσσιος). Ζ. Ἱσπαλις.

Τατιανὸς, Σύρος, Φιλόσοφος Πλατωνικὸς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ διατρίβων εἰς Ῥώμην, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ μάρτυρος Ἰουστίνου, παρὰ τοῦ ὁποίου διδαχθεὶς καὶ τὴν χριστιανικὴν Φιλοσοφίαν, ἐβάφθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδειξε κατ' ἀρχὰς καὶ ζῆλον πολύν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουστίνου ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην, ὑπῆγεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἔγεινεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν ἀρχηγὸς νέας τινος Αἱρέσεως, τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ὠνομάσθησαν Ἐγκρατευταὶ, καὶ Ὑδροπαραστάται. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Λόγος πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἢ κατὰ Ἐθνικῶν, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Ἑρμείου ἐν Ὀξωνίᾳ 1700, 8, Β'. Ἁρμονία Εὐαγγελικὴ, ἐκδοθ. ἐν Βασιλείᾳ 1555, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Τάτιος. Ζ. Ἀχιλλεὺς Τάτιος.

Ταύγετον (Βουνὰ τῆς Μάνης), ὄρος, ἢ σειρὰ βουνῶν, πρὸς τὸ δυτικὸν τῆς Λακωνίας κείμενον.

Ταυρικὴ Χερσόνησος (Κριμαία, ἢ Κρίμι), ἥτις καὶ Σκυθικὴ Χερσόνησος πρότερον ἐλέγετο, καὶ Ταυρὶς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, καὶ συνεχομένη μὲ τὴν ξηρὰν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ Ταφράδος, κοινῶς Πρεκόπ (Κάτοικ. Ταυρικὸς, καὶ Ταῦρος).

Ταυρομένιον (*Taormina*), πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Ταυρομενίου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ταυρομενίτης, καὶ Ταυρομένιος).

Ταῦρος, ὄρος μέγιστον τῆς Ἀσίας, περικλεῖον ὅλην τὴν Κιλικίαν.

Ταυροῦνον (Βελιγράδ), πόλις ὀνομαστὴ τῆς κάτω λεγομένης Παννονίας.

Τάφος, νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἢ πόλις τῆς Κεφαληνίας, ἀπὸ Ταφίου τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύσαντος παρωνομασθεῖσα, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὠνόμασεν ἔπειτα αὐτὸς Τηλεβόας (Κάτοικ. Τάφιος).

Τεᾶτον (*Chieti*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη (Κάτοικ. Τεατῖνος).

Τεγέα (Μοκλία), πόλις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀρκαδίας, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀργείας κειμένη (Κάτοικ. Τεγεάτης).

Τέθριππος, ἀγώνισμα, ἀνῆκον εἰς τὸν Δρόμον, καὶ ἐλέγετο ὅταν οἱ ἁθληταὶ ἔτρεχον εἰς τὸ Στάδιον μὲ ἅρματα, ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενα.

Τειρεσίας (Tiresias), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Εὐήρου καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, ὅστις, ἐπειδὴ εἶδε κατὰ περίστασιν τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην γυμνὴν, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς δεήσεως τῆς μητρός του Χαρικλοῦς ἔλαβεν ἀντὶ τῆς ὁράσεως τὴν χάριν τοῦ νὰ καταλαμβάνῃ τὰς φωνὰς ὅλων τῶν πτηνῶν. Ἡ, κατ' ἄλλους, ἐδῶ ποτε δύω ὄφεις συνουσιαζομένους, ἐφόνευσε τὸν Θηλυκὸν, καὶ εὐθὺς ἔγεινε καὶ αὐτὸς γυνή· μετὰ καιρὸν δὲ ἐδῶ ἄλλους δύω πάλιν συνουσιαζομένους, καὶ φονεύσας τὸν ἀρσενικὸν, εὐθὺς πάλιν ἔγεινεν ἀνήρ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας περὶ τῆς ἐν συνουσίᾳ ἡδονῆς, ὡς χρηματίσας καὶ ἀνὴρ καὶ γυνὴ, ἔδωκε τὴν προτίμησιν εἰς τὰς γυναῖκας. Διὰ τὸ ὁποῖον ἀγανακτήσασα ἡ Ἥρα, τὸν ἐτύφλωσε, καὶ ὁ Ζεὺς πρὸς παρηγορίαν του τὸν ἔκαμε Μάντιν, καὶ ἐμάντευεν ἄριστα ὄχι μόνον εἰς τὴν γῆν ἐν ὅσῳ ἔζη, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν εἰς τὸν Ἅδην, καθὼς γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, ὅστις λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην, ἠρώτησε τὴν ψυχὴν τοῦ Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του.

Τελαμὼν (Telamon), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ἐνδηΐδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως. Οὗτοι φονεύσαντες τὸν νεώτερον ἀδελφὸν των Φῶκον, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Αἴγιναν ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ, καὶ ὁ μὲν Πηλεὺς ὑπῆγεν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, εἰς τὴν Φθίαν, ὁ δὲ Τελαμὼν ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα πρὸς τὸν τότε βασιλεύοντα Κυχρέα, ὅστις καὶ τὸν ἐδέχθη φιλικῶς· καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἄτεκνος, τὸν ἀφῆκε μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Ἔπειτα δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν Περίβοιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκάθου, ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐθεὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἀριστεύσας κατὰ τοῦ Λαομέδοντος, ἔλαβεν εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνδρείας του τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἡσιόνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους τῶν Τευκριδῶν, ἐξ οὗ κατήγετο καὶ ὁ Εὐαγόρας, ὁ Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Τελμισσὸς (Μακρὺ) ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Καρίαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Λυκίας κειμένη (Κάτοικ. Τελμισσεύς).

Τελχῖνες (Telchines), υἱοὶ τοῦ Ἠλίου, ἢ, κατ' ἄλλους, οἱ Τελχῖνες ἦσαν κάτοικοι ἀρχαῖοι τῆς Κρήτης, σύγχρονοι τῶν Κορυβάντων, Κουρήτων, καὶ Ἰδαίων Δακτύλων, πρὸς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν ἡ Ῥέα τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Οἱ Τελχῖνες οὗτοι μ' ὅλον ὅτι ἦσαν ἔμπειροι τέκτονες, καὶ ἐφευρεταὶ πολλῶν ὠφελίμων πραγμάτων, ἦσαν ὅμως καὶ τερατίαι, γόητες καὶ ἀπατεῶνες, καὶ πρὸσέτι κατάλαλοι, βάσκανοι καὶ φθονεροὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς βδελυχθεὶς τὴν τοσαύτην αὐτῶν κακίαν, τοὺς μετεμόρφωσεν εἰς σκοπέλους.

Τέμπη (Μπαμπᾶς), κοιλὰς χαριεστάτη τῆς Θετταλίας, μεταξὺ Ὄσσης καὶ Ὀλύμπου τῶν ὀρέων κειμένη.

Τένεδος, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, ἀπέναντι τῆς Ἀσίας κειμένη (Κάτοικ. Τενέδιος).

Τεργέστη, ἢ Τεργέστιον (*Trieste*), πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Κάρνων κειμένη (Κάτοικ. Τεργεστηνὸς, ἢ Τεργεστῖνος, κατὰ Ῥωμαϊκὸν τύπον).

Τέρμων, ἢ Τέρμινος (Terminus), τουτέστιν Ὅριος, Θεὸς τῶν Ῥωμαίων, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ὁρίων, ἤτοι συνόρων, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα κατεσκεύαζον εἰς σχῆμα πέτρας τετραγώνου, θέλοντες νὰ φανερώσωσι μὲ τοῦτο, ὅτι τὰ σύνορα τῆς γῆς πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε στερεὰ καὶ ἀμετακίνητα. Ἐώρταζον δὲ καὶ ἑορτὴν εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Τερμινάλια καλουμένην, κατὰ τὴν Θ'. Καλανδῶν Μαρτίου, ἤτοι τὴν 21 τοῦ Φεβρουαρίου Μηνὸς, προσφέροντες εἰς τὸν ναόν του τὰς ἀπαρχὰς τῶν ζώων καὶ τῶν γενημάτων αὐτῶν.

Τερέντιος (Terentius) Πούβλιος, Ἀφρικανὸς, ὁ περιφημότατος μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων Κωμικῶν Ποιητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου Φοινικοῦ πολέμου, καὶ ἐχρημάτισεν εἰς τὴν Ῥώμην δοῦλος τινὸς Τερεντίου Βουλευτοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παιδευθεὶς, καὶ τέλος ἐλευθερωθεὶς, ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά του, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν ἀπελευθέρων. Μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῆς φυσικῆς του ἀγχινοίας καὶ τῶν λοιπῶν προτερημάτων του, ἐγνωρίσθη μὲ τὰ πλέον σημαντικὰ ὑποκείμενα τῆς Ῥώμης, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἠγαπήθη ἀπὸ τὸν Γάϊον Λαίλιον, καὶ τὸν Νεώτερον Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανὸν, οἱ ὁποῖοι, καθὼς ἐλέγετο, τὸν ἐβοήθουν καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν Κωμῳδιῶν του. Ἀπέθανε δὲ κατὰ τὸ 35 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπὸ ὑπερβολικὴν λύπην, ὡς λέγουσι, διὰ τὴν καθ' ὁδὸν ἀποβολὴν τῶν σκευῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχε καὶ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν Κωμῳδίας, μέρος μὲν νεωστὶ συντεθειμένας, καὶ μέρος μεταφρασμένας ἀπὸ τὰς Κωμῳδίας τοῦ Ποιητοῦ Μενάνδρου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, καὶ καθ' ὅλα ἐμιμήθη, ὥστε καὶ Ῥωμαῖος Μένανδρος ἐπωνομάσθη. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμῳδιῶν τὴν σή-

μερου σώζονται μόνον ἓξ, ἐπιγεγραμμέναι ὅλαι μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά, οἷον Α'. Ἀνδρία. Β'. Εὐνοῦχος. Γ'. Ἀδελφοί. Δ'. Ἑκυρά. Ε'. Φορμίων. Ϛ'. Ἑαυτὸν τιμωρούμενος, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Παρισίοις, 1827 - 1828, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ ἑνὸς πλουσιωτάτου Πίνακος.

Τερτυλλιανός (Tertulianus), ἢ Τερτυλλιανὸς Γάϊος Σεπτίμιος, Καρχηδόνιος, υἱὸς Κεντυρίωνος τινός, ἀνὴρ πολυμαθὴς, καὶ Νομικὸς ἄριστος, ὅστις γενόμενος ἐξ ἐθνικοῦ χριστιανὸς, πλεῖστα καὶ ἐλάλησε, καὶ ἔγραψε κατὰ τῶν ἐθνικῶν, καὶ Ἑβραίων, καὶ τῶν λοιπῶν αἱρετικῶν. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπατηθεὶς, ὑπέπεσεν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν Μοντανιστῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑπερασπίσθη μὲ τόσον ζῆλον, μὲ ὅσον εἶχε κατατρέξει προτήτερα τὰς λοιπὰς αἱρέσεις. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1746, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τερψιχόρη (Terpsichore). Ζ. Μοῦσαι.

Τεθὺς (Tetthys). Ζ. Ὠκεανός.

Τετράπολις, μέρος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τεσσάρων δήμων, ἢ μικρῶν πόλεων συγκειμένη, οἷον, Οἰνόης, Μαραθῶνος, Προβαλίνθου, καὶ Τρικορύθου (Κάτοικ. Τετραπολίτης).

Τεῦκρος. Ζ. Τελαμών.

Τέως, καὶ Τῆος (Σέγεσι), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη, πατρὶς τοῦ Ἀνακρέοντος (Κάτοικ. Τήϊος).

Τηλεβόαι, καὶ Ἐχινάδες (Σκόφαι), νῆσοι μικραὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, εἰς τὸν κόλπον τῆς Λευκάδος κείμεναι.

Τηλέγονος. Ζ. Ὀδυσσεύς.

Τηλεκλείδης, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδῶν καὶ Κωμῳδῶν.

Τηλέμαχος (Telemachus), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης. Ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνεχώρησε διὰ τὸν πόλεμον τῆς Τροίάδος, ἀφῆκε τὸν Τηλέμαχον μικρὸν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασεν εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἄτοπα κινήματα τῶν Μνηστήρων τῆς μητρός του, ἀνεχώρησε κρυφίως ἀπὸ τὴν πατρίδα, καὶ ὑπῆγε ζητῶν τὸν πατέρα του, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος, ἀνδρὸς συνετοῦ καὶ πιστοῦ φίλου τοῦ Ὀδυσσέως. Τέλος δὲ μετὰ πολλὰς δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας, ὅσας κατὰ διαφόρους τόπους καὶ πόλεις ἐδοκίμασεν, εὗρε τὸν ποθητόν του πατέρα, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησαν τοὺς ἀναισχύντους ἐκείνους Μνηστῆρας τῆς μητρός του Πηνελόπης, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Τήμενος (Temenus). Ζ. Ἡρακλεῖδαι.

Τῆμνος (Μεναμὲν), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν Αἰολίδα (Κάτοικ. Τημνίτης).

Τῆνος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς τὸ βόρειον τῆς Δήλου κειμένη (Κάτοικ. Τήνιος).

Τῆος. Ζ. Τέως.

Τηρεύς (Tereus). Ζ. Ἴτυς.

Τιβερειὰς (Ταβαρία), λίμνη τῆς Παλαιστίνης, ἥτις καὶ Γενισαρὲτ, ἢ Θαλάσσα τῆς Γαλιλαίας λέγεται, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Τιβεριεύς).

Τιβέριος Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἡρώδης, ἐγεννήθη εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν, ἐχρημάτισε διδάσκαλος πολλῶν λαμπρῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι γενόμενοι ἔπειτα Καίσαρες, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως, ψηφίσαντες αὐτὸν Ὕπατον τῆς Ῥώμης, καὶ ὕστερον Ἀρχιερέα τῶν Ἑλληνικῶν Ἑορτῶν. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του, ζήσας ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζεται μόνον εἰς Λόγος περὶ Πολιτείας, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Ἑλλήνων Ῥητόρων τοῦ Ἄλδου, καὶ ἄλλων, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Λειψίᾳ, 1801, 8.

Τίβερις (Teberi, ἢ Tevere), ποταμὸς μέγιστος τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, ὅστις ἐκπηγάζων ἀπὸ τὰ Ἀπέννινα ὄρη, καὶ διερχόμενος πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς, χύνεται ὑποκάτω τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν Θάλασσαν.

Τιβίσκος (Τέϊς), ποταμὸς τῆς Δακίας, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Δανούβιον.

Τίβουλλος (Tibullus) Ἄλβιος, Ἱππεὺς Ῥωμαῖος, καὶ Ποιητὴς Ἐλεγειακὸς περίφημος, σύγχρονος δὲ τοῦ Ὁρατίου καὶ Ὀβιδίου τῶν Ποιητῶν χρηματίσας, καὶ τοῦ περιφήμου Κορβίνου Μασσάλα φίλος φίλτατος, πρὸς τὸν ὁποῖον συνέγραψε καὶ τὴν μέχρι τοῦδε σωζομένην περίφημον Ἐλεγείαν του. Ἀπέθανε δὲ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας λύπην ἀπαραμύθητον εἰς ὅλους τοὺς πεπαιδευμένους τοῦ καιροῦ του, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν Ὀβίδιον, ὅστις θρηνεῖ ἀπὸ ψυχῆς τὸν ἄωρον θάνατον τοιούτου μεγάλου ἀνδρός. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη Ἐλεγειῶν βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Λειψίᾳ, 1817, 8, εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων.

Τιγγεντάρα, πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Βαιτικὴν κειμένη.

Τιγγὶς (Τάγγερ), ἡ μητρόπολις τῆς Τιγγιτανῆς, ἐπαρχίας τῆς Μαυριτανίας (Κάτοικ. Τεγγίτης).

Τιγρανόκερτα (Σερὲδ), πόλις μεγίστη τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀρμενίαν κειμένη (Κάτοικ. Τιγρανοκέρτης).

Τίγρις, καὶ Τίγρης, ποταμὸς τῆς Ἀσίας μέγιστος, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Εὐφράτου, ὅτε καὶ Πασίτιγρις

λέγεται, κύνεται εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Τιθορέα καὶ Ὑαμπῆα, δύω κορυφαὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ.

Τίθρας, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Τιθράσιος).

Τιθρώνειον, ἢ Τιθρώνιαν (Βελίτσα), πόλις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Φωκίδα κειμένη (Κάτοικ. Τιθρωνεύς, καὶ Τιθρωνιεύς).

Τιθωνὸς (Tithonus), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, Βασιλέως τῆς Τρωάδος, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος του ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, κ' ἐκεῖ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μέμνονα. Ἀπὸ δὲ τὴν πολλὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην της, παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ τὸν κάμῃ ἀθάνατον, χωρὶς ὅμως νὰ ζητήσῃ νὰ μείνῃ καὶ ἀγήρατος. Ὅθεν ὁ Τιθωνὸς γενόμενος ὑπέργηρως, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὸ βάρος τοῦ μακροῦ γήρως του, μετεμορφώθη εἰς τέττιγα. Ἔμεινε δὲ τὸ γῆρας αὐτοῦ εἰς παροιμίαν, καθὼς καὶ ἡ μακροβιότης τοῦ ὑπὲρ τὰ ἐνεακόσια ἑξήκοντα ἔτη βιώσαντος Μαθουσάλα, υἱοῦ τοῦ Ἐνὼχ, καὶ τοῦ Ἀργανθωνίου, Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, ὅστις ἀπέθανε, ζήσας ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς ὀγδοήκοντα.

Τίκινον (*Pavia*), πόλις περίφημος τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, πλησίον τῶν Μεδιολάνων κειμένη (Κάτοικ. Τικινός).

Τίκινος (*Ticinio*), ἢ Δουρίας, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ὅστις ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν λίμνην Ὀὲρβανὸν, κύνεται εἰς τὸν Πάδον πλησίον τῆς Παυΐας.

Τίμαιος, Λοκρὸς, Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, σύγχρονος, καὶ διδάσκαλος, κατά τινας, τοῦ Πλάτωνος. Συνέγραψε Δωριστὶ Περὶ ψυχᾶς Κόσμου καὶ Φύσιος, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγουσιν, ἐσύνθεσεν ἔπειτα ὁ Πλάτων τὸν οὕτως ἐπιγραφόμενον Διάλογόν του, ἤγουν τὸν Τίμαιον. Τὸ Σύγγραμμα τοῦ Τιμαίου ἐξεδόθη πολλάκις μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1778, 4, μετὰ τοῦ Ὠκέλλου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τίμαιος, Σοφιστὴς καὶ Γραμματικός. Συνέγραψε Λεξικὸν τῶν Πλατωνικῶν λέξεων, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ., 1754, 8, μετὰ πολλῶν Σημειώσεων.

Τίμανρος (*Timavo*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, μεταξὺ Ἀκυλήας καὶ Τεργέστης ῥέων.

Τίρυνς (Τιρό), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀργολίδα κειμένη (Κάτοικ. Τιρύνθιος).

Τισεῖον, Ζ. Διάντειον Ἀκρωτήριον.

Τισιφόνη (Tisiphone). Ζ. Ἐρανύες.

Τιτακίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τιτακίδης).

Τιτᾶνες (Titanes), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἑπτά: Τιτὰν, Ὠκεανὸς,

Κοῖος, Ὑπερίων, Κρεῖος, Ἰαπετὸς, καὶ ὁ νεώτατος πάντων Κρόνος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οὐρανὸς κατεταρτάρωσε τοὺς Κύκλωπας, ἀγανακτήσαντες οὗτοι οἱ Τιτᾶνες, καὶ κινήσαντες κατ' αὐτοῦ πόλεμον, τὸν ἐνίκησαν, καὶ παρέδωκαν ὁμοφώνως τὴν βασιλείαν, διὰ μεσιτείας τῆς μητρός των, εἰς τὸν νεώτατον μεταξὺ αὐτῶν, τὸν Κρόνον, μὲ συμφωνίαν νὰ μὴν ἀναθρέψῃ ἀρσενικὸν παιδίον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐκίνησαν καὶ κατ' αὐτοῦ πόλεμον, καὶ νικήσαντες αὐτὸν, τὸν ἐφυλάκωσαν, ἕως ὅτου τὸν ἠλευθέρωσεν ὁ Ζεύς, καταστροπώσας τοὺς ἐχθροὺς του Τιτᾶνας. Ἔπειτα δὲ ὑποπτευόμενος ὁ Κρόνος καὶ αὐτὸν τὸν Δία, ἐσυμφώνησε πάλιν μὲ τοὺς Τιτᾶνας, διὰ νὰ τὸν φονεύσωσιν· ἀλλ' ἐκεῖνος μαθὼν τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ λαβὼν εἰς βοήθειάν του τοὺς λοιποὺς Θεοὺς, τοὺς ἐνίκησε κατὰ κράτος, καὶ τοὺς ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον, καταστήσας ἐπ' αὐτοὺς φύλακας τοὺς Ἑκατόγχειρας.

Τιταρήσιος (Σαραντοπόρος), ποταμὸς τῆς Θετταλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν.

Τίτος, Ἐπίσκοπος τῆς Βόστρας, πόλεως πρωτευούσης τῆς Ἀραβίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὑπέφερε πολλὰς καὶ μεγάλας καταδρομάς. Σῴζονται καὶ τούτου Α'. Κατὰ Μανιχαίων βιβλία τρία. Β'. Ὑπόμνημα εἰς τὸν Ἱερὸν Λουκᾶν. Γ'. Ὁμιλία εἰς τὰ Βαΐα, ἐκδοθ. εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Πατέρων.

Τίτος Λίβιος (Titus Livius), Ἰταλὸς, ἐγεννήθη εἰς τὸ Πατάβιον, ἢ εἰς τὸ Ἄλβανον, κώμην πλησιόχωρον τοῦ Πατανέου, ἀπὸ γονεῖς εὐκαταστάτους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐφρόντισαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν καὶ παιδείαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ μάλιστα τὴν Νομικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει ἰδιαιτέραν κλίσιν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, τὴν τότε καθέδραν τῶν Μουσῶν, διὰ τὴν συῤῥοὴν πολλῶν πεπαιδευμένων, καὶ μάλιστα Ἑλλήνων. Ἐκεῖ δὲ ἐξακολουθῶν τὴν καλλιέργειαν τοῦ νοός του, ἐσύνθεσε κατὰ πρῶτον, πρὸς ἰδιαιτέραν του ἐξάσκησιν, Διαλόγους τινὰς περὶ Φιλοσοφίας, τοὺς ὁποίους καὶ ἀφιέρωσε πρὸς τὸν Καίσαρα Αὔγουστον. Ἔλαβε λοιπὸν εὐθὺς ἐκ τούτου τὴν εὔνοιαν τοῦ Μονάρχου, ἥτις συνωδευμένη καὶ μὲ ἀφιλὴν χορηγίαν, συνήργησε πολὺ εἰς τὸ νὰ διαιωνισθῇ τὸ ὄνομά του, καὶ δικαίως νὰ ὀνομασθῇ ὁ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων Ἱστοριογράφων. Συνέγραψεν ὁ μέγας οὗτος Ἱστορικὸς μὲ ἄκραν πολυμάθειαν, κρίσιν καὶ γλαφυρότητα, Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας βιβλία 142, ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἕως τοῦ Θανάτου τοῦ Δρούσου, εἰς τὰ

ὁποῖα ἐξιστορεῖ πᾶν ὅ,τι ἔπραττον οἱ Ῥωμαῖοι συναλλήλως καὶ μετὰ τῶν ἄλλων Ἐθνῶν εἰς αὐτὸ τὸ πολυχρόνιον διάστημα περιστατικῶς, καὶ μὲ ὅλην τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν. Τὸ μόνον ἄξιον λύπης εἶναι, ὅτι ὁ πανδαμάτωρ χρόνος μᾶς ἀφῆρεσε τὸ περισσότερον μέρος αὐτῆς τῆς πολυτίμου Ἱστορίας, ἐπειδὴ τὴν σήμερον δὲν σώζονται, εἰμὴ ἕως 35 μόνον βιβλία, ἤγουν τὰ πρῶτα δέκα, καὶ ἄλλα εἰκοσιπέντε ἐκ τῶν λοιπῶν, τουτέστιν ἀπὸ τοῦ 21 ἕως τοῦ 45 βιβλίου, τὰ ὁποῖα μ' ὅλον τοῦτο μαρτυροῦσι τραγῶς τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν. Ἡ Ἱστορία τοῦ Λιβίου ἐξεδόθη πολλάκις, καὶ ἀκαταπαύστως ἐκδίδεται κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης· αλλ' ἡ ἐντελεστέρα καὶ ἀκριβεστέρα μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἐκδόσεων νομίζεται κοινῶς ἡ ἐν Παρισίοις, 1822-1825, 8, εἰς τόμους δώδεκα, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων, καὶ τῶν ἀναπληρωμάτων τοῦ J. Freinshemii δι' ἐπιμελείας τοῦ N. E. Lemaire.

Τίτος Φλάβιος Κλήμης, Ἀλεξανδρεύς, ἢ, κατ' ἄλλους, Ἀθηναῖος, ὅστις κατ' ἀρχὰς Ἐθνικὸς ὤν, διὰ τῆς συνομιλίας πολλῶν Χριστιανῶν διδασκάλων, ἔγεινε Χριστιανός, καὶ Κατηχητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολῆς, εἰς τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐπάγγελμα ἔδειξε τόσην πολυμάθειαν καὶ ἀρετήν, ὥστε ἔτρεχε παντοχόθεν πλῆθος μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ὁ Ὠριγένης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Λόγος Προτρεπτικός, ἤτοι νουθεσία πρὸς τοὺς Ἐθνικούς. Β'. Παιδαγωγός, ἤτοι περὶ διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν παίδων εἰς βιβλία τρία. Γ'. Στρωματεῖς, ἢ τῶν κατὰ τὴν ἀληθῆ Φιλοσοφίαν γνωστικῶν ὑπομνημάτων Στρωματεῖς ὀκτώ. Δ'. Λόγοι, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Βενετίᾳ, 1757, φύλ. εἰς τόμους δύω, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τιτρὰς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Τιτράσιος).

Τιτυὸς (Tityus), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Ἐλάρας, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐξαπλωμένον, ἐσκέπαζεν ἐννέα πλέθρα γῆς. Οὗτος θέλων ποτὲ νὰ βιάσῃ τὴν Λητὼ, ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἅδην νὰ τοῦ τρώγῃ ἕνας ἀχόρταστος γὺψ τὸ ἧπαρ καὶ τὰ σπλάγχνα του, τὰ ὁποῖα πάλιν ἀνεφύοντο πρὸς παντοτεινὴν τιμωρίαν του.

Τίφερνον (*Citta di Castello*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Ὀμβρικὴν κειμένη.

Τίφερνος (*Tiferno*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Φρεντανῶν ἐκρέων.

Τληπτόλεμος (Tleptolemus), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, Βασιλέως τῆς Ἐφύρας. Οὗτος

φονεύσας κατὰ περίστασιν τὸν συγγενῆ του Λυκίμνιον, κατέφυγε μὲ ἀποικίαν εἰς τὴν Ῥόδον, ὅπου κτίσας τρεῖς σημαντικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, τὸν Ἰάλυσσον, καὶ τὴν Κάμειρον, ἀπέθανεν ἐκεῖ, καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Θεός.

Τμῶλος (Ταμολίζι), ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Λυδίαν.

Τόλετον (*Toledo*), πόλις τῆς Ἱσπανίας, κατὰ τὴν Ταρακωνησίαν κειμένη.

Τομεῖς, ἢ Τομεύς, καὶ Τόμοι (Τομισβάρ, ἢ Τεμισβάρ), πόλις τῆς κάτω Μοισίας, παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον κειμένη, ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ποιητὴς Ὀβίδιος (Κάτοικ. Τομίτης).

Τονεῖα, ἑορτὴ τῶν Σαμίων, πανηγυριζομένη κατ' ἔτος εἰς τιμὴν τῆς Ἥρας ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἀδμήτη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως φυγοῦσα κρυφίως ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἦλθεν εἰς τὴν Σάμον, καὶ δι' ἀσφάλειάν της ἔγεινεν Ἱέρισσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἀγανακτήσαντες διὰ τὴν φυγήν της, κατέπεισαν τινὰς λῃστὰς νὰ κλέψωσιν ἐκεῖθεν τὸ ἄγαλμα ταύτης τῆς Θεᾶς, διὰ νὰ τιμωρηθῇ ἔπειτα ἡ Ἀδμήτη διὰ τὴν ἀπροσεξίαν της. Καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ ἔβαλον τῷ ὄντι εἰς πρᾶξιν τὴν ὑπόσχεσίν των· αλλ' ὅταν ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τὸν λιμένα, τὸ πλοῖον αὐτῶν δὲν ἐκινεῖτο κατ' οὐδένα τρόπον. Ὅθεν ἐννοήσαντες τὴν δύναμιν τοῦ ἀγάλματος, τὸ ἀφῆκαν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἀνεχώρησαν. Τῇ ἐπαύριον δὲ μὴ βλέποντες οἱ Σάμιοι τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο εἰς τὸν ναὸν, ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὴν Ἀδμήτην, καὶ νὰ τὴν φοβερίζουν, ὁπότε ἐξαφνα παρασταθείς τις εἶπεν, ὅτι εἶδε τὸ ἄγαλμα κείμενον μόνον εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Τότε λοιπὸν ἀφήσαντες τὴν Ἀδμήτην, κατέβησαν εἰς τὴν Θαλασσαν διὰ νὰ τὸ λάβωσιν· αλλ' αὐτὸ καὶ τότε ἔμεινε διόλου ἀκίνητον· διὰ τὸ ὁποῖον φοβηθέντες αὐτοὶ μήπως φύγῃ διὰ νυκτὸς, τὸ ἔδησαν μὲ τόνους, ἤτοι σχοινία πλεγμένα, καὶ τὸ ἐφύλαττον ἐκεῖ, ἕως ὅτου καταβᾶσα καὶ ἡ Ἀδμήτη, καὶ ἐξιλεώσασα αὐτὸ μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἔβαλε πάλιν ὅπου ἦτον τὸ πρότερον. Οἱ δὲ Σάμιοι εἰς ἀνάμνησιν τούτου τοῦ συμβεβηκότος ἑώρταζον κατ' ἔτος ταύτην τὴν ἑορτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κατὰ καιρὸν Ἱέρισσα καταβαίνουσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ λύουσα μὲ τὰς συνήθεις εὐχὰς τὸ ἀφ' ἑσπέρας δεμένον ἐκεῖ ἄγαλμα, τὸ ἀκόμιζε μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παραταξέως εἰς τὸν ναόν του, καὶ αὖτω διελύετο ἡ ἑορτή.

Τορωναῖος, ἢ Τορώνειος, κόλπος τῆς Μακεδονίας (Κόρφος τοῦ ἁγίου Μάμα), σχηματιζόμενος εἰς τὴν πόλιν Τορώνην ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Τουλλιος (Tullius). Ζ. Κικέρων.

Τοῦρνος (Turnus). Z. Αἰνείας.

Τουρπίλιος (Turpilius), Ῥωμαῖος, Ποιητὴς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Λουκιλίου, ἐκ τῶν Ποιημάτων τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανα τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λατίνων Ποιητῶν.

Τούσκας (Γουαδὶλ Βαρβάρ), ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Ζευγιτανήν.

Τούσκουλον (*Frascati*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, ὅπου ἦσαν τῶν Ῥωμαίων τὰ ἀγροκήπια (Κάτοικ. Τούσκουλος, ἢ Τουσκουλανός).

Τραϊανούπολις, πόλις τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Ἕβρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Τραϊανοπολίτης).

Τραλλὶς καὶ Τράλλεις (Σουλτὰν Ἰσάρ), πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἰωνίαν κειμένη (Κάτοικ. Τραλλιανός).

Τραπεζοῦς (Τραβιζόνδα), πόλις τῆς Ἀσίας, εἰς τὸν Πόντον (Κάτοικ. Τραπεζούντιος).

Τρασιμενὸς (*Lago di Perugia*), λίμνη τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν.

Τραχεῖα. Z. Κιλικία.

Τραχὶν. Z. Ἡράκλεια.

Τραχίνη. Z. Ταῤῥακίνα.

Τραχινίαι. Z. Σοφοκλῆς.

Τραχωνῖτις, χώρα τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κειμένη.

Τρεβίας (*Trebia*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν Κισαλπίνην Γαλλίαν, ἐκχυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Τρητὸν, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Τριβαλλοὶ, λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Θράκης, τῶν ὁποίων ἀπόγονοι εἶναι, λέγουσιν, οἱ νῦν Βουλγαροι, ἢ Βοσνάκοι.

Τρίγωνον, κριτήριον εἰς τὰς Ἀθήνας, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ οἴκου, εἰς τὸν ὁποῖον συνήγοντο οἱ κριταί.

Τρίκκη (Τρίκκαλα), πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Ἰστιαιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Τρικκαῖος).

Τρικόρυθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τρικορύσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Τρικορυνθόθεν).

Τρίμητος (*Tremiti*), νῆσος μικρὰ, κατὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος κειμένη.

Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τρινεμεύς).

Τρίνιος (*Trigno*), ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν χώραν τῶν Φρεντανῶν ῥέων.

Τριόπιον (Κάβο Κρίο), ἀκρωτήριον τῆς Καρίας, πλησίον τῆς Κνίδου κείμενον.

Τρίπολις (Ταραβὸλ), πόλις τῆς Φοινίκης, ἐκ τριῶν πόλεων συνοικισθεῖσα, οἷον Ἀράδου, Τύρου καὶ Σιδῶνος (Κάτοικ. Τριπολίτης).

Τριπτόλεμος (Triptolemus), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, Βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ τῆς Μετανείρας. Ὅταν ἡ Δημήτηρ, ζητοῦσα τὴν Θυγατέρα της Περσεφόνην, κατήντησε καὶ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, ὁ Κελεὸς τὴν ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκον του, καὶ τὴν ἐπεριποιήθη μεγάλως. Ἐκεῖ δὲ διατρίβουσα αὐτὴ ἡ Θεὰ, ἐδίδαξε τοὺς ἐγχωρίους τὴν Γεωργικὴν, καὶ προσέτι κατασκευάσασα ἅρμα μὲ πτερωτοὺς δράκοντας τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν εἰρημένον Τριπτόλεμον, ὁμοίως καὶ σῖτον, παραγγείλασα αὐτὸν νὰ τὸν σπείρῃ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αὐτὸς δὲ περιερχόμενος διὰ τοῦ ἀέρος, ἐλέγετο, ὅτι ἔσπειρέτι, τουτέστιν ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργικὴν τέχνην. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ καταστήσας τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος, ἀπέθανεν ἐκεῖ, κ' ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς Θεὸς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Τρίταια, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Τριταιεύς).

Τρίτων (Triton), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, Θεὸς θαλάσσιος, τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ δελφὶν, καὶ ἀρχηγὸς τῶν λοιπῶν Τριτώνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστασία ἦτον τὸ νὰ προπορεύωνται τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύοντες μὲ τὴν κογχυλιώδη των σαλπιγγα τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ.

Τριτωνὶς, ἢ Λιβύα (Φαρούν), λίμνη τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸ Βυζάκιον κειμένη.

Τρόγος (Trogus) Πομπήϊος, Γάλλος τὸ γένος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος. Συνέγραψε Κοσμογραφίαν εἰς 44 βιβλία, τῆς ὁποίας ἔχομεν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουστίνου Ἐπιτομὴν εἰς ἰσάριθμα βιβλία, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Τροία. Z. Ἴλιον.

Τροιζὴν (Δαμαλᾶς), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀργολίδα κειμένη (Κάτοικ. Τροιζήνιος).

Τρουσεντῖνος (*Torre Segura*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Πικεντίνην κειμένη, καὶ ποταμὸς αὐτόθι ὁμώνυμος.

Τροφώνιος (Trophonius), Ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμήδους τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Τροφώνιος οὗτος ἦτον ἄνθρωπος πολλὰ δοξομανὴς, καὶ διὰ νὰ ἀποθεωθῇ, ἐκλείσθη εἰς ἕν βαθὺ ἄντρον, πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας, καὶ ἤρχισε νὰ δίδῃ χρησμοὺς περὶ τῶν μελλόντων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐλησμονήθη παντάπασι καὶ αὐτὸς καὶ τὸ μαντεῖον του. Ἐπειδὴ δέ ποτε οἱ Βοιωτοὶ ἠρώτουν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς συμβάσης εἰς τὴν χώραν των ἀνομβρίας, καὶ ἤκουσαν παρ' αὐτοῦ, ὅτι πρέπει νὰ συμβουλευθῶσι περὶ τούτου τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, ἦρχισαν νὰ τὸ ζητῶσι μετὰ προθυμίας· μὴ γνωρίζοντες ὅμως οὔτε τὸ μέρος ὅπου ἐκεῖτο, εὑρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Ἀλλὰ τελευταῖον τὸ εὗρον, ὁδηγηθέντες ἐκεῖ ἀπὸ τας ἀπ ἐκείνου

τοῦ ἄντρου ἐξερχομένας μελίσσας, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη πάλιν ἡ φήμη του, καὶ μετὰ καιρὸν κατεστάθη πολλὰ περίφημον. Ὅστις δὲ ἔμελλε νὰ μαντευθῇ εἰς τοῦτο τὸ μαντεῖον, ἔπρεπε πρῶτον νὰ προετοιμασθῇ καλῶς κατὰ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἱερέων, καὶ ἔπειτα νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὸ ἄντρον, ἕρπων μὲ τὴν κοιλίαν ὡς ὄφις, ὅπου ἔβλεπε τοιαῦτα τρομερὰ θεάματα, ὥστε διῆγε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του μὲ μεγάλην μελαγχολίαν καὶ σκυθρωπότητα, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε καὶ ἡ « Ἐς Τροφωνίου μεμάντευται » Παροιμία, λεγομένη εἰς ἀνθρώπους σκυθρωπούς καὶ μηδέποτε γελῶντας.

Τρυφιόδωρος, Αἰγύπτιος, Ποιητής. Συνέγραψε διὰ στίχων Ἡρωϊκῶν Ἴλιου ἅλωσιν, ἐκδοθ. πολλαχοῦ, καὶ ἐν Λειψίᾳ, 1817, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Τρωάδες. Ζ. Εὐριπίδης.

Τρωάς, ἡ Τροία, πόλις τῆς Τρωϊκῆς ἐπικρατείας, μεταξὺ τῆς μικρᾶς καὶ μεγάλης Μυσίας κειμένης, καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Καΐκου ἐκτεινομένης (Κάτοικ. Τρῶς).

Τρωγλοδυτική, χώρα, ἡ ὁ Αἰγιαλὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατοικοῦντες μέσα εἰς σπήλαια καὶ τρύπας τῆς γῆς, ὠνομάζοντο Τρωγλοδύται.

Τρώϊλος (Troilus). Ζ. Ἑκάβη.

Τσέτσης. Ζ. Ἰωάννης Τσέτσης.

Τύανα (Τύανα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Καππαδοκίαν κειμένη (Κάτοικ. Τυανεύς).

Τυδεύς (Tydeus), υἱὸς τοῦ Οἰνέως, Βασιλέως τῆς Αἰτωλίας, ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὁμήρου ἦτον μὲν κοντὸς εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ πολεμικός. Οὗτος ἐπέμφθη πρέσβυς ἐκ μέρους τοῦ Ἀδράστου εἰς τὰς Θήβας, διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὴν μεταξὺ Πολυνείκους καὶ Ἐτεοκλέους διαφοράν, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη· καὶ προσκληθεὶς εἰς μονομαχίαν, ἐνίκα ὅλους. Ἐκ τούτου πεντήκοντα ἐκ τῶν Θηβαίων, οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ αὐτῶν, ἐσυμφώνησαν νὰ τὸν φονεύσωσι καθ' ὁδὸν δὲ ἐνέδρας· ἀλλ' οὗτος ἐπρόλαβε καὶ τοὺς ἐφόνευσεν ὅλους, ἀφήσας ἕνα μόνον, διὰ νὰ ἀναγγείλῃ τὴν ἀνδραγαθίαν του.

Τυνδάρεως (Tyndareus, ἢ Tyndarus). Ζ. Κάστωρ.

Τύνις, ἡ Τύνης (Τούνεσι), πόλις ὀνομαστὴ τῆς μικρᾶς Ἀφρικῆς, ὄχι μακρὰν τῆς Καρχηδόνος κειμένη (Κάτοικ. Τυνήσιος).

Τύρας (Δνείστερ), ποταμὸς τῆς Δακίας, καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Τυρμίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Τυρμίδης).

Τύρος (Σοὺρ), πόλις τῆς Φοινίκης, ἀρχαιοτάτη καὶ πλουσιωτάτη (Κάτοικ. Τύριος).

Τυρρηνία (Toscana), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας, ἔχουσα πρὸς Δυσμὰς τὸν ποταμὸν Μάκρην· πρὸς Βορρᾶν, τὰ Ἀπέννινα ὄρη· πρὸς

Ἀνατολὰς, τὸν Τίβεριν, καὶ πρὸς Μεσημβρίαν, τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Τυρρηνός).

Τυρταῖος, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς χωλὸς καὶ ἄσχημος, ὅστις πεμφθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὡς στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, τοὺς ἐνθουσίασε θαυμασίως διὰ τῶν φλογερῶν Ποιημάτων του, καὶ τοὺς ἀπέδειξε νικητὰς τῶν Μεσσηνίων. Ἐκ τούτων δὲ τῶν Ποιημάτων σώζονται ἀκόμη ὀλίγα τινὰ τεμάχια, ἐκδοθέντα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Συλλογὴν τῶν Ἑλασσόνων Ποιητῶν, καὶ ἀλλαχοῦ.

Τυρώ (Tyro). Ζ. Κρηθεύς.

Τυφὼν, ἢ Τυφεὺς (Tiphon, ἢ Tiphoëus), υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀνθρωπόμορφον καὶ καταπληκτικὸν, τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ὄφις, μὲ ἑκατὸν κεφαλὰς, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ ἤγγιζεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ μία του χεὶρ ἔφθανεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, ἡ δ' ἄλλη εἰς τὴν Δύσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐξήρχετο πῦρ ἀδιάκοπον. Οὗτος ὁ τρομερὸς Γίγας παρακινημένος ἀπὸ τὴν μητέρα του Γῆν, διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς ταρτάρωσιν τῶν Τιτάνων, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν συμμάχων του μὲ ἄγριον συριγμὸν καὶ μὲ φωνὴν ἀλλόκοτον· καὶ τινάζων κατὰ τοῦ οὐρανοῦ μεγαλωτάτους βράχους, καὶ δένδρα ἀναμμένα, καὶ προσέτι βουνὰ ὁλόκληρα, κατετρόμαζε τὸ πᾶν. Ὥστε οἱ μὲν ἄλλοι Θεοὶ φοβηθέντες τὴν φρικαλέαν του μορφὴν, ἔφυγον ὅλοι, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Αἴγυπτον, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα ζῶα καὶ φυτὰ, ἀφήσαντες ἔπειτα τὴν ἰδέαν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους νὰ τοὺς λατρεύωσιν ὑποκάτω εἰς αὐτὰ τὰ εἴδη. Αὐτὸν δὲ τὸν Δία πιάσας ὁ Τυφὼν, καὶ κόψας τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, τὰ ἔκρυψεν εἰς τὸ Κωρύκιον, ἄντρον τῆς Κιλικίας, ὅπου ἐφύλακωσε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον. Κλέψαντες δ' ἔπειτα αὐτὰ τὰ νεῦρα ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Αἰγίπαν, τὰ προσήρμοσαν πάλιν εἰς τὸν Δία, καὶ οὕτως ἀναλαβὼν τὴν προτέραν του δύναμιν, ὥρμησε τὸ δεύτερον κατὰ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καταπολεμήσας αὐτὸν, τὸν ἐνίκησε φεύγοντα διὰ τῆς Σικελικῆς Θαλάσσης, ὅπου καὶ τὸν ἐπλάκωσε καταπληγωμένον μὲ τὸ βουνὸν τῆς Αἴτνης, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς σήμερον ἀναδίδει ἀδιακόπως φλόγας πυρός.

Τύχη (Tyche, ἢ Fortuna), Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ Θεὰ παντοδύναμος, διατάττουσα πάντα τὰ ἀνθρώπινα κατὰ τὴν φαντασίαν της. Παραστένεται δὲ ἡ Τύχη γυνὴ φαλακρὰ καὶ τυφλὴ, καὶ ἱσταμένη μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ἑνὸς ποδὸς ἐπάνω εἰς τροχὸν, ἔχουσα τὸν ἄλλον ὑψωμένον εἰς τὸν ἀέρα, καὶ βαστάζουσα εἰς τὴν χεῖρα της πηδάλιον.

Τύχη, πόλις τῆς Σικελίας, κατὰ τὰς Συρακούσας κειμένη (Κάτοικ. Τυχαῖος).

Τωμυρις (Tomyris). Z. Ἀμαζόνες.

ΥΑ

Ὑακίνθια (Hyacinthia), ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη μάλιστα εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Πελοποννήσου, κατὰ Μῆνα Ἑκατομβαιῶνα, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ὑακίνθου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος ὁ Θεός, παίζων μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (Z. Ἀπόλλων). Διήρκει δὲ αὕτη ἡ ἑορτὴ ἡμέρας τρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἦτον καθ' ὅλα λυπηρά, ἡ δὲ δευτέρα καὶ τρίτη, χαρμόσυνοι· ἐπειδὴ εἰς αὐτὰς ἐγίνοντο ἀγῶνες μουσικῆς, καὶ θυσίαι πολυτελεῖς, καὶ κοιναὶ συμπόσια, εἰς τὰ ὁποῖα συνευωχοῦντο καὶ οἱ δοῦλοι μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν.

Ὑάκινθος (Hyacinthus). Z. Ἀπόλλων, Ὑακίνθια.

Ὑαμπεῖα. Z. Τεθορία.

Ὑας (Hyans), υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Αἰθρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις διατρίβων εἰς τὴν Λιβύαν, καὶ δαγκασθεὶς εἰς τὸ κυνήγιον ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως, ἀπέθανε. Πέντε δὲ ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελφάς του τόσον ἐλυπήθησαν διὰ τὸν θάνατόν του, ὥστε δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν κλαίωσιν ἀπαρηγόρητα ἡμέραν καὶ νύκτα. Ὁ δὲ Ζεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς, τὰς κατηστέρισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὰς ἔθεσεν εἰς τὸ ἀριστερὸν κέρας τοῦ Ταύρου, Ὑάδας αὐτὰς ἐπονομάσας, διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἀδελφὸν των Ὕαντα ἀγάπην.

Ὕβα, ἢ Ὑβάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Ὑβάδης).

Ὕβλα. Z. Μέγαρα.

Ὑγῖνος (Hyginus), Γάϊος Ἰούλιος, Ἱσπανὸς, ἢ κατ' ἄλλους, Ἀλεξανδρεύς, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ ἐπιστάτης τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Μυθολογιῶν, ἤτοι 277 μυθολογικαὶ Ἱστορίαι, ἐκδοθ. ἐν Λεύδᾳ, 1742, 4. Β'. Ποίημα Ἀστρονομικὸν εἰς βιβλία τέσσαρα, ἐκδοθ. ἐν Βενετίᾳ, 1482, 4.

Ὑδάσπης (Τσελούμ), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικήν.

Ὕδρα (Hydra), ἑπτακέφαλος. Z. Λέρνη.

Ὑδρομαντεία, ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕδατος γνωμένη μαντεία, ἡ αὐτὴ καὶ Πηγομαντεία, ὅταν ἡ παρατήρησις ἐγίνετο εἰς αὐτὴν τὴν πηγήν.

Ὑδροῦς (Otranto), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀπουλίας, κατὰ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα (Κάτοικ. Ὑδρουσαῖος).

Ὑδροφόρια, ἑορτὴ τῶν Ἑλλήνων, τελουμένη κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνὸς, εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου ἀποθανόντων.

Ὕλας (Hylas), υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος. Διαβάς ποτε ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Δρυόπων, καὶ ὢν πολλὰ πεινασμένος, ἐζήτησε τροφὴν παρὰ τοῦ Θειοδάμαντος· καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν δώσῃ, ἁρπάσας μόνος του μὲ ὀργὴν ἕνα βοῦν ἀπὸ τὴν ἄμαξάν του, τὸν κατέφαγεν ὅλον. Οἱ δὲ Δρύοπες χαριζόμενοι εἰς τὸν Θειοδάμαντα, ἠθέλησαν νὰ πολεμήσωσι μετὰ τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐνίκησεν ὅλους, καὶ φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Θειοδάμαντα, ἔλαβεν αἰχμάλωτον τὸν υἱόν του Ὕλαν, τὸν ὁποῖον ὅμως τόσον πολὺ ἠγάπησεν, ὥστε τὸν ἔλαβε μαζή του καὶ εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Λυκίαν, ὁ Ἡρακλῆς ἐδίψησε, καὶ ἔστειλε τὸν ἠγαπημένον του Ὕλαν νὰ φέρῃ ὕδωρ ἀπὸ μίαν πηγήν, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκράτησαν αἱ Νύμφαι διὰ τὴν εὐμορφίαν του. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς νομίσας, ὅτι τὸν ἥρπασαν κλέπται, ἀφῆκε πρὸς καιρὸν τὴν ἑταιρείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ περιήρχετο εἰς ὅλην τὴν Λυκίαν ζητῶν τὸν Ὕλαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν εὗρισκεν, αὐτὸς μὲν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀργώ, οἱ δὲ ἐγχώριοι ἐτίμησαν τὸν Ὕλαν μὲ ἐτήσιον ἑορτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τρέχοντες εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ δάση, ἐκραζον τὸν Ὕλαν, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἡρακλέους.

Ὑλικὴ, λίμνη τῆς Βοιωτίας, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κωπαΐδος κειμένη.

Ὑμέναιος (Hymenaeus), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλειοῦς, ἢ, κατ' ἄλλους τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἔφορος τῶν γάμων, τὸν ὁποῖον παραστένουσι νέον ξανθὸν καὶ ἀκμαῖον, ἐστεμμένον μὲ ῥόδα, ἤτοι τριανταφύλλα, καὶ βαστάζοντα εἰς τὴν χεῖρα του λαμπάδα.

Ὑμηττὸς (Τηλεβοῦνι), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὀνομαστὸν διὰ τὸ εὐῶδες μέλι του.

Ὕπανις, ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰνδικήν.

Ὕπανις (Κουβάν), ποταμὸς τῆς Ἀσιανῆς Σαρματίας.

Ὕπανις (Βούγ), ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ὕπατα, ἢ Ὑπάτη (Νέαι Πάτραι, ἢ Πατρατσίκι), πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Φθιώτιδα, κατοικία τῶν Αἰνειάνων (Κάτοικ. Ὑπαταῖος, καὶ Ὑπατεύς).

Ὑπερβόρεια ὄρη, τὰ βορειότερα βουνὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ὑπερίδης, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ περίφημος, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τῶν ὁποίων καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισεν. Οὗτος ἦτον μὲν φίλος τοῦ Δημοσθένους· ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν πατρίδα του ἀγάπη τὸν παρεκίνησε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἐπὶ κριτηρίου, ὅτι ἔλαβε δῶρα ἀπὸ τὸν Ἅρπαλον, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθη ὁ Δημοσθένης νὰ φύγῃ. Ἀπέθανεν ὁ Ὑπερίδης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ἢ, κατ' ἄλλους, μόνος του, κόψας τὴν γλῶσσαν του, διὰ νὰ μὴ βιασθῇ νὰ εἴπῃ τι ἐναντίον τῆς

πατρίδος του. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Λόγων εἰς μόνον σώζεται, καὶ οὗτος ἀμφιβάλλεται· εἶναι δὲ ὁ δέκατος ἕβδομος τῶν Δημοσθενικῶν Λόγων, Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον Συνθηκῶν, ἐπιγραφόμενος.

Ὑπερίων (Hyperion), εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Θείας τὴν Ἠώ, τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην.

Ὑπερμνήστρα (Hypermnestra). Ζ. Δαναός.

Ὕπνος (Somnus), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, καὶ Βασιλεὺς ὅλων τῶν ζώντων, ἔχων τὴν κατοικίαν του παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου, μέσα εἰς βαθύτατον σπήλαιον, ὅπου ποτὲ δὲν προσβάλλουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Παραστένεται δὲ ὁ Ὕπνος κοιμώμενος ἐπάνω εἰς κλίνην ἀπὸ ἔβενον, μὲ μέλανα παραπετάσματα, καὶ ὁλόγυρά του ἐξαπλωμένοι οἱ ἀδελφοί του Ὄνειροι.

Ὑρεύς (Hyreus). Ζ. Ὠρίων.

Ὑρκανία, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, περὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Κασπίας Θαλάσσης κειμένη (Κάτοικ. Ὑρκάνιος, καὶ Ὑρκανός).

Ὕρμινα, ἢ Ὅρμινα, ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἦλιδα.

Ὑσιαί, ἢ Ὑσσιαί, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἦλιδα κειμένη (Κάτοικ. Ὑσιεύς).

Ὑφικλῆς, Ἀλεξανδρεύς, Μαθηματικὸς περίφημος, ὅστις, κατά τινας, εἶναι ὁ Συγγραφεὺς τοῦ εὐ. καὶ ιε. βιβλίου τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδους. Ἐκτὸς τούτου σώζεται καὶ ὁ Ἀναφορικός, Σύγγραμμα Ἀστρονομικόν, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις 1657, 4, μετὰ τῶν τοῦ Ἡλιοδώρου καὶ Δαμιανοῦ Φιλοσόφου.

Ὑψιπύλη (Hypsipyle), Βασίλισσα τῆς Λήμνου, καὶ ἔπειτα τροφὸς τοῦ Ὀφέλτου ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες τῶν Λημνίων δὲν ἐτίμων τὴν Ἀφροδίτην, ὀργισθεῖσα αὕτη ἡ Θεὰ, ἐνέβαλεν εἰς τὸ στόμα αὐτῶν τοιαύτην δυσωδίαν, ὥστε οἱ ἄνδρες των ἠναγκάσθησαν νὰ μὴ πλησιάζωσι πλέον παντάπασιν εἰς αὐτάς. Αὗται δὲ μὴν ὑποφέρουσαι τὴν τοιαύτην ἀτιμίαν, ἔκαμαν συνωμοσίαν κατ' αὐτῶν, καὶ οὕτω φονεύσασαι διὰ μιᾶς τοὺς πατέρας καὶ τοὺς ἄνδρας των, κατέστησαν Βασίλισσαν μεταξὺ αὐτῶν ταύτην τὴν Ὑψιπύλην, Θυγατέρα τοῦ Θόαντος. Ἀλλὰ μαθοῦσαι ἔπειτα, ὅτι αὐτὴ ἐφύλαξε τὴν ζωὴν τοῦ πατρός της, τὴν ἐβίωξαν ἀπὸ τὸν Θρόνον, καὶ πρὸς περισσοτέραν της ἀτιμίαν, τὴν ἐπώλησαν εἰς τὸν Λυκοῦργον, Βασιλέα τοῦ Ἄργους, ὁ ὁποῖος τὴν κατέστησε τροφὸν τοῦ υἱοῦ του Ὀφέλτου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Ὀφέλτης.

Φ Α

Φάβιος Πίκτωρ (Fabius Pictor), Ῥωμαῖος, Ἱστορικὸς ἀρχαιότατος, μᾶλλον δὲ ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων Ἱστοριογράφων, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουσι καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Πολύβιος. Συνέγραψε Ῥωμαϊστὶ Ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἄλλην Ἑλληνιστί, ἥτις πλέον δὲν σώζεται. Τὰ λείψανα τῆς πρώτης ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν παλαιῶν Λατίνων Ἱστοριογράφων.

Φαέθων (Phaëthon), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, Θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. Οὗτος ἀναβάς ποτε εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα του Ἥλιον, ἂν ἦναι γνήσιος υἱός του, ἐζήτησε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταύτην τὴν χάριν, θηλαδὴ νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸς τὴν ἅμαξαν τοῦ ἡλίου μίαν καὶ μόνην ἡμέραν. Ὁ δὲ πατὴρ του πρὶν ἀκούσῃ τὸ ζήτημα αὐτοῦ, ὤμοσε κατὰ τῆς Στυγὸς, ὅτι θέλει τοῦ κάμει τὴν χάριν· ἀλλ' ἐτρόμαξεν ἔπειτα εἰς τὴν τόλμην τοῦ νέου, καὶ ἀντέτεινε κατὰ πρῶτον, προβλέπων τὸ κακόν. Πλὴν εἰς μάτην. Ὁ νέος ἐπέμενε, καὶ ὁ πατὴρ καμφθεὶς ἀπὸ τὰς θέσεις του, συγκατένευσε. Λαβὼν λοιπὸν τὸ πυρίπνοον ἐκεῖνο ἅρμα τοῦ ἡλίου ὁ Φαέθων, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἵππους ἀπὸ ἀπειρίαν καὶ φόβον, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀφανίσῃ τὸ πᾶν, μὲ τὸ ψύχος μὲν, ὅταν ἀνέβαινε πολλὰ ὑψηλὰ, καὶ μὲ τὴν θέρμην, ὅταν κατέβαινε παραπολὺ χαμηλά. Ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο ὁ Ζεὺς, κατεκεραύνωσεν αὐτὸν τὸν Φαέθοντα, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα πεσὸν εἰς τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν, τὸ ἔθαψαν αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες εἰς τὰς ὄχθας αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, καὶ δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίωσιν ἀδιακόπως τὸν ἐλεεινὸν αὐτοῦ θάνατον, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Φαεθοντιάδες ἐπονομάσθησαν. Τέλος ὁ Ζεὺς εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὰς, τὰς μετεμόρφωσεν εἰς αἰγείρους, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ δάκρυα ἤρχισε νὰ γίνεται τὸ ἤλεκτρον.

Φαιάκων νῆσος. Ζ. Κέρκυρα.

Φαίδρα (Phaedra). Ζ. Θησεύς.

Φαῖδρος (Phaedrus), Θρᾷξ, δοῦλος τὴν τύχην, καὶ ἔπειτα ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Συνέγραψεν εἰς Ἑξαμέτρους στίχους Αἰσωπείων Μύθων βιβλία πέντε, μὲ ἄκραν γλαφυρότητα, καὶ καθαρὸν Λατινισμὸν, λαβὼν τὴν ὕλην, πολλάκις δὲ καὶ περιόδους, ἢ καὶ μύθους ὁλοκλήρους ἀπὸ αὐτὸν τὸν Αἴσωπον. Phaedri Augusti Caesaris liberti Fabularum Æsopiarum libri V. ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ ἐν Βενετίᾳ, 1818, 12, μετὰ τῆς Παραφράσεως καὶ διαφόρων Σημειώσεων.

Φαιστὸς, πόλις τῆς Κρήτης, πλη-

σίον τῆς Γορτύνης κειμένη (Κάτοικ. Φαίστιος).

Φαλακρίνα (*Falacrina*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη, καὶ λίμνη αὐτόθι ὁμώνυμος.

Φάλαρις, ὁ τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Ἀστυπάλαιαν, καὶ ἔγεινε περίφημος διὰ τὴν ἀνήκουστον τυραννίαν πρὸς τοὺς ἰδίους του ὑπηκόους. Οἱ Συγγραφεῖς ἀναφέρουσι συνεχῶς τὴν ὠμότητά του, καὶ τὸν περίφημον ἐκεῖνον χάλκινον ταῦρον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κατέκαιεν ἀσπλάγχνως τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους. Ὁ ταῦρος οὗτος εἶχε κατασκευασθῆ ὑπό τινος Ἀθηναίου Περίλλου τόνομα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τῶν καιομένων ἀνθρώπων αἱ ἐλεεναὶ φωναὶ παρωμοίαζον τὸν μυκηθμὸν τῶν ταύρων. Ὁ δὲ Φάλαρις ἄδικος ὢν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, τότε μόνον, λέγουσιν, ἐφάνη δίκαιος, ἐπειδὴ ἐπρόσταξε διὰ δοκιμὴν νὰ καῇ πρῶτος ὁ ἐφευρετὴς αὐτοῦ τοῦ ταύρου. Τυραννεύσας δὲ οὕτω σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως εἴκοσι χρόνους, κατεκάη τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του μέσα εἰς τὸν ἴδιον ἐκεῖνον ταῦρον. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τούτου 148 Ἐπιστολαί, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι εἶναι ἀσύμφωνοι μὲ τὸν τυραννικὸν τρόπον τῆς ζωῆς του, καὶ ὑποθέτουσιν, ὅτι τὰς ἔγραψε Σοφιτής τις Ἀδριανός, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Αὗται δὲ ἐξεδόθησαν εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Ἄλδου, καὶ ἄλλων.

Φαλαρνός. Z. Μασσικός.

Φαλέριοι, πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Φαλέριος).

Φάληρον, ἢ Φαληρὸς (Ἅγιος Νικόλαος), εἷς ἐκ τῶν τριῶν λιμένων τῆς Ἀττικῆς, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Φαληρεύς).

Φανόδημος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινά, τῶν ὁποίων τὰ ἀποσωθέντα λείψανα ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ, 1812, 8, μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Φάντασος (Phantasus), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, μεταμορφούμενος εἰς ὅλα τὰ ἄψυχα πράγματα.

Φάρα, ἢ Φάραι ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ πόλις αὐτόθι ὁμώνυμος (Κάτοικ. Φαραιεύς).

Φαρμακοῦσσα, μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους (Κάτοικ. Φαρμακούσσιος).

Φαρμακοῦσσαι, δύω μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος κείμεναι (Κάτοικ. Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσσιος).

Φάρος (Φαρίλλων), νῆσος τῆς Αἰγύπτου, πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένη, ὅπου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος Πυρσὸς, ἤγουν ἕνας μέγας καὶ λαμπρόφωτος λύχνος, ἱστάμενος ἐφ' ὑψηλοῦ πύργου πρὸς ὁδηγίαν τῶν εἰσπλεόντων, καὶ ἐκ τούτου ἐπεκράτησε νὰ λέγωνται Φάροι μέχρι τῆς σήμερον καὶ ὅλοι οἱ τοιοῦτοι ὑψηλοὶ πύργοι, ἔχοντες ἐπάνω των φανόν.

Φάρσαλος, καὶ Φάρσαλα (Φέρσαλα), πόλις τῆς Θετταλίας, εἰς τὴν Θεσσαλιώτιδα, πλησίον τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Φαρσάλιος).

Φασηλὶς (Φιόνδα), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυκίαν κειμένη (Κάτοικ. Φασηλίτης).

Φάσις (Φᾶς, ἢ Φάσσο), ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ῥέων ἐξ Ἀρμενίας πρὸς τὴν Κολχίδα, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Φαῦνος (Faunus), υἱὸς τοῦ Πίκου καὶ τῆς Κανέντης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κίρκης, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Φαύνων, ὅστις ἀναλαγεῖ μὲ τὸν Πᾶνα τῶν Ἑλλήνων, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Φαῦνοι μὲ τοὺς Σατύρους ἐκείνων. Ἐλάτρευον δὲ αὐτοὺς οἱ Ῥωμαῖοι ὡς Θεούς, τελοῦντες καὶ ἑορτὴν εἰς τιμὴν αὐτῶν, Φαυνάλια καλουμένην, κατὰ τὴν Ε'. Νόνων Δεκεμβρίου, ἤτοι εἰς τὰς 5 αὐτοῦ τοῦ Μηνός, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον ἄρνας καὶ ἐρίφους.

Φεβρουάριος (Februarius), εἷς ἐκ τῶν δώδεκα Μηνῶν τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ Februare, ἤτοι Ἁγνίζειν ῥήματος παρονομασθείς, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν τὸν Μῆνα ἐκαθαρίζετο ὅλος ὁ λαὸς τῶν Ῥωμαίων διὰ θυσιῶν τινων καὶ δεήσεων, ἀναφερομένων εἰς τὸν Πλούτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς καταχθονίους Θεούς.

Φενεὸς (Φονιά), πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Φενεὺς, καὶ Φενεάτης).

Φεραὶ (Βελεστῖνος), πόλις τῆς Θετταλίας, ὀνομαστὴ τὸ παλαι, καὶ ὀνομαστοτέρα εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους διὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀειμνήστου Ῥήγα (Κάτοικ. Φεραῖος).

Φερεντῖνον (*Ferentino*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Τυρρηνίαν κειμένη (Κάτοικ. Φερέντιος, καὶ Φερεντανάτης).

Φηγάα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φηγεύς).

Φηγεύς (Phegeus). Z. Ἀλκμαίων.

Φηγοῦς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φηγούσιος, καὶ Ἐπιῤῥ. Φηγουντόθεν).

Φήμη (Fama), θυγάτηρ τῆς Γῆς, καὶ ἄγγελος τοῦ Διὸς καὶ τῶν λοιπῶν Θεῶν, καὶ μηνύτρια διαφόρων εἰδήσεων ἀγαθῶν, ἢ κακῶν. Παραστένεται δὲ ἡ Φήμη ὡς μία μεγαλόσωμος γυνὴ, μὲ ἑκατὸν αὐτία, καὶ ἄλλα τόσα στόματα, μὲ πτερὰ εἰς τὴν ῥάχιν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα της, σαλπίζουσα, ἢ καὶ βαστάζουσα μόνον τὴν σαλπιγγα εἰς τὴν χεῖρα της.

Φήμιος (Phemius), υἱὸς τοῦ Τερπίου, καὶ Μουσικὸς ἄριστος. Οὗ-

τος, καθὼς λέγουσιν, ἐχρημάτισε κοινὸς διδάσκαλος εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα του τὴν μητέρα τοῦ Ὁμήρου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Μαίονος, υἱοθέτησε τὸν Ὅμηρον, τὸν ὁποῖον καὶ ἀποθανὼν, ἀφῆκε κληρονόμον καὶ διάδοχον τοῦ Σχολείου του.

Φηραὶ (Κεραμίδι), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Λακωνίαν, πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον κειμένη (Κάτοικ. Φηραῖος).

Φῆστος (Festus), Σέξτος Πομπήιος, ἐξ ἀγνώστου πατρίδος, Γραμματικός, τοῦ ὁποίου σώζονται διδασκαλίαι Γραμματικαί, ἢ Περὶ Ἑρμηνείας τῆς Λατινικῆς γλώσσης, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1681, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φθία, πόλις τῆς Θετταλίας, κατὰ τὴν Φθιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Φθιώτης).

Φθιῶτις, χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα πρὸς Μεσημβρίαν τὴν Οἴτην· πρὸς Δυσμὰς, τὸ ὄρος Τυμφρηστόν· πρὸς Βορρᾶν τὸ ὄρος Ὄρθρυν, καὶ πρὸς Ἀνατολὰς, τὸν Μαλιακὸν καὶ Πελασγικὸν κόλπον (Κάτοικ. Φθιώτης).

Φθόνος (Invidia), υἱὸς τῆς Νυκτὸς ἐκ πατρὸς ἀγνώστου, τὸν ὁποῖον παραστένουσιν ὡς ἓν χλωμὸν καὶ κατάξηρον γραῖδιον, μὲ ὄμματα χωσμένα μέσα, καὶ μὲ ὄφεις εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκ τῶν ὁποίων εἶς φαίνεται ὅτι κατατρώγει τὴν καρδίαν του, κατὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο Ἐπίγραμμα:

Ὁ Φθόνος ἔστι κάκιστος· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην.

Φιάλα, λίμνη τῆς Παλαιστίνης, πρὸς τὸ βόρειον αὐτῆς κειμένη.

Φιγάλεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν κειμένη (Κάτοικ. Φιγαλεύς).

Φιδῆναι (*Castel Giubileo*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὴν Σαβίνην κειμένη (Κάτοικ. Φηδηναῖος).

Φίκειον, ὄρος τῆς Βοιωτίας, ὅπου καθημένη ἡ Σφὶγξ, ἐπρόβαλλεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ περίφημόν της αἴνιγμα.

Φιλαδέλφεια (Ἀλάχ Ἰσάρ), πόλις τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Λυκίαν κειμένη (Κάτοικ. Φιλαδελφεύς).

Φιλαΐδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Φιλαΐδης).

Φιλάστριος (Filastrius), Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Βριξίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γρατιανοῦ. Συνέγραψε μέ ζῆλον πολὺν, καὶ κρίσιν ὀλίγην Ἱστορίαν ὅλων τῶν αἱρέσεων ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ, ἐκδοθ. ἐν Βριξίᾳ, 1738, φολ.

Φιλεταῖρος, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ Ποιητὴς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Φιλεύς (Phileus). Ζ. Αὐγείας.

Φιλήμων, ἐκ Πομπηιουπόλεως τῆς Σικελίας, Ποιητὴς τῆς Νέας Κωμῳδίας, ὅστις ἀπέθανεν ἀπὸ ἕνα πολλὰ μέγαν γέλωτα· διότι ἰδών ποτε τὸν ὄνον του νὰ τρώγῃ τὰ δι' αὐτὸν ἑτοιμασθέντα σῦκα, ἐπρόσταξε μετὰ σφοδροῦ γέλωτος νὰ τῷ δώσωσι καὶ ὕδωρ, ἢ ὀλίγον ἄκρατον οἶνον, διὰ νὰ μὴ τοῦ χαλάσωσι τὸν στόμαχον, καὶ οὕτως ἐξεψύχησεν. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Κωμῳδιῶν σώζονται μόνον ὀλίγα ἀποσπασμάτια, ἐκδοθέντα μετὰ τοῦ Μενάνδρου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ.

Φιλῆς. Ζ. Μανουὴλ Φιλῆς.

Φιλιππίδης, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, Ποιητὴς Κωμικὸς, ὅστις ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, νικήσας εἰς τὸ Θέατρον, ἐσχατόγηρως ἤδη ὤν. Σώζονται καὶ τούτου ἀποσπασμάτια τινὰ, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Φίλιπποι, πόλις τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Βασιλέως κτισθεῖσα, πρὸς τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν (Πρὸς Φιλιππησίους) Ἐπιστολήν του.

Φιλιππούπολις. Ζ. Θῆβαι Θεσσαλικαί.

Φιλιππούπολις, πόλις περίφημος τῆς Θράκης, παρὰ τὸν Ἕβρον ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Φιλιππουπολίτης).

Φιλίσκος, Ποιητὴς τῆς Νέας Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου εἷς μόνος στίχος σώζεται εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Φιλιστίων, Ποιητὴς Κωμικὸς, ὅστις διὰ τῶν μιμητικῶν του Ποιημάτων ἀπεκατεστάθη περίφημος. Σώζονται καὶ τούτου ὀλίγοι μόνον στίχοι, ἐκδοθ. ἐν Παρισίοις, 1613, 8.

Φιλόη, ὄρος τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Φιλοκτήτης. Ζ. Σοφοκλῆς.

Φιλοκτήτης (Philoctetes), υἱὸς τοῦ Ποίαντος. Οὗτος παρευρεθεὶς κατὰ τύχην εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν φαρέτραν καὶ τὰ βέλη του, ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὴν κόνιν τοῦ σώματός του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι ἤτον ἀδύνατον νὰ κυριευθῇ ἡ Τροὰς χωρὶς τὴν κόνιν καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους, ἐβιάσθη αὐτὸς νὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του, δείξας τὸν τόπον μὲ τὸν πόδα του. Οἱ δὲ Ἕλληνες λαβόντες τὴν κόνιν ἐκείνην, ἔλαβον καὶ αὐτὸν μὲ τὰ βέλη εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· ἀλλὰ πρὸς τιμωρίαν τῆς ἐπιορκίας του ἐπληγώθη καθ' ὁδὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ βέλη εἰς ἐκεῖνον τὸν πόδα, μὲ τὸν ὁποῖον ἔδειξε τὴν κόνιν, ὥστις καὶ κατεσάπη τόσον, ὥστε οἱ Ἕλληνες μὴ ὑποφέροντες τὴν δυσωδίαν τῆς πληγῆς του, τὸν ἄφηκαν εἰς τὴν Λῆμνον, ὅπου ὠδύρετο ἐλεε-

νῶς, μὴ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ, ἐπειδὴ τὰ βέλη ἐκεῖνα ἦσαν βαμμένα μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τῆς πολυκεφάλου Ὕδρας, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα, ἰατρεύθη ἀπὸ τὸν Μαχάονα, καὶ πολεμήσας ἀνδρείως, ἐφόνευσε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Πάριν εἰς μίαν σφοδρὰν μάχην. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐλθὼν εἰς τὴν Καλαβρίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Πετηλίαν, ἀπέθανεν ἐκεῖ, ζήσας βίον μακρόν.

Φιλομήλα (Philomela). Ζ. Ἴτυς.

Φιλόξενος, Κυθήριος, Ποιητὴς Διθυραμβικός, ὅστις διὰ τὸ σατυρικόν του Ποίημα, τὸν Κύκλωπα, κατεδικάσθη ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου εἰς τὸ λιθοτομεῖον τῆς Σικελίας. Σῴζονται καὶ τούτου ὀλίγοι τινὲς στίχοι, ἐκδοθ. μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν, καὶ Κωμῳδιῶν.

Φιλόπονος. Ζ. Ἰωάννης Φιλόπονος.

Φιλόσοφος, ὀνομάζεται ἐνίοτε κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἀριστοτέλης.

Φιλοστόργιος, Καππαδόκης, υἱὸς τοῦ Καρτερίου, Εὐνομιανὸς τὴν αἵρεσιν, ἀνὴρ πολυμαθὴς, πλὴν θεομπέκτης. Συνέγραψεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, τῆς ὁποίας τὰ ὀλίγα ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ἐν Παρισίοις, 1720, φύλ. μετὰ τοῦ Θεοδωρήτου, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φιλόστρατος Πρεσβύτερος. Ζ. Φλάβιος Φιλόστρατος.

Φιλόστρατος Νεώτερος, Δήμνιος, υἱὸς τοῦ Ναρβιανοῦ, καὶ ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Πρεσβυτέρου Φιλοστράτου. Συνέγραψε καὶ οὗτος Εἰκόνας, καί τινας Ἐπιστολὰς, ἐκδοθ. μετὰ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ θείου του.

Φιλόχωρος, Ἀθηναῖος, Ἱστορικός. Συνέγραψεν Ἀτθίδα, ἤτοι Ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἄλλα τινὰ, τῶν ὁποίων τὰ ὀλίγα τεμάχια ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ, 1811, 8, μετὰ τοῦ Ἀνθρωτίωνος.

Φίλυρα (Philyra), Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶν ὁ Κρόνος, ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μεταμορφωμένος εἰς ἵππον· ἡ δὲ Ῥέα παρατηρήσασα τοῦτο, μετεμόρφωσε καὶ αὐτὴ τὴν Φίλυραν εἰς θηλείαν ἵππον, καὶ οὕτως ἐγεννήθη εἰς τὴν Θετταλίαν ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φίλων, Ἰουδαῖος τὸ γένος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ ἐπίσημον καὶ ἱερατικὴν οἰκογένειαν, ὅστις πολλὰ νέος ἀκόμη ἀφιερώθη ὅλος εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Πυθαγορικὴν καὶ Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐδοκίμησεν, ὥστε ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου «Ὁ ἀπὸ τῆς ἐξωθεν παιδείας ἐπισημότατος» ὀνομάζεται. Τὸν δὲ Πλάτωνα τὸν ἐμιμήθη ἀπαραλλάκτως, καὶ μάλιστα εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ λόγου, κατὰ τὸ περιβόμενον ἐκεῖνο «Ἢ Φίλων Πλατωνίζει, ἢ Πλάτων Φιλωνίζει». Ὑπέργηρως ἤδη ὢν ὁ Φίλων, ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς Ῥώμην πρὸς Γάϊον τὸν Καίσαρα διά τινα ἐπισυμβᾶσαν στάσιν μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων πρὸς ἀπολογίαν τῶν ὁμογενῶν του, ἀλλ' ὑπέστρεψεν ἄπρακτος, ἀποδιωχθεὶς διὰ τῆς συκοφαντίας τοῦ Ἀπίωνος, πρεσβευτοῦ τῶν Ἑλλήνων. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου ὁ Φίλων ἔκαμε τὴν πρέπουσαν ἐκδίκησιν, συγγράψας εἰς χωριστὸν βιβλίον τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναγνωσθὲν ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς ὅλους, καὶ συγκατηριθμήθη μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ Συγγραμμάτων εἰς τὰς δημοσίους Βιβλιοθήκας τῆς Ῥώμης. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτι ὁ Φίλων ἐπέμφθη καὶ ἐκ δευτέρου εἰς Ῥώμην, καὶ ὅτι συνομιλήσας μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἐβαπτίσθη, καὶ ὕστερον μεταμεληθείς, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν. Ἀλλὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεται. Τὰ Συγγράμματα τοῦ Φίλωνος, τὰ ὁποῖα περιέχουσιν ἀλληγορικὴν ἐξήγησιν τῆς Θείας Γραφῆς καὶ τῶν μυστικῶν, διαιροῦνται εἰς Κοσμοποιητικὰ, Ἱστορικὰ, καὶ Νομοθετικὰ, τῶν ὁποίων ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Λονδίνῳ Ἑλλ. Λατ. 1742, φύλ. εἰς τόμους δύω.

Φίλων, Βυζάντιος, Μηχανικός. Ἐκ τῶν Μηχανικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σῴζεται τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον βιβλίον, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θηβενότου Συλλογὴν τῶν Μαθηματικῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται καὶ ἕτερον βιβλίον Περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Ἀλλατίου ἐν Ῥώμῃ, 1640, 8, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φιλωνίδης, Ἀθηναῖος, Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Φινεύς. Ζ. Κηφεύς.

Φινεύς (Phineus), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Βασιλεὺς τῆς Σαλμυδησσοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Θεοὶ ἐτύφλωσαν, διότι ἐπρόλεγε παρὰ γνώμην των εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μέλλοντα, καὶ πρὸς περισσοτέραν του τιμωρίαν, διώρισαν τὰς Ἅρπυίας νὰ τοῦ ἁρπάζωσι τὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἕως ὅτου ἠλευθερώθη ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Βορέου, διδάξας τοὺς Ἀργοναύτας, πῶς νὰ περάσωσιν ἀκινδύνως τὰς συμπληγάδας πέτρας.

Φλαβιανός, Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις συναθροίσας τοπικὴν Σύνοδον τεσσαράκοντα Ἐπισκόπων, ἐκάθηρε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Εὐτυχῆ· ὁ δὲ Εὐτυχῆς συναθροίσας καὶ αὐτὸς τὴν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν Σύνοδον διὰ προσταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀθῳώθη, καὶ ἀποβληθεὶς τοῦ θρόνου ὁ Φλαβιανός, ἔχασε μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ τὴν ζωὴν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Εὐτυχοῦς. Σῴζονται καὶ τούτου δύω Ἐπιστολαὶ πρὸς Λέοντα τὸν Ῥώμης Ἐπίσκοπον, καὶ μία πρὸς Θεα-

δόσιον τὸν Βασιλέα, ἐκδοθ. ἐν τοῖς Συνοδικοῖς τόμ. Β'. Σελ. 3.

Φλάβιος Ἀρριανός, ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ἐγεννήθη εἰς τὴν Νικομήδειαν τῆς Βιθυνίας, καὶ ἐχρημάτισεν ἔμπειρος Στρατηγός, Ῥήτωρ, καὶ Ἱστορικὸς ἀφελὴς καὶ ἡδύτατος, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ νέος Ξενοφῶν ἐπωνομάσθη. Ἔζη δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, καὶ Μάρκου Αὐρηλίου τῶν Αὐτοκρατόρων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου. Ἐπιστρέψας δ' ἔπειτα εἰς τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐκεῖ Ἱερεὺς τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Διατριβὴ Ἐπικτήτου εἰς βιβλία τέσσαρα. Β'. Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. Γ'. Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτά. Δ'. Ἰνδικά. Ε'. Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀδριανόν, καὶ Περίπλους τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ϛ'. Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Ζ'. Ἐκταξις κατ' Ἀλλανῶν. Η'. Τέχνη Ῥητορική. Θ'. Κυνηγετικός. Ι'. Ἀποφθέγματα, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. ἰδίᾳ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης, ἀνεψιὸς πατρόθεν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Οὗτος ἦτον ἄσχημος μὲν κατὰ τὸ σῶμα, πλὴν πολλὰ εὐφυὴς καὶ ζωηρὸς κατὰ τὸν νοῦν, καὶ διὰ τοῦτο νέος ὢν ἀκόμη, ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως. Ἀπελθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ τελειοποιηθῇ καλήτερα, ἐγνωρίσθη μετὰ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καὶ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων πολιτευόμενος, ἐμελέτα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν θείαν Γραφήν· ἀλλ' ὕστερον ἠρνήθη φανερὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπεκατέστη μέγας Χριστιανομάχος, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέθανε παράωρα πληγεὶς ἀοράτως εἰς τὴν μάχην τῶν Περσῶν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Ἐγκώμιον πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον. Β'. Περὶ τῶν Πράξεων τοῦ Κωνσταντίνου, ἢ περὶ Βασιλείας. Γ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὴν Βασίλισσαν Εὐσεβίαν. Δ'. Ἐγκώμιον πρὸς τὸν Βασιλέα Ἥλιον. Ε'. Ἀντιοχικός, ἢ Μισοπώγων. Ϛ'. Καίσαρες, ἢ Συμπόσιον. Ζ'. Κατὰ Κυνικῶν. Η'. Ἀπολογία. Θ'. Ἐπιστολαὶ διάφοροι, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ, 1696, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων.

Φλάβιος Φιλόστρατος, Λήμνιος, ἢ κατ' ἄλλους, Ἀθηναῖος, Ῥήτωρ, καὶ Σοφιστὴς περίφημος. Οὗτος κατ' ἀρχὰς ἐδίδασκεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Ῥητορικήν, ὕστερον δὲ ἀπελθὼν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Σεβήρου, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην, τιμώμενος ἐξόχως ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, ἥτις καὶ τὸν συγκατ-

ηρίθμησεν εἰς τὸν χορὸν τῶν πεπαιδευμένων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται τὰ ἑπόμενα Α'. Ἀπολλωνίου Τυανέως βίος εἰς βιβλία ὀκτώ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαντῶνται καὶ πολλαὶ γελοῖαι διηγήσεις. Β'. Ἡρωικά, ἤτοι περιγραφὴ εἴκοσι καὶ ἑνὸς Ἡρώων, τῶν ἐν Τροίᾳ πολεμησάντων. Γ'. Εἰκόνες 66, ἤτοι βίοι ἀνδρῶν ἐνδόξων. Δ'. Βίοι Σοφιστῶν εἰς βιβλία δύω. Ε'. Ἐπιστολαί, καὶ ἄλλα τινά, ἐκδοθ. μετὰ τοῦ Νέου Φιλοστράτου ἐν Λειψίᾳ, 1709, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Φλάνων, ἢ Φλανόνα (*Flanona*), πόλις τῆς Ἰλλυρίδος, κατὰ τὴν Λιβυρνικὴν χώραν κειμένη (Κάτοικ. Φλανωνίτης).

Φλέγανδρος, ἢ Φλόκανδρος (Πολύκανδρος), μία ἐκ τῶν Σποράδων νήσων, πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Νάξου κειμένη.

Φλεγέθων (Phlegethon). Ζ. Πυριφλεγέθων.

Φλεγύας (Phlegyas). Ζ. Ἀλκμαίων.

Φλεγύας, υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἐκ τῆς Χρύσης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας. Οὗτος θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις ἐβίασε τὴν Θυγατέρα του Κορωνίδα, ὥρμησε νὰ λεηλατήσῃ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον του· ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐτόξευσε, καὶ ὁ Ζεὺς τὸν κατεδίκασεν εἰς τὸν Τάρταρον νὰ δοκιμάζῃ ἀκαταπαύστως τρόμον ἀπὸ ἕνα μεγαλώτατον βράχον, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐφαίνετο, ὅτε ἔμελλε νὰ τὸν καταπλακώσῃ.

Φλέγων (Phlegon). Ζ. Ἥλιος.

Φλέγων, Τραλλιανός, ἀπελεύθερος τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ, καὶ Ἱστορικὸς περίφημος. Συνέγραψε Α'. Περὶ Θαυμασίων. Β'. Περὶ Μακροβίων. Γ'. Περὶ Ὀλυμπιάδων, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται τμήματα τινά, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ὑπὸ τοῦ Μεουρσίου ἐν Λουγδ. Βαταν., 1620, 4, μετὰ Σημειώσεων.

Φλιοῦς (Σταφλικά), πόλις τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν Ἀχαΐαν, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Κορίνθου κειμένη (Κάτοικ. Φλιάσιος).

Φλύα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φλυεύς, καὶ Ἐπιῤῥ. Φλυήθεν).

Φλῶρος (Florus) Λούκιος Ἀννάιος, Ἱσπανός, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Συνέγραψεν Ἐπιτομὴν Ῥωμαϊκῆς Ἱστορίας εἰς βιβλία τέσσαρα, ἀπὸ Ῥωμύλου μέχρις Αὐγούστου Καίσαρος, τῆς ὁποίας ἡ ἀρίστη ἔκδοσις εἶναι ἡ ἐν Ἀμστελοδ., 1744, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Φοβήτωρ (Phobetor), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, οὕτω παρωνομασθεὶς, διότι ἐπροξένει φόβον εἰς ὅσους ἐφαίνετο.

Φόβος (Phobus, ἢ Timor). Ζ. Ἄρης.

Φοιβάμμων, Αἰγύπτιος, Ῥήτωρ. Συνέγραψε Περὶ Σχημάτων Ῥητορικῶν βιβλίον, ἐκδοθὲν ἀνωνύμως εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλδου Συλλογὴν τῶν Ἑλλ. Ῥητόρων.

Φοίβη (Phoebe). Z. Κοῖος.

Φοῖβος (Phoebus). Z. Ἀπόλλων, Ἥλιος.

Φοινίκη, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεγίστη, ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὸν Ἐλεύθερον ποταμὸν· πρὸς Ἀνατολάς, τὰ ὄρη Λίβανον καὶ Ἀντιλίβανον· πρὸς Δυσμάς, τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, καὶ πρὸς Νότον, τὸν ποταμὸν Χορσέον (Κάτοικ. Φοῖνιξ).

Φοῖνιξ (Phoenix). Z. Ἀγήνωρ.

Φοῖνιξ, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος. Οὗτος φυγὼν ἀπὸ τὴν πατρίδα του διά τινα ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ πατρός του, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Πηλέα, ἔλαβε καλὴν ὑποδεξίωσιν, καὶ κατεστάθη ὑπ' αὐτοῦ Βασιλεὺς τῶν Δολόπων, καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον καὶ συνώδευσεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος.

Φοῖνιξ, ὄρος τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Ἰλιαρίαν, ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου.

Φοῖνιξ, ῥύαξ τῆς Θεσσαλιώτιδος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Φοίνισσαι. Z. Εὐριπίδης.

Φόρκυν, ἢ Φόρκος (Phorcyn, ἢ Phorcus), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Κητώ, ἐγέννησε τὰς Γοργόνας, τὰς Γραίας, τὴν Ἔχιδναν, καὶ τὸν Δράκοντα, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μήλα τῶν Ἑσπερίδων.

Φορμία (*Mola*), πόλις τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ Λάτιον κειμένη.

Φουλγέντιος (Fulgentius), Ἀφρικανός, καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ῥούσπης, ἀνὴρ ὅσιος, καὶ εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ Συγγραμμάτων σώζονται ἀκόμη πολλὰ, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1622, φύλ. καὶ ἀλλαχοῦ.

Φουρνοῦτος. Z. Ἀνναῖος Κουρνοῦτος.

Φραντσῆς. Z. Γεώργιος Φραντσῆς.

Φρεαροὶ, ἢ Φρεαρροὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Φρεάριος).

Φρεαττοὶ (ἐν), κριτήριον εἰς τὰς Ἀθήνας παραθαλάσσιον, τοῦ ὁποίου οἱ κριταὶ ἐξέταζον αὐστηρῶς τοὺς ξένους μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον ἀκόμη πρὶν πατήσωσιν εἰς τὴν γῆν, μήπως ἔπραξαν μέγα τι ἔγκλημα, ἢ ἀνόμημα εἰς τὴν ἰδίαν των πατρίδα.

Φρεγέλλαι (*Ponte Corvo*), πόλις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὸν Λεῖριν ποταμὸν κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Φρεγελλῶν, ἢ Φρεγγελλανός).

Φρεντανοὶ (*Ferentani*), λαοὶ ἀρχαῖοι τῆς Ἰταλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ Ἀτέρνου καὶ Φρέντου τῶν ποταμῶν, κατὰ τὴν Ἀπουλίαν.

Φροντῖνος (Frontinus) Ἰούλιος, ἀνὴρ ὑπατικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται Α'. Περὶ Ὑδραγωγίων (De Aquaeductibus) τῆς πόλεως Ῥώμης βιβλία δύω, ἐκδοθ. ἐν Ἀλτεμβέργ. 1792, 8, Β'. Στρατηγηματικὸν εἰς βιβλία τρία, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1779, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Φρόντων (Fronto), Μάρκος Κορνήλιος, Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ περίφημος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Κίρτην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του παιδείαν ἐχρημάτισεν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Αὐρηλίου, καὶ Λ. Βήρου τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων του σώζονται ὀλίγα τινά, ἐκδοθ. μετὰ τῶν ἀνεκδότων αὐτοῦ Ἐπιστολῶν καὶ ἄλλων λειψάνων ὑπὸ Ἀγγέλου Μαΐου ἐν Μεδιολάνοις 1815, 8, εἰς μέρη δύω, μετὰ πολλῶν καλλωπισμάτων.

Φρυγία, ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Γαλατίαν, καὶ τὴν Βιθυνίαν· πρὸς Ἀνατολὰς, τὴν Καππαδοκίαν· πρὸς Νότον, τὴν Λυκίαν καὶ τὴν Πισιδίαν, καὶ πρὸς Δυσμὰς, τὴν Λυδίαν καὶ τὴν Καρίαν, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη Φρυγία, ἥτις καὶ Πακτιανὴ λέγεται· ἡ δὲ μικρὰ, ἡ ὁποία καὶ Ἐπίκτητος ὀνομάζεται, εἶναι ἡ περιοχὴ τῆς Τρωάδος (Κάτοικ. Φρύξ).

Φρύνιχος, Ποιητὴς τῆς Παλαιᾶς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ ἀποσπασμάτια ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Γροτίου.

Φρύνιχος Ἀρράβιος, ὁ ἐκ Βιθυνίας, Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντωνίνου καὶ Κομμόδου τῶν Καισάρων. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων αὐτοῦ σώζονται μόνον Ἐκλογαὶ Ἀττικῶν Ὀνομάτων, καὶ Ῥημάτων, ἐκδοθ. Ἑλληνιστὶ ἐν Λειψίᾳ, 1820, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων.

Φρύξος, ἢ Φρίξος (Phryxus). Z. Ἄθαμας.

Φυλὴ (Ρωμαϊστὶ Tribus, Βαρβαριστὶ Σόϊ), γένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατήγοντο ἄλλαι διάφοροι γενεαὶ (Δῆμοι). Κατ' ἀρχὰς πολλαὶ τινες μικραὶ οἰκογένειαι, κατοικοῦσαι πλησίον ἀναμεταξύτων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὠνομάζοντο Δῆμοι· πολλοὶ δὲ Δῆμοι, διαφόρως μὲν ὀνομαζόμενοι, καταγόμενοι δὲ ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀρχαιότερον γένος, ἐλέγοντο Δῆμοι τῆς αὐτῆς Φυλῆς. Φυλαὶ δὲ κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Κέκροπος, ἢ τοῦ Θησέως ἦσαν μόνον τέσσαρες, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μ' ὅλον ὅτι μετεβάλλοντο ἀπὸ τῶν διαδεχομένων τὴν διοίκησιν Βασιλέων, μ' ὅλον τοῦτο ὁ ἀριθμὸς διέμεινε πάντοτε ὁ αὐτὸς ἕως τοῦ Κλεισθένους, τοῦ υἱοῦ τοῦ Μεγακλέους. Διότι οὗτος ἐχθρὸς ὢν τῶν τυράννων, ὄχι μόνον τοὺς Πεισιστρατίδας ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας διῄρεσε καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς δέκα Φυλὰς, αἵτινες παρωνομάσθησαν ἀπὸ σημαντικά τινα καὶ ἐπίσημα ὑποκείμενα, οἷον α') Κεκροπὶς· β') Ἐρεχθηὶς· γ') Ἀγηὶς· δ') Πανδιονὶς· ε') Ἀκαμαντὶς· ϛ') Λεοντὶς· ζ') Ἀντιοχὶς· η') Οἰνηὶς· θ') Ἱπποθωντὶς· ι') Αἰαν-

τὶς, εἰς τὰς ὁποίας προσετέθησαν μετὰ ταῦτα ιά καὶ ιβ'. ἡ Ἀντιγονὶς καὶ ἡ Δημητριάς, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Πᾶσα δὲ μία Φυλὴ ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐκαλεῖτο Τριττύς, καὶ εἰς τριάκοντα Δήμους, ὥστε ὅλαι ὁμοῦ αἱ δώδεκα Φυλαὶ ἐσχημάτιζον τριακοσίους ἑξήκοντα Δήμους. Ἐκ τούτων δὲ τῶν Δήμων ὅσοι μὲν ἦσαν μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσχημάτιζον μέρη τῆς πόλεως (Βαρβαρ. Μαχαλάδες), ὅσοι δὲ ἦσαν ἔξω τῆς πόλεως, διεσπαρμένοι δηλαδὴ καθ' ὅλην τὴν Ἀττικὴν, ἐσχημάτιζον χωρία κατ' ἀναλογίαν μικρὰ, ἢ μεγάλα, ἢ καὶ κωμοπόλεις μὲ φρούρια, ὁποῖαι ἦσαν αἱ Ἀχαρναὶ, ἡ Ἐλευσὶς, ἡ Φυλὴ, καὶ ἄλλα, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις αὕτη λαβοῦσα ὕστερον γενικωτέραν σημασίαν, ἐσήμαινεν ἕνα λαὸν ὁλόκληρον τινὸς ἐπαρχίας, ζῶντα ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς νόμους, καθὼς ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων, ὁ Δῆμος τῶν Σαμίων, ὁ Δῆμος τῶν Ῥωμαίων (Populus Romanorum, ἢ Romanus), κτλ. ἀντὶ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Σάμιοι, οἱ Ῥωμαῖοι. Ἑκάστη δὲ τούτων τῶν Φυλῶν ἐπρυτάνευε μίαν φορὰν τὸν χρόνον, καὶ ὅλαι αἱ δημόσιοι ὑποθέσεις ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐγράφοντο εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἄρχοντος ἐκείνης τῆς πρυτανευούσης φυλῆς, ὅστις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ Ἐπώνυμος, καθὼς γίνεται φανερὸν καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν εἰσέτι σωζομένων τινῶν ψηφισμάτων, οἷον Ἐπὶ Ἄρχοντος Πολυκλέους Μηνὸς Βοηδρομιῶνος ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, φυλῆς πρυτανευούσης Ἱπποθωοντίδος, Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς εἰσήνεγκε νόμον, κτλ. Ζ. Μῆνες Ἀθηναίων.

Φυλὴ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Φυλάσιος). Εἶχε δὲ ἡ φυλὴ φρούριον ὀχυρὸν, καὶ ἔκειτο μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε κατὰ πρῶτον ὁ Θρασύβουλος, ὅταν ἦλθε διὰ νὰ διώξῃ τοὺς τριάκοντα τυράννους ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

Φώκαια (Παλαιαὶ Φῶκαι), μία ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας πόλεις τῆς Ἰωνίας, κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κειμένη (Κάτοικ. Φωκαεύς).

Φωκᾶς. Ζ. Ἰωάννης Φωκᾶς.

Φωκὶς (Περιοχὴ τοῦ Σάλωνος), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Βοιωτίας, Λοκρίδος, Δωρίδος, καὶ Κορινθιακοῦ κόλπου κειμένη (Κάτοικ. Φωκεύς).

Φωκυλίδης, Μιλήσιος, Φιλόσοφος καὶ Ποιητὴς Γνωμικὸς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σώζεται Ποίημα Νουθετικὸν ἐκ 217 στίχων συνιστάμενον, ἐκδοθὲν πολλάκις εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεως, καὶ κατ' ἰδίαν Ἑλλ. Λατ. ἐν Λειψίᾳ 1751, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Φώτιος ὁ ἀοίδιμος ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ γονεῖς ἐνδόξους καὶ ἐπιφανεῖς, καὶ ἐχρημάτισεν ἀνὴρ πολυμαθὴς, Πολιτικὸς, Θεολόγος, Νομικὸς, καὶ Γραμματικὸς ἄριστος, ὥστε διὰ τὴν μεγάλην του προκοπὴν καὶ τὰ λοιπὰ προτερήματά του, ὑψώθη κατ' ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα τῆς Αὐλῆς. Ὕστερον δὲ μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου ὑπὸ τοῦ Βάρδα, προβιβασθεὶς εἰς τὸν πατριαρχικὸν Θρόνον ἔγεινε μυρίων ἀνωμαλιῶν παραίτιος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Λατῖνοι δὲν ὑποφέρουσιν οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ Φωτίου, ὁμολογοῦσι μ' ὅλον τοῦτο καὶ ἀκοντες τὴν βαθεῖαν αὐτοῦ πολυμάθειαν. Ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Φωτίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἑπόμενα Α'. Μυριόβιβλος, ἢ ἁπλῶς Βιβλιοθήκη, Σύγγραμμα κριτικώτατον καὶ ὠφελιμώτατον, ἐπειδὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις σώζονται εἰς αὐτὸ ἐπιτομαὶ καὶ ἀποσπασμάτια πολλῶν ἀπολεσθέντων Συγγραμμάτων, ἐκδοθ. ἐν Αὐγούστῃ τῶν Βινδελ. 1601, φὺλ. μετὰ Σημειώσεων. Β'. Νομοκάνονον, ἤτοι ἁρμονία τῶν Βασιλικῶν Νόμων τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων, ἐκδοθ. Ἑλλ. Λατ. ἐν Παρισίοις, 1615, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ. Γ. Λέξεων Συναγωγὴ, ἢ Γλωσσάριον, τουτέστι Λεξικὸν Γραμματικὸν, ἐκ τῶν τοῦ Ἁρποκρατίωνος καὶ ἄλλων συνερανισθὲν, ἐκδοθ. ἀτελὲς ὡς εὑρέθη, μετὰ τοῦ Ζωναρᾶ, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Δ'. Ἐπιστολαὶ 248, ἐκδοθ. ἐν Λονδίνῳ, 1651, φὺλ. Ε. Κατὰ Μανιχαίων, καὶ ἄλλα τινὰ Θεολογικὰ καὶ Δογματικά.

Χ Α

Χαιρήμων, Ποιητὴς Τραγικὸς, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. Ἐκ τῶν Τραγῳδιῶν αὐτοῦ σώζονται λείψανά τινα, ἐκδοθ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Γροτίου Συναγωγὴν τῶν Ἑλλ. Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Χαιρώνεια, ἡ πρότερον Ἄρνη (Κάπραινα), πόλις τῆς Βοιωτίας, πλησίον τῆς Λεβαδείας κειμένη, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, καὶ Σήξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ Φιλοσόφου (Κάτοικ. Χαιρωνεύς).

Χαλδαία (Χαλδάρ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, πρὸς τὸ δυτικομεσημβρινὸν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Χαλδαῖος).

Χαλκηδὼν (Καδίκιοϊ), πόλις Ἑλληνὶς ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγκροτηθεῖσαν τετάρτην Οἰκομενικὴν Σύνοδον (Κάτοικ. Χαλκηδόνιος).

Χαλκιδικὴ, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Συρίαν.

Χαλκιδικὴ, Χερσόνησος μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου κειμένη.

Χαλκίδιος, Ἐθνικὸς, ἢ κατ' ἄλλους, Χριστιανὸς, καὶ Διάκονος τῆς ἐν Καθαργένῃ Ἐκκλησίας. Συνέγρα-

ψεν Ὑπόμνημα εἰς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος, ἐκδοθ. ἐν Λουγδ. Βαταυ. 1617, 4, καὶ ἀλλαχοῦ.

Χαλκιόπη (Chalciope). Ζ. Αἰήτης.

Χαλκὶς (Εὔριπος), ἡ μητρόπολις τῆς Εὐβοίας, γῆ ὡραία καὶ εὔκαρπος (Κάτοικ. Χαλκιδεύς).

Χαλκοκονδύλης. Ζ. Δημήτριος, Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, ἢ Χαλκονδύλης.

Χαλωνῖτις, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κατὰ τὴν Ἀσσυρίαν κειμένη.

Χαονία (Περιοχὴ Δελβίνου καὶ Χειμάρας), ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου μεσόγειος (Κάτοικ. Χάων, Χαόνιος, καὶ Χαονίτης).

Χάος (Chaus), Θεὸς αὐτογέννητος, ὅστις ἔπειτα ἐγέννησε τὸ Ἔρεβος, καὶ τὴν Νύκτα, ἢ κατ' ἄλλους, τὸν Οὐρανόν, τὴν Γῆν, τὴν Θάλασσαν, καὶ τὰ λοιπὰ Στοιχεῖα.

Χάρις. Ζ. Ῥόδος.

Χάριτες (Charites, ἢ Gratiae), Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, Θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη, καὶ Θαλία ὀνομαζόμεναι, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἦτον νὰ προξενῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ χαροποιὰ καὶ τερπνὰ πράγματα. Παραστένονται δὲ αἱ Χάριτες νέαι ἀκμάζουσαι καὶ εὐειδεῖς, φοροῦσαι ἱμάτια ἀνοικτά, καὶ βαστάζουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην.

Χαρίτων, Ἀφροδισιεύς, Μυθιστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται ὁ καιρός, κατὰ τὸν ὁποῖον ἤκμασε. Συνέγραψε τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιῤῥόην Ἐρωτικῶν διηγημάτων Λόγους ὀκτώ, ἐκδοθ. ἐν Ἀμστελοδ. 1750, 4, μετὰ Σημειώσεων, καὶ ἀλλαχοῦ.

Χάρυβδις (Charybdis), Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς, τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦσα εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν, καὶ καταπρώγουσα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τοὺς ἐκεῖθεν παραπλέοντας. Ζ. Σκύλλα.

Χάρων (Charon), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστασία ἦτον νὰ διαπορθμεύῃ μὲ τὸ πλοιάριόν του τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἅδην (Ζ. Ἀχερουσία λίμνη). Ἐλάμβανε δὲ παρ' ἑκάστου ἕνα ὀβολὸν διὰ ναῦλον, τὸν ὁποῖον οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐῤῥόντιζον νὰ βάλλωσιν εἰς τὸ στόμα του, ἐπειδὴ ἐπίστευον, ὅτι ὅσοι δὲν εἶχον νὰ πληρώσωσι τὸν ὀβολὸν ἐκεῖνον, δὲν ἐδέχοντο ὑπὸ τοῦ Χάρωνος, ἢ (καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἠξιώθησαν νὰ ταφῶσιν εἰς τὴν γῆν) ἔπρεπε νὰ περιπλανῶνται ἑκατὸν χρόνους παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ἐκείνης, καὶ ἔπειτα νὰ δεχθῶσιν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶχε δὲ μεγάλας λογομαχίας ὁ Χάρων περὶ αὐτοῦ τοῦ ὀβολοῦ μὲ τοὺς Κυνικοὺς Φιλοσόφους, οἱ ὁποῖοι πρὸς ἀπολογίαν των ἔλεγον, ὅτι οὔτε εἶδον ποτὲ, οὔτε ἤξευρον τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ ὀβολὸς, στρογγύλος, ἢ τετράγωνος, καθὼς φαίνεται εἰς τοὺς Νεκρικοὺς Διαλόγους τοῦ ἀστείου Λουκιανοῦ. Παραστένεται δὲ ὁ Χάρων γέρων δυσειδὴς καὶ ἀγριωπὸς, μὲ γένεια λευκὰ, μὲ ὄμματα πυροειδῆ, καὶ μὲ ἐνδύματα παμπάλαια, δεμένα μὲ σχοινίον εἰς τὴν μέσην του, κωπηλατῶν καὶ ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην.

Χείρων (Chiron), υἱὸς τοῦ Κρόνου ἐκ τῆς Φιλύρας (Ζ. Φίλυρα). Οὗτος, κατὰ τοὺς Ποιητὰς, ἦτον τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Κένταυροι, ἢ Ἱπποκένταυροι. Ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου γενόμενος Ἰατρὸς ἄριστος, καὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν κάτοχος, ἐχρημάτισεν ἔπειτα διδάσκαλος ὅλων τῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος. Εἰς δὲ τὴν Κενταυρομαχίαν ἐπληγώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πληγὴν ἀνίατον, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἀθάνατος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποθάνῃ, εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ Ζεὺς, τὴν μὲν ἀθανασίαν ἐχάρισεν εἰς τὸν Προμηθέα, εἰς αὐτὸν δὲ ἔδωκε τὴν δυνητότητα, καὶ οὕτως ἀπέθανε, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς Θεὸς καὶ εἰς ἄλλα μὲν πολλὰ μέρη, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὴν Μαγνησίαν τῆς Θετταλίας.

Χελωνάτας (Τορνέσα), ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἠλίδα, ἀπέναντι τῆς Ζακύνθου, καὶ κόλπος αὐτόθι ὁμώνυμος.

Χελώνη (Chelone), μία ἐκ τῶν Νυμφῶν, ἡ ὁποία προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, εἰποῦσα τὸ περιαθόμενον ἐκεῖνο: Ὅκος φίλος, οἶκος ἄριστος! Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας διὰ αὐτὸ, τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ ὁμώνυμόν της ζῶον, καὶ τὴν κατηράσθη νὰ περιφέρῃ πάντοτε ἐπάνω της κολλημένην τὴν φίλην κατοικίαν της.

Χερσόνησος. Ζ. Ταυρική.

Χερσόνησος Θρακική, ἡ περικλειομένη ξηρὰ ὑπὸ τοῦ Μέλανος κόλπου, καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Χερσόνησος, ἓν ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τῆς Ἀττικῆς.

Χερσόνησος Μικρὰ, φρούριον τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας.

Χερσόνησος Χρυσῆ, μέρος τῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου χώραν.

Χερσὼν, ἢ Χερσόνησος, πόλις ἀρχαία τῆς Ταυρίδος, ἀποικία Ἑλληνική.

Χίμαιρα (Chimaera), Θηρίον τρομερὸν καὶ ἀλλόκοτον, ἔχουσα κεφαλὴν μὲν καὶ στῆθος λέοντος, κοιλίαν δὲ αἰγὸς, καὶ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην ἔκφρασιν τῶν Πρόσθε λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα". Αὐτὴ κατοικοῦσα εἰς τὰ πέριξ τῆς Λυκίας εἰς τὸ ὀ-

μώνυμόν της ὄρος, ἐπροξένει μεγίστην φθορὰν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἕως ὅτου τὴν ἐφόνευσεν ὁ Βελλεροφόντης, κατ' ἐτιταγὴν τοῦ Ἰοβάτου, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ζ. Βελλεροφόντης.

Χιόνη (Chione). Ζ. Ἄρτεμις.

Χίος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Ἀσίας (Κάτοικ. Χῖος).

Χίων, ὁ ἐκ τῆς Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου καὶ μαθητὴς ἐχρημάτισε. Σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ 17 Ἐπιστολαί, ἐκδοθεῖσαι εἰς τὰς Συλλογὰς τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν, καὶ κατ' ἰδίαν ἐν Λειψίᾳ 1765, 8, μετὰ Σημειώσεων.

Χοηφόροι. Ζ. Αἰσχύλος.

Χοιράδες, ἢ Καπρέαι (*Capri*), νῆσοι τινὲς τῆς Ἰταλίας, εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος (Κάτοικ. Χοιραβεύς).

Χοιροβοσκός. Ζ. Γεώργιος Χοιροβοσκός.

Χλωρίδες (Chlorides). Ζ. Νύμφαι.

Χόλαργος, ἢ Χολαργία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς (Κάτοικ. Χολαργεύς).

Χρόνος, ἢ Χρύνος (Πρέγελ), ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Χρυσάωρ (Chrysaor), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Χρυσάωρ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὅταν τὴν ἔκοψεν ὁ Περσεύς, ὡς εἴρηται ἐκεῖ. Ὠνομάσθη δὲ οὕτω, ἐπειδὴ εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν του ἐφάνη βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα του χρυσοῦν ἄορ, τουτέστι ξίφος.

Χρυσηΐς (Chryseis), ἡ Ἀστυνόμη, θυγάτηρ τοῦ Χρύσου.

Χρύσης (Chryses), ὁ ἐκ τῆς Χρύσης, πόλεως τῆς Μυσίας, πλησίον τῆς Τρωάδος, Ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τοῦ Σμινθίου Ἀπόλλωνος. Κυριεύσαντες ταύτην τὴν πόλιν οἱ Ἕλληνες, ὅταν ἐπολιόρκουν τὴν Τρωάδα, ἔλαβον αἰχμάλωτον καὶ τὴν τούτου θυγατέρα, Ἀστυνόμην μὲν καλουμένην, ἐξ αὐτοῦ δὲ Χρυσηΐδα ἐπονομαζομένην, καὶ τὴν ἐπρόσφεραν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἀρχηγὸν καὶ βασιλέα αὐτῶν. Ὁ δὲ Χρύσης περίλυπος γενόμενος διὰ τὴν στέρησιν τῆς φίλης αὐτοῦ θυγατρὸς, ὑπῆγε μὲ πολλὰ δῶρα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ναύσταθμον διὰ νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ· ἀλλὰ μὴν εἰσακουσθείς, μᾶλιστα δὲ καὶ δωχθεὶς μεθ' ὕβρεως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος παρεκάλεσε τὸν Ἀπόλλωνα νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐκδίκησιν. Ὁ δ' Ἀπόλλων χαριζόμενος εἰς τὸν σεβάσμιον Ἱερέα του, ἔπεμψε νόσον φθοροποιὰν εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν, καὶ ἐφθείροντο πολλοὶ καθ' ἑκάστην, διὰ τὸ ὁποῖον ἀναγκασθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων, τὴν μὲν Χρυσηΐδα ἔστειλεν ὀπίσω εἰς τὸν πατέρα της μὲ πολλὰ δῶρα, ἁρπάσας δὲ αὐτ' αὐτῆς τὴν Βρισηΐδα, ἐρωμένην τοῦ Ἀχιλλέως, ἔγεινε μεγαλητέρας βλάβης παραίτιος εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως.

Χρύσιππος, Καππαδόκης, Οἰκονόμος τῆς Λαύρας τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ ἔπειτα Πρεσβύτερος τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ φύλαξ τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Σώζεται καὶ αὐτοῦ Ὁμιλία εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνεια, ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῶν Πατέρων.

Χρυσολωρᾶς. Ζ. Δημήτριος, Ἰωάννης, Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς.

Χρυσορρόας (Ποταμὶ τοῦ Δαμαλᾶ), ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Χρυσόστομος. Ζ. Ἰωάννης Χρυσόστομος.

Χρυσοῦν θέρας, ἢ κώδιον. Ζ. Ἀθάμας, Δέρας.

Χρυσοῦν ὄρος, πόλις καὶ ὄρος τῆς ἄνω Μοισίας, καὶ ἕτερον τῆς Κύρνου, ἢ Κορσικῆς.

Χωλλίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς (Κάτοικ. Χωλλίδης).

Χῶναι. Ζ. Κολλοσαί.

Χωνιάτης. Ζ. Νικήτας Ἀκομινάτος.

Χωρὴβ, ὄρος, ἢ κορυφὴ τοῦ ὄρους, εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν.

Χωριτίαι, ἢ Χυρετίαι, πόλις τῆς Θεσσαλίας, κατὰ τὴν Πελασγιώτιδα κειμένη (Κάτοικ. Ἐκ Χωριτιῶν).

Ψ Ε

Ψελλός. Ζ. Μιχαὴλ Ψελλός.

Ψηφομαντεία. Ζ. Κληρομαντεία.

Ψύρα (Ψαρά), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πλησίον τῆς Χίου κειμένη (Κάτοικ. Ψύριος).

Ψυτταλεια, νησίον πετρῶδες καὶ ἔρημον τῆς Ἀττικῆς.

Ψωφὶς, πόλις τῆς Πελοποννήσου, μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἤλιδος κειμένη (Κάτοικ. Ψωφίδιος).

Ω Γ

Ὠγύγης (Ogyges), οἰκιστὴς ἀρχαιότατος τῆς Ἀττικῆς, καὶ Βασιλεὺς αὐτῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς ἡμέρας συνέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου λεγόμενος κατακλυσμὸς, ὅστις ἔπνιξε πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν καὶ Βοιωτίαν.

Ὠγυγία, νῆσος τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, πλησίον τῆς Μελίτης, ἤτοι Μάλτας, κατοικία τῆς Καλυψοῦς.

Ὠδεῖον, οἰκοδόμημα μεγαλοπρεπὲς καὶ πολλὰ ἐντεχνον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγίνοντο μουσικοὶ ἀγῶνες· καὶ κριτήριον αὐτόθι ὁμώνυμον.

Ὠκεανίδες, ἢ Ὠκεανίτιδες (Oceanides), θυγατέρες τοῦ Ὠκεα-

νοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Νύμφαι ὡραιόταται καὶ πολλόταται τὸν ἀριθμόν.

Ὠκεανός (Oceanus), πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ ἔφορος τῶν μεγίστων θαλασσῶν, ἔχων τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου συχνάκις ὑπήγαινον καὶ οἱ ἄλλοι Θεοὶ καὶ εὐωχοῦντο. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Τηθύος, ἡ Τεθύος πολλότατα τέκνα, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἔφθανεν ἕως τρεῖς χιλιάδας, καὶ προσέτι ὅλους τοὺς ποταμούς, τὰς πηγὰς, καὶ τὰς λίμνας. Παραστένεται ὁ Ὠκεανὸς γέρων μεγαλοπρεπὴς, μὲ κεφαλὴν ταύρου, καὶ καθήμενος ἐρ' ἁμάξης, τὴν ὁποίαν σύρουσι τὰ κήτη· περὶ δὲ αὐτὴν αἱ Νύμφαι καὶ αἱ Φῶκαι, καὶ ἔμπροσθέν της οἱ Τρίτωνες, σαλπίζοντες μὲ σάλπιγγας ἀπὸ κογχύλας.

Ὤκελλος, Λευκανὸς, οὕτως ἐπονομασθεὶς, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν Λευκανίαν τῆς Ἰταλίας, ἠκμαζε πρὸ τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος. Συνέγραψεν εἰς Δωρικὴν, ἢ Ἰωνικὴν διάλεκτον Περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως Σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἔπειτα μετεφράσθη καὶ εἰς τὸ πεζὸν παρά τινος νεωτέρου Γραμματικοῦ, καὶ ἐξεδόθη πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Γαλλ. ἐν Παρισίοις, 1768, 8, μετὰ τῶν Σημειώσεων τοῦ Battteuξίου.

Ὠκυπέτη. Z. Ἅρπυιαι.

Ὤλενος (Καμενίτσα), πόλις τῆς

Πελοποννήσου, κατὰ τὴν Ἀχαΐαν κειμένη (Κάτοικ. Ὠλένιος).

Ὠλίαρος, μία ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, πλησίον τῆς Πάρου κειμένη (Κάτοικ. Ὠλιάριος).

Ὦξος (Γιχὼν), ποταμὸς μέγιστος τῆς Περσίας, εἰς τὴν Βακτριανήν.

Ὧραι, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Εἰρήνη, Εὐνομία, καὶ Δίκη ὀνομαζόμεναι, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστασία ἦτον νὰ φυλάττωσι τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, καὶ νὰ τὰς ἀνοίγωσι, κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Διὸς, καὶ προσέτι νὰ ἑτοιμάζωσι τὸ ἅρμα τοῦ Ἡλίου, καὶ νὰ περιποιῶνται τοὺς ἵππους του. Ἐνομίζοντο δὲ καὶ ἔφοροι τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Ὠρείθυια (Orithya), Z. Ἀμαζόνες.

Ὠρεός, ἡ πρότερον Ἱστίαια, ἡ Ἑστιαία, πόλις τῆς Εὐβοίας, πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς κειμένη (Κάτοικ. Ὠρείτης).

Ὠριγένης, ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ γονεῖς Χριστιανοὺς, καὶ διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ἤκουσεν ἔπειτα τὸν τότε περίφημον Φιλόσοφον Σάκκαν, καὶ Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρέα. Μετὰ δὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πατρός του καὶ τὴν δήμευσιν τῶν πραγμάτων του, ἠναγκάσθη αὐτὸς πολλὰ νέος ὢν ἀκόμη νὰ μεταχειρισθῇ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-

γελμα, διὰ νὰ τρέφῃ τὴν μητέρα του μὲ ἓξ ἀδελφάς. Ἐδίδασκε λοιπὸν μὲ πολὺν ζῆλον τὴν Χριστιανικὴν φιλοσοφίαν, προσπαθῶν κατὰ πάντα τρόπον νὰ ἐξαπλώσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Ἀπέκτησε δὲ πλῆθος μαθητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλαὶ παρθένοι, καὶ ἴσως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν κατάκρισιν τῶν Ἐθνικῶν, εὐνούχισε τὸν ἑαυτόν του δι' ἰατρικῶν, ἢ διὰ τῆς μαχαίρας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Σεβήρου ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου διατρίψας ὀλίγον χρόνον, ὑπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀπηνοῦς Καρακάλλα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης. Ἐκεῖ δὲ διατρίβων, ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, καὶ ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοκτίστου, καὶ τοῦ Ἱεροσολύμων Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ διορθώσῃ τινὰς ἀναφυείσας ἐκεῖ αἱρέσεις. Δημήτριος δὲ ὁ Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος ὀργισθεὶς δι' αὐτὸ, καὶ διὰ τὸ εὐνούχισμά του, συνήθροισε δύω Συνόδους, καὶ τὸν κατέκρινεν. Εἰς δὲ τὸν σκληρὸν διωγμὸν τοῦ Δεκίου ὑπέφερεν ὁ Ὠριγένης γενναίως πολλὰ μαρτύρια, καὶ τέλος μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀπέθανε καὶ αὐτὸς εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑξήκοντα ἐννέα κατὰ τὸ 253 σωτήριον ἔτος. Ἐκ τῶν πολλῶν Συγγραμμάτων τοῦ Ὠριγένους σώζονται μόνον τὰ ἑπόμενα Α'. Ἀποσπασμάτια τινὰ τῶν Ἑξαπλῶν. Β'. Ἐγχειρίδιαν κατὰ Κέλσου. Γ'. Ὁμιλίαι τινές. Δ' Φιλοκαλία. Ε'. Διάλογος κατὰ Μαρκιωνιτῶν. Ϛ'. Λόγος Προτρεπτικὸς πρὸς μαρτύριον. Ζ'. Περὶ Ἑβραϊκῶν Ὀνομάτων, καὶ ἄλλα τινὰ, ἐκδοθέντα ὅλα ὁμοῦ ἐν Παρισίοις, 1740, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς, καὶ ἀλλαχοῦ κατ' ἰδίαν.

Ὠρίων (Orion), υἱὸς τοῦ Ὑρέως καὶ τῆς Νύμφης Κλονίας· ἢ, κατ' ἄλλους, ὁ Ὠρίων ἐγεννήθη κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Φιλοξενηθέντες ποτὲ εἰς τὴν Ταναγραν τῆς Βοιωτίας ὑπὸ τοῦ Ὑρέως ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδῶν, καὶ ὁ Ἑρμῆς, καὶ φιλοξενηθέντες, τὸν εἶπον μετὰ τὴν εὐωχίαν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃ. Ὁ δὲ Ὑρεὺς ἄτεκνος ὤν, ἐζήτησε τέκνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε γυναῖκα, τὸν ἐπρόσταξαν οἱ Θεοὶ νὰ παραχώσῃ εἰς τὴν γῆν τὸ δέρμα τοῦ ἱερείου ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὐτοὶ εἶχαν καθήσει, καὶ θέλει ἀπολαύσει τὸ ποθούμενον. Οὕτως ἔκαμεν ὁ Ὑρεὺς, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἐγεννήθη ὁ Ὠρίων, ὁ ὁποῖος ἔπειτα αὐξηθεὶς, ἔγεινεν ἀμετρήτου μεγέθους, καὶ ἐξαισίου ὡραιότητος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὴν χάριν νὰ περιπατῇ εἰς τὴν θάλασσαν, καθὼς καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δὲ τὴν στέρησιν τῆς γυναικὸς του Σίδης, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἡ ὑπερήφανος

καὶ ζηλότυπος Ἥρα, διότι ἐκαυχήθη, ὅτι εἶναι ὡραιοτέρα αὐτῆς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Χίον, ζητῶν διὰ γυναῖκα του τὴν Μερόπην, θυγατέρα τοῦ Οἰνοπίωνος· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπολαύσας παρ' αὐτοῦ τὸ ζήτημά του, τὸν ἐτύφλωσεν ἔπειτα, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἐκεῖ δὲ καθήμενος ὁ Ὠρίων, καὶ ὀδυνόμενος ὑπὸ τῶν πόνων, ἔλαβε χρησμόν, ὅτι θέλει ἰατρευθῆ, ἐὰν περιπατῇ πρὸς τὸν ἥλιον· ἀλλὰ μὴν ἔχων ὁδηγόν, ἐλυπεῖτο μεγάλως. Τέλος ἀκούσας μίαν ἡμέραν κρότον σφυρηλασίας, ἐμβῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ περιπατῶν πρὸς τὸν κρότον ἐκεῖνον, ὅστις ἠκούετο ἀπὸ τὰ χαλκεῖα τοῦ Ἡφαίστου, ἦλθεν εἰς τὴν Λῆμνον, ὅπου ἁρπάσας εἰς τοὺς ὤμους του ἕνα νέον, τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τὸν ἥλιον. Ἰατρευθεὶς δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Χίον διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν Οἰνοπίωνα, ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἄπρακτος· διότι οἱ Χῖοι προβλέποντες τὴν ἐκδίκησιν, ἔκαμον τὸν Βασιλέα των ἄφαντον, χώσαντες αὐτὸν ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἁρπάσασα τὸν Ὠρίωνα διὰ τὸ κάλλος του ἡ Ἠώς, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Δῆλον· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἠγάπα καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἠγείρεν ὑπὸ ζηλοτυπίας ἕνα σκορπίον καὶ τὸν ἐφόνευσε· διὰ τὸ ὁποῖον μεταμεληθεῖσα ἔπειτα, παρεκάλεσε τὸν Δία καὶ κατηστέρισε καὶ αὐτὸν καὶ τὸν σκορπίον. Ἀρῆκε δὲ ὁ Ὠρίων δύω θυγατέρας Μητιόχην καὶ Μενίππην καλουμένας· καὶ ἐπειδὴ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν συνέβη εἰς τὰς Θήβας μία φοβερὰ λοιμικὴ νόσος, καὶ ὁ χρησμὸς ἔλεγεν, ὅτι διὰ νὰ παύσῃ τὸ κακὸν ἔπρεπε νὰ θυσιασθῇ ἑκουσίως μία παρθένος, αὐταὶ ἐθυσιάσθησαν προθύμως καὶ αἱ δύω διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των. Ἐκ δὲ τῶν καιομένων σωμάτων ἀνεφάνησαν δύω ὡραιότατοι νέοι στεφανωμένοι, καὶ ἐκ τούτου διεδόθη λόγος, ὅτι αἱ θυγατέρες τοῦ Ὠρίωνος μετεμορφώθησαν εἰς νέους, τοὺς ὁποίους καὶ Στεφανίτας ὠνόμασαν. Οἱ δὲ Βοιωτοὶ εὐγνωμονοῦντες πρὸς αὐτάς, ἔκτισαν ἔπειτα εἰς τιμήν των καὶ ναὸν περικαλλῆ εἰς τὸν Ὀρχομενόν, εἰς τὸν ὁποῖον κατ' ἔτος ἐπροσφερον τὴν θυσίαν οἱ ἐκλεκτόροι μεταξὺ αὐτῶν νέοι καὶ παρθένοι.

Ὠρωπός, πόλις τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κειμένη, ὀνομαστὴ διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου.

Ὧρος, ἢ Ὡραπόλλων, σοφὸς Αἰγύπτιος. Συνέγραψεν Ἱερογλυφικὰ εἰς Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον, τὰ ὁποῖα ἔπειτα ἐξελληνίσθησαν κατ' ἐπιτομὴν ὑπό τινος Φιλίππου Γραμματικοῦ, καὶ ἐξεδόθησαν πολλαχοῦ, καὶ Ἑλλ. Δατ. ἐν Utreht. 1727, 4, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων, καὶ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Πώβου.

Ὥστια, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ κειμένη (Κάτοικ. Ὥστιος, Ὡστιανὸς, καὶ Ὡστιάτης).

Ὦτος (Otus), καὶ Ἐφιάλτης, οἱ Ἀλωεῖδαι, ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως καὶ τῆς Ἰφιδαμείας, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιδαμείας (Ζ. Ἀλωεύς), τῶν ὁποίων ἡ αὔξησις ἐστάθη παράδοξος· διότι αὐτοὶ αὐξάνοντες κατ' ἔτος μίαν ὀργυιὰν, ἔφθασαν νὰ ἔχουν εἰς τὸ ἔννατον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἀνάστημα ἐννέα ὀργυιῶν, καὶ ἐκ τούτου ὑπερηφανευθέντες, ἀπεφάσισαν τολμηρῶς νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ καταπολεμήσωσι καὶ αὐτὸν τὸν Δία, ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ τοὺς δώσῃ διὰ γυναῖκας των τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ἔβαλον λοιπὸν τὰ ὄρη ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἀναβαίνοντες ἤρχισαν τὴν μάχην, λαβόντες καὶ αὐτὸν τὸν Ἄρην αἰχμάλωτον. Ἡ Ἄρτεμις ὅμως μεταμορφωθεῖσα εἰς ἔλαφον, ἔγεινεν αἰτία τῆς ἀπωλείας των· διότι αὐτοὶ τοξεύοντες τὴν ἔλαφον ἐκείνην, ἐφονεύθησαν ἀναμεταξύ των ἀπὸ τὰ ἴδιά των βέλη, ἐπαναστρεφόμενα ἐναντίον των, καὶ διὰ τὴν ἀσέβειάν των κατεδικάσθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Τάρταρον νὰ κολάζωνται αἰωνίως, δεμένοι μὲ ὄφεις εἰς μίαν στήλην.

ΠΙΝΑΞ Α΄.

Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων μετὰ τῆς χρονολογίας αὐτῶν

A

Ἀβιενός (Avienus)· Μ. Χ. 410.
Ἄβιτος (Avitus)· Μ. Χ. 520.
Ἀγαθαργίδης· Π. Χ. 160.
Ἀγαθήμερος· Μ. Χ. 230.
Ἀγαθίας· Μ. Χ. 590.
Ἀγάθων· Π. Χ. 410.
Ἀγαπητός· Μ. Χ. 530.
Ἀδριανὸς Σοφιστής· Μ. Χ. 190.
Ἀδριανὸς Ἐκκλησιαστικός· Μ. Χ. 450.
Ἀέτιος· Μ. Χ. 530.
Ἀθανάσιος· Μ. Χ. 330.
Ἀθηναγόρας· Μ. Χ. 180.
Ἀθήναιος Δειπνοσοφιστής· Μ. Χ. 210.
Ἀθήναιος Μηχανικός· Π. Χ. 200.
Αἴλιος Ἀριστείδης· Μ. Χ. 180.
Αἴλιος Διονύσιος· Μ. Χ. 130.
Αἴλιος Ἡρωδιανός· Μ. Χ. 170.
Αἴλιος Μοῖρις· Μ. Χ. 190.
Αἰμίλιος Μάκρων (Aemilius Macer)· Π. Χ. 30.
Αἰνείας Γαζαῖος· Μ. Χ. 480.
Αἰνείας Τακτικός· Π. Χ. 360.
Αἰσχίνης Ῥήτωρ· Π. Χ. 350.
Αἰσχίνης Σωκρατικός· Π. Χ. 410.
Αἰσχύλος· Π. Χ. 490.
Αἴσωπος· Π. Χ. 570.
Ἀλβινοβανός (Albinovanus)· Π. Χ. 30.
Ἄλβῖνος· Μ. Χ. 170.
Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς· Μ. Χ. 200.
Ἀλέξανδρος Μέγας· Π. Χ. 330.
Ἀλέξανδρος Νουμήνιος· Μ. Χ. 170.
Ἀλέξανδρος Τραλλιανός· Μ. Χ. 550.
Ἀλέξις Ἀριστηνός· Μ. Χ. 1130.
Ἄλεξις· Π. Χ. 330.
Ἀλκαῖος· Π. Χ. 600.
Ἀλκιδάμας Ῥήτωρ· Π. Χ. 390.

Ἀλκίνοος Φιλόσοφος· Μ. Χ. 120.
Ἀλκίφρων· Μ. Χ. 300.
Ἀλκμᾶν· Π. Χ. 660.
Ἀλύπιος· Π. Χ. 360.
Ἀμβρόσιος (Ambrosius)· Μ. Χ. 370.
Ἀμμιανός (Ammianus)· Μ. Χ. 360.
Ἀμμώνιος Γραμματικός· Μ. Χ. 380.
Ἀμμώνιος Ἑρμείου· Μ. Χ. 520.
Ἀμμώνιος Συγγραφεὺς Χριστιανός· Μ. Χ. 250.
Ἀμπήλιος (Ampelius)· Μ. Χ. 390.
Ἀμφιλόχιος· Μ. Χ. 380.
Ἀνακρέων· Π. Χ. 530.
Ἀναξανδρίδης· Π. Χ. 380.
Ἀναξίλαος· Π. Χ. 360.
Ἀνάξιππος· Π. Χ. 300.
Ἀναστάσιος Ἀντιοχείας· Μ. Χ. 560.
Ἀναστάσιος Σιναΐτης· Μ. Χ. 680.
Ἀνατόλιος· Μ. Χ. 300.
Ἀνάχαρσις· Π. Χ. 590.
Ἀνδοκίδης· Π. Χ. 410.
Ἀνδρέας· Μ. Χ. 500.
Ἀνδρόμαχος· Μ. Χ. 60.
Ἀνδροτίων· Π. Χ. 330.
Ἄννα Κομνηνή· Μ. Χ. 1130.
Ἀνναῖος Κουρνοῦτος· Μ. Χ. 60.
Ἄννων Καρχηδόνιος· Π. Χ. 580.
Ἀντίγονος Καρύστιος· Π. Χ. 270.
Ἀντισθένης· Π. Χ. 420.
Ἀντιφάνης· Π. Χ. 340.
Ἀντιφῶν· Π. Χ. 440.
Ἀντωνῖνος Λιβεράλις (Antoninus Liberalis)· Μ. Χ. 150.
Ἀντώνιος Μέλισσα· Μ. Χ. 1100.
Ἀντώνιος Πολέμων· Μ. Χ. 140.
Ἀνύτη· Π. Χ. 300.
Ἀπίκιος (Apicius)· Μ. Χ. 30.
Ἀπολλινάριος· Μ. Χ. 380.
Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 150.
Ἀπολλόδωρος Δαμασκηνός· Μ. Χ. 120.
Ἀπολλόδωρος Κωμικός· Π. Χ. 320.
Ἀπολλώνιος Γραμματικός· Π. Χ. 50.
Ἀπολλώνιος Δύσκολος· Μ. Χ. 130.
Ἀπολλώνιος Περγαῖος· Μ. Χ. 250.
Ἀπολλώνιος Ῥόδιος· Π. Χ. 240.
Ἀπολλώνιος Τυανεύς· Μ. Χ. 80.
Ἀπουλήϊος (Apulejus)· Μ. Χ. 160.
Ἀππιανός· Μ. Χ. 150.
Ἄρατος· Π. Χ. 280.
Ἀράτωρ (Arator)· Μ. Χ. 540.
Ἀρέθας· Μ. Χ. 910.
Ἀρεταῖος· Μ. Χ. 90.
Ἀρισταίνετος· Μ. Χ. 350.
Ἀριστέας· Π. Χ. 290.
Ἀρίσταρχος· Π. Χ. 260.
Ἀριστείδης Κοϊντιλιανός· Μ. Χ. 120.
Ἀρίστιππος· Π. Χ. 410.
Ἀριστόξενος· Π. Χ. 320.
Ἀριστοτέλης· Π. Χ. 340.
Ἀριστοφάνης· Π. Χ. 420.
Ἀριστόφων· Π. Χ. 340.
Ἀρνόβιος (Arnobius)· Μ. Χ. 290.

Ἀρσένιος· Μ. Χ. 380.
Ἀρτεμίδωρος· Μ. Χ. 120.
Ἀρχέλοχος· Π. Χ. 690.
Ἀρχιμήδης· Π. Χ. 250.
Ἀρχύτας· Π. Χ. 390.
Ἀσκληπιός· Π. Χ. 1250.
Ἀσκόνιος (Asconius)· Μ. Χ. 30.
Ἀστέριος· Μ. Χ. 400.
Ἀστυδάμας Π. Χ. 340.
Ἄττιος (Attius)· Π. Χ. 200.
Αὐγουστῖνος (Augustinus)· Μ. Χ. 380.
Αὐσόνιος (Ausonius)· Μ. Χ. 380.
Αὐτόλυκος Μαθηματικός· Π. Χ. 330.
Ἀφθόνιος· Μ. Χ. 320.
Ἀφράνιος (Afranius)· Π. Χ. 100.
Ἀχαῖος· Π. Χ. 480.
Ἀχιλλεὺς Τάτιος· Μ. Χ. 280.
Ἀχμέτης· Μ. Χ. 820.
Ἀψίνης· Μ. Χ. 240.

Β

Βάβριος· Π. Χ. 20.
Βακχυλίδης· Π. Χ. 450.
Βαλέριος Ἀφροκρατίων· Μ. Χ. 360.
Βαλέριος Μάξιμος (Valerius Maximus)· Μ. Χ. 30.
Βαλέριος Φλάκκος (Valerius Flaccus)· Μ. Χ. 70.
Βαρῖνος (Varinus)· Μ. Χ. 1510.
Βαρλαάμ, ἢ Βάρλαμος (Barlanus· Μ. Χ. 1340.
Βάρρων (Varro)· Π. Χ. 90.
Βασίλειος Μακεδών· Μ. Χ. 870.
Βασίλειος ὁ Μέγας· Μ. Χ. 360.
Βασίλειος Πατρίκιος· Μ. Χ. 910.
Βασίλειος Σελευκείας· Μ. Χ. 450.
Βεγήτιος (Vegetius)· Μ. Χ. 380.
Βέδας (Beda)· Μ. Χ. 770.
Βενάντιος (Venantius)· Μ. Χ. 570.
Βέρριος (Verrius)· Μ. Χ. 10.
Βηρωσσός· Π. Χ. 300.
Βησσαρίων· Μ. Χ. 1450.
Βίβιος (Vibius)· Μ. Χ. 940.
Βίκτωρ Αὐρήλιος (Victor Aurelius)· Μ. Χ. 380.
Βίκτωρ Οὐτικήνσιος (Victor Uticensis)· Μ. Χ. 480.
Βίκτωρ Πούβλιος (Victor Publius)· Μ. Χ. 390.
Βίκτωρ Πρεσβύτερος· Μ. Χ. 400.
Βίκτωρ Σῆξτος Αὐρήλιος (Victor Sext. Aurelius)· Μ. Χ. 360.
Βικτωρῖνος (Victorinus)· Μ. Χ. 360.
Βιργίλιος (Virgilius)· Π. Χ. 30.
Βιτρούβιος (Vitruvius)· Π. Χ. 20.
Βίτων Μηχανικός· Π. Χ. 240.
Βίων Σμυρναῖος· Π. Χ. 150.
Βοήτιος (Boëtius)· Μ. Χ. 500.

Γρηγόριος Παλαμᾶς· Μ. Χ. 1340.

Γ

Γαουδέντιος· Μ. Χ. 150.
Γελάσιος· Μ. Χ. 460.
Γέλλιος Αὖλος (Gellius Aulus)· Μ. Χ. 160.
Γεμῖνος· Π. Χ. 70.
Γενναδίος· Μ. Χ. 1450.
Γερμανικός (Germanicus)· Π. Χ. 10.
Γερμανός· Μ. Χ. 730.
Γεώργιος Ἀκροπολίτης· Μ. Χ. 1260.
Γεώργιος Γεμιστός· Μ. Χ. 1430.
Γεώργιος Ἑρμώνυμος· Μ. Χ. 1470.
Γεώργιος Κεδρηνός· Μ. Χ. 1050.
Γεώργιος Κωδινός· Μ. Χ. 1460.
Γεώργιος Μοναχός· Μ. Χ. 950.
Γεώργιος Παχυμέρης· Μ. Χ. 1280.
Γεώργιος Πισίδης· Μ. Χ. 630.
Γεώργιος Σύγκελλος· Μ. Χ. 790.
Γεώργιος Τραπεζούντιος· Μ. Χ. 1430.
Γεώργιος Φραντζῆς· Μ. Χ. 1450.
Γεώργιος Χοιροβοσκός· Μ. Χ. 400.
Γοργίας· Π. Χ. 430.
Γράτιος (Gratius)· Π. Χ. 20.
Γρηγέντιος· Μ. Χ. 530.
Γρηγόριος Κορίνθου· Μ. Χ. 1160.
Γρηγόριος Θαυματουργός· Μ. Χ. 240.
Γρηγόριος Μάγνος (Gregorius Magnus)· Μ. Χ. 590.
Γρηγόριος Ναζιανζηνός· Μ. Χ. 370.
Γρηγόριος Νύσσης· Μ. Χ. 380.

Δ

Δαίμων, ἢ Δάμων· Π. Χ. 280.
Δαμάσκιος· Μ. Χ. 540.
Δάμασος (Damasus)· Μ. Χ. 370.
Δαμόξενος· Π. Χ. 290.
Δάρης· Π. Χ. 1000.
Δείναρχος· Π. Χ. 320.
Δέξιππος· Μ. Χ. 340.
Δημάδης· Π. Χ. 340.
Δημήτριος Πεπαγομηνός· Μ. Χ. 1030.
Δημήτριος Φαληρεύς· Π. Χ. 330.
Δημήτριος Χαλκονδύλης· Μ. Χ. 1480.
Δημήτριος Χρυσολωρᾶς· Μ. Χ. 1410.
Δημόκριτος· Π. Χ. 420.
Δημοσθένης· Π. Χ. 340.
Διάδοχος Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. 450.
Δίδυμος Ἀλεξανδρεύς, Φιλόσοφος· Μ. Χ. 390.
Δίδυμος Ἀλεξανδρεύς, Χαλκέντερος· Μ. Χ. 10.
Δικαίαρχος· Π. Χ. 320.
Δίκτυς· Π. Χ. 1000.
Διογενειανός· Μ. Χ. 200.
Διογένης Λαέρτιος· Μ. Χ. 210.
Διογένης Οἰνόμαος· Π. Χ. 400.
Διογένης Σινωπεύς· Π. Χ. 350.
Διόδωρος Σικελιώτης· Π. Χ. 20.
Διοκλῆς Καρύστιος· Π. Χ. 260.

Διομήδης Γραμματικός (Diomedes Grammaticus)· Μ. Χ. 420.
Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς· Π. Χ. 10.
Διονύσιος Ἀντιοχεύς· Μ. Χ. 490.
Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης· Μ. Χ. 60.
Διονύσιος Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας· Μ. Χ. 250.
Διονύσιος Θρᾷξ· Π. Χ. 60.
Διονύσιος Λογγῖνος· Μ. Χ. 240.
Διονύσιος Περιηγητής· Μ. Χ. 20.
Διονύσιος Σινωπεύς· Π. Χ. 370.
Διόφαντος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 360.
Δίφιλος Σινωπεύς· Π. Χ. 300.
Δίων Κάσσιος· Μ. Χ. 210.
Δίων Χρυσόστομος· Μ. Χ. 120.
Δονάτος Αἴλιος (Donatus Aelius)· Μ. Χ. 360.
Δράκων Στρατονικεύς· Μ. Χ. 450.
Δωρόθεος Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. 350.

Ε

Ἐζεκιήλ· Π. Χ. 100.
Ἑρμαῖος· Μ. Χ. 170.
Ἑκαταῖος Ἀβδηρίτης· Π. Χ. 330.
Ἑλλάδιος· Μ. Χ. 370.
Ἐμμανουὴλ Μοσχόπουλος· Μ. Χ. 1420.
Ἐμμανουὴλ Παλαιολόγος· Μ. Χ. 1400.
Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς· Μ. Χ. 1400.
Ἐμπεδοκλῆς· Π. Χ. 440.
Ἔννιος (Ennius)· Π. Χ. 200.
Ἐννόδιος (Ennodius)· Μ. Χ. 500.
Ἐπίκουρος· Π. Χ. 300.
Ἐπικράτης· Π. Χ. 370.
Ἐπίκτητος· Μ. Χ. 100.
Ἐπιφάνιος· Μ. Χ. 390.
Ἐπίχαρμος· Π. Χ. 490.
Ἐρατοσθένης· Π. Χ. 250.
Ἑρμείας Ἐκκλησιαστικός· Μ. Χ. 190.
Ἑρμείας Σωζόμενος· Μ. Χ. 430.
Ἑρμῆς Τρισμέγιστος· Π. Χ. 1500.
Ἑρμογένης· Μ. Χ. 160.
Ἐρωτιανός· Μ. Χ. 70.
Εὐάγριος Ἰβηρίτης· Μ. Χ. 400.
Εὐάγριος Σχολαστικός· Μ. Χ. 590.
Εὔβουλος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 360.
Εὐδοκία· Μ. Χ. 1070.
Εὐθάλιος· Μ. Χ. 460.
Εὐθύμιος· Μ. Χ. 1080.
Εὐκλείδης· Π. Χ. 300.
Εὐμάθιος· Μ. Χ. 350.
Εὐνάπιος· Μ. Χ. 410.
Εὐνόμιος· Μ. Χ. 360.
Εὔπολις· Π. Χ. 440.
Εὐριπίδης· Π. Χ. 430.
Εὐσέβιος· Μ. Χ. 320.
Εὐστάθιος Ἀντιοχείας· Μ. Χ. 340.
Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης· Μ. Χ. 1180.
Εὐστάθιος Πατρίκιος· Μ. Χ. 1120.
Εὐστράτιος Νικαίας· Μ. Χ. 1110.
Εὐστράτιος Πρεσβύτερος· Μ. Χ. 580.
Εὐτέκνιος· Μ. Χ. . . .
Εὐτρόπιος (Eutropius)· Μ. Χ. 360.

Ἑρμῖππος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 360.
Ἐφραίμ· Μ. Χ. 380.

Z

Ζαχαρίας Καλλίεργος· Μ. Χ. 1520.
Ζαχαρίας Σχολαστικός· Μ. Χ. 530.
Ζηνόβιος· Μ. Χ. 200.
Ζήνων Ἐπίσκοπος (Zeno Episcopus)· Μ. Χ. 370.
Ζωροάστρης· Π. Χ. 550.
Ζώσιμος· Μ. Χ. 420.

H

Ἡγήσιππος· Π. Χ. 320.
Ἡλιόδωρος Ἐμεσηνός· Μ. Χ. 390.
Ἡλιόδωρος Λαρισσαῖος· Μ. Χ....
Ἡρακλείδης· Π. Χ. 330.
Ἡράκλειτος· Π. Χ. 500.
Ἡρίννη· Π. Χ. 590.
Ἡρόδοτος· Π. Χ. 440.
Ἡρωδιανός· Μ. Χ. 240.
Ἥρων Τρίτος· Μ. Χ. 430.
Ἥρων ἕτερος· Π. Χ. 240.
Ἡσίοδος· Π. Χ. 900.
Ἡσύχιος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 390.
Ἡσύχιος Μιλήσιος· Μ. Χ. 530.
Ἡφαιστίων· Μ. Χ. 150.

Θ

Θεανὼ Πυθαγόρου· Π. Χ. 490.
Θεμίστιος· Μ. Χ. 360.
Θεμιστοκλῆς· Π. Χ. 480.
Θέογνις· Π. Χ. 540.
Θεοδέκτης· Π. Χ. 370.
Θεοδόσιος Ἀστρονόμος· Μ. Χ. 100.
Θεοδόσιος Γραμματικός· Μ. Χ. 420.
Θεοδοτίων· Μ. Χ. 170.
Θεόδοτος· Μ. Χ. 430.
Θεοδώρητος· Μ. Χ. 450.
Θεόδωρος Ἀββουκαρᾶς· Μ. Χ. 770.
Θεόδωρος Ἀναγνώστης· Μ. Χ. 550.
Θεόδωρος Βαλσαμών· Μ. Χ. 1150.
Θεόδωρος Γαζῆς· Μ. Χ. 1450.
Θεόδωρος Ἡγούμενος· Μ. Χ. 660.
Θεόδωρος Πρᾶβρομος· Μ. Χ. 1150.
Θεόδωρος Στουδίτης· Μ. Χ. 820.
Θεόκριτος· Π. Χ. 280.
Θεόπομπος· Π. Χ. 400.
Θεοφάνης Νόννος· Μ. Χ. 940.
Θεοφάνης Ὁμολογητής· Μ. Χ. 810.
Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας· Μ. Χ. 390.
Θεόφιλος Ἀντιοχείας· Μ. Χ. 180.
Θεόφιλος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 400.
Θεόφιλος Νομικός· Μ. Χ. 550.
Θεόφιλος Φιλόσοφος· Μ. Χ. 650.
Θεόφραστος· Π. Χ. 320.
Θεοφύλακτος Βουλγαρίας· Μ. Χ. 1100.
Θεοφύλακτος Σιμοκάτης· Μ. Χ. 630.
Θέων Ἀστρονόμος· Μ. Χ. 360.
Θέων Ῥήτωρ· Μ. Χ. 520.
Θέων Σμυρναῖος· Μ. Χ. 120.
Θουκυδίδης· Π. Χ. 450.
Θωμᾶς Μάγιστρος· Μ. Χ. 1510.

I

Ἰάμβλιχος· Μ. Χ. 310.
Ἴβυκος· Μ. Χ. 550.
Ἰγνάτιος· Μ. Χ. 60.
Ἰδελφόνσος (Idelfonsus)· Μ. Χ. 660.
Ἱεροκλῆς Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 480.
Ἱεροκλῆς Γραμματικός· Μ. Χ. 550.
Ἱεροκλῆς Νικομηδεύς· Μ. Χ. 300.
Ἱερώνυμος (Hieronymus)· Μ. Χ. 400.
Ἱλάριος (Hilarius)· Μ. Χ. 350.
Ἱμέριος· Μ. Χ. 350.
Ἰούβεγκος (Juvencus)· Μ. Χ. 330.
Ἰουβεναλιος (Juvenalis)· Μ. Χ. 90.
Ἰούλιος Πολυδεύκης, Ναυκρατίτης· Μ. Χ. 180.
Ἰούλιος Πολυδεύκης, Χρονογράφος· Μ. Χ. 480.
Ἰούλιος Φιρμῖκος (Julius Firmicus)· Μ. Χ. 340.
Ἰουστῖνος (Justinus)· Μ. Χ. 140.
Ἰουστῖνος ὁ Μάρτυς· Μ. Χ. 130.
Ἵππαρχος· Π. Χ. 100.
Ἱπποκράτης· Π. Χ. 420.
Ἱππόλυτος· Μ. Χ. 220.
Ἴρτιος (Hirtius)· Π. Χ. 50.
Ἰσαάκιος Πορφυρογέννητος· Μ. Χ. 1150.
Ἰσαῖος· Π. Χ. 370.
Ἰσίδωρος (Isidorus)· Μ. Χ. 620.
Ἰσίδωρος Πηλουσιώτης· Μ. Χ. 440.
Ἰσίδωρος Χαρακηνός· Μ. Χ. 50.
Ἰσοκράτης· Π. Χ. 390.
Ἰστὴρ Κυρηναῖος· Π. Χ. 230.
Ἰωάννης Ἀκτουάριος· Μ. Χ. 1280.
Ἰωάννης Ἀναγνώστης· Μ. Χ. 1430.
Ἰωάννης Ἀνδρόνικος· Μ. Χ. 1470.
Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος· Μ. Χ. 1440.
Ἰωάννης Δαμασκηνός· Μ. Χ. 750.
Ἰωάννης Δούκας· Μ. Χ. 1460.
Ἰωάννης Ζωναρᾶς· Μ. Χ. 1110.
Ἰωάννης Καμηνιάτης· Μ. Χ. 910.
Ἰωάννης Καντακουζηνός· Μ. Χ. 1350.
Ἰωάννης Κίνναμος· Μ. Χ. 1180.
Ἰωάννης Λάσκαρις· Μ. Χ. 1490.
Ἰωάννης Μαλέλας· Μ. Χ. 820.
Ἰωάννης Μόσχος· Μ. Χ. 600.
Ἰωάννης Νηστευτής· Μ. Χ. 580.
Ἰωάννης Ξιφιλῖνος· Μ. Χ. 1070.
Ἰωάννης Πεδιάσιμος· Μ. Χ. 1300.
Ἰωάννης Σκυλίτσης· Μ. Χ. 1070.
Ἰωάννης Στόβαῖος· Μ. Χ. 560.
Ἰωάννης Τσέτσης· Μ. Χ. 1190.
Ἰωάννης Φιλόπονος· Μ. Χ. 540.
Ἰωάννης Φωκᾶς· Μ. Χ. 1180.
Ἰωάννης Χρυσολωρᾶς· Μ. Χ. 1240.
Ἰωάννης Χρυσόστομος· Μ. Χ. 400.
Ἰωὴλ· Μ. Χ. 1200.
Ἰώσηππος· Μ. Χ. 90.
Ἰωσὴφ Βρυέννιος· Μ. Χ. 1420.
Ἰωσὴφ Γενέσιος· Μ. Χ. 930.

Κ

Καικίλιος (Caecilius)· Π. Χ. 190.
Καῖσαρ Ἰούλιος (Caesar Julius)· Π. Χ. 60.
Καισάριος· Μ. Χ. 350.
Καλλίμαχος· Π. Χ. 260.
Καλλίνικος· Μ. Χ. 260.
Καλπούρνιος (Calpurnius)· Μ. Χ. 280.
Καπέλλας (Capella)· Μ. Χ. 500.
Κασσιόδωρος (Cassiodorus)· Μ. Χ. 510.
Κάσσιος Φῆλιξ· Μ. Χ. 30.
Κάτουλλος (Catullus)· Π. Χ. 40.
Κάτων (Cato)· Π. Χ. 190.
Κέβης· Π. Χ. 410.
Κέλσος (Celsus)· Μ. Χ. 20.
Κηνσωρῖνος (Censorinus)· Μ. Χ. 240.
Κικέρων (Cicero)· Π. Χ. 60.
Κλαύδιος Αἰλιανός· Μ. Χ. 230.
Κλαύδιος Αἰλιανὸς Τακτικός· Μ. Χ. 130.
Κλαύδιος Γαληνός· Μ. Χ. 180.
Κλαύδιος Κλαυδιανός (Claudius Claudianus)· Μ. Χ. 400.
Κλαύδιος Πτολεμαῖος· Μ. Χ. 150.
Κλεάνθης· Π. Χ. 260.
Κλείδημος· Π. Χ. 370.
Κλήμης Ῥωμαῖος· Μ. Χ. 80.
Κοΐντος Καλαβρός· Μ. Χ. 520.
Κολοῦθος· Μ. Χ. 510.
Κολουμέλλας (Columella)· Μ. Χ. 40.
Κόνων Γραμματικός· Π. Χ. 30.
Κόρινν̣α Ποιήτρια· Π. Χ. 490.
Κορνήλιος Νέπως (Cornelius Nepos)· Π. Χ. 30.
Κορνήλιος Σεβῆρος (Cornelius Severus)· Π. Χ. 10.
Κοσμᾶς Αἰγύπτιος· Μ. Χ. 540.
Κούριος Φορτουνατιανός (Curius Fortunatianus)· Μ. Χ. 240.
Κράτης· Π. Χ. 330.
Κρατῖνος· Π. Χ. 550.
Κτησίας· Π. Χ. 400.
Κυϊντιλιανός (Quintilianus)· Μ. Χ. 70.
Κυΐντος Κούρτιος (Quintus Curtius)· Μ. Χ. 80.
Κυπριανός (Cyprianus)· Μ. Χ. 250.
Κύριλλος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 430.
Κύριλλος ἄλλος· Μ. Χ. 370.
Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος· Μ. Χ. 1340.
Κωνσταντῖνος Κεφαλᾶς· Μ. Χ. 900.
Κωνσταντῖνος Λάσκαρις· Μ. Χ. 1480.
Κωνσταντῖνος Μανασσῆς· Μ. Χ. 1150.
Κωνσταντῖνος Πορφυγέννητος· Μ. Χ. 920.

Λ

Λαβέριος (Laberius)· Π. Χ. 60.
Λακτάντιος (Lactantius)· Μ. Χ. 300.

Λαόνικος Χαλκονδύλης· Μ. Χ. 1460.
Λατῖνος Πακάτος (Latinus Pacatus)· Μ. Χ. 380.
Λεκαπηνός· Μ. Χ. 1150.
Λεόντιος Βυζάντιος· Μ. Χ. 610.
Λέων Γραμματικός· Μ. Χ. 940.
Λέων Ῥώμης Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. 450.
Λέων ϛ'. ὁ Σοφός· Μ. Χ. 880.
Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 80.
Λεωνίδας Ταραντῖνος· Π. Χ. 270.
Λησβόναξ· Μ. Χ. 40.
Λιβάνιος· Μ. Χ. 370.
Λίβιος Ἀνδρόνικος (Livius Andronicus)· Π. Χ. 240.
Λόγγος· Μ. Χ. 410.
Λουκανός (Lucanus)· Μ. Χ. 60.
Λουκιανός· Μ. Χ. 170.
Λουκίλιος (Lucilius)· Π. Χ. 100.
Λουκίφερος (Lucifer)· Μ. Χ. 360.
Λουκρήτιος (Lucretius)· Π. Χ. 100.
Λυκοῦργος· Π. Χ. 360.
Λυκόφρων· Π. Χ. 280.
Λυσίας· Π. Χ. 410.

Μ

Μακάριος Αἰγύπτιος· Μ. Χ. 380.
Μακρόβιος (Macrobius)· Μ. Χ. 400.
Μάλχος· Μ. Χ. 480.
Μαμερτῖνος Κλαύδιος· (Mamertinus Claudius)· Μ. Χ. 290.
Μαμερτῖνος Κλαυδιανός (Mamertinus Claudianus)· Μ. Χ. 360.
Μανέθων Αἰγύπτιος· Π. Χ. 260.
Μανίλιος (Manilius)· Π. Χ. 20.
Μανουὴλ Βρυέννιος· Μ. Χ. 1320.
Μανουὴλ Φιλῆς· Μ. Χ. 1310.
Μάξιμος Βυζάντιος· Μ. Χ. 360.
Μάξιμος Ἐπίσκοπος (Maximus Episcopus)· Μ. Χ. 440.
Μάξιμος Ὁμολογητής· Μ. Χ. 650.
Μάξιμος Πλανούδης· Μ. Χ. 1320.
Μάξιμος Τύριος· Μ. Χ. 190.
Μαρῖνος· Μ. Χ. 480.
Μάρκελλος· Μ. Χ. 150.
Μαρκιανός· Μ. Χ. 410.
Μάρκος Αὐρήλιος (Marcus Aurelius)· Μ. Χ. 160.
Μάρκος Αἰγύπτιος· Μ. Χ. 400.
Μάρκος Ἰούνιος (Marcus Junius)· Π. Χ. 50.
Μάρκος Μουσοῦρος· Μ. Χ. 1550.
Μαρτιάλιος (Martialis)· Μ. Χ. 70.
Ματθαῖος Καμαριώτης· Μ. Χ. 1460.
Ματθαῖος Καντακουζηνός· Μ. Χ. 1360.
Μαυρίκιος· Μ. Χ. 580.
Μαῦρος Τερεντιανός (Maurus Terentianus)· Μ. Χ. 100.
Μεγασθένης Ἱστορικός· Π. Χ. 300.
Μεθόδιος· Μ. Χ. 300.
Μελάμπους Ἰατρός· Μ. Χ. 240.
Μέλας Πομπώνιος (Mela Pomponius)· Μ. Χ. 30.
Μελέαγρος Γαδαρεύς· Π. Χ. 90.
Μέμνων Ἱστορικός· Π. Χ. 30.
Μένανδρος Ποιητής· Π. Χ. 300.

Μένανδρος Βυζάντιος· Μ. Χ. 590.
Μέμνερμος Κολοφώνιος· Π. Χ. 590.
Μενουκιανός Ῥήτωρ· Μ. Χ. 270.
Μινούκιος (Minutius)· Μ. Χ. 220.
Μιχαὴλ Ἀθηνῶν Μητροπολίτης· Μ. Χ. 1200.
Μιχαὴλ Ἀποστόλιος· Μ. Χ. 1450.
Μιχαὴλ Γλυκᾶς· Μ. Χ. 1150.
Μιχαὴλ Ψελλός· Μ. Χ. 1060.
Μοσχίων· Μ. Χ. 630.
Μουσαῖος Ἀθηναῖος· Π. Χ. 1250.

N

Ναζάριος (Nazarius)· Μ. Χ. 320.
Ναίβιος (Naevius)· Π. Χ. 230.
Νεῖλος ὁ Ἅγιος· Μ. Χ. 430.
Νεῖλος Δοξαπατρῆς· Μ. Χ. 1140.
Νεῖλος Καββάσιλας· Μ. Χ. 1300.
Νεμεσιανός (Nemesianus)· Μ. Χ. 280.
Νεμέσιος· Μ. Χ. 400.
Νίκανδρος Κολοφώνιος· Π. Χ. 140.
Νικήτας Ἀκομινάτος, ἢ Χωνιάτης· Μ. Χ. 1200.
Νικήτας Κωνσταντινοπολίτης· Μ. Χ. 1080.
Νικήτας Πεκτοράτος, ἢ Στηθάτος· Μ. Χ. 1050.
Νικήτας Σερρώνειος· Μ. Χ. 1070.
Νικηφόρος Βασιλάκης· Μ. Χ. 1050.
Νικηφόρος Βλεμμίδης· Μ. Χ. 1250.
Νικηφόρος Βρυέννιος· Μ. Χ. 1130.
Νικηφόρος Γρηγοράς· Μ. Χ. 1340.
Νικηφόρος Κάλλιστος· Μ. Χ. 1340.
Νικηφόρος Πατριάρχης· Μ. Χ. 810.
Νικόλαος Δαμασκηνός· Π. Χ. 20.
Νικόλαος Σαγουντινός· Μ. Χ. 1450.
Νικόμαχος Γερασηνός· Μ. Χ. 150.
Νικόστρατος· Π. Χ. 360.
Νικόφρων· Π. Χ. 400.
Νικοχάρης· Π. Χ. 400.
Νίκων Μοναχός· Μ. Χ. 980.
Νόννιος (Nonnius)· Μ. Χ. 390.
Νόννος Παναποπολίτης· Μ. Χ. 410.
Νοσσὶς Ποιήτρια· Π. Χ. 300.
Νουμαντιανός (Numantianus)· Μ. Χ. 400.

Ξ

Ξενοκράτης Ἀφροδισιεύς· Μ. Χ. 40.
Ξενοφάνης Κολοφώνιος· Π. Χ. 550.
Ξενοφῶν Ἀθηναῖος· Π. Χ. 390.
Ξενοφῶν Ἐφέσιος· Μ. Χ. 400.

O

Ὀβίδιος (Ovidius)· Π. Χ. 20.
Ὀβσεκβέντιος (Obsequens)· Μ. Χ. 120.
Οἰκουμένιος· Μ. Χ. 980.
Ὀλυμπιόδωρος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 550.
Ὀλυμπιόδωρος Διάκονος· Μ. Χ. 630.
Ὀλυμπιόδωρος Αἰγύπτιος· Μ. Χ. 410.

Ὀλυμπιόδωρος Φιλόσοφος· Μ. Χ. 560.
Ὁμηρος· Π. Χ. 900.
Ὀνήσανδρος· Μ. Χ. 60.
Ὀππιανός· Μ. Χ. 190.
Ὀπτάτος· Μ. Χ. 360.
Ὁράτιος (Horatius)· Π. Χ. 20.
Ὁριβάσιος· Μ. Χ. 360.
Ὀρόσιος (Orosius)· Μ. Χ. 400.
Ὀρφεύς· Π. Χ. 1350.
Ὀυρβίκιος· Μ. Χ. 520.

Π

Παιάνιος· Μ. Χ. 400.
Πακούβιος (Pacuvius)· Π. Χ. 130.
Παλαίμων (Palaemo)· Μ. Χ. 30.
Παλαίφατος· Π. Χ. 320.
Παλλάδιος Γαλάτης· Μ. Χ. 410.
Παλλάδιος Ἰατρός· Μ. Χ. 640.
Παλλάδιος Ῥουτίλιος (Palladius Rutilius)· Μ. Χ. 390.
Πάμφιλος· Μ. Χ. 300.
Πάππος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 390.
Παρμενίδης Ἐλεάτης· Π. Χ. 440.
Πατέρκουλος (Paterculus)· Μ. Χ. 30.
Παυλῖνος (Paulinus)· Μ. Χ. 400.
Παῦλος Αἰγινήτης· Μ. Χ. 670.
Παῦλος Ἀλεξανδρεύς· Μ. Χ. 370.
Παῦλος Σιλεντιάριος· Μ. Χ. 560.
Παυσανίας· Μ. Χ. 180.
Πεδάνιος Διοσκουρίδης Μ. Χ. 60.
Πέρσιος (Persius)· Μ. Χ. 50.
Πέτρος Ἐπίσκοπος· Μ. Χ. 300.
Πέτρος Θεσσαλονικεύς· Μ. Χ. 550.
Πέτρος Χρυσολόγος· Μ. Χ. 440.
Πετρώνιος Ἄρβιτρος (Petronius Arbiter)· Μ. Χ. 60.
Πίνδαρος· Π. Χ. 450.
Πλαγκιάδης (Planciades)· Μ. Χ. 700.
Πλάτων Ποιητής· Π. Χ. 420.
Πλάτων Φιλόσοφος· Π. Χ. 400.
Πλαῦτος (Plautus)· Π. Χ. 200.
Πλίνιος Νεώτερος (Plinius Minor)· Μ. Χ. 100.
Πλίνιος Πρεσβύτερος (Plinius Major)· Μ. Χ. 70.
Πλωτῖνος· Μ. Χ. 250.
Πολύαινος· Μ. Χ. 160.
Πολύβιος· Π. Χ. 150.
Πόλυβος Π. Χ. 410.
Πολύκαρπος· Μ. Χ. 140.
Πολυχρόνιος· Μ. Χ. 400.
Πορφύριος· Μ. Χ. 280.
Ποσειδίππος· Π. Χ. 380.
Πούβλιος (Publius)· Π. Χ. 60.
Πραξίλλα· Π. Χ. 450.
Πρισκιανός (Priscianus)· Μ. Χ. 530.
Πρίσκος· Μ. Χ. 440.
Πρόβος (Probus)· Μ. Χ. 50.
Πρόκλος Πατριάρχης· Μ. Χ. 420.
Πρόκλος ὁ Διάδοχος· Μ. Χ. 450.
Προκόπιος Γαζαῖος· Μ. Χ. 500.
Προκόπιος Καισαρεύς· Μ. Χ. 540.
Προπέρτιος (Propertius)· Π. Χ. 20.
Πρόσπερος (Prosper)· Μ. Χ. 450.

Προυδέντιος (Prudentius)· M. X. 390.
Πτολεμαῖος Χῆνος· M. X. 120.
Πυθαγόρας· Π. X. 500.

P

Ῥιανός· Π. X. 220.
Ῥουτίλιος (Rutilius)· Π. X. 10.
Ῥουφῖνος (Rufinus)· M. X. 400.
Ῥοῦφος· M. X. 100.

Σ

Σαγχωνιάθων· Π. X. 1300.
Σαλβιανός (Salvianus)· M. X. 450.
Σαλλούστιος Φιλόσοφος· M. X. 360.
Σαλλούστιος Γάϊος Κρίσπος (Sallistius C. Crispus)· Π. X. 50.
Σαμμονικός (Sammonicus)· M. X. 200.
Σαπφώ· Π. X. 600.
Σεβηριανός (Severianus)· M. X. 500.
Σεβηριανὸς Ἐπίσκοπος· M. X. 400.
Σεβῆρος· M. X. 470.
Σεδούλιος (Sedulius)· M. X. 420.
Σένεκας Λούκιος (Seneca Lucius)· M. X. 50.
Σένεκας Μάρκος (Seneca Marcus)· M. X. 30.
Σεραπίων· M. X. 340.
Σέρβιος (Servius)· M. X. 400.
Σῆξτος Ἀφρικανός· M. X. 190.
Σῆξτος Ἰούλιος· M. X. 220.
Σῆξτος Ῥοῦφος (Sextus Rufus)· M. X. 390.
Σιβύλλα· Π. X. 2300.
Σιδώνιος (Sidonius)· M. X. 470.
Σίλιος (Silius)· M. X. 100.
Σιμμίας· Π. X. 300.
Σιμπλίκιος· M. X. 550.
Σιμωνίδης· Π. X. 500.
Σκύλαξ· Π. X. 500.
Σκύμνος· Π. X. 90.
Σολῖνος (Solinus)· M. X. 80.
Σόλων· Π. X. 590.
Σουΐδας· M. X....
Σουλπικία (Sulpicia)· M. X. 70.
Σουλπίκιος (Sulpicius)· M. X. 400.
Σοφοκλῆς· Π. X. 470.
Στάτιος (Statius)· M. X. 70.
Στέφανος Ἀθηναῖος· M. X. 640.
Στέφανος Βυζάντιος· M. X. 480.
Στησίχορος· Π. X. 560.
Στράβων· M. X. 10.
Στράτων· M. X. 200.
Συετώνιος· (Svetonius)· M. X. 100.
Συμεὼν Ἡγούμενος· M. X. 1030.
Συμεὼν Θεσσαλονίκης· M. X. 1400.
Συμεὼν Μεταφραστής· M. X. 940.
Συμεὼν Σῆθος· M. X. 1100.
Σύμμαχος Αὐρήλιος (Symmachus Aurelius)· M. X. 390.
Σύμμαχος Σαμαρείτης· M. X. 190.
Συνέσιος· M. X. 410.
Συριανός· M. X. 430.

Σωκράτης Ἀθηναῖος· Π. X. 420.
Σωκράτης Κωνσταντινοπολίτης· M. X. 410.
Σώπατρος· M. X. 340.
Σωράνος, M. X. 120.
Σωσίπατρος (Sosipater)· M. X. 400.
Σωτάδης· Π. X. 340.

T

Τάκιτος (Tacitus)· M. X. 90.
Τατιανός· M. X. 170.
Τερέντιος (Terentius)· Π. X. 170.
Τερτουλλιανός (Tertullianus)· M. X. 240.
Τηλεκλείδης· Π. X. 420.
Τιβέριος Κλαύδιος· M. X. 140.
Τίβουλλος (Tibullus)· Π. X. 20.
Τίμαιος Λοκρός· Π. X. 400.
Τίμαιος Σοφιστής· M. X. 130.
Τίτος Ἐπίσκοπος· M. X. 360.
Τίτος Λίβιος (Titus Livius)· Π. X. 10.
Τίτος Φλάβιος Κλήμης Ἀλεξανδρεύς· M. X. 190.
Τουρπίλιος (Turpilius)· Π. X. 100.
Τρόγος (Trogus)· Π. X. 30.
Τρυφιόδωρος· M. X. 510.
Τυρταῖος· Π. X. 680.

Υ

Ὑγῖνος (Higinus)· Π. X. 20.
Ὑπερίδης· (Π. X. 340.
Ὑψικλῆς· M. X. 160.

Φ

Φάβιος Πίκτωρ (Fabius Pictor)· Π. X. 220.
Φαῖδρος (Phaedrus)· Π. X. 20.
Φάλαρις· Π. X. 550.
Φανόδημος Ἱστορικός· Π. X. 300.
Φῆστος (Festus)· M. X. 410.
Φιλάστριος (Filastrius)· M. X. 480.
Φιλεταῖρος· Π. X. 400.
Φιλήμων· Π. X. 320.
Φιλιππίδης· Π. X. 330.
Φιλίσκος· Π. X. 330.
Φιλιστίων· Π. X. 400.
Φιλόξενος· Π. X. 380.
Φιλοστόργιος· M. X. 400.
Φιλόστρατος ὁ Νεώτερος· M. X. 230.
Φιλόχωρος Ἱστορικός· Π. X. 260.
Φίλων Ἰουδαῖος· M. X. 40.
Φίλων Μηχανικός· Π. X. 150.
Φιλωνίδης· Π. X. 430.
Φλαβιανός· M. X. 440.
Φλάβιος Ἀφρικανός· M. X. 130.
Φλάβιος Κλαύδιος Ἰουλιανός· M. X. 360.

Φλάβιος Φιλόστρατος· Μ. Χ. 200.
Φλέγων Τραλλιανός· Μ. Χ. 120.
Φλῶρος (Florus)· Μ. Χ. 120.
Φοιβάμμων· Μ. Χ. 410.
Φουλγέντιος (Fulgentius)· Μ. Χ. 530.
Φροντῖνος (Frontinus)· Μ. Χ. 100.
Φρόντων (Fronto)· Μ. Χ. 160.
Φρύνιχος Ποιητής· Π. Χ. 450.
Φρύνιχος Σοφιστής· Μ. Χ. 180.
Φωκυλίδης· Π. Χ. 530.
Φώτιος· Μ. Χ. 860.

Χ

Χαιρήμων· Π. Χ. 400.
Χαλκίδιος· Μ. Χ. 310.
Χαρίτων· Μ. Χ. 400.
Χίων· Π. Χ. 390.
Χρύσιππος Καππαδόκης· Μ. Χ. 450.

Ω

Ὠκελλος Λευκανός· Π. Χ. 490.
Ὠριγένης· Μ. Χ. 400.
Ὧρος, ἢ Ὡραπόλλων· Π. Χ. 250.

ΠΙΝΑΞ Β'.

Τῶν διὰ παρενθέσεως ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ ἐμπεριεχομένων νεωτέρων ὀνομασιῶν, οἷον ἐπαρχιῶν, πόλεων, νήσων καὶ τῶν τοιούτων.

Α

Ἀβαρῖνοι, πόλις. Ζ. Πύλος.
Ἀγγλία, νῆσος. Ζ. Βρεττανία.
Ἁγία Μαρίνα, πόλις. Ζ. Δρυμία.
Ἁγία Μαύρα, νῆσος. Ζ. Λευκάς.
Ἁγιασουλούκ, πόλις. Ζ. Ἔφεσος.
Ἅγιον ὄρος, ὄρος. Ζ. Ἄθως.
Ἅγιος Ἀδριανός, πόλις. Ζ. Μυκῆναι.
Ἅγιος Βλάσιος, πόλις. Ζ. Πανωπαία.
Ἅγιος Γεώργιος, ναός. Ζ. Θησεῖον.
Ἅγιος Δημήτριος, πόλις. Ζ. Ἀντανδρος.
Ἅγιος Λαυρέντιος, κωμόπολις. Ζ. Μαγνησία.
Ἅγιος Μάμας, πόλις. Ζ. Ὄλυνθος.
Ἅγιος Νικόλαος, λιμήν. Ζ. Φαληρον.
Ἄγκορα, πόλις. Ζ. Ἄγκυρα.
Ἀγκύστρι, ἀκρωτήριον· Ζ. Πύῤῥα.
Ἀγορίλιος, ἀκρωτήριον· Ζ. Ὀλμιαί.
Ἄγραφα, πόλις. Ζ. Ἀγραία.
Ἀγριά, πόλις. Ζ. Νηλία.
Ἀγρὸς τῆς Ῥώμης, ἐπαρχία. Ζ. Λάτιον.
Ἀδὲν, πόλις. Ζ. Ἄδενα.
Ἀδραμμύτι, πόλις. Ζ. Ἀδραμμύτειον.
Ἀετὸς, πόλις. Ζ. Καλυδών.
Ἀθήνα, πόλις. Ζ. Ἀθῆναι.
Ἀία, ἀκρωτήριον. Ζ. Κριοῦ μέτωπον.
Ἀίαλα, ποταμός. Ζ. Σαγγάριος.
Ἀιγιαλὸς τῆς Τοσκάνης, πέλαγος. Ζ. Ἀδριατικόν.
Ἀϊδενελί, ἐπαρχία. Ζ. Καρία.
Ἀϊλιᾶς, πόλις. Ζ. Ἀλιζεια.

Αἰστράτης, νῆσος. Ζ. Νέα.
Ἄκ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Θυάτειρα. — Ἀναζαρβός.
Ἀκιαλί, πόλις. Ζ. Ἀγχίαλος.
Ἄκρη, πόλις. Ζ. Πτολεμαΐς.
Ἀλαράσουϊ, ποταμός. Ζ. Μέλας.
Ἀλάχ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Φιλαδέλφεια.
Ἀλβανία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰλλυρία.
Ἀλβισέρικα, ἐπαρχία. Ζ. Μεσοποταμία.
Ἀλγέριον, ἐπαρχία. Ζ. Νουμηδία.
Ἀλεξάνδρα, πόλις. Ζ. Ἀλεξάνδρεια.
Ἀλεξανδρέττα, πόλις. Ζ. Ἀλεξάνδρεια πρὸς Ἰσσῷ.
Ἀλλαμάνα, ποταμός. Ζ. Σπερχειός.
Ἀμασιέ, πόλις. Ζ. Ἀμάσεια.
Ἀμάν, ὄρος. Α. Ἀμανός.
Ἀμπελάκι, πόλις. Ζ. Σαλαμίς.
Ἀναπλι, πόλις. Ζ. Ναυπλία.
Ἀνατόλ, ἐπαρχία. Ζ. Ἀσία.
Ἀνατολή, ἐπαρχία. Ζ. Ἀσία.
Ἀξιά, νῆσος. Ζ. Νάξος.
Ἀπαμίτσι, πόλις. Ζ. Ἀπάμεια Κιβωτός.
Ἀπηδαλιά, ἀκρωτήριον. Ζ. Κυπαρίσσιον.
Ἀποδοσιά, πόλις. Ζ. Ἀφροδισιάς.
Ἀράμ Ναχαραΐμ, ἐπαρχία. Ζ. Μεσοποταμία.
Ἀραράτ, ὄρος. Ζ. Ἄβας.
Ἀράξ, ποταμός. Ζ. Ἀράξης.
Ἀργένταρον, ὄρος. Ζ. Ῥαδόπη.
Ἀργυρόκαστρον, πόλις. Ζ. Ἀντιγόνεια.
Ἄρτα, πόλις. Ζ. Ἄργος Ἀμφιλοχικόν.
Ἄρτα, ποταμός. Ζ. Ἀρτεμίσιος.
Ἀρχιπέλαγος. Ζ. Αἰγαῖον πέλαγος.
Ἄσπρα Σπήτια, πόλις. Ζ. Ἀντικύρα.
Ἄσπρη Θάλασσα. Ζ. Αἰγαῖον πέλαγος.
Ἀσπροπόταμον, ποταμός. Ζ. Ἀχελῶος.
Ἄστρος, πόλις. Ζ. Θυραία.
Ἀστυπαλιά, νῆσος. Ζ. Ἀστυπάλαια.
Ἀτσέμ Καλεσί, κόλπος. Ζ. Ἰάσιος.
Ἀττόκ, πόλις. Ζ. Τάξιλα.
Ἄχριδα, λίμνη καὶ πόλις. Ζ. Λυχνιδός.

Β

Βαβέλ, πόλις. Ζ. Βαβυλών.
Βαγδάτ, πόλις. Ζ. Βαβυλών.
Βάδι ἀλ Σεβαία, ποταμός. Ζ. Σαρκόρας.
Βάδι Κουαχάμ, ποταμός. Ζ. Κίνυφ.
Βάδεν, λίμνη. Ζ. Μοῖρις.
Βαδύ, πόλις. Ζ. Αὐλίς.
Βαλβέκ, πόλις. Ζ. Ἡλιούπολις.
Βαλλιάδα, πόλις. Ζ. Κορώνη.
Βαλοντόρακον, λίμνη. Ζ. Ἀχερουσία.
Βαλουκλάνα, λιμήν. Ζ. Συμβόλων λιμήν.
Βάλτος, πόλις. Ζ. Ἀγραία.
Βαμβάκ Καλέ, πόλις. Ζ. Ἱεράπολις.

Βαρβαροὶ, λαοί. Ζ. Γέτουλοι.
Βαρδάρι, ποταμός. Ζ. Ἀξιός.
Βάρνα, πόλις. Ζ. Διονυσιούπολις.
Βάρχε, πόλις. Ζ. Ζαρμισαγεθοῦσα.
Βασιλικά, πόλις. Ζ. Σικυών.
Βασιλοπόταμον, ποταμός. Ζ. Εὐρώτας.
Βάσρα Μεσάν, νῆσος. Ζ. Μεσηνή.
Βαυαρία, ἐπαρχία. Ζ. Οὐϊνδελικία, Νωρικόν, Ῥαιτία.
Βελβεδέρι, πόλις. Ζ. Κολοφών.
Βελγική, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Βελγράδ, πόλις. Ζ. Ταυροῦνον.
Βελεστῖνος, πόλις. Ζ. Φεραί.
Βελίτσα, πόλις. Ζ. Τεθρώνειον.
Βερούτ, πόλις. Ζ. Βηρυτός.
Βεσσαραβία, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
Βιέννα, πόλις. Ζ. Οὐϊνδοβόνα, Πανονία.
Βισέρτα, πόλις. Ζ. Ἰτύκη.
Βλαχία, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
Βοδενά, πόλις. Ζ. Ἔδεσσα.
Βόλγας, ποταμός. Ζ. Ῥᾶ.
Βένιτσα, πόλις. Ζ. Ἀκτόριον.
Βοστίτσα, πόλις. Ζ. Αἴγιον.
Βοτάν, ἐπαρχία. Ζ. Ἀδιαβηνή.
Βούγ, ποταμός. Ζ. Ὕπανις.
Βουβρούμ, πόλις. Ζ. Ἀλικαρνασσός.
Βουθρωντόν, πόλις. Ζ. Βουθρωτός.
Βουλγαρία, ἐπαρχία. Ζ. Μοισία.
Βούλγαροι, λαοί. Ζ. Τριβαλλοί.
Βουλκάνο, ὄρος. Ζ. Ἴθώμη.
Βουνὰ τῆς Γούρας, ὄρος. Ζ. Ὄρθρυς.
Βουνὰ τῆς Μάνης, ὄρος. Ζ. Ταΰγετον.
Βουνὰ τῆς Χειμάρας, ὄρη. Ζ. Ἀκροκεραύνια.
Βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς, ὄρος. Ζ. Πήλιον.
Βουξάρτα, ὄρος. Ζ. Οἴτη.
Βουρούτς, πόλις. Ζ. Κίβυρα.
Βρακάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Βῶλος, πόλις. Ζ. Ἰωλκός, Μαγνησία, Πήλιον.

Γ

Γάβης, πόλις. Ζ. Τακάπη.
Γαβριάς, ποταμός. Ζ. Βοάγριος.
Γαλλικός, ποταμός. Ζ. Ἐχέδωρος.
Γάλλοι, λαοί. Ζ. Κελτοί.
Γαστούνη, ἐπαρχία. Ζ. Ἦλις, Ἀχαΐα.
Γεζιρέτ ελ Σάγγ, πόλις. Ζ. Ἐλεφαντίνη.
Γέλας, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλατία.
Γενὶ Σεΐρ, πόλις. Ζ. Λάρισσα.
Γενίσουϊ, ποταμός. Ζ. Μέλας.
Γενιτσέ, πόλις. Ζ. Πέλλα.
Γερεδάσουϊ, ποταμός. Ζ. Παρθένιος.
Γερκαύ, ποταμός. Ζ. Εὐρυμέδων.
Γερμαστί, ποταμός. Ζ. Κάϊκος.
Γεωργία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰβηρία.
Γῆ τῆς ἐργασίας, ἐπαρχία. Ζ. Λάτιον.
Γινόπολις, πόλις. Ζ. Γάγγραι.
Γιουζέλ Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Μαγνησία.
Γιουντσὲ Καρασουϊοῦ, ποταμός. Ζ. Ἀλιάκμων.

Γραύα, νῆσος. Ζ. Μεράη.
Γιχών, ποταμός. Ζ. Ὦξος.
Γκίζα, πόλις. Ζ. Μέμφις.
Γκιουργγία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰβηρία.
Γλυκύς, ποταμός. Ζ. Ἀχέρων.
Γοννιά, πόλις. Ζ. Γόννος.
Γορίτσα, πόλις. Ζ. Δημητριάς.
Γουαδὶλ Βαρβάρ, ποταμός. Ζ. Τούσκας.
Γρεβενά, πόλις. Ζ. Εὐρωπος.
Γυούρα, νῆσος. Ζ. Γύαρος.

Δ

Δαδί, πόλις. Ζ. Ἀμφίκλεια.
Δάκοι, λαοί, Ζ. Γέται.
Δαμαλᾶς, πόλις. Ζ. Τροιζήν.
Δαρδανέλλια, πόλις. Ζ. Δάρδανος.
Δαύλεια, πόλις. Ζ. Δαυλίς.
Δῆλι, πόλις. Ζ. Δήλιον.
Διαρβεκὶρ, πόλις. Ζ. Ἀμιδα.
Δνεῖστερ, ποταμός. Ζ. Τύρας.
Δὸν, ποταμός. Ζ. Τάναϊς.
Δούναβις, ποταμός. Ζ. Δανούβιος.
Δοῦχα, πόλις. Ζ. Πελλήνη.

Ε

Ἔγκιουρ, πόλις. Ζ. Ἄγκυρα.
Ἐλασσῶνας, πόλις. Ζ. Ὀλοσσών.
Ἐλατειᾶς, ὄρος. Ζ. Κιθαιρών.
Ἐλ Βοστὰν, πόλις. Ζ. Κόμανα Καππαδόκεια.
Ἐλδὲρ, πόλις. Ζ. Θάψακος.
Ἑλλάδα, ποταμός. Ζ. Σπερχειός.
Ἔμβολι, πόλις. Ζ. Ἀμφίπολις.
Ἐξαμίλλι, στενόν. Ζ. Ἰσθμός.
Ἐξενίδα, πόλις. Ζ. Ξάνθος.
Ἔπακτος, πόλις. Ζ. Ναύπακτος.
Ἐπικράτεια τοῦ Πάπα, ἐπαρχία. Ζ. Σαβίνη.
Ἔρβηλ, πόλις. Ζ. Ἄρβηλα.
Ἐρζερούμ, πόλις. Ζ. Θεοδοσιούπολις.
Ἐρράκιμ, πόλις. Ζ. Πέτρα.
Ἐσκὶ Ἰσσὰρ, πόλις. Ζ. Δορύλαιον. — Στρατονίκεια. — Λαοδίκεια.
Ἐσσὰν, πόλις. Ζ. Συήνη.
Ἐσσαραβὰδ, ἐπαρχία. Ζ. Μαργιανή.
Εὔριπος, νῆσος καὶ πόλις. Ζ. Εὔβοια, Χαλκίς.

Ζ

Ζαβιχὲ, στενόν. Ζ. Πύλαι.
Ζαγορὰ, ἐπαρχία καὶ πόλις. Ζ. Μαγνησία, Πήλιον.
Ζαγούρας, ποταμός. Ζ. Ἀχέρων.
Ζαρνάτα, πόλις. Ζ. Γερηνία.
Ζητοῦνι, πόλις. Ζ. Θῆβαι Θεσσαλικαί.
Ζιβρὶτ, πόλις. Ζ. Κίαβρος.

Θ

Θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ζ. Προποντίς.
Θερμιά, νῆσος. Ζ. Κύθνος.
Θήβα, πόλις. Ζ. Θῆβαι.

Θιάκι, νῆσος. Ζ. Ἰθάκη.

Ι

Ἰμερὲτ, ἐπαρχία. Ζ. Ἰβηρία.
Ἰνδιστὰν, ἐπαρχία. Ζ. Ἰνδία.
Ἰρὰκ Ἀγβαμὶ, ἐπαρχία. Ζ. Μηδία.
Ἰρὰκ Ἀραβὶ, ἐπαρχία. Ζ. Βαβυλωνία.
Ἰρὰκ Ἀτσεμὶ, ἐπαρχία. Ζ. Παρθυαία.
Ἰσιενός, ποταμός. Ζ. Σελινοῦς.
Ἰσμὶτ, πόλις. Ζ. Νικομήδεια.
Ἰσνίκ, πόλις. Ζ. Νίκαια.
Ἰσπανία, ἐπαρχία. Ζ. Λυσιτανία.
Ἰσπαχὰν, πόλις. Ζ. Περσέπολις.

Κ

Κάβο Γάλλο, ἀκρωτήριον. Ζ. Ἀκρίτας.
Κάβο Γενίτσαρι, ἀκρωτήριον. Ζ. Σίγειον.
Κάβο δ' ὄρο, ἀκρωτήριον. Ζ. Καφηρεύς.
Κάβο Κολόννε, ἀκρωτήριον. Ζ. Σούνιον.
Κάβο Κρίο, ἀκρωτήριον. Ζ. Τριόπιον.
Κάβο Μαλέα, ἀκρωτήριον. Ζ. Μαλέας.
Κάβο Ξύλι, ἀκρωτήριον. Ζ. Ὄνου γνάθος.
Κάβο Σαμσών, ὄρος, ἢ ἀκρωτήριον. Ζ. Μυκάλη.
Κάβο Σέρπα, ἀκρωτήριον. Ζ. Ποσείδιον.
Κάβο Σίδρο, ἀκρωτήριον. Ζ. Κυνόσουρα.
Καδίκιοϊ, πόλις. Ζ. Χαλκιδών.
Κάϊσερ, ἐπαρχία. Ζ. Καισάρεια.
Κακόσι, πόλις. Ζ. Θεσπιαί.
Καλαμάτα, πόλις. Ζ. Θαλάμη.
Καλαμπάκα, πόλις. Ζ. Γόμφοι.
Καλπάκι, πόλις, Ζ. Ὀρχομενός.
Καμάρα, πόλις. Ζ. Κορώνεια.
Καμενίτσα, πόλις. Ζ. Ὤλενος.
Κανσχοῦ, πόλις. Ζ. Σήρα.
Κάπραινα, πόλις. Ζ. Χαιρώνεια.
Καρὰ Βουρνοῦ. Ζ. Μέλαινα ἄκρα.
Καρὰ Ἰσὰρ, πόλις. Ζ. Πέργη.
Καραμανία, ἐπαρχία. Ζ. Καππαδοκία, Κιλικία, Παμφυλία.
Καρασιά, ἐπαρχία. Ζ. Λυδία.
Καρασοῦ, ποταμός. Ζ. Στρυμών.
Καράσουϊ, λίμνη. Ζ. Νεσσωνίς.
Καράσουϊ, ποταμός. Ζ. Κύθνος.
Καρδιά, πόλις. Ζ. Καρδία.
Καρωθία, ἐπαρχία. Ζ. Νωρικόν.
Κάρλας, λίμνη. Ζ. Βοιβηΐς.
Κάρχ, πόλις. Ζ. Κάρχα.
Κάσο, νῆσος. Ζ. Κάσος.
Καστέλλι, πόλις. Ζ. Μελίβοια.
Καστέλλι τοῦ Νεοκάστρου, ἀκρωτήριον. Ζ. Ἀντίρριον.
Καστέλλι τῆς Πάτρας, ἀκρωτήριον. Ζ. Ῥίον.
Καστρὶ, πόλις. Ζ. Δελφοί. — Ἑρμιόνη.
Καστρίτσα, πόλις. Ζ. Δωδώνη.

Κάστρον, πόλις. Ζ. Μιτυλήνη.
Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πορθμός. Ζ. Βόσπορος Θρακικός.
Κατιὲχ, ὄρος. Ζ. Κάσιον.
Καφφᾶς, πόλις. Ζ. Θεοδοσία.
Κελισμὰν, πόλις. Ζ. Κλαζομεναί.
Κελτικὴ, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Κεραμίδι, πόλις. Ζ. Φηραί.
Κερασοῦντα, πόλις. Ζ. Κερασοῦς.
Κεσαριὲ, πόλις. Ζ. Καισάρεια.
Κεσιδὰρ, ὄρος. Ζ. Ὄλυμπος.
Κεφαλονία, νῆσος. Ζ. Κεφαληνία.
Κεχραῖς, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ. Κεγχρεαί.
Κεψὲ, πόλις. Ζ. Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ.
Κιζὶλ Ἰρμὰκ, ποταμός. Ζ. Ἅλυς.
Κιουτάϊα, πόλις. Ζ. Κοτιάειον.
Κιουτσιοὺκ Μενδὲρ, ποταμός. Ζ. Κάϋστρος.
Κιρβὰν, πόλις. Ζ. Κυρήνη.
Κίρκε Κιουτσλὲρ, ποταμός. Ζ. Σκάμανδρος.
Κιρμὰν, ἐπαρχία. Ζ. Καρμανία.
Κίσσαβος, ὄρος. Ζ. Ὄσσα.
Κλαρένσα, πόλις. Ζ. Κυλλήνη.
Κόκλα, πόλις. Ζ. Πλαταιαί.
Κολίτα, πόλις. Ζ. Ἐρυθραί.
Κολοῦρι, νῆσος. Ζ. Σαλαμίς.
Κόλπος τῆς Βενετίας. Ζ. Ἀδριατικὸν πέλαγος.
Κομάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Κομπότι, φρούριον. Ζ. Ὄλπαι.
Κόνι, πόλις. Ζ. Ἰκόνιον.
Κονὸς, πόλις. Ζ. Κολοσσαί.
Κοντέσσα, κόλπος. Ζ. Στρυμονικὸς.
Κοντσὰ Βαλκὰν, ὄρος. Ζ. Αἷμος.
Κόρθος, πόλις. Ζ. Κόρινθος.
Κορφοὶ, νῆσος. Ζ. Κόρκυρα.
Κόρφος τοῦ ἁγίου Μάμα, κόλπος. Ζ. Τορωναῖος.
Κόρφος τῆς Ἀγιένης, κόλπος. Ζ. Σαρωνικός.
Κόρφος τοῦ Ἁρμυροῦ, ἢ τοῦ Βώλου, κόλπος. Ζ. Παγασαῖος.
Κόρφος τῆς Ἄρτας, κόλπος. Ζ. Ἀμβρακικός.
Κόρφος τῆς Κορώνης, κόλπος. Ζ. Μεσσηνιακός.
Κόρφος τοῦ Ναυπλίου, κόλπος. Ζ. Ἀργολικός.
Κόρφος τοῦ Ὀρφανιοῦ, κόλπος. Ζ. Στρυμονικός.
Κόρφος τῆς Σαλονίκης, κόλπος. Ζ. Θερμαϊκός.
Κουβὰν, ποταμός. Ζ. Ὕπανις.
Κούρε, ποταμός. Ζ. Κύρος.
Κουρὶν, πόλις. Ζ. Κυρήνη.
Κράβαρι, ἐπαρχία. Ζ. Αἰτωλία, Δωρίς.
Κριμαία, ἢ Κρίμι. Ζ. Ταυρικὴ Χερσόνησος.
Κρισσὸ, πόλις. Ζ. Κρίσσα.
Κρὸϊα, πόλις. Ζ. Ἐράβοια.
Κυνεζικοὶ Τάταροι, ἔθνος. Ζ. Σάκαι.
Κυνώσσα, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ. Κνωσσός.
Κωνσταντινούπολις, πόλις. Ζ. Βυζάντιον.

Κῶπὶ, λιμὴν καὶ πόλις. Ζ. Καῦνος.

Λ

Λαδικὶχ, πόλις. Ζ. Λαοδίκεια.
Λαϊάζο, πόλις. Ζ. Ἰσσός.
Λαμβιργιὸ, λιμήν. Ζ. Ἐρινεός.
Λαμπινοὶ, πόλις. Ζ. Ἄμφισσα.
Λαστὶ, ὄρος. Ζ. Δίκτη.
Λαχὰ, ὄρος. Ζ. Ὄλυμπος.
Λεβίλλα, ὄρος. Ζ. Ὄλυμπος.
Λεβίτσι, πόλις. Ζ. Λέβιδος.
Λειβαδιὰ, πόλις. Ζ. Λεβάδεια. — Ἑλλάς.
Λεμεσσὸς, πόλις. Ζ. Ἀμαθοῦς.
Λεοντάρι, ποταμός. Ζ. Σελινοῦς.
Λεοντάρι, πόλις. Ζ. Μεγαλόπολις.
Λεπάντο, πόλις. Ζ. Ναύπακτος.
Λεῦτρο, πόλις. Ζ. Λεῦκτρον.
Λεψὲκ, πόλις. Ζ. Λάμψακος.
Λεψίνα, πόλις. Ζ. Ἐλευσίς.
Λεωνιον, πόλις. Ζ. Γαλλία.
Λιβαδοστάνι, πόλις. Ζ. Πηγαί.
Λιβάνοβα, πόλις. Ζ. Στάγειρα.
Λικῶνας, ὄρος. Ζ. Ἑλικών.
Λιμὴν τοῦ Σαλωνος, λιμὴν. Ζ. Κίρρα.
Λίμνη τῆς Τοπωλιας, λίμνη. Ζ. Κωπαΐς.
Λίμνη τοῦ Χάρωνος, λίμνη. Ζ. Μοῖρις.
Λίτσα, ὄρος. Ζ. Κάσιον.
Λοιδωρίκι, ἐπαρχία. Ζ. Αἰτωλία, Δωρίς.
Λουγδουνικὴ, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Λουκίσι, πόλις. Ζ. Ἀνθηδών.
Λουξοὺρ, πόλις. Ζ. Θῆβαι.
Λούρχας, ποταμός. Ζ. Ἀραχθος.
Λυάκωρας, ὄρος. Ζ. Λυκωρεὺς, Παρνασσός.
Λυρόκαστρον, πόλις. Ζ. Σπαλαθρα.

Μ

Μαγνησιὰ, πόλις. Ζ. Μαγνησία.
Μαδρύνα, πόλις. Ζ. Ἄβυδος.
Μακεραὼ, ἐπαρχία. Ζ. Γεδρωσία.
Μάκρη, πόλις. Ζ. Μύρα.
Μακρονῆσι, νῆσος. Ζ. Μάκρις.
Μακρὺ, ποταμός. Ζ. Τελμισσός.
Μακρυνόρος, ὄρος. Ζ. Θύαμος.
Μάνη, ἐπαρχία. Ζ. Λακωνία.
Μαρτούτ, λίμνη. Ζ. Μαρεῶτις.
Μαρίτσα, ποταμός. Ζ. Ἕβρος.
Μαρμαρᾶς, νῆσος. Ζ. Προκόννησος.
Μαρόκκο, ἐπαρχία. Ζ. Μαυριτανία.
Μάρσα, πόλις. Ζ. Καρχηδών.
Μαρώνια, πόλις. Ζ. Μαρώνεια.
Μασιεβκὰν, πόλις. Ζ. Μασιαί.
Ματαπᾶς, ἀκρωτήριον. Ζ. Ταίναρον.
Μαύρη Θάλασσα. Ζ. Πόντος Εὔξεινος.
Μαυρομάτια, πόλις. Ζ. Μεσσήνη.
Μαχουμέτα, πόλις. Ζ. Ἀδρύμη.
Μεδινὰ αλ Ναβὶ, πόλις. Ζ. Ἰάθριππα.
Μέκκα, πόλις. Ζ. Μακόραβα.
Μελεδνα, πόλις. Ζ. Μελίτη.
Μέμελ, ποταμός. Ζ. Ῥοῦβων.

Μεναμὲν, πόλις. Ζ. Τῆμνος.
Μενδὲρ, ποταμός. Ζ. Μαίανδρος.
Μενδεσὲ, πόλις. Ζ. Μύνδος.
Μεντεσλί, ἐπαρχία. Ζ. Λυκία.
Μεσέμβρια, πόλις. Ζ. Μεσημβρία.
Μεσὶ, πόλις. Ζ. Μύλασα.
Μεσίσσα, πόλις. Ζ. Μόψου ἑστία.
Μέστρο, ποταμός. Ζ. Νέσσος.
Μέτλιγγ, πόλις. Ζ. Μέτουλον.
Μέτσοβον, ὄρος. Ζ. Πίνδος.
Μιγρελία, ἐπαρχία. Ζ. Κολχίς.
Μιράκα, πόλις. Ζ. Ὀλυμπία.
Μιστρᾶς, πόλις. Ζ. Σπάρτη.
Μιτροβίτσα, πόλις. Ζ. Σίρμιον.
Μιτυλήνη, νῆσος. Ζ. Λέσβος.
Μιχαλίτσι, ποταμός. Ζ. Ῥυνδακός.
Μογολία, ἐπαρχία. Ζ. Σηρική.
Μόδι, πόλις. Ζ. Ἄβα.
Μοδὼν, πόλις. Ζ. Μεθώνη.
Μοθώνη, πόλις. Ζ. Μεθώνη.
Μοκλία, πόλις. Ζ. Τεγέα.
Μολδαυΐα, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
Μολιβό, πόλις. Ζ. Μέθυμνα.
Μολίνη, λίμνη. Ζ. Λέρνη.
Μόλο, πόλις. Ζ. Ἀνθήλη.
Μονεμβασία, πόλις. Ζ. Ἐπίδαυρος.
Μοράβα, ποτάμός. Ζ. Μάρτος.
Μοργὰτ, κωμόπολις καὶ πεδίον. Ζ. Μαραθών.
Μοσοὺλ, πόλις. Ζ. Νινευΐ.
Μοσσενίγκο, πόλις. Ζ. Μεσσήνη.
Μουλτὰν, πόλις. Ζ. Μαλλοί.
Μουσκονήσια, νῆσοι. Ζ. Ἑκατόννησος.
Μπαμπᾶς, κοιλάς. Ζ. Τέμπη.
Μπαρμπαρέσοι, λαοί. Ζ. Γέτουλοι.
Μπαρμπαριὰ, ἐπαρχία. Ζ. Λιβύη.
Μπογάζ, πορθμός. Ζ. Βόσπορος Θρακικός.
Μπορού, λίμνη· Ζ. Βιστονίς.
Μύλασο, πόλις. Ζ. Μύλασα.
Μωρέας, ἐπαρχία. Ζ. Πελοπόννησος.

Ν

Ναβαρῖνοι, πόλις. Ζ. Πύλος.
Ναγαρὰ, πόλις. Ζ. Ἄβυδος.
Ναγάρα, πόλις. Ζ. Νύσσα.
Νάπλι, πόλις. Ζ. Ναυπλία.
Ναπλῶσα, πόλις. Ζ. Συχάρ.
Νὰρ Κέλβ, ποταμὸς. Ζ. Λύκος.
Ναρβονησία, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Ναρέντα, ποταμός. Ζ. Νάρων.
Νατόλ, ἐπαρχία. Ζ. Ἀσία.
Νέα Ῥώμη, ἐπαρχία. Ζ. Βυζάντιον.
Νέαι Πάτραι, πόλις. Ζ. Ὑπάτα.
Νεγροπόντε, πορθμός. Ζ. Εὔριπος Μαλιακός.
Νέδωα, ποταμός. Ζ. Νέδα.
Νεσβὶν, πόλις. Ζ. Νίσιβις.
Νῆσα, πόλις. Ζ. Νησαία.
Νῆσι τῆς Σερβίας, πόλις. Ζ. Νεῖσος.
Νιγριτία, ἐπαρχία. Ζ. Γαιτουλία.
Νικαριὰ, νῆσος. Ζ. Ἰκαρία.
Νιὸ, νῆσος. Ζ. Ἴος.
Νίπρος, ποταμός. Ζ. Βορυσθένης.
Νίσι, πόλις. Ζ. Στευήκλαρος.
Νοσουὲρ, πόλις. Ζ. Νύσσα.

Ξ

Ξηρόμερον, ἐπαρχία. Ζ. Ἀκαρανία.

Ο

Ὀξειᾶς, ὄρος. Ζ. Βριλησσός.
Ὀρόντ, ποταμός. Ζ. Ὀρόντης.
Ουγγαρία, ἐπαρχία. Ζ. Παννονία.
Ὄχριδα, πόλις. Ζ. Αυχνιδός.

Π

Παλαιὰ Ναυαρία, ἀκρωτήριον. Ζ. Κορυφάσιον.
Παλαιὰ Πάτρα, πόλις. Ζ. Πάτραι.
Παλαιὰ Ῥαγοῦζα, πόλις. Ζ. Ἐπίδαυρος.
Παλαιαὶ Φῶκαι, πόλις. Ζ. Φώκαια.
Παλαιοβενετία, πόλις. Ζ. Παυδοσία.
Παλαιόκαστρον, πόλις. Ζ. Ἀσίνη. — Πιτάνη. — Σηστός.
Παλαιόπολις, πόλις. Ζ. Γήθειον.
Παλαιόπυργος, πόλις. Ζ. Κορακαί.
Παλατασὰ, πόλις. Ζ. Μίλητος.
Παλάτια, πόλις. Ζ. Πριήνη.
Παλλιοῦρι, πόλις. Ζ. Παλλήνη.
Παρακάλαμος, χώρα. Ζ. Θεσπρωτία.
Παρίσιοι, πόλις. Ζ. Λουτετία.
Παρμὼν, ποταμός. Ζ. Θερμώδων.
Παρνάτσα, ποταμός. Ζ. Πάμισος.
Πάτερα, πόλις. Ζ. Πάταρα.
Πάτνος, νῆσος. Ζ. Πάτμος.
Πατρατσίκι, πόλις. Ζ. Ὑπατα.
Πάρος, πόλις. Ζ. Παλαίπαφος.
Πεδεμόντιον, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Πελαγοῦσα, νῆσος. Ζ. Πολύαιγος.
Πενταράκλεια, πόλις. Ζ. Ἡράκλεια.
Περιοχὴ τῆς Γαστούνης, ἐπαρχία. Ζ. Ἀχαΐα.
Περιοχὴ Δελβίνου καὶ Χειμάρας, ἐπαρχία. Ζ. Χαονία.
Περιοχὴ Λεβαδείας καὶ Θηβῶν, ἐπαρχία. Ζ. Βοιωτία.
Περιοχὴ τοῦ Σαλώνος, ἐπαρχία. Ζ. Φωκίς.
Πετροβαραδῖνον, πόλις. Ζ. Παννονία.
Πιπέρι, νῆσος. Ζ. Πεπάρηθος.
Πλανίτσα, ποταμὸς. Ζ. Ἴναχος.
Πλατύστομον, πόλις. Ζ. Ἄβδηρα.
Πλατάνι, πόλις. Ζ. Πλαταιαί.
Πλιασίδι, ὄρος. Ζ. Πήλιον.
Πόλις, ἡ Κωνσταντινούπολις. Ζ. Βυζάντιον.
Πολύκανδρος, νῆσος. Ζ. Φλέγανδρος.
Πορτογαλλία, ἐπαρχία· Ζ. Λυσιτανία.
Πόρτο Γενουβέζε, πόλις. Ζ. Κνίδος.
Πόρτο Δράκο, λιμὴν. Ζ. Πειραιεύς.
Ποτάμι τῆς Ἄρτας, ποταμός. Ζ. Ἴναχος.
Ποτάμι τῆς Γαστούνης, ποταμός. Ζ. Πηνειός.
Ποτάμι τοῦ Δαμαλᾶ, ποταμός. Ζ. Χρυσορρόας·
Ποτάμι τῆς Καρύταινας, ποταμός. Ζ. Ἐλισσών.
Ποτάμι τῆς Λεβαδείας, ποταμός. Ζ. Ἔρκυνα.

Ποτάμι τῶν Ρωγῶν, ποταμός. Ζ. Ἄραχθος.
Ποτάμι τῆς Πάτρας, ποταμός. Ζ. Μιλίχειος.
Πούντα, ἀκρωτήριον. Ζ. Ἄκτιον.
Πουντονίτσα, πόλις. Ζ. Ὀποῦς.
Πρέβεζα, πόλις. Ζ. Νικόπολις.
Πρέβισλαβ, πόλις. Ζ. Μαρκιανούπολις.
Πρέγελ, ποταμός. Ζ. Χρόνος.
Πρεδόνα, νῆσος. Ζ. Σφακτηρία.
Προσλοβίτσα, πόλις. Ζ. Ἰστρούπολις.
Προῦθ, ἡ Προῦτος, ποταμός. Ζ. Τέρασσος.
Πύργος, πόλις. Ζ. Λαίτρινα.

Ρ

Ῥαβιά, ἐπαρχία. Ζ. Σιτακηνή.
Ῥάβολι, πόλις. Ζ. Ἡραία.
Ῥάουσδεν, ὄρος. Ζ. Ἴδη.
Ῥάφικα, πόλις. Ζ. Νικηφόριον.
Ῥάφτι, λιμήν. Ζ. Πάνορμος.
Ῥενδίνα, ποταμός. Ζ. Στρυμών.
Ῥίσσο, ποταμός. Ζ. Λάρισσος.
Ῥόκκο, πόλις. Ζ. Ἐρέτρεια.
Ῥοσσαύα, πόλις. Ζ. Ἀξιούπολις.
Ῥουφιᾶς, ποταμός. Ζ. Ἀλφειός.
Ῥωμελία, ἡ Ρωμανία, ἐπαρχία. Ζ. Θράκη.

Σ

Σαββάτ, πόλις. Ζ. Σαββράτα.
Σάϊδ, πόλις. Ζ. Σιδών.
Σαλαμβριά, ποταμός. Ζ. Πηνειός.
Σαλονίκη, πόλις. Ζ. Θεσσαλονίκη.
Σάλωνας, πόλις. Ζ. Ἀμφισσα.
Σαμσών, πόλις. Ζ. Πριήνη.
Σανδακλέ, πόλις. Ζ. Σύγγαδα.
Σάντ' Ἀγγελο, ἀκρωτήριον. Ζ. Μαλέας.
Σαντορήνη, νῆσος. Ζ. Θήρα.
Σαραβάτ, ποταμός. Ζ. Ἕρμος.
Σαρακῆνο, πόλις. Ζ. Στόβαι.
Σαραντοπόρος, ποταμός. Ζ. Τιταρήσιος.
Σάρδ, πόλις. Ζ. Σάρδεις.
Σαρδινία, νῆσος. Ζ. Σαρδών.
Σάρτ, ποταμός. Ζ. Πακτωλός.
Σαρχάν, ἐπαρχία. Ζ. Ἰωνία.
Σαῦρα, πόλις. Ζ. Ἴσαυρα.
Σβαβία, ἐπαρχία. Ζ. Ῥαιτία.
Σδῆλε, νῆσος. Ζ. Δῆλος.
Σέγεσι, πόλις. Ζ. Τέως.
Σελέχεια, πόλις. Ζ. Σελεύκεια Τραχεῖα.
Σερβία, ἐπαρχία. Ζ. Μοισία.
Σερεβάν, πόλις. Ζ. Ἀπολλωνία.
Σερέδ, πόλις. Ζ. Τιγρανόκερτα.
Σερέντ, πόλις. Ζ. Ἀλέξανδρα.
Σερζούρ, πόλις. Ζ. Σιάζυρος.
Σεροβίγλι, πόλις. Ζ. Στράτος.
Σέρρος, νῆσος. Ζ. Σέριφος.
Σετίνες, πόλις. Ζ. Ἀθῆναι.
Σιάμ, πόλις. Ζ. Δαμασκός.
Σιγαταΐκ, πόλις. Ζ. Κολοφών.
Σιγιστάν, ἐπαρχία. Ζ. Δραγγιανή.
Σινάβε, πόλις. Ζ. Σινώπη.
Σινάνο, πόλις. Ζ. Μεγαλόπολις.

Σινασός, πόλις. Ζ. Ναζιανζός.
Σίνδ, ποταμός. Ζ. Ἰνδός.
Σιρβάν, ἐπαρχία. Ζ. Ἀλβανία.
Σίρμιον, πόλις. Ζ. Παννονία.
Σιταλίσκα, ποταμός. Ζ. Πλειστός.
Σκεμψάτ, πόλις. Ζ. Σαμόσατα.
Σκιάθος, νῆσος. Ζ. Σκίαθος.
Σκλαβονία, ἐπαρχία. Ζ. Δαλματία.
Σκλαβοχῶρι, πόλις. Ζ. Ἀμύκλαι.
Σκόπελον, νῆσος. Ζ. Σκόπελος.
Σκριποῦ, πόλις. Ζ. Ὀρχομενός.
Σκρόφαι, νῆσοι. Ζ. Τηλεβόαι.
Σκωτία, νῆσος. Ζ. Βρεττανία.
Σλαβονία, ἐπαρχία. Ζ. Ἰλλυρία.
Σορία, ἐπαρχία. Ζ. Συρία.
Σουβάλα, πόλις. Ζ. Λίλαια.
Σουλτὰν Ἰσάρ, πόλις. Ζ. Τράλλις.
Σούρ, πόλις. Ζ. Τύρος.
Σουσιστάν, ἐπαρχία. Ζ. Συρία.
Σουσουγιρλί, ποταμός. Ζ. Γρανικός.
Σούστερ, πόλις. Ζ. Σοῦσα.
Σόφια, πόλις. Ζ. Σαρδική.
Σπίγα, ἀκρωτήριον. Ζ. Αἴσηπος.
Σταγκώ, νῆσος. Ζ. Κώς.
Σταγιάρα, πόλις. Ζ. Σαλμυδησσός.
Σταγοί, πόλις. Ζ. Γόμφοι.
Σταφλικά, πόλις. Ζ. Φλιοῦς.
Στενὸν τοῦ Γενὶ Καλέ. Ζ. Βόσπορος Θρακικός.
Στενὸν τῶν Δαρδανελλίων. Ζ. Ἑλλήσποντος.
Στόμα τοῦ Λύκου, στενόν. Ζ. Θερμοπύλαι.
Στρίβαλλοι, νησίδια. Ζ. Στροφάδες.
Σύρα, νῆσος. Ζ. Σύρος.
Σφακιά, ὄρη. Ζ. Λευκὰ ὄρη.

Τ

Ταβαρία. λίμνη. Ζ. Τιβεριάς.
Τάγγερ, πόλις. Ζ. Τιγγίς.
Τακιαλέ, πόλις. Ζ. Ἀντιόχεια.
Ταλαντονῆσι, νῆσος. Ζ. Ἀταλάντη.
Ταμολίζι, ὄρος. Ζ. Τμῶλος.
Ταμούχαρη, πόλις. Ζ. Καισάρεια.
Ταραβόλ, πόλις. Ζ. Τρίπολις.
Τάρσος, πόλις. Ζ. Ταρσός.
Τέϊς, ποταμός. Ζ. Τιβίσκος.
Τεμισβάρ, πόλις. Ζ. Τομεῖς.
Τερμέντ, πόλις. Ζ. Βάκτρα.
Τερσάτ, πόλις. Ζ. Τερσατική.
Τηλεβοῦνι, ὄρος. Ζ. Ὑμηττός.
Τινέχ, πόλις. Ζ. Πηλούσιον.
Τιρό, πόλις. Ζ. Τίρυνς.
Τιρώλιον, ἐπαρχία. Ζ. Νωρικόν.
Τογάτα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Τοκάτ, πόλις. Ζ. Κόμανα Ποντικά.
Τομισβάρ, πόλις. Ζ. Τομεῖς.
Τορνέσα, ἀκρωτήριον. Ζ. Χελωνάτας.
Τουρκοχῶρι, πόλις. Ζ. Ἐλάτεια.
Τούνεσι, πόλις. Ζ. Τύνις.
Τούτσα, ποταμός. Ζ. Πάξης.
Τραβιζόνδα, πόλις. Ζ. Τραπεζοῦς.
Τρανσυλβανία, ἐπαρχία. Ζ. Δακία.
Τρεῖς Πύργοι, λιμήν. Ζ. Μουνυχία.
Τριδοῦνι, πόλις. Ζ. Ἀλίαρτος.

Τρίκαρα, ὄρος. Ζ. Κυλλήνη.
Τρίκερη, πόλις. Ζ. Αἰάντειον ἀκρωτήριον.
Τρίκκαλα, πόλις. Ζ. Τρίκκη.
Τρίπολις, πόλις. Ζ. Ὄιη.
Τριπολιτσά, πόλις. Ζ. Μαντίνεια.
Τσακωνία, ἐπαρχία. Ζ. Λακωνία.
Τσάρα Παλαιά, πόλις. Ζ. Ἰάδειρα.
Τσαρίτσανη, πόλις. Ζ. Ὀλοσσών.
Τσέγγ, πόλις. Ζ. Σενία.
Τσέλουμ, ποταμός. Ζ. Ἰδάσπης.
Τσερίγο, νῆσος. Ζ. Κύθηρα.
Τσερνίτσα, πόλις. Ζ. Κερύνεια.
Τσία, νῆσος. Ζ. Κέως.
Τσιουμέρκα, ὄρη. Ζ. Κιμμέρια.
Τύκνα, πόλις. Ζ. Τύανα.

Υ

Ὕδρα, νῆσος. Ζ. Καλαυρία.

Φ

Φαναγόστα, πόλις. Ζ. Ἀρσινόη.
Φαρίλλον, νῆσος. Ζ. Φάρος.
Φαρούν, λίμνη. Ζ. Τριτωνίς.
Φάρς, ἐπαρχία. Ζ. Περσίς.
Φάς, ἢ Φᾶσσο, ποταμός. Ζ. Φάσις.
Φέρρο, νῆσος. Ζ. Καναρία.
Φέρσαλα, πόλις. Ζ. Φάρσαλος.
Φιδάρι, ποταμός. Ζ. Ἕυηνος.
Φιόνδα, πόλις. Ζ. Φασηλίς.
Φόϊα Νόβα, πόλις. Ζ. Κύμη.
Φονιά, πόλις. Ζ. Φενεός.
Φράντσα, ἢ Φράνσα, ἐπαρχία. Ζ. Γαλλία.
Φράτ, ποταμός. Ζ. Εὐφράτης.

Χ

Χαΐκ, ἐπαρχία. Ζ. Ἀρμενία.
Χαλδάρ, ἐπαρχία. Ζ. Χαλδαία.
Χαλέπι, πόλις. Ζ. Βέρροια.
Χαλεπία, ἐπαρχία. Ζ. Κοίλη Συρία.
Χαμαδάν, πόλις. Ζ. Ἐκβάτανα.
Χανιά, πόλις. Ζ. Κυδωνία.
Χαρβάτι, πόλις. Ζ. Μυκῆναι.
Χέμς, πόλις. Ζ. Ἔμεσσα.
Χιόρμη, πόλις. Ζ. Νικόπολις.
Χίτι, πόλις. Ζ. Κίτιον.
Χορασάν, ἐπαρχία. Ζ. Βακτριανή.
Χόρτος, πόλις. Ζ. Ὀλυζών.
Χουσιστάν, ἐπαρχία. Ζ. Σουσιανή.
Χρισσό, πόλις. Ζ. Κρίσσα.
Χωριὰ τοῦ Βώλου, ἢ τῆς Ζαγορᾶς, κωμοπόλεις. Ζ. Μαγνησία, Πήλιον.

Ψ

Ψαρά, νῆσος. Ζ. Ψύρα.
Ψηλορίτης, ὄρος. Ζ. Ἰδαῖον.

ΠΙΝΑΞ Γ'.

Τῶν διὰ παρενθέσεως ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ ἐμπεριεχομένων Λατινικῶν ὀνομάτων.

Αἱ μὴ Λατινικαὶ λέξεις σημειοῦνται μὲ διάφορον χαρακτῆρα.

Α

Abaris. Ζ. Ἄβαρις.
Abas. Ζ. Ἄβας.
Abderus. Ζ. Ἄβδηρος.
Aborigines. Ζ. Λατῖνος.
Abruzzo. Ζ. Σάμνιον.
Absyrtus. Ζ. Ἄψυρτος.
Academia. Ζ. Ἀκαδημία.
Acâmas. Ζ. Ἀκάμας.
Acastus. Ζ. Ἄκαστος.
Achaeus. Ζ. Ἀχαιός.
Achelous. Ζ. Ἀχελῶος.
Acheron. Ζ. Ἀχέρων.
Achilles. Ζ. Ἀχιλλεύς.
Acis. Ζ. Ἄκις.
Acontius. Ζ. Ἀκόντιος.
Acrisius. Ζ. Ἀκρίσιος.
Actaeon. Ζ. Ἀκταίων.
Aderno. Ζ. Ἄδρανον.
Adige. Ζ. Ἄθεσις.
Admete. Ζ. Ἀδμήτη.
Admetus. Ζ. Ἄδμητος.
Adonia. Ζ. Ἀδώνια.
Adonis. Ζ. Ἄδωνις.
Adrastea. Ζ. Ἀδράστεια.
Adrastus. Ζ. Ἄδραστος.
Adri. Ζ. Ἀδρία.
Aeacus. Ζ. Αἰακός.
Aeetes. Ζ. Αἰήτης.
Aegaeon. Ζ. Αἰγαίων.
Aegestes. Ζ. Αἰγέστης.
Aegeus. Ζ. Αἰγεύς.
Aegipan. Ζ. Αἰγίπαν.
Aegis. Ζ. Αἰγίς.
Aegyptus. Ζ. Αἴγυπτος.
Aëllo. Ζ. Ἀελλώ.
Aemilius. Ζ. Αἰμίλιος.

Aeneas. Z. Αἰνείας.
Aeolus. Z. Αἴολος.
Aërope. Z. Αερόπη.
Aeson. Z. Αἴσων.
Aëthlius. Z. Αἴθλιος.
Aethon. Z. Αἴθων.
Aethra. Z. Αἴθρα.
Afranius. Z. Ἀφράνιος.
Agamedes. Z. Ἀγαμήδης.
Agamemnon. Z. Ἀγαμέμνων.
Agave. Z. Ἀγαυή.
Agenor. Z. Ἀγήνωρ.
Aglaja. Z. Ἀγλαΐα.
Agraulus. Z. Ἄγραυλος.
Ajax. Z. Αἴας.
Alba. Z. Ἄλβα.
Albinovanus. Z. Ἀλβινοβανός.
Albion. Z. Ἀλβίων.
Alcathus. Z. Ἄλκαθος.
Alcinous. Z. Ἀλκίνοος.
Alcippe. Z. Ἀκίππη.
Alcmaeon. Z. Ἀλκμαίων.
Alcmena. Z. Ἀλκμήνη.
Alcyone. Z. Ἀλκυόνη.
Alcyoneus. Z. Ἀλκυονεύς.
Alecto. Z. Ἀληκτώ.
Alectryon. Z. Ἀλεκτρυών.
Alexiares. Z. Ἀλεξιάρης.
Alexion. Z. Ἀλεξίων.
Alirrhothius. Z. Ἀλιῤῥόθιος.
Aloëus. Z. Ἀλωεύς.
Alpes. Z. Ἄλπεις.
Althea. Z. Ἀλθαία.
Amalthea. Z. Ἀμάλθεια.
Ambrosius. Z. Ἀμβρόσιος.
Ammianus. Z. Ἀμμιανός.
Ammon. Z. Ἄμμων.
Ampelius. Z. Ἀμπήλιος.
Amphiaraus. Z. Ἀμφιάραος.
Amphictyon. Z. Ἀμφικτύων.
Amphilochus. Z. Ἀμφίλοχος.
Amphion. Z. Ἀμφίων.
Amphitrite. Z. Ἀμφιτρίτη.
Amphitryon. Z. Ἀμφιτρύων.
Amphoterus. Z. Ἀμφοτερός.
Ancaeus. Z. Ἀγκαῖος.
Anchinoë. Z. Ἀγχινόη.
Anchises. Z. Ἀγχίσης.
Ancona. Z. Ἀγκών.
Androgeus. Z. Ἀνδρόγεως.
Andromacha. Z. Ἀνδρομάχη.
Andromeda. Z. Ἀνδρομέδα.
Andrus. Z. Ἄνδρος.
Anglona. Z. Πανδοσία.
Anicetus. Z. Ἀνίκητος.
Anius. Z. Ἄνιος.
Annales. Z. Τάκιτος.
Antaeus. Z. Ἀνταῖος.
Anteros. Z. Ἀντέρως.
Anthesteria. Z. Ἀνθεστήρια.
Anthusa. Z. Ἀνθοῦσα.
Anticlia. Z. Ἀντίκλεια.
Antigone. Z. Ἀντιγόνη.
Antiope. Z. Ἀντιόπη.
Antiphates. Z. Ἀντιφάτης.
Antiphus. Z. Ἄντιφος.
Antonius Liberalis. Z. Ἀντώνιος Λιβεράλις.
Anubis. Z. Ἄνουβις.
Apennino. Z. Ἀπέννινα.

Apicius. Z. Ἀπίκιος.
Apis. Z. Ἄπις.
Apollo. Z. Ἀπόλλων.
Aprilis. Z. Ἀπρίλιος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Apsyrtus. Z. Ἄψυρτος.
Aquitanica. Z. Γαλλία.
Arachne. Z. Ἀράχνη.
Arator. Z. Ἀράτωρ.
Archemorus. Z. Ἀρχέμορος.
Ardia. Z. Ἄρδεα.
Areopagus. Z. Ἀρεόπαγος.
Arethusa. Z. Ἀρέθουσα.
Argaeus. Z. Ἀργαῖος.
Arganthonius. Z. Ἀργανθώνιος.
Argea. Z. Ἀργεία.
Argeus. Z. Ἀργεῖος.
Argo. Z. Ἀργώ.
Argus. Z. Ἄργος.
Ariadne. Z. Ἀριάδνη.
Aristaeus. Z. Ἀριστταῖος.
Arno. Z. Ἄρνος.
Arnobius. Z. Ἀρνόβιος.
Arpi. Z. Ἀργυρίππα.
Arpino. Z. Ἀρπῖνον.
Artemisia. Z. Ἀρτεμίσια.
Ascalabus. Z. Ἀσκάλαβος.
Ascalaphus. Z. Ἀσκάλαφος.
Ascanius. Z. Ἀσκάνιος.
Asteria. Z. Ἀστερία.
Astraeus. Z. Ἀστραῖος.
Astyanax. Z. Ἀστυάναξ.
Astydamea. Z. Ἀστυδάμεια.
Astylus. Z. Ἄστυλος.
Astynome. Z. Ἀστυνόμη.
Astioche. Z. Ἀστυόχη.
Atalanta. Z. Ἀταλάντη.
Ate. Z. Ἄτη.
Athamas. Z. Ἀθάμας.
Athenaea. Z. Ἀθήναια.
Atlas. Z. Ἄτλας.
Atreus. Z. Ἀτρεύς.
Attius. Z. Ἄττιος.
Attys. Z. Ἄττυς.
Augeas. Z. Αὐγείας.
Augustinus. Z. Αὐγουστῖνος.
Augustus. Z. Αὔγουστος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Aurora. Z. Ἠώς.
Ausonius. Z. Αὐσόνιος.
Autolycus. Z. Αὐτόλυκος.
Avienus. Z. Ἀβιενός.
Avitus. Z. Ἄβιτος.
Axion. Z. Ἀξίων.

B

Bacchae. Z. Βάκχαι.
Bacchanalia. Z. Διονύσια.
Bacchus. Z. Βάκχος.
Barlamus. Z. Βαρλαάμ.
Basilicata. Z. Λευκανία.
Battus. Z. Βάττος.
Beda. Z. Βέδας.
Belgica. Z. Γαλλία.
Bellerophon. Z. Βελλεροφῶν.
Bellona. Z. Ἐνυώ.
Belus. Z. Βῆλος.
Benevento. Z. Βενεουέντον.
Bertumnus. Z. Βερτοῦμνος.

Betica. Z. Βαιτική.
Bicenza. Z. Βικεντία.
Bisectus. Z. Μῆνες Ῥωμαίων.
Biton. Z. Βίτων.
Boëdromia. Z. Βοηδρόμια.
Boliana. Z. Δρύιος.
Bologna. Z. Βονωνία.
Bona. Z. Ἰππώ.
Boreas. Z. Βορέας.
Bracata. Z. Γαλλία.
Brettagna. Z. Βρεττανία.
Briareus. Z. Βριάρεως.
Brindisi. Z. Βρεντήσιον.
Briseis. Z. Βρισηΐς.
Brizo. Z. Βριζώ.
Busti. Z. Ἑρμαῖ.
Butes. Z. Βούτης.

C

Caberi. Z. Κάβειροι.
Cacus. Z. Κάκος.
Cadix. Z. Γάδειρα.
Cadmus. Z. Κάδμος.
Caesar. Z. Καῖσαρ.
Calabria. Z. Καλαβρία, Βρεττία.
Calchas. Z. Κάλχας.
Calendae. Z. Καλένδαι.
Calendarium. Z. Μῆνες Ῥωμαίων.
Calligenia. Z. Καλλιγένεια.
Calliope. Z. Καλλιόπη.
Callirrhoë. Z. Καλλιῤῥόη.
Callisto. Z. Καλλιστώ.
Calpurnius. Z. Καλπούρνιος.
Calypso. Z. Καλυψώ.
Camerana. Z. Καμαρίνα.
Campagna di Roma. Z. Λάτιον.
Campe. Z. Κάμπη.
Candaulus. Z. Κάνδαυλος.
Capaneus. Z. Καπανεύς.
Capella. Z. Καπέλλας.
Capitanata. Z. Δαυνία.
Capitolium. Z. Καπιτώλιον.
Capo Bianco. Z. Ζεφύριον.
Capo Coco. Z. Λιλύβαιον.
Capo di Faro. Z. Πελωριάς.
Capo d' Ontranto. Z. Ἰαπύγιον.
Capo di Passaro. Z. Πάχυνος.
Capreae palus. Z. Αἰγὸς ἕλος.
Capri. Z. Χοιράδες.
Capua. Z. Καπύη.
Carmenta. Z. Καρμέντη.
Carna. Z. Κάρνη.
Cartagena. Z. Καρχηδὼν Νέα.
Cassandra. Z. Κασσάνδρα.
Cassiodorus. Z. Κασσιόδωρος.
Cassiope. Z. Κασσιόπη.
Castel Giubileo. Z. Φιδῆναι.
Castello di Clissa. Z. Σάλωνα.
Castor. Z. Κάστωρ.
Catagna. Z. Κατάνη.
Cato. Z. Κάτων.
Catullus. Z. Κάτουλλος.
Cecrops. Z. Κέκροψ.
Celaeno. Z. Κελαινώ.
Celeus. Z. Κελεός.
Celsus. Z. Κέλσος.
Celtica. Z. Γαλλία.
Censorinus. Z. Κηνσωρῖνος.
Centaurus. Z. Κένταυρος.

Centimani. Z. Ἑκατόγχειρες.
Cephalus. Z. Κέφαλος.
Cepheus. Z. Κηφεύς.
Cerberus. Z. Κέρβερος.
Cercopes. Z. Κέρκωπες.
Cercyon. Z. Κερκύων.
Ceres. Z. Δημήτηρ.
Cervetere. Z. Καιρέα.
Ceto. Z. Κητώ.
Ceyx. Z. Κήϋξ.
Chalciope. Z. Χαλκιόπη.
Charites. Z. Χάριτες.
Charon. Z. Χάρων.
Charybdis. Z. Χάρυβδις.
Chaus. Z. Χάος.
Chelone. Z. Χελώνη.
Chimaera. Z. Χίμαιρα.
Chione. Z. Χιόνη.
Chiron. Z. Χείρων.
Chlorides. Z. Χλωρίδες.
Chrysaor. Z. Χρυσάωρ.
Chryseis. Z. Χρυσηΐς.
Chryses. Z. Χρύσης.
Cicero. Z. Κικέρων.
Cicones. Z. Κίκονες.
Circe. Z. Κίρκη.
Cisalpina. Z. Γαλλία.
Cispadana. Z. Γαλλία.
Città di Castello. Z. Ζεφύριον.
Città Ducale. Z. Κωτίλιαι.
Cività Vecchia. Z. Κεντουμεκέλλαι.
Claudius Claudianus. Z. Κλαύδιος Κλαυδιανός.
Cleobis. Z. Κλεόβις.
Clotho. Z. Κλωθώ.
Clymenus. Z. Κλύμενος.
Clytaemnestra. Z. Κλυταιμνήστρα.
Clytia. Z. Κλυτία.
Cocytus. Z. Κωκυτός.
Codrus. Z. Κόδρος.
Coeus. Z. Κοῖος.
Coimbra. Z. Κονιβρίγη.
Columella. Z. Κολουμέλλας.
Comaetho. Z. Κομαιθώ.
Comata. Z. Γαλλία.
Comus. Z. Κῶμος.
Consus. Z. Κῶνσος.
Cordova. Z. Κορδύβη.
Coresse. Z. Κῦρις.
Cornelius Nepos. Z. Κορνήλιος Νέπως.
Cornelius Severus. Z. Κορνήλιος Σεβῆρος.
Cornucopiae. Z. Κέρας Ἀμαλθείας.
Coronis. Z. Κορωνίς.
Corsica. Z. Κορσική.
Corybantes. Z. Κορύβαντες.
Corynetes. Z. Κορυνήτης.
Cottus. Z. Κόττος.
Cratus. Z. Κράτος.
Cremona. Z. Κρεμώνη.
Creon. Z. Κρέων.
Cresphontes. Z. Κρεσφόντης.
Cretheus. Z. Κρηθεύς.
Creus. Z. Κρεῖος.
Creusa. Z. Κρέουσα.
Crinis. Z. Κρῖνις.

Crius. Z. Κριός.
Crommyonia sus. Z. Κρομμύων.
Crotona. Z. Κρότων.
Cuma. Z. Κύμη.
Cupido. Z. Ἔρως.
Curetes. Z. Κούρητες.
Curius Fortunatianus. Z. Κούριος Φορτουνατιανός.
Curtius. Z. Κούρτιος.
Cybele. Z. Κυβέλη.
Cychreus. Z. Κυχρεύς.
Cyclopes. Z. Κύκλωπες.
Cydippe. Z. Κυδίππη.
Cyprianus. Z. Κυπριανός.

D

Dactyli. Z. Δάκτυλοι.
Daedalus. Z. Δαίδαλος.
Daemogorgon. Z. Δαιμογοργών.
Dalmazia. Z. Δαλματία.
Damastes. Z. Δαμάστης.
Damasus. Z. Δάμασος.
Danaë. Z. Δανάη.
Danaus. Z. Δαναός.
Danubius. Z. Δανούβιος.
Daphne. Z. Δάφνη.
December. Z. Δεκέμβριος, Μὴνης Ῥωμαίων.
Dejanira. Z. Δηϊάνειρα.
Deidamia. Z. Δηϊδάμεια.
Dejoneus. Z. Δηϊονεύς.
Deiphobus. Z. Δηΐφοβος.
Deipyle. Z. Δηΐπυλη.
Delia. Z. Δήλια.
Demophon. Z. Δημοφῶν.
Dercynus. Z. Δέρκυνος.
Deucalion. Z. Δευκαλίων.
Diana. Z. Ἄρτεμις.
Dice. Z. Δίκη.
Dictes. Z. Δίκτης.
Dido. Z. Διδώ.
Diomedes. Z. Διομήδης.
Dionysus. Z. Διόνυσος.
Dioscuri. Z. Διόσκουροι.
Dirce. Z. Δίρκη.
Discordia. Z. Δεχόνοια.
Dites. Z. Πλοῦτος.
Donatus. Z. Δονάτος.
Dorides. Z. Δωρίδες.
Dorus. Z. Δῶρος.
Duero. Z. Δούριος.
Dulcigno. Z. Ὀλκίνειον.
Durazzo. Z. Δυρράχιον.
Durius Equus. Z. Δούρειος Ἵππος.

E

Ebro. Z. Ἶβηρ.
Echidna. Z. Ἔχιδνα.
Echo. Z. Ἠχώ.
Eetion. Z. Ἠετίων.
Elais. Z. Ἐλαΐς.
Elaphebolia. Z. Ἐλαφηβόλια.
Electra. Z. Ἠλέκτρα.
Electryon. Z. Ἠλεκτρύων.
Eleusinia. Z. Ἐλευσίνια.
Eleutheria. Z. Ἐλευθέρια.
Elysii Campi. Z. Ἠλύσια Πεδία.

Ennius. Z. Ἔννιος.
Ennodius. Z. Ἐννόδιος.
Enyo. Z. Ἐνυώ.
Epaphus. Z. Ἔπαφος.
Ephialtes. Z. Ἐφιάλτης.
Epicaste. Z. Ἐπικάστη.
Epimenides. Z. Ἐπιμενίδης.
Epimetheus. Z. Ἐπιμηθεύς.
Erato. Z. Ἐρατώ.
Erebus. Z. Ἔρεβος.
Erechtheus. Z. Ἐρεχθεύς.
Erichthonius. Z. Ἐριχθόνιος.
Erinnyes. Z. Ἐρινύες.
Erostratus. Z. Ἐρόστρατος.
Eryx. Z. Ἔρυξ.
Eteocles. Z. Ἐτεοκλῆς.
Eumenides. Z. Εὐμενίδες.
Eumenius. Z. Εὐμένιος.
Eumolpus. Z. Εὔμολπος.
Eunomia. Z. Εὐνομία.
Euphorbus. Z. Ἔφορβος.
Euphrosyne. Z. Εὐφροσύνη.
Europa. Z. Εὐρώπη.
Euryale. Z. Εὐρυάλη.
Eurybia. Z. Εὐρυβία.
Eurynome. Z. Εὐρυνόμη.
Eurysthenes. Z. Εὐρυσθένης.
Eurystheus. Z. Εὐρυσθεύς.
Eurytion. Z. Εὐρυτίων.
Eurytus. Z. Εὔρυτος.
Euterpe. Z. Εὐτέρπη.
Eutropius. Z. Εὐτρόπιος.

F

Fabius Pictor. Z. Φάβιος Πίκτωρ.
Falacrina. Z. Φαλακρίνα.
Fatum. Z. Εἱμαρμένη.
Februarius. Z. Φεβρουάριος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Ferentani. Z. Φρεντανοί.
Ferentino. Z. Φερεντῖνον.
Festus. Z. Φῆστος.
Filastrius. Z. Φιλάστριος.
Fiumicino. Z. Ῥουβίκων.
Flanona. Z. Φλάνων.
Flora. Z. Ἀνθοῦσα.
Florus. Z. Φλῶρος.
Forum. Z. Ἀγορά.
France, καὶ *Francia*. Z. Γαλλία.
Frascati. Z. Τούσκουλον.
Friuli. Z. Κάρνοι.
Frontinus. Z. Φροντῖνος.
Fronto. Z. Φρόντων.
Fulgentius. Z. Φουλγέντιος.
Furiae. Z. Ἐρινύες.

G

Galatea. Z. Γαλάτεια.
Ganymedes. Z. Γανυμήδης.
Garigliano. Z. Λειρις.
Gellius. Z. Γέλλιος.
Genii. Z. Μάνητες.
Genius. Z. Δαίμων.
Genova. Z. Γένουα.

Gergenti. Z. Ἀκράγας.
Geryon. Z. Γηρυόνης.
Gibilterra, ἢ *Gibraltar*. Z. Κάλπη.
Gigantes. Z. Γίγαντες.
Glauce. Z. Γλαύκη.
Glaucus. Z. Γλαῦκος.
Gorgones. Z. Γοργόνες.
Graeae. Z. Γραῖαι.
Graecia. Z. Ἑλλάς, Γραικός.
Grajae. Z. Ἅλπεις.
Gratiae. Z. Χάριτες.
Gratius. Z. Γράτιος.
Gregorius Magnus. Z. Γρηγόριος Μάγνος.
Gyes. Z. Γύης.
Gyges. Z. Γύγης.

H

Hamadryades. Z. Ἁμαδρυάδες.
Harmonia. Z. Ἁρμονία.
Harpalyce. Z. Ἁρπαλύκη.
Harpocrates. Z. Ἁρποκράτης.
Harpyiae. Z. Ἅρπυιαι.
Hebe. Z. Ἥβη.
Hecalesia. Z. Ἑκαλήσια.
Hecate. Z. Ἑκάτη.
Hecatesia. Z. Ἑκατήσια.
Hecatombe. Z. Ἑκατόμβη.
Hecatombea. Z. Ἑκατόμβαια.
Hector. Z. Ἕκτωρ.
Hecuba. Z. Ἑκάβη.
Helena. Z. Ἑλένη.
Helenus. Z. Ἕλενος.
Heliades. Z. Ἡλιάδες.
Helle. Z. Ἕλλη.
Hellen. Z. Ἕλλην.
Heraclidae. Z. Ἡρακλεῖδαι.
Hercules. Z. Ἡρακλῆς.
Hermaphroditus. Z. Ἑρμαφρόδιτος.
Hermione. Z. Ἑρμιόνη.
Herostratus. Z. Ἡρόστρατος.
Hesione. Z. Ἡσιόνη.
Hesperides. Z. Ἑσπερίδες.
Hieronymus. Z. Ἱερώνυμος.
Hilarius. Z. Ἱλάριος.
Hippocentauri. Z. Ἱπποκένταυροι.
Hippodamia. Z. Ἱπποδάμεια.
Hippolyte. Z. Ἱππολύτη.
Hyppolytus. Z. Ἱππόλυτος.
Hippomenes. Z. Ἱππομένης.
Hipponus. Z. Ἱππόνους.
Hirtius. Z. Ἵρτιος.
Horatius. Z. Ὁράτιος.
Hyacinthia. Z. Ὑακίνθια.
Hyacinthus. Z. Ὑάκινθος.
Hyans. Z. Ὗας.
Hydra. Z. Ὕδρα.
Hyginus. Z. Ὑγῖνος.
Hylas. Z. Ὕλας.
Hymeneus. Z. Ὑμέναιος.
Hyperion. Z. Ὑπερίων.
Hypermnestra. Z. Ὑπερμνήστρα.
Hypsipyle. Z. Ὑψιπύλη.
Hyreus. Z. Ὑρεύς.

I

Icarius. Z. Ἰκάριος.
Icarus. Z. Ἴκαρος.
Icelus. Z. Ἴκελος.
Idaei. Z. Ἴδαῖοι.
Idelfonsus. Z. Ἰδελφόνσος.
Idomeneus. Z. Ἰδομενεύς.
Idus. Z. Ἴδοί.
Ino. Z. Ἰνώ.
Invidia. Z. Φθόνος.
Iphigenia. Z. Ἰφιγένεια.
Iphidamia. Z. Ἰφιδάμεια.
Iris. Z. Ἶρις.
Irlanda. Z. Ἰβερνία.
Irus. Z. Ἶρος.
Isidorus. Z. Ἰσίδωρος.
Isis. Z. Ἶσις.
Isthmia. Z. Ἴσθμια.
Istria. Z. Ἰστρία.
Italia. Z. Ἰταλία.
Italica. Z. Ἰταλικα.
Itys. Z. Ἴτυς.
Ixion. Z. Ἰξίων.
Iynx. Z. Ἴυγξ.

J

Jalyssus. Z. Ἰάλυσσος.
Jambe. Z. Ἰάμβη.
Januarius. Z. Ἰανουάριος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Janus. Z. Ἰανός.
Japetus. Z. Ἰαπετός.
Jason. Z. Ἰάσων.
Jo. Z. Ἰών.
Jobates. Z. Ἰοβάτης.
Jocaste. Z. Ἰοκάστη.
Jolaus. Z. Ἰόλαος.
Jole. Z. Ἰόλη.
Jon. Z. Ἴων.
Juliae. Z. Ἅλπεις.
Julius. Z. Ἰούλιος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Julius Caesar. Z. Ἰούλιος Καῖσαρ.
Julius Firmicus. Z. Ἰούλιος Φιρμῖκος.
Junius. Z. Ἰούνιος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Juno. Z. Ἥρα.
Jupiter. Z. Ζεύς.
Justinus. Z. Ἰουστῖνος.
Juvenalia. Z. Διάσια.
Juvenalis. Z. Ἰουβεναλιος.
Juvencus. Z. Ἰούβεγκος.

L

Labdacus. Z. Λάβδακος.
Laberius. Z. Λαβέριος.
Labyrinthus. Z. Λαβύρινθος.
Lachesis. Z. Λάχεσις.
Lactantius. Z. Λακτάντιος.
Laërtes. Z. Λαέρτης.
Laestrygones. Z. Λαιστρυγόνες.
Lago di Como. Z. Λάριος.
Lago di Perugia. Z. Τρασιμενός.
Lago di Volsena. Z. Οὐολσινία.

Laino. Z. Λάος.
Lajus. Z. Λάϊος.
Lamia. Z. Λαμία.
Laocoon. Z. Λαοκόων.
Laodamea. Z. Λαοδάμεια.
Laodice. Z. Λαοδίκη.
Laomedon. Z. Λαομέδων.
Lapithes. Z. Λαπίθης.
Lares. Z. Μάνητες.
Larves. Z. Μάνητες.
La Sierra Dalmaca. Z. Ἀβύλη.
Latinus. Z. Λατῖνος.
Latinus Pacatus. Z. Λατῖνος Πακάτος.
Latium. Z. Ἰανός, Λατῖνος.
Latona. Z. Λητώ.
Lavinia. Z. Λαβινία.
Learchus. Z. Λέαρχος.
Leda. Z. Λήδα.
Lelex. Z. Λέλεξ.
Lemures. Z. Μάνητες.
Lentini. Z. Λεοντῖνη.
Lerida. Z. Ἰλέρδα.
Lethe. Z. Λήθη.
Leucothea. Z. Λευκοθέα.
Leucothoë. Z. Λευκοθόη.
Liburnia. Z. Λιβυρνὶς.
Lichas. Z. Λίχας.
Liguria. Z. Λιγυστική.
Linus. Z. Λίνος.
Lisbona. Z. Ὀδύσσεια.
Livius. Z. Λίβιος.
Livius Andronicus. Z. Λίβιος
Livorno. Z. Λιμὴν Λιβυρνός.
Lotophagi. Z. Λωτοφάγοι.
Luca. Z. Λούκα.
Lucanus. Z. Λουκανός.
Lucilius. Z. Λουκίλιος.
Lucretius. Z. Λουκρήτιος.
Lugdunum. Z. Γαλλία.
Luna. Z. Λούνα. — Σελήνη.
Lutetia Parisiorum. Z. Λουτετία.
Lycaon. Z. Λυκάων.
Lyceum. Z. Λύκειον.
Lycomedes. Z. Λυκομήδης.
Lycoreus. Z. Λυκωρεύς.
Lycus. Z. Λύκος.
Lynceus. Z. Λυγκεύς.
Lyncus. Z. Λύγκος.
Lyon. Z. Γαλλία.

M

Ma. Z. Μᾶ.
Machaon. Z. Μαχάων.
Macrobius. Z. Μακρόβιος.
Madrit. Z. Μάντουα.
Maenades. Z. Μαινάδες.
Magna Graecia. Z. Μεγάλη Ἑλλάς.
Majus. Z. Μάϊος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Malaga. Z. Μάλακα.
Malta. Z. Μελίτη.
Mamertinus Claudius. Z. Μαμερτῖνος Κλαύδιος.
Mamertinus Claudianus. Z. Μαμερτῖνος Κλαυδιανός.
Mantova. Z. Μάντουα.

Manes. Z. Μάνητες.
Mania. Z. Μανία.
Manilius. Z. Μανίλιος.
Manto. Z. Μαντώ.
Marcus Aurelius. Z. Μάρκος Αὐρήλιος.
Marcus Junius. Z. Μάρκος Ἰούνιος.
Marcus Tullius Cicero. Z. Μάρκος Τούλλιος Κικέρων.
Marpesia. Z. Μαρπεσία.
Mars. Z. Ἄρης.
Marsiglia. Z. Μασσαλία.
Marsya. Z. Μαρσύας.
Martialis. Z. Μαρτιάλιος.
Martius. Z. Μάρτιος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Mathusala. Z. Μαθουσάλας.
Maurus Terentianus. Z. Μαῦρος Τερεντιανός.
Mausoleum. Z. Μαυσωλεῖον.
Maximus Episcopus. Z. Μάξιμος Ἐπίσκοπος.
Medea. Z. Μήδεια.
Medon. Z. Μέδων.
Medusa. Z. Μέδουσα.
Megaera. Z. Μεγαίρα.
Melampus. Z. Μελάμπους.
Melanthus. Z. Μέλανθος.
Meleager. Z. Μελέαγρος.
Melicertes. Z. Μελικέρτης.
Melisseus. Z. Μελισσεύς.
Melpomene. Z. Μελπομένη.
Memnon. Z. Μέμνων.
Menelaus. Z. Μενέλαος.
Menippe. Z. Μενίππη.
Menoeceus. Z. Μενοικεύς.
Menoetius. Z. Μενοίτιος.
Menses Atheniensium. Z. Μῆνες Ἀθηναίων.
Menses Romanorum. Z. Μῆνες Ῥωμαίων.
Mentor. Z. Μέντωρ.
Mercurius. Z. Ἑρμῆς.
Messina. Z. Μεσσήνη.
Mestor. Z. Μήστωρ.
Metioche. Z. Μετιόχη.
Metis. Z. Μῆτις.
Mida. Z. Μίδας.
Milano. Z. Μεδιόλανα.
Minerva. Z. Ἀθηνᾶ.
Minos. Z. Μίνως.
Minotaurus. Z. Μινώταυρος.
Minutius. Z. Μινούτιος.
Mnemosyne. Z. Μνημοσύνη.
Modena, Z. Μουτίνη.
Mola. Z. Φορμία.
Momus. Z. Μῶμος.
Mongibello. Z. Αἴτνη.
Monte Cavallo. Z. Κυριναλιος.
Monte Circello. Z. Κιρκαῖον.
Monte di Trapano. Z. Ἔρυξ.
Monte di S. Giovanni Laterano. Z. Καίλιος.
Monte Masso. Z. Μασσικός.
Monte Palatino. Z. Παλάτιον.
Montorio. Z. Ἰανίκουλος.
Mopsus. Z. Μόψος.
Morpheus. Z. Μορφεύς.
Mors. Z. Θάνατος.

Munda. Z. Μούνδα.
Murviedro. Z. Σεγοῦντος.
Musae. Z. Μοῦσαι.
Musaeum. Z. Μουσεῖον.
Myrmidones. Z. Μυρμηδόνες.
Myrtilus. Z. Μύρτιλος.

N

Naevius. Z. Ναίβιος.
Najades. Z. Ναΐαδες.
Napoli. Z. Νεάπολις.
Napoli di Romania. Z. Ναυπλία.
Narbonensis. Z. Γαλλία.
Narcissus. Z. Νάρκισσος.
Nauplius. Z. Ναύπλιος.
Nausicaa. Z. Ναυσικάα.
Nazarius. Z. Ναζάριος.
Neleus. Z. Νηλεύς.
Nemei Ludi. Z. Νέμεα.
Nemesianus. Z. Νεμεσιανός.
Nemesis. Z. Νέμεσις.
Neoptolemus. Z. Νεοπτόλεμος.
Nephele. Z. Νεφέλη.
Neptunus. Z. Ποσειδῶν.
Nereides. Z. Νηρηΐδης.
Nereus. Z. Νηρεύς.
Nessus. Z. Νέσος.
Nestor. Z. Νέστωρ.
Nice. Z. Νίκη.
Ninus. Z. Νῖνος.
Niobe. Z. Νιόβη.
Nireus. Z. Νιρεύς.
Nizza. Z. Νίκαια.
Nola. Z. Νῶλα.
Nonae. Z. Νῶναι.
Nonnius. Z. Νόννιος.
November. Z. Νουέμβριος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Nox. Z. Νύξ.
Numantianus. Z. Νουμαντιανός.
Nycteus. Z. Νυκτεύς.
Nymphae. Z. Νύμφαι.
Nyx. Z. Νύξ.

O

Obsequens. Z. Ὀβσεκβέντιος.
Oceanides. Z. Ὠκεανίδες.
Oceanus. Z. Ὠκεανός.
October. Z. Ὀκτώβριος, Μῆνες Ῥωμαίων.
Oedipus. Z. Οἰδίπους.
Oeno. Z. Οἰνώ.
Oenomaus. Z. Οἰνόμαος.
Oenopion. Z. Οἰνωπίων.
Oglio. Z. Ὄλλιος.
Ogyges. Z. Ὠγύγης.
Olimpias. Z. Ὀλυμπιάς.
Olimpici Ludi. Z. Ὀλύμπια.
Olympus. Z. Ὄλυμπος.
Omphale. Z. Ὀμφάλη.
Opheltes. Z. Ὀφέλτης.
Optatus. Z. Ὀπτάτος.
Orchamus. Z. Ὄρχαμος.
Oreades. Z. Ὀρειάδες.
Orestes. Z. Ὀρέστης.
Orion. Z. Ὠρίων.
Orithyia. Z. Ὠρείθυια.

Orosius. Z. Ὀρόσιος.
Orpheus. Z. Ὀρφεύς.
Otranto. Z. Ὑδροῦς.
Otus. Z. Ὦτος.
Ovidius. Z. Ὀβίδιος.

P

Pacuvius. Z. Πακούβιος.
Padova. Z. Πατάυιον.
Paeon. Z. Παίων.
Palaemo. Z. Παλαίμων.
Palaemon. Z. Παλαίμων.
Palamedes. Z. Παλαμήδης.
Palermo. Z. Πάνορμος.
Palestrina. Z. Πραίνεστος.
Palladium. Z. Παλλάδιον.
Palladius. Z. Παλλάδιος.
Pallans. Z. Πάλλας.
Pallas. Z. Παλλάς.
Pammon. Z. Πάμμων.
Pan. Z. Πάν.
Panathenaea. Z. Παναθήναια.
Pandion. Z. Πανδίων.
Pandora. Z. Πανδώρα.
Pantheum. Z. Πάνθεον.
Panthous. Z. Πάνθοος.
Parcae. Z. Μοῖραι.
Paris. Z. Πάρις.
Paris. Z. Λουτετία.
Parma. Z. Πάρμα.
Parthenon. Z. Παρθενών.
Pasiphaë. Z. Πασιφάη.
Paterculus. Z. Πατέρκουλος.
Paterno. Z. Λαουΐνιον.
Patroclus. Z. Πάτροκλος.
Paulinus. Z. Παυλῖνος.
Pavia. Z. Τίκινον.
Pelasgus. Z. Πελασγός.
Peleus. Z. Πηλεύς.
Pelias. Z. Πελίας.
Pelopia. Z. Πελοπία.
Pelops. Z. Πέλοψ.
Peloria. Z. Πελώρια.
Penates. Z. Πενάται.
Penelope. Z. Πηνελόπη.
Penninae. Z. Ἄλπεις.
Pentheus. Z. Πενθεύς.
Pephredo. Z. Πεφρηδώ.
Periboea. Z. Περίβοια.
Periphas. Z. Περίφας.
Periphetes. Z. Περιφήτης.
Perithus. Z. Περίθους.
Perseus. Z. Περσεύς.
Persius. Z. Πέρσιος.
Pesaro. Z. Πίσαυρον.
Petronius. Z. Πετρώνιος.
Phaedra. Z. Φαίδρα.
Phaedrus. Z. Φαῖδρος.
Phaëthon. Z. Φαέθων.
Phantasus. Z. Φάντασος.
Phegeus. Z. Φηγεύς.
Phemius. Z. Φήμιος.
Phileus. Z. Φιλεύς.
Philoctetes. Z. Φιλοκτήτης.
Philomela. Z. Φιλεμήλα.
Philyra. Z. Φίλυρα.
Piacenza. Z. Πλακεντία.
Pianosa. Z. Πλωσασία.
Picus. Z. Πίκος.

Piemonte. Z. Γαλλία.
Pierides. Z. Πιερίδες.
Pierus. Z. Πίερος.
Pisa. Z. Πίσα.
Pisatello. Z. Ῥουβίκων.
Pitheus. Z. Πιτθεύς.
Pitys. Z. Πίτυς.
Planciades. Z. Πλαγκιάδης.
Platea. Z. Πλάτεια.
Plautus. Z. Πλαῦτος.
Plejades. Z. Πλειάδες.
Plinius Minor. Z. Πλίνιος Νεώτερος.
Plinius Major. Z. Πλίνιος Πρεσβύτερος.
Plisthenes. Z. Πλεισθένης.
Pluto. Z. Πλούτων.
Plutus. Z. Πλοῦτος.
Po. Z. Πάδος.
Podalirius. Z. Ποδαλείριος.
Podarces. Z. Ποδάρκης.
Poecile Porticus. Z. Στοά.
Policastro. Z. Πετηλία.
Polites. Z. Πολίτης.
Pollux. Z. Πολυδεύκης.
Polybus. Z. Πόλυβος.
Polydectes. Z. Πολυδέκτης.
Polymestor. Z. Πολυμήστωρ.
Polymnia, ἢ Polyhymnia. Z. Πολύμνια.
Polynices. Z. Πολυνείκης.
Polyphemus. Z. Πολύφημος.
Polyxene. Z. Πολυξένη.
Pomona. Z. Πομώνη.
Ponte Corvo. Z. Φρεγέλλαι.
Pontus. Z. Πόντος.
Ponza. Z. Ποντία.
Porticus. Z. Στοά.
Pozzuolo. Z. Ποτίολοι.
Priamus. Z. Πρίαμος.
Priapus. Z. Πρίαπος.
Priscianus. Z. Πρισκιανός.
Probus. Z. Πρόβος.
Procles. Z. Προκλῆς.
Procne. Z. Πρόκνη.
Procrustes. Z. Προκρούστης.
Proetus. Z. Προῖτος.
Prometheus. Z. Προμηθεύς.
Propertius. Z. Προπέρτιος.
Prosper. Z. Πρόσπερος.
Protesilaus. Z. Πρωτεσίλαος.
Proteus. Z. Πρωτεύς.
Prudentius. Z. Προυδέντιος.
Prylis. Z. Πρύλις.
Pterelaus. Z. Πτερέλαος.
Publius. Z. Πούβλιος.
Puglia. Z. Ἀπουλία.
Pylades. Z. Πυλάδης.
Pyrenaei montes. Z. Πυρηναῖα.
Pyriphlegethon. Z. Πυριφλεγέθων.
Pyrrha. Z. Πύῤῥα.
Pyrrhus. Z. Πύῤῥος.
Pythia. Z. Πυθία.
Pythii Ludi. Z. Πύθια.
Pytho, ἢ Python. Z. Πύθων.

R

Ragusi Vecchio. Z. Ἐπίδαυρος.
Ravenna. Z. Ῥαουέννα.
Reggio. Z. Ῥήγιον.
Remus. Z. Ῥωμύλος.
Rhadamanthys. Z. Ῥαδάμανθυς.
Rhea. Z. Ῥέα.
Rhesus. Z. Ῥῆσος.
Rieti. Z. Ῥεάτον.
Rimini. Z. Ἀρίμινον.
Roma. Z. Ῥώμη.
Romulus. Z. Ῥωμύλος.
Rufinus. Z. Ῥουφῖνος.
Rutilius. Z. Ῥουτίλιος.

S

Sabina. Z. Σαβίνη.
Sacrum Promontorium. Z. Κάλπη.
Saeculum. Z. Αἰών.
Salamanca. Z. Σαλμαντική.
Salerno. Z. Σάλερνον.
Sallustius C. Crispus. Z. Σαλλούστιος Γάϊος Κρίσπος.
Salmacis. Z. Σαλμακίς.
Salmoneus. Z. Σαλμωνεύς.
Salvianus. Z. Σαλβιανός.
Sammonicus. Z. Σαμμονικός.
San Filippo d' Angirone. Z. Ἀγύριον.
San Perino. Z. Κορρίνιον.
Santa Maria. Z. Πανδαταρία.
Santa Maria Rotonda. Z. Πάνθεον.
Saragosa. Z. Συρακοῦσαι.
Sardegna. Z. Σαρδώ.
Sarsina. Z. Σάρσινα.

Saturnalia. Z. Κρόνια.
Saturnus. Z. Κρόνος.
Satyri. Z. Σάτυροι.
Scafati. Z. Πομπηΐα.
Sciglio. Z. Σκύλλαιον.
Sciron. Z. Σκίρων.
Scylla. Z. Σκύλλα.
Sedulius. Z. Σεδούλιος.
Semele. Z. Σεμέλη.
Semidei. Z. Ἡμίθεοι.
Senatores. Z. Ῥωμύλος.
Seneca Lucius. Z. Σένεκας Λούκιος.
Seneca Marcus. Z. Σένεκας Μάρκος.
September. Z. Σεπτέμβριος, Μῆνες Ῥωμαῖων.
Servius. Z. Σέρβιος.
Sessa. Z. Σουέσσα.
Severianus. Z. Σεβηριανός.
Sextilis. Z. Μῆνες Ῥωμαίων.
Sextus Rufus. Z. Σῆξτος Ροῦφος.
Sibylla. Z. Σιβύλλα.
Sicilia. Z. Σικελία.
Sidonius. Z. Σιδώνιος.
Siena. Z. Σήνα.
Silenus. Z. Σιληνός.
Silius. Z. Σίλιος.
Silvanus. Z. Σιλβανός.
Sinigaglia. Z. Σηνογαλλία.
Sinon. Z. Σίνων.
Sisyphus. Z. Σίσυφος.
Sito. Z. Σιτώ.
Siviglia. Z. Ἱσπαλις.
Smintheus. Z. Σμίνθος.

Sol. Z. Ἥλιος.
Solinus. Z. Σολῖνος.
Somnus. Z. Ὕπνος.
Soria. Z. Νουμαντία.
Sosipater. Z. Σωσίπατρος.
Spagna, Z. Ἱσπανία.
Sphinx. Z. Ξφίγξ.
Spoleto. Z. Σπολήτιον.
Squillace. Z. Σκύλλαιον.
Statius. Z. Στάτιος.
Stato della Chiesa, Z. Σαβίνη.
Stentor. Z. Στέντωρ.
Sterope. Z. Στερόπη.
Steropes. Z. Στερόπης.
Stheneboea. Z. Σθενέβοια.
Sthenelus. Z. Σθένελος.
Strongoli. Z. Πετηλία.
Strophius. Z. Στρόφιος.
Strymo. Z. Στρυμώ.
Styx, Z. Στύξ.
Subalpina. Z. Γαλλία.
Sulmona. Z. Σουλμών.
Sulpicia. Z. Σουλπικία.
Sulpicius. Z. Σουλπίκιος.
Susa. Z. Σεγούσιον.
Svetonius, Z. Συετώνιος.
Syceus. Z. Συκεύς.
Symmachus. Z. Σύμμαχος.
Syrinx. Z. Σύριγξ.

T

Tacitus. Z. Τάκιτος.
Tagliate. Z. Ἐπιπολαί.
Talassius. Z. Ταλάσσιος.
Tantalus. Z. Τάνταλος.
Taormina. Z. Ταυρομένιον.
Taranto. Z. Τάρας.
Tarissa. Z. Ταρτησσός.
Tarquena. Z. Ταρκυνία.
Tarragona. Z. Ταράκων.
Tartarus. Z. Τάρταρος.
Telamon. Z. Τελαμών.
Telchines. Z. Τελχῖνες.
Telemachus. Z. Τηλέμαχος.
Tellus. Z. Γῆ.
Temenus. Z. Τήμενος.
Terentius. Z. Τερέντιος.
Tereus. Z. Τereύς.
Terminus. Z. Τέρμινος.
Terpsichore. Z. Τερψιχόρη.
Terra. Z. Γῆ.
Terracina. Z. Ταρράκινα.
Terra di Bari. Z. Πευκετία.
Terra di Lavoro. Z. Καμπανία.
Terra d' Otranto, Z. Μεσσαπία.
Terra di Polluce. Z. Σελινοῦς.
Terra Nuova. Z. Γέλα.
Tetthys. Z. Τεττθύς.
Thalassius. Z. Ταλάσσιος.
Thalia. Z. Θάλεια.
Thamyras. Z. Θάμυρις.
Thaumas. Z. Θαύμας.
Theano. Z. Θεανώ.
Themis. Z. Θέμις.
Thersites. Z. Θερσίτης.
Theseus. Z. Θησεύς.

Thesmophoria. Z. Θεσμοφόρια.
Thestor. Z. Θέστωρ.
Thetis. Z. Θέτις.
Thia. Z. Θεία.
Thoas. Z. Θόας.
Thyestes. Z. Θυέστης.
Tibullus, Z. Τίβουλλος.
Ticino. Z. Τίκινος.
Tiferno, Z. Τίφερνος.
Timavo. Z. Τίμαυος.
Timor. Z. Φόβος.
Tiresias. Z. Τειρεσίας.
Tisiphone. Z. Τισιφόνη.
Titanes. Z. Τιτᾶνες.
Tithonus. Z. Τιθωνός.
Titus Livius. Z. Τίτος Λίβιος.
Tityus. Z. Τιτυός.
Tivetone. Z. Ἀνίων.
Tleptolemus. Z. Τληπτόλεμος.
Togata. Z. Γαλλία.
Togatae Comoediae. Z. Ἀφράνιος.
Toledo. Z. Τόλετον.
Torre di Mare. Z. Μετάπορτον.
Torre di Patria, Z. Λίτερνον.
Torre Segura. Z. Τρουεντῖνος.
Toscana. Z. Τυρρηνία.
Transalpina, Z. Γαλλία.
Trapani. Z. Δρέπανον.
Trebia. Z. Τρεβίας.
Tremiti. Z. Τρίμητος.
Tribus. Z. Φυλή.
Trieste. Z. Τεργέστη.
Trigno, Z. Τρίνιος.
Triptolemus. Z. Τριπτόλεμος.
Triton. Z. Τρίτων.
Trogus. Z. Τρόγος.
Troilus. Z. Τρωΐλος.
Trophonius. Z. Τροφώνιος.
Tullius. Z. Τούλλιος.
Turnus. Z. Τοῦρνος.
Turpilius. Z. Τουρπίλιος.
Tyche. Z. Τύχη.
Tydeus. Z. Τυδεύς.
Tyndareus. Z. Τυνδάρεως.
Typhoeus. Z. Τυφεύς.
Tyro. Z. Τυρώ.

U

Ulisses. Z. Ὀδυσσεύς.
Umbria. Z. Ὀμβρική.
Urania, Z. Οὐρανία.
Urnaus. Z. Οὐρανός.

V

Valerius Flaccus. Z. Βαλέριος Φλάκκος.
Valerius Maximus. Z. Βαλέριος Μάξιμος.
Varinus. Z. Βαρῖνος.
Varro. Z. Βάρρων.
Vegetius. Z. Βεγήτιος.
Veletri. Z. Βέλιτρα.
Venantius. Z. Βενάντιος.
Venezia. Z. Βενετία.
Venosa. Z. Οὐενουσία.
Venus. Z. Ἀφροδίτη.

Verona. Z. Οὐήρων.
Verrius. Z. Βέρριος.
Vesuvio. Z. Οὐεσούϊον.
Vestae, ἢ Vestales. Z. Ἑστία.
Vibius. Z. Βίβιος.
Victor Aurelius. Z. Βίκτωρ Αὐρήλιος.
Victor Publius. Z. Βίκτωρ Πούβλιος.
Victor Sext. Aurelius. Z. Βίκτωρ Σῆξτος Αὐρήλιος.
Victor Uticensis. Z. Βίκτωρ Οὐτικήνσιος.
Victorinus. Z. Βικτωρῖνος.
Vienna. Z. Οὐϊνδελικία, Οὐϊνδοβόνα.
Vienne. Z. Οὐϊνδοβόνα.
Vindobona. Z. Οὐϊνδοβόνα.
Virgilius. Z. Βιργίλιος.
Vitruvius. Z. Βιτρούβιος.
Volturno. Οὐολτοῦρνος.
Vulcanus. Z. Ἥφαιστος.

Z

Zeno. Z. Ζήνων.
Zephyrus. Z. Ζέφυρος.
Zethus. Z. Ζῆθος.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

Πίνακες δύω διαφόρων Συλλογῶν καὶ Ἐκδόσεων.

ΠΙΝΑΞ Α'.

Διαφόρων Ἑλληνικῶν Συλλογῶν καὶ τῶν Ἐκδοτῶν αὐτῶν.

Συλλογαί.

Ἀλεξιφαρμακευτική. Ζ. Καμεράριος, Β'.
Ἀνεκδότων διαφόρων. Ζ. Ματθαῖος.
Ἀνεκδότων Ἑλληνικῶν. Ζ. Βέκκερος, Α'. — Βοϊλλισών. — Σιβέγκιος.
Ἀντιαιρετική. Ζ. Λευγκλαύϊος, Α'.
Ἀττικῶν Λέξεων. Ζ. Βασκοσάνος.
Ἀστρολογική. Ζ. Καμεράριος, Α'.
Ἀστρονομική. Ζ. Κομμελίνιος, Α'. — Ὄππερος. — Πεταυΐος.
Βουκολικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Κρισπῖνος.
Βυζαντινῶν Ἱστοριογράφων. Ζ. Λαββέος.
Γεωγράφων. Ζ. Γρωνόβιος.
Γεωγράφων Ἑλασσόνων. Ζ. Οὐδσώνιος.
Γεωργικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Κρισπῖνος.
Γνωμική. Ζ. Γέσνερος. — Ἐρτέλιος. — Μωρέλλιος. — Πλαντῖνος.
Γνωμικῶν. Ζ. Ἄλδος, Θ'. — Ἰούντας Φίλιπ. Β'. — Καπελλέτιος. — Φάβριος.
Γνωμικῶν Ποιητῶν. Ζ. Βρούγκιος, Β'. — Κρισπῖνος. — Συλβούργιος.
Γνωμολογική. Ζ. Νέανδρος. — Στέφανος Ἑρρῖκος, Θ'.
Γραμματικογνωμική. Ζ. Γουρμόντιος.
Γραμματικῶν. Ζ. Ἄλδος, Α'. — Βουλκάϊος. — Ἰούντας Βερν. — Ἰούντας Φίλιπ.
Γραμματικῶν Ἑλληνικῶν. Ζ. Στέφανος Ἑρρῖκος Γ'.

Γυναικῶν Ἑλληνίδων τῶν καταλογάδην. Ζ. Βόλφιος Χριστ. Β'.
Διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη). Ζ. Φαβρίκιος.
Διαφόρων Ποιητῶν. Ζ. Λέκτιος, Β'.
Διαφόρων Ποιητῶν καὶ Ποιητριῶν. Ζ. Οὐρσῖνος.
Διαφόρων Συγγραμματίων (Ἀναλεκτα). Ζ. Μαυτφωκόνος.
Ἐπιγραμμάτων. Ζ. Ἄλδος, Γ'.
Ἐπιστολῶν. Ζ. Ἄλδος, Ϛ'. — Λέκτιος, Α'. — Καμεράριος, Δ'. — Κομμελίνιος, Β'. — Ὀρέλλιος, Β'. — Πρεβοτώς.
Ἐπιστολῶν Σωκρατικῶν. Ζ. Ἀλλάτιος, Α'.
Ἐρωτικῶν Συγγραφέων. Ζ. Κομμελίνιος, Δ'. — Μιταχερλίχιος.
Ἠθικογνωμική. Ζ. Ὀρέλλιος, Β'.
Ἡρωϊκῆς Ποιήσεως. Ζ. Στέφανος Ἐρρῖκος, Δ'.
Ἱστορική. Ζ. Ὀρέλλιος, Γ'. — Στέφανος Ἐρρῖκας, Ζ'. — Συλβούργιος, Α'.
Ἱστορικομυθική. Ζ. Γαλέος, Α'. — Ξυλάνδρος.
Ἱστορικῶν. Ζ. Ἄλδος, Ζ'.
Ἱστορικῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Ζ. Βαλέσιος.
Κωμικῶν Ποιητῶν. Ζ. Ἐρτέλιος, Β'.
Κωμῳδιῶν Ἑλλ. Ζ. Γρότιος.
Κυνολογική. Ζ. Ῥιγάλτιος.
Λεξικῶν. Ζ. Ἄλδος, Β'. — Βουλκάνιος. — Στέφανος Ἐρρῖκος, Α'.
Λυρική. Ζ. Ἰούντας Θωμ.
Λυρικῶν Ποιητῶν. Ζ. Κομμελίνιος, Γ'. — Οὐρσῖνος. — Στέφανος Ἐρρῖκος, Γ'.
Μαθηματικῶν. Ζ. Βαλλίσιος. — Θηβενότης.
Μακή. Ζ. Στέφανος Ἐρρῖκος, Ϛ'.
Μουσικῶν. Ζ. Μειβόμιος. — Μεούραιος, Β'.
Μυθικοαστρονομική. Ζ. Μίκυλλος.
Μυθικοφυσικομυθική. Ζ. Γαλέος, Β'.
Μυθιστοριογράφων. Ζ. Μεούρσιος. Γ'.
Μυθολογική. Ζ. Νεβελέτος.
Μυθοποιῶν. Ζ. Ἄλδος, Γ'.
Ὀρθοδοξογραφική. Ζ. Γρωνέος.
Ὀρνιθολογική. Ζ. Ῥιγάλτιος.

Παροιμιογράφων. Ζ. Ἄλδος, Γ'. — Σχόττος.
Περιπατητικῶν Φιλοσόφων. Ζ. Ἄλδος, Η'.
Ποιηματίων Ἑλληνικῶν (Σύμμικτα). Ζ. Μαιττᾶρος.
Ποιητική. Ζ. Ἰούντας Βενέδ. — Ἰούντας Βερν. — Ἰούντας Θωμ. — Νέανδρος.
Ποιητριῶν. Ζ. Σνεΐδερος Ἀ. — Βόλφιος Χριστ.
Ποιητῶν. Ζ. Λιβέρτος.
Ποιητῶν διαφόρων. Ζ. Βοισσονάδης.
Ποιητῶν Ἐλασσόνων. Ζ. Βιντερτών. — Γαϊσφόρδιος. — Συλβούργιος, Β'.
Ποιητῶν Παλαιῶν. Ζ. Βρούγκιος, Α'.
Ποιητῶν Χριστιανῶν. Ζ. Καπελέτιος.
Ῥητόρων. Ζ. Ἄλδος Δ'. — Ἀλλάτιος, Α'. — Στέφανος Ἐρρῖκος, Ε'. καὶ Η'.
Ῥητόρων Ἀττικῶν. Ζ. Βέκκερος, Β'.
Ῥητόρων Ἑλλήνων. Ζ. Ῥεΐσκιος.
Σοφιστῶν. Ζ. Ἀλλάτιος, Α'.
Συγγραμματίων Περὶ Πυρετοῦ. Ζ. Φερνέλιος. — Περὶ Γυναικείων Παθῶν. Ζ. Βόλφιος Γάσπ. — Περὶ τοῦ εὖ ζῆν. Ζ. Βόλφιος Ἱερών.
Σφαιρική. Ζ. Δασυπόδιος.
Τακτικῶν. Ζ. Μεούρσιος, Α'.
Τραγῳδιῶν Ἑλλ. Ζ. Γρότιος.
Φιλοσοφική. Ζ. Νέανδρος.
Φιλοσοφικῆς Ποιήσεως. Ζ. Στέφανος Ἐρρῖκος, Β'.
Χρησμῶν. Ζ. Ὀψοποιός.

Ἐκδόται αὐτῶν τῶν Συλλογῶν κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον.

Ἄλδος (*Aldus* *).

Α'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

I. Constantini Lascaris Erotemata, cum interpretatione latina. — De litteris graecis ac diphthongis et quemadmodum ad nos veniant. — Abbreviationes quibus frequentissime Graeci utuntur. — Oratio dominica et duplex salutatio beatae Virginis. — Symbolum Apostolorum. — Evangelium D. Joannis Evangelistae. — Carmina aurea Pythagorae. — Phocylidis viri sapientissimi moralia: Omnia supra scripta habent e regione interpretationem latinam de verbo ad verbum. Venet. 1494, in 4.

---

*) Ἄλδος Μανούτιος ἢ Ἄλδος Πῖος Μανούτιος Ῥωμαῖος, καὶ κοιν. Ἄλδος Πρεσβύτερος (Aldus Manutius, ἢ Aldus Pius Manutius Romanus, ἢ Aldus Senior, ἢ Major), Ἀνδρέας Ἀσουλάνος, ὁ καὶ Σόκερος λεγόμενος, ἤτοι ὁ πενθερὸς αὐτοῦ (Andrea Asulanus, ἢ d'Asola, καὶ Socerus), Παῦλος Μανούτιος Ῥωμαῖος (Paulus Manutius Romanus), ὁ υἱὸς τοῦ Ἄλδου, καὶ Ἄλδος ὁ υἱὸς τοῦ Παύλου, ὁ καὶ Νεώτερος ἐπονομαζόμενος (Aldus Minor, ἢ Junior) ἐξέδωκαν πρῶτον ἐν Βενετίᾳ περὶ τὰ τέλη τῆς ιέ. καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ις'. ἀπὸ Χριστοῦ Ἑκατονταετηρίδος τὰς ἑπομένας ἐκδόσεις, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτόθι, ἐν Ῥώμῃ, Βονωνίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ἕως μετὰ τὰ μέσα τῆς αὐτῆς ις'. Ἑκατονταετηρίδος, πολλὰς καὶ ἄλλας ὡραίας καὶ ἐπιδιορθωμένας Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπιγράφονται διαφόρως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν μὲ μόνον τὸ τοῦ Ἄλδου ὄνομα (Editiones Aldinae), καὶ τιμῶνται πολύ, ἀλλ' αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν εἶναι σπανιώταται καὶ σχεδὸν δυσεύρετοι.

Ταῦτα περιέχει οὗτος ὁ τόμος, καὶ εἶναι, λέγουσι, τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄλδος ἐτύπωσε μὲ τὴν σημείωσιν τοῦ ἔτους, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι θέλουσι τὸ τοῦ Μουσαίου.

II. Constantini Lascaris de octo partibus orationis liber I; de constructione liber II; de nomine et verbo liber III. — Ejusdem de pronomine secundum omnem linguam et poëticum usum: Haec omnia habent e regione latinam interpretationem, etc. — Cebetis Tabula, gr. et lat. — De litteris graecis ac diphthongis, et quemadmodum ad nos veniant. — Abbreviationes, etc. — Carmina aurea Pythagorae. — Phocylidis poëma ad bene beateque vivendum. gr. et lat. Venetiis, in 4.

Αὕτη ἡ ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους ἔκδοσις ἔγεινε, λέγουσι, μεταξὺ τοῦ 1498 καὶ 1503 ἔτους.

III. Theodori (Gazae) introductivae grammatices libri IV. — Ejusdem de mensibus opusculum. — Apollonii Grammatici de constructione libri IV. — Herodianus de numero. gr. Venet. 1495, in fol.

IV. Thesaurus Cornucopiae et Horti Adonidis, ἤτοι Θησαυρὸς Κέρατος Ἀμαλθείας καὶ Κήπου Ἀδώνιδος· ἢ, καθὼς ἄλλοι γράφουσι καὶ στίζουσι: Thesaurus, Cornu Copia et Horti Adonidis, τουτέστι Θησαυρὸς, Κέρας Ἀμαλθείας καὶ Κῆποι Ἀδώνιδος. gr. Venet. 1496, in fol.

Τοῦ βιβλίου τούτου μόνον ἡ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐπιγραφὴ καὶ τινα προοίμια εἶναι εἰς τὸ Λατινικὸν, τὰ δὲ λοιπὰ ὅλα εἶναι εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὸ τῶν ἑξῆς Συγγραφέων τὰ ἀποσωθέντα γραμματικὰ ἀποσπασμάτια, οἷον Ælii Dionysii de indeclinabilibus verbis. — Ex commentariis Eustathii ac aliorum grammaticorum electa per ordinem litterarum. — Formationes verborum Εἰμὶ et Ἐμι. — De iis quae sedere significant. — Ex scriptis Herodiani excerpta de magno verbo. — Ex scriptis ejusdem deductiones difficulter declinatorum verborum. — Choerobosci

ad eos qui in omnibus verbis regulas quaerunt et similitudines. — Ejusdem in quibus ob malesonantiam attrahatur ν. — De anomalis et inaequalibus verbis secundum ordinem alphabeti. — Herodiani de inclinatis et encliticis et coëncliticis dictiunculis. — Ex scriptis Choerobosci de iis quae inclinantur encliticisque. — Aelii Dionysii de iis quae inclinantur et encliticis. — Anonymi de iis quae inclinantur. — Ex scriptis Joannis Grammatici de idiomatibus. — Eustathii de idiomatibus quae apud Homerum. — Item aliter de idiomadibus ex iis quae a Corintho decerpta. — De foemininis nominibus quae desinunt in ω.

V. Constantini Lascaris, etc. Venetiis, 1512, in 4.

Αὐτη ἡ ἔκδοσις περιέχει ὅσα καὶ ἡ ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους (II.), καὶ προσέτι: Joannis Grammatici de idiomatibus linguarum tres tractatus.

VI. Erotemata Chrysolorae. — De anomalis verbis. — De formatione temporum ex libro Chalcondylae. — Quartus Gazae de constructione. — De encliticis. — Sententiae monostichi ex variis poëtis, gr. Venetiis, 1512, in 8.

VII. Erotemata Chrysolorae, etc. Venetiis, 1517, in 8.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη περιέχει ὅσα καὶ ἡ ἀνωτέρω, καὶ προσέτι τὰ Δίστιχα τοῦ Κάτωνος Ἑλληνιστί, καὶ τὰ Ἐρωτήματα τοῦ Γουαρίνου.

VIII. Theodori (Gazae) grammatices libri IV. — De mensibus liber ejusdem. — Georgii Lecapeni de constructione verborum. — Emanuelis Moschopuli de constuctione nominum et verborum. — Ejusdem de accentibus, gr. Venet. 1525, in 8.

Ἡ Γραμματικὴ Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ μετετυπώθη πολλάκις εἰς Βενετίαν, Φλωρεντίαν, Βικεντίαν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης μετὰ καὶ χωρὶς τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως. Τὰ δὲ Γραμματικὰ

Ἐρωτήματα τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως καὶ Ἐμμανουὴλ τοῦ Χρυσολωρᾶ εἶναι, λέγουσι, τὰ πρῶτα, καὶ ὡς πρῶτα Ἑλληνικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐτυπώθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς Τυπογραφίας, ἐν πρώτοις εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Βενετίαν, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰταλίας, καὶ εἶναι τόσον σπάνια, ὥστε μόλις εὑρίσκονται πολλὰ ὀλίγα ἀντίτυπα εἰς δημοσίους, ἢ μερικὰς τινῶν Βιβλιοθήκας, καὶ τὰ ζητοῦσιν οἱ φιλαρχαῖοι Ἄγγλοι μὲ τὸν λύχνον τοῦ Διογένους!

Β'. Συλλογὴ Λεξικῶν.

I. Dictionarium graecum copiosissimum secundum ordinem alphabeti, cum interpretatione latina. — Cyrilli opusculum de dictionibus quae variato accentu mutant significationem, secundum ordinem alphabeti, cum interpretatione latina. — Ammonius de differentia dictionum per litterarum ordinem. — Vetus instructio et denominationes praefectorum militum. — Significata τοῦ η. — Significata τοῦ ως. Venet. 1497, in fol.

II. Dictionarium graecum, cum interpretatione latina. — Collectio dictionum quae differunt significatu, ordine alphabeti, etc. — Ammonius de similibus et differentibus dictionibus. — Vetus instructio et denominationes praefectorum militum. — Orbicius de nominibus ordinum militarium. — Significata τοῦ η καὶ ως. — Joannis Grammatici de proprietatibus linguarum. — Eustathii quaedam de proprietatibus linguarum apud Homerum. — Corinthus de proprietatibus linguarum. — Verborum anomalorum declinationes secundum ordinem litterarum. — Herodiani quaedam de encliticis. — Jo. Grammatici Characis quaedam de encliticis. — Choerobosci quaedam de encliticis. — Thomae Magistri Eclogae atticorum nominum et verborum. — Emanuelis Moschopuli Eclogae atticarum dictionum, nunc primum impressae. Venetiis, 1524, in fol.

Τὰ δύο ταῦτα Λεξικὰ τιμῶνται πολὺ διὰ τὰ περιεχόμενα Συγγράμματα τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ἀλλ' εἶναι σπανιώτατα καὶ σχεδὸν δυσεύρετα.

Γ'. Συλλογὴ Μυθοποιῶν καὶ Παροιμιογράφων.

Vita et fabellae Æsopi, gr. et lat. — Gabriae Fabellae XLIII, gr. et lat. — Phurnutus s. Curnutus de natura deorum. — Palaephatus de non credendis historiis. — Heraclides Ponticus de allegoriis apud Homerum. — Ori Appollinis Niliaci hieroglyphica. — Collectio proverbiorum Tarrhaei et Didymi, item eorum quae apud Suidam aliosque habentur, per ordinem litterarum. — Ex Aphthonii exercitamentis de fabula. Tum de formicis et cicadis, gr. et lat. — Ex Hermogenis exercitamentis de fabula, Prisciano interprete. — Apologus de cassita apud Gellium. Venetiis, 1505, in fol. parv.

Δ'. Συλλογὴ Ἑλλήνων Ῥητόρων.

Rhetores graeci. Venet. 1508 καὶ 1509, φύλ. εἰς δύω τόμους (Ἑλληνιστὶ μόνον).

Τόμ. Α'. Aphthonii Progymnasmata. — Hermogenis Ars rhetorica. — Aristotelis Rhetoricorum ad Theodectem libri III. — Ejusdem Rhetorica ad Alexandrum. — Ejusdem Ars poëtica. — Sopatri Quaestiones de componendis declamationibus in caussis praecipue judicialibus. — Cyri Soph. Differentiae statuum. — Dionysii Halicarn. Ars rhetorica. — Demetrii Phalerei de interpretatione. — Alexandri Soph. de figuris sensus et dictionis. — Adnotationes innominati (τοῦ Φοιβάμμωνος) de figuris rhetoricis. — Menandri Rhetoris divisio causarum in genere demonstrativo. — Aristidis de civili oratione. — Ejusdem de simplici oratione. — Apsini de arte rhetorica praecepta. — Minuciani et Nicagorae de Enchirematibus.

Τόμ. Β'. In Aphthonii Progymnasmata commentarius innominati auctoris. — Syriani, Sopatri, Marcellini Commentarii in Hermogenis Rhetorica.

Κατὰ τὸ 1523 ἔτος, Ἀνδρέας ὁ Ἀσουλάνος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐτύπωσαν εἰς φύλ. τὴν Λατινικὴν Μετάφρασιν ταύτης τῆς Συλλογῆς, ἐπιστατοῦντος Ἰακώβου τοῦ Τωρελλίου.

Ε'. Συλλογὴ Λόγων Ἑλλήνων Ῥητόρων.

Rhetorum graecorum Orationes. graece. Venetis, 1513, φύλ. εἰς τόμους τρεῖς.

Τόμ. Α'. Æschines, Lysias, Alcidamas, Antisthenes, Demades, Andocides, Jsaeus, Dinarchus, Antiphon, Lucurgus, Gorgias, Lesbonax, Herodes.

Τόμ. Β'. Andocides, Jsaeus, Dinarchus, Antiphon, Lycurgus, Gorgias, Lesbonax, Herodes.

Τόμ. Γ'. Jsocrates, Alcidamas, Gorgias, Aristides.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶναι τόσον σπανία, ὥστε λέγουσι νὰ μὴν ὑπάρχωσι περισσότερα ἀπὸ τρία ἀντίτυπα εἰς τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Γερμανίας, ἓν ἐκ τῶν ὁποίων, κτῆμα τοῦ περιφήμου Βυττεμβαχίου (Wyttenbach), ἠγοράσθη μετὰ τὸν θάνατόν του διὰ τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ βασιλέως τῆς Προυσσίας.

Ϛ'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν.

Epistolarum graecarum collectio. Venetiis, 1499, in 4, εἰς μέρη δύω, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ δεύτερον φέρει ταύτην τὴν ἐπιγραφήν: Epistolae diversorum philosophorum, oratorum, rhetorom, XXVI.

Εἰς τὰ δύω ταῦτα μέρη ἐμπεριέχονται (Ἑλληνιστὶ μόνον) αἱ

Ἐπιστολαὶ τῶν ἑξῆς Συγγραφέων: Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Λιβανίου, Χίωνος, Αἰσχίνου, Ἰσοκράτους, Φαλάριδος, Βρούτου, Ἀπολλωνίου Τυανέως, Συνεσίου, Δημοσθένους, Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, Ἱπποκράτους, Δημοκρίτου, Ἡρακλείτου, Διογένους, Κράτητος, Ἀναχάρσιδος, Εὐριπίδου, Θεανοῦς, Μελίσσης, Μυίας, Ἀλκίφρονος, Φιλοστράτου, Θεοφυλάκτου, Αἰλιανοῦ, Αἰνείου, Προκοπίου, Διονυσίου, Λύσιδος, Ἀμάσιδος, Μουσωνίου.

Αὐτη ἡ Συλλογὴ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν μετετυπώθη ἐν Γενεύῃ μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως, 1606, εἰς φύλλον, ἤτις ψευδῶς ἀποδίδεται εἰς τὸν περίφημον Κουϊάκκιον.

Ζ'. Συλλογὴ Ἱστορικῶν.

Xenophontis Omissa quae et graeca gesta appellantur. — Gregorii Gemisti qui et Pletho dicitur, ex Diodori et Plutarchi historiis de iis quae post pugnam ad Mantineam gesta sunt, per capita tractatio. — Herodiani a Marii principatu historiarum libri octo, etc. gr. Venet. 1503, in fol.

Η'. Συλλογὴ Περιπατητικῶν Φιλοσόφων.

I. Ammonii Hermei commentaria in librum Περὶ Ἑρμηνείας. — Margentini, ἢ Magentini Archiep. Mityl. in eumdem enarratio, gr. Venet. 1503, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει πρωτότυπα: Michaelis Pselli Paraphrasin Περὶ Ἑρμηνείας. — Ammonius Hermeas in Aristotelis decem Categorias.

II. Simplicii commentaria in tres libros Aristotelis de anima. — Alexandri Aphrodisiei commentaria in librum de sensu et sensibili. — Michaelis Ephesii Annotationes in librum de memoria et reminiscentia. Venetiis, 1527, in fol.

III. Joannes Grammaticus in libros de generatione et interitu. — Alexandri Aphrodisiensis in Meteorologica. — Idem de mixtione, gr. Venet. 1527, in fol.

IV. Ejusdem et aliorum Commentarium in posteriora resolutoria Aristotelis gr. Venetiis, 1534, in fol.

V. Eustratii et aliorum insignium peripateticorum commentaria in libros decem Aristotelis de moribus ad Nicomachum, una cum textu suis in locis adjecto, gr. Venetiis, 1536, in fol.

IV. Olympiodori, philosophi Alexandrini, in Meteora Aristotelis Commentarii. — Joannis Grammatici Philoponi scholia in primum Meteorum Aristotelis. gr. et lat. J. B. Camotio interprete, Venetiis 1551, 2 vol. in fol.

Θ'. Συλλογὴ Γνωμικῶν, Βουκολικῶν καὶ Γεωργικῶν Ποιητῶν.

Theocriti Eclogae XXX. — Genus Theocriti et de inventione bucolicorum. — Catonis Romani Sententiae paraeneticae distichi. — Sententiae septem sapientium. — De invidia. — Theognis Megarensis Siculi Sententiae elegiacae. — Sententiae monostichi per capita ex variis poëtis. — Aurea carmina Pythagorae. — Phocylidae poëma admonitorium. — Carmina Sibyllae Erythraeae de Christo Jesu domino nostro. — Differentia vocis. — Hesiodi Theogonia, Scutum Herculis, Georgicon lihri II, gr. Venet. 1495, in fol.

Τοῦτο εἶναι, λέγουσι, τὸ τέταρτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν Ἄλδος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ τὸ τρίτον μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ ἔτους.

Γ'. Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων.

Florilegium (Ἀνθολόγιον, ἢ Ἀπάνθισμα) diversorum Epigrammatum in septem libros, gr. Venetiis, 1503, in 8.

Μετετυπώθη αὐτόθι κατὰ τὸ 1521 καὶ 1550 ἔτος.

Ἀλλάτιος (*Leo Allatius*).

Α'. Συλλογὴ Σωκρατικῶν Ἐπιστολῶν.

Socratis, Antisthenis at aliorum Socraticorum Epistolae, gr. et lat. Paris 1637, in 4.

Β'. Συλλογὴ Ἑλλήνων Σοφιστῶν καὶ Ῥητόρων.

Allatii (Leonis) Excerpta graecorum sophistarum et rhetorum. Romae, 1641, in 8.

Ἐμπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογήν: Libanii Narrationes XXXIX. — Niciphorae Basilacae Fabulae, Narrationes et Ethopoeiae. — Severi Alexandrini Ethopoeiae. — Theodori Cynopolitae Ethopoeiae. — Adriani Sophistae fragmenta. — Callinici fragmenta de laude Romae. — Jsaaci Comneni de praetermissis ab Homero et Characteres. — Anonymi de XII laboribus Herculis. — Leonis Philosophi versus retrogradi. — Nicolai Corcyrensis, Joannis Geometrae et Emanuelis Phile Epigrammata in crucem.

Εὑρίσκεται προσέτι εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον τὸ Περὶ Ἀπίστων Σύγγραμμα τοῦ Ἡρακλείτου, καὶ ἕτερον ἀνωνύμου τινὸς περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Γ'. Σύμμικτα, ἤτοι Συγγραμμάτια διαφόρων.

Σύμμικτα, sive opuscula graeca et latina vetustiora et recentiora. Romae, 1653, in 8.

Αὕτη ἡ σπανία Συλλογὴ περιέχει τῶν ἑξῆς Συγγραφέων τὰ Συγγραμμάτια, συνωδευμένα μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως: Joannis Phocae compendiaria descriptio castrorum et urbium, etc. — Epiphanii Enarratio Syriae, etc. — Constantini Porphyrogenen. Basilius Macedo. — Perdiccae Expositio Thematum, etc. — Anonymus de locis Hierosolymitanis. — Joannis Anagnostae de extremo Thessalonicensi excidio Dissertatio. — Ejusdem Monodia de excidio urbis Thessalonicensis. — Joannis (ἄλλ. Thaodori) Gazae Epistola ad Franciscum Philelphum de origine Turcarum.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν καὶ ἄλλα τινὰ Συγγραμμάτια εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν.

Βαλέσιος (*Henricus Valois, ἢ Valesius*).

Συλλογὴ Ἐκκλησιαστικῶν Ἱστορικῶν.

Eusebii ecclesiasticae hist. libr. X. — Ejusdem vitae Constantini libri V. — Socratis libri VII. — Theodoreti libri V. — Collectaneorum ex histor. eccles. Theodori Lectoris libri II. — Hermei Sozomeni libri IX. — Evagrii libri VI. textum gr. collatis IV mss. codd. emendavit, latine vertit, ed adnotationibus illustravit Henr. Valesius. Paris. 1659, in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη ἐπιδιορθωμένη πολλαχοῦ, καὶ ἐν Παρισίοις, 1677, φύλ. μετὰ προσθήκης.

Βαλλίσιος (*Joannes Wallis, ἢ Vallisius*).

Συλλογὴ Μαθηματικῶν.

Opera Mathematica. Oxon. 1695 — 1699, 3 tom. in fol.

Ἁρμονικὴ τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου, τοῦ Πορφυρίου καὶ Ἐμμανουὴλ τοῦ Βρυεννίου· ὁ Ψαμμίτης καὶ ἡ καταμέτρησις τοῦ Κύκλου τοῦ Ἀρχιμήδους, μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Εὐτοκίου· τὸ Περὶ Μεγεθῶν καὶ Ἀποστάσεων Ἡλίου καὶ Σελήνης Ἀριστάρχου τοῦ Σαμίου. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ δευτέρου βιβλίου τοῦ Πάππου, μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως καὶ κριτικῶν Σημειώσεων.

Βασκοσάνος (*Michael Vascosanus*).

Συλλογὴ Συγγραφέων Ἀττικῶν λέξεων.

Thomae Magistri, Phrynichi et Moschopuli Eclogae atticarum vocum. — Aeliani et Orbicii de ratione acierum instruendarum, graece, Lutet. 1532, in 8.

Βέκκερος (*Immanuel Bekkerus*).

Α'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.

Anecdota graeca. Berolin. 1814, καὶ ἀκολούθως, τρεῖς τόμοι εἰς 8.

Τόμ. Α'. Συλλογὴ ἓξ Λεξικῶν, οἷον 1. ἐκ τῶν τοῦ Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς. 2. Ἀνταττικιστής, ἢ Ἄλλος ἀλφάβητος. 3. Περὶ συντάξεως. 4. Δικῶν ὀνόματα. 5. Λέξεις ῥητορικαί. 6. Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶντε καὶ ῥητόρων πολλῶν.

Τόμ. Β'. Ἀπολλωνίου Ἀλεξανδρέως Περὶ Συνδέσμων καὶ Ἐπιῤῥημάτων. — Διονυσίου τοῦ Θρακὸς Γραμματικὴ, καὶ τὰ εἰς αὐτὴν διαφόρων Γραμματικῶν Σχόλια.

Τόμ. Γ'. Θεοδοσίου Κανόνες.

Β'. Συλλογὴ Ἀττικῶν Ῥητόρων.

Oratores Attici, ex recensione Immanuelis Bekkeri. Oxonii, 1823, Tom. V, in 8.

Τόμ. Α'. Antiphon, Andocides, Lysias.

Τόμ. Β'. Isocrates.

Τόμ. Γ'. Isaeus, Deinarchus, Lycurgus, Aeschines, Demades.

Τόμ. Δ'. Demosthenes pars prima — pars secunda — pars tertia — pars quarta.

Τόμ. Ε'. Indices graecitatis (Πίνακες ἑλληνισμοῦ), quos in singulos oratores Atticos confecit J. J. Reiskius, passim emendati et in unum corpus redacti. Oxon. 1828, in 8, T. Mitchell, A. M.

Ἡ Βεκκέρειος αὕτη ἔκδοσις τῶν δέκα Ἀττικῶν Ῥητόρων εἶναι ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, καὶ ἐπαινεῖται πολὺ διὰ τὴν ὀρθὴν γραφὴν μάλιστα τοῦ κειμένου.

Βικτώριος (*Petrus Victorius*).

Συλλογὴ Ἀστρονομική.

Hipparchi in Arati et Eudoxi Phaenomena libri III. — Ejusdem Catal. asterismorum. — Achillis Stasii (ἴσως Tatii) in Arati Phaenomena. — Arati orta et fragmenta aliorum veterum. gr. Florent. Junta, 1567, in fol.

Βιλλοισών (Joan. Baptist. Casp. d' Ansse de Villoison).

Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.

I. Anecdota graeca, e regia Parisiensi et e Veneta S. Marci bibliothecis deprompta. Venetiis, 1781, 2 Tom. in 4.

Πλὴν τοῦ Ἱστορικομυθικοῦ Λεξικοῦ τῆς Εὐδοκίας, ἐπιγραφομένου Ἰωνιά, τουτέστι κῆπος ἐξ ἴων (ἰτσίων, ἢ μενεξέδων Βαρβαρ.), ἐμπεριέχονται εἰς ταῦτα τὰ ἀνέκδοτα καὶ τὰ ἑξῆς: Μακαρίου Χρυσοκεφάλου Ῥοδωνιά, ἤτοι κῆπος ἐκ ῥόδων, τουτέστι τριανταφύλλων. — Χωρικίου Μελέται δύω. — Λόγος Προκοπίου Γαζαίου. — Τεμάχια τινὰ Κωνσταντίνου Μανασσῆ. — Γεωργίου Παχυμέρου Ποίημα. — Συγγραμμάτιον ἀνωνύμου τινὸς Περὶ Ἀττικισμῶν. — Ἀποσπασμάτιον Αἰλίου Ἡρωδιανοῦ. — Πορφυρίου Περὶ Προσῳδίας. — Ἓν Συγγραμμάτιον τοῦ Ἰαμβλίχου.

II. Homeri Ilias, ad vet. codicis Veneti fidem recensita, scholia in eam antiquiss. ex eodem codice. Venet. Coleti, 1788, in fol.

Ἀπὸ ταύτην τὴν ἔκδοσιν λείπουσιν οἱ τόνοι, ἀντὶ τῶν ὁποίων κεῖνται τὰ ἀρχαῖα προσῳδιακὰ σημεῖα, καὶ προσέτι Σχόλια καὶ Προλεγόμενα σοφὰ καὶ φιλολογικά, καὶ κείμενον ὀρθὸν καὶ ἀκριβές.

Βιντερτών (Radulphus Winterton).

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Ποιητῶν.

Poëtae minores graeci: Hesiodus, Theocritus, Moschus, Bion Smyrnensis, Simmias Rhodius, Musaeus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon, Tyrtaeus, Simonides, Rhianus et multorum aliorum poëtarum gnomae atque fragmenta, gr. et

lat. Cantabrig. 1635, 1652, 1671, 1677, 1684, 1700. — Lond. 1712, 1739, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογήν, τῆς ὁποίας τιμῶνται πολὺ αἱ δύω ἐκδόσεις τοῦ 1652 καὶ 1684 ἔτους, ἐμπεριέχεται προσέτι ὁ Ναυμάχιος, ὁ Πανύασις, ὁ Ὀρφεύς, ὁ Μίμνερμος, ὁ Λίνος, τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Εὐήνου, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, καὶ τὰ ἀποσπάσματα διαφόρων Κωμικῶν καὶ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Βοισσονάδης (J. F. Boissonades).

Συλλογὴ διαφόρων Ποιητῶν.

Poëtarum graecorum Sylloge. Paris. 1823, 3. Tom. Ἐκδόσεις ὡραῖα.

Τόμ. Α'. Ἀνακρέοντος τεμάχια. — Βασιλείου, Ἰουλιανοῦ, Παύλου Σιλεντιαρίου Ἀνακρεόντεια.

Τόμ. Β'. Θεόκριτος, Βίων, Μόσχος.

Τόμ. Γ'. Θεόγνις, Καλλῖνος, Τυρταῖος, Μίμνερμος, Σόλων, Φωκυλίδης, Σιμωνίδης, Ναυμάχιος, Πυθαγόρου Χρυσᾶ Ἔπη, τὰ λείψανα τοῦ Λίνου, Πανυάσιδος, Ῥιανοῦ, Εὐήνου, Ἐρατοσθένους, καὶ ἄλλα τινά

Βόλφιος Γάσπ. (Caspar. Wolfius).

Συλλογὴ Συγγραμματίων Περὶ Γυναικείων Παθῶν.

Gynaeciorum s. de mulierum affectibus et morbis scriptorum veterum et recentiorum collectio. Basil. 1566, in 4.

Ταύτης τῆς Συλλογῆς τὰ περισσότερα Συγγράμματα εἶναι εἰς τὸ

Λατινικὸν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Περὶ γυναικείων παθῶν, ἤτοι ἀρρωστημάτων τοῦ Μοσχίωνος· καὶ προσέτι ἀνωνύμου τινὸς θεραπευτικὰ, ἢ φάρμακα ἐναντίον τῶν τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς νοσημάτων.

Βόλφιος ἱερών. (*Hieronymus Wolfius*).

Συλλογὴ Συγγραμματίων Περὶ τοῦ εὖ ζῆν καὶ ἀποθνήσκειν.

Doctrina recte vivendi ac moriendi. Basil. 1577 καὶ 1586, in 8.

Εἰς τοῦτον τὸν ἀνωνύμως ἐκδοθέντα τόμον ἐμπεριέχονται: Γεωργίου Γεμιστοῦ Περὶ τῶν τεσσάρων ἀρετῶν. — Ἀπόσπασμα Δημητρίου Κυδωνίου Περὶ καταφρονήσεως θανάτου. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Θεαιτήτου τοῦ Πλάτωνος. — Τὸ Περὶ Ἀρετῶν Συγγραμμάτιον, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ἀριστοτέλην. — Δύω κεφάλαια τοῦ Νεμεσίου. — Ὁ Ἀξίοχος τοῦ Πλάτωνος, τὰ πάντα Ἑλληνολατινιστί.

Βόλφιος Χριστ. (*Joan. Ch. Wolfius*).

Συλλογὴ Ἑλληνίδων Ποιητριῶν.

I. Sapphus, poëtriae Lesbiae, fragmenta et elogia quotquot in auctoribus antiquis graecis et latinis reperiuntur. Londini 1733, in 4.

II. Poëtriarum VIII: Erinnae, Myrus, Myrtidis, Corinnae, Telesillae, Praxillae, Nossidis, Anytae fragmenta et elogia, gr. et lat. Accedit God. Olearii Diss. de poëtriis graecis. Hamburgi, 1734, in 4.

Οὗτοι οἱ δύω τόμοι μετετυπώθησαν ἐν Ἀμβούργῳ, 1735 εἰς 4, μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν: Novem illustrium foeminarum fragmenta et elogia, etc.

Β'. Συλλογὴ Ἑλληνίδων Γυναικῶν ὅσαι καταλογάδην συνέγραψαν.

Mulierum graecarum, quae oratione prosa usae sunt, fragmenta et elogia, gr. et lat. Accedit catalogus foeminarum sapientia, artibus scriptisque apud Graecos, Romanos aliasque gentes olim illustrium. Goettingae, 1739, in 4.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὑρίσκονται τὰ τεμάχια τριῶν Πυθαγορικῶν γυναικῶν, καὶ προσέτι ὁ πραγματικὸς Πίναξ τοῦ Ἱστορικομυθικοῦ Λεξικοῦ τῆς Εὐδοκίας, ἐκδοθέντος μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Βάλλοισώνος· ἔτι Ἐπιστολαὶ τινες πρὸς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν· ἡ πρὸς Λεόντιον Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλκίφρονος· αἱ Ἐπιστολαὶ τῆς Μελίσσης, Μυίας καὶ Θεανοῦς, τῆς συζύγου τοῦ Πυθαγόρου.

Βουλκάνιος (*Bonaventura Vulcanius*).

Συλλογὴ Λεξικῶν καὶ Γραμματικῶν.

Thesaurus utriusque linguae, h. e. Philoxeni aliorumque veterum auctorum Glossaria lat. gr. et gr. lat. — Isidori glossae latinae. — Veteres grammatici lat. et gr. qui de proprietate et differentiis vocabulorum utriusque linguae scripserunt, etc. Lugd. Bat. 1600, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον εὑρίσκονται ὅσα καὶ εἰς τὴν Συλλογὴν τῶν Λεξικῶν τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, μὲ προσθήκας τινάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι: Ἀμμωνίου Περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων. — Συλλογὴ λέξεων Ἑλληνικῶν, αἵτινες μεταβάλλευσιν ὡς ἐκ τοῦ τονισμοῦ τὴν ἔν-

νοιαν αὐτῶν. — Λεξικόν, ἢ Πίναξ Ἀλφαβητικὸς λέξεων στρατηγικῶν. — Ἀποσπασμάτιον ἐκ τῶν τοῦ Ὀρβικίου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Βρούγκιος (Richardus Franciscus Philippus Brunckius).

Α'. Συλλογὴ (Ἀνάλεκτα) Παλαιῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν.

Analecta veterum poëtarum graecorum. Argentorati, 1776 (1785), 3 Tom. in 8.

Αὐτη ἡ Συλλογὴ μετὰ τῆς Ἀνθολογίας τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (ἐξαιρουμένου τοῦ πρώτου καὶ ὀγδόου τμήματος), καὶ ὅλων τῶν γνωστῶν Ἐπιγραμμάτων (πλὴν τῶν τοῦ Διογένους Λαερτίου), περιέχει προσέτι καὶ τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια τῶν ἑξῆς Ποιητῶν καὶ Ποιητριῶν, οἷον τοῦ Ἀρχιλόχου, τοῦ Ἀρίωνος, τοῦ Φωκυλίδου, τοῦ Καλλιστράτου, τῆς Σαπφοῦς, τῆς Ἠριννης, τῆς Νοσίδος, τῆς Πραξίλλης, τῆς Ἀνύτης, τῆς Μυροῦς, τοῦ Θεοκρίτου, τοῦ Βίωνος, τοῦ Μόσχου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος, τοῦ Σιμωνίδου, τοῦ Βακχυλίδου, τοῦ Ἀλκαίου, τοῦ Ῥιανοῦ, τῆς Ἠδύλης, τοῦ Ὀρφέως, καί τινας Ἐλεγείας Ἴωνος τοῦ Χίου, καὶ προσέτι τὸν εἰς Ἀρετὴν Ὕμνον, καὶ τὸν Πέπλον τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τοὺς Ὕμνους Πρόκλου τοῦ Λυκίου.

Β'. Συλλογὴ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Ἠθικὴ ποίησις, sive Gnomici poëtae graeci, ad optimorum exemplarium fidem emendati. Argent. 1778, in 12.

Μετετυπώθη μετὰ προσθήκης καὶ διορθώσεως ὑπὸ Γοφ. Σαιφέρου ἐν Λειψίᾳ, 1817, 8. Ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Συλλογὴν ὁ Θέογνις, ὁ Καλλῖνος, ὁ Τυρταῖος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Σόλων, ὁ Σιμωνίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Φωκυλίδης, ὁ Ναυμάχιος, τεμάχια τινὰ τοῦ Λίνου, τοῦ Παυυάσιδος, τοῦ Ῥιανοῦ, τοῦ Εὔηνου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, ὁ Ὕμνος τοῦ Κλεάνθους, Ἡσιόδου Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ ἄλλα τινά.

Γαισφόρδιος (Thoma Gaisfordius).

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Ποιητῶν.

Poëtae minores graeci. Praecipua lectionis varietate et indicibus locupletissimis instruxit Thom. Gaisford. Oxon. 1814, 1816 καὶ 1820, 4 Tom. in 8.

Τόμ. Α'. Ἡσίοδος, Θέογνις, Ἀρχίλοχος, Σόλων, Σιμωνίδης, Μίμνερμος, Καλλῖνος, Τυρταῖος, Φωκυλίδης, Ναυμάχιος, Λίνος, Παυύασις, Ῥιανός, Εὔηνος καὶ Πυθαγόρας.

Τόμ. Β'. Θεόκριτος, Βίων καὶ Μόσχος.

Τόμ. Γ'. Σχόλια εἰς Ἡσίοδον.

Τόμ. Δ'. Σχόλια εἰς Θεόκριτον.

Γαλέος (Thoma Gale, ἢ Galeus).

Α'. Συλλογὴ Ἱστορικομυθικὴ.

Historiae poëticae scriptores antiqui: Apollodorus Atheniensis, Conon Grammaticus, Ptolemaeus Hephaestionis filius, Parthenius Nicaeensis, Antoninus Liberalis, gr. et lat. Accessere breves notae et indices necessarii, Paris. 1675, in 8.

Β'. Συλλογὴ Μυθικοφυσικοηθική.

Opuscula mythologica, physica et ethica. Cantabrig. 1671, καὶ Amstelod. 1688, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχονται ὁ Παλαίφατος, ὁ Ἡράκλειτος, οἱ Καταστερισμοὶ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὁ Φουρνοῦτος, ὁ Σαλλούστιος, Βίος Ὁμήρου, αἱ Ὁμηρικαὶ Ἀλληγορίαι Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Ὄκελλος ὁ Λευκανός, Τίμαιος ὁ Λοκρὸς, Θεοφράστου Χαρακτῆρες, ὁ Δημόφιλος, ὁ Δημόκριτος, ὁ Σεκοῦνδος, ὁ Σῆξτος, καὶ τινα τεμάχια Πυθαγορικῶν φιλοσόφων ἐκ τῶν τοῦ Στοβαίου, μετὰ τῶν Ἐπιστολῶν αὐτῶν.

Γέσνερος (*Conradus Gesnerus*).

Συλλογὴ Γνωμική.

Sententiarum s. capitum theologicorum ex sacris et profanis libris tom. III, gr. et lat. Tiguri, 1546, in fol.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἀνθολογίαι τοῦ ἁγίου Μαξίμου, καὶ Ἀντωνίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Μέλισσα, καὶ ὁ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἢ κατὰ Ἐθνικῶν Λόγος τοῦ Τατιανοῦ, καὶ ἄλλα.

Γουρμόντιος (*Gille, ἢ Gillius Gourmontius*).

Συλλογὴ Γραμματικογνωμική.

Βίβλος, ἢ Γνωμαγυρική (ἴσως συλλογὴ Γνωμῶν). — Alphabetum graecum. — Regulae pronuntiandi graecum. — Sententiae Septem sapientium. — Opusculum de invidia. — Aurea carmina Pythagorae. — Phocylidae poëma admonitorium. — Carmina Sibyllae Erythraeae de judicio Christi venturo. — Differentia vocum succinta traditio. Paris. 1507, in 4.

Τοῦτο, λέγουσιν, εἶναι τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς Τυπογραφίας, εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ Τυπογράφου Γουρμοντίου, ἐπισταταῦντος τοῦ συντάκτου αὐτοῦ Φραγκίσκου Τισσάρδου.

Γρινέος (*Joannes Jacobus Grineus*).

Συλλογὴ Ὀρθοδοξογραφική.

Monumenta patrum orthodoxographa, hoc est Theologiae sacrosanctae ac sincerioris fidei doctores numero circiter LXXXV, ecclesiae columina luminaque clarissima, auctores partim graeci, partim latini, etc. Basileae, 1569, in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ εἶναι σπανιωτάτη, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Σοίλλιος ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν ἴδῃ· βεβαιόνει ὅμως, ὅτι ἐμπεριέχονται εἰς αὐτὴν οἱ Χρησμοὶ τῶν Σιβυλλῶν καὶ ἡ Βασιλικὴ Σχέδη τοῦ Ἀγαπητοῦ.

Γρωνόβιος (*Jacobus Gronovius*).

Συλλογὴ Γεωγράφων.

Geographica antiqua h. e. Scylacis periplus, etc. graece, c. vers. lat. not. var. et emend. Jac. Gronovii; acc. Ephori fragm. Lugd. Bat. 1700, in 4.

Ἐμπεριέχονται πρὸσέτι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ὁ Ἀγαθήμερος, καὶ οἱ Περίπλοι τινὸς ἀνωνύμου.

Γρόσιος (*Hugo Grotius*).

Συναγωγὴ ἀποσπασματίων Ἑλληνικῶν Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν.

Excerpta ex Tragoediis et Comoediis graecis, tum quae exstant, tum quae perierunt, emendata et latinis versibus redacta, cum notis et indice. Paris. 1626, in 4.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη περιέχει τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια διαφόρων Ἑλληνικῶν Τραγῳδιῶν καὶ Κωμῳδιῶν, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος τῶν Ποιητῶν.

Δασυπόδιος (*M. Conradus Dasypodius*).

Συλλογὴ Σφαιρική.

Sphaericae doctrinae Propositiones, gr. et lat. Argent. 1572, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὑρίσκονται: Theodosii libri III de sphaera, liber I de habitationibus, et libri II de diebus et noctibus. — Autolyci liber de sphaera mobili et libri II de ortu et occasu stellarum. — Barlami libri V logisticae astronomiae.

Ἑρτέλιος (*Jacobus Hertelius*).

Α'. Συλλογὴ Γνωμική.

Vetustissimorum poëtarum gnomica poëmata quae supersunt, Basil. 1561, in 8.

Μετετυπώθη ἔπειτα αὐτόθι, ἐν Λειψίᾳ, ἐν Παρισίοις, καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ περιέχει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Λατινικὸν τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια τοῦ Σόλωνος, τοῦ Θεόγνιδος, τοῦ Φωκυλίδου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Τυρταίου, τοῦ Ναυμαχίου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Εὐήνου, τοῦ Ῥιανοῦ, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Παυσανίδος, τοῦ Λίνου, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, τοῦ Σιμωνίδου, καὶ τινων ἄλλων Κωμικῶν Ποιητῶν.

Β'. Συλλογὴ Κωμικῶν Ποιητῶν.

Vetustissimorum et sapientissimorum comicorum L, quorum opera integra non extant, Sententiae quae supersunt, gr. et lat. Basil. ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους.

Ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ αὕτη ἡ Συλλογή, μία δευτέρα Γνωμικὴ Συλλογή.

Θιβενότης (*Nic. Melchised. Thevenot.*).

Συλλογὴ Μαθηματικῶν.

Veterum Mathematicorum, Athenaei, Bitonis, Apollodori, Heronis, Philonis, et aliorum opera, gr. et lat. pleraque nunc primum edita ex mss. codd. biblioth. regiae. Paris. ex typogr. regia, 1693, in fol.

Ἰούντας Φίλιππ. (*Philippus Junta*).

Α'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

I. Enchiridion grammaticalis Introd. ex diversis scriptoribus confectum. — Erotemata Chrysolorae. — De verbis irregularibus. — De formatione temporum ex Chalcondylo. — Theodori grammaticalis Introductionis in IV istarum partium de Syntaxi. — Herodiani de Encliticis. — Sententiae monostichi ex diversis poëtis. — Catonis Romani sententiae instructivae, distichis expressae, quas vertit ex latina lingua in graecum sermonem Monachus Planudes. Florent. 1514, in fol.

Μετετυπώθη μὲ μεταβολὰς τινὰς κατὰ τὸ 1517, καὶ αὖθις κατὰ τὸ 1540, ὑπὸ Περνάρδου Ἰούντα.

II. Constantini Lascaris de VIII partibus orationis liber I. — Ejusdem de Constructione liber II. — Ejusdem de Nomine et Verbo liber III. — Ejusdem de Pronomine et omni idiomate lŏquendi ac ut poëtae utuntur opusculum. — Cebetis Thebani Tabula. — Plutarchi de his quae apud Homerum leguntur. — De litteris graecis ac diphthongis; et quemadmodum ad nos venerint. — De potestate litterarum gr. et quomodo quis per se discat legere gr. verba. — Item quare Christus et Jesus sic scribamus: XPC. IHS. — Cur in alphabeto hypsilon quibusdam fio dicitur. — Oratio dominica et duplex salutatio ad beatiss. Virginem. — Symbolum Apostolorum. — Evangelium S. Joannis. — Carmina aurea Pythagorae. — Phocylidis poëma ad bene beateque vivendum. — Introductio perbrevis ad hebraicam linguam: Omnia haec cum interpretatione latina. Florent. 1515, in 4.

Β'. Συλλογὴ Γνωμικῶν.

Hesiodi castigatissima opera. Flor. 1515, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον εὑρίσκονται προσέτι: Theognis Sententiae ex diversis poëtis juxta alphabetum. — Versus Sibyllae Erythraeae de Christo Jesu. — Pythagoras. — Gregorii Theologi Sententiae monostichi.

Ἰούντας Βερν. (*Bernardus Junta*).

Α'. Συλλογὴ Ποιητική.

Musaei opusculum de Herone (Hero) et Leandro, gr. et lat. — Orphei Argonautica, hymni et de lapidibus. — Sententiae ex variis poëtis — Homeri Batrachomyomachia. Florent. 1519, in 8.

Β'. Συλλογὴ Γραμματικῶν.

Theodori (Gazae) Grammatices libri IV et de accentibus liber. — Georgii Lecapeni de constructione verbornm. — Emmanuelis Moschopuli de constructione nominum et verborum. — Ejusdem de accentibus. — Hephaestionis Enchiridion. Florent. 1526, in 8.

Ἰούντας Βενέδ. (*Benedictus Junta*).

Συλλογὴ Ποιητική.

Hesiodi Opera et Dies et Theogonia et Clypeus. — Theognidis Sententiae. — Sibyllae carmina de Chisto. — Musaei opusculum de Herone (Hero) et Leandro. — Orphei Argonautica, hymni et de lapidibus. — Phocylidis Paraenesis, gr. Florent. 1540, in 8.

Ἰούντας Θωμ. (*Thoma Junta*).

Συλλογὴ Λουτρική.

De Balneis omnia quae extant apud gr. lat. et arabes scriptores qui hanc materiam tractaverunt. Venet. 1553, in fol.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν εὑρίσκονται ὅλαι αἱ περὶ Θερμῶν, ἢ Λουτρῶν γνῶμαι τῶν παλαιῶν Συγγραφέων.

Καμεράριος (Joach. Camerarius).

Α'. Συλλογὴ Ἀστρολογική.

Astrologica ex Hephaestione, Vetio Valente et aliis, gr. et lat. Norimb. 1532, in 4.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ περιέχει τὸ Σύγγραμμα ἀνωνύμου τινὸς ἐπιγραφόμενον: Περιγραφὴ τῆς διαβάσεως τοῦ ἡλίου διὰ τῶν δώδεκα ζωδιακῶν σημείων. — Ἀποσπασμάτια τινὰ ἐκ τοῦ Ἡφαιστίωνος. — Σύγγραμμα τινὸς ἀνωνύμου περὶ τῆς σημασίας τῶν πλανητῶν ἐφ' ἑκάστου ζωδιακοῦ σημείου. — Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Βετίου Βάλεντος. — Τὰ Ἰατρομαθηματικὰ Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου.

Β'. Συλλογὴ Ἀλεξιφαρμακευτική.

De Theriacis et Mithridaticis remediis commentariolus; — item ad Pamphylianum de Theriaca libellus Galeni. — Galeni antidota Andromachi. — Theriaca Antiochi. — Antidotus Philonis conversa in latinum. Norimb. 1533, in 8.

Γ'. Συλλογὴ Ἐπιγραμμάτων.

Ἐπιγράμματα Ἑλληνικὰ τῶν Παλαιῶν καὶ Ἐπιτάφια. Epigrammata veterum poëtarum atque Epitaphia. Basil. 1538, in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει συλλογὴν Χρησμῶν, Αἰνιγμάτων καὶ Ἐπιγραμμάτων (πλὴν τῆς τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίας), καὶ προσέτι τὸ τοῦ Ἀρτεμιδώρου Ὀνειροκριτικὸν ἀνωνύμως.

Δ'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν.

Ἐκλογὴ καὶ οἷον ἀπάνθισμα διαφόρων Ἐπιστολῶν Ἑλληνικῶν, κτλ. Tubingae, 1540, in 8.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Δίωνος, Ἀριστοτέλους, Φαλάριδος, Ἀπολλωνίου Τυανέως, Πλάτωνος, Βασιλείου καὶ ἄλλων.

Ε'. Συλλογὴ Γνωμικῶν.

I. Libellus gnomologicus, bonarum utiliumque sententiarum generalem expositionem graecam latinamque continens. Lips. in 8 (ἄνευ σημειώσεως τοῦ ἔτους).

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει συλλογὴν Γνωμῶν ἐκ διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων συνηθροισμένων, καὶ προσέτι τὰ Παραινετικὰ κεφάλαια τοῦ Ἀγαπητοῦ, καὶ τὴν περὶ τῶν τῆς Ἰνδίας ἐθνῶν ἱστορίαν τοῦ Παλλαδίου.

II. Liber scholasticus quo continentur Theognis praecepta, — Pythagorae versus aurei. — Phocylidis praecepta. — Solonis, Tyrtaei, Simonidis et Callimachi quaedam carmina. Basiliae, 1550 καὶ 1555, in 8.

Καπελέσιος (Claudius Chapelet, ἢ Capeletius).

Συλλογὴ Χριστιανῶν Ποιητῶν.

Poëtae graeci christiani, una cum homericis centonibus ex Sanctorum Patrum operibus collecti et utraque lingua seorsim editi in usum gymnasiorum Soc. Jesu. Paris. 1609. in 8.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον περιέχονται οὐχὶ μόνον οἱ Ὁμηρικοὶ Κέντρωνες, ἢ Ὁμηροκέντρωνες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποσπασμάτια τοῦ Ἐζεκιὴλ καὶ τοῦ Θεοδότου, καὶ προσέτι διάφορα συγγραμμάτια Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, οἱ Ὕμνοι Ἰωάννου τοῦ Γεωμέτρου, ὁ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Ὕμνος Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, οἱ Ἴαμβοι Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, Νικηφόρου Ξανθοπούλου καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διάφορα ἄλλα ἀνώνυμα ποιημάτια.

Κομμελίνος (*Hieronymus Commelinus*).

Α'. Συλλογὴ Ἀστρονομική.

Astronomica veterum scripta isagogica, gr. et lat. Insunt Procli Sphaera, Arati Solensis Phaenomena et prognostica. — Leontius Mechanicus de constructione Arateae sphaerae, graece. — Aratea phaenomena ex poët. interpretatione M. T. Ciceronis, Festi Rufi Avieni, Germanici Caesaris, cum commentariis incerti auctoris; — Veterum poëtarum fragmenta astronomica; — C. Julii Hygini poëtica astronomica, etc. Heidelberg. 1589, in 8.

Β'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν.

I. Phalaridis et Bruti Epistolae, gr. et lat. 1597, in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει προσέτι καὶ τοὺς Ἐπιστολικοὺς Χαρακτῆρας τοῦ Λιβανίου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Πρόκλου.

II. Epistolae Hippocratis, Democriti, Heracliti, Diogenis. Nunc primum gr. ed. simul ac lat. per Eilhardum Lubinum, 1601, in 8.

III. Epistolae Apollonii Thyanei, Anacharsidis, Euripidis

Theani. Nunc primum gr. ed. simul ac lat. per Eilh. Lubinum, 1604, in 8.

Ταύτης τῆς ἐπιστολικῆς συλλογῆς οἱ δύω τελευταῖοι τόμοι ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Ἱερωνύμου Κομμελινίου μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ 1609 ἔτος τυπώσαντες νέον τίτλον, ἢ ἐπιγραφὴν ὅλης τῆς Συλλογῆς, ὠνόμασαν τρίτον τόμον τὴν Συλλογὴν τοῦ πατρός των. Εἶναι δὲ σπανιωτάτη αὕτη ἡ Συλλογή, καὶ δυσκόλως εὑρίσκεται ὅλη ὁμοῦ ἡνωμένη.

Γ'. Συλλογὴ Λυρικῶν Ποιητῶν.

Novem Lyrici Graecorum, cura Aemilii Porti. Heidelb 1598, in 8.

Δ'. Συλλογὴ Ἐρωτικῶν Συγγραφέων.

Achillis Tatii de Clitophontis et Leucippes amoribus libri VIII. — Longi Soph. de Daphnidis et Chloës amoribus Libri IV. — Parthenii Nic. de amator. aff. lib. I; gr. et lat. 1606, in 8.

Κουϊάκιος (*Jacobus Cujaccius*).

Συλλογὴ Ἐπιστολῶν (Ζ'. Ἄλδος Ϛ'.).

Κρισπῖνος (*Joannes Crispinus*).

Συλλογὴ Γεωργικῶν, Βουκολικῶν καὶ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Vetustissimorum auctorum Georgica, Bucolica et Gnomi-

ca poëmata quae supersunt, gr. et lat. Genevae, 1569, 5 tom. in 12.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη πολλάκις αὐτόθι· ἐμπεριέχονται δὲ εἰς αὐτὴν ὁ Ἡσίοδος, ὁ Θέογνις, ὁ Φωκυλίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σόλων, ὁ Θεόκριτος, ὁ Σιμωνίδης, ὁ Μόσχος, ὁ Βίων, ὁ Μοῦσαῖος.

Λαββέος (*Philippus Labbè, ἢ Labbeus*).

Συλλογὴ Βυζαντινῶν Ἱστοριογράφων.

Scriptores Historiae Byzantinae, gr. et lat. edd. Ph. Labbè, et A. Fabrottus etc. Paris. typ. reg. 1645, in fol. καὶ ἐφεξῆς.

Συγγραφεῖς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ἡ Σῶμα Βυζαντίδος, καὶ ἁπλῶς Βυζαντινὴ Ἱστορία ὀνομάζεται ἡ Ἱστορία ἐκείνων τῶν Συγγραφέων, οἵτινες συνέγραψαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ Βασιλείου πράγματα ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἕως τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τούτων ἁπάντων ἡ εἰς διαφόρους τόμους Συλλογὴ ἤρχισε νὰ γίνεται ἐν Παρισίοις περὶ τὰ μέσα τῆς ιζ. Ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. διὰ σπουδῆς καὶ ἀτρύτων πόνων πολλῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν ὁ εἰρημένος Φίλιππος Λαββέος, ἐκ τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἰησοῦ. Συνίσταται δὲ ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἓξ τόμους, καὶ μετὰ τῆς ἀναγκαίας προσθήκης εἰς συμπλήρωσιν τῆς ὅλης ἱστορίας, ἀπὸ ἑξήκοντα περίπου τόμους, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν φυλάττουσι κἀμμίαν χρονολογικὴν τάξιν, ὡς τυπωθέντες κατὰ τὴν προχειροτέραν ὕλην, τὴν ὁποίαν εἶχον ἑτοίμην οἱ κατὰ καιρὸν ἐκδόται αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἀναφέρω εἰς τοῦτο τὸ Λεξικὸν τὰ Συγγράμματα πολλῶν ἐκ τούτων τῶν Συγγραφέων, ἐκθέτω ἐνταῦθα τὰς ἐκδόσεις αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον καὶ μὲ τὰς Λατινικὰς ἐπιγραφὰς ὡς εὑρίσκονται, ἐπισυνάπτων μόνον διὰ παρενθέσεως μὲ Ἑλληνικὰ γράμματα τὰ ὀνόματα τῶν Συγγραφέων, τῶν ὁποίων προηγεῖται καὶ ὁ ἐφεξῆς Πίναξ κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν εὕρεσιν.

Ἀγαθίας Σχολαστικός. Z. Agathiae Scholastici.

Ἀγαπητὸς Διάκονος. Z. Banduri Anselmi.

Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκάριος. Z. Anastasii Bibliothecarii.

Ἄννα Κομνηνή. Z. Annae Comnenae.

Βανδοῦρος Ἀνσέλμος. Z. Banduri Anselmi.

Βασίλειος Μακεδών. Z. Banduri Anselmi. — Combefisii Francisci.

Βόσχιος Πέτρος. Z. Boschii Petri ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Γεώργιος Ἀκροπολίτης. Z. Georgii Acropolitae.

Γεώργιος Κεδρηνός. Z. Georgii Cedreni.

Γεώργιος Κωδινός. Z. Georgii Codini.

Γεώργιος Μοναχός. Z. Georgii Monachi. — Combefisii Francisci.

Γεώργιος Παχυμέρης. Z. Georgii Pachymeris.

Γεώργιος Πισίδης. Z. Historiae Byzantinae nova appendix.

Γεώργιος Σύγκελλος. Z. Georgii Monachi.

Γεωφφροῆς Βιλλεχαρδουῖνος. Z. *Histoire de l'empire*, κτλ. ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Δέξιππος. Z. Excerpta de Legationibus.

Δουκάγγιος. Z. Du Fresne Car. Dn. Ducange, καὶ ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Ἐυνάπιος. Z. Excerpta de Legationibus.

Ἡσύχιος Μιλήσιος. Z. Excerpta de Legationibus.

Θεοδόσιος Διάκονος. Z. Historiae Byzantinae nova appendix.

Θεοφάνης Βυζάντιος. Z. Excerpta de Legationibus.

Θεοφάνης Ὁμολογητὴς ὁ αὐτός. Z. Theophanis S. Confessoris.

Θεοφύλακτος Ἀρχιεπίσκοπος. Z. Theophylacti Archiepiscopi ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης. Z. Excerpta de Legationibus. — Theophylacti Simocatae ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Ἰάκωβος Βογάρσιος. Z. Jac. Bogarsii.

Ἱεροκλῆς Γραμματικός. Z. Banduri Anselmi.

Ἰούλιος Πολυδεύκης. Z. Julii Pollucis. — Anonymi Historia Sacra.

Ἰωάννης Δούκας. Z. Johannis Ducae.

Ἰωάννης Ζωναρᾶς. Z. Johannis Zonarae.

Ἰωάννης Ἱεροσολυμίτης. Z. Combefisii Francisci.

Ἰωάννης Καμηνιάτης. Z. Combefisii Francisci.

Ἰωάννης Καναγός. Z. Georgii Acropolitae.

Ἰωάννης Καντακουζηνός. Z. Johannis Cantacuzeni.

Ἰωάννης Κίνναμος. Z. Johannis Cinnami.

Ἰωάννης Λαυρέντιος Λυδός. Z. Joannes Laur. Lydus.

Ἰωάννης Μαλέλας. Z. Georgii Phranzae ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Ἰωάννης Σκυλίτζης. Z. Georgii Cedreni.

Ἰωὴλ. Z. Georgii Acropolitae.

Ἰωσὴφ Γενέσιος. Z. Jos. Genesii.

Κάνδιδος Ἴσαυρος. Z. Excerpta de Legationibus.

Κομβεφίσιος Φραγκίσκος. Z. Combefisii Francisci.

Κόριππος Ἀφρικανός. Z. Historiae Byzantinae nova appendix.

Κούπερος Γουλιέλμος. Z. Cuperi Gu.

Κωνσταντῖνος Μανασσῆς. Z. Constantini Manassis.

Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος. Z. Banduri Anselmi. — Constantini Porphyrogennetae, ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, ἢ Χαλκοκονδύλης. Z. Laonici Chalcondylae.

Λεκβίνιος Μιχαὴλ. Z. Lequien Mich.

Λέων Ἀλλάτιος. Z. Leonis Allatii ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Λέων Αὐτοκράτωρ. Z. Georgii Codini.

Λέων Διάκονος. Z. Leonis Diaconi ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Λέων Γραμματικός. Z. Theophanis S. Confessoris.

Μάλχος ἐκ Φιλαδελφείας. Z. Excerpta de Legationibus.

Μανουὴλ, ἢ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς. Z. Georgii Codini.

Μένανδρος Προτέκτωρ. Z. Excerpta de Legationibus.

Μιχαὴλ Γλυκᾶς. Z. Michaëlis Glycae.

Νικήτας Χωνιάτης. Z. Banduri Anselmi. — Nicetae Acominatae.

Νικηφόρος Βρυέννιος. Z. Nicephori Caes. Bryennii.

Νικηφόρος Γρηγορᾶς. Z. Nicephori Gregorae.

Νικηφόρος Πατριάρχης. Z. Nicephori Patriarchae. — Georgii Monachi.

Ὀλυμπιόδωρος Θηβαῖος. Z. Excerpta de Legationibus.

Παῦλος Σιλεντιάριος. Z. Johannis Cinnami.

Πέτρος Πατρίκιος. Z. Excerpta de Legationibus.

Πρίσκος. Z. Excerpta de Legationibus.

Προκόπιος Καισαρεύς. Z. Procopii Caesariensis.

Συμεὼν Μάγιστρος. Z. Combefisii Francisci.

Τανίνιος Ἱερώνυμος. Z. Tanini Hier.

Φίλιππος Κύπριος. Z. Phil. Cyprii, ἐν τῇ Προσθήκῃ.

Χρονικὸν Ἀνατολικόν. Z. Chronicon Orientale.

Χρονικὸν Γεωργίου Φραντζῆ. Z. Georgii Phranzae, ἐν τῇ Προσθήκῃ, καὶ Ἑλληνιστὶ αὐτόθι.

Χρονικὸν Πασχάλιον. Z. Paschalion, s. Chronicon Paschalion.

Agathiae Scholastici (Ἀγαθίας Σχολαστικὸς) de imperio et rebus gestis Justiniani imp. libri V, gr. et lat. interpr. Bonav. Vulcanio, cum notis ejusdem. Access. ejusd. Agathiae Epigrammata cum versione latina. Paris. 1660, *in fol.*

Anastasii *Bibliothecarii* (Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκάριος) historia ecclesiastica s. chronographia tripartita, ad fidem veterum libr. emendata. Acced. notae Car. Annib. Fabrotti, item glossaria II. Paris. 1649, in fol.

Annae Comnenae (Ἄννα Κομνηνή) Porphyrogennetae Caesarissae Alexias libr. XV. a Petr. Possino lat. interpret. glossario et notis illustrati. Accesserunt praefationes ac notae Dav. Hoeschelii. Paris. 1651, in fol. — Notae historicae et philolog. in Annae Comnenae Alexiadem. Paris. 1670, in fol.

Banduri Anselmi (Βανδοῦρος Ἀνσέλμος, Ἐκδότης) imperium orientale s. Antiquitates Constantinopolitanae in IV. partes distributae, quae ex variis scriptor. gr. operibus et praesertim ineditis adornatae, comentar. geogr. aliisque quam plurimis monumentorum ac numismatum tabellis illustrantur etc. Paris. 1711, 2 tom. in fol.

Εἰς τούτους τοὺς δύω τόμους περιέχονται τὰ ἑξῆς:

Τόμ. Α'. Constantini Porphyrogennetae (Κωνσταντῖνος Πορ-

φυρογέννητος) de Thematibus Orientis et Occidentis. — Hieroclis Grammatici (Ἱεροκλῆς Γραμματικός) Synecdemus. — Constant. Porphyrogen. de administrando imperio liber. — Agapeti Diaconi (Ἀγαπητός Διάκονος) capita admonitoria ad Justinian. imp. — Basilii imper. (Βασίλειος Μακεδών) capita exhortationum ad Leonem fil. — Theophylacti archiep. Bulg. (Θεοφύλακτος Βουλγαρίας) institutio regia ad Constantinum Porphyangen. — Anonymi origines urbis Constantinopolitanae ac descriptio aedis Sophianae. — Breves Demonstrationes chronographicae incerti auctoris. — Nicetae Choniatae (Νικήτας Χωνιάτης) narratio de statuis Constantinopolitanis quas Latini capta urbe in monetam conflaverunt etc.

Τόμ. Β'. Ansel. Banduri Animadversiones in Constantini Porphyrog. libros de Thematibus et de administrando imperio; ac breves notae ad opuscula Agapeti Diaconi, Basilii Macedonis et Theophylacti, etc.

Chronicon Orientale (Χρονικὸν Ἀνατολικὸν) ex arabico ms. latinitate donatum ab Abrah. Echellensi. Acced. supplem. histor. Orient. ab eodem concinnatum. Paris. 1651, in fol.

Combefisii Francisci (Κομβεφίσιος Φραγκῖσκος, Ἐκδότης) Historiae Byzatinae scriptores post Theophanem, partim nunc editi, partim recensiti et nova versione adornati. Paris. 1685, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον περιέχονται τὰ ἑξῆς:

Chronici, jussu Constantini Porphyrogennetae conscripti a Leone Armenio usque ad Michaëlem, Theoph. fil., libri IV. — Constantini Porphyrogennetae Basilius Macedo (Βασίλειος Μακεδών). — Anonymus continuator Theophanis. — Orthodoxorum invectiva adversus Iconomachos. — Joannis Jerosolymitani (Ἰωάννης Ἱεροσολυμίτης) narratio de Iconomachis. — Joannis Cameniatae (Ἰωάννης Καμηνιάτης) narratio de excidio urbis Thessalonicae. — Symeonis Magistri (Συμεὼν Μάγιστρος) ac Logothetae Annales. — Georgii Monachi (Γεώργιος Μοναχὸς) Vitae recentiorum a Leone Armenio usque ad Constantinum Porphrogennet.

Constantini Manassis (Κωνσταντῖνος Μανασσῆς) Breviarium historicum gr. et lat. ex interpr. S. Leunclavii, cum ejusd. et Jo. Meursii notis. Acced. var. lect. libellus, cura L. Allatii et Cur. Annib. Fabrotti. Paris. 1655, in fol.

Du Fresne Car. Dn. Ducange (Δουκάγγιος, Ἐκδότης) Historia Byzantina, duplici commentario illustrata; prior familias ac stemmata imperatorum Constantinop. cum eorumdem numismatibus et aliquot iconibus; alter descriptionem urbis Constantinopolitanae sub impp. christianis. Paris. 1680, in fol.

Excerpta de Legationibus ex Dexippo (Δέξιππος) Atheniense, Eunapio (Εὐνάπιος) Sardiano, Petro Patricio (Πέτρος Πατρίκιος), Prisco (Πρίσκος) Sophista, Malcho Philadelph. (Μάλχος ἐκ Φιλαδελφείας), Menandro Protect. (Μένανδρος Προτέκτωρ), Theophylacto Simocata (Θεοφύλακτος Σιμοκάτης). Omnia e codd. mss. a Dav. Hoeschelio edita. Interpret. Car. Cantoclaro. Acced. notae et animadvers. Henrici Valesii (Ed. C. A. Fabrottus). Item Eclogae Hisoricorum de rebus Byzantinis, quorum integra scripta aut injuria temporum interciderunt, aut plura continent ad Constant. historiam minus spectantia. Selegit, interpretationem recensuit notisque brevibus illustravit P. Phil. Labbè. Paris. 1648, in fol.

Οἱ περιεχόμενοι Συγγραφεῖς εἰς ταύτας τὰς Ἐκλογὰς εἶναι: Ὁ-λυμπιόδωρος ὁ Θηβαῖος, Κάνδιδος ὁ Ἴσαυρος, Θεοφάνης Βυζάντιος Περὶ τοῦ κατὰ Περσῶν πολέμου τοῦ Ἰουστίνου, Ἡσύχιος Μιλήσιος Περὶ τῶν πατρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Georgii Acropolitae (Γεώργιος Ἀκροπολίτης) Historia. — Joëlis (Ἰωήλ) Chronographia compendiaria, et Jo. Canani (Ἰωάννης Κανανός) narratio de bello Constantinopolitano; Leone Allatio interprete, cum ejusd. not. et Theod. Douzae observationibus. Acced. Diatriba ejusdem L. Allatii de Georgiorum scriptis. Paris. 1651, in fol.

Georgii Cedreni (Γεώργιος Κεδρηνός) Compendiarium histor. ex vers. Gu. Xylandri, cum ejusdem annotationibus. Access. notae Jac. Goar, et C. A. Fabrotti Glossarium. Item Jo. Scylitzes (Ἰωάννη Σκυλίτσης) Curopalates excipiens ubi Cedrenus desinit, nunc primum editus. Paris. 1647, in fol.

Georgii Codini (Γεώργιος Κωδινός) et alterius cujusdam Anonymi Excerpta de antiquitatibus Constantinopolitanis, edita studio Petr. Lambecii, cum lat. vers. et animad. Acced. Man. Chrysolorae (Μανουὴλ, ἢ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς) Epistolae III. de comparatione veteris et novae Romae. — Imperat. Leonis (Λέων Αὐτοκράτωρ) Oracula, etc. Bern. Medonio. Paris, 1655, in fol.

Georgius Codinus (Γεώργιος Κωδινός) Curopalata de Officiis magnae ecclesiae et aulae Constantinopol. ex vers. Jac. Gretseri, cum ejusdem in Codinum Commentarior. libris III. et de imaginibus non manu factis opere. Praeter comparatum cum mss. graecum textum et reparatam lat. versionem accesserunt ex Regia et Maz. biblioth. Officialium catalogi et ad Codini mentem locupletes notae, etc. cura Jac. Goar. Paris. 1648, in fol.

Georgius Pachymeris (Γεώργιος Παχυμέρης) Michaël Palaeologus, s. histor. rerum a Mich. Palaeol. ante imperium et in imperio gestarum, interprete Petro Possino. Ejusd. Observationum libri III. et appendix: Specimem sapientiae Indorum veterum. Romae, 1666, in fol.

Georgii Pachymeris Andronicus Palaeologus, s. histor. rerum ab Andron. seniore in imperio gestarum, usque ad annum ejus aetatis XLVIII, interpr. Petr. Possino. Accend. ejusd. Observ. libri III. Romae, 1669, in fol.

Georgii Monachi (Γεώργιος Μοναχὸς) et Tarasii patriarchae Constant. quondam Syncelli (Γ. Σύγκελλος) Chronographia ab Adamo usque ad Dioclitianum, et Nicephori patriarchae (Νικηφόρος Πατριάρχης Κ.) Constant. Breviarium chronographicum ab Adamo ad Michaëlis et ejus fil. Theophili tempora gr. et lat. cura J. Goar. Paris. 1652, in fol.

Johannis Cantacuzeni (Ἰωάννης Καντακουζηνός) Eximperatoris historiar. libri IV. Jac. Pontanus lat. vertit et notas suas cum Jac. Gretseri adnotationibus addidit; gr. nunc primum prodeunt. Paris. 1645, in fol.

Johannis Cinnami (Ἰωάννης Κίνναμος) Historiarum libri IV. s. de rebus gestis a Joanne et Manuele Comnenis. Access. Car. du Fresne Dn. du Cange in Nicephori Bryennii. Caes. Annae Comnenae et ejusd. Cinnami hist. Comnenicam notae hist. et philol. Adjungitur Pauli Silentiarii (Παῦλος Σιλεντιάριος) descriptio Sanctae Sophiae. Paris 1670, in fol.

Johannis Ducae (Ἰωάννης Δούκας) Historia Byzantina, res in Graecorum imperio gestas complectens a Joanne Palaeol. I. ad Mehmetem II. Acc. Chronicon breve quo Graecorum, Venetorum et Turcarum aliquot gesta continentur, nunc primum edita, vers. lat. et notis illustr. studio Ism. Bullialdi Paris. 1649, in fol.

Johannis Zonarae (Ἰωάννης Ζωναρᾶς) Annales; Car. du Fresne dom. du Cange Wolfianam edit. cum scriptis codd. contulit, lat. vers. recens. annales notis illustravit. Paris. 1686, 2 tom. in fol.

Laonici Chalcondylae (Λαόνικος Χαλκονδύλης, ἢ Χαλκοκονδύλης) Historiarum libri X. interpr. Conr. Clausero Cum Annalibus Sultanorum Othmanidarum a Turcis lingua sua scriptis, ex interpr. Jo. Leunclavii Acced. index glossarum Laonici, studio Car. Annib. Fabrotti. Paris 1650, in fol.

Michaëlis Glycae (Μιχαὴλ Γλυκᾶς) Siculi Annales a mundi exordio usque ad obitum Alexii Comneni Imp. IV. in partes tributi. Phil. Labbè textum gr. ex pluribus mss. codd. primus in lucem edidit, Jo. Leunclavii interpretationem recensuit, etc. 1660, in fol.

Nicephori Caes. Bryennii (Νικηφόρος Βρυέννιος) Commentarii de rebus Byzantinis, gr. et lat. stud. Petr. Possini. Paris. 1661, in fol.

Nicephori Gregorae (Νικηφόρος Γρηγορᾶς) Byzantina historia, gr. et lat. tom. I. libri XI. ab Hieron. Wolfio lat. facti et in lucem editi; ex his libros fere XI. latine vertit Joh. Boivin, codd. contulit, notas et alias appendices adjecit. Paris. 1702, in fol.

Nicephori Patriarchae (Νικηφόρος Πατριάρχης) Breviarium historicum, de rebus gestis ab obitu Mauricii ad Constant. usque Copronymum, gr. et lat. interpr. Dionys. Petavio, cum ejusd. notis. Paris. 1648, in fol.

Nicetae Acominatae Choniatae (Νικήτας Ἀκομινάτος, ἢ Χωνιάτης) historia, gr. et lat. Hier. Wolfio interprete, editio glossario graeco-barbaro auctior et ope mss. emendatior, cura Car. Annib. Fabrotti. Paris. 1674, in fol.

Paschalion, s. Chronicon Paschale (Χρονικὸν Πασχάλιον) a mundo condito ad Heraclii Imp. an. 20: opus hactenus Fastorum Siculorum nomine laudatum, deinde chronicae temporum

epitomes, ac denique Chronici Alexandrini lemmate vulgatum, nunc tandem auctius et emendatius, cum nova vers. lat. et notis chron. et hist. cura. Car. du Fresne Dn. du Cange. Paris. 1688, in fol.

Procopii Caesariensis (Προκόπιος Καισαρεύς) historiar. sui temp. libri VIII. gr. et lat. interpr. Cl. Maltreto. Paris. 1662, in fol.

Procopii Caesariensis de aedificiis imp. Justiniani libri VI. gr. et lat. auctiores quam ante et emendatiores, interpr. Cl. Maltreto. Paris. 1663, in fol.

Procopii Caesariensis Arcana historia, gr. et lat. Nic. Alemannus lat. reddidit. Recognovit, var. lect. adjecit et lacunas fere omnes implevit. Cl. Maltretus. Paris. 1663, in fol.

Theophanis s. Confessoris (Θεοφάνης Ὁμολογητής) Chronographia; Leonis Gramm. (Λέων Γραμματικός) Vitae recentiorum imp. Jac. Goar lat. reddidit, Theophanem notis illustravit, var. lect. adjecit; Fr. Combefis notis posterioribus Theophanem, integris Leonem Gramm. discussit ex fide codd. auxit, emendavit. Paris. 1655, in fol.

Thophylacti Simocatae (Θεοφύλακτος Σιμοκάτης) historiarum libri VIII. Mauricii imp. res gestas continentes, interpr. Jac. Pontano. Ed. priore castigatior et glossar. gr. barb. auctior, stud. C. Annib. Fabrotti. Paris. 1647, in fol.

Οὗτοι εἶναι οἱ Συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐμπεριέχονται εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἔκδοσιν τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, εἰς τῆς ὁποίας τὴν συμπλήρωσιν προστίθενται καὶ τῶν ἐφεξῆς Ἱστορικῶν τὰ Συγγράμματα, τυπωθέντα κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ πόλεις, πολλὰ ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔχουσι τὸ αὐτὸ μέγεθος τοῦ φύλλου.

Προσθήκη.

Jos. Genesii (Ἰωσὴφ Γενέσιος) de rebus Constantinopolitanis a Leo Armen. ad Basil. Maced. libri IV. nunc primum editi a Jo. Bapt. Pasqual. Venet. 1733, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον περιέχονται καί:

Georgii Phranzae Chronicon (ἄνευ τοῦ κειμένου) cum notis Jac. Pontani. — Jo. Antioch. cognom. Malalae (Ἰωάννης Μαλάλας) Historia Chronica, gr. et lat. — Leonis Allatii (Λέων Ἀλλάτιος) Σύμμικτα, gr. et lat.

Constantini Porphyrogennatae (Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος) libri II. de caerimoriis aulae Byzantinae, gr. et lat. ed. J. H. Leich. et J. J. Reiske. Lips. 1751, 2 tom. in fol.

Historiae Byzantinae nova appendix, complectens opp: Georgii Pisidae (Γεώργιος Πισίδης), Theodosii Diaconi (Θεοδόσιος Διάκονος), et Corippi Africani (Κόριππος Ἀφρικανός), gr. et lat. cum notis ed. Petr. Fr. Fogginius. Romae 1777, in fol.

Anonymi (κατά τινας Ἰούλιος Πολυδεύκης) Historia sacra ab orbe condito ad Valentin. et Valentem impp. e vetere cod. gr. descripta; J. B. Bianconi lat. vertit et nonulla adnotavit. Bononiae, 1779, in fol.

Χρονικὸν Γεωργίου Φραντζῆ (Georgii Phranzae) τοῦ Πρωτοβεστιαρίου, εἰς τέσσαρα βιβλία διαιρεθέν. Νῦν πρῶτον ἐκδοθὲν ἐπιμελείᾳ Φραγκίσκου Καρόλου Ἄλτερ. Ἐν Βιέννῃ, 1796, φύλ.

Leonis Diaconi (Λέων Διάκονος) Coloensis historia, scriptoresque ad res Byzantinas pertinentes, etc. Ed. Car. Ben. Hase. Paris. 1819, in fol.

Histoire de l'empire de Constantinople, par Geoffroy de Ville-Hardouin (Γεωφφροῆς Βιλλεχαρδουῖνος), *avec les notes de C. du Fresne du Cange*. Paris. 1657, in fol.

Jac. Bogarsii (Ἰάκωβος Βογάρσιος) Gesta Dei per Francos, s. orientalium expeditionum et regni Francorum Hierosolymitani histor. Hanov. 1611, 2 tom. in fol.

Anselmi Banduri (Ἀνσέλμος Βανδοῦρος) Numismata imperatorum Romanorum a Trajano Decio ad Palaeologos. Paris. 1718, 2 tom. in fol.

Lequien Mich. (Λεκβίνιος Μιχαὴλ) Oriens christianus. Paris. 1740, 3 tom. in fol.

Boschii Petri (Βόσχιος Πέτρος) Tractatus de Patriarchis Antioch. Venet. 1748, in fol.

Cuperi Gu. (Κούπερος Γουλιέλμος) de Patriarchis Constantinopolit. Venet. 1751, in fol.

Taninii Hier. (Ταινίνιος Ἱερώνυμος) Numismatum imperatorum Romanorum a Bandurio editorum supplementum. Romae. 1791, in fol.

Theophylacti Archiepisc. (Θεοφυλακτος Ἀρχιεπίσκοπος, Βουλγαρίας δηλ.) Institutio regia, interpr. Petr. Possino. Paris. 1651, in 4.

Phil. Cyprii (Φίλιππος Κύπριος) Chronicon eccles. gr. ed. M. Blancard. Franeq. 1679, in 4.

C. du Fresne dn. du Cange (Δουκάγγιος) Dissertatio de imperator. Constantinopol. numismat. Romae. 1755, in 4.

Notitia dignitatum imperii Romani, ed. Phil. Labbè (Φίλιππος Λαββέος). Paris, 1651, in 12.

Julii Pollucis (Ἰούλιος Πολυδεύκης) Historia physica, ed. I. Hardt. Monachi, 1792, in 8.

Joannes Laur. Lydus (Ἰωάννης Λαυρέντιος Λυδός) de magistratibus, ed. J. B. Fuss. e C. B. Hase. Paris. 1812, in 8. avec J. B. Fuss. ad C. B. Hase Epistola. Bonnae. 1821, in 8.

Ταῦτα εἶναι τὰ Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα προσθέτουσιν εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ὅλης Βυζαντινῆς Ἱστορίας, μ' ὅλον ὅτι κατά τινας λείπουσιν ἀκόμη καὶ ἄλλα· ἡ δὲ ἀπόκτησις αὐτῶν εἶναι σπανία καὶ πολυέξοδος.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ιη΄ Ἑκατονταετηρίδος Βενετός τις Βιβλιοπώλης, Βαρθολομαῖος Ἰαβαρίνας (*Bartolomeo Giavarina*) ὀνομαζόμενος, ἐπεχείρησε τὴν μετατύπωσιν ταύτης τῆς πολυτόμου Ἱστορίας, καὶ κατὰ τὸ 1729 καὶ ἑρεξῆς ἐφάνη εἰς φῶς Ἑλληνολατινιστὶ εἰς φύλλον, συνισταμένη ἀπὸ τόμους 23 ἕως 35 κατὰ τὴν διάφορον διαίρεσιν καὶ δέσιμον αὐτῆς. Εἶναι δὲ κατωτέρα τῆς Παρισιανῆς ἐκδόσεως τόσον διὰ τὴν ποιότητα τοῦ χαρτίου καὶ τὴν λοιπὴν καλλονὴν, ὅσον καὶ διὰ τὰ ἄπειρα τυπογραφικὰ σφάλματα, εὑρίσκονται ὅμως εἰς αὐτὴν Συγγράμματα τινὰ, τὰ ὁποῖα λείπουσιν ἀπ' ἐκείνην, διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται καὶ αὐτὴ ἀναγκαία. Ἐκθέτω ἐνταῦθα κατ' ἀλφάβητον τὰ ὀνόματα μόνον τῶν εἰς αὐτὴν ἐμπεριεχομένων Συγγραφέων, ὡς ἀναφερόμενα ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ Λεξικόν.

Ἀγαθίας Σχολαστικός.
Ἀλλάτιος Λέων.
Ἀναστάσιος Βιβλιοθηκάριος.
Ἄννα Κομνηνή.
Βανδοῦρος Ἀνσέλμος.
Βιλλεχαρδουῖνος.
Γεώργιος Ἀκροπολίτης.
Γεώργιος Κεδρηνός.
Γεώργιος Κωδινός.
Γεώργιος Παχυμέρης.
Γεώργιος Σύγκελλος.
Δουκάγγιος.
Θεοφάνης Ὁμολογητής.
Θεοφύλακτος Βουλγαρίας.

Θεοφύλακτος Σιμοκάτης.
Ἰωάννης Δούκας.
Ἰωάννης Ζωναρᾶς.
Ἰωάννης Καντακουζηνός.
Ἰωάννης Κίνναμος.
Ἰωάννης Μαλέλας.
Ἰωσὴφ Γενέσιος.
Κωνσταντῖνος Μανασσῆς.
Λαββέος.
Μιχαὴλ Γλυκᾶς.
Νικήτας Χωνιάτης.
Νικηφόρος Βρυέννιος.
Νικηφόρος Γρηγοράς.
Νικηφόρος Πατριάρχης.
Προκόπιος Καισαρεύς.
Συγγραφεῖς μετὰ Θεοφάνην.
Χαλκοκονδύλης, ἢ Χαλκοκανδύλης.
Χρονικὸν Ἀνατολικόν.
Χρονικὸν Πασχάλιον, καὶ ἄλλα τινά.

Τούτων τὰ Συγγράμματα περιέχει καὶ ἡ Βενετικὴ ἔκδοσις τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία μὲ ὅλας της τὰς ἐλλείψεις ἀπεκατέστη καὶ αὐτὴ δυσεύρετος, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως παρεκινήθησαν σοφοίτατοι ἄνδρες τῆς Γερμανίας νὰ κάμωσι νέαν, τακτικωτέραν καὶ ἀσυγκρίτῳ λόγῳ καλητέραν ἔκδοσιν, ταύτης τῆς πολυτίμου Ἱστορίας, ἄθεν καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται κατὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν, τὴν ὁποίαν εὑρίσκω εἰς τὸ Λεξικὸν τῶν Ἐκδόσεων τοῦ Ἑβενστρατίου, πλὴν κύριος οἶδε πότε θέλει λάβει καὶ τὸ ποθούμενον τέλος:

Corpus scriptt. histor. Byzant. Editio emendatior et copiosior, consilio B. G. Niebuhrii C. F. instituta, opera ejusd. Niebuhrii, Imm. Bekkeri, L. Schopeni, G. Dindorfii aliorumque philologorum parata. Bonnae, Weber, 1827 - 1828. P. I - III. in 8. maj. complect. Agathiae historiar. libb. V. cum vers. lat. et annott. Bon. Vulcanii. B. G. Niebuhrius, C. F. graece recens. Accedunt Agathiae epigg. etc. (Pretium subscript. 2 Thr.).

Λέκτιος (*Jacobus Lectius*).

Α'. Συλλογὴ Ἐπικῶν Ποιητῶν.

Poëtae graeci veteres, carminis heroici scriptores qui extant omnes: Homerus, Hesiodus, Orphaeus, Callimachus, Ara-

tus, Nicander, Theocritus, Moschus, Bion, Dionysius, Coluthus, Tryphiodorus, Musaeus, Theognis, Phocylidis, Pythagorae aurea carmina, cum fragmentis aliorum, Apollonius Rhodius, Oppianus, Quintus Smyrnaeus, Nonni Dionysiaca. Aposita est e regione latina interpretatio, notae item et variae lectiones, etc. Aurel. Allobrog. 1606, in fol.

Β'. Συλλογὴ διαφόρων Ποιητῶν.

Poëtae graeci veteres tragici, comici, lyrici, epigrammatarii, additis fragmentis ex probatis auctoribus collectis, nunc primum gr. et lat. in unum redacti corpus. Coll. Allobrog. 1614, 2 tom. in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ ἐξεδόθη μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς δύω τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος περιέχει τοὺς τρεῖς Τραγικοὺς Ποιητάς, καὶ προσέτι τὸν Ἀριστοφάνην, καὶ τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια ἐκ τῆς τοῦ Ἐζεκιὴλ Τραγῳδίας· ὁ δὲ δεύτερος τὸν Πίνδαρον, τὸν Ἀλκαῖον, τὴν Σαπφὼ, τὸν Στησίχορον, τὸν Ἴβυκον, τὸν Ἀνακρέοντα, τὸν Βακχυλίδην, τὸν Σιμωνίδην, τὸν Ἀλκμᾶνα, τὸν Ἀρχίλοχον, τὸν Μελανιππίδην, τὸν Τελέστην, τὸν Ποντῖνον, τὰ Σκολιὰ τοῦ Τιμοκρέοντος, τοῦ Ὑβρίου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, τὴν Ἠρίννην, τὸν Ἀλκαῖον, Ἰουλιανὸν τὸν Ἀιγύπτιον, τὸ εἰς τὸν Θάνατον τοῦ Ἀδώνιδος Ἐιδύλλιον τοῦ Θεοκρίτου, τὸν Λυκόφρονα, τὸν Συνέσιον, τὰς Ὠδὰς καὶ τοὺς Ὕμνους Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, καὶ Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου· Φιλῆ τὸ περὶ Ζώων ἰδιότητος. Γεωργίου Πισίδου τὴν Κοσμολογίαν· Ἰωάννου Τσέτσου Διαφόρων Ἱστοριῶν, ἤτοι ἐκ τῶν Χιλιάδων. Ἀπάνθισμα Ἐπιγραμμάτων· τοὺς Ὕμνους Ἰωάννου τοῦ Γεωμέτρου, καὶ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, τοὺς Ἰάμβους Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ.

Λεουγκλάυϊος (*Joannes Leunclavius*).

Α'. Συλλογὴ Ἀντιαιρετική.

Manuelis Comneni legatio ad Armenos s. Theoriani cum Catholico disputatio. — Accedit Leonis M. Epistola ad Flavianum. S. Damasceni Dialogus contra Manichaeos. — Leontini Byzantini historia Sectarum, et Constantini Harmenopuli de opinionibus haereticorum, gr. et lat. Basil. 1578, in 8.

Β'. Συλλογὴ Νομικῶν.

Jus graeco-latinum, editum et locupletatum a Marq. Frehero. Franof. 1596, 2 tom. in fol.

Εἰς μὲν τὸν πρῶτον τόμον ταύτης τῆς Συλλογῆς ἐμπεριέχονται:

Constantini Harmenopuli Epitome canonum. — Novellae et constitutiones Augustales s. Imperatorum graecorum de rebus ecclesiasticis. — Decretorum Synodalium libri II. — Responsorum libri II. — Item epistolarum et sententiarum de rebus ecclesiasticis ab episcopis et SS. patribus. — Theodori Balsamonis Responsa quinque. — Matthaei (Blastaris) Quaestiones et causae matrimoniales. — Edictum Justiniani de fide et orthodoxia. — Harmenopuli liber de sectis et fidei orthodoxa expositio. — Acta synodi ad Quercum.

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον:

Michaëlis Attaliatae Synopsis juris pragmatici. — Leonis et Constantini Eclogae legum. — Novellarum Augustalium liber de rebus civilibus et judiciariis. — Responsi veteris formula de nudis pactis. — Formula testandi vetus, cum Gregorii Nazianzeni testamento. — Formula testandi recentior epitomata. —

Eustathii liber de temporalibus intervallis cum scholiis Anastasii. — Ex Rufo leges militares. — Leges colonariae s. georgicae. — Jus navale Rhodiorum.

Λιβέρτος (*Joannes Libertus*).

Συλλογὴ Ποιητῶν.

Vetustissimorum poëtarum, Hesiodi, Theocriti, Theognidis, Moschi, Musaei, Phocylidis, et aliorum opera georgica, bucolica, gnomica, gr. et lat. Paris. 1628, in 8.

Μαιττάϊρος (*Michaël Maittaire*).

Σύμμικτα, Ἑλληνικῶν Ποιημάτιων.

Miscellanea graecorum aliquot scriptorum Carmina, gr. et lat. Londini, 1722, 4.

Αὐτη ἡ Συλλογὴ περιέχει: Mercurii Trismegisti vel Orphei Prognostica de terrae motu. — Zoroastris oracula. — Ariphronis Paean in sanitatem. — Procli hymni IV. — Aristotelis Paean in Virtutem. — Homeri hymnus in Apollinem. — Inscripsio Triopii ab Herode Attico consecrati, et Dedicatio statuae Regillae. — Theodori Prodromi Amicitia exulans. — Plochiri Michaëlis poëmatium dramaticum, Musarum et fortunae Quaerimoniam continens.

Εἰς τὰς Σημειώσεις εὑρίσκονται προσέτι τὰ Σχόλια τοῦ Γεμιστοῦ εἰς τοὺς χρησμοὺς τοῦ Ζωροάστρου· ἡ Ἑλληνικὴ Μετάφρασις τῆς τετάρτης Ἐκλογῆς τοῦ Βιργιλίου, γενομένης ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου· Ὀρφέως ὕμνοι εἰς Ὑγιείαν, Ἀσκληπιὸν, Ἥλιον, Μούσας καὶ Ἀφροδίτην· Ὁμήρου ὕμνοι εἰς Ἀσκληπιὸν, Ἥλιον, Μούσας καὶ Ἀπόλλωνα· Ἐπιγράμματα τινὰ ἐκ τῆς Ἀνθολογίας.

Ματθαῖος (*Chr. Fredericus Matthaeus*).

Συλλογὴ διαφόρων ἀνεκδότων.

I. Glossaria graeca minora, et alia anecdota graeca, ex variis codd. edidit et animadversionibus illustravit. Chr. F. Matth. Mosquae, 1775, 2 tom. in 8.

II. Jsocratis, Demetrii Cydonis et Michaëlis Glycae aliquot Epistolae, nec non Dionis Chrysostomi oratio περὶ Λόγου ἀσκήσεως, ex codd. edidit et animadversiones adjecit, etc. Mosquae, 1776, in 8.

III. Lectiones Mosquenses, etc. Lips. 1779, 2 tom. in 8.

IV. Medicorum XXI veterum et clarorum graecorum varia opuscula. Primo nunc ex Oribasii cod. Mosquensi, gr. edidit, etc. Mosquae, 1808, in 4.

Οἱ ἐμπεριεχόμενοι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν Συγγραφεῖς εἶναι οἱ ἑξῆς:

Agathinus, Antyllus, Apollonius, Archigenes, Athenaeus, Ctesias, Dieuches, Diocles, Herodotus, Justus, Lycus, Menemachus, οἱ δύω Mnesithei, Oribasius, Philagrius, Philotemius, Philumenus, Sabinus, et Xenocrates.

Μεϊβόμιος (*Marcus Meibomius*).

Συλλογὴ Μουσικῶν.

Antiquae musicae auctores septem, gr. et lat. Amst. 1652, apud Lud. Elzev. 2. tom. in 4.

Οἱ περιεχόμενοι εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Συγγραφεῖς εἶναι οἱ ἑξῆς ἑπτά: Ἀριστόξενος, Εὐκλείδης, ἢ Κλεωνίδης, Νικόμαχος, Ἀλύπιος, Γαουδέντιος, Βάκχιος καὶ Ἀριστείδης Κοϊντιλιανός.

Μεούρσιος (Joannes Meursius).

Α'. Συλλογὴ Τακτικῶν.

Æliani et Leonis Imp. Tactica, gr. et lat. accedunt praeliorum aliquot descriptiones et alia. Lugd. Bat. 1613, in 4.

Β'. Συλλογὴ Μουσικῶν.

Aristoxenus, Nicomachus, Alypius, auctores musices antiquissimi hactenus non editi Lugd. Bat. 1616, in 4 (Lud. Elzev.).

Προτιμᾶται ἡ τοῦ Μεϊβομίου ἔκδοσις.

Γ'. Συλλογὴ Μυθιστοριογράφων.

Antigoni Carystii hist. Collectanea; Apollonii Dyscoli hist. commentitiae liber; Phlegontis Tralliani de rebus mirabilibus et de longaevis libellus, ac de Olympiis fragmentum, gr. et lat. Lugd. Bat. 1620, in 4.

Μίκυλλος (Jacobus Micyllus).

Συλλογὴ Μυθικοαστρονομική.

C. Julii Hygini, Aug. Liberti, Fabularum liber, ad omnium Poëtarum lectionem mere necessarius et ante hac nunquam

excusus. — Ejusdem Poëticon Astronomicon libri IV, quibus accesserunt similis argomenti Palaephati de fabulosis narrationibus liber. I. — F. Fulgentii, Episc. Carthag. Mythologiarum libri III. — Ejusdem de vocum antiquarum interpretatione liber. I. — Arati Φαινομένων fragmentum, Germanico Caes. interprete. — Ejusdem Phaenomena gr. cum interpretatione lat. — Procli de Sphaera libellus, gr. et lat. Basil. apud. J. Hervag. 1535, in fol.

Μιτσχερλίχιος (Chr. Guil. Mitscherlichius).

Συλλογὴ Ἐρωτικῶν Συγγραφέων.

Scriptores erotici graeci, gr. et lat. Biponti, 1792 καὶ ἑξῆς, 4 tom. in 8.

Τόμ. Α'. Achillis Tatii de Clitophontis et Leucipes amoribus libri VIII.

Τόμ. Β' καὶ Γ'. Heliodori Aethiopicorum libri X.

Τόμ. Δ'. Longi Pastoralium de Daphnide et Chloë libri IV. et Xenophontis Ephesiacorum de Amoribus Anthiae et Habrocomes libri V.

Μοντφωκόνος (Bernardus Montfaucon).

Συλλογὴ διαφόρων Συγγραμματίων.

Analecta graeca s. varia opuscula graeca hactenus non edita. Lutet. Paris, 1688, in 4.

Εἰς τὴν Συλλογὴν ταύτην ἐμπεριέχονται διάφορα Ἐκκλησιαστικὰ Συγγράμματα, καὶ προσέτι ἓν ἀπόσπασμα Γεωμετρίας τοῦ Ἥρωνος, καὶ ἄλλα τινά.

Μωρέλλιος (Guilielmus Morellius).

Συλλογὴ Γνωμική.

E Comicis graecis XLII deperditis Sententiae collectae, gr. lat. Paris, 1553, in 8.

Νέανδρος (Michaël Neander).

Συλλογὴ Γνωμολογική, Φιλοσοφική καὶ Ποιητική.

I. Opus aureum et scholasticum quo continentur haec: Pythagorae carmina aurea. — Phocylidis Poëma admonitorium. — Theognis Megarensis Gnomologia. — Coluthi Helenae Raptus. — Tryphiodori de Trojae excidio: omnia graeco-latina, etc. Basil. 1559, in 4.

Ἡ πρώτη αὕτη Συλλογὴ μετετυπώθη ἐν Λειψίᾳ, 1577, 4, εἰς τόμους δύω, εἰς τὴν ὁποίαν προσετέθησαν καὶ τὰ ἑξῆς: Γνωμολογικῶν Συγγραφέων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων βιβλία δύω. — Ἀποφθεγμάτων Ἑλλ. βιβλία δύω. — Κοΐντου Σμυρναίου Ὠδαὶ τρεῖς. — Λουκιανοῦ Ἐνύπνιον, ἢ Γάλλος.

II. Anthologium graeco-latinum, h. e. insigniores flores, seu Sententiae decerptae ex Hesiodo, Theognide, Pythagora, Procylidae, Arato et Theocrito, omnibus poëtis vetustissimis et sapientissimis, et in locos prope bis centum digestae, cum dispositione, usu et accommodatione singulorum in margine. His accesserunt praeterea etiam alii tres libelli ex scriptis Platonis, Xenophontis et Justini Martyris et philosophi, confecti omnes argumenti antiquissimi et jucundissimi. Basil. 1556, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν δύνανται νὰ προστεθῶσι δύω ἄλλαι ἀκόμη, γενόμεναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συγγραφέως, οἷον.

Aristologia Euripidea graeco-latina, Basil. 1559, in 4.
Aristologia Pindarica graeco-latina, Basil. 1556, in 8.

III. Gnomologia graeco-latina, h. e. insigniores sententiae philosophorum, poëtarum, oratorum et historicorum. ex magno Anthologio J. Stobaei excerptae et in locos supra his centum digestae. Accessit praeterea somnium vel Gallus, dialogus Luciani, etc. Basil. 1557, in 8.

IV. Loci communes philosophici graeci, sive doctrinae veterum sapientium de moribus, de virtutibus praecepta denique et commonefactiones utiles et sapientes de omnibus fere illis quae in communi hominum vita usu venire solent, sententiae gravissimae, et de immenso numero lectissimae, descriptae ex omnibus fere graecis veteribus, classicis ac probatis doctrina et sapientia auctoribus, libris videlicet sapientium philosophorum, medicorum, historicorum, geographorum, rhetorum, sophistarum, philologorum, poëtarum ac patrum theologorum graecorum, e notationibus et bibliotheca viri clariss. Mich. Neandri editae, oper. et studio Jo. Vollandi. Lips. 1588, in 8.

V. Catechesis Mart. Lutheri parva graeco-latina. Basil. 1567, in 8.

Τὸ βιβλίον τοῦτο περιέχει πράγματα περίεργα, καὶ λέγουσι νὰ ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1563 ἔτος μὲ τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν.

Apocrypha, h. e. narrationes de Christo, Maria, Joseph, cognatione et familia Christi extra biblia, apud veteres tamen patres, philosophos reperta ex oraculorum ac Sibyllarum vocibus, gentium etiam testimoniis, denique multorum veterum auctorum libris descripta, etc.

VI. Synopsis mensurarum et ponderum ponderationisque

mensurabilium, secundum Romanos et Athenienses Γεωργούς καὶ Ἱππιάτρους ex prestantissimis auctoribus hujus generis contracta. Basil. 1555, in 4.

VII. Argonautica, Thebaica, Troica, Ilias parva, poëmata gr. auctoris anonymi sed pereruditi et incredibili planeque divina et Homerica facilitate et suavitate composita, ac nuper admodum sublata et prolata e bibliotheca summi et eruditi viri ubi diu hactenus delituerunt, et descripta non sine molestia et labore ex exemplari male scripto, et edita in usum studiosae juventntis. Accesserunt etiam singuli poëmatii argumenta et marginalia, quae et vicem argumenti longioris et versionis latinae juventuti praestare possunt. Ed. Michaël Neander. Lips. 1588, in 8.

Νεβελέτος (Joan. Nic. Neveletus).

Συλλογὴ Μυθολογική.

I. Mythologia Aesopica, in qua Aesopi fabulae gr. et. lat. CCXCVII. Accedunt Gabriae fabulae auctiores, etc. Francof. 1610, in 8 parv.

II. Fabulae variorum auctorum, nempe Aesopi fabulae gr. et lat. CCXCVII; Aphthonii Soph. fabulae gr. lat. XL; Gabriae fabulae gr. lat. XLIII; Babriae fabulae gr. lat. XI, etc. Francof. 1660, in 8 parv.

Αἱ δύω αὗται Συλλογαὶ μ' ὅλον ὅτι ὅτι ἐτυπώθησαν 50 ἔτη ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, εὑρίσκονται μ' ὅλον τοῦτο ἡνωμέναι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόμον. Φαίνονται δὲ εἰς αὐτὴν τὴν Συλλογὴν 43 μῦθοι εἰς ὄνομα τοῦ Γαβρίου, καὶ 11 εἰς τὸ τοῦ Βαβρίου· ἀλλὰ τὰ δύω ταῦτα ὀνόματα εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ τὸ δεύτερον εἶναι κατὰ παραφθορὰν τοῦ πρώτου διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ Γ εἰς Β, μ' ὅλον ὅτι καὶ

ἀπὸ τοὺς 43 μύθους τοῦ Γαβρίου, καὶ τοὺς 11 τοῦ Βαβρίου, εἰς μόνον κρίνεται γνήσιος τοῦ Βαβρίου, ἤγουν ὁ 43, ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ εἶναι τοῦ Ἰγνατίου Μαΐστορος, ἢ Μαγίστρου, Συγγραφέως τοῦ ἐννάτου Λιῶνος (Ζ. Λεξ. Βάβριος).

Ξύλανδρος (Guilielmus Xylander).

Συλλογὴ Ἱστορικομυθική.

Antonii Liberalis Transformationum congeries; Phlegontis Tralliani de mirabilibus libellus; Antigoni Historia mirabilis, et Marcus Antoninus de vita sua, gr. et lat. Basil. 1568, in 8

Ὄππερος (Martinus Hopperus).

Συλλογὴ Ἀστρονομική.

Procli de Sphaera liber I; Cleomedis de mundo s. circularis inspect. meteorum libri II. Arati Phaenomena. Dionysii Afri descr. orbis habitabilis, gr. et lat. c. n. Martini Hopperi. Basil. 1547, in 8.

Μετετυπώθη αὐτόθι κατὰ τὸ 1561 καὶ 1585, εἰς 8.

Ὀρέλλιος (Joan. Conrad. Orellius).

Α'. Συλλογὴ Ἐπιστολῶν.

Collectio epistolarum graecarum, gr. et lat. recensuit, notis priorum interpretum suisque illustravit J. C. Orellius. Tom. I. Epistolas socraticorum et Pythagoreorum continens. Lips. 1815, in 8.

Ἐμπεριέχονται εἰς τοῦτον τὸν τόμον αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Ἀντισθένους, τοῦ Ἀριστίππου, τοῦ Σίμωνος, τοῦ Αἰσχίνου, τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Φαίδρου, τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Λύσιδος, τῆς Θεανοῦς, τῆς Μελίσσης, τῆς Μυίας, τὰ πάντα μετὰ πολλῶν Σημειώσεων.

Β'. Συλλογὴ Ἠθικογνωμική.

Opuscula graecorum veterum sententiosa et moralia, gr. et lat. Collegit, disposuit, emendavit et illustravit J. C. Orellius, Lips. 1819, καὶ ἑφεξῆς, Tom. I. καὶ II. in 8.

Τόμ. Α'. Demophili Similitudines. — Similitudines Socrati adscriptae. — Simililudines Pythagoreorum. — Demophili sententiae. — Pythagoreorum sententiae. — Pythagorae aurei versus. — Pythagorae Symbola. — Democratis sententiae. — Democriti fragmenta. — Septem sapientium sententiae. — Vita Secundi. — Secundi sententiae. — Joannis Pediasimi Desiderium. — Sexti sententiae. — Sexti s. Xysti Manuale. — Porphyrii Epistola ad Marcellam. — Ejusdem fragmentum poëticum. — Sancti Nili Capita. — Gregorii Nazianzeni Sententiae. — Theoctisti Sententiae. — Sententiae variorum de invidia. — Vita brevis Pythagorae. — Auctarium Sententiarum Pythagoricarum. — Similitudines et Sententiae excerptae ex Antonii et Maximi collectioneis.

Τόμ. Β'. Anonymi vita Isocratis. — Isocratis quae fertur admonitio ad Demonicum. — Diogenis, Cratetis et Demonactis Sententiae et Apophthegmata. — Aristippi sententiae. — Bionis Borysthenetis Sententiae. — Sententiae, Apophthegmata et exempla historica ex Aristonymi scriptis, Aristotelis et Dionis Chriis, Sereni scriptis. — Incerti cujusdam, vulgo Sexti Chaeronensis, Dissertationes morales V. — Archytae fragmenta moralia. — Ex quorumdam Pythagoreorum libris fragmenta. — Eusebii philosophi fragmenta.

Γ'. Συλλογὴ Ἱστορική.

Memnonis historiarum Heracleae Ponti excerpta servata a Photio, gr. et lat. Accedunt scriptorum Heracleotarum Nymphidis, Promathidae, et Dom. Callistrati fragmenta, veterum historicorum loca de rebus Heracleae Ponti, et Chionis Heracleotaeque feruntur epistolae, c. versione lat. J. Caselii. Ad calcem accedit J. Casp. Orellii epistola critica in epistolas Socraticas et Pythagoricas. Lips. 1816, in 8.

Οὐδσώριος (Joannes Hudsonius).

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Γεωγράφων.

Geographiae veteris scriptores graeci minores, graece, c. interpr. lat. dissertt. et annott. ed J. Hudson. Oxon Sheldon, 1698-1712, T. IV, in 8.

Ἡ πρώτη Συλλογὴ τῶν Ἐλασσόνων Γεωγράφων ἔγεινεν ὑπὸ Δαβὶδ Χοισελίου ἐν Αὐγούστῃ κατὰ τὸ 1600 ἔτος, εἰς 8, καὶ ἔπειτα πυξήθη ἀπὸ ἄλλους πολλούς, καὶ τελευταῖον ἐξεδόθη πληρέστατα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Οὐδωρίου εἰς τόμους τέσσαρας.

Τόμ. Α'. (1698) περιέχονται: Hannonis periplus, Scylacis, Agathargidis, Arriani periplus; ej. periplus maris Erythraei; Nearchi, Marciani periplus; periplus Ponti Eux Annott. Ind. Errata.

Τόμ. Β'. (1703): Dissertt. Dicaearchus. Isidorus. Scymnus. Plutarchi libell. de fluviis. Agathemeri compend. Chrestomathia ex strabonis geograph. Annott. Indd. Omissa et Errata.

Τόμ. Γ'. (1712): Excerpta ex Dionysio Bys. Anonymi descriptio Ponti Eux. Expositio totius mundi. Variae lectt. in Anonymum Ravennatem. Ptolemaei Arabia. Abulfedae descri-

ptio Chorasmiae. Ej. descript. Arabiae. Excerpta ex Georgii Medici Chrysococcae syntaxi Persar. Ptolemaei catal. fixar. stellar. Indd.

Τόμ. Δ'. (1712): De aetate et patria Dion. Perieget. Dionysii orbis descriptio. R. F. Avieni descr. orbis terrar. Periegesis Prisciani. R. F. Avieni ora maritima. Anonymi Paraphrasis in Dionys. Perieg. Variae lectt. et annott. Emendat. e Conjet. (pagg. 83). Indd. Tabb. geogr. IV. Errata.

Οὐρσῖνος (*Fulvius Ursinus*).

Συλλογὴ Λυρικῶν καὶ ἄλλων Ποιητῶν καὶ Ποιητριῶν.

Carmina novem illustrium foeminarum: Sapphus, Myrtidis, Praxillae, Erinnae, Corinnae, Nossidis, Myrus, Telesillae, Anytae, et lyricorum Alcmani, Ibyci, Stesichori, Anacreontis, Alcaei, Simonidis, Bacchylidis. Elegiae Tyrtaei et Mimnermi. Bucolica Bionis et Moschi, latino versu a Laur. Gambara expressa. Cleanthis, Moschionis, aliorumque fragmenta nunc primum edita. Antwerp. ex offic. Christoph. Plantini, 1568, in 8.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ τοῦ Οὐρσίνου τιμᾶται πολύ, ἀλλ' εἶναι σπανιωτάτη, καὶ σχεδὸν δυσεύρετος.

Ὀψοποιός (*Joannes Opsopoeus*).

Συλλογὴ Χρησμῶν.

I. Oracula metrica Jovis, Apollinis, Hecates, Serapidis et aliorum deorum ac vatum: tam virorum quam foeminarum, a Jo. Opsopoeo collecta. Item Astrumpsychi Oneirocriticum a Jos. Scaligero digestum et castigatum, gr. et lat. Paris. 1599, in 8.

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει τοὺς χρησμοὺς τῶν Θεῶν, ἡρώων καὶ ἄλλων, ἀποδιδομένους εἰς διαφόρους Συγγραφεῖς.

II. Σιβυλλιακοὶ χρησμοί, h. e. Sibyllina oracula ex vett. codd. aucta, renovata et notis illustrata a D. Jo. Opsopoeo, Brettano. Cum interpret. lat. Seb. Castallionis et indice. Paris, 1599, in 8.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη τῶν χρησμῶν ὅμοια σπανία ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκδότου εἰς ὅλον τόμους, καὶ μὲ τὰς αὐτὰς διαφόρους ὅλου διαφόρους ἐπιγραφάς.

Πετάβιος (*Dionysius Petavius*):

Συλλογὴ Ἀστρονομική.

Uranologion, seu Systema variorum auctorum, qui de sphaera ac sideribus eorumque motibus graece commentati sunt. Lutet. Paris, 1630, in fol. (Μετατυπώθη ἐν Ἀμστελ. 1703, ὁμοίως εἰς φύλλον).

Αὕτη ἡ Συλλογὴ περιέχει: Gemini elementa astronomiae. — Ptolemaei de apparentiis inerrantium et significationibus. — Ex Achille Tatio Isagoge ad Arati Phaenomena. — Hipparchi ad Arati et Eudoxi Phaenomena Enarrationes. — Anonymi (vulgo Eratosthenis, vel Hipparchi) ad Arati Phaenomena. — Theodori Gazae liber de mensibus. — S. Maximi brevis enarratio christiani paschatis. — Isaaci Argyri de cyclis Solis et Lunae computus. S. Andreae Methodus investigandi cycli solaris ac lunaris. — Anonymi fragmentum de paschate.

Πλαντῖνος (*Christoph. Plantinus*),

Συλλογὴ Γνωμική,

Vetustissimorum poëtarum opera sententiosa, quae supersunt. Antverp. 1564, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχονται ὁ Φωκυλίδης, ὁ Σόλων, ὁ Τυρταῖος, ὁ Ναυμάχιος, ὁ Μίμνερμος, ὁ Καλλίμαχος, ὁ Ῥιανός, ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ Παυύασις, ὁ Λίνος, ὁ Μενεκράτης, ὁ Ποσείδιππος, ὁ Μητρόδωρος, ὁ Σιμωνίδης, καὶ αἱ μονόστιχοι γνῶμαι.

Πρεβοτῶς (*Stephanus Prevoteau*),

Συλλογὴ Ἐπιστολῶν,

Τῶν Ἑλληνικῶν Ἐπιστολῶν Ἀνθολογία. Paris, ex typ. Steph. Prevoteau, 1583, in 4.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰς Ἐπιστολὰς τοῦ Χίωνος, τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τῶν Μακεδόνων, τοῦ Διογένους, τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέως, τοῦ Φαλάριδος, τοῦ Λιβανίου, τοῦ Βασιλείου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Φλωστράτου, τοῦ Συνεσίου, τοῦ Διονυσίου Σοφιστοῦ, τοῦ Ἀλκίφρονος, τοῦ Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Ἰσοκράτους, τοῦ Ἀναχάρσιδος, καὶ ἄλλων.

Ρείσκιος (*Joan. Jac. Reisckius*),

Συλλογὴ Ἑλλήνων Ῥητόρων,

Oratores graeci. Lips. 1770-1775, 12 tom. in 8.

Εἰς ἕκαστον τούτων τῶν δώδεκα τόμων ἐμπεριέχονται τὰ ἑφεξῆς:

Τόμ. Α'. Προδιοίκησις καὶ κρίσις ὅλων τῶν προτέρων ἐκδόσεων. — Λιβανίου Ἐγκώμιον εἰς Δημοσθένην. — Ἀρχὴ τοῦ κειμένου τοῦ Δημοσθένους.

Τόμ. Β'. Ἐξακολούθησις τοῦ κειμένου τοῦ Δημοσθένους. — Σχόλια ἀνέκδοτα τινὸς χειρογράφου τοῦ Μονάχου. — Σχόλια χειρογράφου τινὸς τῆς Ἀυγούστης. — Πίναξ παραβολικὸς ταύτης μὲ ἄλλας προτέρας ἐκδόσεις.

Τόμ. Γ' καὶ Δ'. Κείμενον τοῦ Αἰσχίνου, τοῦ Λυκούργου, τοῦ Δημάδου καὶ Ἀνδοκίδου. — Πίναξ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Αἰσχίνου. — Τρεῖς Πίνακες. — Δύω Διατριβαὶ, μία εἰς τὸν Αἰσχίνην, καὶ ἄλλη εἰς τὸν Δημάδην. — Δύω Βιογραφίαι τοῦ Δημοσθένους ἀνέκδοτοι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι ἀνωνύμου τινός, καὶ ἡ ἄλλη Ζωσίμου τοῦ Ἀσκαλωνίτου.

Τόμ. Ε' καὶ ς'. Λυσίας Ἑλληνολατωνιστί. — Προδιοίκησις τῶν παλαιῶν ἐκδοτῶν — Βιογραφίαι τοῦ Λυσίου ὑπὸ διαφόρων Συγγραφέων. — Αἱ διάφοροι γραφαὶ, Πίνακες, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Ζ'. Ἰσαῖος μετά τινος νέας Λατινικῆς Μεταφράσεως, καὶ ἓν ἀπόσπασμα Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως περὶ τούτου τοῦ Ῥήτορος. — Ἀντιφῶν. — Δύω Διατριβαὶ, Πίνακες τινὲς, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Η'. Λησβόναξ, Ἡρώδης Ἀττικὸς, Ἀντισθένης, Ἀλκιδάμας καὶ Γοργίας. — Ἡ Λατινικὴ Μετάφρασις τοῦ Ἀντιφῶντος καὶ Ἀνδοκίδου. — Ὑπόμνημα Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου εἰς τὸ Περὶ μεθόδου δεινότητος τοῦ Ἑρμογένους. — Ἀναπλήρωσις παρατηρήσεων εἰς Δείναρχον Λυκοῦργον καὶ Ἀνδοκίδην. — Πίνακες. — Διατριβὴ εἰς Ἀνδοκίδην, καὶ ἄλλα.

Τόμ. Θ', Ι καὶ ΙΑ'. Προπαρασκευὴ κριτικὴ εἰς Δημοσθένην, ἤτοι Σημειώσεις διαφόρων.

Τόμ. ΙΒ'. Δώδεκα Πίνακες εἰς Δημοσθένην.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη τοῦ Ῥεϊσκίου εἶναι σπανιωτάτη· εἰς αὐτὴν παρατηροῦσι οἱ Κριτικοὶ τινὰς ἐλλείψεις, μ' ὅλον τοῦτο εἶναι πάλιν χρησιμωτάτη, κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, διὰ τὴν ὀρθὴν κατάληψιν τούτων τῶν Ῥητόρων.

Ῥιγάλτιος (*Nicol. Rigaltius*).

Συλλογὴ Ὀρνεολογικὴ καὶ Κυνολογική.

Ἱερακοσόφιον. Rei accipitrariae scriptores nunc primum editi. Accessit Κυνοσόφιον, liber de cura canum. Ex biblioth. regia Medicea. Lutet. Paris. 1612, 3 tom. in 4.

Τόμ. Α'. Demetrii Pepagomeni Ἱερακοσόφιον. — Ὀρνεοσόφιον ἀγροικότερον. — Ὀρνεοσόφιον κελεύσει γεγονὸς τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως Κυρίου Μιχαήλ. — Κυνοσόφιον, ἢ περὶ κυνῶν ἐπιμελείας. — Demetrii Ἱερακοσόφιον.

Τόμ. Β'. Cynosophii versio latina. — Epistola Aquilae, Symmachi et Theodotionis ad Ptolemaeum regem de re accipitraria catalonico idiomate. — De diversis generibus falconum, item de infirmitatibus et medicinis eorum latine ex libro incerti auctoris de natura rerum.

Τόμ. Γ'. Jac. Aug. Thuani, de re accipitraria libri III, carmine heroico latine scripta. — Hier. Fracastori Alion s. de cura canum.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη εἶναι πολλὰ σπανία, καὶ σχεδὸν δυσεύρετος.

Σιβέγκιος (*J. Chr. Siebenkees, ἢ Sibenkius*):

Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Ἀνεκδότων.

Anecdota graeca e praestantissimis italicarum bibliothecarum codicibus descripta. Edidit et praefatus est J. A. Goez. Norimb. 1798, in 8.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογήν: Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος. — Libanii Oratio pro Olympio. — Gemisti Plethonis emendata locorum nonnullorum Strabonis. — Nicephori Blemidae, de forma, magnitudine etc. terrae opusculum. — Theophrasti Caracteres ethici.

Σνεί̈δερος Ἀ. (*A. Schneider*):

Συλλογὴ Ποιητριῶν.

Μουσῶν ἄνθη, sive poëtriarum graecarum carminum fragmenta, Giessae, 1802, in 8.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰ τεμάχια τῆς Σαπφοῦς, τῆς Μυροῦς, τῆς Μύρτιδος, τῆς Κορίννης, τῆς Νοσσίδος, τῆς Ἀνύτης, τῆς Κλεοβούλης, τῆς Εὐρυδίκης, τῆς Ἠδύλης, τῆς Ἠρίννης καὶ τῆς Θεοσεβίας.

Στέφανος Ἑρρῖκος (*Henricus Stephanus*).

Α'. Συλλογὴ Λεξικῶν.

Glossaria duo e sinu vetustatis eruta, ad utriusque linguae cognitionem et locupletationem perutilia, etc. Paris, 1752, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τρία Γλωσσάρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν πρῶτον εἶναι Λατινοελληνικόν, καὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν Φλόξενον, τὸ δὲ δεύτερον Ἑλληνολατινικόν, εἰς Κύριλλον, τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ τρίτον (ἀποσπασμάτια τινά), εἰς Βενέδικτον τὸν Φλωριακήσιον, καὶ προσέτι δύω Διαλόγους Ἑλληνολατινιστί, καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, διατηρηθέντα ὑπὸ Δοσιθέου τοῦ Μαγίστρου.

Β'. Συλλογὴ Φιλοσοφικῆς Ποιήσεως.

Ποίησις φιλόσοφος. Poësis philosophica, vel saltim reliquiae

poësis philosophicae, Empedoclis, Parmenidis, Xenophanis, Cleanthis, Timonis, Epicharmi, Ajunta sunt Orphaei illius carmina, qui a suis appellatus fuit ὁ Θεολόγος. Item Heracliti et Democriti loci quidam et eorum epistolae. Paris. 1573, in 8.

Γ'. Συλλογὴ Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν.

Grammatic. Graec. collectio, etc.

Αὐτη ἡ Συλλογὴ εὑρίσκεται εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ Θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης (Thesauri graecae linguae), καὶ περιέχει τὰ γραμματικὰ ἀποσπασμάτια τῶν ἑξῆς Συγγραφέων: Ἰωάννου τοῦ Γραμματικοῦ, Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου· ἀποσπασμάτια τινὰ τοῦ Πλουτάρχου· Τρύφωνος, Κυρίλλου, ἢ τοῦ Ἰωάννου Φιλοπόνου, τοῦ Ἀμμωνίου, τοῦ Ὀρβικίου, τοῦ Ἡρωδιανοῦ καὶ τοῦ Γαληνοῦ.

Δ'. Σολλογὴ Ἡρωϊκῆς Ποιήσεως.

Οἱ τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως πρωτεύοντες ποιηταὶ καὶ ἄλλοι τινές. Poëtae graeci principes heroici carminis et alii nonnulli. 1566, in fol.

Εἰς τοῦτον τὸν τόμον ἐμπεριέχονται οἱ ἑφεξῆς ποιηταί: Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Ὀρφεύς, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Νίκανδρος, Θεόκριτος, Μόσχος, Βίων, Διονύσιος Περιηγητής, Κολούθος, Τρυφιόδωρος, Μουσαῖος, Θέογνις, Φωκυλίδης, Πυθαγόρας, Σόλων, Τυρταῖος, Ῥιανός, Ναυμάχιος, Παυσίας, Εὐφορίων, Ἀντίμαχος, Λίνος καὶ Μίμνερμος.

Ε'. Συλλογὴ Ῥητόρων.

Polemonis, Himerii et aliorum quorumdam declamationes, nunc primum editae, 1567, in fol.

Οὗτος ὁ τόμος περιέχει τὰ ἀποσωθέντα τεμάχια τοῦ Πολέμονος,

Φωτίου ἀποσπασμάτια ἐκ τοῦ Ἰμερίου, Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου Περὶ τῆς μάχης τοῦ Κλέωνος καὶ τοῦ Ἀριστομένους, καί τινα Προγυμνάσματα Ῥητορικὰ ἐκ τῶν τοῦ Ἀφθονίου, Θέωνος καὶ Λιβανίου.

Ϛ'. Συλλογὴ Μικτή.

Epistolia, Dialogi breves, oratiunculae, poëmatia ex variis utriusque linguae scriptoribus. 1577, in 8.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Βρούτου, τοῦ Ἀπολλωνίου, τοῦ Φαλάριδος, τοῦ Ἰουλιανοῦ, τοῦ Συνεσίου, Διονυσίου τοῦ Σοφιστοῦ, Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Λιβανίου καὶ τοῦ Λουκιανοῦ· ἀποσπασμάτια τινὰ ἐκ τῶν τοῦ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀριστείδου καὶ Θεμιστίου· Ἐκλογαί τινες ἐκ τῶν τοῦ Θεοκρίτου, Μόσχου καὶ Βίωνος.

Ζ'. Συλλογὴ Ἱστορική.

Varii historiae romanae scriptores, partim graeci, partim latini. Paris. 1568, 4 tom. in 8.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ἱστοριογράφων μόνον ὁ Ξιφιλῖνος καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς ἐμπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογήν.

Η'. Συλλογὴ Ῥητόρων.

Oratorum veterum orationes, gr. et lat. Paris. 1575, in fol.

Λείπουσιν ἐκ ταύτης τῆς Συλλογῆς ὁ Ἰσοκράτης καὶ ὁ Δημοσθένης.

Θ'. Συλλογὴ Γνωμολογική.

Comicorum graecorum sententiae. Paris. 1569, in 12.

Γ'. Συλλογὴ Λυρικῶν Ποιητῶν.

Carminum poëtarum IX, lyricae poëseos principum fragmenta, gr. et lat. Paris. 1550, 18. (Μετετυπώθη αὐτόθι πολλάκις).

Ἐμπεριέχονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ὁ Ἀλκαῖος, ἡ Σαπφώ, ὁ Στησίχωρος, ὁ Ἴβυκος, ὁ Ἀνακρέων, ὁ Βακχυλίδης, ὁ Σιμωνίδης, ὁ Ἀλκμᾶν καὶ ὁ Πίνδαρος.

Στέφανος Ῥοβέρτος (Robertus Stephanus).

Συλλογὴ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων.

Eusebii ecclesiast. historiae libri X. Ejusdem de vita Constantini libri V. Socratis hist. eccles. libri IV. Theodoreti hist. eccles. libri V. Collectaneorum ex hist. eccles. Theodori Lectoris libri II. Hermii Sozomeni hist. eccles. libri IX. Evagrii Scholastici histor. ecclesiastica. Graece. Lutet. Paris. Excud. Rob. Stephanus, 1544, in fol.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη ἐν Γενεύῃ εἰς φύλ. μετὰ τῆς Λατινικῆς Μεταφράσεως κατὰ τὸ 1612 ἔτος.

Συλβούργιος (Fredericus Sylburgius).

Α'. Συλλογὴ Ἱστορική.

Romanae historiae scriptores minores. Fracof. 1588, καὶ ἑφεξῆς, 3 tom. in fol.

Ταύτης τῆς Συλλογῆς μόνον ὁ τρίτος τόμος περιέχει Συγγραμμάτια τινὰ Ἑλλήνων Συγγραφέων, ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος εἶναι εἰς τὸ Λατινικόν.

Β'. Συλλογὴ Ἐλασσόνων Ποιητῶν.

Epicae elegiacaeque minorum poëtarun gnomae, gr. ac lat. Pythagorae scilicet, Phocylidis, Solonis et aliorun. Francof. 1591, in 8.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογήν, ἥτις μετετυπώθη πολλάκις, ἐμπεριέχονται προσέτι καὶ τὰ τεμάχια τοῦ Ναυμαχίου, τοῦ Καλλιμάχου, τοῦ Εὐήνου, τοῦ Ῥιανοῦ, τοῦ Ἐρατοσθένους, τοῦ Πανυάσιδος, τοῦ Λίνου, τοῦ Μενεκράτους, τοῦ Ποσειδίππου, τοῦ Μητροδώρου, τοῦ Σιμωνίδου καὶ Ἀντιμάχου.

Γ'. Συλλογὴ Γνωμικῶν Ποιητῶν.

Gnomographi. Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, et aliorum poëmata gnomica, multis in locis correcta, additaque variantis scripturae notatio. Heidelberg. 1597, in 8.

Αὕτη ἡ Συλλογὴ μετετυπώθη πολλάκις καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Σχόττος (Andr. Schottus).

Συλλογὴ Παροιμιογράφων.

Παροιμίαι Ἑλληνικαί. Adagia, sive Proverbia Graecorun ex Zenobii s. Zenodoti, Diogeniani et Suidae collectionibus; partim edita nunc primum, partim latina reddita scholiisque parallelis illustrata. Antwerp. 1612, in 4.

Ἡ Συλλογὴ αὕτη περιέχει προσέτι 353 Παροιμίας ἐξ ἑνὸς χειρογράφου τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης χριστιανοῦ τινος Συγγραφέως, καὶ 1345 διὰ στίχων· τὸ δὲ ὅλον 4425.

Φαβρίκιος (*Joan. Albertus Fabricius*).

Συλλογὴ διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν (Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη).

Bibliotheca Graeca, seu Notitia scriptorum veterum Graecorum, κτλ. Hamburg. 1705 - 1708, 14 tom. in 4.

Ἡ εἰς 14 τόμους διηρημένη αὕτη Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Φαβρικίου περιέχει τὰ Συγγράμματα, καὶ τὰ ἕως εἰς τὸν καιρόν του ἀνέκδοτα ἀποσπασμάτια διαφόρων Ἑλλήνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν, μετὰ τῆς βιογραφίας αὐτῶν καὶ τῆς σημειώσεως τῶν διαφόρων ἐκδόσεων, καὶ εἶναι Σύγγραμμα τῷ ὄντι ἀξιόλογον καὶ ἀναγκαιότατον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ γνῶσιν τῶν Συγγραφέων. Ἡ αὐτὴ Βιβλιοθήκη ἐξεδόθη δὶς μετὰ ταῦτα μετὰ προσθήκης, καὶ μάλιστα τὸ τρίτον ὑπὸ τοῦ Χαρλεσσίου (Harless) κατὰ τὸ 1790 - 1809 ἔτος, εἰς τόμους δώδεκα, ἥτις εἶναι καὶ πολὺ προτιμοτέρα τῶν ἄλλων.

Φάβριος (*Franciscus Favre, ἢ Fabrius*).

Συλλογὴ Γνωμικῶν.

Sententiae ex Thesauris Graecorum delectae, Genevae, 1609, in fol.

Εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν ἐμπεριέχεται ὅλη ἡ Ἀνθολογία Ἰωάννου τοῦ Στοβαίου, καὶ προσέτι ὁ Διάλογος τοῦ Κύρου Θεοδώρου (ἢ Κυρροῦ, τουτέστι Κυρίου Θεοδώρου τοῦ Πτωχοπροδρόμου) Περὶ τῆς ἐξορίστου, ἢ ἀποδήμου Φιλίας· δύω Διάλογοι τοῦ Πλάτωνος Περὶ τοῦ Δικαίου, καὶ Περὶ Ἀρετῆς εἰ διδακτόν· καὶ τὰς Ἀνθολογίας Ἀντωνίου, τοῦ ἐπονομαζομένου Μέλισσα, καὶ τοῦ ἁγίου Μαξίμου.

Φερνέλιος (*Joan. Fernelius*).

Συλλογὴ Συγγραμματίων τινῶν περὶ Πυρετοῦ.

Medicorum antiquorum, qui de febribus scripserant collectio. Venetiis, 1576 καὶ 1594, in fol.

Εὑρίσκονται εἰς ταύτην τὴν Συλλογὴν τὰ Περὶ Πυρετοῦ Συγγράμματα τοῦ Ἱπποκράτους, Ὀριβασίου, Νόννου, Παύλου τοῦ Αἰγωήτου, Ἀλεξάνδρου τοῦ Τραλλιανοῦ καὶ τοῦ Ἀετίου.

Χοισσέλιος (*David Hoeschelius*).

Συλλογὴ Ἐλασσόνων Γεωγράφων (Ζ. Οὐδσώνιος).

Ὀνόματα τῶν αὐτῶν Ἐκδοτῶν κατὰ τὸ Λατινικὸν ἀλφάβητον.

Aldus. Z. Ἄλδος.
Allatius. Z. Ἀλλάτιος.
Bekkerus. Z. Βέκκερος.
Boissonades. Z. Βοισσονάδης.
Brunckius. Z. Βρούγκιος.
Camerarius. Z. Καμεράριος.
Chapelet. Z. Καπελέτιος.
Commelinius. Z. Κομμελίνιος.
Crispinus. Z. Κρισπῖνος.
Cujaccius. Z. Κουϊάκκιος.
Dasypodius. Z. Δασυπόδιος.
Fabricius. Z. Φαβρίκιος.
Favre, ἢ Fabrius. Z. Φάβριος.
Fernelius. Z. Φερνέλιος.
Gaisfordius. Z. Γαϊσφόρδιος.
Galeus. Z. Γαλέος.

Gesnerus. Z. Γέσνερος.
Gourmontius. Z. Γουρμόντιος.
Grineus. Z. Γρινέος.
Gronovius. Z. Γρωνόβιος.
Grotius. Z. Γρότιος.
Hertelius. Z. Ἑρτέλιος.
Hoeschelius. Z. Χοισσέλιος.
Hopperus. Z. Ὅππερος.
Hudsonius. Z. Οὐδσώνιος.
Junta Philip. Z. Ἰούντας Φίλιπ.
Junta Bern. Z. Ἰούντας Βερν.
Junta Bened. Z. Ἰούντας Βενέδ.
Junta Thom. Z. Ἰούντας Θωμ.
Labbè, ἢ Labbeus. Z. Λαββέος.
Lectius. Z. Λέκτιος.
Leunclavius. Z. Λεουγκλαύϊος.
Libertus. Z. Λιβέρτος.
Maittaire. Z. Μαιτταῖρος.
Matthaeus. Z. Ματθαῖος.
Meibomius. Z. Μειβόμιος.
Meursius. Z. Μεούρσιος.
Micyllus. Z. Μίκυλλος.
Mitscherlichius. Z. Μιτσχερλίχιος.
Montfaucon. Z. Μοντφωκόνος.
Morellius. Z. Μωρέλλιος.
Neander. Z. Νέανδρος.
Neveletus. Z. Νεβελέτος.
Opsopoeus. Z. Ὀψοποιός.
Orellius. Z. Ὀρέλλιος.
Petavius. Z. Πεταύϊος.
Plantinus. Z. Πλαντῖνος.
Prevoteau. Z. Πρεβοτώ.
Reisckius. Z. Ῥεΐσκιος.
Rigaltius. Z. Ῥιγάλτιος.
Schneider. A. Z. Σνείδερος Ἀ.
Schottus. Z. Σχόττος.
Siebenkees, ἢ Sibenkius. Z. Σιβέγκιος.
Stephanus Henr. Z. Στέφανος Ἑρρ.
Stephanus Rob. Z. Στέφανος Ῥοβ.
Sylburgius. Z. Συλβούργιος.
Thevenot. Z. Θηβενότης.
Valois, ἢ Valesius. Z. Βαλέσιος.
Vallis, ἢ Vallisius. Z. Βαλλίσιος.
Vascosanus. Z. Βασκοσάνος.
Victorius. Z. Βικτώριος.
Villoison. Z. Βιλλοισών.
Vulcanius. Z. Βουλκάνιος.
Winterton. Z. Βιντερτών.
Wolfius Casp. Z. Βόλφιος Γάσπ.
Wolfius Hier. Z. Βόλφιος Ἱερών.
Wolfius Christ. Z. Βόλφιος Χριστ.
Xylander. Z. Ξύλανδρος.

ΠΙΝΑΞ Β'.

Διαφόρων Ἐκδόσεων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Συγγραφέων κατὰ τὸ Λατινικὸν ἀλφάβητον *).

Achilles Tatius (*Ἀχιλλεὺς Τάτιος*).

— Lipsiae, Gleditsch, 1776, 8, μετὰ διαφόρων ἀναγνώσεων καὶ Σημειώσεων. (Ἔκδοσις καλή· τιμὴ ὑπὲρ τὸ 1 Τάληρον).
— Biponti, Treuttel et Würtz, 1792, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. χρήσιμος· τιμ. 2 Ταλ.).
— Lips. Dyck, 1821, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη καὶ κριτική· τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Aelianus Claudius (*Αἰλιανὸς Κλαύδιος*).

— Tiguri, 1556, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη· τιμ. 2 Ταλ.).

*) Ἐνταῦθα σημειοῦνται μόνον αἱ Ἐκδόσεις τῶν κοινῶς λεγομένων Ἁπάντων, ἢ Σωζομένων (Opera omnia, ἢ quae exstant) ἑκάστου Συγγραφέως, ἢ Ποιητοῦ, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται λόγος καὶ εἰς τὸ Λεξικόν, αἱ δὲ μερικώτεραι, ἤγουν Λόγων τινῶν, ἢ μέρους κατ' ἐκλογὴν ἑνὸς Συγγραφέως (Excerpta), ἀφέθησαν. Ἡ δὲ τιμὴ ἑκάστης Ἐκδόσεως ἐσημειώθη εἰς τὸ τέλος αὐτῆς πρὸς μικρὰν μόνον εἴδησιν καὶ ὁδηγίαν τῶν ἀγοραστῶν, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν εἶναι πάντοτε μόνιμος. Τὸ δὲ Τάληρον, ἢ Θάληρον (*Thaler*) ἐξισοῦται ἐνταῦθα μὲ ἓν καὶ ἥμισυ ἀργυροῦν Φιορίνιον τῆς Ἀουστρίας, ἢ μὲ Ἑλληνικὰς Δραχμὰς 4 καὶ 32 Λεπτά. Τὰ δὲ ὑπὸ τῶν Βιβλιογράφων καὶ ἄλλων τινῶν διδόμενα ἐπίθετα μιᾶς ἑκάστης Ἐκδόσεως, συνηθέστερα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ-

Aelianus Tacticus (*Αἰλιανὸς Τακτικός*).

— Lugd. Batav. L. Elzevir, 1613, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχημάτων. (Ἔκδ. κοιν. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1613, Ἑλλ. Λατ. 4, μετὰ προσθήκης τῶν Τακτικῶν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ. (Ἔκδ. καλή· τιμ. 3 Τάλ.).

Aeneas Tacticus (*Αἰνείας Τακτικός*).

— Lips. Weidmann, 1818, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἔκδ. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Aeschines Socraticus (*Αἰσχίνης Σωκρατικός*).

— Leovardiae, 1718, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. χρήσιμος· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

καὶ τὰ ἑξῆς: Editio praestans (Ἐκδοσις ἐξαίρετος)· utilis (χρήσιμος)· correcta (ὀρθή)· aucta (ἐπηυξημένη)· elegans (κομψή)· emendata (ἐπιδιωρθωμένη)· critica (κριτική)· manualis (πρόχειρος)· accurata (ἀκριβής)· pulchra (ὡραία)· classica (κλασική)· locuples (πλουσία)· praeclara (λαμπρά)· nitida (καθαρά)· vulgo optima (κοινῶς ἀρίστη)· hucusque optima (ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη)· omnium optima (ἡ πασῶν ἀρίστη)· magnifica, Ἰταλιστὶ *edizione di lusso* (λαμπροτάτη) καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα δίδονται, νομίζω, ὡς ἐκ τῆς πολυμαθείας τοῦ Ἐκδότου, τῆς ποιότητος τοῦ χάρτου, τοῦ ὡραίου καὶ εὐαναγνώστου χαρακτῆρος, καὶ πρὸ πάντων τῶν πιστῶν Μεταφράσεων, σοφῶν Ὑπομνημάτων, ἀρίστων Σχολίων, κριτικῶν Σημειώσεων, Λεξικῶν καὶ Πινάκων, καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπιβοηθημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι πρέπει νὰ ἦναι συνωδευμένη μία καλὴ Ἐκδοσις κλασικοῦ μάλιστα Συγγραφέως. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀληθεύουσι πάντοτε ὅλα ταῦτα τὰ ἐπίθετα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν τινῶν Τυπογράφων, οἵτινες πολλάκις νοθεύοντες τὸ ἔτος καὶ τὴν πόλιν, καὶ προσκολλοῦντες εἰς μίαν κακῶς καὶ ἐσφαλμένως μετατυπωμένην Ἔκδοσιν τὴν ἐπιγραφήν, ἢ καὶ τὰ Προλεγόμενα μιᾶς τῷ ὄντι καλῆς Ἐκδόσεως, γενομένης εἰς ἄλλην πόλιν μετ' ἀκριβοῦς ἐπιστασίας τοῦ πρώτου Ἐκδότου, τὴν πωλοῦσιν εἰς τοὺς μὴ εἰδότας ὡς ἀρίστην. Ὅθεν χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ παρατήρησις εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀγορὰν μιᾶς ὁποιασδήποτε Ἐκδόσεως. Ὁ συντάκτης τοῦ Λεξικοῦ τῶν Ἐκδόσεων Ἐβενστράτιος (Dictionarium Editionum Auctorum Classicorum etc. Dr. Hebenstreit, ἐκδοθ. Vindobonae, MDCCCXXVIII, ἤτοι ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας, 1828) ἐπροσπάθησε καὶ διέκρινε ταύτας καὶ ἄλλας τοιαύτας κακὰς Ἐκδόσεις μὲ τὸ Recusa, ἤτοι ἀπόρευγε, μὲ δέχεσαι τὴν ἑξῆς δηλαδὴ Ἔκδοσιν ὡς κακὴν καὶ ἐσφαλμένην, τὰς ὁποίας ἐγὼ παντάπασιν ἐνταῦθα δὲν ἐσημείωσα, μάλιστα δὲ καὶ ἀπὸ τὰς καλὰς ὀλίγας μόνον, τὰς ἐγκριτοτέρας μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τούτων μόνον τὸ ἔτος καὶ τὴν πόλιν ἐσημείωσα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν Τυπογράφον, καὶ προσέτι τὰ εἰς αὐτὰς περιεχόμενα, οἷον Μεταφράσεις, Σχόλια, Σημειώσεις, κτλ., διὰ νὰ δώσω μόνον μικρὰν εἴδησιν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς ἡμῶν νέους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ποθοῦντας νὰ ἀγοράζωσι τοιαύτας Ἑλληνολατινικὰς καὶ ἐπιδιωρθωμένας Ἐκδόσεις, ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων προσγίνεται μεγίστη ὠφέλεια, ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς εἰδότας. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἁπάντων θέλομεν ἔχει εἰς τὸ ἑξῆς ἀναμφιβόλως πληρεστέρας καὶ ἀκριβεστέρας εἰδήσεις ἀπὸ καμμίαν περιοδικὴν φιλολογικὴν Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ὁ Ἐκδότης ἐφωδιασμένος μὲ ὅλας τὰς περὶ τοιαύτης ὑποθέσεως ἀπαιτουμένας γνώσεις, καὶ μάλιστα μὲ τὴν γνῶσιν καὶ ἄλλων γλωσσῶν, τουλάχιστον τῆς Λατινικῆς, Γερμανικῆς καὶ Γαλλικῆς, θέλει μᾶς εἰδοποιεῖ ἐκ πείρας ἰδίας, ἢ ἐξ ἀλληλογραφίας φιλολόγων ἀνδρῶν, ἢ ἀναγνώσεως φιλολογικῶν Ἐφημερίδων τῆς σοφῆς Εὐρώπης, ὄχι μόνον τὰς παλαιὰς καὶ νεωτέρας Ἐκδόσεις τῶν κλασικῶν Συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ τὰ περιεχόμενα αὐτῶν, καὶ προσέτι τὰς εἰς αὐτὰς γενομένας κρίσεις ὑπ' ἀνδρῶν σοφῶν καὶ κριτικῶν, πρὸς ἀσφαλῆ ὁδηγίαν εἰς τὴν ἀπόκτησιν καὶ χρῆσιν αὐτῶν.

— Amstel. (1711) 1740, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. χρήσιμος· τιμ. 2 Τάλ.).

— Lips. Gleditsch, 1786, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος τῶν λέξεων. (Ἔκδ. κλασική· τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Aeschylus (*Αἰσχύλος*).

— Paris. 1557, 4, Ἑλληνιστί. (Ἔκδ. ὡραία καὶ κριτική· τιμ. 8 Τάλ.).

— Glasgu. Foulis, 1746, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. καθαρωτάτη· τιμ. 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, in aedib. Academ. A. Foulis, 1795, φύλ. Ἑλληνιστί. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ λαμπροτάτη· τιμ. 40 Τάλ.).

— Halae, 1800 — 1801, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ὠφελιμωτάτη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Aesopus (*Αἴσωπος*).

— Oxon. 1718, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ὡραία καὶ καθαρά· τιμ. 3 Τάλ.).

— Florent. 1809, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Paris, 1810, 8, μετὰ Σχολίων ὑπὸ Κοραῆ, Ἑλλ. (Ἔκδ. κριτικὴ, τιμ. 4 Τάλ.).

Agapetus (*Ἀγαπητός*).

— Venet. Zach. Calliergus, 1509 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lips. 1669, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 1 Τάλ.).

Albinovanus Pedo (*Ἀλβινοβανὸς Πέδων*).

— Amstelod. 1703, 8, μετὰ τῆς Αἰτνης τοῦ Κορνηλίου Σεβήρου καὶ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Alciphron (*Ἀλκίφρων*).

— Lips. 1715, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1798, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Ammianus Marcellinus (*Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος*).

— Lugd. Bat. Peter van der Aa, 1693, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, Σχημάτων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1808, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Ammonius Alexandrinus (*Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς*).

— Lugd. Bat. Luzac, 1739, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

Ampelius (*Ἀμπήλιος*).

— Lips. Vogel, 1793, 12, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Anacreon (*Ἀνακρέων*).

— Paris, 1554, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Cantabr. 1705, καὶ 1721, 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Trajecti ad Rh. 1732, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lips. Gleditsch, 1793, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων πολλῶν. (Ἔκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Antigonus Carystius (*Ἀντίγονος Καρύστιος*).

— Lugd. Bat. Is. Elzevir, 1619, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lips. Cummer, 1791, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 2. Τάλ.).

Antoninus Liberalis (*Ἀντωνῖνος Λιβεράλις*).

— Lips. Sommer, 1791, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ὠφέλιμος τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1774, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

Antoninus M. Aurelius (*Ἀντωνῖνος Μ. Αὐρήλιος*).

— Cantabr. 1652, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἔκδ. ὡραία, καὶ ἀκριβὴς. τιμ. 5 Τάλ.).

— Traj. ad Rh. 1697 (1698), φύλ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lond. 1707, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Paris, καὶ Lips. Weigel, 1817, 8, μετὰ Σημειώσεων τοῦ Κοραῆ. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 2 Τάλ.).

Aphthonius (*Ἀφθόνιος*).

— Florent. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανιωτάτη).

— Lugd. Bat. Abr. Commelin, 1626, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 1. Τάλ.).

Apicius Caelius (*Ἀπίκιος Καίλιος*).

— Lond. Gu. Bowyer, 1705, 8, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 1 Τάλ.).

— Amstel. 1709, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Apollodorus Athenienses (*Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος*).

— Goetting. Dieterich, 1782-1783, 8, T. 3, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων καὶ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη· τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1803, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀξιόλογος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

— Paris, 1805, 8, T. 2. Ἑλλ. Γαλλ. μετὰ πλουσιωτάτου Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

Apollonius Rhodius (*Ἀπολλώνιος Ῥόδιος*).

— Paris, 1574, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Elzevir, 1641, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 5 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1777, 4, T. 2, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 20 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1779, 8, T. 2, Ἑλλ. μετὰ Παρατηρήσεων καὶ Σχολίων. (Ἐκδ. ὡραία, καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 7 Τάλ.).

— Lips. Schwikert, 1797, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Fleischer, 1810-1813, 8, T. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. ὀρθὴ, καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Apollonius Sophista (*Ἀπολλώνιος Σοφιστής*).

— Paris, 1773, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1788, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Appianus (*Ἀππιανός*).

— Amstel. Jansson, 1670, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1785, 8, T. 3, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 11 Τάλ.).

Apulejus (*Ἀπουλήϊος*).

— Paris, 1688, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1823, 4, T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 15 Τάλ.).

Aratus (*Ἄρατος*).

— Lugd. Bat. Csp. Rapheleng, 1600, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχημάτων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1793-1801, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Archimedes (*Ἀρχιμήδης*).

— Basil. Hervag, 1544, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχημάτων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 8 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1792, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Εὐτοκίου. (Ἐκδ. λαμπροτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Ταλ.).

Aretaeus (*Ἀρεταῖος*).

— Paris, 1554, 8. Ἑλλ. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 3 Ταλ.).

— Aug. Vind. apud Francum, 1603, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 5 Ταλ.).

— Oxon Clarendon, 1723, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Ταλ.).

Aristaenetus (*Ἀριστταίνετος*).

— Paris, 1639, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Ταλ.).

— Lutet. De Bure, 1822, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 6 Ταλ.).

Aristophanes (*Ἀριστοφάνης*).

— Amstel. Th. Fritsch, 1710, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σχολίων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 20 Ταλ.).

— Lugd. Bat. 1760, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 9 Ταλ.).

— Argent. Treuttel, 1781 - 1783, T. 4 εἰς 4, καὶ T. 6 εἰς 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 15 Ταλ.).

— Lips. Weidmann, 1791, καὶ ἀκολούθως, 8, T. 1 - 11, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, ἀλλὰ φορτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 37 Ταλ.).

Aristoteles (*Ἀριστοτέλης*).

— Venet. 1551 - 1553, 8, T. 6, Ἑλλ. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ κριτική, τιμ. 20 Ταλ.).

— Lugd. Laemarius, 1590, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 12 Ταλ.).

— Paris, 1619 - 1629, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 28 Ταλ.).

— Bipont. καὶ Argentor. 1791 - 1800, 8, T. 5, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν καὶ περιλήψεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 12 Ταλ.).

Artemidorus (*Ἀρτεμίδωρος*).

— Paris, Cl. Morell. καὶ M. Orry, 1603, 4, μετὰ τοῦ Ὀνειροκριτικοῦ τοῦ Ἀχμέτου, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 8. Ταλ.).

— Lips. Vogel, 1805, 8, T. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Ταλ.).

Athenaeus Deipnosophista (*Ἀθήναιος Δειπνοσοφισσής*).

— Lugd. (1597) 1664, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Ταλ.).

— Argentor. Treuttel καὶ Würtz, 1801 - 1807, 8, T. 14, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 42 Ταλ.).

Ausonius Magnus (*Αὐσόνιος Μάγνος*).

— Amstl. Blaeu, 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Ταλ.).

— Paris, 1730, 4, μετὰ Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 5 Ταλ.).

Boethius, ἢ Boetius (*Βοέτιος*).

— Venet. 1492, ἢ 1491, φύλ. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 20 Ταλ.).

— Basil. apud. Henr. Petrum, 1570, φύλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Ταλ.).

Caesar C. Julius (*Καῖσαρ Γ. Ἰούλιος*).

— Francof. 1606, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Ταλ.).

— Amstel. Elzevir, 1635, 12, μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Καίσαρος, καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 10 Ταλ.).

— Lond. Tonsson, 1712, φύλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 120 Ταλ.).

— Amstel. (1697) 1713, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

— Lug. Bat. καὶ Roterod. 1737, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).

Cebes (*Κέβης*).

— Lond. 1720, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 2 Τάλ.).

— Glasg. Foulis, 1747, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἐγχειριδίου τοῦ Ἐπικτήτου. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. 2 Τάλ.).

Celsus (*Κέλσος*).

— Lugd. Bat. 1665, 12. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2. Τάλ.).

— Lips. 1766, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 2. Τάλ.).

— Lugd. Bat. (1769) 1785, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Λεξικοῦ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Censorinus (*Κηνσωρῖνος*).

— Lugd. Bat. 1642, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Αὐτόθι, (1743) 1767, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Chariton Aphrodisiensis (*Χαρίτων Ἀφροδισιεύς*).

— Amstel. 1750, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lips. 1783, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιορθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Venet. 1821, 4, Ἑλλ. ὑπὸ Σ. Βλαντῆ. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Cicero M. Tullius (*Κικέρων Μ. Τούλλιος*).

— Lugd. Bat. Elzevir, 1642, 12, T. 10. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 24 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1692, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1724, T. 4 εἰς φύλ. T. 4 εἰς 4, T. 12 εἰς 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Paris, 1740-1742, 4, T. 9, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 60 Τάλ.).

— Neapol. 1777, 8, T. 1-24, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Oxon. Clarend. 1783, 4, T. 10, μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 60 Τάλ.).

— Lisp. Fleischer, 1814-1821, 8, T. 20, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, κριτικὴ καὶ ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 23 Τάλ.).

Cointus ἢ Quintus Smyrnaeus (*Κόϊντος, ἢ Κυΐντος Σμυρναῖος*).

— Lugd. Bat. 1734, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Argentor. 1807, 8, Ἑλλ. μετὰ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3. Τάλ.).

Columella (*Κολουμέλλας*).

— Lugd. Bat. 1548, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 1. Τάλ.).

— Flensb. 1795, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 1 Τάλ.).

Coluthus (*Κολοῦθος*).

— Elorent. 1765, 8, Ἑλλ. Λατ. Ἰταλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Leovard. (1747) 1776, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ τῆς προσθήκης τοῦ Μουσαίου. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Lips. Hartmann, 1825, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Cornelius Nepos (*Κορνήλιος Νέπως*).

— Lugd. Bat. (1734), 1773, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Goetting. Dietrich, 1804, 8, T. 2, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1806, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Mediol. Bodoni, 1807, φύλ. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Stuttgart, Hartmann, 1820, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 5 Τάλ.).

Curnutus Annaeus (*Κουρνοῦτος Ἀνναῖος*).

— Basil. Oporin, 1543, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Παλαιφάτου. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 2 Τάλ.).

Curtius Q. Rufus (*Κούρτιος Κ. Ῥοῦφος*).

— Venet. 1520, 8. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Elzevir, 1633, 12, μετὰ εἰκόνων καὶ Πίνακος Γεωγραφικοῦ. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Amstel. Elzevir, 1673, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1724, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Diodorus Siculus (*Διόδωρος Σικελιώτης*).

— Hanov. Wechel, 1604, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 7 Τάλ.).

— Amstel. (1745), 1746, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ὡραία, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Biponti, Treuttel et Würtz, 1793-1801, 8, T. 11, Ἑλλ. Λατ. μετὰ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 22 Τάλ.).

— Halae, Hemmerde, 1800-1802, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

Diogenes Laërtius (*Διογένης Λαέρτιος*).

— Paris. 1570, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1593, καὶ 1594, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ προσθήκης ἄλλων Συγγραφέων. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Romae, Zanettus, 1594, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lond. 1664, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 8 Τάλ.).

— Amstel. (1692, 1698), 1718, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, εἰκόνων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Dionysius Halicarnasseus (*Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς*).

— Francof. Wechel, 1586, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 9 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1704, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. λαμπρὰ τιμ. 36 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1774-1777, 8, T. 6, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 16 Τάλ.).

Dionysius Periegetes (*Διονύσιος Περιηγητής*).

— Lutet. Robert. Steph. 1547, 4, Ἑλλ. μετὰ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ὡραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1697, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων παλαιῶν καὶ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Francof. Hermann, 1817, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων

καὶ προσθήκης ἄλλων Συγγραφέων. (Ἐκδ. κριτικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Dioscorides Pedanius (*Διοσκορίδης Πεδάνιος*).

— Venet. 1499, φύλ. Ἑλλ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1518, 4, Ἑλλ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Francof. Wechel, 1598, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 8. Τάλ.).

Epictetus (*Ἐπίκτητος*).

— Traj. ad Rhen. 1711, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τοῦ Κέβητος. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 3 Τάλ.).

— Delphis, 1723, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ τοῦ Πίνακος τοῦ Κέβητος. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη, τιμ. 3 Τάλ).

— Lips. Weidmann, 1798, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Πίνακος τοῦ Κίβητος. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1799 - 1800, 8, T. 6, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 18 Τάλ.).

Euclides (*Εὐκλείδης*).

— Oxon. Scheldon, 1703, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Paris, 1814 - 1818, 4, T. 3. Ἑλλ. Λατ. Γαλλ. μετὰ Σχημάτων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 24 Τάλ.).

Eunapius Sardianus (*Εὐνάπιος Σαρδιανός*).

— Antv. Plantin, 1568, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρὰ, τιμ. 4 Τάλ.).

— Heidelb. Commelin, 1596, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρὰ, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Amstel. 1822, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

Euripides (*Εὐριπίδης*).

— Paris, 1602, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Cantabr. 1694, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 30 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1778, 4, T. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1778 - 1788, 4, T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. χρήσιμος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 13 Τάλ.).

— Glasguae, Foulis, 1797, 8, T. 10, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 24 Τάλ.).

— Lips. Weigel, 1813 - 1824, 8, T. 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 21 Τάλ.).

Eutropius (*Εὐτρόπιος*).

— Oxon. Sheldon, 1703, 8, μετὰ Σημειώσεων Πίνακος, καὶ τῆς τοῦ Παιανίου Ἑλληνικῆς Μεταφράσεως. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1729, 8, ὁμοίως μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος καὶ τῆς Μεταφράσεως τοῦ Παιανίου. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Luchtmans, 1762, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lips. Vogel, 1796, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. φιλολογικὴ, τιμ. 2. Τάλ.).

Florus L. Annaeus (*Φλῶρος Λ. Ἀνναῖος*).

— Antv. Plantin, 1567, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Traj. Batav. 1680, 8, μετὰ Σημειώσεων, καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 2 Τάλ.).

— Amstel. Gallet, 1702, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος καὶ Νομισμάτων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lugd. Bat. (1722), 1744, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Galenus Claudius (*Γαληνὸς Κλαύδιος*).

— Venet. Aldus, 1525, φύλ. T. 5, Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 20 Ταλ.).

— Basil. Hervag et Froben, 1538, φύλ. T. 5, Ἑλλ. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 36 Ταλ.).

— Paris. 1679, φύλ. T. 13, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους. (Ἐκδ. καλὴ καὶ λαμπρά, τιμ. 30 Ταλ.).

— Lips. Cnobloch, 1821 - 1825, 8, T. 10, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 50 Ταλ.).

Gellius Aulus (*Γέλλιος Αὖλος*).

— Florent. Junta, 1513, 8. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Ταλ.).

— Paris. 1585, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ καὶ σπανία, τιμ. 3 Ταλ.).

— Lugd. Bat. Letten, 1666, 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 3 Ταλ.).

— Αὐτόθι, 1688, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Ταλ.).

— Αὐτόθι, 1706, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 8 Ταλ.).

— Lips. Weidm. 1762, 8, T. 2, (Ἐκδ. διωρθωμένη, καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 4 Ταλ.).

— Goetting. Vandenhoeck, 1825, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν καὶ πλουσιωτάτου Πίνακος. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Ταλ.).

Harpocration Valerius (*Ἁρποκρατίων Βαλέριος*).

— Lugd. Bat. 1683, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 4 Ταλ.).

— Αὐτόθι, 1696, 4, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, κοιν, ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Ταλ.).

— Lips. Hartm. 1824, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Ταλ.).

Heliodorus Emesenus (*Ἡλιόδωρος Ἐμεσηνός*).

— Heidebb. Commelin, 1596, 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 2 Ταλ.).

— Lugd. Bat. Harsy, 1611, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἀκριβὴς, τιμ. 2 Ταλ.).

— Argentor. 1798, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη, τιμ. 4 Ταλ.).

— Paris. 1804, 8, T. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν, ὑπὸ Κοραῆ. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 7 Ταλ.).

Hephaestion (*Ἡφαιστίων*).

— Paris. typ. reg. apud A. Turnebum, 1553, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 3 Ταλ.).

— Traj. ad Rh. 1726, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη, τιμ. 4 Ταλ.).

— Oxon. Clarendon, 1810, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς Χρηστομαθείας τοῦ Πρόκλου. (Ἐκδ. κλασική, κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7. Ταλ.).

Hermogenes Tarsensis (*Ἑρμογένης Ταρσεύς*).

— Florent. 1515, 8, Ἑλλ. μετὰ τῶν Προγυμνασμάτων τοῦ Ἀφθονίου. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Ταλ.).

— Genev. 1614, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 2. Ταλ.).

Herodianus Grammaticus (*Ἡρωδιανὸς Γραμματικός*).

— Paris. 1581, 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Ταλ.).

— Oxon. Sheldon, 1699, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ καλὴ, τιμ. 3 Ταλ.).

— Lips. Schwickert, 1789 - 1805, 8, T. 5, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 ταλ.).

Herodotus (Ἡρόδοτος).

— Venet. Aldus, 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἔκδ. ὡραία καὶ σπανία, τιμ. 10 Τάλ.).

— Paris. 1592, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Francof. 1608, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. 8 Τάλ.).

— Lug. Bat. 1715, καὶ 1716, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ προσθήκης τοῦ Κτησίου. (Ἔκδ. καθαρὰ, διωρθωμένη καὶ κριτικὴ, τιμ. 14 Τάλ.).

— Amstel. Schouten, 1763, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Argentor. Treuttel καὶ Würtz, 1816, 8, T. 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. πλουσιωτάτη καὶ ἀρίστη, τιμ. 27 Τάλ.).

— Oxon. 1824, 8, T. 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. κλασικὴ, τιμ. 18. Τάλ.).

Hesiodus (Ἡσίοδος).

— Lugd. Bat. Plantin, 1603, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Πίνακος πλουσιωτάτου. (Ἔκδ. διωρθωμένη καὶ κριτικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

— Amstel. Elzevir, 1667, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Gallet, 1701, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1737, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. λαμπρὰ, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lips. 1778, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. διωρθωμένη καὶ κριτικὴ, τιμ. 3 Τάλ.).

— Parmae, Bodoni, 1785, 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. λαμπρὰ, τιμ. 16 Τάλ.).

Hesychius Alexandrinus (Ἡσύχιος Ἀλεξανδρεύς).

— Venet. Aldus, 1514, φύλ. Ἑλλ. (Ἔκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 16, Τάλ.).

— Lugd. Bat. Luchtmans, 1746-1766, φύλ. T. 2, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Hippocrates (Ἱπποκράτης).

— Basil. Froben, 1538, φύλ. Ἑλλ. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ καλὴ, τιμ. 5 Τάλ.).

— Genev. 1657, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 15 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1665, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακος. (Ἔκδ. καλὴ, τιμ. 12 Τάλ.).

— Viennae Austr. 1743-1749, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 14 Τάλ.).

— Lips. Cnobloch, 1825, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τοῦ Γαληνοῦ. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).

Homerus (Ὅμηρος).

— Florent. 1488, φύλ. T. 2, Ἑλλ. (τὰ σωζόμενα). (Ἔκδ. ὡραία καὶ σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 20 Τάλ.).

— Romae, 1542-1550, φύλ. T. 4, Ἑλλ. μετὰ τῶν Παρεκβολῶν τοῦ Εὐσταθίου. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 120 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1743, 12, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἔκδ. καθαρὰ, τιμ. 6 Τάλ.).

— Cantabr. 1711, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἔκδ. λαμπρὰ καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 30 Τάλ.).

— Lond. Cnapton, 1729-1732, καὶ 1740, 4, T. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἔκδ. λαμπρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Oxon. typ. Acad. 1800, 4, T. 4, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 Τάλ.).

— Lips. καὶ Lond. 1802, 8, T. 8, Ἑλλ. Λατ. (Ἰλιὰς μόνον), μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἔκδ. πλουσιωτάτη καὶ κλασικὴ, τιμ. 20 Τάλ.).

Horatius Q. Flaccus (*Ὁράτιος Κ. Φλάκκος*).

— Basil. apud. Henr. Petrum, 1555, φύλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. διωρθωμένη καὶ καλή, τιμ. 10 Τάλ.).

— Venet. apud Paul. Manutium, 1566, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. καλή, τιμ. 5 Τάλ.).

— Paris. 1577, 8, μετὰ Σχολίων. (Ἔκδ. λαμπρὰ καὶ ὠφέλιμος, τιμ. 4. Τάλ.).

— Lugd. Bat. Hack, 1670, 8, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lond. 1733 - 1737, 8, T. 2, μετὰ Πινάκων. (Ἔκδ. λαμπρά, τιμ. 20 Τάλ.).

— Parmae, Bodoni, 1791, φύλ. (Ἔκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 90 Τάλ.).

— Romae, Fr. Bourlie, 1811, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

Joannes Stobaeus (*Ἰωάννης Στοβαῖος*).

— Venet. in aed. Zanetti, 1535, 4, Ἑλλ. (Ἔκδ. σπανία, τιμ. 18 Τάλ.).

— Francof. Wechel, 1581, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πινάκων. (Ἔκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

— Aurel. Allobr. 1609, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πίνακων. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 8 Τάλ.).

— Lips. Kühn, 1823 — 1825, 8, T. 4, (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ ὡραία, τιμ. 10 Τάλ.).

Josephus Flavius (*Ἰώσηππος Φλάβιος*).

— Basil. Froben, 1544, φύλ. Ἑλλ. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1720, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 24 Τάλ.).

— Amstel. Lugd. Bat. καὶ Ultraj. 1726, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. πλουσιωτάτη, κοινῶς ἀρίστη, τιμ. 26 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1782 - 1785, 8, T. 3, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 9 Τάλ.).

Julianus Flavius (*Ἰουλιανὸς Φλάβιος*).

— Paris. Daval, 1583, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. διωρθωμένη καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1630, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. 1696, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Παρατηρήσεων, Πινάκων, καὶ προσθήκης Κυρίλλου κατὰ Ἰουλιανοῦ. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

Julius Obsequens (*Ἰούλιος Ὀβσεκβέντιος*).

— Amstel. 1679, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 1. Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, 1703, 8, μετὰ τοῦ Εὐτροπίου. (Ἔκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1720, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 2. Τάλ.).

Justinus Historicus (*Ἰουστῖνος Ἱστορικός*).

— Lugd. Bat. 1701, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ὡραία καὶ κλασική, τιμ. 2 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1719, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1760, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Juvenalis D. Junius (*Ἰουβενάλιος Δ. Ἰούνιος*).

— Paris. e typogr. reg. 1644, φύλ. μετὰ τοῦ Περσίου. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. 7 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1684, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ προσθήκης τοῦ Περσίου. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη καὶ ἀκριβής, τιμ. 5 Τάλ.).

— Ultraj. 1685, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
— Mediol. Mussi, 1807, φύλ. μετὰ τοῦ Περσίου. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 22 Τάλ.).
— Cantabr. Sandby, 1763, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆ προσθήκης τοῦ Περσίου. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).
— Lips. Hahn, (1801), 1819, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ κριτικὴ, τιμ. 7 Τάλ.).

Livius Titus (*Λίβιος Τίτος*).

— Amstel. Elzevir, 1665, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη, τιμ. 10 Τάλ.).
— Αὐτόθι, 1679, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία καὶ κλασική, τιμ. 14 Τάλ.).
— Oxon Sheldon, 1708, 8, T. 6, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀκριβὴς, τιμ. 10 Τάλ.).
— Amstel. Wettstein, 1710, 8, T. 10, μετὰ Σημειώσεων καὶ Γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 12 Τάλ.).
— Paris, 1735-1742, 4, T. 6, μετὰ Σημειώσεων καὶ τῶν Ἀναπληρωμάτων τοῦ Freinshemii. (Ἐκδ. ὡραιοτάτη, τιμ. 30 Τάλ.).
— Lugd. Bat. 1738-1746, 4, T. 7, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀκριβὴς, κριτικὴ καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. 50 Τάλ.).
— Gothae, Ettinger, 1816-1824, 8, T. 7, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλὴ, τιμ. 11 Τάλ.).

Longinus Dionysius (*Λογγῖνος Διονύσιος*).

— Traj. ad Rh. 1694, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς Γαλλικῆς Μεταφράσεως. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. 4 Τάλ.).
— Oxon. Clarendon, 1778, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 6 Τάλ.).
— Lips. Weigel, 1819, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἡ πασῶν ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

Longus (*Λόγγος*).

— Paris (Amstel.), 1754, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ εἰκόνων. (Ἐκδ. λαμπρὰ, τιμ. 8 Τάλ.).
— Paris. 1778, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 5 Τάλ.).
— Parmae, ex typogr. reg. 1786, 4, (Ἐκδ. λαμπροτάτη καὶ σπανιωτάτη, τιμ. 12 Τάλ.).

Lucanus M. Annaeus (*Λουκανὸς Μ. Ἀνναῖος*).

— Amstel. Elzevir, 1669, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἀκριβὴς, τιμ. 4 Τάλ.).
— Lugd. Bat. Luchtmans, 1728, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κλασικὴ καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).
— Αὐτόθι, 1740, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 8 Τάλ.).
— Paris. Didot, 1795, φύλ. (Ἐκδ. λαμπροτάτη καὶ ἀκριβεστάτη, τιμ. 20 Τάλ.).

Lucianus (*Λουκιανός*).

— Paris. Bertault, 1615, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀκριβὴς καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 15 Τάλ.).
— Amstel. Blaeu, 1687, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 9 Τάλ.).
— Αὐτόθι, Wettstein, 1743, 4, T. 4 (μετὰ τῶν Πινάκων Ultraj, 1746), Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Σημειώσεων διαφόρων (Hemsterhusii καὶ Reitzii). (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 28 Τάλ.).
— Biponti, Treuttel καὶ Würtz. 1789-1793, 8, T. 10. Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῶν Σχολίων καὶ τῶν Σημειώσεων τῆς ἀνωτέρω (πλὴν τῶν Πινάκων, ἤτοι τοῦ Λεξικοῦ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου προσετέθη ὁ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Πίναξ). (Ἐκδ. ὁμοίως καλὴ, τιμ. 20 Τάλ.).
— Lips. Weidm. 1822-1828, 8, T. 7, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. κριτικὴ τιμ. ὑπὲρ τὰ 21 Τάλ.).

Lucretius Carus (*Λουκρήτιος Κάρος*).

— Paris. 1570, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ κλασική, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Plantin. 1595, 8, μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος καὶ προσθήκης ἑτέρων. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 2 Τάλ.).

— Oxon. 1695, 8, μετὰ Παραφράσεως. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lond. Tonson, 1712, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία καὶ διωρθωμένη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lugd. Bat. 1725, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Londini, 1796-1797, 4, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 18 Τάλ.).

Lycophron (*Λυκόφρων*).

— Basil. Oporin. 1566, 4. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Oxon. Sheldon, (1697), 1702, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ σπανία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

— Lips. Vogel, 1788, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ τῆς Παραφράσεως καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. εὔχρηστος καὶ ὠφέλιμος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

Martialis M. Valerius (*Μαρτιάλιος Μ. Βαλέριος*).

— Paris. Macaeus, 1601, 4, μετὰ Σχολίων, Παρατηρήσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).

— Lug. Bat. Fr. Hack, 1661, 8, μετὰ διαφόρων Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Amstel. Gallet, 1701, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 5 Τάλ.).

Mela Pomponius (*Μέλας Πομπώνιος*).

— Antv. Plantin, 1582, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Luchtmans, 1722, 6, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κριτική, τιμ. 3 Τάλ.).

— Αὐτόθι, 1748, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Musaeus (*Μουσαῖος*).

— Lugd. Bat. Hack, 1737, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Leovard. Van Dessel, 1742, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διωρθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. Hartm. 1825, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 2 Τάλ.).

Onosander (*Ὀνόσανδρος, ἢ Ὀνήσανδρος*).

— Lutet. Par. Saugranius, 1599, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Norimb. 1766, φύλ. Ἑλλ. Γαλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχημάτων, (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Ovidius P. Naso (*Ὀβίδιος Π. Νάσων*).

— Amstel. Elzevir, 1658-1661, 12, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ κλασική, τιμ. 8. Τάλ.).

— Lugd. Bat. Leffen, 1662, 8, T. 3, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ διωρθωμένη, τιμ. 9 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Hack, 1670 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη εἰς Σημειώσεις, τιμ. 8 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio-Waesbergii, 1727, 4, T. 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. 40 Τάλ.).

— Lips. 1758, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος τῶν λέξεων. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. 6 Τάλ.).

— Parmae, καὶ Mediol. Aloys. Mussi, 1806-1808, φύλ. T. 6. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 130 Τάλ.).

Pausanias (*Παυσανίας*).

— Hanov. Wechel, 1613, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

— Lips. 1696, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Kühn, 1794-1797, 8, T. 4. Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 7 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Weidmann, 1822-1825, 8, T. 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων: (Ἔκδ. ἡ μέχρι τοῦδε ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 13 Τάλ.).

— Paris. (ὑπὸ Clavier), 1814-1820, 8, T. 4, Ἑλλ. Γαλλ. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ κλασική, τιμ. 24 Τάλ.).

Persius Aulus Flaccus (*Πέρσιος Αὖλος Φλάκκος*).

— Paris. Patisson, 1585, 8, μετὰ Σχολίων, καὶ προσθήκης Ἰουβεναλίου καὶ Σουλπικίας. (Ἔκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Lugd. Bat. van der Aa, 1695, 4, μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων, Πινάκων καὶ τῆς βιογραφίας τοῦ Περσίου. (Ἔκδ. κλασική, τιμ. 3 Τάλ.).

— Cantabr. Gu. Sandby, 1763, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ τῆς προσθήκης τοῦ Ἰουβεναλίου. (Ἔκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

— Havniae, Schuhbothe, 1827, 8, μετὰ Σημειώσεων κριτικῶν. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ πλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).

Phaedrus (*Φαῖδρος*).

— Amstel. Waesberge, 1667, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. καλὴ, τιμ. 4 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Halma, 1701, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. λαμπρὰ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

— Leydae, Luchtmans (1726), 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κριτικὴ, τιμ. 4 Τάλ.).

— Paris. Barbon, 1783, 12, μετὰ Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἔκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Phalaris (*Φάλαρις*).

— Oxon. Sheldon, (1695), 1718, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. καλὴ, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Τάλ.).

— Groening, Bolt, 1777, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Lips. Fleischer, 1823, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κριτικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Philo Judaeus (*Φίλων Ἰουδαῖος*).

— Lutet. Paris. Cramoisy, 1640, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἔκδ. καλὴ τιμ. 8 Τάλ.).

— Lond. typis G. Bowyer, 1742, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. λαμπρὰ, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Phrynichus (*Φρύνιχος*).

— Traj. ad Rh. Evelt, 1739, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἔκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1820, 8, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἔκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Pindarus (*Πίνδαρος*).

— Romae, per Zach. Calliergum, 1515, 4, Ἑλλ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἔκδ. καλὴ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 16 Τάλ.).

— Oxon Sheldon, 1697, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πίνακος. (Ἔκδ. ὡραία καὶ πλουσία, τιμ. 24 Τάλ.).

— Goett. 1798, 8. T. 3, Ἑλλ. Λατ. (Ἔκδ. κλασική, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lips. Weigel, 1811-1822, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Πινάκων. (Ἔκδ. πλουσιωτάτη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 26 Τάλ.).

— Lond. R. Watts, 1821, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Παραφράσεως καὶ Λεξικοῦ Πινδαρικοῦ. (Ἔκδ. ὡραία καὶ ἐπηυξημένη, τιμ. 12 Τάλ.).

Plato (*Πλάτων*).

— Paris. H. Stephanus, 1578, φύλ. T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ σπανία, τιμ. 60 Τάλ.).

— Francof. Wechel, 1602, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. διωρθωμένη καὶ σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Biponti, Treuttel καὶ Würtz, 1781-1787, 8, T. 12, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ὡραία καὶ ἀκριβὴς, τιμ. 30 Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1819-1827, 8, T. 9, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία καὶ χρήσιμος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 16 Τάλ.).

— Αὐτόθι, Weigel, 1821-1825, 8, T. 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 21 Τάλ.).

Plautus (*Πλαῦτος*).

— Lugd. Bat. καὶ Roterod. Hack, 1669, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 5 Τάλ).

— Amstel. ex typogr. Blaviana, 1684, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλὴ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lips. Weidm, 1760, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. καλὴ τιμ. 4 Τάλ.).

— Glasg. Foulis, 1763, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Berol. Schlesinger, 1809-1811, 8, T. 4. (Ἐκδ. ὡραία καὶ πλουσία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 13 Τάλ.).

Plinius Major (*Πλίνιος Πρεσβύτερος*).

— Venet. J. Rebeus καὶ Bernard. fratt. Vercellenses, 1507, φύλ. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 8 Τάλ.).

— Lugd. Bat. ex offic. Elzevir, 1635, 12, T. 3. (Ἐκδ. καθαρωτάτη, τιμ. 12 Τάλ.).

— Lugd. Bat. καὶ Roterod. ap. Hackios, 1669, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 16 Τάλ.).

— Paris. Coustellier, 1723, φύλ. T. 3, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).

— Lips. Somner, 1778-1791, 8. T. 10. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 17 Τάλ.).

Plinius Minor, vel Junior (*Πλίνιος Νεώτερος*).

— Lugd. Bat. καὶ Roterod. Hack. 1669, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 4 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio-Waesbergii, 1734, 4, μετὰ Σημειώσεων ἐκλεκτῶν. (Ἐκδ. πλήρης, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Glasg. Foulis, 1751, 4. (Ἐκδ. ὡραία καὶ διωρθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lips. Schwickert, 1800-1802, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lips. Fritsch, (Ἐπιστολ. καὶ ὁ Πανηγυρ.), 1805, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

— Amstel. Janssonio-Waesbergii (ὁ Πανηγυρικὸς), 1738, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Norimb. Lochner (ὁ αὐτὸς Πανηγ.), 1746, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. κλασικὴ, τιμ. 6 Τάλ.).

Plutarchus (*Πλούταρχος*).

— Basil. Frobeu καὶ Episcop. 1560, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. διωρθωμένη, τιμ. 5 Τάλ.).

— Lond. Tonson, 1729, 4, T. 5, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. λαμπρὰ τιμ. 40 Τάλ.).

Polluæ Julius (*Πολυδεύκης Ἰούλιος*).

— Venet. Aldus (Ὀνομαστικὸν), 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).

— Francof. Marnius, 1608, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Amstel. Wettstein, 1706, φύλ. T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη καὶ σπανία, τιμ. 20 Τάλ.).

Palyaenus (Πολύαινος).

— Lugduni, J. Tornaesius, 1589, 12, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

— Lugd. Bat. Vivie καὶ Luchtmans, 1690, καὶ 1691. 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Paris. Eberhart. 1809, 8, Ἑλλ. (ὑπὸ Κοραῆ) μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 2 Τάλ.).

Polybius (Πολύβιος).

— Paris. Drouard. 1609, φυλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 10 Τάλ.).

— Amstel. Jansson a Waesberge, 1670, 8, T. 3. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 15 Τάλ.).

— Lips. καὶ Vindobonae, Kraus (Haselmayer), 1764, 8, T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Λεξικοῦ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 12. Τάλ.).

— Lips. Weidmann, 1789-1795, 8, T. 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 27 Τάλ.).

Propertius Sex. Aurelius (Προπέρτιος Σῆξτ. Αὐρήλιος).

— Amstel. Wettstein, 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 4 Τάλ.).

— Patav. 1755, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 15 Τάλ.).

— Traj. ad Rh. Wild, 1780, 4, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

— Lips. Hahn, 1805, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων ἀξιολόγων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 5 Τάλ.)

Sallustius C. Crispus (Σαλλούστιος Γ. Κρίσπος).

— Lugd. Bat. ex off. Elzeviriana, 1634, 12 (τὰ σωζόμενα). (Ἐκδ. ὡραία καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 6 Τάλ.).

— Amstel. H. Boom, 1690, 8, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὡραία καὶ σπανία, τιμ. 4 Τάλ.).

— Cantab. typ. acad. 1770, 4, μετὰ Σημειώσεων, Λεξικοῦ καὶ Πίνακος πλουσιωτάτου. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.

— Lips. Gleditsch, 1724, 4, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).

— Basil. Schweighaeuser, 1822-1827, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ πλουσιωτάτων Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κριτική, τιμ. 6 Τάλ.).

Seneca L. Annaeus (Σένεκας Λ. Ἀνναῖος).

— Lugd. Bat. Elzevir (τὰ Φιλοσοφικά), 1640, 12, T. 3, μετὰ τῶν σωζομένων τοῦ ἑτέρου Σένεκα. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 8. Τάλ.).

— Αὐτόθι (τὰ αὐτά), 1649, 4, T. 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Τάλ.).

— Amstel. Elzevir (τὰ αὐτά), 1672, κα' 1675, 8, T. 3, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. διωρθωμένη, κοιν. ἀρίστη, τιμ. 20 Τάλ.).

(Amstel. Boom (Τραγῳδίαι), 1682, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 3 Τάλ.).

— Delphis, Beman, 1728, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Lips. Hahn, 1819, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Seneca M. Annaeus (Σένεκας Μ. Ἀνναῖος ὁ λεγόμενος Ῥήτωρ, συνεδόθη μετὰ σοῦ εἰρημένου πολλαχοῦ).

Sophocles (Σοφοκλῆς).

— Etonae, 1775, 8, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Σχολίων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος καὶ ἀκριβεστάτη, τιμ. 10 Τάλ.).

— Paris. 1781, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. φιλολογική, τιμ. 14 Τάλ.).

— Argent. Treuttel καὶ Würtz, 1788, 8, T. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καί τινων λειψάνων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 18 Τάλ.).
— Lips. Fleischer, 1802-1825, 8, T. 7, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσιωτάτη καὶ κριτική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 18 Τάλ.).

Statius P. Papinius (*Στάσιος Π. Παπίνιος*).

— Paris. 1618, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 4 Τάλ.).
— Amstel. Elzevir, 1653, 24, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἀκριβεστάτη, τιμ. 2 Τάλ.).
(Lug. Bat. Hack, 1671, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Stephanus Byzantinus (*Στέφανος Βυζάντιος*).

— Venet. Aldus Romanus, 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 18 Τάλ.).
— Amstel. 1678, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 6 Τάλ.).
— Lugd. Bat. 1688, καὶ ἔπειτα 1694, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ προσθήκης. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 6 Τάλ.).
— Amstel. Wettstein, 1725, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).

Strabo (*Στράβων*).

— Paris. typ. reg. 1620, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Παρατηρήσεων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 8. Τάλ.).
— Amstel. 1707, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων διαφόρων, καὶ Πινάκων γεωγραφικῶν καὶ ἄλλων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 36 Τάλ.).
— Lips. Weidm. 1796-1818, 8, T. 7, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 23 Τάλ.).
— Oxon. Clarendon, 1807, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ πλουσία, τιμ. 40 Τάλ.).

— Paris. 1815-1819, 8, T. 4, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. 14 Τάλ.).
— Basil. Froben (ἡ Ἐπιτομὴ μετὰ καὶ ἄλλων Συγγραφέων), 1533, 4, Ἑλλ. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 2 Τάλ.).

Svetonius C. Tranquillus (*Συετώνιος Γ. Τραγκυΐλλος*).

— Paris. 1684, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 8 Τάλ.).
— Traj. ad Rh. F. Halma, 1690, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 7 Τάλ.).
— Leovard. 1714, 4, T. 2, μετὰ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐπηυξημένη καὶ κλασική, τιμ. 10 Τάλ.).
— Amstel. 1736, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 12 Τάλ.).
— Lugd. Bat. 1751, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ χρήσιμος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Τάλ.).
— Lips. Hahn, 1802, 8, T. 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 6 Τάλ.).

Suidas (*Σουΐδας*).

— Mediol. 1499, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. ὡραία καὶ σπανία, τιμ. 36 Τάλ.).
— Venet. Aldus, 1514, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. σπανιωτάτη, τιμ. 20 Τάλ.).
— Genev. 1630, φύλ. Τ. 2, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 15 Τάλ.).
— Cantab. typ. acad. 1705, φύλ. Τ. 3, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 40 Τάλ.).

Tacitus C. Cornelius (*Τάκιτος Γ. Κορνήλιος*).

— Antv. Plantin, 1668, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, Πίνακος, καὶ τῆς προσθήκης τοῦ B. Πατερκούλου. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Amstel. Dan. Elzevir, 1672 καὶ 1673, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 8 Τάλ.).
— Paris. 1682 - 1687, 4, T. 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. σπανία, τιμ. 20 Τάλ.).
— Amstel. Blaeu, 1685, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 9 Τάλ.).
— Traj. Bat. 1721, 4, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 14 Τάλ.).
— Paris. Delatour, 1771, 4, T. 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ὡραία, πλουσιωτάτη, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).
— Lond. 1812, 8, T. 5, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 14 Τάλ.).

Terentius P. Afer (*Τερέντιος Π. Ἄφρος*).

— Lugd. Bat. Elzevir, 1635, 12, (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 6 Τάλ.).
— Lugd. Bat. Hack, 1686, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ πλουσία, τιμ. 5 Τάλ.).
— Lond. Tonson, 1724, 4, μετὰ Σημειώσεων, (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 4 Τάλ.).
— Hag. Com. 1726, 4, T. 2, μετὰ ἀξιολόγων Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. κλασική, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 14 Τάλ.).
— Lond. Knapton καὶ Sandby, 1750, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 5 Τάλ.).
— Romae, 1767, φύλ. T. 2, Λατ. Ἰταλ. (Ἐκδ. λαμπρά, τιμ. 20 Τάλ.).
— Lips. Hahn, 1820 - 1821, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 3 Τάλ.).

Theocritus (*Θεόκριτος*).

— Oxon. Sheldon, 1699, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων, Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
— Lips. καὶ Viennae, 1765 - 1766, 4, T. 2, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. πλουσία, τιμ. 6 Τάλ.).

— Oxon. Clarendon, 1770, 4, T. 2 Ἑλλ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. λαμπρά, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 20 Τάλ.).
— Lips. Weidmann, 1819, 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

Theophrastus (*Θεόφραστος*).

— Basil. Oporin, 1541, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 4 Τάλ.).
— Lugd. Bat. 1613, φύλ. Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κλασική, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Τάλ.).
— Lips. Vogel, 1818 - 1821, 8, T. 5, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. κλασική, καὶ κριτική, καὶ ἡ πασῶν ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 28 Τάλ.).

Thucydides (*Θουκυδίδης*).

— Venet. Aldus, 1502, φύλ. Ἑλλ. (Ἐκδ. λαμπρὰ καὶ σπανιωτάτη, τιμ. 24 Τάλ.).
— Florent. Junta, 1506, φύλ. Ἑλλ. μετὰ παλαιῶν Σχολίων. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ σπανία, τιμ. 15 Τάλ.).
— Lutet. Paris. Henr. Steph. (1564), 1588, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. ὡραία καὶ ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Τάλ.).
— Oxon. Sheldon, 1696, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σχολίων Ἑλληνικῶν, καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ὀρθὴ καὶ ὡραία, τιμ. 16 Τάλ.).
— Amstel. 1731, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων γεωγραφικῶν. (Ἐκδ. ἀρίστη, τιμ. 30 Τάλ.).
— Glasg. Foulis, 1759, 8, T. 8, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 20 Τάλ.).
— Biponti, Treuttel καὶ Würtz, 1788 - 1789, 8, T. 6, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. ὑπὲρ τὰ 14 Τάλ.).
— Berol. Reimer, 1821, 8, T. 3, Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Σχολίων Ἑλληνικῶν. (Ἐκδ. κριτική, τιμ. 15 Τάλ.).

Tibullus Albius (Τίβουλλος Ἄλβιος).

— Venet. Paulus Manutius, 1567, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Ταλ.).

— Amstel. Wettstein, (1708), 1727, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 4 Ταλ.).

— Patav. Cominus, 1749, 4, μετὰ Σχολίων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 7 Ταλ.).

Valerius Flaccus (Βαλέριος Φλάκκος).

— Paris. Osmont, 1698, 8, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὸ 1 Ταλ.).

— Leydae, 1724, 4, μετὰ ἐκλεκτῶν Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. πλουσία, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 8 Ταλ.).

— Paris. Michaud, 1811, 8, T. 3, Λατ. Γαλλ. μετὰ Σημειώσεων καὶ γεωγραφικῶν Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Ταλ.).

Vellejus C. Paterculus (Βελλήϊος Γ. Πατέρκουλος).

— Lugd. Bat. (1719), 1744, 8, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 3 Ταλ.).

— Lugd. Bat. Luchtmans, 1779, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κοιν. ἀρίστη, τιμ. 6 Ταλ.).

— Lips. Schwickert, 1800, 8, μετὰ κριτικῶν Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ δύω Ταλ.).

Virgilius P. Maro (Βιργίλιος Π. Μάρων).

— Lugd. Bat. 1661, 8, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καλή, τιμ. 3 Ταλ.).

— Lugd. Bat. Hack, 1680, 8, T. 3, μετὰ Σημειώσεων, Πινάκων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. πλουσία καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 12 Ταλ.).

— Leovard. Halma, 1717, 4, T. 2, μετὰ Σχολίων, Σημειώσεων καὶ Πίνακος. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 10 Ταλ.).

— Paris. Coustelier, 1745, 12, T. 3, μετὰ ὡραίων εἰκόνων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. ὑπὲρ τὰ 6 Ταλ.).

— Romae. apud Ioannem Zempel, 1763, φύλ. T. 3, μετὰ τῆς Ἰταλικῆς Μεταφράσεως, Σημειώσεων, εἰκόνων καὶ ἀξιολόγων φιλολογικῶν Προλεγομένων. (Ἐκδ. λαμπροτάτη, τιμ. 34 Ταλ.).

— Amstel. Wettstein, 1746, 4, T. 4, μετὰ Σχολίων καὶ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κλασική, τιμ. 20 Ταλ.).

— Lond. Knapton καὶ Sandby, 1750, 8, T. 2, μετὰ εἰκόνων. (Ἐκδ. ὡραία, τιμ. 8 Ταλ.).

— Paris. Barbou, (1767), 1790, 12, T. 2, μετὰ Σημειώσεων διαφόρων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ὡραία, τιμ. 6 Ταλ.).

— Lond. typ. T. Bensley, 1796, 8, T. 2, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. καθαρὰ καὶ ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 5 Ταλ.).

— Lips. Hahn, 1800, 8, T. 6, μετὰ Σημειώσεων καὶ εἰκόνων. (Ἐκδ. κλασική, κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 24 Ταλ.).

Vitruvius M. Pollio (Βιτρούβιος Μ. Πολλίων).

— Lugduni, apud J. Tornaesium, (1552), 1586, 4, μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων Ἑλληνολατινικῶν. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. 6 Ταλ.).

— Amstel. Lud. Elzevir, 1649, φύλ. μετὰ Σημειώσεων, Λεξικοῦ, Πινάκων καὶ Σχημάτων. (Ἐκδ. ὡραία, καὶ κοιν. ἀρίστη, τιμ. 10 Ταλ.).

— Lips. Goeschen, 1807 - 1808, 8, T. 4, μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. ὑπὲρ τὰ 7 Ταλ.).

Xenophon Athenienses (Ξενοφῶν Ἀθηναῖος).

— Lutet. Paris. typ. reg. 1625, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία καὶ ἐξαίρετος, τιμ. 14 Ταλ.).

— Francof. Wechel, 1594 - 1596, φύλ. Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἀκριβής, τιμ. 8 Ταλ.).

— Lutet. Paris. 1581, φύλ. Ἑλλ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. ὡραία καὶ ὀρθὴ τιμ. 12 Ταλ.).

— Lips. Gleditsch, 1763, καὶ ἔπειτα 1801 - 1804, 8, T. 4, Ἑλλ. Λατ. (Ἐκδ. ἐπιδιωρθωμένη, τιμ. 9 Ταλ.). Ἐπισυνάπτεται τὸ ἄριστον Ξενοφῶντειον λεγόμενον Λεξικόν, ἐκδοθ. (ὑπὸ F. W.

Sturz. Lips.) Gleditsch, 1801 - 1804, 8, T. 4, (τιμ. 13 Τάλ.).

Xenophon Ephesius (Ξενοφῶν Ἐφέσιος),

— Lisp. καὶ Viennae Austr. 1796, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων καὶ Πινάκων. (Ἐκδ. ἐξαίρετος, τιμ. ὑπὲρ τὰ 3 Τάλ.).

— Lucae, 1781, 4, Ἑλλ. Λατ. Ἰταλ. Γαλλ. (Ἐκδ. ὡραία, ἀλλ' ἐσφαλμένη, τιμ. 4 Τάλ.).

— Lips. Weigel. 1818, 4, Ἑλλ. Λατ. μετὰ Σημειώσεων. (Ἐκδ. κριτικὴ καὶ ἀρίστη, τιμ. 10 Τάλ.).

Ὀνόματα τῶν αὐτῶν Συγγραφέων κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον.

Ἀγαπητός. Z. Agapetus.
Ἀθήναιος Δειπνοσοφιστής. Z. Athenaeus Deipnosophista.
Αἰλιανὸς Κλαύδιος. Z. Aelianus Claudius.
Αἰλιανὸς Τακτικός. Z. Aelianus Tacticus.
Αἰνείας Τακτικός. Z. Aeneas Tacticus.
Αἰσχίνης Σωκρατικός. Z. Aeschines Socraticus.
Αἰσχύλος. Z. Aeschylus.
Αἴσωπος. Z. Aesopus.
Ἀλβινοβανὸς Πέδων. Z. Albinovanus Pedo.
Ἀλκίφρων. Z. Alciphron.
Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος. Z. Ammianus Marcellinus.
Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς. Z. Ammonius Alexandrinus.
Ἀμπήλιος. Z. Ampelius.
Ἀνακρέων. Z. Anacreon.
Ἀντίγονος Καρύστιος. Z. Antigonus Carystius.
Ἀντωνῖνος Λιβεράλις. Z. Antoninus Liberalis.
Ἀντωνῖνος Μ. Αὐρήλιος. Z. Antoninus M. Aurelius.
Ἀπίκιος Καίλιος. Z. Apicius Caelius.

Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος. Z. Apollodorus Athenienses.
Ἀπολλώνιος Ῥόδιος. Z. Apollonius Rhodius.
Ἀπολλώνιος Σοφιστής. Z. Apollonius Sophista.
Ἀπουλήϊος. Z. Apulejus.
Ἀππιανός. Z. Appianus.
Ἄρατος. Z. Aratus.
Ἀρεταῖος. Z. Aretaeus.
Ἀρισταίνετος. Z. Aristaenetus.
Ἀριστοτέλης. Z. Aristoteles.
Ἀριστοφάνης. Z. Aristophanes.
Ἁρποκρατίων. Z. Harpocration.
Ἀρτεμίδωρος. Z. Artemidorus.
Ἀρχιμήδης. Z. Archimedes.
Αὐσόνιος Μάγνος. Z. Ausonius Magnus.
Ἀφθόνιος. Z. Aphthonius.
Ἀχιλλεύς Τάτιος. Z. Achilles Tatius.
Βαλέριος Φλάκκος. Z. Valerius Flaccus.
Βελλήϊος Γ. Πατέρκουλος. Z. Vellejus C. Paterculus.
Βιργίλιος Π. Μάρων. Z. Virgilius P. Maro.
Βιτρούβιος Μ. Πολλίων. Z. Vitruvius M. Pollio.
Βοέτιος. Z. Boëthius.
Γαληνὸς Κλαύδιος. Z. Galenus Claudius.
Γέλλιος Αὖλος. Z. Gellius Aulus.
Διογένης Λαέρτιος. Z. Diogenes Laërtius.
Διόδωρος Σικελιώτης. Z. Diodorus Siculus.
Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς. Z. Dionysius Halicarnasseus.
Διονύσιος Περιηγητής. Z. Dionysius Periegetes.
Διοσκορίδης Πεδάνιος. Z. Dioscorides Pedanius.
Ἐπίκτητος. Z. Epictetus.
Ἑρμογένης. Z. Hermogenes.
Εὐκλείδης. Z. Euclides.
Εὐνάπιος Σαρδιανός. Z. Eunapius Sardianus.
Εὐριπίδης. Z. Euripides.
Εὐτρόπιος. Z. Eutropius.
Ἡλιόδωρος Ἐμεσσηνός. Z. Heliodorus Emessenus.
Ἡρόδοτος. Z. Herodotus.
Ἡρωδιανὸς Γραμματικός. Z. Herodianus Grammaticus.
Ἡσίοδος. Z. Hesiodus.
Ἡσύχιος Ἀλεξανδρεύς. Z. Hesychius Alexandrinus.
Ἡφαιστίων. Z. Hephaestion.
Θεόκριτος. Z. Theocritus.
Θεόφραστος. Z. Theophrastus.
Θουκυδίδης. Z. Thucydides.
Ἰουβενάλιος Δ. Ἰούνιος. Z. Juvenalis D. Junius.
Ἰουλιανὸς Φλάβιος. Z. Julianus Flavius.
Ἰούλιος Ὀβσεκβέντιος. Z. Julius Obsequens.
Ἰουστῖνος Ἱστορικός. Z. Justinus Historicus.

Ἱπποκράτης. Z. Hippocrates.
Ἰωάννης Στοβαῖος. Z. Joannes Stobaeus.
Ἰώσηππος Φλάβιος. Z. Josephus Flavius.
Καῖσαρ Γ. Ἰούλιος. Z. Caesar C. Julius.
Κέβης. Z. Cebes.
Κηνσωρῖνος. Z. Censorinus.
Κικέρων M. Τούλλιος. Z. Cicero M. Tullius.
Κόϊντος, ἢ Κυΐντος Σμυρναῖος. Z. Cointus, ἢ Quintus Smyrnaeus.
Κολοῦθος. Z. Coluthus.
Κολουμέλλας. Z. Columella.
Κορνήλιος Νέπως. Z. Cornelius Nepos.
Κουρνοῦτος Ἀνναῖος. Z. Curnutus Annaeus.
Κούρτιος Κ. Ῥοῦφος. Z. Gurtius Q. Rufus.
Λίβιος Τίτος. Z. Livius Titus.
Λογγῖνος Διονύσιος. Z. Longinus Dionysius.
Λόγγος. Z. Longus.
Λουκανὸς M. Ἀνναῖος. Z. Lucanus M. Annaeus.
Λουκιανός. Z. Lucianus.
Λουκρήτιος Κάρος. Z. Lucretius Carus.
Λυκόφρων. Z. Lycophron.
Μέλας Πομπώνιος. Z. Mela Pomponius.
Μουσαῖος. Z. Musaeus.
Ξενοφῶν Ἀθηναῖος. Z. Xenophon Athenienses.
Ξενοφῶν Ἐφέσιος. Z. Xenophon Ephesius.
Ὀβίδιος Π. Νάσων. Z. Ovidius P. Naso.
Ὅμηρος. Z. Homerus.
Ὀνόσανδρος, ἢ Ὀνήσανδρος. Z. Onosander.
Ὁράτιος Κ. Φλάκκος. Z. Horatius Q. Flaccus.
Παυσανίας. Z. Pausanias.
Πέρσιος Αὖλος Φλάκκος. Z. Persius Aulus Flaccus.
Πίνδαρος. Z. Pindarus.
Πλάτων. Z. Plato.
Πλαῦτος. Z. Plautus.
Πλίνιος Πρεσβύτερος. Z. Plinius Major.
Πλίνιος Νεώτερος. Z. Plinius Minor, ἢ Junior.
Πλούταρχος. Z. Plutarchus.
Πολύαινος. Z. Polyaenus.
Πολύβιος. Z. Polybius.
Πολυδεύκης Ἰούλιος. Z. Pollux Julius.
Προπέρτιος Σῆξτ. Αὐρήλιος. Z. Propertius Sext. Aurelius.
Σαλλούστιος Γ. Κρίσπος. Z. Sallustius C. Crispus.
Σένεκας Λ. Ἀνναῖος. Z. Seneca L. Annaeus.
Σένεκας M. Ἀνναῖος. Z. Seneca M. Annaeus.
Σουΐδας. Z. Suidas.

Σοφοκλῆς. Z. Sophocles.
Στάτιος Π. Παπίνιος. Z. Statius P. Papinius.
Στέφανος Βυζάντιος. Z. Stephanus Byzantinus.
Στράβων. Z. Strabo.
Συετώνιος Γ. Τραγκυΐλλος. Z. Suetonius C. Tranquillus.
Τάκιτος Γ. Κορνήλιος. Z. Tacitus C. Cornelius.
Τερέντιος Π. Ἄφρος. Z. Terentius P. Afer.
Τίβουλλος Ἄλβιος. Z. Tibullus Albius.
Φαῖδρος. Z. Phaedrus.
Φάλαρις. Z. Phalaris.
Φίλων Ἰουδαῖος. Z. Philo Judaeus.
Φλῶρος Λ. Ἀνναῖος. Z. Florus L. Annaeus.
Φρύνιχος. Z. Phrynichus.

ΤΕΛΟΣ.

Οἱ φιλόμουσοι Συνδρομηταί.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

	Ἀντίτυπα.
Ὁ Πανιερώτατος πρώην Δαλματίας κύριος Βενέδικτος Κραλίδης.	3
Βαρθολομαῖος Κουτλουμουσιανός, Διδάσκαλος τοῦ Φλαγγινιανοῦ Φροντιστηρίου.	10
Ἰωάννης Ἱερεὺς Μπρατόπουλος, Ζακύνθιος.	1
Χρύσανθος Ταλιάνης Βυζάντιος, Ἱεροδιάκονος.	1
Δημήτριος Σκουμπουρδῆς ἐξ Ἀργυροκάστρου.	10
Ἄγγελος Μουστοξύδης Ῥωσσικὸς Πρόξενος ἐν Θεσσαλονίκῃ. . .	3
Ἀθανάσιος Μυλιαρέσης, Ἰατρός.	2
Γιάγκος Ῥούσης ἐκ Κισνοβίου, εὐγενὴς Ἱππεύς.	3
Παναγιώτης Κραλίδης, Ἰατροχειροῦργος.	1
Σπυρίδων Καρβελᾶς, Ἰατροχειροῦργος.	1
Πολυχρόνιος Φιλιππίδης.	1
Γεώργιος Ῥ. Τελεβάντης, Κύπριος.	1
Πέτρος Παπαγεωργόπουλος.	1
Ἀνώνυμός τις.	1

ΕΝ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΩ.

Στέφανος Παλαιολόγος.	1
Ἱλαρίων Πασχαλίδης, Ἐφημέριος.	1

ΕΝ ΒΟΥΚΟΡΕΣΤΙΩ.

Οἱ σεβάσμιοι Ἀρχιμανδρῖται.

Προκόπιος Κοτροτζανίου	1

Ἀντίτυπα.

Δωρόθεος Ζαθιγένης 1
Ἀβραὰμ Ῥαδουλιώτης ἐξ Ἄνδρου 1
Θεοδόσιος Μηχαλιώτης 1
Ἔξαρχος Χαραλάμπης, Ἰβηρίτης 1

Ἡ Ἐκλαμπροτάτη Πριγκιπέσσα Εὐφροσύνη Μουρούζη 1
Ὁ Ἰατροφιλόσοφος Μηχαὴλ Χρησταρῆς 2

Οἱ εὐγενέστατοι Ἄρχοντες.

Μηχαὴλ Ἀπρῖκιος, Σερβάρης 1
Ἀλέξανδρος Ἀπρίκης 1
Παναγιώτης Ἀπρίκης 1
Ἀνέστης Σερβάρης 1
Κωνσταντῖνος Ν. Γαλάτης, Στόλνικος 1
Χριστόδουλος Κωνστ. Μαρίνου, Σλουτζιάρης 1
Σπύρος Βρίτζης Δραγουμάνος 1

Οἱ ἐλλογιμώτατοι Διδάσκαλοι.

Πέτρος Ποενάρης 1
Δημήτριος Παύλου 1
Δημήτριος Βίλλιος 1
Νικόλαος Α. Λωρέντης 1
Ἰωάννης ΧΝ. Χαβιαρᾶς 1
Μηχαὴλ Χρηστίδης 1
Ἰωάννης Χ. Μάρκου, Μιτυληναῖος 1
Σταῦρος Ἀριστόβουλος 1

Οἱ ἐντιμότατοι κύριοι,

Ἀντίτυπα.

Χριστόδουλος Τζοκανέλης, Ἰωαννίτης 1
Κωνσταντῖνος Δόγκας Κατζικιώτης ἐκ Δελβινακίου τῆς Ἠπείρου . 1
Λεοντάρης Ἐξακούστου 1
Δημήτριος Ππ. Στέργιου ἐκ Τρικκάλων 1
Βασίλειος Γκούτζουλας 1
Ἰωάννης Σκαρλάτος 12

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

Γρηγόριος Καλαγάνης Λέσβιος, Ἀρχιμανδρίτης 1
Καλλίνικος Σταματιάδης Θάσιος, Ἀρχιμανδρίτης 1
Ἱερόθεος Ἱερομόναχος Κουτλουμουσιανὸς, Σερραῖος 1
Δημήτριος Ποστολάκας 2
Ἀναστάσιος Κ. Καζάσης ἐκ Ναούσης τῆς Μακεδονίας . . . 1
Κωνσταντῖνος Πέτρου Ππ. Σαούλ, Φιλιππουπολίτης 1
Ἰωάννης Τζατζαράγκος 1
Ἰωάννης Κ. Κεμτζῆ ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας 1
Ἀυτάδελφοι Μ. Δούμπα 1
Μ. Γ. Σκαμπάλης 1
Ἰωάννης Ῥεφερενδάριος 1
Ἰωάννης Γεωργίου Θεοχάρη 2
Δημήτριος Πασιώτας 1
Παντελὴς Ζάλλης 1
Χρῆστος Μάρτυρτ 1
Ἰάκωβος Διαμαντίδης 1
Δημήτριος Ζεύκοβιτζ ὁ ἐν Βουκορεστίῳ 2

ΕΝ ΖΕΜΟΝΙ.

Ὁ ἐντιμελλόγιμος κύριος Ναούμ Δημητριάδης 2
Ὁ ἐλλογιμώτατος Μουσικὸς καὶ Διδάσκαλος κύριος Ἡσαΐας Φιλιππίδης 1

	Ἀντίτυπα.
Ὁ λογιώτατος Λυκοῦργος Ῥαδισίδης	1
Ὁ φιλομαθὴς Κωνσταντῖνος Πετρίδης	1

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

Ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ Σχολὴ	4
Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ	3
Κωνσταντῖνος Μ. Κούμας	2
Ἰάκωβος Ῥώτας	2
Α. Μανουὴλ Ἡσαΐου	1
Δημήτριος Γ. Τζώρτζης	1
Μ. Ῥοδοκανάκης τοῦ Αὐγουστῆ	1
Λ. Μ. Ψιακής	1
Εὐστράτιος Μεταξᾶς	1
Παῦλος Κωνστ. Μαυρογορδάτος	1
Κυριάκης Στ. Βαρδάκα	1
Κωνσταντῖνος Γιαλούσης	1
Πέτρος Γεωργούλης	1
Ἀντώνιος Δημητρίου	1
Κωνσταντῖνος Σιβίνη	1
Ἰωάννης Ὅμηρος	1
Ἀντώνιος Γιαλούσης	1
Προκόπιος Δ. Καρτζιώτη	1
Ν. Χ. Καλογιάννης	1
Νικόλαος Μοροζίνης	1
Πέτρος Κουβαρᾶς	1
Νικόλαος Α. Βοῦρος	1
Δημήτριος Ν. Ἀποστολόπουλος	1
Νικόλαος Ἡσαΐου	1
Πέτρος Ἰωσήφ	1
Ἀλέξανδρος Σεβαστόπουλος	1
Ἀλέξανδρος Γαλάτης	1

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ.

	Ἀντίτυπα.
Νικόλαος Ἰωάννου Χ. Κωστῆ	1
Παντολέων Χριστιανούδης	1
Α. Α. Μάκρης	1
Νικόλαος Γ. Παπᾶ, Θετταλομάγνης	1
Μιχαὴλ Καλοθῆς	1
Ἀδελφια Δ. Κούτπα	1
Ἀθανάσιος Λομβάρδος	1
Νικόλαος Μ. Παρώδης, Χῖος	1
Κ. Μ. Κυδώνιος	1
Μιχαὴλ Ἰωακειμίδης	1
Ἀδὸς Περβανόγλους	1
Χαραλάμπης Σπαρταλίδης	1
Κουζηνὸς Κατακουζηνός	1
Παῦλος Ὅμηρος	1
Μιχαὴλ Βαλλῆς	1
Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος	1
Ἀθανάσιος Παλαιολόγος	1
Ἀναστάσιος Δ. Κιουπετζόγλου	2
Ἰωάννης Εὐσταθίου Σέχας καὶ Συντρ	1
Γεώργιος Χρόνης ἐκ Μεσσόβου	1
Φίλιππος Καλογλου	1
Κωνσταντῖνος Γερούσης	1
Ἀθανάσιος Κλοκόνης	1
Δημήτριος Ἀλεξάνδρου, Θετταλομάγνης	1
Χ. Δημήτριος Παπᾶ Νικολαΐδης, Ζαγοραῖος	1
Ἰωάννης Γ. Γάστας	1
Ἰωάννης Σαβέρικ	1
Φίλιππος Περδικίδης	1
Δημήτριος Σατζλῆς	1
Παῦλος Γαΐτας	1
Ἰωάννης Περβανόγλους	1
Θεόδωρος Φιλιππιάδης ἐκ Μεσσόβου	1

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ.

	Ἀντίτυπα.
Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας κύριος Χρύσανθος.	5
Βιάρος Α. Καποδίστριας	5
Ἀνδρέας Μουστοξύδης	5
Στυλιανὸς Ἱερεύς	1
Κύτρακας Μ. Οἰκονόμος	1
Ἰωάννης Γαρνέλης	1
Ἀναστάσιος Τρύφων	1
Ἀναστάσιος Ἱερεὺς Ζερβός	1
Κωνσταντῖνος Καβαδιᾶς	1
Ἀθανάσιος Πολίτης, Κερκυραῖος	1
Γεώργιος Πετριτσόπουλος, Ἀναγνώστης	1
Ἑλ. Παλατιανὸς Ἱερεύς, Κερκυραῖος	1
Σπυρίδων Μικελέτης, Ἀναγνώστης	1
Δημήτριος Μοῦτσος Ἀναγνώστης, Κερκυραῖος	1
Θεόκλητος Πετρίδης, Ἱερομόναχος	1
Διονύσιος Μπούας, Ἱερομόναχος	1
Ἱερόθεος Πασχάλης, Ἱερεύς	1
Ἀναστάσιος Γεωργίου, Ἰατρός	1
Ἰωάννης Κουλλούρης	1
Χριστόφορος Κορακανέτης	1
Φώτιος Κάντας Ἱερεύς, Κερκυραῖος	1
Ὀνούφριος Κυμινᾶς Ἱερομόναχος, Κερκυραῖος	1
Ἰωάννης Δημητρίου Ζερβός	1
Παναγιώτης Λιβαδᾶς Σπυρίδωνος, Κεφαλλήν	1
Δημήτριος Ἀπόστολος Ἀναστασίου	1
Βασίλειος Μῶρος Ἀναγνώστης Ἀναστασίου, Κερκυραῖος	1
Εὐστάθιος Ἀθανάσιος ποτὲ Ἰωάννου Πήλικας, Λευκάδιος	1
Ἀντώνιος Ἀναγνώστης Ἰωάν. Βεντούρα, Λευκάδιος	1
Ἰωάννης Χωριατόπουλος Δημητρίου, Κερκυραῖος	1
Γεώργιος Ἀναγνώστης Πολυλᾶς ποτὲ Ἀνδρέου, Κερκυραῖος	1
Βασίλειος Κατωπόδης ποτὲ Πέτρου, Λευκάδιος	1
Γεράσιμος Βρυώνης Ἀναγνώστης Ἰωάννου, Κεφαλλήν	1

	Ἀντίτυπα.
Ἀλουΐσιος Δελλαδέτσιμας Ἀναγνώστης, Κεφαλληναῖος	1
Παναγιώτης Βεργωτὴς Γεωργίου Ἀναγνώστης, Κεφαλλήν	1
Ἀλουΐσιος Ἄννενος Μαρίνου, Κεφαλλήν	1
Παναγιώτης Ματαράγκας, Κεφαλλήν	1
Θεόδωρος Κωνσταντίου Ζερβός	1
Ἰωακεὶμ Γεωργιάδης, Δόκτωρ τῆς Νομικῆς	1
Σπυρίδων Ζερβὸς τοῦ Ἱερέως Θεοδώρου Κερκυραίου	1
Νικόλαος Πολίτης τοῦ Παναγιώτου Κερκυραίου	1
Σπυρίδων Καππαρέλης τοῦ Νικολάου Ζακυνθίου	1
Θεμιστοκλῆς Σαούλης τοῦ Ἀναστασίου Κερκυραίου	1
Γεώργιος Ῥαμαντᾶς τοῦ ποτὲ Νικολάου Κερκυραίου	1

ΕΝ ΑΓΚΩΝΙ.

Ὁ πανοσιώτατος κύριος Καλλίνικος Πρ. Δούκα, Ἐφημέριος τῆς Καπέλλας τῶν Γραικῶν	1
Ὁ Ἐλλογιμώτατος κύριος Δημήτριος Βρανᾶς, Διδάσκαλος τοῦ ἐν Ἀγκῶνι Σχολείου τῶν Γραικῶν	1
Ὁ ἐντιμότατος κύριος Ἀθανάσιος Πρ. Θεοδώρου	1
Ὁ ἐντιμότατος κύριος Ἰσίδωρος Σωφρονίου	1

Η ΠΡΟΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΡΟ' δύω ἤδη ἐναυτῶν ἀνήγγειλα διὰ συντόμου Προκηρύξεως τὴν ἔκδοσιν τῶν Λατινικῶν Στοιχείων, ἐλπίσας εἰς τὴν γενναίαν συνδρομὴν τῶν φιλομούσων ὁμογενῶν μου, πλὴν ἕως τώρα δὲν ἐφάνη ἀκόμη οὔτε μικρά, οὔτε μεγάλη· ἴσως διότι οἱ δυνάμενοι νὰ συνδράμωσιν εἰς τὴν τύπωσιν τοιούτων βιβλίων, καταγίνονται εἰς ἀναπλήρωσιν ἀναγκαιοτέρων χρεῶν πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα, τὴν Ἑλλάδα. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὰ Στοιχεῖα ταῦτα, μ' ὅλον ὅτι εἶναι πρὸ πολλοῦ τελειωμένα, ἐμειναν καὶ θέλουν μείνει ἴσως ἐπὶ πολὺ ἀτύπωτα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν εἰς τὸν τύπον ἀπαιτουμένων ἐξόδων *). Ἤδη δὲ διὰ παρακινήσεως πολλῶν, μάλιστα δὲ καὶ χρηματικῆς προκαταβολῆς τινος φιλομούσου ὁμογενοῦς, ἐκδίδω διὰ τοῦ τύπου ὠφέλιμον καὶ πολλὰ ἀναγκαῖον Ἱστορικὸν Λεξικόν, τὸ ὁποῖον περιέχει ἀ. Τὴν Ἱστορίαν τῶν μυθολογουμένων Θεῶν καὶ Ἡρώων. β. Τὴν Βιογραφίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἤτοι Λατίνων Συγγραφέων καὶ Ποιητῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς πτώσεως τῆς φιλολογίας αὐτῶν, μετὰ τῆς σημειώσεως τῶν Συγγραμμάτων καὶ τῆς ἀρίστης αὐτῶν Ἐκδόσεως. γ'. Τὰ Ὀνόματα τῆς Παλαιᾶς Γεωγραφίας, ἤγουν Ἐπαρχιῶν, Πόλεων, Νήσων, Δήμων καὶ τῶν ἀπὸ τούτων παραγομένων. δ'. Τὰ Ἔθιμα τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, τουτέστι τὰς Ἑορτάς, τοὺς Ἀγῶνας, τὰ Μυστήρια, τὰ Μαντεῖα, καὶ ὅσα ἄλλα συνεχῶς ἀπαντῶνται εἰς τὰ Συγγράμματα αὐτῶν.

Ἀπὸ τοιαῦτα πρόχειρα Λεξικά, ἐξομαλίζοντα ἀπόνως τὰς ἱστορικὰς καὶ γεωγραφικὰς δυσκολίας τῶν ἀναγινωσκομένων, βρίθει ἡ σοφὴ Εὐρώπη, καὶ διὰ τοῦτο αἱ γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Γεωγραφίας καὶ Βιογραφίας σημαντικῶν ὑποκειμένων εἶναι κοιναὶ ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ πολλάκις καὶ αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἐν ᾧ εἰς ἡμᾶς ἕως εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης Ἑκατονταετηρίδος τοιαῦται ἐπωφελεῖς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κοινὸν βίον γνώσεις ὑπῆρχον μυστηριώδεις χρησμοί, ἢ περιωρισμέναι μόνον εἰς ὀλίγους τινὰς λογίους, οἱ ὁποῖοι,

*) Κατὰ τὸ παρὸν ἐκδίδω διὰ τοὺς πρωτοπείρους Μαθήματα τινὰ τῆς Λατινικῆς γλώσσης, εἰς τὰ ὁποῖα προσετέθη ἐν τῷ τέλει καὶ Λεξικόν, τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἐμπεριεχομένων λέξεων ἐξηγητικόν.

ἂν τυχὸν ἦσαν ἐκ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος, ματαίως ἐκοπίαζον νὰ τὰς μεταδώσωσι, κατὰ τὴν ἔφεσίν των, καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν διδασκομένους νέους· καὶ ἡ πασῶν ἀρίστη συμβουλὴ τῆς Μελέτης, Προμελέτης καὶ Ἐπιμελέτης ἀπὸ πολλὰ ὀλίγους ἐβάλετο εἰς πρᾶξιν, διὰ τὴν ἔλλειψιν βέβαια τῶν βοηθητικῶν μέσων, μὲ τὰ ὁποῖα γίνεται τῷ ὄντι ἡ ἀληθὴς μελέτη, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐλπιζομένη ὠφέλεια.

Μ' ἓν ἐκ τῶν τοιούτων βοηθητικῶν μέσων προθυμούμενος ἤδη καὶ ἐγὼ νὰ ἐφοδιάσω, τὸ κατὰ δύναμιν, τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν νέους, προσφέρω εἰς αὐτοὺς τὸ παρὸν Ἱστορικομυθικὸν καὶ Γεωγραφικὸν Λεξικόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν χρῆσιν ἐλπίζω νὰ λαμβάνωσι μεγάλην βοήθειαν εἰς τὴν μετὰ προσοχῆς σπουδὴν καὶ μελέτην τῆς θείας τῶν προπατόρων μας Γλώσσης, καὶ μάλιστα ὅσοι δὲν ἔχουσιν ἀνὰ χεῖρας ὅλα τὰ περὶ τοιαύτης ὕλης διαλαμβάνοντα Συγγράμματα, ἢ τὸν τρόπον νὰ τὰ ἀγοράσωσι, καὶ καιρὸν ἱκανὸν νὰ τὰ μελετῶσιν ὡς ἐκτεταμένα, καὶ πολλάκις πολλὰ ἔξω τοῦ προκειμένου σκοποῦ περιέχοντα.

Τὸ Λεξικὸν τοῦτο γεγραμμένον εἰς τὴν καθομιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, καὶ εἰς ὕφος, ὅσον τὸ δυνατόν, καθαρὸν καὶ εὔληπτον, δύναται νὰ τὸ μεταχειρισθῇ εὐκόλως καὶ πᾶς τις ἄλλος ὁμογενὴς φιλαναγνώστης, λαμβάνων δι' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν γνῶσιν ἐκείνων τῶν ἀοιδίμων καὶ περικλεῶν ὑποκειμένων καὶ τόπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μόνον ἁπλῶς ἀναφερόμενα, διεγείρουσι τὸν θαυμασμὸν πάσης λογικῆς ψυχῆς, καθὼς ἐσχάτως ἡλίου φανώτερον ἀπεδείχθη καὶ εἰς τὴν ὁλικὴν τῶν πραγμάτων μας μεταβολήν.

Καὶ ὁ μὲν τύπος τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἤρχισε πρὸ πολλοῦ καὶ λαμβάνει τέλος μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ τοῦ παρόντος, ἡ δὲ τιμὴ αὐτοῦ διορίζεται ἐν γένει τριῶν Ἱσπανικῶν Ταλήρων, καὶ δύω καὶ ἑνὸς τρίτου διὰ τοὺς Συνδρομητὰς μόνον, ὅσοι ἤθελον φιλοτιμηθῆ νὰ καταγράψωσιν εἰς τοῦτο τὸ διάστημα τὰ τίμια αὐτῶν ὀνόματα εἰς τὸν κατὰ τόπον Ἐπιστάτην τῆς συνδρομῆς, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ λαμβάνουσιν ἐν καιρῷ τὰ σημειωθέντα ἀντίτυπα δίδεται καὶ ἓν ἄλλο δωρεὰν καὶ κομψότερον δεμένον. Ὑγιαίνετε, φίλοι ὁμογενεῖς, καὶ εὐτυχεῖτε ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος!

Ἐν Βενετίᾳ, 26 Ὀκτωβρ. 1833.

Δ. Δ. Μάγνης, Θετταλός.

Πωλεῖται ἐν Τριεστίῳ καὶ ἐν Σμύρνῃ παρὰ τοῖς ἐντιμοτάτοις αὐταδέλφοις κυρίῳ Γεωργίῳ, καὶ κυρίῳ Νικολάῳ Ἰωάννου Χατζῆ Κωστῆ.